

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

EX LIBRIS

ALBRECHT
MENDELSSOHN
BARTHOLDY.

~~UHS. 162 a. 11~~

Vet. Ger. III B, 87

ALBRECHT
MENDELSSOHN
BARTHOLDY.

~~UHS. 162 d. 11~~

Vet. Ger. III B. 87

ALBRECHT
MENDELSSOHN
BARTHOLDY.

~~UNS. 162 d. 11~~

Vet. Ger. III B. 87

ALBRECHT
MENDELSSOHN
BARTHOLDY.

~~UHS. 162 d. 11~~

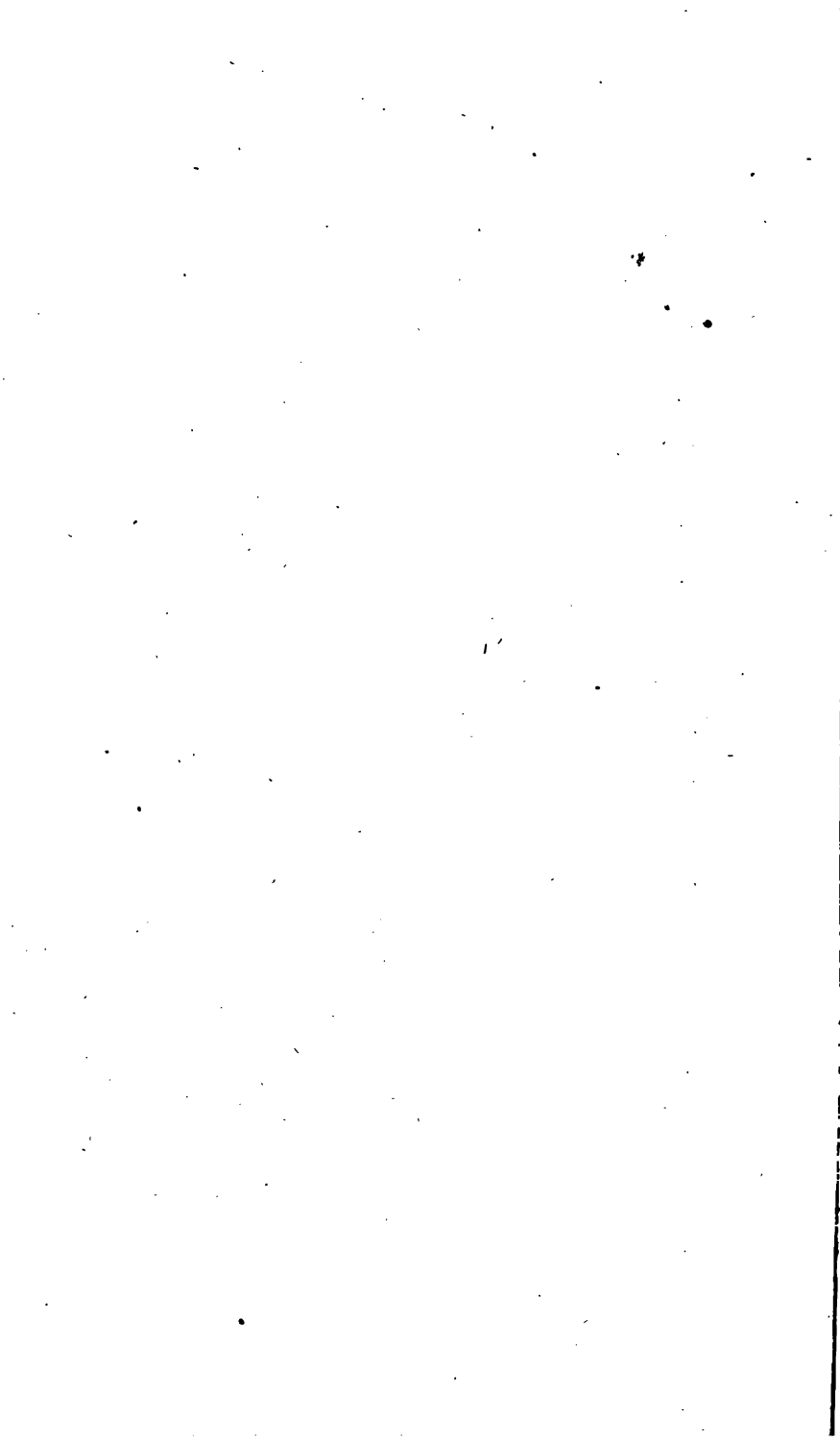

Vet. Ger. III B, 87

HOMERI CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDUNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVA-
TIONES VETERVM GRAMMATICO-
RVM CVM NOSTRAE AETATIS
CRITICA

CURANTE

C. G. HEYNE

TOMVS QVARTVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD L PAYNE ET MACKINLAY

MDCCCII

V A R I A E L E C T I O N E S
E T
O B S E R V A T I O N E S
I N
I L I A D E M

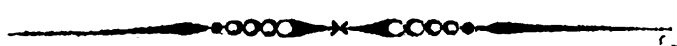
C Y R A N T E
G. G. H E Y N E

V O L V M I N I S P R I M I P A R S P R I M A
L I B. I—IV

L I P S I A E
I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A
L O N D I N I
A P V D I . P A Y N E E T M A C K I N L A Y
M D C C C X I

Est consilium huius editionis ut in
opere in Notis et Observationibus al
co expeditum sit a me: non tamen religio
sione Cisterciensis vel alia monachica
possim mihi talem in Notis huiusmodi
narratum ordo sine ulla potestate
ut pro incipiente peripatet huius
possit intertextus peripatet huius
possit etiam scribere cum tunc huius
nibus autem, a huius loco copias citare non
editionem huiusmodi huiusmodi huiusmodi
in hoc huiusmodi huiusmodi huiusmodi
huiusmodi huiusmodi huiusmodi huiusmodi
huiusmodi huiusmodi huiusmodi huiusmodi
huiusmodi huiusmodi huiusmodi huiusmodi

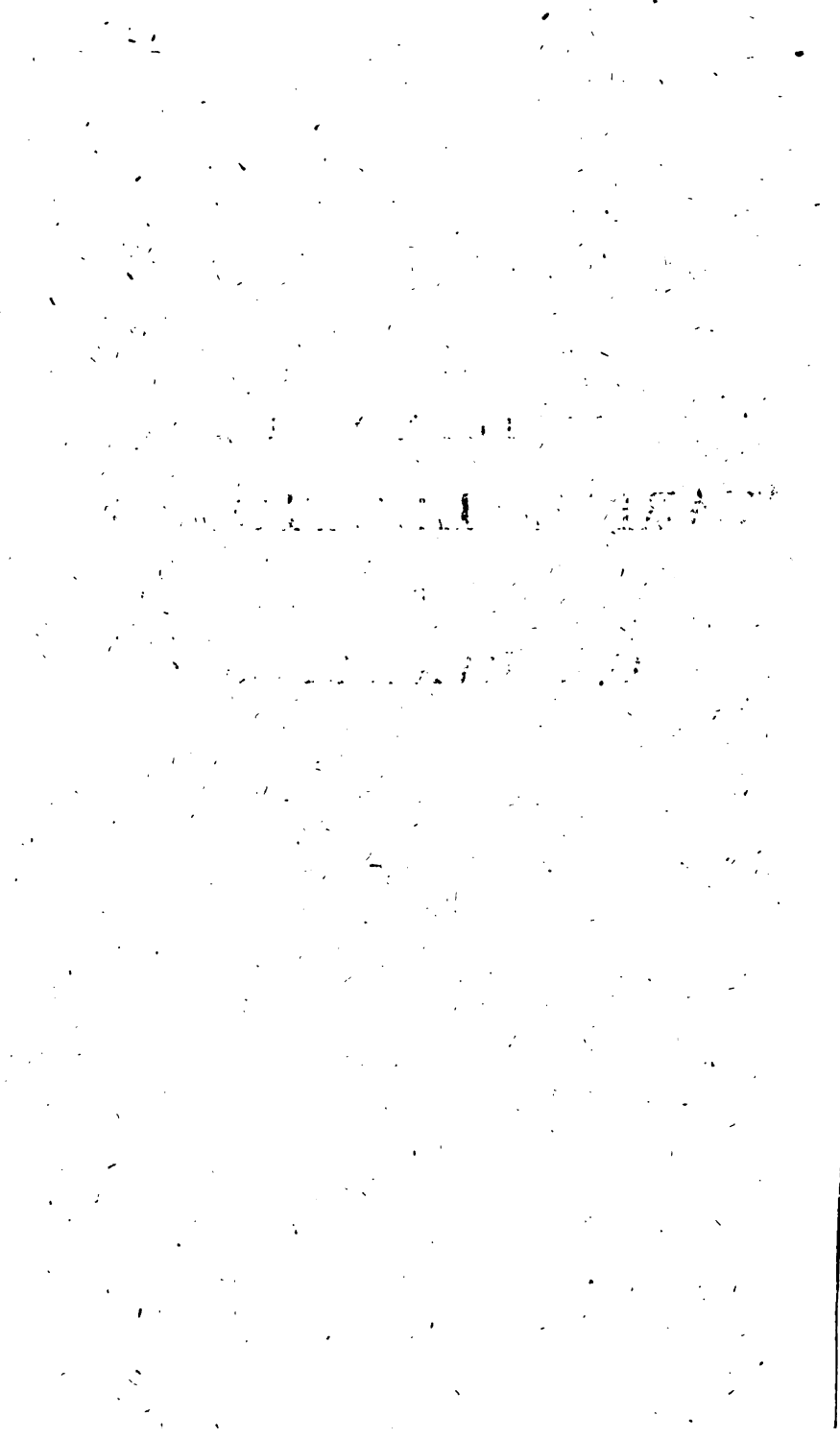
Est si consilium huius editionis meaeque in ea operae in Notis et Observationibus alio iam loco expositum sit a me: non tamen refugiam in fronte Observationum vel verbo monere, propositum mihi fuisse, ut in Notis quidem rerum narratarum ordo ante oculos positus esset, ita ut pro interpretationis perpetuae genere haberi possent, intertexta breui explicatione eorum, quae possint etiam festinantem tenere; in observationibus autem, ut primo loco copias criticas cum editionum tum codicum, siue ab aliis siue a me inspectorum, cum versibus ab antiquis scriptoribus passim laudatis, conquisitas ac digestas apponerem; porro ut grammaticorum de verborum lectione et interpretatione observata et notata, quae ex Scholiis vetustioribus, Etymologo, Le-

xicis aliisque libellis collegeram, eorumque et aliorum scriptorum veterum de carmine eiusque partibus, locis versibusque singulis iudicia enotata exhiberem; tandem ut iis subiungerem observationes meas, cum iisdem de rebus et iudiciis, tum de aliis, quae mihi notabilia viderentur, seu criticis et grammaticis, seu ad interpretationem et illustrationem ex prisca sermonis indole et antiquorum hominum vitae usu spectantibus; ita ut uno aspectu appareret, quid veteres de Homero suo senserint, et quid nobis de eo statuendum esse videatur.

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM I. ILIADIS VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES

1. **Q**uestiones grammaticorum sunt plures super exordio. Haerent illi in *μῆνιν*, et quaerunt, cur ab *ira*, male ominato verbo, carmen exorsus sit poeta. Sch. Ven. A. cum Schol. Lips. Quam quaestionem etiam Lucianus attigit Ver. Hist. II, 20, ubi Homerus ea de re interrogatus festiue respondet, sibi ita in mentem venisse. Alii admiratione dignum censent, quod, ceteris rebus Troianis omissis, statim in medias res rapit auditorem (Schol. Ven. A. Sch. br. cf. Wassenberg ad Schol. h. l. p. 128. Et ad h. v. retrahendum est *ἤθημα* in Schol. Ven. B. ad v. 21). Atqui poeta non bellum Troianum, sed iram Achillis eiusque effecta, et placationem, exponit; eoque ipso carminis epici naturam constituit, quod in vna actione ac facto subsistit: cum alii, vt Cyclici, seriem rerum gestarum et euentorum contexendo carmina historica scriberent. Laudat id Aristoteles Poet. 23. cf. 8. Facit adeo poeta exordium ab ipsa re. Sane sic magno cum commodo narrantis euenit, vt ex ceteris rebus ad Troiam gestis interponere possit multa: etsi, an id, quod ipsa res suppeditabat, ad studium, ingeniosum inuentum et artem poetae referendum sit, dubitari potest.

Altera dubitatio multo minus expediri potest: hoc ne exordium (*πρόεμθεις*) omnino profectum sit ab eo, qui rhapsodias in epos, quod nunc habemus, congeffit ac distribuit; quandoquidem omnis quaestio de Iliadis et Odyssae condendae modis et causis variis quidem suspi-

cionibus opportunitatem praebet, ad expediendum autem, et demonstrandum id quod verum sit nec materiem nec fundum satis idoneum suppeditat. Relinquenda adeo, quod in rebus, quae ultra opinionem procedere nequeunt, fieri par est, unicuique libera sentiendi et optandi libertas.

Inepte in hos primae rhapsodiae versus 1—5 commentatur Dio Or. XI p. 321. ed. R.

ἄσιδε. Imperandi formulam reprehenderat Protagoras ap. Aristot. Poet. 19. (Tyrwh. f. 34. p. 67.) quod *imperat* poeta, cum *supplicare* vellet. Inepte. Vnde alii pro optatio imperatium positum esse observant, alii pro ἄδειν ποιεῖ dictum esse volunt et exemplis aliorum poetarum id illustrant. Sch. A. L. Amst. Eustath. p. 10 extr. ed. Rom. in quo doctum hoc Scholion habetur plenius p. 9. 10. add. Apollon. Lex. in ἄσιδε. ὕμναι. δύναμιν περιποιήσαι; ὥστε ἄσαι. Enimvero poeta ipsam Musam inuocat et, ut illa canat, precatur quo facto ille tanquam ab ea afflatus verba eius pronuntiare sibi videtur. Musae nomen Calliopes substituere haud licet; nam Homerus nec numerum nec nomina Musarum novit.

Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος. vna littera λ, metri causa, scribi aiunt Sch. br. idque ὁ Κορυναῖος (Alexander) monuerat: Sch. A. Dicendum potius, principio fuisse Ἀχιλλεύς, et inde solito more geminata littera ad producendam syllabam factum esse Ἀχιλλεύς, quod usu obtinuit. De nominis etymo argutiae sunt multae: v. Wassenberg p. 130. Plutarchus vero, notante Clarkio, de profect. virt. sent. (To. II, p. 80 D.) „primum statim versum ἄμετρον esse observat; tantum eum confidentiae habuisse in sua facultate poetica.“ seu quod duplex λ in voce Ἀχιλλῆος desiderabat, seu quod syllabas duas δεω contractas in vnam in Πηληιάδεω pro vitio habebat.

Orphicum versum: Μῆνιν ἄσιδε, θεὰ, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου: ab Homero expressum esse parum docte tradidit Iustin. Coh. f. 16. (Fragm. Orph. n. 18.) Scilicet ferebatur carmen Orphicum, in quo is versus legebatur.

Πηληψιδεω (seu — δεο) olim scriptum fuisse, censent Dawes et R. Payne Knight.

2. ξ Interit Scholion ad διπλήν. Respexit illud, suspicor, ad ἦ, quod nonnulli ἦ tertio casu scribebant, ut subiectum esset Achilles; ut alii rhetoricam figuram esse aiebant, quod pro ὅς scriptum sit ἦ. οὐλομένην. δεινὴν, ὀλεθρίαν. Apollon, Lex. huc spectat; adde Etymol. Schol.

ἄλγες ἔθηκε. Ionica ratio postulat ἄλγεα ἔθηκε. Nec dubito ita olim scriptura fuisse: aurium iudicio etiam h. l. probatur. Malebat quoque illud Vpton. ap. Burges ad Dawes p. 432. Scribitur tamen nunc ubique ἄλγες ἔθηκε. nisi quod ap. Eustathium, sed alio loco, ita scribitur.

Apud eund. Burges p. 438 viro docto, Sam. Saltero, nimis tenue visum ἄλγες ἔθηκε, itaque respexit ἄλγες ἐφῆκε vel ἔτευχε, et mox ἔθηκε κύνεσσιν. At τιθέναι pro ποιεῖν Homericum esse satis constat. Ipsum quoque ἄλγεα τιθέναι occurrit B, 384 χαλέπ' ἄλγες ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες. et X, 422 ἄλγες ἔθηκε. Inf. vi. 96 est ἄλγες ἔδωκεν; ἦδ' ἔτι καὶ δώσει, et iterum B, 375. Et exhibet hoc idem h. l. Cantabr. Apud Apollon. Lex. adscripto versu est ἔθηκεν. προκατέθηκεν, ἦτοι ἐπέθηκεν hoc melius.

ἔθηκε scribendum, non ἔθηκεν, quippe in versu sine, etsi ante consonam. Ernesti diu hac in parte fluctuabat.

3. ξ quod male nonnulli πολλὰς ἐφθίμους κεφαλὰς scripserant, ut essent fortæ vint. Sch. A. Apollonium Rhodium ita scripisse, tradunt Sch. B. B. ut H. A, 55 οὐνεκ' ἐμελλε πολλὰς ἐφθίμους κεφαλὰς Αἰδὶ προΐκψεν. At oppositum h. l. est αὐτοὺς δέ, ergo τὰ σώματα, quibus respondent ψυχὰς, non κεφαλὰς. Firmat ψυχὰς Inf. H, 330 τῶν νῦν αἶμα — ἐσκέδαο δέως Ἀρης, ψυχὰς δ' Αἰδὸς δε κατῆλθεν, vbi v. Sch. A. Et passim alibi animas ad Orcum descendere ait, ut Π, 856 Ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων πταμένη Αἰδὸς δὲ βεβήκει. cf. Wallenb.

δ' ἰφθίμους. Cum ubique in Homero sit *φιφίς*, *φιφί*, putes etiam fuisse *φιφθίμος*. Vidit quoque hoc Salter, et eiecto δ' scribere iussit *πολλὰς ἰφθίμους*. Repones occurrere et alia loca, in quibus digamma in hac voce exulet: ut Γ, 336 *κρᾶτι δ' ἐπ' ἰφθίμῳ*. M, 417 *οὔτε γὰρ ἰφθίμοι*. Sane in his et aliis medela esset in promptu: *κρᾶτι δὲ φιφθίμῳ· οὔτε δὲ φιφθίμοι*. At sunt alii versus, qui manifeste docent, digamma abfuisse ab *ἰφθίμος*. Sic Λ, 375 — *Ἀγαστρώφον ἰφθίμοιο*. M, 410 *Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι*. add. Δ, 534. Θ, 144 et *λαίπε*. *Ἄιδι προΐαψεν* forma loquendi occurrit iterum E, 190. Z, 487. Λ, 55. habet tamen difficultatem interpretationis: vide vel Stephan. Lex. Non haerebo in eo, quod in *πρὸ* vim agnoscunt grammatici, recte reprehensi ab Ernestio, et *ad praematuram mortem* referunt, ut ante fatalem mortem occidisse Achivos significatum sit. Sic ipse acceperat Aristides Quintil. de Musica lib. III, p. 160. Alii *πρὸ* abundare statuerant, ut in *νῆας τε προπάσας* B, 493. Sch. Lips. sic *προΐναυ* pro *ἰέναι* inf. A, 326. 336. Γ, 118 et al. Verum tenet hoc, quod, sententia ipsa eo ducente, ut sit *mittere ad Orcum*, passim redditur *προΐαψεν*. Sch. br. *πρὸ τῆς εἰμαρμένης ἔπαψεν*. Adde Suid. Hesych. ut adeo *ἰάπτειν* esse debeat *πέμπειν*. βάλαισι. Nec aliter acceperat Virgilius: *demittere Orco* hoc reddidit: Aen. II, 398. IX, 527. *demisere neci inferiorem* Aen. II, 85. Conuenit quoque alterum etc. *Ἄϊαο προπέμπειν* ut inf. Θ, 367, etsi hic paullo aliter de Hercule. Atqui *ἰάπτειν* est *βλάπτειν*, *φθοίρειν*. idem *ἰάπτειν*. Etiam Apollon. Lex. in *προΐαψεν*, et in *ἰάψῃ*: *προδιέφθεραν*. *ἐμφαίνεσι δὲ τῶν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν*, quae apud Hesych. quoque leguntur: etsi is utrumque coniunxit: *προέπεμψε· προδιέφθειρε*. Et Strabo VIII, p. 569 B, ubi de *πολυψύμῳ* Ἄργος: *τὸ γὰρ προΐαψαι, καὶ τὸ ἰάψαι, καὶ τὸ ἰάψασθαι, φθορὰν τινὰ καὶ βλάβην σημαίνει*. laudatque vs. B, 193: *τάχα δ' ἔψεται νῆας Ἀχαιῶν*, et *χρόα καλὸν ἰάπτῃ* (Od. B, 376.) et h. l. *Ἄιδι προΐαψεν Ἄϊδῃ* (sed ultima haec assuta esse arbitror). miscent utramque

significationem alii, vt Schol. Townl. ἔβλαψε προπέμψα-
σα τῷ ἄδῃ πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνδρώποις θανάτου. Excidit
vox Etymologo; ex ἰάπτω tamen apparet, et ipsum προῖ-
αψε sic accepisse.

Bene dices sensum hunc τῷ προῖαψε per se tribui;
ita tamen molestum esse et sensu obscurum, quod adie-
cimus est "Aidi. Scilicet erit casus cui, in Orco gratiam;
non enim potest esse, πικρία διὰ τοῦ "Αιδος. vt alias
ἐλέθρων, θανάτῳ ἔφθιτο.

Superest, vt statuamus ἰάπτειν olim etiam signifi-
cari habuisse τοῦ πέμπειν. vt ἰάλλειν, est βάλλειν, πέμ-
πειν. Quaesitum quoque est, an non fuerit προψαψα
Etiam Taylor Lect. Lys. c. 9 ex Helychiano: προψάπτω,
προπέμπω, colligebat τ. natum esse ex ψ. et scriptum olim
fuisse προψαψα. Bentleius tamen, ad quem ille prouo-
cat, nihil notauit; neq. locum illud habuisse videtur, cum
occurrat Od. B, 376. χροά καλὸν ἰάπτῃ, et μέγα δ' ἔψαα
inf. 454. malim ita dicere, esse προψάπτειν, προσάπτειν,
pro προάγειν, ἀποκρεῖν, adeoque Orco adducere. Ita
quoque est, apud Suidam, προψάπτω, προσάπτω.

Totum versum, vt nunc eum habemus, agnoscit
Apolon. Lex. "Aidi. τῷ "Αδῃ. ἀπ' εὐθείας αἴης "Αἰς. ὡς
Πάρος.

4. αὐτοῦς δὲ ἐλλώρια. Editum erat, inde a pr. edd.
δ' ἐλλώριον cum vitio metri; sicque pars codd. vt Lips.
cum Schol. Vrat. a. ac Suidas in ἀναβάδην. et ipse Eustath.
eisi alterum, narrat, δὲ ἐλ. et δ' ἐλλ. Emendabat Stepha-
nus δ' ἐλλώρια, quod et cod. Townl. habet; nec non
codd. Laud. Baroco, (apud Barnes) Mori. Lips. (ap.
Bentl.) Sic quoque Schol. Aristoph. Acharn. 397, vbi vsq.
3. 4. adscripti sunt. Reposuerat Barnes quod nunc ha-
bemus δὲ ἐλλώρια, desertum a Clarkio ex Ern. quasi, eisi
non scribitur, ἐλλώρια pronuntiandum sit littera geminata.
Barnesium tamen codd. meliorum, copia; Cant. Mori.
add. Ven. cum Sch. A. Vrat. b. Vat. item Sch. br. —
At Barnes non tenebat rationem, quam Bentl. hincque
alii docuerat; fuit ψελαρ, ψελαριον. Itaque inf. E. 684

μη δὲ με γελωρ. P, 667 πρὸ Φόβου γελωρ. In aliis locis
 γ interponitur, scriptorum opera, E, 488 ἀνδράσι θυμε-
 νέεσσιν ἔλωρ. Σ, 93 Πατρόκλεια δ' ἔλωρα. fuit Πατρόκλει
 δὲ ἔλωρα. Od. N, 208 μήπως μοι ἔλωρ. vbi codd. habent
 μήπως γε ἔλωρ.

Potest contra haec difficultas moveri, quod ἔλωρ ab
 ἔλειν ductum est, quod nunquam fuit per-digamma pro-
 nuntiatum. Scilicet nec inde ductum est, sed ab ἔλω,
 vnde εἰλέω. Nam haec familia est γελειν, γεῖλειν.

Attamen, ἔλωρ; grammatici reddunt ἔλυσμα; σπέ-
 ραγμα. Sic ἑλώρια, ἑλυσμακτα, Apollon. Lex. Hesychi.
 Etymol. recte ad sensum. Verum ἔλω ab ἔλειν ductum
 non est, sed ab altero ἔλω capio, vt sit praedia. Non
 male ergo alii per βρώμα reddiderant, cf. inf. ad P, 151.

Apollonii Rhodii aetate digamma iam exoleuerat;
 nam apud eum scribitur: lib. IV, 404 εἴ σε θανόντας
 ἔλωρ κείνοιςι λήψμεν. Et iam Aeschylus Supplic. 813
 κούιν δ' ἔπειδ' ἔλωρα κἀπὶ χωρίοις et Sophocles Aj. 430
 βίφθω κούι πρόβλητος, εἰωνόις δ' ἔλωρ.

Hemistichium passim excitatur, vt ap. Aelian. V. H.
 XII, 27 — ἑλώρια τέως κινέσσειν, vbi Hercules primus
 fertur barbarum morem abiciendi et mutilandi corpora
 sustulisse; auctore nescio quo; Stoico tamen haud dubie
 vel Cynico, qui Herculem omnis virtutis exemplum pro-
 ponere solebant. Fabula ipsa ita se habuit: Promiserat
 Hercules Licymnio se filium eius Argeium reportaturum
 esse ex bello; cum tamen ille occidisset, excogitauit hoc,
 vt corpus remitteret. Haec habent Schol. B, inf. ad 52,
 vbi ex Andronae narrationem petitam esse, subscriptum
 est, in fine Scholii. At Isti esse Scholion a cod. Leid.
 patet apud Valken. Disf. de Schol. p. 118, Spectant nar-
 ratio ad expeditionem aduersus Oechaliam Euboeae, vt
 distas ex Apollod. III, 7, et Not. ad v. 1. At Zeno-
 dotus VII, 4, 5 designauerat τὸν δὲ ἀδστεν. Vitam ad-
 iecta esset causa iudicii? Videratne a nonnullis codicibus
 abesse? an norat a rhapsodia insertos versus esse? nam
 poterat carmen sine iis sibi constare; etsi Sch. A. prooe-

inimū ita mutilari ait: γίνεσθαι δὲ τὸ πρόοιον λόγον. Quaeri quoque posse puto, an recte adiecti sint verius: verum enim non est corpora caesorum insepulta abiecta esse: nam post priorem pugnam, inductis factis, corpora sublata sunt et sepulta; post alteram et tertiam pugnam non satis fuit otii ad sepulturam; in quam sententiam disputantur quoque nonnulla in Schol. Lipsi.

5. Signo (διπλῇ περισστιγμένῃ et quidem, h. I. εἶς γενεαυχὴ — 3 quae alibi non occurrit, sed εἶς) nil respondet in Schol. Scilicet exciderunt in primis paginis multa Scholia: ex quibus hoc, quod ad h. v. desideratur, indicare forte debuit, hemistichium Διὸς ἐταλέετο βουλὴ iterum legi alio loco: scil. Od. Δ, 296, nisi ad Zenodoteam lectionem spectavit.

Scilicet apud Athenaeum I, 10 p. 12 extr. et Eustath. Zenodoti lectio memoratur *Ὀλωνοῖσι τε δαῖται* nec tamen constat, profectane illa sit ab auctoritate an ex emendatione. Sane πᾶσι otiosum esse videri potest, nec verum hoc est, *αννὸς* alites cadaverū utigisse; omittitur quoque πᾶσι in similibus locis inf. O, 379 ἢ τίς καὶ Τρώων κορέει κύνες ἢ δ' ὀλωνούς. N, 831, K, 354. Fuere quī πᾶσι cum seqq. confunderent, πᾶσι Διὸς δ' ἐταλέετο βουλὴ. Vnde assequi licet, cur in Schol. Lipsi. Eustathes, nescio quis, iunxisse tradatur *τεῦχε κύνεςσιν ὀλωνοῖσι τε πᾶσι*. Dicendum erit, aut πᾶσι esse pro πάντας, aut corpora proiecta fuisse alitibus quibusvis, ut praeda esse possent. Nam saepe ex ceteris adiectis definitur et circumscribitur notio. Sic mox 15 ἐλλόσσετο πάντας Ἀχαιοῦς, scil. qui aderant ad naucm Agamemnonis.

Contra Zenodoti lectionem disputatum est sic, ut dicerent, *δαῖτα* de animantibus nusquam occurrere dictum: v. Eustath. Contrarium docet locus II, Ω, 43, ubi leo adoritur pecudes, *ἵνα δαῖτα λάβῃσι*.

Etiā Benseius malebat *ὀλωνοῖσι τε κῆρμα*, aut verbum prorsus sublaturū: vna cum sequenti tamen, puto.

Διὸς δὲ τελεῖσθαι βουλῇ. Hic pro vulgato δ' ἐτελεῖσθαι, sine haesitatione Ionicum, nepositi, subnixus Schol. MS. Cod. Coll. noni ap. Burges p. 438.

βουλῇ legerant nonnulli (Sch. A.), inter quos erat Nicanor ὁ στιγματίας ap. Eustath. Διὸς δ' ἐτελεῖσθαι βουλῇ scil. ταῦτα.

Aristarchus tandem interpretabatur: Διὸς δ' ἐτελεῖσθαι βουλῇ, ἕξ οὗ, ὃν τὰ πρ. parum commode. verum ille spectauerat hoc, „ne totius belli Troiani mouendi auctor haberetur Iupiter, et ne fabulas de belli Troiani causis altius repetendis excogitatas probasse videretur ipse Homerus.“ Sch. A. et Sch. br. Scilicet in Cyprio carmine Stasini causa fuerat commemorata et consilium Iouis in bello Troiano mouendo, ut hominum numerus imminueretur: versus appositi sunt in Schol. A. Sch. br. emendati ex parte a Wassenberg ad Schol. p. 133 sq. Vides quam antiqua sit illa sapientia: prouisum esse callide a numine, ut bella oriantur, ne humanum genus ad nimiam frequentiam increseat. Alludit ad illos versus Euripides Or. 1639 sq. ubi v. Schol. add. Eustath. p. 80. In illis Stasini versis, ultima sunt: εἰ δ' ἐν Τροίῃ Ἡρώες στελεῖοντο, Διὸς δ' ἐτελεῖσθαι βουλῇ, eadem, ut vides, formula, quae in Homericis est. Alii βουλῇ per εἰμαμένην interpretati erant, in quibus est ipse Plutarch. de aud. poet. (p. 23. Per. et Fr.) quod aliis sane locis conuenit, ut Od. A. 296, ubi de vaticinio: Διὸς δ' ἐτελεῖσθαι βουλῇ, quod paullo ante μῶρον v. 291, quae est, τὸ πρῶτον. Alii ad oraculum Iouis Dodonaei reuocauerant: in Sch. A. de quo idem occurrit Od. B. 327. ὁ τὸν δ' ἐς Δωδάνην φάτο βήμεναι, ἄφρα φερῶ ἐν δρυὶς ὑψηλόμοιο Διὸς βουλῇ ἐπακούσῃ. Interposita est sententia grauissima ad totam oeconomiam carminis: Iouis voluntate, consilio et machinatione haec facta esse, ut Achilli pro illata iniuria satis fieret: vnde aliquoties: Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην Il. N. 347. Hoc est quod Euclides voluerat apud Schol. Lipsi non subiecta esse antecedentibus (quasi hoc spectauerit Iupiter, et

a fetis et alitibus laniarentur corpora) nec cum sequentibus coniuncta: sed sententiam constare per se. Veram sententiam perspectam habuerant iam Aristophanes et Aristarchus, ut e Sch. A. patet.

6. τὰ πρῶτα. Ante Turnebum edd. coniunctim τα-
πρῶτα. sollenni codicum more, a grammaticis puto illatoj
qui in compositorum numero augendo, ut in Homericis
sexcenta docent loca, nimium sibi placent. Antiquior
aetas seunctim scripserat, quod et meliores codices, ipse
Venetus, habent: τὰ πρῶτα. Satis sit semel hoc monuisse,
quod in toto Homero sequendum esse statuebam.

ἐξ οὗ δὴ — Vix dubites iungenda esse προΐχμεν et
τεῦχεν, ἐξ οὗ α quo tempore. Quid Aristarchum addu-
ceret, ut Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή ἐξ οὗ iungeret, paulo
ante ad v. 5 vidimus. Alii tamen novam sententiam
exorisi, in his Barnes, iungunt: ἐξ οὗ δὴ — Ἀχιλλεύς
cum sqq. τίς τ' ἄρ σφῶς θεῶν, ut haec apodosis sit: in
quo repugnat copula τ' ἄρ. Popius illa ἐξ οὗ δὴ —
Ἀχιλλεύς; per interrogationem efferebat. Koepfen "Asi-
de μῆνιν — ἐξ οὗ iungendo.

διεστήτην praefixum est Scholio in cod. Lips. Absurde
lectum olim a nonnullis fuit διὰ στήτην ἐρίσαντο, ut στήτη
sit dorica vox στήτα pro γυνή, ap. Eustath. p. 21 f. et
918, 54. cf. ad Hesych. in στήτα.

7. ♂ signo in Veneto codice, nil in Scholiis respon-
det; nec causa idonea exputari potest.

Ἀτρεΐδης τὰ ἀναξ. Ex hoc primum, versu intelle-
ctum, antiquioribus fuisse Ἀτρεΐδης τὰ φαυαξ. Etiam
Ἀτρεΐδης volunt scriptum esse ab Ἀτρεΐς, Ἀτρεΐος. v.
Dawes, et Payne p. 39.

8. τίς τ' ἄρ σφῶς θεῶν — E grammaticorum Alex-
andrinorum disputationibus apparet, dudum ante eam
aetatem σφῶς inter antiquata vocabula fuisse. Nam Ze-
nodoti lectio erat σφῶς: probante (Dionysio) Sidonio;
hoc idem (non σφῶς) probasse videtur Seleucus apud
Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 167, ubi obscura est hac
de re disputatio. Enimvero hoc esset vos duo. v. Apol-

Ion. Lex. h. v. inf. Δ, 286. Requiritur σφῶε, quod est αὐτῶ, duali, illos duo.

Alia disputatio fuit inter veteres: siue scribendum σφῶε, an σφῶε, an ἄρ σφῶε, ut enclitica sit dictio; ut G. 402 γυνῶσω μὲν σφῶε voluere scribi. Ita videtur scribendum esse apud Apollon. de Synt. l. l. vbi ἄρ σφῶε editur; Apollonius ipse tuetur σφῶε.

τίς τ' ἄρ σφῶε: nusquam δ' ἄρ legitur. Vfus Homericus est γάρ, ut esse putes: τίς γάρ σφῶε quod tamen nusquam memoratum vidi. τίς τὰρ est in Veneto. τίς τὰρ σφῶε est in ed. Flor. et Aldd. separauit τίς τ' ἄρ σφῶε ed. Rom. Turn. Tum τ' ἄρ σφῶε Steph. At Eustathius haec non attigit.

ζυνέηκε. ζυν εἰης Ven. et Sch. A. At ζυνέηκε, συνέβαλε Apollon. Lex. συνήμι; s. ζυνήμι ut Lat. committere sc. pugna, μάχη. Quaeritur, siue iungendum μάχεσθαι ἔριδι, an ζυνέημεν ἔριδι. Homero solenne est ζυνιέναι ἔριδι; ut T, 66 δεῶν ἔριδι ζυνιέντων. Φ, 390 α συνεῖμι, ergo et συνήμι. ut ἔριδι ζυνελέσσαι T, 134. Φ, 394. X, 129 et ἔριδος μένει J. H, 210 μετ' ἀνέρας, οὓς τε Κρονίων θυμοβόρην ἔριδος μένει ζυνέηης μάχεσθαι, ut h. l. ἔριδι. Esse poetae ἔριδα simpliciter μάχην, πόλεμον, multis locis constat, ut T, 251 sq.

9. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολῶδες. — Semel monebo grammaticos dissentire, et codices cum editis variare in scriptura ὁ et ὃ, tam inconstanter, nec idonea causa pro alterutra allata, ut nolim enotare haec aut iterum de his monere; porro Homero ὁ esse pro οὗτος et ἐκεῖνος, idque ubique memoria tenendum. Observatum iam ad h. l. fuit a grammaticis, ut ex Eustath. p. 22 extr. et Scholiis intelligas, quae plerumque olim fuisse, ut colligo ex Schol. Cod. S. German. Habetur pars in Apollon. in ὃ, vbi hic ipse versus excitatur.

10. ἀνὰ στρατόν. Obseruat Apollon. Lex. esse h. v. ἀνὰ τῆς κατὰ.

11. οὐνεκα τὸν Χρόδον. Homerum articuli praepositionis usum ignorasse, in confesso est; cuius eo, quo meo

Attici nominibus eum praemittunt. Nam utitur eo tantum, ut aut postpositiui articuli aut pronominis demonstratiui vicem, aut maiorem quandam vim habeat. Facit itaque molestiam articulus h. l. nam parum commodè exponi potest *ἐκείνον τὸν Χρῦσην*. Grammaticus in Schol. obseruat tantum hoc, quod ex vulgari consuetudine esse debuisset alio verborum ordine *τὸν ἀρητῆρα Χρῦσην* (vel *τὸν Χρῦσην τὸν ἀρητῆρα*) Monuit de his Wolf V. C. cum aliis. Multa tamen disputare nihil attinet; quia nihil expediti potest: cum in tam antiquo poeta grammaticam subtilitatem frustra ubique requiras. Est emendatio viri docti in Biblioth. Crit. T. I, P. II, p. 32 *οὐνεκ' αἶρα*, ut H, 140. A, 79. *οὐνεκα δὲ*, cum excidisset particula, serius seu librarius seu corrector ex seriore vsu *τὸν* interposuisse videri potest. Omnino in primis libris, maxime in rhapsodia A plurima ad vulgarem vsum deflexisse grammaticos suspicor. Sunt tamen aliquot alia loca, in quibus nec minus, articuli serior vsus deprehenditur: ut inf. 33 *ἔδδασα δ' ὁ γέρων*. 106. 107 *τὸ κρήνην. τὰ κακὰ*. Sane in his ac similibus assequi saltem licet, quomodo vsus articuli serius inualuerit; nam possunt illa esse *τὸ*, pro *ὃ*, *ἐκείνο* ὃ *κρήνην* ἐστὶ: *τὰ κακὰ*, pro *ἃ*, et sic alia.

ἡτίμησ' ἀρητῆρα. Ven. cum Sch. A. et a m. sec. Lips. cum Vrat. a. *ἡτίμασεν ἀρητῆρα*. Est sane *ἀτιμάζειν* apud Homerum saepe in Odyss. At in Iliade non occurrit, et de iniuria illata saepe, ut hoc ipso libro 94. 556. 507. *ἀτιμᾶν*.

Quod *ἀρητῆρα* pro *ἱερέα* dixit, obseruat Aristoteles de poet. 21, quod iam Clarke notauit.

12. 13. 14. (adde 15. 16.) praefixos habent asteriscos ✕ in Ven. quod iidem repetiti sunt non bene inf. 371. 2. 3. 4. 5.

14. *στέμματα ἔχων* ante Steph. qui *στέμμα τ'* induxit; reuocauit antiquum Clarke. Fatendum tamen est, inferri nexum leniorem: *φέρων τ' — στέμμα τ' ἔχων*, (pro *ἔχων τε στέμμα*) si copula interposita est; et ite-

τῆν singularis occurrit inf. 28 καὶ στέμμα θεοῦ. Quod Plato de Rep. III p. 276 Bip. στέμματα memorat, docet, iam isto tempore fuisse ita acceptum locum; nihil amplius. Pluralem quidem etiam Ven. et A. agnoscunt; ut στέμμα τ' quod haud dubie praestat, legit Eustath. p. 24 extr. tum codd. Oxon. Eton. Vrat. a. et tuetur id Stephanus. Iungenda autem sunt ἡλθε καὶ ἐλίσσεται.

ἐν χερσὶν ἐκηβόλου. Haud dubie cum Bentleio: ἐν χερσὶ φεκηβολου. Nec dubito ὅτι esse serioris usus ad hiatum explendum adhibitum, cum aspiratio non amplius pro consona haberetur; scribique adeo ad Homeri mentem χερσὶ ἐκηβόλου deberet. Sic ante ἐκηβόλος ὅτι interpositum est hoc ipso libro 96. 110. 373 et II, 513. Ψ, 872. Quae obstant, facili mutatione corriguntur, inf. 21 υἱὸν ἐκηβόλον, legendo υἱὰ εἰ. 438 βῆσαν ἐκ. ubi vide. X, 302 υἱεὶ ἐκηβόλῳ, leg. υἱ. Vsum autem τοῦ Digamma firmiter E, 54 οὐδὲ ἐκηβολίου. Od. O, 33 ἀλλὰ ἐκάς. Od. P, 73 ζείνοιο ἐκάς. Alia immutata fuerunt: Od. B, 40 οὐχ ἐκάς leg. οὐ ἐκάς, ut οὐ εἶπεν. Jl. T, 422 Δηρόν ἐκάς, Bentr. corr. Δηθὰ εἰ.

15. χρυσέῳ priore longa, pronuntiari χρυσῶ, quod Clarke sexcenties inculcavit, semel monitum esto. Porro ἀνὰ σκήπτρῳ. Bentleium offenderat ἀνὰ, et corrigebat modo σύν ut B, 47. 187. modo ἅμα Γ, 458. Z, 426. H, 350. X, 114. At ἀνὰ recte pro ἐν, super: ὅτι Φῆγ ἀθηρολογὸν ἔχειν ἀνὰ Φαιδίῳ ὥμῳ Od. Λ, 127. Sane quidem τὴν ἀνὰ πρὸ σύν λαμβάνουσιν (οἱ Δῶρες): ὥς Ὀμηρος· χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ Gregor. p. 91 edixerat. At idem melius suppeditat: χρυσέαις ἀνὰ ἵπποις ex Pindaro Ol. I, 66 ubi est pro ἐν. Porro καὶ ἔλίσσεται Ven. et A. quod Ionicum adeoque magis Homericum; ut et inf. 374. Laudat tamen alterum Apollon. ἐλίσσεται ἐπὶ μὲν τοῦ ἐλίσσανε καὶ παρενάλσι.

16. In Ven. ξ (forte fuit ✕) et 17 ξ nec in Sch. A. quicquam respondet. Ad 16 in A. est τινές, Ἀτρεΐδαο. Spectavit, suspicor, Scholion et diple ad v. 24. Bentleius iunctum esse volebat: Ἀτρεΐδα δὲ μέλιστα

δύω, κ. scilicet vt Ἀλάντε δύω B, 408. sed saepe alibi. T, 310 δαὶ δ' Ἀτρεΐδαι μὲνέτην. Sic quoque Salter ap. Burges distinxerat. Fuit et olim δύω ap. Eustath. p. 26. In Platone est vulgata scriptura.

17. Ἀτρεΐδαι. Ergo binis proximis versibus Ἀτρεΐδαι — Ἀτρεΐδαι. Quidam et hic Ἀτρεΐδαι? mutatum forte propter sequens καὶ ἄλλοι. Etiam Benl. offensus laudat II, 555. 6 Ἀλάντε πρώτῳ προσέφη — Ἀλάντε, νῦν σφῶιν. Verum Ἀτρεΐδαι et alibi locum alterius inuasisse videri possunt, vt T, 310 Δαὶ δ' Ἀτρεΐδαι, et al.

18. Τμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν. Benl. f. Τμῖν θεοὶ μὲν δοῖεν sane suauius; etsi Benl. non ignorabat, contractiones similes infinitis in locis fieri.

Locum inde a v. 18 vsque ad 43 in narrationem conuertit Plato de Rep. III, p. 393. D. E. quod; per se legenti obuium, iam alijs notatum etiam a Valken. Diss. de Schol. p. 114, e qua narratione apparet quoque, cum poeticis si compares, quod sit discrimen inter διήγησιν ἀπλῆν et τὴν διὰ μμήσεως γιγνομένην. Haec est quam nos solemus appellare narrationem dramaticam factam; quando aliquis non narrat, quae facta sint, sed agentes et loquentes ante oculos ponit et exhibet: et hoc est artificium poetae per totum carmen obseruandum. Notarunt hoc veteres primum hoc in loco; praeter Platonem Aristoteles poet. 24. cf. de Homeri poesi, f. 20. Vir doctiss. Tho. Burges in Initijs Homericis eundem Platonis locum apposuit cum graeca Paraphrasi et Metaphrasi.

19. εὖ δ' εἰπὰδ' ἱκέσθαι. Cum satis constet, antiquitus φοιπὰδ' fuisse, vt φοιπος, v. c. Γ, 72 γυναῖκα τε, οἷα καδ' ἀγέσθω, probabile sit, verum vidisse Bentleium, interpolatum esse versum, et fuisse aut πόλιν καὶ φοιπὰδ' ἢ aut εὖ δ' Ἀργος ἱκέσθαι, vt toties alibi: B, 115. Γ, 75. Δ, 171. I, 141. 246. N, 217. Od. Σ, 259. Probabilius hoc, quam quod Salter coni. ἐκπέρσαι πόλιν Πριάμου εὖ φοιπὰδ' ἱκέσθαι.

At illud veteres male habuit, quod Chryses, ipse Troianus, Troiae euerisionem precatur: v. Sch. A. B. L.

Br. Eustath. Fuit adeo inter *ῥητήματα*, quaestiones, quas solvendi modos varios excogitarunt. Expeditissimus sane modus erat hic, ut diceret, non Troianum fuisse Chrysen, sed Phrygem; modo de hoc constaret. At vero non tam subtiliter nec sacerdos nec poeta rem explorarunt: erat ea sollemnis obtestandi formula; ut alterum votorum subrum compotem precaretur aliquis. Inter exercitationes rhetoricas fuit haec; ut hanc Chrysis et sic aliorum in Iliade orationes variarent et ornarent; v. c. in Libanii *Progymnasmi* p. 35.

20. *πᾶν δ' ἐμοί*. Ven. cum Sch. B. et L. et Vat. Lips. Mosc. 1. etiam Apollon. de Synt. p. 20, qui opposita censebat esse *ἐμὴν μὲν* et *πᾶν δ' ἐμοί*. Clarke emphasis in *ἐμὴν* esse putabat.

λύσαι τε — δέχεσθαι. Defensionem habet lectio, quod doctior est: ut sit infinitus pro imperante modo; *λύσαι* iubemur Achivi qui reddunt. Erat *λύσατε* et *δέχεσθε* editum ubique ante Barnes, quod in codd. plerumque legitur; in *λύσατε* tamen metro media repugnat. v. Clarke. Idem nihilominus Apollon. de Synt. p. 20 agnoscit, cum Theod. Gaza p. 149 et codd. pars, *λύσατε* et *δέχεσθαι* iunctum, est inter huc Vrat. c. Townl. vnus Vindob. Neque aliter Eustath. legit, qui tamen Scholion servavit: *ὅτι — Ἀπίων καὶ Ἡρόδοτος, ὡν βιβλίον (ὑπομνήματα alibi vocat), εἰς τὰ τοῦ Ὀμήρου φέρεται, διδόναι (sic solent grammatici pro παραδίδουσι) καὶ ἀπαρμυφάτως γράφεσθαι πᾶν δέ μοι λύσαι τε φ. κ. ε. δέχεσθαι*. At iidem *ἄζομενοι* volebant καὶ ὑπέρβατον dici, cum ad *δοῦν* referrent infinitivum. Male hoc; nam *μένεσθε* aut simile aliquid perpetuo Homeri usu subintelligendum est; quod etiam Wallenberg monuit p. 140; etiam in *δέχεσθαι*. Schol. Ven. B. Lips. et Amst. Et haec lectio est in Vrat. A. Mor. Cant. ap. Barn. Alludunt *λύσεται* Vrat. α. Pro *λύσαι τε* legant *λύσατε* Ven. cum Sch. A. B. L. Cant. et Vat. ap. R. Bentl. Lips. a m. pr. Flor. ap. Tho. Bentl. omnes cum *δέχεσθαι*; quod ut in *δέχεσθε* mutaretur, (quod a m. sec. factum in Lips. et

in Vindob.) fecit ignoratus usus infinitiui, aut cum iungeretur θεοὶ δοῖεν — δέχεσθαι ἄζδμενοι. Plato ita poetam vertit (l. c. de Rep. III, p. 276 (393 E.) ἐλθὼν δὲ ἱερεὺς εὐχέσθω, ἐκείνοις μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι, ἐλόντας τὴν πόλιν αὐτοὺς (δὲ del.) σωθῆναι· τὴν δὲ θυγατέρα αὐτῶ λῦσαι, δεξαμένους ἄποινα, καὶ τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. Apud Apollon. de Syntaxi p. 85 δεδέχθαι legitur, forte ex v. 23 καὶ δέχθαι ἄποινα. In Labbei emendationem, λύσασθε, quam male Barnes recepit, cum sit, *redimite*, animaduertit Clarke, qui λύσατε praetulit, et δέχεσθε, quae sane lectio est expeditissima: nisi doctior altera in vet. libris haberetur. Idem λύσοιτε quoque protulit; hoc e Schol. Moschop. male puto editis; probauit tamen Salter. Bentlei. coni. λύσαντε — δέχεσθε, ἄζδμενοι, vt ad duo Atridas referretur, firmabatque usum dualis cum pluraliuncti per exempla II. Ψ, 213. II, 429. P, 718. Σ, 341 tuncque malebat τὰδ' ἄποινα, laudatis locis Ψ, 273. Ω, 429. Od. Θ, 402 vbi similiter τὰδε et τόδε. (Sane et sic Sch. br. τὰδε τὰ δῶρα. At Hesych. τὰ δ' ἄποινα, τὰ δὲ λύτρῃ.) δέχεσθαι tuiti sunt viri docti passim; in his Dorvill. Vann. p. 371.

21. ἄζδμενοι, σεβόμενοι Apollon. Lex. h. v. υἱὸν ἐκηβόλον repugnat metro: vid. ad 14, propter digamma: Fuisse adeo apparet υἱὰ σεκηβόλον, seu vt nos scribimus υἱὰ ἐκηβόλον. Sic Bentl. et Salter. ἱα. Ceterum v. 22—25 habuere olim haud dubie asteriscos appictos, quia iidem versus iterantur inf. 376—9. In v. 22 εἶθα observatur ab Apollon. Lex. tanquam exemplum significatus τότε.

22. ἐπευφήμησαν. μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Sch. br. quae eadem Hesych. apposuit in εὐφήμησαν. add. Suid. Est puto, *acclamauerunt*, vt significarent, videri sibi æquum esse, vt reueretur rex supplicem. Plato l. c. reddidit: οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνήνουν.

23. αἰδεῖσθαι ὃ ἱ. Apollon. Lex. h. v. qui bene notat, dici h. l. ἐπὶ τοῦ ἀνδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντρο-

πῆς, δέχασθαι Vrat. b. indocte: quod enotamus saltem ut pro specimine sit; nam in seqq. similia haud enotabimus, e quibus nihil proficere licet.

24. Ἀγαμέμνονι ἦνδανε. Fuit ἦνδανε. Et sic saepe ea vox occurrit antecedente vocali. Aliis locis interpositum ν, ut Il. Σ, 510. Porro Ven. Sch. A. tradit Zenodotum scripsisse Ἀτρεΐδαο (debuit adeo praefixa esse veri sui ξ-). Fuit ergo: Ἀτρεΐδα' Ἀγαμέμνονος. pro quo tamen Homerus scripturus fuisset Ἀτρεΐδew. quod et coni. Daceria; Etsi peccat lectio in legem τοῦ Digamma, in Ἀγαμέμνονος ἦνδανε. At enim θυμῶ est ἐν θυμῶ et duplex ille dativus est frequentissimus, etiam in ipsa hac voce, v. c. Od. N, 337 τοῖσι δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλῇ.

25. Recitat vl. 24. 25 Plutarch. de aud. poet. p. 67. R. κακῶς, τουτέστιν, ἀγρίως καὶ αὐθάδως καὶ παρὰ τὸ προσῆκον. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Hic et in seqq. accipitur plerumque ac si esset *praeterea*, et, *adiecit*. At ἐπέτελλε videtur esse simpliciter ἐπέλεγε. Pro μῦθον vitium est θυμὸν in Vrat. b. — κρατερὸν μῦθον, pro μῆνις. Iterum inf. 326. 379 τὸν μετὰ ἀπειλῆς, τὸν ἀπηνῆ, σκληρόν. Inf. O, 202 τόνδε Φέρω Δι' μῦθον ἀπηνέα τε κρατερὸν τε; Schol. B et L. laudant Od. O, 232 ἀνδρὶ παρὰ κρατερᾷ κρατέρ' ἄλγεα πάσχων memoriae vitio, puto; prius hemistichium est ex Il. Ω, 212.

26. ξ- signo nil in Sch. A. respondet; nisi est: κίχρῳ ἀντὶ τοῦ κιχέοιμι. At hoc male. non est optantis sed minantis. Φυλάσσου, μὴ σε. Sed probabile fit, fuisse monitum de μὴ σε, non μὴ σε, ut ad Il. Ω, 596 monetur. Pro γέρον, est γέρων in ed. Rom. quam nec tamen sequutus est Turnebus. At Basil. quam Barn. laudat, est ex Romana expressa, a. 1558.

27. Eadem Rom. δηθύνοντα ἢ cum hiatu. Sic quoque Mor. et Vrat. a. Turn αὐτίς, et αὐτίς perpetua in libris varietas, nec minus in grammaticorum libris; nec certi quicquam traditum vidi, (v. Suid. Hesych.) nec forte tradi potest; nisi dicas, αὐτίς, tanquam mollius esse Ionicum. αὐτίς h. l. est in Eustath. Barocc. Vat. ed.

Rom. Aliud est, quod differunt αὐθις et αἴθρι. v. Etymol. in αἴθρι et αὐτε. Distinxi, vt sententia clarior esset: nunc, diutius in castris commorando — in posterum iterum ad me accedendo.

28. μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. h. e. τὸ στέμμα ἀνὰ σκήπτρῳ, vt sup. 14. — χραισμεῖν h. l. quod alias ἐπαρκεῖν, vt et Plato vocem reddit l. c. Sch. br. reddunt μή βοηθήσῃ. Vide de h. v. inf. ad 242.

29. 30. 31. — ἀθροῦνται. Indigna enim, aiunt, Agamemnone oratio et minarum vim infringens. Sic grammatici in Ven. A. iudicio suo nixi, non codd. auctoritate. At enim recordari debebant, in prisca vita nec infolens, nec indecorum visum esse, captiuam pro pellice habere. Exempla habemus ipsas Troianas captiuas.

29. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Iunctum haec scripta οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι, versa: „hanc non liberabo, „antequam eam et senectus inuadat,“ peccabant in grammaticam. Ita enim dicendum fuisset πρὶν — ἐπιέναι. Vt inf. 97 οὐδ' ὄγε χεῖρας ἀφείξει, πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Et sic centies; aut cum coniunctiuo: vt Σ, 189. 190. Sunt ergo disiungenda haec: Hanc ego non dabo liberam; antequam id fiat (πρὶν ἢ ἐμὲ λύσαι αὐτήν), illa consenesceat apud me, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι pro ἐπελεύσεται. Est adeo πρὶν h. l. fere quod quin potius. Sensisse videntur Sch. B. L. μᾶλλον γηράσει παρ' ἐμοί, ἢ λυθήτεα. Disertius de h. l. egit Sch. A. ad Σ, 283 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει. πρὶν μιν κύνες ἄσργοι ἔθονται. Vsum hunc firmant alia loca Jl. Ω, 551 οὐδέ μιν ἀυστήσει. πρὶν καὶ κανὼν ἄλλο πάθῃ. Id. aliud ibid. 727. 8. 9. Od. N, 427. Locum, in quo versamur, Plato ita reddidit: πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἀργεὶ ἔφη γηράσειν ex vulgari vsu et ratione.

Porro τήνδ' ἐγὼ nonnullos maluisse, narrat Clarke. Καὶ in κεν mutabat Deuarius. At in nostra interpretatione καὶ vim habet.

VII. 29—32 recitat Dio Or. LXI, p. 318. quae est mera rhetorica exercitatio: nec quicquam fructus inde feras.

30. ἐν Ἀργεῖ pro Peloponneso dictum Ἀργος; quod Iollenne Homero. Obseruat ipse Strabo VIII, p. 568. A. ex hoc versu adscripto. Vide ad B, 108 et 684.

31. ἰστὸν ἐπιχομένην. Etymol. τὸν ἰστὸν ἐπιπορευομένην. ἤγουν ἰστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν — αἱ πάλαι γυνῶκες ἰστῶσαι ὑφαινον καὶ ἐπιπορευόμεναι τὸν ἰστὸν. Similia sunt in Eustath. et Hesych. h. v. Addit Schol. Pindari P. IX, 33, vbi ἰστῶν καλιμβάμους ὁδοὺς illustrat, laudato hoc versu, αἱ γὰρ ὄρθαι ὑφαίνουσαι προπορεύονται, καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ ὑποστρέφουσιν, scilicet modo propius ad telam admouetur corpus, modo longius retrahitur. ἐπιχομένην Vrat. b.

καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. In Etymol. ἀντιόωσαν legitur. At Apollonius Lex., eisi in voc. ἀντιόωσειν, recitat tamen ἀντιόωσαν, παραγινομένην εἰς τὴν κοίτην. ἀπὸ τοῦ παρακολουδοῦντος. Sch. br. τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβάνομένην καὶ μετέχουσαν. Ven. Lips. τῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν. Vti et alia tempora τοῦ ἀντιᾶν et ἀντιάζειν exponuntur apud Hesych. Suid. et passim per μεταλαβεῖν. ἐπιτυχεῖν. μετασχεῖν. Bene haec ad sensum; sed causa sermonis in hoc ἀντιᾶν λέχος nondum ex his intelligitur. Miscet plura Hesychius: ἀντιόωσα. ἀπαντῶσα. παραγινομένη. εὐτρεπίζουσα. Vltimum hoc amplexi sunt alii, in his Schol. B., at v. notam ad h. v. ἀντιᾶν τινος vulgaris est structura (pro κατὰ τινος) vt Od. A, 25 ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνείων ἐκατόμβης. Nunc, si est ἀντιᾶν τι intelligendum est ἐπὶ τι. vt h. l. ἐπὶ λέχος. quod non videbant grammatici in Etymol. Schol. Cod. S. Germ. & Tollo communicatis et Cod. Reg.

32. Ἄλλ' ἔτι, μή μ' ἐρέθιζε. Emendat hinc ἄλλ' ἔτι, ἀλλὰ πορεύου, apud Hesychium Bentleius. De σάος, σῶος v. Apollon. Lex. h. v. σαώτερος est sane pro σῶος vti et a Platone redditur. Scilicet esset proprie, magis

saluus, quam si me lacesseres. Mox de silentio emphatico moment interpretes.

33. ἔδδειςεν δ' ὃ γέρων. Ex Homericō vsu debuit esse ἔδδειςεν δὲ γέρον. et scriptura antiqua ἔδδισε δ'. et mox ἤρῃτε γεραίους. v. ad vf. 10. Sitne ἔδδειςεν an ἔδδισε verius, v. ad B, 718.

34. βῆ δ' ἀνέων παρὰ θῖνα καλυφλαίσβοια θαλάσσης. Zenodotus in Sch. A. ἀχέων, quod et ipsum ferri potest. ἀνέων Apollon. Lex. agnoscit. Multa de hac voce disputant grammatici: Etymol. Eustath. pluribus locis, inprimis ad Θ, 459. Molestiam facit locus Od. Φ, 89 ἀλλ' ἀνέων δαίνυσθε. Alioqui est ὁ καὶ ἡ ἀνέων.

θῖνα ἀγνιαλόν. disputat de hac voce Apollon. Lex. et ex eo Etymol. in θίς.

πολυφλοίσβοια. καλυήχου. πολυταράχου. Esse ad locum factum notant Sch. h. l. et ad E, 322, vbi νόσφιν ἐπὶ φλοίσβου. De suauitate soni ad rei naturam monitum est ab aliis post Woodium.

35. ἤρῃτ' ὃ γεραίους. debuit olim esse ἤρῃτε γεραίους. Mox, pronuntiatum puta Ἀπκαλλωνι φαναντι.

37. Recitat versum hunc et sequi. Strabo XIII, p. 911. C. κλῦθί μεν. sic h. l. constanter. Alibi variat κλῦθί μοι et μεν. vt E, 115.

ὃς Χρῆσσην ἀμφιβέβηκας. ἀμφιβαίνεις. de quo vsu perfecti praeteriti accurate ad h. l. egit Clarke; modo non sexcenties obseruationunculam hanc inculcasset! Etiam Sch. hr. ὑπερμαχαίς. cum Sch. A. ad E, 477 et ad Θ, 331. Vix ipsa, vt et περιβαίνειν, notionem habet ἐνάρ. γῇ defendentis alterum, dum iacentem vel inermem protegit corpore suo obiecto aut clipeo. Il. P, 4 Menelaus Patrocli corpus tuens: ἀμφὶ δ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ τέρεται μῆτηρ πρωτατάκος, κινυρή — ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος. cf. Eustath. p. 33. Sic περιβῆναι Il. P, 80. 313. E, 424. N, 420. E, 21. Θ, 331 vbi v. Sch. A. et primo loco Apollon. Lex. in ἀμφίβασις et περιβῆναι. Vox, vt vides, in Homero obuia. Rarior eius vsus post Homerum. Aeschyl. VII ad Th. 18: ἀμφι.

βάντες — τὴν πόλιν. vbi Schol. laudat h. v. Conuenit ἀμφοικολεῖν — περιπολεῖν ἀμφὶ τινι. cf. Schol. Pind. Ol. XII, 1.

38. Τενέδοιά τε Ἰφι ἀνάσσεις. Recitat hemistichium Strabo XIII. p. 900. D. Nunc in eo sunt hiatus; at fuit τε Ἰφι φανασσεις.

39. Σμινθεῦ. Vulgo a muribus ducunt nomen de-
passis a deo; esse enim σμίνθον murem. v. inprimis Stra-
bo XIII, p. 901. et 912. Enimuero fuit vrbs Troadis
Sminthe apud Stephan. Byz. vel Sminthus, vt in Schol.
Et fuere loca plura Sminthia. v. Strabo p. 902. et Σμιν-
θεῶν νεωτέρων in numis legitur. Ab vrbe nomen Apol-
linis Sminthii ducere etiam Aristarchus maluit: ap. Apol-
lon. Lex. h. v. Apollinem Sminthium in Tenedo tem-
plum habentem intelligebat h. l. Strabo l. c. p. 900. G.
D. Videtur tamen Smintha Troadis potiori iure hic lo-
cum habere. Fuit quoque templum Apollinis Sminthii
Hamaxiti, vrbe Troadis, in quo mures candidi sacri ale-
bantur. Aelian. H. An. XII, 5. Seruatum nomen Apolli-
nis Sminthii in numis Alexandriae Troadis: Ἀπόλλωνος
Σμινθεος, vel Σμινθεως, vt saepe N elisum est ab antiquis;
cf. Eckhel. Doctrina numor. Vol. II, p. 480.

Nominis caussae a muribus repetitae patrocinator
signum Apollinis a Scopa factum, cuius pedibus mus sub-
iectus erat, in Apollinis Sminthii templo ad Chrysen: ap.
Strabon. l. c. p. 901. Antiquum scilicet symbolum Apolli-
nis vatis mus, vt γαλεώτης, stellio; σαῦρος; draco. Sal-
tem posteriorum temporum ea opinio fuit, a muribus
Sminthium deum dictum esse. Alia v. ap. Eustath. p. 34.
Schol. et Wassenb. p. 146. In numis Troadis modo me-
moratis cum nomine Apollinis Sminthii Apollo non cum
mure sub pedibus, qualem Scopas exhibuit, cernitur, sed
gradiens ille expressus est.

χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. ἐπερέθειν. esse idem quod
στέφειν ne dubites; vt Romanorum *velare* de corollis et
vittis: vt Aen. II, 248 *Nos delubra deum — festa ve-*
latus fronde per urbem. Nec aliter Eurip. Bacch. 323
Κισσῶ τ' ἐρεψόμεσθα. et Apollon. II, 159 ξανθὰ δ' ἐρε-

ψάμενοι δάφνη καὶ ὑπερθε μέτωπα. Notissimo religioso more, quo coronabantur fores, arae, vasa, victimae, sacra facientes; ipsa templa et parietes: vnde εὐστέφανοι θυσίας ap. Aristoph. Nub. 307 quas Schol. nostrō loco illustrat.

Fuere tamen antiquiores, qui de templo *structo* vel *lecto* τὸ ἔρεψα h. l. acciperent. Apollon. Lex. ἔρεψαι ἐστέγασα, addit quoque ille: κακῶς δ' ἀπέδωκάν τινες, ἐστεφάνωσα. Etiam Eustath. ὠρόφωσα, quod et in Schol. Amst. occurrit. Miscent duas notiones alii grammatici! Sch. br. ὠρόφωσα. ἐστεφάνωσα. Ita et Etymologicōn. Cus mulata sunt e more in Hesychio diuersa: ἐστεφάνωσα. ἔρεψα. ἐστέγασα. ὠποδόμησα. ὠρόφωσα. Propius ad h. vl. spectat ἐπέρεψα. ἐπεσκεύασα. ἐπεκδόμησα. ἐπεστέγασα.

Sane ἐρέφειν est tegere domum: Od. Ψ, 193. et Jl. Ω, 450. ἀτὰρ καὶ ὑπερθεν ἔρεψαν λαχνηέντ' ὄροφον. Nec aliter Plato accepisse videtur L. c. de Rep. III, p. 276 εἰ τι πῶποτε ἢ ἐν ναῶν ἀποδοιῆσεται ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον θωρήσεται. Miror tam incommodum sensum veteres amplexos esse. Nam sacerdotis est, velare templa, non tectum imponere. Conuenit quoque cum ornatur per corollas, alterum, victimas caedere. Bentleius adscripserat varietatem ἔρεξα ex Schol. Aristoph. Nub. 77. (v. 307.) sed est id vitium ed. Basil. eisi video hoc idem codici Vindob. a praua manu adscriptum esse, et ad χαρίεντ', ὄωρα. Ceterum vll. 39 sq. recitat Dionys. Art. c. 9, 15, p. 368, vt doceat, quomodo precēs faciendae sint; vl. 39 inter formulas τῶν ὀνειδίζοντων τῷ θεῷ refert Martia. Tyr. Disf. XI, p. 295. At παρωδῶς locum Aristoph. Pac. 385 sqq.

40. Excidit in Ven. A. Scholion super μῆρι' ἔκηα. quod disco ex eod. ad Jl. B, 427.

Quaerere licet an non Ionica forma olim fuerit: μῆρια κῆα.

41. τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ. Pugnarunt grammatici super scriptura τὸ δέ et τόδε. Herodianus probabat τόδε μοι, Aristarchus τὸ δέ μοι. Sch. A. Addunt his Schol. Amst. et Reg. ap. Wallenberg quem cf. Not. p. 147. et

Schol. S. German. in schedis Tollii: esse simile illud: τὸ δέ τι ξυνήκον ἐστὶ (quod nunc legitur τὸς τοι ξυνήκον ἔσται; Od. I, 370). Aristarchi partes tuitus erat Ptolemaeus Ascalonita: ἐπελθὼν δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχου (non — χου). Add. Etymol. in τὰς μοι κα. Porro τὸ δ' ἐμοί Lips.

κρήνην scribitur in edd. ab aliis κρήνην et κρήνην. hoc in Vrat. A. et Leid. ap. Valken. de Cod. Leid. p. 108, qui sic recte legi ait; et Ernesti „quod verum est“ addit. At variat in his usus grammaticorum et codicum; ut in tot aliis vocabulis; nec ratio illa vincit.

ἐέλδωρ, reddunt omnes Schol. Hesych. Suid. Etymol. quem imprimis vide, per ἐπιθύμημα.

42. ἔ- quod Zenodotus legerat τίσιςιν, Sch. A. Sphalma hoc esse debuit recessionis Zenodoteae; aut legerat ille τίσιςιν. Ceterum notum satis est τίσιςιν esse proprie facere ut alter perfoluat, adeoque esse punire, vlcisci; tum vero etiam, perfoluere poenam, luere, ut h. l. ἀποδῆν in Suida non sufficit, sed τιμωρίαν δοῖν, ut Sch. br.

Δαναοί. δ' ἐμοί Vrat. b.

Quod autem Achiuis, qui tamen Chrysis partes tui- ti erant, vl. 22. non Agamemnonem, plecti vult Chryses, retulere veteres inter ζητήματα. Sch. A. B. Townl. Eustath. p. 37. Dixissent melius, ad rudiorum hominum sensum iniuriae dolore et cupiditate vlciscendi abreptum sacerdotem mala Achiuis precari, more hominum, qui iras et odia ab individuo ad totum genus transferre solent; vti totum populum homini alicui iniustum et odiosum esse videmus, quia ab uno ex eo populo laesus fuerat.

Ceterum versus hic 42 celebratus est usu Nerae ad Traianum adoptatum: ap. Dion. lib. LXVIII, 3.

44. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κρήνων. Laudat versum Apollon. Lex. in κάρη. vbi κάρηνα, τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν. et Schol. Theocr. V, 15 pro exemplo diaereleos βῆ δὲ κατ' pro κατέβη, fierique hoc ποιητικῶς. Immo vere (ut

semel moneam) sit antiqui sermonis more, quem ex Homero retinuerunt poetae.

45. ἄμοισιν ἔχων. Est in Var. Lect. ap. Ernestium: „ἄμοισι ἔχων. Fl. A. R. I.“ Primum, non est varietas, sed vitium; secundo, est vitium vnius tantum Aldinae 2. et edd. ex ea profectarum. Semel itaque monitum hoc esse volo: duplicem lectionem Ald. 1. et 2. in ista var. lect. sarragine nondum esse animaduersionem.

ἀμφιρεφέα τε φαρέτρην. Scribitur ἀμφιρεφέα apud Apollon. Lex. h. v. sicque Vrat. a. Mosq. 3. ex correctione. ed. Ald. 2. cum sequacibus. Correxerit Turnebus ex ed. Rom. Est autem ἀμφιρεφής eidem Apollonio Etymol. Hesych. et al. fundo et operculo tectus, ab utraque parte. Quidni sit: operculo bene apto, circum circa in ora, occlusa pharetra, ἀμφὶ ἐρεφομένη?

46. 47. Hi vll. obelum aliquando adscriptum habere debuere; codex Venetus autem signum ξ. Nam Sch. A. ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἡθέτηκεν. οὐ καλῶς. Quid eum induxerit, ut versus pro pulcerrimis habitos improbareret, non apparet. Versum tamen 47 video damnatum esse etiam Bentleio. v. ad v. 47.

46. ἐκλαγξάν. Lipf. a m. pr. ἐκλαξαν, vitium sollenne vocum similitum in concursu γξ.

Ad hunc versum inserta in Sch. B. ῥῆσις est transcripta ex Heracl. de Allegor. Hom. 12.

ἐπ' ὤμων (saltem ἐπ' ὤμων) Ern. e cod. Lipf. laudans ἀνὰ δῶμα inf. 570. Verum est merum vitium codicis.

47. ὁ δ' ἦτις νυκτὶ λαϊκῶς. phantasma poeticum, quod facile quivis videat; si tamen proprie illud est eloquendum ac declarandum, aqua haeret. Si loca compares, in quibus haec loquendi forma occurrit, non vno modo ac sensu haec dicta videbis. Etenim modo simpliciter *dei incessus* comparatur cum motu nubis per aerem. Sic E. 867 Mars vulnere percussus pugna excedens *δοῦν νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν φαίνεται*. et Thetis mari emergit et per aerem fertur *ἦντ' ὀμίχλῃ* inf. 359. Sic apud alios quoque; apud Quintum III, 778 Neptunus

Schol. S. German. in schedis Tollii: esse simile illud: τὸ δὲ τι ξυνήκον ἐστὶ (quod nunc legitur τὸς τοι ξυνήκον ἐστὶ; Od. I, 370). Aristarchi partes tuitus erat Ptolemaeus Ascalonita: ἐπεὶ οὖν δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχου (non — χου). Add. Etymol. in τὸς μοι καὶ. Porro τὸς ἐμοὶ Lips.

κρήνον scribitur in edd. ab aliis κρήνον et κρήνον. hoc in Vrat. A. et Leid. ap. Valken. de Cod. Leid. p. 108, qui sic recte legi ait; et Ernesti „quod verum est“ addit. At variat in his usus grammaticorum et codicum; ut in tot aliis vocabulis; nec ratio illa vincit.

ἐέλδωρ reddunt omnes Schol. Hesych. Suid. Etymol. quem inprimis vide, per ἐπιθύμημα.

42. ξ. quod Zenodotus legerat τίσεις, Sch. A. Sphalma hoc esse debuit recensitionis Zenodoteae; aut legerat ille τίσαν. Ceterum notum fatis est τίσειν esse proprie facere ut alter persoluat, adeoque esse punire, vicisci; tum vero etiam, persolvere poenam, luere, ut h. l. ἀποδοῖν in Suida non sufficit, sed τιμωρίαν δοῖν, ut Sch. hr.

Δαναοὶ δ' ἐμὰ Vrat. b.

Quod autem Achivos, qui tamen Chrysis partes tui- ti erant, vl. 22. non Agamemnonem, plecti vult Chryses, retulere veteres inter ζητήματα. Sch. A. B. Townl. Eu- stath. p. 37. Dixissent melius, ad rudiorum hominum sensum iniuriae dolore et cupiditate viciscendi abreptum lacerdotem mala Achivis precari, more hominum, qui iras et odia ab individuo ad totum genus transferre so- lent; vti totum populum homini alicui iniustum et odio- sum esse videmus, quia ab uno ex eo populo laesus fuerat.

Ceterum versus hic 42 celebratus est usu Nerva ad Traianum adoptatum: ap. Dion. lib. LXVIII, 3.

44. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κρήνων. Laudat versus Apollon. Lex. in κάρη. vbi κάρηνα, τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν. et Schol. Theocr. V, 15 pro exemplo diaereseos βῆ δὲ κατ' pro κατέβη, fierique hoc ποιητικῶς. Immo vere (ut

semel moneam) sit antiqui sermonis more, quem ex Homero retinuerunt poetae.

45. ὁμοισιν ἔχων. Est in Var. Lect. ap. Ernestium: „ὁμοισι ἔχων. Fl. A. R. I.“ Primum, non est varietas, sed vitium; secundo, est vitium vnius tantum Aldinae 2. et edd. ex ea profectum. Semel itaque monitum hoc esse volo: duplicem lectionem Ald. 1. et 2. in ista var. lect. sarragine nondum esse animaduersam.

ἀμφερεφέα τε φάρετρη. Scribitur ἀμφερεφέα apud Apollon. Lex. h. v. sicque Vrat. a. Mosq. 3. ex correctione. ed. Ald. 2. cum sequacibus. Correxerit Turnebus ex ed. Rom. Est autem ἀμφερεφής eidem Apollonio Etymol. Hesych. et al. fundo et operculo tectus, ab utraque parte. Quidni sit: operculo bene apto, circum circa in ora, occlusa pharetra, ἀμφὶ ἐρεφομένη?

46. 47. Hi vll. obelum aliquando adscriptum habere debuere; codex Venetus autem signum ξ. Nam Sch. A. ἐτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἡδέτηκεν, οὐ καλῶς. Quid eum induxerit, ut versus pro pulcerrimis habitos improbareret, non apparet. Versum tamen 47 video damnatum esse etiam Bentleio. v. ad v. 47.

46. ἐκλαγξαν. Lips. a m. pr. ἐκλαξαν, vitium sollenne vocum similitudinem in concursu γξ.

Ad hunc versum inserta in Sch. B. ῥῆσις est transscripta ex Heracl. de Allegor. Hom. 12.

ἐπ' ὦμον (saltem ἐπ' ὦμον) Ern. e cod. Lips. laudans ἀνα δῶμα inf. 570. Verum est merum vitium codicis.

47. ὁ δ' ἦν νυκτὶ τοικῶς. phantasma poeticum, quod facile quivis videat; si tamen proprie illud est eloquendum ac declarandum, aqua haeret. Si loca compares, in quibus haec loquendi forma occurrit, non vno modo ac sensu haec dicta videbis. Etenim modo simpliciter dei incessus comparatur cum motu nubis per aerem. Sic E, 867 Mars vulnere percussus pugna excedens δμοῦ νεφέσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν φαίνεται. et Thetis mari emergit et per aerem fertur ἦντ' ἐμύχλη inf. 359. Sic apud alios quoque; apud Quintum III, 778 Neptunus

meri, plus subtilitatis quam veri sensus adhibuisse. Tu ille videtur egisse idem quod Plato, et ipse Socrates, Sophistarum argutias aliis argutiis refelleret; apparet enim Sophistarum acumen praeter cetera etiam occupatum fuisse in locis Homericis vellicandis et poeta exagitando. Quibus occurrere ille forte voluit. Zoilum primo locum in ista turba Sophistarum eminuisse constat; licet quoque cum Toupio ad Aristot. de Poet. p. 202 suspicari, argutias, quibus ibi occurritur, forte ipsius Zoili magna parte fuisse setum. Hinc subnae sunt illae *Σηρσεις* *Λύσεις*. Cum alia corrupta sint in capite illo libri de Poetica, illum quoque locum credere possis turbatum esse; eumque, qui eo exemplo usus erat, spectauisse ad alterum locum K, 84 *ἡ δὲ τὴν οὐρανὸν διζήμενος, ἢ τὴν ἐρατὴν*. Nam ad illum locum grammaticos idem iudicium adhibuisse testantur Scholia et alia, quae ad e. l. videndae sunt. Verum fidem faciunt Aristotelico loco Scholia vetera A. B. L. add. Hesych. Et respiciunt haec eadem Scholia ad Ψ, III.

Ceterum ad h. l. multae aliae sunt veterum argutae quaestiones, quod *lues immissa* vltus est iniuriam Apollinis, quod *per tela* missa ea exorta est, quodque lues initium iumentorum corpora tentasse narratur. Alia est quaestio unde tandem Achilles norat, ab Apolline luem esse immissam? et quomodo omnino in eam opinionem deueniant homines iam tum, ut ab Apolline auctore, non a alio deo, luem repeterent? Scilicet, etsi Apollinis cum Sole eodem loco habiti aperta et explicita memorati nulla occurrit, manifestum tamen sit multis signis, Apollinem iam ante Homerum cum Sole confusum esse; ut hoc ipso loco lues, sagittis, quibuscum radii solis antiquior sermone comparantur; adde quod *Λουγγυμένης* mane ortus est Apollo, quod matrem *Λητώ* et sororem sagittis et ipsam vntem habet, et alia. Ducta esse multa in mythis antiquiorum symbolicis declarationibus, nemo dubitate longe diuersae ab iis sunt argutiae nimis subtiles seriorum. v. c. Max. Tyr. dis. XXVIII, p. 68 B. ubi v. Dauid.

51. — Signo διπλῆς nil respondet in Scholiis; spectasse tamen illud videtur ad vōc: αὐτὰρ, de qua iteratis vicibus monetur aliis locis; scilicet eam differre a δᾶ, quod praeponatur, hoc autem postponatur; inprimis ad Γ, 1.

ἔφισε. Ita editum erat in Flor. pr. et Ald. 1. Recepit ἔφισε Ald. 2. quod retinuerunt Rom. Turnebus et Stephanus; qui cum probasset ἔφισε, iterum ad hoc rediit Barnes, hinc Clarke. Est sane hoc ἔφισε in codd. plerisque, tum ap. Eust. br. Schol. adde cod. Ven. Hesych. et Etym. in ἔφισε et in βέλλω (cf. Schol. Apoll. II, 329 qui male interpretatur locum: est enim ibi *immittere columbam inter petras*): Et sic saepe in Homero: v. c. τῷδ' ἐφ' ἄνδρ' βέλος II. E, 174. 188. 206. et al. Sane quidem nec minus recte dicitur ἔφισε, ut ἔγχος ἐφ' ἦκεν II. K, 372 et saepe ἀκοντα, βέλεα. Video ἔφισε notatum e Mosq. 3. Miror itaque Ernestium in Var. Lect. apposuisse: ἔφισε, „Dawes sic de coniectura:“ et addit, bene. Atqui ἔφισε nec minus bene dicitur; h. l. autem melius, quia αὐτοῖς adiectum; ita enim non tam *emittitur* telum, quam potius *immittitur* in ipsos scilicet Achiuos. Et inf. 382, ubi eadem repetuntur, quae hic, est: ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος.

52. — Nil in Sch. A. respondet; nisi spectavit ad quaestionem, seu reprehensionem poetae in eo propositam, quod nunc mortui cremantur, at sup. v. 4 insepulta abicienda cadauera dixerat. Scilicet hoc ad pugnam mox futuras spectabat. Θαμείου Pamphilus scripserat, Θαμειώ Aristarchus. v. Sch. B. et L. Et hanc scripturam probavit vsus. Est in Sch. br. B. et Leid. narratio de origine moris cremandorum corporum ab Hercule repetita: quam v. sup. ad vf. 4.

53. κῆλα θεοῖο. βέλη θεῖα ut bene Etymol. et Hesych. τὰ τοξικά βέλη Schol. Pind. P. I, 21 ubi inepte ex κλήματα factum esse vult κῆλα.

ἀνὰ στρατὸν: atqui petendus erat sagittis Agamemnon iniuriae in Chryseidem auctor; meliora suaserat exercitus

vl. 22. v. ad vl. 42. et cf. Not. ad vl. 8. In hunc sensum de h. l. disputat Themist. Or. XV, p. 191.

54. ἀγορήνδ' ἐπαλέσσατο Vrat. b,

55. τῷ γὰρ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ — versus pro sententia adhibitus de consilio in repentinis capto, v. c. ap. Plutarch. Coriol. p. 229. C. ubi etiam τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ Φ. Maxim. Tyr. disl. XIV, p. 258. Porro θεὰ λευκώλενας Ἥρη. Si loca huius similia vere HomERICA sunt: necesse est, poetae modo Ἥρην fuisse modo γῆρην, vt ποτνια γῆρῃ. Alioqui statuendum est, loca haec esse interpolata aut profecta a serioribus. v. Excurs. ad h. v.

56. ὅτι ῥα θνητῶντας ὀρᾶτο. E. „quia Zenodoti lectio erat ορητο. nec videntis Doricum id esse.“ Sic Sch. A. et iterum ad vl. 198. Atqui ipse grammaticus non vidit id ipsum esse verius et antiquius: nam fuit ὄρημι, ὄρημαι. Ita Od. E. 343 antiqua lectio seruata est: τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. vel ὄρηαι, vt in Etymol. p. 621, 35. et ὄρημαι, ὀρῶ Hesych. ὀρέω autem ap. Herodotum. Dicas Doribus id proprium fuisse, quod ex Theocrito constat. Recte vtique, sed dorica et aeolica sunt, quae fuere antiquiora. Aeolicum idem fuisse colligo ex fragm. Alcmanico ὀρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκῶντι δέ. (ap. Eufrath. p. 1701, 24.)

κῆδετα γὰρ Δαναῶν. Pro γὰρ est δὲ in mf. Tzetzae ap. Bentl. et in alio τε. Alterutrum et ipse praeferam, ne γὰρ bis se excipiat. Bentleius porro coni. ὅτιη, forte quia ῥα post ὅτι offendit. Atqui ὅτιη Homericum esse non memini; ὅτι ῥα, ὅτι δὴ apud Hesych. est. Scilicet ὅτι ῥα est pro ὅτι ἄρα, vtique, quod iam Clarke declarauit.

Fuit ad h. l. ζήτημα, quo iure Iuno κῆδεσθαι τῶν Δαναῶν dici potuerit: in Sch. B. L. Townl.

57. τοὶ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τε γέγοντο. Aliquoties versus repetitur in Odyssaea, et semel in Il. Ω. 420. Videtur tautologia inesse si ἤγερθεν est ab ἀγείρεσθαι, videturque adeo praeflare, vt ductum sit ab ἐγείρειν, praepente Tollio, in schedis, vt sint excoisati sedibus

his: uti sane tempora horum verborum eandem formam habent; sic ἡγείρων ab ἡγείρω, ut E, 208. P, 222. 261 et ab ἀγείρω Od. B, 28, 41. Est tamen ἀγείρεσθαι proprium de concursatione ad concionem, ut B, 52 et al. et potest ex formula antiqua dictum esse et declaratum addito altero: ὁμηγερέες τε γάνοντο.

ὁμηγυρέες Laud. ap. Barn. et Vat. ap. Bentl. Vrat. a. Mosq. 1. Est sane ἡ ὁμήγηρις, ex ἄγυρις, Jl. T, 142. At ὁμηγερέες agnoscunt grammatici, Etymol. Hesych. ὁμηγερέες τε γάνοντο, quae Ionica ratio est, expressa est in Vat. a. b.

58. ξ: praefixum in Veneto; nil respondet in Scholiis. in quibus notatur tantum hoc, Achillem dicturum surgere et stare e more veterum.

Porro τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Steph. τοῖσδ' v. Bergler. in praef. pro τοῖςδε, τούτοις; est enim in apodosi. Clarke tuetur τοῖς δέ, sc. ut δέ aliquoties in apodosi occurrit. Reddit Clarke: *tum vero*; videtur enim in hoc δέ latere vis τοῦ δῆ.

59. ξ: non recte praefixa, sed διπλῇ esse debuit ξ quippe observaatum a veteribus, quod hinc (ex voc. *καλιμπλαγχθέντας*) sequiores poetae finxerunt narrata de frustra tentato ante Iliadis tempora escensu in Mysiam, quo fugati a Telepho Achiui discesserant. Magnopere autem Grammatici, (in his Apion et Herodorus *ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήμασιν* ap. Eust. p. 47.) argutati sunt in notione voc. *κάλιν* in *καλιμπλαγχθέντας*, sitne *εἰς τοῦπίσω* an *μάτην*. Esse quoque debuere, qui illud *iterum*, altera vice, *vagari* acciperent, et priorem hinc aliquam *πλάνην*, profectionem, effingerent. cf. Schöl. in primis A. Responsum est ad haec, *κάλιν* Homero non esse *iterum*, sed *retro*. cf. ad N, 3. Aliud disidium codicum in scriptura: Aristarchi auctoritas effecit, ut una sit vox; at alii *κάλιν πλαγχθέντας* scripsere: v. Sch. B. L. Sic et *καλινόμενον* Δ, 326 vbi v. Sch. Ven. A. et disertius Etymol. in *καλιμπλαγχθέντας*. Adde Sch. A, ad O, 95 vbi video, Scholium aliud ad hunc A, 59 ver-

sum interiisse in Veneto. Recte grammaticus statuerat; Iunctim omnia haec verba antiquitus fuisse scripta. (Scilicet grammaticorum acumen erat, composita noua struere; hoc sexcenties monendum erit. Nunc relinquendum est, quod vsus inuexit. cf. Exc. ad A, 164. Tandem *καλιπλάγχεύοντας* Lips. et Sch. v. Wassenberg p. 154. Verum laudat Apollon. Lex. in *ἄμμε*, *Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς*. quod et Schol. notant, cum alii, vt Etymologus, pro duali haberi vellent. De plurali tamen dubitari vix potest. Scribitur quoque alibi *ἄμμε*, *ἄμῃ*, *ἄμῃ*, pro *ἡμᾶς*. cf. Eust. et Koen. ad Gregor. p. 110. Ceterum artificium huius orationis 59 — 68 copiose exponit Dionys. Art. rhet. c. 9, 7. p. 342 sq. R.

60. *Ξ* quia Zenod. οἱ κεν. non bene, vt Sch. A. addit: *καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας*. Immo οὐ καλὴ legendum.

61. εἰ δὲ ἑμοῦ πόλεμός τε θαμᾶ καὶ λοιμός. *Ἀχαιοὺς*. Mosq. i. legerat πόλεμος δ' ἑμῶν quasi ab ἑμῶν fit, nam exponit *ἄδδην καὶ ἀπλήστως ἑμᾶ καὶ θαρίζει*. Est autem ἑμοῦ, alias locale, nunc pro ἑμᾶ, quod proprie de tempore dicitur. Obseruatum passim; inprimis ab Eustath. p. 878, 12 sq. vt *ἐνθά δ' ἑμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν*. et τῇ ἑμοῦ *ἐτραφόμεν*. add. Ammon. p. 14. Schol. Thucyd. II, 54 pr. vitur versu ad interpretandum verba *πάθει ἐπιέζοντο*.

62. *Ξ* quod μάντις nomen genericum sit, *ἱερεὺς* vero et *ὄνειροπόλος* formae seu species μάντεων. Atque ita statuerat Herodianus, qui et distinguebat post μάντιν plene, aut potius post *ἐρεϊόμεν*: vt quoque Schol. Townl. habet. Nicanor μαντικῆς tria genera in h. l. constituta videbat, *οἰωνοσκοπίαν*; *ἱεροσκοπίαν* (ita iam Wassenb. em. p. 154 pro *ἀεροσ.*) et τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. At Porphyrius μάντιν interpretatur τὸν διὰ οἰωνῶν καὶ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον. Est in iisdem his copiosus Eustath. ad h. l. Retrahendum est ad h. v. Schol. Cod. Lips. ad v. 462 appositum. Similem quaestionem videbimus ad Ω, 221. Iam si, grammaticis dimissis, vsura

et rationem sermonis quaerimus, apparet vsum in his vocibus non omnino constantem fuisse: *μάντις* proprie δ' ἐνθεός, qui afflatu diuino vaticinatur. Iam cum diuinitas et naturae sit et artis, haec autem ipsa naturae felicitate adiunetur, h. e. vt euenta, ostenta, monstra, signa, diuinitus instinctus aliquis interpretetur, potest *μάντις* et *μαντεία* diuersa genera designare, quae suis nominibus declarantur. Itaque est modo nomen proprium diuino instinctu ac motu vaticinantium, modo commune ac genericum: itaque praeter *μάντιν* memoratur h. l. *ἱερεὺς*, qui futura praedicit ex sacris, victimarum extis, igni; Apollon. Lex. *ἱερεὺς* — ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ θυσιῶν μαντευομένου, adscripto versu nostro: Ἄλλ' ἄγε. Alias idem *θυηπῶλος*, *θυοσκός* est. cf. Eustath. p. 47. 48. Infra tamen Ω, 221 etiam in his discrimen est: ἢ οἱ μάντιές εἰσι, *θυοσκόοι* ἢ *ἱερεῖς*. Alia v. in Sch. Lips. ad A, 462. *ὄνειροπόλοι* non modo aliorum somnia interpretantur, sed et ipsi somno capto futura praevident, vt Trophonius. Itaque h. l. additur: καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, h. nam etiam per somnia deus futura aperit. Quatenus autem *μάντις* non modo deo percitus vaticinia edit, verum etiam signa et euenta interpretatur, possunt hi omnes etiam *μάντιες* dici: Proprio tamen aliquo modo ii qui augurium et ostenta ac prodigia (*σημεῖα καὶ τέρατα*) interpretabantur: nam et naturae et artis opus hoc est; et diuinitus afflatus esse debet, qui quid ea significant intellexerit. Itaque Calchas, *μάντις*, inf. 106 *μαντευόμενος*, B, 300. *θεοπροπέων* B, 322. et A, 86. 87 ab Apolline edoctus *θεοπροπίας ἀναφαίνων*, idem est 69 *οἰωνοπόλων* ὃς ἄριστος, *augur*, δὲ ἤδει τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα et eam *ostentum* interpretatur et ex eo annos obsidendae Troiae praedicit. Etiam *οἰωνός* genericum interdum nomen est, non modo augurii. Contra discernuntur *μάντις* et *οἰωνῶν εὖ εἰδώς*, vterque *μαντεύμενοι*, Od. A, 202. Etiam Theophrast. Charact. 16 iungit *ὄνειροκρίτας, μάντιες, ὄνειροσκοπῶες*: vnde non magis definias . Obsf. Vol. I P. I C

qui inter hos *πάντες* sint; etsi suspicor esse eos, qui libero animi motu futura praedicunt.

Secundum haec dicta etiam h. l. *πάντες* esse potest aut is qui a deo instigatus vaticinia edit, aut *οἰωνοπέλος*, *augur*, quod in Calchante per sequentia confirmatur, quodque praeferam; aut potest nomen esse genericum, cui subiectae sint duae classes, *ἱσμεῖς* et *ὄνειροπόλοι*. Ita censuere nonnulli inter veteres: ut sup. in Scholiis vidimus. cf. Wallenb. p. 155.

63. καὶ γάρ τ' ὄναρ. Per τὸ ὄναρ expleri nequit; nam Homérico more, articulus appositus foret pro τοῦτο τὸ ὄναρ. Sch. Ven. A. cum B. accipit pro τὶ ὄναρ; quia somniorum genus tantum, aliquod verum est. At hoc non minus durum, quam si γάρ τοι expleueris. Recte utique Stephanus per τε explet; γάρ τε est ut *namque*, pro nam; v. c. Φ, 24. I, 406. 410. Ut τε h. l. quoque sit, quod Clarke vult, deberet iungi καὶ τε. Ceterum, si vera tradit Sch. A. Zenodotus totum versum improbavit. Sed Scholion corruptum est.

64. ὅς κ' εἴποι. κ' insertum serius. Nam veteres pronuntiasse *ἔπω*, *ἔπεινον* dubitare non licet; contra *ἔπω*, *ἔπομαι*, comitor. Praeuit Bentl. ὅς *ἔειποι*. In Vindob. *εἴπη* et *εἴπη*.

ὅ τι. Olim ὅτι ubique editum; (contra quam Ernesti tradit) nec distinctio ista ὅ, τι recepta, nisi a Turnebo, mox ab aliis neglectam reuocauit Clarke. In libris frustra expectamus ita scriptum: etsi Ernesti ex Lips. laudat. Addunt tamen Sch. L. et Ven. B. τῷ δὲ ὅτι λείπει ἡ διά. Viderunt adeo esse hoc διὰ ὅ τι. Praestat, omiffa virgula diremtis vocibus scribere ὅ τι hic et alibi.

65. εἰ. Signum declarat reprehensum Zenodoti: quae in Sch. non occurrit. Sed fuit forte haec, quod Zenodotus scripserat, ut nos: εἴτ' ἄρ. nam scriptum olim ab aliis fuit, quod et Ven. habet, *εἴταρ*, et Sch. A. reprehendit eos, qui scribant *εἴτ' ἄρ*. non enim esse τε; nam sic sequi deberet alterum τε (scilicet legebant ἡδ' ε.) sed τὰρ esse encliticam: cf. sup. 8. Est hoc ap. Hesych.

τὰρ. σύνδεσμος. δὲ, δὴ, ἄρα, καὶ δὴ, ταχέως. Conf. οὐ-
 τὰρ inf. 93. Potuit autem τὰρ factum esse ex τ' ἄρ, vt
 γὰρ factum est ex γ' ἄρ. γs ἄρα.

εὐχολῆς. pro vulgari εὐχῆς Apollon. Lex. h. v. et
 ceteri.

ἡδ' ἐκατόμβης pro εἴς δ. Vat. ap. Bentl. Ven. Townl.
 Vrat. a. b. 2. duo Vindob. Tum Sch. A. explet περὶ εὐχ.
 immo ἐνεκα. vid. inf. 93. 94. Apud Eurip. Hippol. 1402
 ex h. v. ductum est τιμῆς ἐμέμφθη Diana. Quo sensu
 ἐκατόμβη apud Homerum dicta sit, quaesitum est. Me-
 moria eius sacri iam olim ita exoleuerat, vt coniectura
 tantum de ea statui posset, et quidem ex etymo: vulgo
 quidem, vt esset ἐκατὸν βοῶν. v. Etymol. Hesych. Eu-
 stath. et iam antiquiores, vt Strabo III, p. 233 B. eisi
 ratio grammatica parum conuenit; deberet enim ita di-
 ctum esse sacrum ἐκατόμβειον, vt ap. ipsum Strabon. p.
 557 B. Exortus vir doctus (Segaar Diatribe acad. 1775.)
 qui ab Ἐκατός, Apollinis cognomine, ducendum esse no-
 men contenderet; factum inde esse ἐκάτομος et ἐκατο-
 βος; fuisse (proprie saltem) sacrum Apollinis (hincque
 traductum ad aliorum deorum sacra: vt Athenes II. Z,
 115.). Negari tamen nequit, fuisse eam communem anti-
 quitatis opinionem, ab ἐκατὸν, et centum victimarum nu-
 mero, ductum nomen esse; occurrunt quoque sacra cen-
 tum victimarum; et notum est Pindaricum: πάντα θύειν
 ἐκατὸν. Tum sacra Laconum ἐκατόμβαια et alia. Mani-
 festum tamen sit, mature ad numerum incertum nomen
 abiisse, et ἐκατόμβην pro quouis sacrificio sollenni esse di-
 ctam, quod pluribus victimis caesis fit: cf. 315. 316.
 447. 8. Sic II. Z, 115 ἐκατόμβη est, quae vl. 93 XII
 boum est, et Ψ, 146. 7 Spercheo promittitur hecatom-
 be L onium. Adeo iam in Homericis et numerus et
 victimarum genus est immutatum; multo magis serius.
 In marmore quoque occurrere ἐκατόμβην nuper vidimus,
 (in Barthelemyi *Disf. sur une ancienne Inscription* p.
 29) vbi ες ἐκατόμβην sumtus facti memorantur; rem ad
 Panathenaea referebat vir doctissimus. Et in marmore

Sanduicensi Delum mittuntur CIX boues. Ne sequar Se-
gaari opinionem, retinet me illud quoque, quod ab ἐκα-
τὸς Ἀπόλλων esset ἑκατος: atqui est εἴθ' ἐκατόμβης. quod
fieri non posset εἴθ' ἑκατ.

66. αἱ κέν πως — βούλεται. Omnes Scholiastae pronun-
tiant κέν abundare. Atqui αἱ κέν est idem quod εἰ ἄν.
Est dictum vt expleatur per ἵνα εἰδῶμεν, εἰ ἄν —
Quod saepe ponitur pro: ut.

At αἱ κέν cum indicatio βούλεται aliam facit offen-
sionem, quandoquidem subiunctiuus desideratur; vt et
fit in εἰ ἄν, vnde factum est εἰ ἄν semper cum subiuncti-
uo iunctum. Verum est is Homericus vsus quem saepe
videbimus, vt indicatiuus subiiciatur particulis quae com-
muni vsu subiunctiuum postulant: quod equidem a ser-
mone prisco, nondum subtiliter satis constituto, procede-
re existimo: v. Excursum ad h. v. Hermann. de Me-
tris p. 85 a praecedente accentu: quod forte probabilita-
tem habet in θείομεν ex θῶμεν, δῶομεν ex δῶμεν, τραπέο-
μεν ac similibus; in βούλεται tamen et aliis manet idem ac-
centus, βουλεται an βουληται scripseris. Eiusdem generis
sunt tot alia, indicatio iuncta, vt ἵνα. v. inf. ad 363
ἵνα εἰδομεν ἄμφω.

ἀντιάσας κνίσσης. multi codd. κνίσης, vt Ven. Lips.
Townl. ipse Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath.
ad h. l. et alibi, at nullo cum iudicio nec constantia. Si-
militer, variat scriptura in codd. aliorum scriptorum, v.
c. Pindari Isthm. IV, 112 vbi v. Schol. Antiquiores ita
scripsisse nemo dubitet; sed illi geminabant consonam
pronuntiando; seniores scribunt, et nos scribere solemus
quod pronuntiatur: itaque, duplicanda est h. l. littera si-
bilans; nam κνίσα a κνίζω ducta habet priorem breuem
(cf. ad Hesych. h. v. Toup. in Suidam To. II, p. 148 f.
407.) De voce v. Schol. ad h. l. et inf. ad 317 et
Etymol.

κνίσης cum Iota subscripto olim quoque scriptum
fuisse, hinc colligo, quod in Sch. A. Aristarchi lectio κνί-
σης sine iota esse perhibetur. Sane datiuus posset ferri:

sed casus secundus cum ἀντιάζω et ἀντιάω sollenni usu habetur; v. c. Od. A, 25 ἀντιάων ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἐκατόμβης. Est autem ἀντιάσας, μεταλαμβάνων vel μεταλαβών, vt in Hesych. emendatur, etiam a Bentleio. Apollon. Lex. cum effectu dictum vult, pro ἦλως — καὶ οὐκ ἀναστραφεῖς, aut potius ἀποστραφεῖς cum Villoisf. Quod autem ἀντιάσας mediam breuem habet, ex ἀντιάζω, docet Clarke ad h. l. et saepe iterat; item Brunck ad Apollon. Arg. IV, 1057.

68. ἦτοι ὃγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Vt semel moneam, ἦτοι et ἦτοι varie scribi, notatum iam veteribus: ratio grammatica probat prius; est enim asseueratiua particula, ἦ sane. ἦτοι sane quidem. Apollon. Lex. h. v. hoc versu laudato notat esse ἦτοι pro μέν, ad quem locum v. Toll. et Toup. ibi laudatum.

ὃγ' ὥς — Bentlei. quocies ὥς est pro οὕτως, malebat esse σως. sed id non firmatur ipsa re; nisi forte in θεός ὥς et similibus: cuius causa tamen quaerenda erat in tono et caesura.

Tandem ξ: quia Zenodotus legerat εἰπὼν ἐκαδέξετο, parum grammaticae; non magis enim ita loquitur Homerus quam ἐκατέβαινε. Apud Hesych. κατερέξατο, ἐκαδέσθη, ad h. v. spectat, em. κατ' ἄρ' ἔξετο. et κατερέξετο, ἐκαδέξετο. emendata quoque a Bentl. in schedis.

69. ξ: Κάλχας Θεστορίδης, quod Zenodotus legerat μέντις Θεστορίδης, non tamen ita genus hominis cum vitae genere iungi monet Sch. A.

Porro e Porphyrio (qui haud dubie antiquiorem exscripserat) narrat Eustathius, versus olim alios hic lectos esse: p. 51 ὅτι δέ τινες Φασὶν ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὀμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλελοιπέναι Πορφύριος ἰστορεῖ ἐπιδήμιος καὶ στίχους δύο, ἐν οἷς Εὐβοεύς τε φαίνεται εἶναι (Calchas) καὶ Ἀβωντες ἀπόγονες. Versus tamen haud apposuit.

70. ὃς ᾗδ' ἔδη τὰ τ' εἶντα — In ᾗδ' hic et vbique scripturae est disensus; itaque de eo videamus semel. Scribitur ᾗδ'. ᾗδ'. ᾗδε: Ita et h. l. est ᾗδ' in Ven. et aliis:

idque statim receptum inde ab Ald. 1. nam in Flor. est ἥδη. At ἥδεις est in L. apud Bentl. tum cod. Mori. Vrat. b. Mosq. 1. a m. sec. tum Voss. apud Koen. ad Gregor. p. 184. Schol. Aristoph. Plut. 20. ἥδη Vrat. a. Videamus nunc rationes. Antiquum fuit ἡδαι et inde ἡδεις, unde factum ἥδαι. At Iones, et hinc veteres Attici pronuntiarunt ἡδην. ἡδης. ἡδη, unde est ἥδη. v. Etymol. p. 419. et inter recentiores Valken. ad Jl. XXII, p. 55. 56. nam X, 280 occurrit augmentum ἡδεις. Brunck. ad Aristoph. Nub. 329: Porro ὅς ἥδη. fuit ἡδη. neque adeo locum habet ὅς ἥδη, quod e Schol. ὅς τις ἡπίστατο exsculpit vir doctus ad Eurip. Ion. 381 quodque in Schol. Aristoph. Plut. 9 legitur.

τά γα ὄντα Schol. Bibl. S. Germ. perperam.

Ceterum vsus versus est varius apud veteres modo de vatibus, modo de viris prudentibus. Argutatur in eo Plutarch. de Ex. ap. Delph. p. 387. B.

73. ὅς σφιν ἐμφορέων ἀγορήσατο καὶ μετέπειπεν. Ex quia Zenodotus legerat ὅς μιν ἀμβιβόμενος ἔπεα, πτερόεντα προσήυδα. In principio, versus ὅς σφιν occurrit: de quo semel monendum est; nam quoties illud occurrit in Homero, (cf. inf. 253. 336) variat lectio inter ὅς σφιν et ὁ σφιν vel ὅσφιν: hoc alterum, quod Aristarcheum esse fertur, habent h. l. Ven. et Sch. A. B. L. Amst. tum codd. L. Vat. Eton. Harl. Lips. Mosq. 1. et a. m. sec. 3. In edd. ὅσφιν Flor. Ald. pr. Inde ὁ σφιν Ald. 2. et ex ea ductae. ὅς σφιν Rom. et secundum hanc ὅς σφιν Turn. Steph. Sane utrumque rationem habet, et vsus; est enim ἔ. et ὅς Homericum pro οὗτος; v. Etymol. p. 614. pr. antiquitatem tamen habere videtur ὁ σφιν. At ὅς σφιν vsus probat. Porro εὖ Φρανέων fere in libris scribitur; „utrumque patitur metrum“ addit Ern. Non utique h. l. quo requiritur εὖ. In orationem Calchantis commentatur Dionys. Art. rhet. c. 9, 7, p. 345. R.

vll. 74. 75 per interrogationem efferri malebat Stephanus. Sicque codd. Cant. Vrat. a. A. c. Barn. ed. De voc. ἐκατηβελέτης, alibi ἐκατηβόλος, aliquid monere,

necesse non est, e veteribus. Apertum est esse τὸν ἐκάς βάλλοντα, unde factum ἐκατος, et ex hoc ἐκατηβόλος. Ex etymologia φακας est φακατος. Mirum est, Simonidem iam significatum τὸν ἐκατηβέλετης ita aut ignorasse aut corrupisse, ut τὸν ἐκατὸν βέλεσιν ἀναλόντα τὸν ἐν Πυθῶι δρώοντα interpretaretur: referente Eustath. p. 52.

76. τὰ γὰρ Vrat. b. Mosq. 1. 3. ἐγὼ 2. Tales varietates hoc primo libro tantum enotabo, ut speciminis loco sint.

τὰ γ' ἄρ' malit Sylburg. ad Dionys. l. c. Scilicet γὰρ est idem ac γε ἄρα.

καὶ μοι ἔμοσσαν. Schol. br. ἄλλως. „καὶ κατὰ νευσεν.“

77. ἣ μὲν μοι, esse Homericum pro ἣ μὲν, iam Sch. Ven. A. observavit, idque sollenne et habet rationem quod Doricum ἣ μὲν est. Scilicet est hoc ex antiqua scriptura; cum nondum ε et η discerneretur; postea factum est ἣ μὲν. Neque aliter se res habet in Herodoto. v. Gregor. p. 223 et ibi Koen. Poetae mox promiscue vsi sunt ut metro confulerent; ut Apollonius. Alio modo arguantur in ἣ et ἥ, hoc scribi si βεβαιωτικὸν sit, concedit et h. l. Sch. A. scribere tamen iubet ἥ μὲν, ut et alii volunt. vid. Etymol. In Hesych. est ἣ μὲν μοι. ἔντως μοι ex h. l. Semel de his monuisse satis est; etsi ea variatio et disputatio iterum iterumque per totum Homerum occurrat. εἰ μὲν — ἀρήξει (hoc a m. fec. forte e v. 83.) Vrat. b. et Vindob. ἀρήξει est ap. Suidam in ἣ μὲν μοι.

78. ὄσμαι. Lips. ap. Bentl. et ὄσ Vindob.

80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χῶσται ἀνδρὶ χέρη. & (In Schol. ✕ male) quod Zenodotus scripserat κρείσσει. Sch. Ven. uterque Lips. Amst. seu vitio codicis, seu pravo iudicio, si quidem comparativa ita nonnulli olim scripserant. Iterum monitum in Schol. ad Γ, 72. 91. H. 688. H. 114. Et sic γλυκὺ inf. 249. Porro „Zenodotus totum versum ἀθρῆσι“ scripserat adeo versum, sed damnavit. Causa adiecta non est: an in nonnullis codd. abfuerat? Certe similis est iis versibus, qui a rhapsodis

interpositi sunt; ab alio rhapsodo tum sequentes duo inserti esse possunt, qui saltem sine eo, ceu fulcro, concidunt. Grauior autem et simplicior Chrysis oratio, si cum v. 79 finitur. — ὅτε χῶτεται pro optatiuo.

ἀνδρὶ χέρη. Sic χέρη scribitur vbique. attamen contractum esse volunt. ex χερσαίῃ grammatici, ipse Etymologus. Ex Sch. A. patet, eam doctrinam esse Herodiani, qui etiam laudat Il. A, 400 ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο οἷο χέρεια. et Ξ, 382 χέρεια δὲ χείρωνι ὁόσκειν. Ex χερσαίῃ tamen fieri deberet χερσὶ, χερῇ. Verius credas fuisse χέρης, vnde et χέρηα, χέρης occurruunt in Odyssea. Verus passim pro sententia laudatur, vt ap. Philostr. Vit. Soph. I, 8, 2. Sententiam reddit Pindarus: νεῖκος δὲ κρησόνων ἀπωθέσθ' ἄπασιν. Ql. X, 46. ed quem Schol. hunc versum laudat, vt et Schol. Eurip. ad Alcest. 965. vbi κρηίσσον οὐδὲν ἀνύγνας εὖρον. ἐπικρατέσταρον. δυνατώτερον. Similis locus est inf. H, 111. 2.

81. εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Pro γὰρ τε est γὰρ τι in Schol. Eurip. Med. 120.

καταπέψῃ vbique legitur, etiam in Apollon. Lex. h. v. καταπέψοι Vat. et Laud. cum vno Vindob.

De vsu et iunctura τοῦ εἴ. εἴ κε multa disputata sunt a viris doctis ad Tragicos. Nobis videndum est de vsu Homérico. Est sane ille plerumque hic, vt iungatur εἴπερ γὰρ τε cum subiunctiuo. Vt: μούνος δ' εἴπερ τε νόησῃ, Il. K, 225. A, 116. X, 191. Nec tamen vsus optatini prorsus insolens est, plerumque quidem addito κε, vt εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοισιν Il. B, 123. Θ, 205. N, 287 et sine περ, vt sup. 60 εἴ κε ν Δάνατόν γε φύγοισιν. nec tamen exemplo caret optatiuus sine κε, vt Odysl. Γ, 42 εἴπερ γὰρ πτείνωμι, et ibid. 49 εἴπερ — γὰρ περιστάειν. Iam loca sunt plurima, in quibus lectio variat inter optatiuum et coniunctiuum, vbi frustra eam ad alterutrum redigas, constituto pro arbitrio canone grammatico: Sic K, 106. 7 εἴ κε ν Ἀχιλλεύς — μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ, alii μεταστρέψοι. Multo minus pronuntiari potest in Homero soloecum esse εἴ cum

subiunctiuo, sed ubique reponendum esse optatiuum; quid enim facias tot locis, v. c. Il. O, 403 *εἴ κεν οἱ θυμὸν ὀρίνω*; Frequentior omnino usus est cum subiunctiuo, praesenti quidem et aoristo tempore: *εἴπερ γάρ, εἴπερ γάρ κε, εἴπερ ἄν, εἴπερ τε*. At cum indicatiuo, temporibus omnibus, frequentissime iungitur *εἴπερ, εἴπερ τε, εἴπερ καί, εἴπερ τε καί, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ τε καί*. Sic quoque *εἴ κε. εἰ δέ κε. εἰ δέ κε μή*. Vulgata lectio est quoque apud Diog. Laert. VII, 114 ubi per hos duo versus Zeno declarat, quod *μημὶς* sit ὄργη *πεκαλαιωμένη καὶ ἐκίκοτος, ἐπιτηρητική*.

χόλον καταπέψῃ. ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχη a cibis concoquendis, quos stomacho retinemus, recte Apollon. Lex. ad h. l. Sic quoque Sch. br. Amst. Et spectant huc verba Etymol. in *πέσσει*. Ἔθεν τὸ καταπέψῃ, ἀντὶ τοῦ κατὰ στήθεα, καταδαπανήσῃ, ὃ ἐστὶ κατακραυγή. est adeo κρατεῖν, domare, continere iram; non modo retinere, vt *πέψαι* χόλον B, 234 ubi v. Vnde illud Pindari. Ol. I, 87 *μέγαν ἔλβον καταπέψαι*, aequo animo ferre, capere, perferre, fortunam, ne ad ὕβριν rueret.

82. Ἀλλὰ γε καὶ — Excitat versum Aristot. Rhet. II, 2. et sententiam ornat Eurip. Med. 119 sqq. Clarke.

ἀλλὰ τε Ven. et fr. Eton. male; nec non Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

83. σὺ δὲ, Φράσαι, εἴ με σώσεις. vide an me ab iniuria tantum praestare poteris. (Ξ.) Zenodotus: Φράσον. Hoc illud est, quod Apollon. Lex. in Φραδέας respicit: Φραδέας συνετοῦ, δυναμένου ἐπιΦράσασθαι. ὃ ἐστὶν ἐπινοῆσαι. (Il. Ω, 354 Φράξο, Δαρδανίδη,) Φραδέας νόου ἔργα τέτυκται. Pergit siue ipse, siue alius grammaticus: ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ Φράσαι (ant excidit interpretatio: quae in Sch. br. est λόγισαι. σκέψαι, et in Hesych. διανοήθητι. σκέψαι: aut subintelligi potest ex anteced.) ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνάδοτος μεταγράψαι σὺ δὲ Φράσαι εἴ με σώσεις. (recte vidit Tollius, Φράσον fuisse Zenodoteam lectionem, Φράσαι Aristarcheam) οὐδέποτε τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν, διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ P τῆς Ἰλιά-

δοκ ἡδέτηςεν. (non verbum sed lectionem: Φράσσιν). Suspitor Aristarchum, hanc observationem apposuisse in nota ad P, 144 Φράσσο νῦν, ὅπως τε πόλιν καὶ ἄστὶ σαώσης. Zenodotus scilicet hoc M. A, versu notionem animo tenebat: *tu ausseris dico, λέγε*, quemadmodum etiam vulgo vertitur. Videtur ille non ignorasse Φράζεσθαι nusquam in Homero hac notione occurrere, sed ubique ad animum referri, vt sit, *excogitare, deliberare, observare*, id quod verissimum est; (v. Etymol. in Φράζεα). mutavit adeo, aut a varietate lectionis arripuit Φράσαι. Atqui nec Φράζω in actiuo, notione τοῦ λέγειν, Homero frequentatur. Vnus est locus, quo actiuum habetur, Od. A, 22 χῶρον, ὃν Φράσας Κίρκη, est tamen ibi non *dixit*, sed *monstravit*. Abiit inde in observationem vulgarem, esse diuersa Φράσθιν et Φράσαι. Sic Thomas quoque et Ammonius. Loca laudata sunt ad Apellon. Lex. p. 698. ed. Toll. Similis controuersia nata de πέφραδε; quod per *dixit* redditur, et si plerumque est *monstravit*, *declarat* v. ad E, 355. Porro τὰν στήθεσσιν εἰ. pro τὰ ὕ, τὰ ἐν, Salter. legebat, ne artius desit. At hunc respuit vsus Homericus. εἰ μὲ σαώσας Laud. ap. Bentl. male. Od. II, 260 καὶ Φράσαι, εἰ — ἀράσσει. cf. ibid. 256 γ, inf. B, 258 εἰ κ' ἔτι — κηρήσομαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος. Vindob. ἀπαμειβόμενος indocte.

85. εἰπὲ θεοπρόπων ὅ τι οἶσθα. Legitur θεοπρόπων, *ortu per* cod. Cant. apud Dionys. Halic. Art. rhet. c. 9. p. 386. vbi totam Achillis orationem commendat. ὅτι Lips. Flor. ap. Ern. (at statim em. in Ald. 1.) v. sup. ad 64. Tum Sch. A. ἔτι τὸ οἶσθα. χαρὶς τοῦ Σ. οὕτως γὰρ λέγει διὰ πάντας. Quid voluit sibi grammaticus? scilicet, quod in secunda persona οἶσθα, non οἶδας, (quod vno in loco, si recte teneo, obuium Od. A, 337 θελητήρια οἶδας videtur esse mutandam) scribit Homerus: cum οἶδα, οἶδας, εἶδε, esse debeat; sed ex οἶδάσθα factum sit οἶσθα. Adiicitur θα vt in ἦσθα et aliis.

86. Alii οὐ· μὰ γάρ. alii οὐ μὰ scribebant, docente Sch. B. Homerus promiscue οὐ μὰ, et ναι μὰ, Attici fere

negative vtuntur: vt multi docuerunt. οὐ μὰ τὸν νη. Vindob. In fine Zenodotus. Κάλχη. At Θέαν N, 222. Αἶαν N, 68 ad q. loc. vide.

87. ἀναφαίνεις. mf. Tzetzae ap. Bentl. ἀγορεύεις. forte ex v. 109.

88. Iunxere olim δερκομένοι σοι. v. Sch. A. B. L. dum a te *adspiciqr*, male accepto. vocis vsu: quod non vidisse grammaticos, mireris. Nam etiam Sch. br. ὀρῶντες ἢ ὀρῶμενοι, et Eustath. Φαινομένου, aut βλέπομένου Παραφrases; monnit quoque Wallenberg p. 29. nam δέρκεσθαι passiuè non adhibetur; quod passim iam monitum, etiam a Villoisfono ad Apollon. h. v. in quo bene: δερκομένοι, ὀρῶντες, ἀτενίζοντες. sic δέρκεσθαι, εἰκορῶν in Homero passim, v. c. Il. E, 140. i. Achilli Φόνον καὶ Φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένων.

89. οὔτις — σοι — χεῖρας ἐποίησα. Est ἐφῆσαι in Vrat. a. Sane possit tolerari: Od. N, 376 φράζευ, ὅπως κνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσας. item T, 29. 39. 386.

90. οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπης. Excitat versum et improbat Achillis imprudentiam prouocando iram regis, postquam bene exorsus erat verba sup. 59 et recte iram coëncens v. 220, Plutarchus de aud. poet. p. 26. D. Superbe sane dictum esse videtur ab Achille; potest tamen et sine contumelia dictum accipi cum Sch. A. οὐχ ὑβριστικῶς εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρένως, quasi de regis voluntate securus ipse sit.

91. ἐνὶ στρατῷ quod vulgo lectum erat, etiam in ed. Ven. expressum est. at Sch. A. Ἀχαιῶν αἱ Ἀριστάρχειοι ὁμοίως καὶ ἡ Σωσιγένορες, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Ζηνοδότου. Sic Ven. A. (In Lips. Scholion est confusum cum Schol. ad v. 97, quod eodem modo factum in Schol. Townlei.) estque adeo haec verior lectio: ἄριστος Ἀχαιῶν. Forte alterum, ἐνὶ στρατῷ, petatum ex B, 22 vbi magis conuenit, cum Ἀχαιῶν praecallisset.

93. ξ. Signo nil respondet in Schol. Sed fuisse suspicor ξ. propter omissum παρὶ, nam haec ἐπισημείωσις sexcenties inculcatur in Scholiis, aut propter οὕτως,

quod et in Ven. expressum. hoc enim, vti v. 65 *εἴταρ*, veluerunt constare ex *οὐ* et enclitica *τάρ*, si enim esset *τς*, sequi debuisset alterum *τς*. Scilicet legebant *οὐδ' ἐκα-
τάβης*, vt est in Ven. et Townl. et in vno Vindob., non *οὐδ'* vt nunc legitur. Inanes tricae; nam composita *νόξ* est ex *οὐτε ἄρα*.

95. Ad hunc versum obelus spectat, quem versui 94 male appictum esse aiunt Sch. A. B. L. Etiam Vat. ap. Benth. *ἀθρεσται ὡς περιττός*. At hoc altero 95 possumus utique bene carere: si modo haec caussa idonea est, non tam ad versum reprehendendum, quam *νοθείας* accusandum.

96. — in ed. Ven. obelus est appositus: forte tamen ille ad v. 95 spectabat.

97. *οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει*. Fuit olim Aristarchea lectio: *οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λογὸν ἀπώσει*. Ita Schol. Ven. A. et Lips. in quo aberravit illud ad v. 91. et Vatic. ap. Benth. In Veneto Scholion est turbatum alienis insertis his: *Λέξεις ἐν τῶν πρὸς Κωμικόν* (Aristarchi fuit liber.) *τὸ μὲν* (leg. *τὸν μὲν*) *ἀεικέα λογὸν ἔλεθρον ἀποεικότα λέγει* (non *λέγειν*) *τοῦτο δὲ ἐστίν, ἀπεχθῆ. ἀπριάτην δὲ, σαφές, ὡς ἄνευ τοῦ πρίασθαι, καὶ ταῦτόν τῳ νῦν λεγομένῳ δωρεάν*. haec spectabant ad vs. 99. His eiectis continuanda sunt reliqua in Scholio *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Μασσαλιωτικῇ. καὶ ἡ Πριανού τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον* (Vat. et Lips. addunt, *καὶ σχεδὸν πᾶσαι*.) *Ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα* (vulgaris) *Ζηνοδότου εἶναι*, Aristarchea lectio ex diuersa rhapsodorum versus recitatione profecta locum habuisse videtur in ea editione, quae meram Aristarcheam recensionem reddebant. Parum tamen in ea placet *λογὸν ἀπώσει*. Homericum est *λογὸν ἀμύναι. ἀλάλκειν*. Retinenda igitur altera Zenodotea. Hanc vulgatam lectionem agnoscit quoque Etymologus in *ἀφέξει*, versus adscripto et addit, *ἀφέξει, ἐπίσχει. παύσει*. Schol. br. *ἐπίσχοι. παύσει*. Suidas: *ἀποκωλύσει. ἀποστήγει*. Conuenit inf. M, 248 *ἀφέξαι*. vnde duae glossae confusae sunt in Hesychio h. v. *ἐφέξει* vn. Vindob. indocte.

Markland. ad Lyfiam p. 592 tentauit οὐδ' ὄγε — κῆρας ἀφείξει. Videntur adeo displicuisse verba χειρας ἀφείξει. Verum hoc est refingere et argutiora substituere simplicioribus et bonis. Nec memini κῆρας ἀπέχειν vsu Homerico probari; est κῆρας ἀμύνειν Δ, 11. κῆρας ἀλάλκειν alibi. At χειρας ἀπέχειν, transitue, de eo, qui vim ab aliquo propellit, dictum quoque alibi. Od. T, 263 κέρτομας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χειρας ἀφείξω πάντων μνηστῆρων et Od. X, 316 κακῶν χειρας ἀπέχεσθαι. Koeppen, acumine vix probando, iungebat χειρας Λοιμοῖο, Pestilentia in personam mutata, vt ei tribuantur manus.

98. πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δάμεναι. Vrat. a. ἀπο. sed est ἀποδόμεναι.

99. ἀπριάτην. Apollon. Lex. p. 149 pro aduerbio haberi voluit, vt ἄρδην, σκορδάην; idque omnes Schol. recoquunt cum Eust. Ita esse debuerat κατ' ἀπριάτην sc. μοῖραν aut simile quid. Euitatur sic duplex, et eiusdem significatus, epitheton ἀπριάτην, ἀνάποιον. Addit Apollonius, si adiectiuum esse voluisset poeta, dicturum fuisse ἀπρίaton vt ἀνάποιον. Vt in hoc incideret, caussa fuit quod Od. Z, 317 legitur: ἔνθα με — ἐκαμίσσατο Φεῖδωυ ἥρως ἀπριάτην. Vlysses loquitur; si adiectiuum esset, deberet ἀπρίaton dictum esse; est ergo habendum per ellipsin dictum, pro aduerbio, vt δωρῶν eodem sensu, omisso κατὰ. Crates grammaticus alio modo occurrere voluerat scribendo ἥρως ἀπριάτης. Notat hoc Apollonius κακῶς factum. Ceterum nisi Odysseae locus esset, nihil impediret, quo minus in nostro loco ἀπριάτην ad puellam referri et pro epitheto haberi possit: non enim nouum est in Homericis duo epitheta synonymice apponi. ἀνάποιον, ἀνευ λύτρων, etiam Suidas.

100. ἔτι quia Zenod. αἰ κέν μιν. Ait Grammaticus: ridiculum esse, vatem incerta loqui. At non ille meminit, sexcenties αἰ κεν esse pro ἔτι. Quod prima in ἱλασσάμενοι corripitur, praeter morem fit, v. ad vl. 583.

101. ἦτοι, ἦτοι et ἄρ, ἄρ', vt semel moneamus, est perpetua varietas scripturae nec digna res enotatione. Sa-

ne ἦ est asseueratiuum et debebat esse ἦτοι, vt ἦ μὴν. Sed vsus probauit ἦτοι, forte vt distingueretur ab ἦ τοι *sane tibi*. Apollon. de Syntaxi p. 15, l. 17 ἦτοι ait esse modo copulatiuam, et idem valere quod μὲν, itaque sequi δὲ, τοῖσι δ' ἀνέστη. modo disiunctiuam, ἦτοι νέος, ἦδ' παλαιός. Esse idem quod δὲ, nec Homerum ἦτοι disiunctive adhibuisse, notat, etsi alieno loco, auctor Prouerbior, app. e Vatic. II, 12. *ῥαιπὼν* Bentl.

103. Ἀχνύμενος, λυπούμενος Schol. et Hesych. ex h. l. Idem ἀχλύμενος. male, Bentleyo quoque iudice.

103. ✕ 104. ✕ asterismi apppositi, quia iidem versus translati in Od. Δ, 661. 2 minus bene. Hi vs. 103. 4. passim recitantur ad irae signa et deformitatem declarandam. ita ap. Themist. Or. VIII, p. 111. Stobaeum serm. XX, p. 172. (p. 376.)

ἀμφι μέλαιναι. vt iungantur ἀμφιπύμπλαντο. Sic Vrat. A. Mosq. 3. Et sic nonnulli inter veteres in Schol. Ven. A. B. L. et ipse Eustath. adde Schol. Pindar. Pyth. IV, 194. sicque malebat Stephanus. ἀμφιμέλαιναι, quod vulgatus, agnoscunt alii in Schol. Etymol. Hesych. Manet sane ambiguum in aliis quoque locis, et parum refert. Cum tamen innumeris exemplis de prauo grammaticorum studio, composita effingendi constet: maiorem antiquitatis auctoritatem habere videtur ἀμφι μέλαιναι. Accedit quod ne sibi quidem constant grammatici et editores. Inf. P, 183 πύκασε Φρένας ἀμφι μελαίνας praeferunt. At ibid. 499. 573 repetunt ἀμφιμελαίνας. Apud Pindarum l. c. sunt Φρένες λευκαί, ex natura diaphragmatis, quatenus omento splendet; contra sanguinis epitheton perpetuum est, *ater*.

Φρένες. diaphragma. v. primo loco Aristoteles de part. animal. III, 10. add. Schol. ad Jl. II, 481 et Eustath. ad h. l. vna cum Schol. Leid. Eadem Φρένες aliis locis sunt πραπίδες, vt inf. 608 antiquiore vsu.

μένος ἐπὶ τοῦ θυμοῦ versu adscripto Apollon. Lex. Ceterum ab Homericis his progressa est schola Pythagorica in collotanda vi ac sede animi ἐν φρεσίν, in corde,

et τοῦ θυμοῦ in iecinore: de quibus videnda historia placitorum philof. cf. Phitarch. de plac. philof. IV, 4, 5.

104. πῖμπλαντο. pro hoc est πλήσαντο. in Sch. br. ed. pr. Nolim pro lectione habere; excidit πῖμπλαντο. πλήσαντο. ἐπληροῦντο.

ὅσσε δέ οἱ κυρὶ λαμπεδῶντι εἶπτην. De ὅσσε est disputatum in Sch. B. v. inf. ad A, 356.

εἶπτην pro εἰκέτην. ἀμοιῶντο. θυῖκως. Apollon. Lex. h. v. Sic Apollonius Argon. ὡς ἰνδάλλοντο dixit II, 1297. Hemistichion est quoque in Sc. Herc. 390 de apro. Verbum παρῶδει Aristoph. Pace 754.

105. Iterum turbæ in scriptura: κακοσόμενος. Sic Ven. B. Sch. breu. in ed. pr. Hesych. Codd. Cant. Vrat. a. Mosq. 3. frāgra. Eton. et edd. vsque ad Argent. quæ diuifim κάκ' ὀσσόμενος intulit, sicque scribunt alii, Apollon. Lex. h. v. Ven. c. Sch. A. cf. Valk. de Schol. p. 108. sic legi norat Eustath. Melior sane grammatica diuifim scribere eiusmodi vocabula docuit. Alia est dubitatio de sensu, quem ex etymologia constituunt (longa est disputatio Porphyrii Quaest. 16; etiam in Schol. B. ad h. I. repetita). Modo ὄσσομαι accipitur *video*, (et τῶ ὅσσε præcellerant) idque sequitur Apollon. Lex. κακῶς ὑποβλεψάμενος, cum Etym. et Hesych. Comparant sic ὑπόδρα ἰδάν. et ap. Aristoph. βλέπειν μανικόν τι καὶ τραγικόν, cum similibus, vt ὄσσεσθαι sit vultum induere, habere: quod sequitur Fischer. ad Plat. Phaed. 35. Alii, vt Sch. A. Townl. et Porphyr. ab ὄσσα, vox, vel vt sit Φήμη, adeoque κάκ' ὀσσόμενος, *male ominans, augurans, vaticinans*, vel vt sit *maledicens*. Si vsum Homericum circumspexeris, quod tamen primo loco erat faciendum, notio *praesagiendi*, tanquam ab ὄσσα, vbique aut habetur, aut pro fundo significationis esse videtur. Est autem modo *portendere, praedicere* aut *significare aliis*: Od. B, 152 αὐεσ ὄσσοντό τ' ὄλεσθρον. Sic Il. E, 17 mare commotum ὀσσόμενον, tempestatem venturam *portendens et significans*, modo *praesentire, praesagire* et omnino *praevidere* animi iudicio. Sic Il. Σ, 224 αὐδκτα Achillis

voce fugiant Troiani, ὅσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. Od. E, 389 Vlysses: πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτίσσει ὀλεθρον. ad de Od. K, 374. Σ, 153. Inde Od. A, 115 et T, 81 dictum de re, quam in animo verlamus, agitamus. Sic et προτίσσομαι, Il. X, 356. Od. E, 219. Quod autem proxime ad h. l. accedit Il. Ω, 172 Iris ad Priamum: νεπίο ad τὸ οὐ κακὸν ὀσσομένη, opponitur ἀλλ' ἀναδ' ὀφρονέουσα, estque adeo *non male animata aduersus te*, quod quidni et huic loco accommodatum putes? Obtinet tamen ratio Apolloniū, vt sit κακῶς ὑποβλεψάμενος (quod alias ὑπόδρα ἰδῶν) sic et Eustath. Hesych. vbi v. Intpp. In Etymol. est περιβλεψάμενος. Quam rationem cum recte improbet Porphy. l. l. fallitur tamen ille, cum ait ὅσσεσθαι in Homero nunquam esse *videre*; nam Od. H, 31 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτίσσεο, μήδ' ἐρέεινε. sic et Ψ, 365. Sic et ὅσσεσθαι Apollon. Rh. IV, 318. et ἐπρίσσεται II, 27.

106. οὐκω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. εἶπας legitur inde ab Ald. 2. Antea in Flor. et Ald. 1. erat εἶπες quod et in Cant. (ap. Bentl.) hic et v. 108. Vrat. c. A. Lips. Ven. cum Sch. A. B. Porphy. Qu. Hom. p. 106. Hellad. Chrestom. p. 13, vbi ex his versibus docetur, iratos homines bis terue eadem iterare; deprauatum hinc εἶπες in Townl. Vrat. 2. Vat. Eton. fr. Eadem varietas alibi quoque occurrit: Θ, 146. Ω, 744 et inf. A, 286. 552.

Schol. B. ait εἶπας esse lectionem Aristarcheam, ipse tamen eam damnat; εἰπὼν γὰρ, inquit, αἶψά καὶ εἶπαιμι λέγομεν. Fac haec dici; non tamen per hoc tollitur alterum, quin et εἶπα vsu frequentatum sit. Porro simul ratio habenda est versus 108 ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί κω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσας, vbi εἶπας et ἐτέλεσας vtrumque aoristo redditum, mutuo se tuentur. Itaque nec h. l. tollendum illud esse visum est; sequimur enim canonem: mutari temere lectionem, nouamque inferri, quoties pro vtraque lectione argumenta paria militant, nec in alterutram partem grauior adest auctoritas critica.

Grauius est alterum: κρήγυον εἶπας. quod olim fuisset κρήγυον εἶπας, corrupto metro. Occurrit iam Bentl.

in schedis: οὐ πώποτε ἐμοὶ τὰ κρήγυα εἶπας. Sic et Salter. Sane id postulat oppositum versu sequi. κακά. probabile sit fuisse qui hiatui perpetam cauere vellet, quem sexcenties haud curarunt.

Vox τὸ κρήγυον hoc vno loco legitur: occurrit tamen apud Hippocratem. cf. Erotian. h. v. Constituitur grammatici vim vocis ex etymo; (τὸ τῷ κέραρι ἢ δὲ καὶ προσηγνές, τὸ θυμῆρες. Sch. Etymol. Porphyg. Qu. Hom. Corruptum est τὸ κρέατι et κέρατι ap. Moschopulum. Eustathius malebat ducere ἀπὸ τοῦ ἥδ' εἰν τὸ κῆρ.) aut verum, aut bonum; ἀγαθόν, ἀφελίμον, ὕγιες, vt Hesych. hoc recte: vt v. 108 pro eo τὸ ἐσθλόν ponitur. Vide Etymol. Suid. Hesych. vbi cf. Intpp. Hellad. p. 12. Porphyg. Qu. Hom. 16. p. 106. et Schol. ad h. l.

De articuli vsu in τὸ κρήγυον, τὰ κακά v. sup. ad v. 11.

108. ἐσθλόν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος. Est οὔτε τι in Laud. Vrat. a. Mosqu. 1. Townl. fr. Eton. οὔτ' ἔτι Bacc. at οὐδέ τι verius: quod et Ven. habet. Eo spectat Sch. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους. καὶ ἐστὶν ἐμφατικόν τὸ οὔτε (immo οὐδέ) δις λεγόμενον. Etiam Hesych. οὐδέ τί πω, οὐδέποτε. οὐδαμῶς. cum Sch. br.

εἶπες etiam h. l. Ven. cum Sch. A. et sic Townl. et yn. Vindob. οὐ δὲ τέλεσσας alius.

110. ἀθροεῖται, tanquam otiosus et eneruis; sic et Sch. A. B. et Vat. ap. Bentl. (in quo haec sunt: ὅτι ἀθρομένη αὐτῇ (lego ἀθροισμένου αὐτοῦ) οὐκ ἐλλιπής, ἀλλὰ σύντομος ἔσται ἢ ἐρμηνεία.) Ita ἀγαρεύεις, οὐνεκα est pro ὅτι.

112. βούλομαι πολὺ (μᾶλλον) αὐτὴν οἶμαι ἔχειν, (ἢ τὰ ἄτοιμα δέξασθαι.) de forma loquendi v. ad 117.

113. ὅα deest L. et malit Bentl. καὶ γὰρ εἰ (καὶ γὰρ εἰ) Κλυταμνήστρας Laud. προβέβουλα, προκένρικα, προτετίμηκα. ἀπὸ τοῦ βούλω — Etymol. c. Sch. br. Hesych. Suida.

114. οὐ ἔθεν constanter editur; nusquam ὡς ἔθεν. (nisi quod in Stobaeo Ecl. phys. ed. Cant. p. 46 erat Obss. Vol. I P. I D

οὐθ'έν.) atque in hoc manifesta est vis τοῦ Digamma: οὐθ'έν, etsi eam grammatici ignorant, cum lectionem laudant tanquam receptam. γ. Hesych. Etymol. Apollon. Dysc. ap. Reiz. p. 425. θ'έν esse pro θο, h. e. αὐτοῦ, h. l. αὐτῆς quis non videat! at Zenodotus οὐθ'έν pro οὐδαμῶς esse voluit: Etymol. in καὶ σφαις. Adeo ignorabatur iam tum vis et usus τοῦ Digamma. Docent contra grammatici multa de accentu: θ'έν per se scribendum esse; at si iunctum cum altero, fieri encliticam; scribendumque ad eo οὐθ'έν. sic videtur aliis dissentientibus Aristarchus praecipisse, in Sch. Ven. A. adde B. L. et Etymol. in ἀπὸ θ'έν, et meliora exemplaria id exhibere, docet Eustath. p. 61 med. Retinuere hoc Alexandrini in οὐθ'έν. Ita Apollon. II, 290 ὡς οὐθ'έν. et III, 470 οὐνεκεν οὐθ'έν. cf. Doruill. Vann. crit. p. 393, cui tamen de Digammate nondum satis liquebat. cf. inf. ad E, 4 οὐθ'έν. Contra alii ἀπὸ θ'έν v. Etym. in ἀπὸ θ'έν. cf. Schol. ad Il. Γ, 128. Manet hoc: ab Homero fuit, οὐθ'έν. Similiter inf. Ω, 214 οὐθ'έν non οὐθ'έν.

κουριδίης ἀλόχου. proprie est quam quis virginem, κόρην, duxerat. Sic κουρίδιον ἄνδρα dixit E, 414 τὸν ἐκ παρθενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν. vt ibi Sch. br. Videntur oppositae esse secundae feminarum nuptiae.

115. οὐτ' ἄρ' φρένας. malebat Benih. οὐτε φρένας, delecto ἄρ'.

116. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐ. Si veteres Grammaticos audimus, scribentus ὡς. Eustath. p. 62 περισπᾶται τὸ ὡς παρὰ καλαιοῖς. Φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδότου καὶ Ἀπιδωνος, ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως (veruntamen) περισπᾶται. Eadem Schol. Cant. et monet de re Schol. V. A. et Amst. Apollon. in ὡς p. 725. cuius locus translatus est in Hesych. in ὡς p. 1601. Apud Etymol. p. 824, 48 etiam ὡς scribitur quando est pro οὕτως vt inf. 217.

Ceterum pauca sunt loca, in quibus grammatici hoc monuere, Γ, 159. K, 719. Interpunerunt nonnulli — κάλιν. et τὸν ἄμεινον, βοῦλον, ἔγω — Sch. A. ἐπ' τὸν ἄριστον vn. Vindob.

117. Totum versum Zenodotus ἡθάρηκε, cum sententia inepta sit. At Schol. A. addicit, non solum, sed cum antecedentibus iunctum esse recitandum: ἐν ἡθάρει γὰρ λέγεται. Scilicet haeserunt veteres in ἡ ἀπολέσθαι. v. Sch. B. L. et A. Epistath. Voluerunt itaque esse καὶ αὐτὰς ἀπολέσθαι. Etiam recentiores multis modis sunt aggressi: voluerunt esse, *et non*: sic iam Philadelphus in Epist. ad Lapum (in Centuria philologic. Epp. e. bibl. Goldasti p. 18) nec aliter Clarke: *et nequaquam mei causa perire*. Enimvero ex usu et more prisca sermonis, a contrario rem declarantis, aut posito vno negantis contrarium, declarandum hoc est. Vid. Galenus ad Hippocr. de medic. offic. To. XI. Charter. p. 85, ubi simile est ex Hippocrate: παντὶ τῷ οὐδέλῃ ἢ ἡμίσει. Vulgaris forma loquendi esset: volo enim copias salvas esse: βούλομαι δὲ λαὸν σὸν εἶναι, pro hoc dictum βούλομαι μᾶλλον τὸν λαὸν σὸν εἶναι ἢ αὐτὸν ἀπολέσθαι. Expedita esset ratio emendandi βούλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι ex II. Θ, 246 καὶ οὗτοι δέ οἱ λαὸν σὸν ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι. Sed his versus interpolatus esse videtur ab Aristarcho. Quomodo autem sententiae succurri possit interrogatione, non assequor. μᾶλλον in comparatione omitti solenne est Homero: ut modo 112 ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτῇ οὖτοι ἔχειν. P, 331 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νικῆν. Od. M, 350. P, 404. T, 232 et saepe alibi. Sunt etiam Herodoti loca hoc modo expedienda, ut I, 172 στρατοκράτῃσι δὲ (Cappivi) γλῶσσαι μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν εἶδος ἢ (supple μᾶλλον ἢ) οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καυκῆν.

— λαὸν σὸν ἔμμεναι. Si res tanti esset, reuocandum esset σῶν. Nam οὗτως, σῶν, αὐτῶν, Ἀριστάρχου. Addunt B. L. et Vat. ep. Basil. περὶ ἄπασιν αὐτὸν εἶχον. va illud. ὅτι τοι σῶς αὐτὸς ἔλαττο II. M, 778. Et sic saepe σῶς in Homero: verum et σῶς, neque sit, et Ionice propius hoc esse putet. Velle h. l. etiam σῶς scribitur, ut in Vrat. a.

120. Δεύσσετε γὰρ τόγαι πάντας, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. Λεύσετε. Ita per. ep. vulgo scribitur. Λεύσετε. iam

olim Aristarchus probauerat, ut futurum esset α λένω. (Sic recte B. L. turbata sunt Sch. A.) At Herodianus novum verbum a futuro ductum esse voluit, ut εἶσα ab εἶω, εἶσω. At alii λένωω scripsere, ut a futuro discerneretur; hoc et Ven. habet et Eust. et occurrit in Erymol. quod tamen et alterum habet ex Scholio ad h. l. Et sic in Aristophane et in Tragicis scriptum et editum; etiam in Apollonio Rh. v. Brunck. l. 1307. Una littera λένωω est in Helych. et in codd. Lips. Fr. Eton. Vrat. a. b. idque in edd. induxerat Ald. 2. Iterum inuexit q. Turneb. ex Rom. Quidni tamen, λένωω, satius esse putemus; ut γλαύωω fuit? Inuitus haereo in his argutiis; video tamen his semel defungendum esse. Rich. Payne p. 69 scribit λεῖσσω et esse idem quod γλαῖω (ex λένω?) unde γλαῖωω. γλαυσωω. Ducit quoque hinc γλαῖωπις, γλαυκῶπις Ἀθήνη, neque hoc spectare ad colorem, sed ad obtutum acrem; sic Hesychium accepisse. (Ille φεβρὲν, λαμπρὲν habet). Hinc γλαῖωος esse; γλαυκός de mari spectare ad maris impetum et motum, non ad colorem; γλαῖωος, γλαυῖ, de nocturna; γλαυκίσαν de Leonis obtutu acri et terribili.

τὸς ἤματ. a. ὁ μοι Sch. B. et L. et primo loco Apollon. Lex. in ὁ; accipiunt pro ὅτι, ut more Homerico sit. pro. παρ' ὁ, ὅτι. Alias accipitur: videtis quale munus a me aufertur. ἐρχομαι εἵχεται, pro ἄνεται. Ad ἄλλῃ est reprehensio Ptolemaei Oroandis f. ἐν τῷ γ' Ὀμηρικῶν, ἀποδείγματων, qui observationem super permutatione vocum ἔλλος et ἕτερος ex h. l. illustrare voluerat. Sed ἄλλῃ est ἀπέρχεται ἀλλαχόσε.

121. τὸνδ' hic et aliis locis Barn. pro τὸν δ' edidit, reprehensus propter id a Clarkio; recte; etsi non aliter aliae edd. nec mutatum nisi a Turnebo; hinc in Steph. ποδάρης, primo nunc loco obuium, grammaticis et glossographis notatum, ipsi Apollonio in Lex. ὁ τοῖς ποσὶν ἀταρκοῦμενος, hinc et pro βοήθων, ait ille, proprie valens cursu, tum omnino celer, ποδάρης.

122. Ἀτρεΐδῃ κύνιστε. Bentleius malit κέρδιστε, ναύαργιστε; sane pro contextu acute. Spectat tamen τὸ κύν-

do; ad imperatoriam dignitatem: ut in nota monitum. Apud Eustath. ad Od. B, 190. p. 1441. l. 18 Selencus narrat Aristophanicam lectionem fuisse *Φιλοντεανέσναιτε*, quae cur cesserit alteri *Φιλοντεανότατε*, haud intelligo. Vulgatam tamen Apolloniis quoque interpretatur Lex. h. v.

124. οὐδέ τί κ' ὅθ' ἴδμεν. Sic est editum e Ven. at Sch. A. habet *κου. οὕτως καὶ ἡ Σοσιγένοιο καὶ ἡ Ἀριστοφάνειο*. Et Sch. B. L. cum Vat. *καὶ πᾶσι δὲ κου. ἔχουσιν*. Parum refert. οὐδέ τί κ' est vel nullo modo, vel necdum; est enim *τε* ex *πῶς*. οὐ *πᾶσι*, et οὐ *πᾶσι*. Hefych. οὐδέ τί κ' αὐ. *ἀπαρε. ὠδαμῶς*.

Ceterum orationes, quae sequuntur, admirari sunt veteres. Nonnus, ait Quintil. X, 1, 47, vel in primo (libro) inter duces illa contentio. — *ἀπῶτες λίκου ἐκπῆλκοντες artes?* Scilicet placere eae possunt, quia conveniunt personis ac temporibus, animique sensus verborum gravitate ac proprietate reddunt.

125. Cum post οὐδέ τί κ' ὅθ' ἴδμεν *ἐνέηται. καίμενα πολ. λῆ* sequatur. Ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξεπράδαμεν, τὰ δὲ δίστασι: fuerit qui iungerent — *καίμενα. πολλὰ ἄλλα τὰ μὲν* — Sch. A. B. Contorte factum! Quod vulgo dicitur *πλήθος κοινῶν, καίμενων*, hoc Homero est ubique τὰ πολλὰ.

Videtur ex h. v. duxisse exordium carminis sui Chorus illus. (ap. Aristot. Rhet. III, 14) Νῦν δ' ὅτε πάντα δέδισται, quod Virgilio est *Ge. III. omnia iam vulgata*.

126. καλὶλλογα ταῦτ' ἐπαγγέλλειν. Tyrannio acuebat *ταῦτ' pro ταῦτα*. Sch. A. B. L.

128. αἶ καὶ παρὶ Ζεὺς, m. Tzetzes et Vat. ap. Beati, αἶ καὶ παρ' ἑ Ζεὺς, *perperam*.

129. αἶ καὶ παρὶ Ζεὺς ὄψαι. Edd. veteres ὄψαι, monente quoque Ernesti; etiam Turn. Steph. Barnes, Clarke. Sic quoque in edd. Plutarchi de aud. poet. p. 103 To. VI. R. (p. 29. A.) et de sui laude p. 141 To. VIII. Vitiose tamen. Est enim αἶ, ὄψαι, ὄψαι pro ΔΩΙ, tertia persona, et γὰρ. γὰρ. γὰρ et hinc ὄψαι, ut omnes grammatici ad h. l. etiam Eustath. Hefych. et Apollon. b. v.

Ergo δῶσι πεποιηται, quod etiam Cantabrig. reuocarat. Zoi-
lus Amphipolita, et Chryſippus Stoicus, reprehenderant
locum, dum δῶσι pro plurimi acceperant. (v. Sch. A.) sa-
ne tam indocte ut nihil magis. δῶ cum paragoge δῶσι,
ut ἄγγισι. Sic Od. Θ, 318 πατὴρ ἀποδῶσι laudat Sch. ad
h. l. (vbi nunc legitur ἀποδῶσαι). Docuerat hoc Hæro-
dianus ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

Alia subtilitas grammatica in Τροίην occurrit, a mul-
tis repetita et inculcata; etiam ab Eustathio; voluit h. l.
scribi Τροίην. Nam Τροίην absolute dici, adiecto autem
πόλιν dici Τροίην. hoc Aristarchus exputauerat (ergo
quod alias Τρωίην, Τρώην). Reprehensus ergo Zenodotus,
qui h. l. Τροίην ediderat, ut nunc editur; quasi Τροίη
πόλιν, Τροία νῆος, non æque bene dici possit. Est hoc
statuam: primo suauius ad auditum videri Τροίην, tum an-
tiquius videri fuisse hoc; cum contracta fœdera sint. Est
aliud, in quo argutati sunt: non esse Ilium h. l. intelli-
gendum, aiebat Aristarchus, assentiente, ut videtur, He-
rodiano, et ipso Apollonio Lex. in Τροίης, ut nec Od.
Λ, 509 ἦτοι ἔτ' ἐμφι πόλιν Τροίην, sed urbem aliquam
Troadis: καὶ ἐπεὶ οὕτω ἡ παράδοσις satis patienter.
Causa affertur: quia incertum erat, utrum Ilium capere-
tur; quo quid ieiunius? atqui expectabatur hoc; alias
non oppugnassent.

εὐτελέχεον est solenne Ilii ἐπικητον. Quod inf. 164
Τρώων πολιεῖδρον legitur, nihil obstat; nam est pro πό-
λιν Homericō vsu.

ἐξαλαπάξαι. vox Homericā: de qua tamen grammā-
tici non agunt, nisi ad E. 166.

131. 132. μὴδ' οὕτως — κλέπτει νῆα. Reddunt omnes
κλέπτειν, ἀπαρτῶν, παραλοφίζεσθαι. Sic et Apollon. ex
eo Hesych. ad quem v. Intpp. Suidas, Bynoli. Etiam
Sch. Aristoph. Pl. 27 et Sch. Sophocl. El. 54; adscripto
versu. vnde κλέπτει, ἀπαρτῶν ap. Sophocl. Philocl. 1025 et
Sch. Est ergo: noli me circumuenire, ut, offensa spe re-
cuperandi talē manus ex præda; nunc id, quod habeo
dimittam. νῆα est adiectum p̄scoe more, ut Ὀρεσί et al.

Dubito tamen, annon omnino sit: ne ita reputa, cogita, machinare. Nam κλέπτειν est omnino clam aliquid agere, aut animo agitare, adeoque fraudulenter, vafre.

μῆδ' varie scribitur, modo μὴ δ' modo sine omni accentu; nil refert, modo teneas quod sequeris, vbique. Semel et hoc monitum esto.

ἀγαθός περ εἰς. E Schol. Apollonii I, 299 disce, Aristarchi observationem ad h. l. fuisse de περ, esse illud pro ὅτ' vel γὰρ. quod vitique verum est in multis locis, ut in eo, quod laudat, Od. P, 47 Φυγόντι περ αἰπὺν ὀλεσθῆν. Quoties autem περ et ἄμκης se excipiunt, est licet et tamen. De voce θερσίχελος et θερσίδης philosophatur Plato de Rep. VI p. 501. B.

133. 134. — „ἀδετοῦνται, tanquam exiles ac ieiuni, cum structura, tum sententia, nec Agamemnonis persona digni.“ Sch. A. Damnantur ergo grammaticorum iudicio; non antiquitatis auctoritate.

133. ἢ ἐθέλεις, ὅφρ' αὐτός ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτως ᾔσθαι δυνάμεν. Edd. ant. cum Turn. et Steph. excepta ed. Rom. etiam codd. Lips. Vrat. b. c. Mosc. 3. Correxerunt Barnes accinentibus codd. etiam Venetis. Scilicet, ut semel moneam, observarunt grammatici, ἐθέλει esse Ionicum et Homero frequentatum; non autem θέλει, cf. vel Eustath.

ὅφρα male volunt pendere ab ἐθέλεις, et laudant tanquam schema orationis mutatae ὅφρα ἔχῃς ᾔσθαι. Nec vero esse potest, ἰντoreα ἀμτ. Sic deberet esse ὅφρα ἔχῃς. Legitur constanter ἔχῃς, et est absolute dictum: ita ut tu (interea) habeas tuum munus, me munere priuato,

ἔμ' αὐτως ᾔσθαι. In multis, et Townl. Vrat. c. est scriptum αὐτως, etiam aliis locis; et tuetur hoc Schol. Ven. B. ut discernantur αὐτως, μάτην, et αὐτως, οὕτως. v. Etymol. cf. inf. A, 525. vide ad Γ, 220. Debet adeo in Apollon. Lex. h. v. scribi: αὐτως, ἐπὶ μὲν τοῦ, κατὰ δὲ grammaticum inuentum, quo vii licet, si placet.

135. Ἀλλ', εἰ μὲν ἀπάρουσι γέρας — Ddelle ad h. v. apodofin, παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω, vel καλῶς ἔξωμαι εὖ ἔξει. iam veteribus notatum: Sch. Amst. Reg. Ven. add. Eustath. Schol. Aristoph. Pl. 469. ad quem Schol. Rauenennas recitat, εἰ μὲν δάξουσιν. Sch. Thucyd. p. 170. 47. lib. III, 3. et al. vt recentiores taceam. Adde Gregor. de Dial. p. 19. refert is cum Ven. hoc ἀναγινώσκου inter Atticifimos; alii autem, vt Sch. Reg. et Amst. Ven. B. non ἑλληνικός, sed ἀρχαῖον esse contendunt, alii exemplis laudatis: cf. Wallenb. p. 166. Dicandum erat, cum μμήσει, cum gesta, κατ' ἔθος, ἢ θινῶς, pronuntiandum esse. cf. Not.

136. ἄρσαντες κατὰ θυμόν, — unde fit γέρας θυμῆρας, ἀρεστών ab ἄρω; ἀρούζω, ἀρεστών ποιῶ. cf. Schol. vt fit munus ἐντάξει τῆς Κροσίδος.

ἄρσαντες. Aristarchus ἄρσαντες scribi voluit; nam est ἄρμα, adeoque ἄρω esse debuisse; et est sane ἀρούς, ἀρούζω. Est tamen nec minus ἄρμενος. ἄρθμας. ἐπάρω. χαλκήρης. Obstat Aristarcho Herodianus, et defendit ἄρσαντες ab ἄρω. Sch. A. B. L. Amst. Reg. et Vat. ap. Bentl. cum Eustathio ἐκ τῶν παλαιῶν. Vtrumque interpretatur Apollon. Lex. h. v. ἄρσαντες et ἄρσαντες. Illustrandus ex illis Etymologus. Videtur aliquando vtrumque vsu habitum esse; seruatum tamen alterum solum ἄρω. Hoc autem iam Homérico aeq. vsu habitum esse, docet compositum ἐπάρω, quod ἐφάρω non est.

137. εἰ δέ κε μὴ δώσωιν. Sch. B. δώσουσιν sicque Vin-dob. Fragm. Eton. scilicet ex v. 135. Nam, quod centies obseruatum: futurum indicatiuum et aoristus H. subiunctini eodem loco habentur.

139. — ἀδισταίται, quia sine eo sententia absoluta est; et absurdum est, quod additur εἰ δέ κε νεν ψυχολώσεται, nam hoc per se intelligitur futurum esse. Sch. A. apud Eustath. p. 67. Longius pro infitio versam habuisse fertur. Sublato versu tollitur quoque ambiguitas; manifesta enim fit apodosis: ἐγὼ δέ κε νεν αὐτὸς ἔλωμαι pro ἐλοι-μην. Agnoscit quidem versum Apollon. Lex. in ἔλωμαι.

et ex eo Hésych. Tollendus tamen versus, si quis alius; indice quoque Bentleio.

140. Ἄλλ' ἦτοι — Al. ἦτοι perpetua variatione; v. ad 101. vt et αὖτις et αὖθις de quo ad A, 27. Suidas hoc versu vititur ad docendum, quid sit ὕστερος λόγος.

141. Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν. Laborat versus vitio metri: quod iam Bentleius notauit; nam *ἐρύσω* fuit antiquitus, quod nunc est *ἐρύω*. v. Exc. ad h. v. ergo non esse potuit *μέλαιναν ἐρύσσομεν*. Apparebit vitium multo clarius, si similia loca comparaueris: inf. A, 485 νῆα μὲν ἄρ' ἔγ' μέλαιναν ἐπ' ἠπείρῳ ἐρύσσαν. idem vl. Od. II, 325. 329. Porro Il. Σ, 76 νῆας — πᾶσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν. Od. Δ, 666 νῆα ἐρύσσάμενος. 780 νῆα μὲν ἄρ' ἐκὼν πᾶμπαντες ἀλός βένθοσδε ἐρύσσαν. idem vl. Θ, 51. Expectes itaque et h. l. fuisse — νῆα ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν. Exciderat puto epitheton, quod restitutum putarunt, aut exemplo aliorum verbum interpolatrice manu intulerunt, *μέλαιναν*. Fac fuisse verbum: Νῦν δὲ θοῇ, ἄγε, νῆα ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν. Minus numerosus esset versus: Νῦν δὲ μέλαιναν νῆα ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν. Nisi haec admiseris: fatendum est, verbum a rhapsodis esse insertum cum toto loco 140 — 147. ad explendam narrationem, ex eo, quod mox subsequutum esse narratur. Cuius generis loca multa in Homericis mihi videor obseruasse: vt supplerent rhapsodi, quae primi carminis auctores prisca simplicitate et breuitate aut omiserant aut summatim attigerant. Sane inuictis argumentis talia probari non possunt; continentur ea intra iustae alicuius suspitionis fines.

ἐρύσσομεν emendate iam, in ed. Flor. legitur; at in codd. vt Barocc. Laud. passim *ἐρύσσομεν* media breui. Et sic in hac voce fere vbique aberratur.

142 — 144. Obseruanda in his vsq. modorum et temporum diuersorum vis eodem loco habita: *ἐρύσσομεν*, *ἀγείρομεν*, *θελόμεν*, *ἀναβήσομεν*. v. Exc. ad A, 66.

142. ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. Aristarchus ἐν δ' ἀ. ediderat. si δ' I. apud Bentl. εἰς δ' Vrat. b.

In ἐπιτηδῆσι mira subtilitas grammaticorum occurrit, in Scholiis, Eustath. Etymol. Hesych. et in Apollon. Lex. Volunt si esse pro ἐπιτηδῆας, ἐπιτηδῆς, ἐπιτηδῆς, quomodo et ἀλῆας sit pro ἀλῆαῖς. Atqui perperam et hoc statunt. nam fuit non modo ἀλῆαῖς, sed et ἀλῆας, ἑας, ἀλῆεας. v. ad B, 115. H, 100. et ἐπιτηδῆς, aut ἐπῆτῆδες ut alibi scribitur, est pro κατὰ τὸ ἐπιτηδῆς, ἐπιτηδῆως.

143. Ἰεόμεν, ἄν. δ' — versum ἀθαρτεῖ Zenodotus. At Sch. A. censet, Chryseidis mentionem necessario fieri. cf. 3ro.

Ἰεόμεν. ex antiqua forma Ἰέω fit Ἰῆμι, τιθῆμι: ex Ἰέω, fit Ἰῶ, Ἰῶμεν, Ἰέωμεν, Ἰεόμεν. Et sic in ceteris huius similibus; ut Remel moneam.

146. ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. dubitari potest, siue simpliciter, summe, princeps, ut ἐκπαγλος sit θαυμαστός, τιμωτάτος: pro quo militat alter locus Σ, 170 Ὀρσεο, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, Πατρόκλῳ ἐπάμυνον. aia sit cum vi dictum: terribilis, violentus. Sic Etymol. h. v. ἐκπληκτιωτάτε. Φοβερώτατε. Additur tamen ἢ ἐξοχώτατε. Et Hesych. θαυμαστότατε. ἐκπληκτώτατε.

147. ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον Ἰλάσασαι. Sch. A. contendit ἡμῖν esse scribendum. Docent enim veteres, primam acui, si indefinite ponitur, sin definite, ultimam acui aut circumflecti. v. Sch. A. et inf. ad 214. 579. Γ, 163 et Etymol. h. v. ἡμῖν Ionicum esse, docet idem in ἄμμι, quod Aecolum esse, ἡμῖν (voluit ἄμιν vel ἄμμιν) Doricum contendit. Convenit, quod ἡμῖν, vel ἡμῖν, scribitur metri causa, ut ultima corripitur.

Nihil movent grammatici de altera difficultate, eaque grauiore, metrica: quod in Ἰλάσασαι prima corripitur, cum in Ἰλαος et deriuatis producta sit: quod firmare potest suspicionem supra memoratam, vll. 140 — 147 serioris commatis esse. Certe poterat hoc versu carere carmen. De voce Ἰλάσασμαι v. inf. ad v. 583.

148. εἰ- praehixum; deb. esse ε- nam observatur tantum hoc, quod Achilles ira iam ad Agamemnonis verba

vl. 138 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἔλωμαι. ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος τὸν γέ-
ρας, effernescere debuit, nunc autem in verba erumpit.

ὑπόβρα. multa arguantur grammaticae de hac voci
eiusque etymo et docta inde eius vi. Quae Sch. B. ha-
bent, sunt in Etymol. add. Eustath. Recentioribus esse
ὑποβράξ, monet Apollon. Lex. ὑποδερχόμενος est in Quina
to III, 251. Ex disputatis tenebimus hoc: ὑπόβρα esse τοῦ
νε, ἐποβλεπτικῶς. δριμέως. βλασφημῶς.

149. ἀναιδείην ἐπισιμέει. primo. nunc. loco. occurrat
forma antiqua loquendi, etiam in libris sacris notata: ut
de habitu mentis dicatur ἐπισιμένον εἶναι. Sic I, 372. ἀλ-
κὴν H, 164 et al. *vestitum*, pro, instructum, insignem
esse et conspicuum aliqua re, moribus, indole. . . .

κερδαλέφρων. Vrat. c. κερδαλέφρων. At vulgatum
mentur etiam Sch. A. B. L. De voce κέρδος et cognatis
v. ad Z, 153. Dubitari h. l. potest, sitne de lucro an de
fraude accipiendum. Sequar prius, cum supra vl. 123
Agamemnon dictus sit Φιλεκτηαυώτατος. Est ergo κερδα-
λέος, et κερδαλέφρων, ὁ φρονῶν τὰ κερδαλέα, h. l. Φιλε-
κρήματος, ut in Schoī. redditur, aut potius ὁ πλεονέκτης,
suis utilitatibus studens adeoque aliena appetens: Videtur
quoque hoc sequutus esse Apollon. Lex. h. v. at Aristar-
chus, ait idem, reddit, Φρόνημα κερδοῦς ἔχων, ἡγουν ἀλά-
πενος adeoque pro fraudulento. Habuit ille in animo lo-
cum Pindari Pyth. II, 142. Similia sunt in Sch. A. B. ad
J. K, 44. Eustath. Etymol. Hesych.

Ceteroqui quod haec contumeliosius dicta, quam per-
sonis talibus conueniat, ut multa alibi, v. c. 225, argun-
tur a multis, etiam a veteribus, et ab ipso Platone de
Rep. III, p. 391. p. 389. 390. non tam, quod Ernesti
Riccio in Quaest. Homér. nimium tribuens putabat, in
versione latina ad verbum facta est quaerendum, quam
potius in moribus rudis aetatis heroicæ: cui non minus
haec condonanda sunt, quam hominibus doctis ruri enu-
titiis, si conuictis plebeis alios exagitant.

150. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπει καλῶται Ἀχαιῶν.
Non est otiose posita πρόφρων; potest enim aliquis pa-

rere ianitus. Bene Sch. hr. *πρόδρομος*. Saepe sic, vbi abesse posse videbatur, additur *πρόδρομ*, hac cum voluntatis propensae significatione. Sic sup. 77. 544 et saepe. *πρόδρομος* vnas Vindob. indocte cum hiatus.

151. *ἢ ὅδ' ἐλθέμεναι*. Dubitabat Bentleius annon fuisset *ἢ ὅδ' ἐλθέμεναι* vel *ἔλθαι*. vt inf. 227 legitur: *οὐδ' ἐλθέμεναι*. Sane hic locus pro interpretatione huius versus habendus est? quod faciunt quoque Sch. B. L. T. Itaque *ὅδ' ἐλθέμεναι* interpretantur *ἐνέδραν*, nec sine ratione: nam infidias facere debuerunt *ad viam*, *ἔφ' ὅδ'.* vt Demosthenes dixerat *ἐν ὅδ' κωδελών.* v. Harpocrat. in *ὅδ'.* add. Eustath. Hesych. Laudat quoque versum Sch. Pindari Ol. X, 37 *ὅδ' ἐλθέμεναι, ἀντὶ τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν;* vbi in Pindaro: *ἔφ' ὅδ' ἀντὶ τοῦ Ἀδελφῶν.* Nihil itaque in poeta mutandum est.

153. *μαχησόμενοι*. Bentl. em. *μαχεσόμενοι*. v. inf. ad 298.

ἔπει' οὗτι μοι αἰτίος εἰσιν. Bene observat Eustath. Homero *αἰτίον* aliter dici quam sequioribus, quibus simpliciter est, qui in causa est. At Homero est *ὁ αἰτιατός,* *ὁ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίαν κείμενος*. obnoxius, inculandus.

154. *οὐ γὰρ πῶποτε* "ἐμας βούς ἤλασαν". „Aristarchus iunctim *πῶποτε*" Sch. A. Scilicet scripserant alii *οὐ γὰρ πῶποτε*, non deterius puto. Addit Sch. A. *οὐποτε* et *οὐπωπερ*, de praeterito, *οὐδέποτε* de futuro dici. Versu vñ sunt passim seniores proverbiū loco, vt Dio Or. XLIII, p. 191. To. II. ed. R. Plutarchi, de aere alieno p. 829 E. Lucian, Amor. 31 et alii.

155. *βωτιανείην* interpretantur *βόσκουσα τοὺς ἀνδρας, τρέφουσα*, Schol. et ipse Apollon. Lex. h. v.

156. *ἐπειῇ* — Argutiae sunt grammaticorum in Sch. A. B. L. dum scribunt *ἐπειῇ*, vt sit *ἔπει' ἧ*, *βεβαιωτικῶς* dictum. v. Etymol. in *ἧ*. et Eustath. ad h. l. et al. Est quoque *ἐπειῇ* in ed. Rom. in cod. Vindob. et al.

157. *οὐρεα vs σκίοντα*. Aristarchus: *σκίοντα*. Sch. A. et Apollon. Lex. *σκίοντα, σίσια*. Versu saepe vtuntur

tar scriptores protierblati modo vt Plutarch. Sympos. V. pr. et Philostratus cum. al.

158. ὄφρα οὐ χάρης. recte χάρης, non χάρους. Recte quoque Achilles; venerant enim ad Troiam Achivi χάρην Ἀτρεΐδης. Φέρωντες Od. E, 507. uti negat Thucyd. I, 9. et metu potius ductos fuisse contendat. Ex loco nostro probat quoque Pausan. III, 24 extr. Achillem non fuisse inter procos Helenae.

159. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω (8π.) quod ἡ 307ηκὲ Zenodotus, cum non videret τιμὴν h. l. esse τιμωρίαν, et ἀρνύμενος esse εἰσπραττόμενος παρὰ Τρώων. Sch. A. bene. Adde Etymol. in τιμὴ — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας· τὴν ἀρνύμενοι Μενελάω. καὶ γράφεται κοινή. Init. ergo glossēma hoc quoque lectum. Et iam Apollon. in τιμὴν — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας· τιμὴν ἀρνύμενοι. add. Helych.

Hentleus, qui τιμὴν, vt vulgo fit, pro ἡγορε ac cepiebat, laudatis quoque versibus H. T, 80. 81, ad πρὸς Τρώων offensus, emendauerat πρὸς Δαναῶν. vti legitur II, 35 ὅς ἂν μοι τιμὴ μεγάλην καὶ κύδος ἄριστο· πρὸς πάντων Δαναῶν. et E, 552 venerant ad Ilium Achivi τιμὴν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω, ἀρνύμενοι. poterat aff. ferri quoque locus Z, 446 vbi pro τιμὴ memoratum vti debet κλέος· nam Hector, fortis, inquit, velle didici, ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἢ δ' ἐμὸν αὐτοῦ.

Præstat tamen τιμὴν accipere pro vltione: etiam in seqq. P, 92 Menelaus de Patroelo: ὅς καὶ ται ἐνός· εὐεπ' ἐνδεδε τιμῆς. Od. E, 70 Ilium adierat Ἀγαμέμνονος εἴνεκα τιμῆς. add. ibid. 117. Et est τιμὴ proprie, quo satisfaciuntus alteri, iniuriarum compensamus; cf. I, 285. 6. 8. 9. et 459. Et sic Iones de Achille τίειν. τιμῶν. τιμῇ, cf. inf. 510. vti τιμὴ est pretium Od. X, 57 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες δεικοῖσθε δὲν ἑκαττος. πρὸς Τρώων autem est pro παρὰ, vt saepe, etiam in Herodoto obutam.

Super ἄρνυμι multa arguantur grammatici ex etymo, imprimis Etymologus et Rustathius ex iis, pluribus locis: esse ἀντικαταλλάσσειν. Homero est capiam, tunc, appeto, vt capiam, σκενόςκα ἀρβάν, vt X, 580. (παι)

οὐχ ἱερήϊον· οὐδὲ βεβήκον ἀρνέσθην. et h. l. *parare cupientes tibi ultionem*. Est tandem *tuasor*, (cupio tenere, retinere,) vt Z, 446 εἰπέ μάθον θρηναί εὐθλὰς αἰεῖ — ἀρνέμενος πατρός τε μέγα κλέος ἧδ' ἀμὸν αὐτοῦ. Od. A, 5 multa perpeſſus, ἀρνέμενος. ἦν τε ψυχὴν καὶ νάσταν σταίρων.

160. τῶν οὗτι μετατρέπη. Indocte τῶν ad Τροίαν refertur in Sch. A. immo est ὧν πεπραγμένων εἰς τὴν σὴν χάριν. In fine versus, οὐδ' ἀλγίζητ' Vrat. a.

162. πολλὰ μόγησα. Ταχὺς. fuit Aristarchea lectio. Sch. A. Cur tandem hoc magis loco quam aliis? pro vulgato πόλλ' ἐμόγησα.

ὦ ἔπι. Apollon. Lex. in γ. p. 323 laudat ὦ ἔπι. vbi v. Toll. idem tamen in εἴπ' laudat ὦ ἔπι.

δόσαν δέ μιν recitat Sch. Val. ad vl. 229.

163. (εἰ) ὀππότε Ἀχαιοί. Zenodotus οὐδ' ὅτ' Ἀ. ignorauit anim, addit. Sch. A. quod ἔχω est pro εἶχον. Scilicet acceperunt veteres locum de praeteritis; vt esset quoties vrbs aliqua Troianorum capta est, seu capitur, exiguam ipse praedae partem abstulit, aut auferre solet; adeoque Τρώων προλήσθρον esse oppidum Troadis aliquod; vnde et vl. 139, laborabant in πόλιν Τροίην, esse enim urbem Troadis. Itaque etiam inf. 168 ἔρχου' ἔχων ipſis est pro ἡρχόμεν. Poterant forte pro se laudare locum H. B, 226. 7. 8. in verbis Therſitae: πλεῖν τοι χαλκῶ κλισίῳ, πολλὰ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐν κλισίῃς ἑτάροισι, ὥς κε Ἀχαιοὶ πρωτίστῃ βίδομεν αἰεὶ τὸν προλήσθρον, ἔλωμεν vbi etiam opponitur capiendum, mox Ilium. Vide tamen notam. Praestat ad futuram tempus referre, et accipere ἔχω pro ἔξω, Troia aliquando capta, in quo praebuit Ienſius. Pro οὐ μὲν σοί, οὐ γάρ σοι recitat Plutarch. de aud. poet. p. 28. B.

164. εὖ ναύραμεν. Ita discretim scribendum est, si nobis constare volumus. v. Excurs. ad h. v. Etiam sic Vrat. a. Moscor. i. vetis endicum lenis auctoritas in his esse posita. Vulgo ἰσχυρὰ εὐναύραμεν, προλήσθρον Homero

simpliciter esse πόλιν, saepe videmus. Notabile est, quod nusquam πολίσθρον occurrit.

165. ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον. πλεῖστον Vat. b. πολυάκως πολέμοιο. varie exponitur epitheton. v. Schol. Eustath. ab ὅσιν petendum esse nemo dubitet; Apion ineptè argutus est, qui ἀπὸ τοῦ ἄκοντα (ihuita) τὰ βέλη ἔναι duxerat, παλυόρμητον exponit Apollon. Lex. in αἰκίας. Videtur verius esse ὁ πολλὰς ὁρμὰς ἔχων καὶ κινήσεις τῶν μαχομένων, vt Hesych. et Etymol. Simili modo πόλεμος πολύκμητος, pugna, in qua multum laboratur. Proprie pugnautes sunt πολυάκως, πολλὰ αἰσσογτες; transferatur hinc ad pugnam ipsam. Schol. Ven. B. et Eust. ad Z, 2 vocem aiunt declarari per istum versum: πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἐνθ' Ἴδυσσε μάχη πεδίοιο (Z, 2.) Conf. inf. ad O, 709 et ibi Sch. A.

168. ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. Turbata Scholia A. Si tamen conferas B. L. Vat. Etymol. h. v. res ita se habet: Aristarchus et Herodianus ἐπεὶ κε κάμω scripserunt. Recte hoc: nam ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσι inf. B, 475. ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη Od. A, 220. ἐπεὶ κε γένηται, Od. P, 23. At alii ἐπὴν κεκάμω, vt λελάχωσι, πεπίθωνται, notissimo more, quem Ionicum, appellant: v. c. Koen. ad Gregor. p. 202. Etiam Eustath. utriusque lectionis meminit, at ipse habet ἐπὴν κε κάμω, vt Mosq. 1. et C. ap. Bentl. Manet res ambigua; et occurrit vbique dissensus codd. edd. et grammaticorum: H, 5 ἐπὴν κεκάμωσιν et ἐπὴν κε κάμωσιν. item P, 658 ἐπεὶ ἄρ κεκάμωσι vbi ἄρ κε κάμωσι videtur durius fore, ἄρ κε. Verum occurrit quoque γάρ κε saepe. vt inf. 293 ἦ γάρ κε. Saltem analogiae haud repugnat, ex κέκαμα prodire potuisse κεκάμω, etsi equidem praeferam ἐπὴν κε κάμω diuissim.

169. Νῦν δ' αἶμι Φθίγηδ'. Sch. A. Φθίγηδ' αἶ Ἀριστάρχου. καὶ ἡ Ζηνοδότου ἑμοίως. at in Sch. Reg. et Amst. est: Ζηνοδοτας δὲ χωρὶς τοῦ, δέ.

ἐπειδ' etiam h. l. scribitur, et σπεῖ ἡ Apollon. Lex. p. 522 in ἡ. et Etymol. in ἡ. cf. ad 156.

Φέρτερόν ἐστιν. in aliis accentus variat Φέρτερος ἐστιν, vt in Vrat. a. sic Φέρτερος εἰμί. et sic sexcenties in aliis. Scilicet vt et hoc moneam vno loco: grammatici ipsi sibi in his non constant, multo minus librarii. Nec tamen haec et alia ad poetam spectant, sed ad grammaticum; adeoque, si omiserō, nil peccare videbor.

Ceterum 169. 170. 171. recitantur a Platone in Hippiā p. 370 C.

170. 1. σύν νηυσὶ κορωνίσιν. Barocc. et Mori κορωνῆσιν. Barnes legendum censet κορωνῆς, at est merum vitium librarii. Quae sint naues κορωνίδας v. ad B, 392.

οὐδέ σ' ὄτω ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφρονος καὶ πλοῦτος ἀφύξειν. Modos, quibus vulgo locus expediri solet, supeditant iam veteres in Scholiis, Sch. A. L. Vat. br. aut vt ἄτιμος ἐὼν, nominatiuus absolute positus sit pro genitiuo absoluto: ἑτίμου ἐόντος scil. ἐμοῦ. aut vt hyperbaton sit, cum sint iungenda: Νῦν δ' εἰμι Φθίγηδε — ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν. vtrumque parum commode. Sunt qui ἄτιμος ad Agamemnonem referant; vt his ille respondeat vl. 175 παρ' ἐμοίγῃς καὶ ἄλλοι, οἳ κέ με τιμήσουσι. id tamen grammatica non admittit; potest quidem dici: ἐγὼ ὄτω ἀφύξειν — ἄτιμος ἐὼν. non autem: ὄτω σε ἄτιμος ἐὼν ἀφύξειν. nam sic necesse est ἄτιμον ἐόντα scribere: contra quam Clarke putabat. Quod acutius intuenti facile occurrit, est, vt σ' accipiat pro σοι, aut quod facillimum, mutetur in σοι ὄτω. Malis forte sic ἀφύσσειν. nam ὄτω cum futuro est fere spero (vt inf. 427 καὶ μιν γυνάσσομαι, καὶ μιν πείσσοθαι ὄτω E, 252. 350) aut metho (vt sup. 89 νῦν ἄμμε ὄτω ἂν ἀπονοστήσειν.) Est tamen et suspicor, puto, ὑπονοῶ, apud me constitutum habeo, cum futuro: vt inf. 296 οὐ γὰρ ἐγὼ γ' ἔτι σοι πείσσοθαι ὄτω. ita et paullo ante 289. Hoc idem in animum veniebat Bentleio, postquam plura tentarat in schedis: οὐδέ σ' ὄτω ἐνθάδε θηθύνοντ', vel οὐδέ σ' ὄτω ἐνθάδ' ἄτιμον ἐόντ', respectu vl. 159 σοὶ ἂν ἐσκόμεθα, τιμὴν ἀρνύμενοι Μένελάω. σοὶ rs. Adnotat quoque Od. Σ. 370. et 117. Poterat quoque scriptum esse οὐδέ τ' ὄτω, pro οὐδέ rs. ne-

que ego ita, armatus sum, ut pacem opes, ipse contem-
tus, sc. tibi, 169.

171. ἄφανος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Excitat verbum
Etymol. et ἀφύξειν interpretatur ἀντλῆν. ut Sch. br.
ἐπαντλήσαντες et melius προσσυνέειν, vel ut in Barnes est,
καρυστρέφειν, accumulare. Quod apud Hesychium est;
ἀφύξιν, ἀπὸ ἀντλήσειν, Bentl. quoque em. ἀφύξειν, ἀπαν-
τήσειν.

ἄφενος. In Barocc. et Mori. et Mosc. i. e. correct.
est ἄφενον, utrumque Homero frequentatur. ἄφενος esse
proprie prouentum unius anni, et ex multorum anno-
rum copiis oriri πλοῦτον docent Schol. Suid.

173. Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς — Dubitant gramma-
tici, sintne iungenda: Φεῦγε μάλ', αὖ: Φεῦγε, μάλ' εἴ τοι,
an μάλα abundet.

Pro εἴ τοι fuit quoque scriptum ἦ τοι Sch. B. L. Vat.
Deberet sic esse, ἦ τοι quo tibi dubitatum est. Pro ἐπέσ-
ονται fuit lectum ἐέλδωται Schol. B. L. Vat. Verum et-
iam Od. K. 484. θυμὸς δέ μοι ἔσονται ἤδη. ergo et ἐπι-
σείσθαι, ὀρμαῖσθαι ἐπὶ τι. Et Sch. Leid. ἐφορμαῖται. ἐπέρ-
χεται ἐκιδυμεῖ. Tum Schol. breu. οὐ γὰρ ἐγὼ σε inter-
pretatio forte est non lectio. Tum ἐγῶγε et 174 ἔμοιγε,
et si non minus recte foret ἐμοί γε scriptum, et πάρ
scribere iubent, grammatici in Sch. A. et saepe alibi. v.
Etymol. in ἐγῶγε. εἶνακ' ἐμοῖο vitiose codd. pars.

175. ὃλ' κ' ἐμὲ τιμήσουσι. Themist. recitat Or. XXXI
p. 354. recte. Et Cic. ad Div. III, 7. Eleganter quoque
dictum: "Ὁν τινα τιμήσουσι Διὸς κούραι μεγάλοιο Μυῖαε,
ap. Themist. Or. XXXI extr.

ξ quod κα abundat, et τιμήσουσιν est pro τιμήσει-
αν. „Observatio aliis quoque locis facta, ut K, 44
ἥτις κεν ἐρύσεται ἢ σαώσεται. In seriore poeta probarem
οἷ γε ut L. Bentl. et Barocc. habent. In Schol. Lips. est
οἷ καὶ τιμήσουσι. at κεν cum futuro frequens, pro optati-
vo: ut adeo viris doctis obtemperandum non sit, qui κα
vel ἂν cum futuro obuium mutare solent, ut Dawes in
Callim. Ion. 93. τίς κεν Διὸς ἔργματα ἀείσει; est adeo οἷ
Obss. Vol. I P. I E

με τιμῶεν ἄν. Exempla vsus plura extant; nec modo sup. 139, verum et seqq. A, 523 ἐμοὶ δὲ με μελήσεται ὄφρα τελείσω. Δ, 176 καὶ κέ τις ὦδ' ἐρείει. pro εἴποι ἄν. I; 155 οἷ με ἄ — τιμήσουσι. adde ad I, 75. Λ, 433.

μητίετα scribi voluit Aristarchus; idque obtinuit. Multis hac de re agunt A. B. L. Absurdum est quod de vocatiuo pro nominatiuo, et Attico more, (v. c. Gregor. p. 40) narrant: est antiqua forma quam aeolicam, si placeat, appellare licet. Est autem μητίετης, βουλευτικός, v. Sch. A. ad 508 vbi iterum hac de voce agitur, et ap. Etymol. h. v.

177. ✱ quia idem versus in Odyssaea non recte legitur. Sic Schol. A. Versum in Odyssaea occurrere non memini; at iterum versus legitur Jl. E, 891 de Marte, vbi itidem asteriscus appositus: quo loco Schol. A. ait, versum inde in Jl. A. esse translatum. Et sane, si quid video, versus ab h. l. est alienus; at locum suum tuetur inf. E, 891. Dehebat ergo — ✱ (obelus cum asterisco) appictus esse, qui nec Rustathio ad alterum locum E, 891 ignotus fuit. Forte tamen aut hinc ductae sunt a cycliis narrationes de rixis Achillis in temporibus Antehomeriis, aut ex hisdem versus hic insertus est.

178. τόγ' ἔδωκεν. Vindob. τόδε δῶκεν.

179. νηυσὶ τε σαῖς Vat. sed Ionicum σῆς.

180. 1. οὐκ ἀλγίζω — οὐδ' ὀδομαι. Aliquoties his utitur poeta: discrimen synonymorum grammatici fere ex etymo constituere volunt in Schol. et Etymol. Vereor ne ratio nos fugiat. Sufficit tenere, esse synonyma. Myrmidones qui sint, videbimus ad B, 684.

184. ξ deb. esse ζ. Nam Sch. A. notat: ὅτι τὸ ἄγω (ἄγω καὶ) ἀντὶ τοῦ ἄγομαι.

185. Αὐτὸς ἰὼν — grammatica subtilitate observatum est, omnes orationis partes hoc versu occurrere: ap. Plutarch. Plat. Quaest. p. 1009. B.

186. στυγέη δὲ καὶ ἄλλος. στυγέαι Barocc. Sane post ὄφρα bene, inprimis e doctorum virorum Canone. At h. l. στυγέη, post εἰδῆς praestat. Est autem στυγῆν h. l.

simpliciter vereri. Apollon. Lex. ἐπὶ τοῦ Φοβεῖσθαι. Sch. br. μισηθῆ. εὐλαβηθῆ. hoc alterum melius. Similia Hesych. Φρίσσειν Eustath. Scilicet antiquo usu Φιλεῖν dicitur pro probare, amplecti; ergo etiam μισεῖν pro abhorrere, metere, recusare; saepe simpliciter, praeferre et possidere.

187. Ἴσον ἐμοὶ Φάσθαι. Male nonnulli, ipse Lips. Φᾶσθαι. Eustathius: τὸ Ἴσον Φάσθαι, τὸ ἐναντίον εἰπεῖν. Et Sch. br. ἰσηγορήσαι μου, τοστέστιν, ἐξ ἴσου πρὸς ἐμὲ λέγειν. At est simplicior ratio: Φάσθαι, εαυτὸν εἶναι ἴσον ἐμοί.

189. στήθεσσι λασίοισι; laborant veteres in epitheto. in Schol. et Hesych. in λασίους et in στήθεσσι. Simpliciter ornare illud puto, et ad virile robur, adeoque ad animum fortem refero.

§ Spectat ad διάνοιχα μερμήριζεν. ὅτι δύο ἐμπεριμνησεν, ὅν ἐναντία ἀλλήλοις — ait Sch. A. scilicet fuit illud iudicium veterum iudicium, duo illa, de quibus dubitaret, esse: remouere alios, et, Agamemnonem interimere. ἢ τοὺς μὲν ἀναστήσει — ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξει. Male vero; haec duo sunt coniuncta. At duo diuersa illa sunt: num Agamemnonem occidat an iram comprimat; ut etiam Sch. B. L.

μερμήριζεν Cant. et m. Tzetzae. Barocc. Mori. vnus Vindob. Atque sic Plutarch. in Coriol. p. 229. C. recitat.

191. τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξει. Versus est ap. Apollon. Lex. in ἀναστήσεως — ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιῆσαι (ut leg.) adscripto hoc versu. Emendandus hinc Hesych. in ἀναστήσειν.

ἐναρίξει. Ita Apollon. Lex. l. c. Etymol. Hesych. m. Tz. Eustath. et Ven. cum vulgo sit ἐναρίξει, etiam in Sch. br. Φουέσει. nec est, quod dubites hoc recte dici posse; nam aoristos optatinos et futurum indicatiuum aequipollere saepe videbimus. Bentl. malit ἐναρίξει ut conueniat cum ἀναστήσειεν. quod tamen in Homero non desiderabo. Vrat. a. ἐναρίξει.

192. ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ἐργῆς διὸ ἀφεται. Sch. A. Pendet hoc iudicium ab altero illo prauo: quod διάν-

διχα accipiebant de binis illis: ἡ τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' (quasi hoc esset pro ἡδὲ, καὶ) Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι. Sic sane versus hic erat otiosus. Apparet porro hoc exemplo, τὸ ἀθετῆσαι grammaticorum interdum ad merum iudicium eorum spectare, non rationem criticam subesse.

Alia est argutatio in ἡ — ἡὲ in Sch. A. B. L. Amst. (ad 190) volunt hoc alterum esse ἡε. additur: καὶ οὕτως ἐν τῇ καθόλου. Locus is Herodiani est excerptus in Etymol. p. 415; 44. ad quem cf. inf. Sch. A. ad vl. 219. nil tamen video quod rationem habeat.

193. ἕως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε. Mirum in hoc et aliis nonnullis veterum scripturam esse servatam, nulla de causa idonea; nam ἕως haud dubie idem est quod alibi scribitur ὥς. Tollius quidem in schedis malit accipere ἕως aliquamdiu; vt O, 277. P, 727. 730. Φ, 602. est certe pronuntiandum, vna syllaba ὥς. Mirum tamen illud est, quod, quoties hoc ἕως pro ὥς occurrit, toties fere altera insolentior ratio metri occurrat: ὁ ταῦθ', quod pronuntiatum esse debuit ὁτταῦθ' ὤρμαινε. Grammaticorum argutias vide et ad h. l. et ad E, 349 apud Eustath. p. 554. 555. Clarke pronuntiari voluit ὥσω. v. ad h. l. ad Jl. O, 539 et al. Od. Δ, 90. Rich. Payne Knight p. 66 ex antiqua scriptura ἔφος deducit, et contendit primam modo corripitur modo produci. Fac corripitur: quid tamen vel sic huic loco faciemus? Ipse, quoties metrum obstat, alia loca emendat, vt Od. B, 148. E, 123. Jl. P, 727. — Bentleius em. ἕως (vna syllaba) ὄγε ταῦθ' vt Od. E, 386 ἕως ὄγε Φαίητεςσι. Simili ratione occurrit in ceteris locis, vbi ἕως ὁ ταῦθ' vel ἕως ὁ τὸν, ὁ τῷ, occurrit. At vero occurrit quoque ἕως ἐγὼ, vt Od. Δ, 90 et alia, in quibus non vna ratione vitur ad vitium tollendum. Non praeteriit haec doctiss. Hermann. de Metris p. 86. 87 de his disputans; vt tamen rationem aliquam satis tutam haud reperiat. Donec meliora edoctus fuero, maneo in hoc, vt a pronuntiatione veterum illa repetam; quae ad scripturam nondum erat efflata et emendata.

Ceterum, quod ad Athenes monitum refertur, quod prudentia suadere poterat (v. Not. ad 188) negari quidem nequit, rationem habere commentum hoc poetae in eo ipso, quod Athene prudentia suadet; nec tamen, quod Heraclides, Dionys. Halic. et alii volunt, allegorice haec a poeta narrari dicendum est. Saepius monuimus de discrimine hoc inter poetae narrationes a priscarum aetatum sensu ortas, et a symbolico sermone ductas; et inter sequiorum allegorias, inde petitas. Altera ex parte, nisi solem lucere negabis, negari nequit, Athenes numen a symbolica notione iam tum profectum, aut iam tum cum ea coniunctum esse debuisse; cur enim Minervae, nec alii numini partes dantur bona et salubria monendi?

Porro semel monendum est: quod nunc inter vulgo nota habetur, ante XX annos non aequae: quicquid homines cogitant, suscipiunt, peragunt, ita ut consilii concepti causa aut obuia non sit aut ratio, quomodo res gesta sit, vulgo non occurrat, id ad numen referri, quod id aut clam moneat, aut homines ad id impellat aut eos afflet, aut clam adiuvet rebusque agendis ipsum interfit.

194. ε. praefixum: sed Schol. A. excidit. Nisi Zenodoti alia lectio fuit: puto fuisse ε. ad difficultatem notandam, unde apodosis initium ducat, quae per subsequens τέως vel τόφρα erat declaranda, ut A, 411. 412. Schol. A. ad 193 accepit έως pro τέως, et substitit in θυμόν. ἔλκω — Et sane sic Od. B, 148 Τὸ δ' έως μὲν ῥ' ἐπέοντε, aliquamdiu: O, 539. 540. Erat quoque proclivior ad hoc Tollius, qui adscripserat loca JI. O, 277. P, 727. 730. Q, 612. Melius alii apodosis incipiunt ab ἤλθε δ' Ἀθήνη. ut de iterum sit in apodosis usurpatum: quam, sane mirum est in hoc libro tam frequentem occurrere, in ceteris minus. Habet in his locum quod grammatici aiunt de poni pro δη. Benth. coni. ἤλθεν Ἀθήνη, et citat JI. Σ, 16. hoc idem ἤλθεν Ἀ. laudat Barnes nescio unde. ἔλκε γὰρ ap. Heracl. alleg. 17 legitur. ἔλκω Vrat. a.

Carituri essemus his omnibus, si grammatici nobis reliquissent locum sic scriptum: Ὡς ὁ ταῦτ' — (Sic ille animo agitabat) θυμὸν. Ἐλκετο δ' ἐν π. μ. ἐξῆς. Ἥλθε δ' Α.

195. — ✕ 196. — ✕ obelus cum asterisco: quod non bene e poetae persona haec dicuntur: Schol. A. ad-eoque is, qui signa apposuit, putavit ea melius locum habere post vers. 207. vbi iterum e Mineruae persona recitatur, hoc loco autem damnavit. At inf. ad v. 208. 9, ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκε. an igitur et illo loco? et omnino sublato esse voluit? Ita putes a grammatico altero loco saltem vindicari eos, tanquam magis accommodate appositos: οἰσιῶς δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλεύως. Si verum est, Zenodotum omnino fustulisse versus, potest ille hoc respexisse, quod si omnes dii in Aethiopiam profecti sunt, quomodo Minerva a Iunone missa ex caelo, οὐρανόθεν, delabi potuit? Nam quaesitum hoc esse inter veteres, e Sch. B. et Leid. colligo; et Porphyrii quidem eam ζήτησιν fuisse sit probabile e Sch. Leid. et Sch. B. Lips. inf. ad 221. Qui a poeta auertere vellet inconsiderantiae crimen, potuit versus a rhapsodo insertos pronuntiare. Licet adeo suspicari voc. σφωίτερον v. 216 in errorem induxisse, quod, hoc vno loco obuium, seriores ita constituerunt, vt sit *vestrum ambarum*. Dicas vel sic v. 221 superesse; sed is minus premit, potuit enim dea in Olympum redire, vndecunque tandem illa venerat. Verum his argutiis omissis, de quibus cf. Schol. Ven. ad A, 216. 222. E, 295, praestat aut fateri, bonum Homerum dormitasse, aut pronuntiare cum Aristotele, ἄλογον hoc non esse poetae tanquam poetae nec carminis; sed lectoris, qui argutias suas aliunde infert. Grammatici ita expediebant, vt dicerent, θεοὶ δ' ἅμα πάντες 424 esse τοὺς πλείστους, aut *deos*, non *deas* in Aethiopiam abiisse.

Interpunctionem: Ἥλθεν Ἀθήνη· Οὐρανόθεν πρὸ γὰρ ἦκε tentabat Bentl. at inf. 208 hoc idem fieret durius.

197. Πηλεΐδωνες nonnulli ap. Sch. A. Quod coma correpta Achillem retrahit Minerva, displicebit forte nostris hominibus; nec tamen amplectemur argutias grammaticorum, quae id eo referunt, quod mentis et prudentiae sedes in capite est. Illustrationem huius opinionis v. ap. Bernard. ad Theophan. Nonn. Praef. p. 8. add. Io. Lydum p. 84 ubi h. v. laudatur.

Μαλὶς ξανθῆς τῆς. sicque cod. Maximi Tyrii XIV, p. 257. R.

198. ξῖ quod Zenodotus ὄρητο, scripsit, reprehensus, quod Ionicum esse putavit, cum sit doricum. Ven. A. B. et L. c. Vat. Atqui doctior erat in hoc Zenodotus quam eius aemuli. Antiqua forma fuit ὄρημι vel ὄρημι. cf. sup. ad v. 56.

αἶψα φανομένην legerunt Sch. B. et L. et Vat. ut cum seqq. iungantur. Sic vero δ' eiiciendum erat: αἶψα φανομένην τῶν, ἄλλων αὖτις ὁρᾶτο.

199. μετὰ δὲ τρέπεται Ionico more Cant. et Harl. ap. Bentl. Mosc. 2. et Heraclid. allegor. 17. et reuocandum est. Utinam codices ubique in Ionica conspirarent!

200. ξ— huic signo quid in Sch. A. responderit, notatum non est: siue propter nomen Παλλὰς εἰς eiusque etymon; siue quod δεινὰ ὄσας ad γλαυκῶπιον spectare putavit grammaticus; seu quod Φάανθεν, ἀντὶ τοῦ ἐφωτισθῆσαν, οἱ τοῦ ἥρωος ὀφθαλμοί, ut nonnulli acceperant: ut Achillis oculi ita illustrati fuerint, ut deam agnosceret. ὃς autem esse γάρ.

δεινὰ δὲ αἱ Heracl. Alleg. Horn. Tum Bentl. corrigiτ Φάανθην, ut μίανθην, ut sit dualis. Sic sane saepe, ut ἵππε — λαμπένθην. sed et alteram, ut Π, 792 στρεφεδίηθην δὲ αἱ ὄσσε.

202. τῖπρ' αὐτ') Mosc. 2. αὐ. quae varietas fere est perpetua. αἰγίλεος primo nunc occurrit ὁ ἔχων τὴν αἶγα, quae postea αἰγίς. cf. ad B, 148.

203. ἧ ἵνα ὑβριν ἴδῃ. ξῖ Nil in Schol. respondat; haud dubie notata fuit Zenodotea lectio ἴδῃς. Scilicet ἴδῃ (ab ἰδῶμαι) Scholion A. vindicat: οὕτως καὶ ἡ 'Αρι.

στέργου. Adde Schol. Γ, 163. Δ, 405. Sicque Ven. A. tum Sch. B. L. Vat. Russ. qui ἰδῆ pro ἰδηαι. Apollon. in ἵνα pro ὅπως. et Schol. Pind. P. IV, 276 ἰδῆ ἀντὶ τοῦ ἰδηαι. codices autem cum alii tum Townl. Vrat. a. c. tres Mosc. duo Vindob. Sicque editum erat ante Barnes. Contra ἰδῆς est in paucis: vt Βαρκε. Si res ex vsu diiudicanda est, Homerus ἰδυμαι, ἰδηται, ἰδέσθαι, amat; etsi verum est et ἰδεν, ἰδεῖν, occurrere; ἰδῆς tamen vix trinis locis, N, 449. O, 32. vbique cum varietate. Itaque ἰδῆ restitui.

At grauior est difficultas metrica, propter digamma; nam fuisse *ἰδεῖν*, *ἰδέσθαι*, et sic alia, dubitari nequit. Atqui h. l. ὕβριν ἰδῆ, quod esset ὕβριν. *ἰδῆ*, metrum violat; est porro hiatus ἵνα ὕβριν. Bentleius emend. ἡ ἔν' εἴφ' ὕβριν ὀρῆς. vt Od. N, 214 Ζεὺς, ὅτε καὶ ἄλλους ἀνδρώπους ἐφορᾷ. P, 487 θεοὶ — ἀνδρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντας. Laudat et Jl. X, 254, vbi ἐπιδύμεθα. Saltem sic emendem: ἡ ποῦ ἔν' ὕβριν ὀρῆς vel ὀρῆ' pro ὀρηαι. vt Od. E, 343 τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρηαι. Potuisse talem permutationem inferri, discas ex variatione, v. c. P, 646 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι et ὀρᾶσθαι.

Ceterum aliis in locis vbique est ὄφρα in similibus; v. c. E, 221 ὄφρα ἰδηαι, οἳ Τρώϊδι ἔπκοι. Z, 365 ὄφρα ἰδυμαι. vt ibi legendum. T, 144 ὄφρα ἰδηαι. Adde Φ, 61 et al. An et hic fuit: ὄφρα ἰδῆ ὕβριν Ἀ. Ἀ.; Nisi haec fuere; necesse est statuere, etiam hunc versum rhapsodis deberi, qui Homericam prosodiam ignorabant. In capite versus ἡ inde a Barnes legitur; ante quem ἡ editum hic et alibi: nam ea vbique variare, iam dixi.

204. E. quod Zenodoti lectio: τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, vt mox 212. at grammaticus monet, melius Mineruae conuenire tam asseueranter loqui, quam Achilli, adeoque melius isti loco seruari. Aristarchus legebat: τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶν. etsi haud constare puto, hoc ex codicum auctoritate eum reposuisse, praefero tamen vulgari, quia poetae istud solenne, perfectum pro futuro poni insolens est; nisi forte reduplicatiuae formae vocem

et h. l. intulere: τετέλομαι. Omnino grammaticorum cutiones plerumque sunt emendationes et interpolationes priscae lectionis, quam suis rationibus et opinionibus aduersari videbant aut credebant. Potuit adeo antiquior lectio esse τετελεσμένον ἔσται, hoc sensu, si quidem argutari placet: *erit aliquando res ad exitum perducta*.

205. τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσσω) ὀλέσσαι L. et mīl. Tz. ap. Bentl. tum Ven. et Townl. male, nam ὀλέσσω ἂν pro futuro ponitur: v. Not. ad A, 137. ἦς non edd. vet. sed sola Flor. nam ἦς iam in Aldd. habetur.

ὑπεροπλίσσει media producta vt in tot aliis similibus vi accentus: vt censēbat Hermann. de Metris p. 81. cf. inf. B, 731. Ad γλαυκῶπις Ἀθήνη monet Bentl. ap. Ouid. Met. VI, 130 non *flaua virago*, sed *raua* esse legendum.

Super vi vocis γλαυκῶπις multa veteres, v. in primis Etymol. Optimum est a colore oculorum qualis leonum est, illud declarare. v. Phurnut. c. 20. Nisi omnino *fulgidos* oculos designare voluit antiquitas: quod illustrat. Schol. Apollonii I, 1281. Hactenus bene; conuenit deriuatio a γλάω (quod et fuit λάω) γλαύσσω quod et λεύσσω fuit, *ιπιueor*; proposita a Rich. Payne Knight p. 69, modo γλαυκὴ θάλασσα ad significatum satis conueniret: cf. sup. λεύσσω vs. 120. Inepte Pausan. I, 14 sub f. a Libyca Minerua epitheton repetit.

207. τεὸν) τὸ σὸν Ven. Vrat. A. Mosc. 2. Townl. male, nam articulum poeta non habet.

208. ✕ Ε: 209. ✕ Ε: prius signum est appositum respectu v. 195. 6. qui iidem versus. Alterum quod Zenodotus eos ἡθέρηης hoc male videtur h. l. in Schol. repetitum; nam priore tantum loco improbauerat versus hos Zenodotus.

211. ἀλλ' ἦτοι. Sane post alterum ἀλλ' ἔγχε suspectus esse potest versus confictus ex v. 224 lqq. quo melius careret oratio. Grammatici nil de hoc monent; at laborant illi in interpretatione. Ptolemaeus et Seleucus interpungebant post ὀνειδισον, iungendo: ὡς ἔσεται περ, ὥς γὰρ ἐξέρει, durissime, vt sit, ὥς περ γὰρ ἔσται, οὐ

καὶ ἐρῶ. Sequitur hoc Schol. Lipf. et Vat. at Sch. Ven. A. improbat. Non viderunt esse: ὥς ἔσται περ, *quicquid in buccam veniet; ut fors foret.* ὀνειδίζειν autem de beneficiis in ingratum collatis; ut accurate Schol. Eurip. ad Or. 1244 οὐκ οὖν ὀνειδῇ ταῦτα κλέων, *ῥῆσαι τέκνα.*

212. debuit esse ἐ- nam Zenodotus scripserat h. l. τὸ δὲ καὶ τετελεσθαι ὅτω, quod melius in hominem cadit v. 204 quam nunc in deam. Schol. A. B. L.

214. πεῖθο δ' ἡμῖν) ἡμῖν Aristarchus. v. sup. ad 147. improbantibus B. et L.

216. σφωτέρων esse duale, *vestrum duarum*, adeoque ad Iunonem et Athenen referendum, obseruat Sch. A. eoque ipso refelli Zenodotum versus 195. 6. 208. 9 tollentem. Vide ad eos versus. Ab Apollonio tamen Rhodip σφωτέρους pro *suus*, vel *sius*, sing. et plur. adhibetur, etsi improbantibus grammaticis, v. c. I, 643. II, 546. III, 335. 600. atque etiam pro *tuius* lib. III, 395. qua de re iam monitum est a Iensio ad Lucian. et ab al.

χρῆ, vsu acuitur, non χρῆ, quod ratio grammatica postulabat. Saepe de hoc grammatici monent; inprimis Eustath. ad Il. I, 309. p. 751 et Etymol. h. v.

ἔπος εἰρύσασθαι. Est εἰρύσασθαι in Harl. Etion. At εἰρύ media breui est, *traho*; et fuit *feruere*. at εἰρύ et ῥύω, *tueor*, *feruō*, media longa. v. Excurs. ad A. vi. 141.

217. ὥς γὰρ ἔμεινον. ὥς scripsere veteres h. v. περιεσπόμενος, cum sit pro εὔτως, ut Etymologus docet p. 824, 47. si modo vera tradita ibi sunt. Nam alibi hoc de ὥς monetur, quoties est ὅμως. Vide sup. ad 116.

218. μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Ionice debuit esse μάλα τε κλύον. αὐτοῖ legitur apud Clement. Alex. Strom. V. pr. Vim forte quaeras τοῦ τε, et malis γε. at τε antiqui sermonis more, in quo particularum vis ac potestas nondum satis constituta est, puta esse pro, etiam, vicissim, ut similiter καί. Tum ἔκλυον est pro κλύουσι. Ver-

lus passim recitatur; serius adhuc ap. Eupar. Vit. Soph. p. 98. Commel.

219. 220. Debit his vsi. appicta esse εἶ. Nam Zenodotus legerat: Ὡς εἰπὼν, πάλιν ὅσος μέγας εἶφρος, οὐδ' ἐτίθησε νῆο versu.

De ῥ, ἔφῃ, in Sch. A. est locus, qui et in Etymologo habetur.

221. ῥ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει. Recte se habet Ionica ratio; etsi et hic δ' ἐβεβήκει Cant. L. ap. Bentl.

De ἐβεβήκει et ἐβαβλήκει ad nauseam vsque inculcat observationem suam Clarke, non posse pro eo stare βέβηκε. Quaeras tamen amplius: cur tandem in his verbis plusquamperfectum locum habeat aoristi vel imperfecti. Reddunt quoque aut substituunt grammatici plerumque ἔβη. ἔβαλε. Praestat, puto, dicere, esse imperfecta a βεβήκημι, βεβλήκημι. vnde sit ἐβαβήκημι, — κῃ et κε. vt ἐτίθη, et ἐτίθει.

222. μετὰ δαίμονας ἄλλους in Olympo. Atqui dii ad Aethiopes abierant: Sch. B. L. De hac difficultate iam monitum sup. ad vs. 195.

223. ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι, h. e. σκληροῖς. χαλεποῖς, λυγροῖς. proprie ἀτηρός, est βλαβερός, βλαπτικός. Sic Sch. Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych.

225 — 233. Totum locum ἡδέτης Zenodotus; sane cum Platone de Rep. III, p. 390. A. et Plutarcho de aud. poet. p. 67. scilicet, quod conuicia in Agamemnonem ab Achille dicta improbarunt; probabili quidem sensu honesti; ab heroum tamen aetate alieno. Alii in Sch. et Eustath. varia comminiscuntur ad eleuanda aut mitiganda conuicia, quae tamen ex sensu et more rudiorum hominum dicta sunt. v. Notam.

κυνὸς ὄμματ' ἔχων. quod sup. vno verbo κυνώτης.

226. οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ ὠρηχθῆναι. Bentl. lenius constituebat: οὔτε κατὰ πόλεμόν δ' ἅμα λ. Et ad 227 laudat Od. Ξ, 217. ὅποτε κρήνομι λόχονδε.

228. τόδε τοι. Diuersa in accentu sequuntur grammatici. In Flor. et seqq. erat τὸ δέ τοι. Mutauit Barn.

in τόδε τοι, quod iam Steph. in margine habebat, cum in Rom. esset τό δέ τοι. Sane iam Sch. Ven. A. το δέ τοι, ἐν δύο μέρεσι. λόγου. οὐ τόδε. ἵνα ᾗ· τοῦτο δέ σοι· θάνατος νομίζεται. (Φαίνεται Apollon. cum Hesych. Sch.) De κῆρ v. Apollon. h. v.

229. 230. ἥ πάλυ λῶτόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶποι. Sch. Ven. A. Amst. Vat. post εὐρὺν interpungi et Ἀχαιῶν δῶρ' αἰ iungi volebant, ut est: sup. 62 δόσαν δέ μοι υἱὲς Ἀχαιῶν.

230. Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι. Nusquam alias nisi in hoc primo libro, hic et 275 occurrit hic hiatus in ἀποαίρειν pro ἀφαιρέω, neque αἰρέω fuit φαιρέω, ut cum Bentl. scribere liceat ἀφαίρεισθαι. Alias ubique ἀφαιρείσθαι est. Neque occurrit aliud simile quam ἀποάνυμαι N, 262 et in Odys. aliquoties. Diversa sunt ἀποφείπειν, ἀποφείγει. Ambiguum ἐπιάλλμενον, H, 15.

Iam pro εἶποι, quod vulgo legitur, εἶπη reposui, quod grammatica postulat: v. c. Σ, 507. 8 κείτο — τά- λαντα, τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπη. Sicque cod. Ven. tum Cant. Vat. et Schol. Harl. Eton. Fragm. Barocc. et Laud. Vrat. a. b. At aliam mouet difficultatem ἀντίον φείπη, quod repugnat metro; ἀντία φείπη repones facile cum Bentleio; sic quoque Salter.

231. Grammatici nonnulli supplebant δημόβερος εἰς β. at Philoxenus ἐν τῷ περὶ προσηγοριῶν seiunctim accipiendum esse docuerat. v. Not. δημοβέρος, ὃ τὰ τοῦ δήμου κρινὰ κατεσθίων. Apollon. Lex. h. v.

232. λωβήσαιο est pro ἐλωβήσω ἄν. Sententiam comparat Schol. Sophoclis cum Ai. 447. 8. 9.

234. Nihil sane ad h. l. in Scholiis occurrit. Morantur in ναὶ μὰ pro νῆ (vid. iam Apollon. in μὰ, vnde Hesych. Suid. in μὰ. add. Lex. M. S. Montf. Bibl. Coislin. p. 236. Auctor de Soloecis ad calc. Ammonii p. 202.) et in ἰσπερὶ vfu. Bene tamen hoc in Sch. Ven. τὸ γὰρ ἐξῆς· ναὶ μὰ τόδε σῆπτρον, ἥ ποτ' Ἀχλὺς.

Verba τὸ μὲν οὐτοὶ φ. καὶ ὅ. laudat Hesych. T. II. p. 1397. quae noui quid sit in τὸ μὲν.

235. ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρασι λέλαιπεν. Sch. br. et Hesych. τὴν ῥίζαν. aut potius τὸν κορμόν. Pro τομὴν fuisse qui κόμην legerent ait Vrsin. (ad Virg. p. 456.) ap. Clarke, nimirum e loco Virgil. Aen. XII, 209 *posuisti-que comas et brachia ferro*. Qui ii fuerint, non memoratur: Bentl. laudat Od. Ψ, 195 ἀπέκοψα κόμην ταυφύλλου ἐλαίης. Imitator Quintus VIII, 161 vbi hausta Pelias γυνεὴ δέ ρι ἐν κορυφῇσι Πηλίου αἰπεινοῖδ, τομὴν ὅθ, λεῖτε καὶ εὐνὴν.

ἐπειδὴ vt semel moneam, saepe in libb. et edd. ἐπεὶ δὴ, nec dubito antiquam hanc scripturam fuisse. Verum obtemperandum est vsui.

237. νῦν αὐτὲ μιν — Φορέουσι. μιν (vt et εἰ) pro αὐτὸ dictum, τὸ σῆπτρον, h. l. notat Apollon. Lex. p. 460.

238. ἐν καλάμῃς. mirum in καλάμῃς conspirare Lips. Vat. Barocc. Laud. Townl. Mosc. 1. et cum his ipsum Ven. διασπύλοι et θεμιστοπόλοι, nomen antiquum regum: quorum munus praecipuum erat vt ius dicerent. Notat Dionys. V, 74. Ant. R.

239. οἷτε θεμιστας πρὸς Διὸς εἰρύεται. Moratur metri ratio in εἰρύεται, ductum ab εἰρύω, ex ῥύω, ἐρύω, media producta. cf. Excurs. ad A, 141. Corripi adeo credendum τὸ υ ante vocalem; verum fuit εὔρυνται. — πρὸς Διός. παρὰ τοῦ Διός. Hesych. h. v. ex h. l. adeoque Iura a Ioue constituta: ὁ δὲ non ὅδε legere iubet quoque Sch. A. et laudat Od. Λ, 147 ὁ δὲ τοι νημερτὲς ἐνέψει. ὁ δὲ τι Vrat. b. Bentl. malit τὸ δὲ τοι. Tandem μέγας ὄρκος ἐσσεῖται. L. ap. Bentl. cum Barocc. sed hoc Dorum est, non Ionum.

240. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται. Sch. vet. Hesiodi p. CXVII b. εἴποτ' Ἀ. Ceterum haec est illa Ἀχιλλέως εὐχὴ, cui similis erat illa precatio Camilli in exilium discedentis, vt ciues mox sui desiderium inuaderet: ex Apiano ap. Suidam in ea voce.

241. *ὄμπαντας* vulgatum. Vt de re leuissima semel moneam. *ὄμπαντας* Barocc. Vat. Lipf. Vrat. a. b. A. et ipse Ven. Variant in his vbique fere codd. nec idonea de causa, nisi vbi brevis antecedens est producenda vel corripienda. Ita E, 861 *ἔριδα συνάγοντες* non *συνάγοντες*. Iam vbi talis causa non adest, praestat retinere *συν*, vt inf. 399 *ὀπότε μιν συνῆσαι*.

τοῖς δ' οὐ τι δυνῆσαι χραϊσμεῖν. Ven. τότε δ' οὐ τι. Ven. et sic Aristarch.

δυνῆσαι L. apud Benil. Vrat. a. a m. pr. Mosc. i. 2. Etiam haec varietas saepe occurret; non vilius momenti, nisi vbi — *sai* ante consonam occurrit, tum aut pronuntiandum est vna syllaba aut scribendum. Antiquior autem scriptura haud dubie fuit — *sai*. Contractiones scilicet inueniuntur.

242. *χραϊσμεῖν*. absolute, vt saepe, iam sup. 28. 566. 589. Plena oratio est *χραϊσμεῖν, κραϊσμῆσαι τι* (πρὸς) *τι. prodesse*. Adeoque etiam ad auertendum malum, *βελθῆσαι*. Ita A, 120 *ὡς ἄρα τοῖς οὐ τις δύνατο κραϊσμῆσαι ὅλεθρον*. ad propullandum adesse, propullare. H, 144 *ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὅλεθρον κραῖσμε σιδηρεῖη*.

εὐτ' ἂν πολλοὶ — πίπτωσι. ἀντὶ τοῦ ὀπότεν. Etymol. versu laudato. vt et alibi pro *ὅτε. ὀπότε*. cum indicatiuo. A, 734 *εὐτε — ὑπερέσχεθε*. Od. N, 93 *εὐτ' ἀσθήρ ὑπερέσχε*. Alias inseruit comparationi; vt Γ, 3. 10.

243. *ὅθ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις*. grauiter dictum, et hinc a tragicis frequentatum: h. e. *τὴν ψυχὴν σπαράξαις λυπεύμενος* vt Sch. br. vel *ἀνιώμενος*, vt Hesych. ad quem vide. Etymol.

244. *χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας*. Veror ne hic versus rhapsodis debeat; est enim otiosus et infringit orationis vim; vixque ex Achillis persona probabiliter appositus, vt se *ἄριστον Ἀχαιῶν* ipse appellet. Nunc video etiam a Benleio versum notatum esse. Grammatici haerent in *οὐδὲν*, quod est pro *οὐ*.

245. *πρὸς δὲ σκῆπτρον βάλε γαίη*. Alii *ποτὶ*. Sexcenties occurrit haec varietas: semel itaque defungendum est

opera, ut vniuersis de eo moneam. Vtrumque esse Homericum dubitari nequit, metro exigente modo hoc modo illud. v. c. Ἑκτωρ δὲ πρὸς ἄστυ. ἧ δὲ μελοῦσα πρὸς μέγαρον. Alibi vtrumque locum habet, et vtrumque in libris habetur; Codicum tamen nulla in his est auctoritas. Grammatici non nisi ariolationes apponunt; licet itaque et nobis ariolari; definiri enim potest nihil. Aiunt igitur πρὸς esse Doricum: v. c. Etymol. Eustath. ad P, p. 1106, 20. add. Gregor. p. 84 et ibi Koen. Ab editore nihil potest postulari, quam ut, vtrum vtrum praetulerit, constantiam seruet in iis, in quibus metrum non intercedit. Equidem πρὸς praetuli, quia est antiquius et asperius, ex πρὸς, προσ, προσι. — Schol. Apollonii Rh. III, 322 ex h. l. docet, πρὸς esse Homero, quod vulgo παρὰ παρέβαλε τῇ γῇ.

247. ἐμήνις Clarke pronuntiatum esse censet ἐμήνι, quia i in μηνίω producitur. Nisi est inter exempla vocalis longae correptae ante vocalem: Sic Jl. M, 10. Od. P, 14 et al. — ἐμήνις L. ap. Bentl.

248. ἦδυσπῆς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητής. Versus passim in vsus scriptorum vocatus. Ludit in eo ad τὸν Λόγον transferendo Clemens Paedag. I, 6. p. 128 Pott.

249. ἔ: quod in Zenodotea legebatur γλυκίω (ut sup. vl. 80 πρεῖττω ad quem vl. vide).

Ceterum hic versus τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων βέν αὐδῇ, ad Platonem translatus est cum figmento, pueri insedisse ori apes: Olympiod. vita Platon. pr. inde a multis frequentatus ut a Dione Chrysost. a Cicero. ne Cat. 10.

250. τῷ δ' ἦδη δύο μὲν (multi codd. vitiose δύο) γαστρί — versus saepe excitatus, etiam ab Hesych. in γαστρί, in notione γαστρί declaranda, item de Nestore triaetlo. Argutantur quoque multa in re per se clara, quod senex forte septuaginta et quod excurrit annos natus tertiam γαστρί attigisse satis splendide dicitur: v. Porphy. Qu. Hom. l. 13. Schol. Eustath. Hesych. De aetate,

qua quis liberos generare potest, interpretatur γενεάν Apollon. Lex. h. v. Varias vocis γενεά significaciones expositas sunt a Schol. B. ad Δ, 60. qui locus exscriptus est ex eod. Apollonio. Paria habet Etymologus in γενεά. Alia congerere nihil attinet.

251. δύο γενεαί — ἐφθίαθ', οἱ οὐ πρόσθεν ἄμα τράφεν ἡδὲ γέγοντο. E. quod Zenodotus αἱ οἱ. sed vulgate respicit notionem ipsam, τοὺς ἄνδρας.

ἐφθίατο. ἐφθιντο. non ἐφθινται. a φθίμι. v. inf. ad Σ, 446.

ἄμα τράφεν. Barn. „γρ. ἄμ' ἐτραφεν.“ non est varians lectio: sed hoc signo declarare ille plerumque solet, posse ita scribi. Centies me in fraudem induxerat, ut variantes lectiones ab eo apponi putarem. De voce τράφεν pro ἐτράφησαν v. ad B, 661.

ἡδὲ γέγοντο e Vrat. a. adsciu. Debebam Ionicas formas vel sine omni codd. auctoritate adsciscere. Metuebam tamen *patruae verbera linguae*.

253. ὅς σφιν. ὃ σφιν et h. l. pars codd. et ipse Venetus cum edd. ante Turnebum. Sed v. ad 73.

254. ὃ πέποι primum occurrit, in seqq. aliquoties obvium. Vocem exclamantis esse satis constat; verum origo ignoratur. Voluit antiquum nomen esse, πέποι, οἱ δαίμονες quod iam apud Plutarchum habetur: v. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath. Nisi vocabulum est a sono factum; vt παπαί.

ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἱκάνει. Est hoc Homericum illud saepe obvium: χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει. εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. ἀλλὰ τέ δ' αἰνὸν ἔχος κραδίη καὶ θυμὸν ἱκάνει. et similia, in quibus ἐπὶ supplendum pro ἐφικνεῖται. Sic quoque alia: ἄδος τέ (πρός) μιν ἵετο (κατὰ) θυμὸν Λ, 88. Ita locum habet quod. Etymol. ait: ἱκάνω — σημαίνει καὶ τὸ παραγίνομαι καὶ καταλαμβάνω appposito hoc versu.

255. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος. etiam apud Aristot. Rhet. I, 6 legitur. recitat quoque vll. 255. 6. 7 Plutarch.

de vitl. ex host. p. 87. F. et Schol. Thucyd. VI, 79. p. 428, 17. ad illustranda Thucydidea.

ἢ κεν. ὄντως ἂν χαρσέη Etymol. in γ. γηθήσει Vrat. 2. quod defendi posset; at alterum tuetur ratio et auctoritas. De πᾶχάρουαι v. ad O, 98.

Ad sententiam conuenit inf. T, 63 sq. Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ etc.

257. μαρναμένοιιν. Theodor. Gaza p. 162 μαρναμένοιισιν.

258. οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Editum βουλὴν e Veneto: οὕτως Ἀρίστάρχος, καὶ ἐν τῷ πολυστίχῳ. Sch. A. Sicque etiam Herodianus, Sch. B. L. Amst. Vat. Vt alibi: N, 621 Ζεῦ πάτερ. ἢ τέ σέ Φασι περὶ Φρένας ἔμμεναι ἄλλων. Od. A, 66 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. Od. Σ, 247 ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν εἰδός τε μέγεθός τ' ἠδὲ Φρένας ἔνδον εἰούσας. Nec aliter alii, vt Apollon. III, 408 ἄεθλός — τόν ῥ' αὐτὸς κερρίειμι χερσίν. His auctoritatibus nititur lectio mutata; et si βουλῇ etiam Apoillon. Lex. in περὶ agnoscit. Similem disputationem inf. ad N, 729 videbimus; vbi βουλῇ περὶ ἴσμεναι ἄλλων.

Porro passim scribitur πέρι — πέρι, vt in Vrat. a. c. et edd. vsque ad Turnebum, qui e Romana restituit περὶ, nam est περι — εστε. At πέρι scribunt tantum si positronitur nomini. cf. Sch. B. L.

259. Ἀλλὰ πῖθεσθε. Hoc versu stolidè vsum vide Fauorinum ap. Plutarch. in Bruto p. 1000. A.

ἐμεῖο. Male ἐμοῖο, prisco errore, Sch. br. sicque. Vrat. b. cum edd. Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2.

260. 1. ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἥεπερ ὑμῖν, ἐνδράσιν ὠμολήσα. — Est Zenodotea lectio; quod cum alii superbe dictum putarent, mutarunt in ἡμῖν. Sic Ven. cum Sch. A. scilicet ex nostro decori sensu. cf. Eu. Iliath. ὑμῖν etiam Hesych. agnoscit in ἤδη. vbi firmatur significatus vocis ἐπὶ τοῦ παρωχημένου χρόνου ἀρίστου. et si non minus ἢ δὴ γὰρ esse posset, vt inf. 573. Verum. Obss. Vol. I P. I F

ista ambiguitas sexcenties occurrit. De ὁμιλεῖν, quod primo nunc occurrit, v. ad μεθεμιλεῖν inf. 269.

Ceterum vll. 260—266 et 273 recitat Dio Chryf. Or. LVII et rhetorice in sententias commentatur. Versus 260. 1 recitat Plutarch., de sui laude p. 544 F. et inde docet, recte aliquem gloriari posse ad contunden-
dam aliorum ferociam. Themist. Or. XV, p. 198 mutat in mitius, καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν. Senectuti consentaneum esse, iuuenilia facta praedicare, monuerunt ex his vll. alii: cf. Cic. Cat. 10.

261. οὐποτ' ἐμ' Mosc. 1. Apud Apollon. Lex. p. 48 (T. I, p. 60) ἐκσι οὐποτέ μ' οἷγ' ἀθέριζον. Apud Etymol. inf. ἀθέριζον corrupte versus legitur. In vocis ἀθέριζειν etymo multi sunt grammatici v. Eustath. Schol. ad h. l. Schol. ad K, 67 e Porphy. cf. Od. Ψ, 174. Etymol. h. v. Hesych. et hinc Steph. Lex. videtur proprie esse ἀθέρ-
ρα, *paleam, abiicere.*

262. ξ sed deb. esse ζ quia omissum μη, οὐδὲ μη ἴδωμαι. vt B, 488 similiter factum: πληθύν δ' οὐδ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ἐνομήνω (pro οὐδὲ μη ὅ.). Grauius erat obseruatu, ἴδωμαι; ἴδωμαι ἂν, pro futuro poni. Obseruavit quoque Lesbonax de figuris p. 186. 7. Recitat vll. 262—265 Pausan. X, 29 p. 871 vbi de Polygnoti pictura.

263. Pugnae Lapitharum cum Centauris, feris et siluestribus montium Thessaliae, vt Pelii, incolis, vetus fuit fama accepta et a poetis exposita etiam singularibus ἐπε-
σιν; e quibus narrationem suam adornasse videtur Oti-
dius Met. XII, 210 sq. Altera pugnae mentio sit B, 742. Od. Φ, 295 sq. add. Hesiod. Sc. Herc. 178 sq. Sch. br. et Ven. ad nostrum locum.

264. Narrant Schol. c. Eustath. apud seriores Ζάδιον scribi; legerunt ergo h. l. Καυέα τε, Ζάδιόν τε. Apud Eustath. est etiam Καυέα 3' Ἐξάδιόν τε. At est Ἐξάδιος etiam ap. Hesiod. Θ, 180 et Ouid. Met. XII, 266 Dix-
rat Exadius. ἀντιθέως τοὺς ἀγαθοὺς appellari (vix tamen sensu philosophico) ait Plutarch. de II, et Osir. p. 360 F.

265. Abest versus a Cod. Ven. et a Scholiis: et a codd. L. et Eton. ap. Bentl. Townl. a pr. m. Vrat. a, a-pr. m. Mosq. 2. a pr. m. et trib. Vindob. At legitur in Dione Or. LVII. l. c. In Vrat. b. ordo versuum est: *ὄν Περὶ τοῦ Ὀησέα. Καυνέα τ'.* Potuit versus serius accedere; potuit quoque antiquo aliquo codice excidere, unde pars seriorum codicum descripta est. De ultima in *Ὀησέα* (nec minus in *Καυνέα*) recte quaerit Clarke, longa ne sit, vt notissimo more est apud Atticos, an brevis; Necdum video, quod dubitationem in Homero tollat; nam, si est longa ultima, pronuntiandum erit binis syllabis. Ad digamma confugit Payne Knight p. 51.

Ceterum de *Caeneo* sunt vsq. I, 59 sqq. Apollonius Rh. et ibid. I, 40 de *Polyphemo* Elati f. Memorauerat tamen idem alium Polyphemum Taenaro ortum Neptuni f. ex Europa, cursus velocitate nobilem lib. I, 179 sq. qui tamen aliis in locis ipsi Apollonio *Euphemus* est; restitutus quoque nunc a Brunckio. In idem tamen lectionis vitium inciderat iam Valer. Flacc. qui I, 457 sq. de Polyphemo narrat ea, quae ad Euphemum, Taenarum redeuntem, spectare videntur.

268. *ἤρσιν* Lips. Vrat. b. vt fere scriptores scribere solent, qui versus recitant; sic Aristides To. II, p. 293. De voc. vide inprimis Apollonii Lex. h. v. *φλᾶν* pro *ῥλᾶν* comparat Schol. Aristoph. Plut. 694. In etymologia vocis *ὀρσκήοισι* laborant grammatici. v. Schol. Eustathi. Helych. Etym. Apollon. h. v. qui ceteris praeviisse videtur ex Apionis auctoritate: aut dici *ὀρσκήων* pro *ὀρσκήων*, quod parum grammatice fit, aut pro *ὀρσκήοιτον*. *παρὰ δὲ τὸ κείναι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι δύναται εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ I εἶρηκεν, ὀρσκήοις* (vt cum Villois. et Toll. legendum). *καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κώδιον οἶονεῖ κοίτιον* (immo *κοίδιον*, *κωίδιον*) *ὥστε καὶ κῶας διὰ τοῦτο.* — Verum in his necesse est poni, *κείναι* etiam fuisse *κοίαν*, adcoque *κείναι* et *κοίαν*. Praestat hoc eo, quod Strabo narrat vocem *ἀπὸ τῶν κῶων* (ὁ κῶς) h. e. *κωλαμάτων*, duam esse, lib. VIII, p. 564. de qua notione v. inf. ad

B, 581. Fuit vero etiam ὄρεσκόος, vt apud Aeschyl. VII ad Th. 534. μητρὸς ἐξ ὄρεσκόου. At ὄρεσκόων σκυλάκων est ap. Eurip. Hippol. 1277. Ὁρίκτεον σὺν dixerat Pindarus. v. Fragm. Pind. CLVI, p. 150.

269. μεθ' ὀμίλεον. Sic Aristarchus: Schol. Ven. A. et sic Vrat. a. Aristarchus adeo sibi haud constitit, cum alias juncturis compositorum nimium indulget. μεθομιλεῖν acceperant grammatici συμμαχεῖν hoc quoque loco: quod etiam facit Schol. Eurip. ad Phoen. 1417. Contra quos pugnant Sch. B. et L. Redditur in Sch. br. συγαναστρέφην. Concedendum tamen est proprium vocis vsum Homericum esse in commilitio et societate pugnandi: Nestor cum iis se militasse, vna cum iis bello et expeditioni interfuisse pronuntiat. cf. ad A, 502.

270. ἔ. Ni forte ἔ fuit: excidit pars Scholii; qua Zenodotea lectio aut interpretatio vocum τηλόθεν ἐξ ἀπίης γῆς reiecta fuit. De hac voce ἀπίη γῆ iam inter veteres fuit disceptatum, aliis *terra longinqua*, ἀπίης, τῆς πόρρωθεν οὐσῆς, interpretantibus, aliis Peloponnesum, ab Apide Phoronei filio. v. quae congestit Wallenberg ad Paraphr. p. 42. Scholia Ven. A. aiunt: ὅτι παραλλήλως, τηλόθεν ἐξ ἀπίης. Addit: οἱ δὲ νεώτεροι, τὴν Πελοπόννησον ἐξεδέξαντο. Eadem repetuntur alibi: Γ, 49. Quomodo tamen *recentiores* memorari possunt, cum Apia de Peloponneso iam apud antiquiores, vt ap. Sophoclem et ipsum Aeschylum occurrat? Scilicet qui post Homerum, tanto interiecto temporis intervallo scripsere, omnes sunt οἱ νεώτεροι. Accipiendum tamen Scholion tantum de iis, qui Homerum interpretati sunt; ex his recentiores Peloponnesum h. l. intellexerunt; in quibus est Etymol. At antiquiores, in quibus fuit Apollonius Lex. videntur verius vidisse; etsi enim h. l. Peloponnesus intelligi possit, sunt tamen HomERICA loca, in quibus manifeste appellatine dicitur terra longinqua, ἀπίη γῆ, Od. Π, 18 vt, *pater amplectitur filium ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γῆς*. add. Od. Η, 25. Ceterum hoc idem pronuntiatum, τοὺς νεωτέρους Apiam Peloponnesum dixisse, etiam Geographi.

repetierunt: Strabo VIII, p. 570 C. (qui et versum 270 recitat p. 16 B.) et Steph. Byz. in *Ἀπία*. Scilicet *Ἀπία* tantum poetarum nomen factum; nunquam geographi- cum nomen fuit; vti plura sunt terrarum nomina, quae tantum in poetis occurrunt, vere in hominum usu nun- quam fuerunt. Itaque non sunt probandi, qui cum Sch. Thucyd. I, 9 antiquius nomen *Ἀπία* fuisse aiunt, mu- tatum post Pelopon in Peloponnesum.

271. *ἔμ' ἐμαυτὸν*, Sch. Ven. A. Sane Ionice ita scriptum esse debuit, si ex He- rodoto et Hippocrate aestimes. Aliud, quod in Homeri exemplaribus notatur, est, quod in nonnullis vna voce *καὶ ἐμαυτὸν* erat scriptum; hoc improbavit Aristarchus et alii qui compositum *ἐμαυτὸν* apud Homerum occurre- re negabant; sed *ἐμ' αὐτὸν* (*οὕτω κατὰ παράδοσιν* ait Sch. A.) scribere iuebant; vt nec *ἐαυτὸν*, sed *ἐ αὐτόν*. Ita et *σὲ αὐτόν* et *σ' αὐτόν* non *σεαυτόν*. At in secundo casu vulgare occurrit *σάυτῃς*, *σαύτης* quod Ionice esse debuit *σεωυῖτης* binis syllabis. Appingitur vulgo in Ionicis scri- ptoribus diaereseos nota *σεωυῖτης*, *ἐωυῖτης*. Spectant ad hanc observationem etiam illa, quod *ἐὼ αὐτοῦ* et *ἐὼ αὐ- τῷ* in Homero scriptum est, non *ἐαυτοῦ* nec *ἐαυτοῦ*, qua de re quoque subtiliter egit Apollon. de Syntaxi lib. II, l. 19. cf. Schol. Ven. Res iam antea ex Eustath. et Ety- mol. erat nota. Codicem, imprimis vulgarium, nulla in his potest ratio haberi; vt nec edd. vet. Neque talia pro HomERICA ratione haberi possunt; sed sunt repetenda ab ea aetate, qua distingui verba coeperunt; adeoque inter Alexandrinos.

272. *μαχέσθω*. Notatum fuit *μαχέσθω*, nam haec observa- tioncula saepe repetitur, quod est *μαχέσθωμι*, *μαχέσσομαι*. cf. ad 298. Sic quoque Dio l. c. Or. LVII, Aristid. T. II, p. 372. tum Etymol.

273. *ξύμιον*. Variavit scriptura iam olim. *ξύμιον*, quod et Ven. habet, fuit lectio Aristarchea quam et Herodia- nus lib. XVII (*τῆς καθόλου* putō) memorauerat: Schol. A. Scilicet, vt semel moneamus, duplex fuit antiquitas

verborum in μ forma, altera in $\sigma\omega$. $\sigma\omega$. $\sigma\omega$. altera in μ . In Homero formae antiquioris exempla multa occurrunt: supersunt etiam tempora in vulgari flexione plurimum verborum. Ita fuit $\acute{\iota}\sigma\omega$ et $\acute{\iota}\eta\mu$. $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\omega$ et $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\eta\mu$. Vnde occurrit $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$. Fuit forte et $\acute{\iota}\omega$, $\acute{\iota}\sigma\omega$. Nunc tamen aoristum esse $\acute{\iota}\sigma\omega$ ab $\acute{\iota}\sigma\omega$, e grammaticorum usu dicimus: ergo et $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\omega$ h. l. cum Etymol. h. v. $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota$ imperatine, est Od. A, 271 $\alpha\acute{\iota}\delta' \acute{\alpha}\gamma\epsilon \nu\acute{\upsilon}\nu \xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota$. At a $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\eta\mu$ est $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota$ B. 26. $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\omega$ Od. A, 76. Sic $\mu\epsilon\theta\acute{\iota}\sigma\omega$ fuit, γ -inf. ad Z, 523. K, 121. E, 880. et $\mu\epsilon\theta\acute{\iota}\sigma\iota\omega$, vnde in Od. A, 372 mansit $\eta\delta\epsilon \epsilon\kappa\omega\nu \mu\epsilon\theta\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$. Nihil adeo refert, vtro modo scribas, nisi, quod sensu intelligendi etiam alibi $\sigma\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\omega$ in Homericis occurrit: vnde $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\omega$ est pro $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\sigma\alpha\nu$. Vtramque formam habet Helych. $\xi\upsilon\nu\acute{\iota}\sigma\iota\omega \acute{\alpha}\epsilon\kappa\omega\nu\tau\omicron\varsigma \epsilon\mu\omicron\iota\theta$ laudat Theod. Gaza p. 179. scilicet memoriae vitio ex v. 301.

275. $\mu\eta\delta\epsilon \sigma\acute{\upsilon} \tau\omicron\nu\delta'$ — $\acute{\alpha}\rho\sigma\alpha\acute{\iota}\rho\sigma\epsilon \kappa\omicron\upsilon\acute{\rho}\eta\eta$, ξ signum spectavit ad vulgare illud: $\acute{\omicron}\tau\iota \acute{\alpha}\rho\chi\alpha\acute{\iota}\nu\omega\varsigma, \tau\omicron\nu\delta' \acute{\alpha}\varphi\alpha\iota\rho\omicron\upsilon$, $\sigma\acute{\upsilon}\chi\iota \tau\omicron\upsilon\delta\epsilon$. Schol. A. et pro casu secundo quartum poni in h. v. notat Gregor. Cor. p. 39. Est tamen in Homero perpetuum hoc, $\acute{\alpha}\varphi\alpha\iota\rho\epsilon\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\acute{\iota} \tau\iota\nu\acute{\epsilon} \tau\iota$. Tum $\tau\omicron\nu \gamma'$ Eton. $\acute{\alpha}\rho\sigma\alpha\acute{\iota}\rho\sigma\epsilon$ notabile propter hiatum ut iam 230.

277. $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta, \theta\acute{\epsilon}\lambda' \epsilon\mu\zeta$. Observatio veterum fuit a multis repetita, (v. Schol. hic imprimis Ven. A. et saepe, ut ad Θ , 229. Eustath. Etym.) apud Homerum esse $\epsilon\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$ non $\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$. Itaque hic locus, in quo $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota\nu$ a poeta admissum esse videbatur, nam $\epsilon\theta\acute{\epsilon}\lambda'$ metrum respuit, variis modis fuit constitutus: vel $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta \eta\theta\acute{\epsilon}\lambda'$ (sic et Ven. et Mosc. 2. 3.) vel $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta\theta\acute{\epsilon}\lambda'$, $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta \theta\acute{\epsilon}\lambda'$ seu, ut Sylburg. constituit: $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta\theta\acute{\epsilon}\lambda'$, vel $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta \theta\acute{\epsilon}\lambda'$, quod ultimo loco in Schol. A. occurrit, quodque nunc recte receptum est inde a Turnebo. Simile est $\delta\eta \varphi\acute{\alpha}\mu\epsilon\nu$ Il. Θ , 229. At Aristarchus $\delta\acute{\epsilon}\zeta\upsilon\nu\epsilon\iota \tau\omicron\nu \delta\eta, \tau\omicron \kappa\lambda\eta\acute{\rho}\epsilon\varsigma \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu \eta\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon$. Scripsit ergo et is $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta\theta\acute{\epsilon}\lambda'$ ut ultima in $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta$ et prima in $\eta\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon$ sint contractae in η . Ad recentiores codd. in his non est attendendum. $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta \theta\acute{\epsilon}\lambda'$ Vatic. $\Pi\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\delta\eta \eta\theta\acute{\epsilon}\lambda'$ Lips. Ven. Eton. edd. omnes ipsa

Rom. et Steph. Sed recte Turneb. et Barnes. vt nunc legitur, quod pars quoque codicum habet, vt Mor. Barocc. Cana. et nostri.

278. De ἔμμορε mira comminiscuntur; esse pro μεμορε. Atqui nec praeteritum locum habet. Debet esse aoristus: ἔμμορον et ἔμμορον a μόρω et μερέω, aufero portionem seu sortem, μέρος vel μοῖραν. Ita Etymol. quoque sensus vt sit ἐτυχεν, ἔλαχε. vti etiam exponunt vocem Sch. br. Hesych. et primo loco Apollon. ἔμμορε. ἔμμορε (f. ἔμμορε) κατὰ μοῖραν εἰληφεν.

280. θεὰ δέ σ' ἐγαίναντο Mose. i. vn. Vindob.

281. ἀλλ' ὅδε Eton. Ven. Tównk. Vrat. b. cum ἐπὶ πλ. Vrat. c.

283. λίσσομαι, 'A. Nil ad haec veteres obseruarunt; nisi quod Eustath. habet: λισταύει τὸν βασιλέα, παύσασθαι τοῦ χόλου τῷ Ἀχιλλεῖ. Versio in fraudem rapit: verum ego precabor Achillem deponere iram; ac si esse posset λίσσομαι Ἀχιλλεῖ. Immo vero est μεθιέναι χόλου Ἀχιλλεῖ cum tertio casu, cum in alterius gratiam aliquid sit; nisi mauis dictum χόλον Ἀχιλλεῖ pro εἰς Ἀχιλλεῖα. Mutavi itaque interpunctionem. Conuersa enim est oratio Nestoris ad Agamemnonem in hoc quoque versu: *compesce iram tuam; ego vero ipse precor, vt, αὐτὰρ* est pro δὲ dictum, et, vti hoc ipsum, merae copulae vim habet; sic alibi, vt Od. H, 121. *vel et praeterea*, vt Od. O, 159. Versus hos expressit Aristoph. Ran. 856 sq. vbi Brunck. quoque de praua interpretatione vulgari monuit.

286. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἔειπας et hic Laud. duo Vindob. Mose. i. 2. cf. sup. ad 106. In Apollon. Lex. voc. *ἔειπας* p. 60 laudatur tantum: καὶ δὴ ταῦτα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπας.

287. περί et hic edd. et codd. At v. ad 258. In Sch. Ven. A. E, 325. citatur ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἔφεται. Sane εἶμι, *solet*, εἶπον vidimus. Est tamen lapsus calami.

288. πάντεσσι δ' ἀνάσσειν laudat quoque Dio Chryf. Or. II, p. 74. R. At rationibus τοῦ Digamma repugnat;

ergo Bentl. πάντεσσι जानάσσειν emendat, aut potius πᾶσι δὲ जानάσσειν, πάντων δὲ जानάσσειν.

289. ἄτιν' οὐ πείσεσθαι ὄω. Multa hic in Schol. L. parum ad rem facientia. Perperam grammatici πείσεσθαι ad πᾶσχειν referunt, aut, si a πείθω ducunt, πείσεσθαι modo active, modo passive, significare volunt. Quod cum non perspicerent, nonnulli fuere, qui h. l. ἢ τινα seiungerent, ἢ οὐκ οἶμαι ἓνα τινὰ ἄνθρωπον πείσεσθαι καὶ παθεῖν. quam indocte! Vti est πείθω τινὰ τι, E. 252 μὴ τι φόβονδ' ἀγῶρεν, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω. ita est πείθεσθαι τί τινι (in alicuius gratiam, παρὰ τινος). Semel hoc monitum sufficiet ad alia loca vt inf. 296. 427. Υ, 466. Od. Γ, 146. vbi Eust. Estque adeo h. l. καθ' (ἄπεινα) οὐκ ὄω ἐγὼ πείσεσθαι αὐτῷ. Ceterum πείθεσθαι hic et 296 Mosc. γ.

291. Τοῦνεκα οἱ προτρέουσι. Barnes: γρ. τοῦνεκεν οἱ non intellecto usu τοῦ Digamma — ad προτρέουσι. Nihil notatum in Apollonio, Hesych. Etymol. occurrat. Fuisse tamen ad h. v. Scholion, intelligas ex appicto in Ven. signo ξ. Vulgo, etiam in Eustathio, redditur per προτρέχουσι, vt sit: *probra praecurrunt dicta, ὄνείδεα προτρέχουσι τοῦ μυθήσασθαι*, pro, τῶν μύθων, εἰ ὕβρεις τοῦ λέγειν. parum scite. modo συνῶσι, in Schol. br. (legendum forte προῶσι, a προίεναι, προέσθαι, *permittere*, quod Homero esset προῖᾶσι, vt Λ, 270). Restat vt poeta dicatur antiquam formam adhibuisse: προτρέω pro προτρίδην. vti in subiunctio θῶ et Ionice θέω habetur, et ipse poeta θέω, θέομεν dixit, vt sit adeo προτρέουσι pro προτρίδῃσι, *permittunt, προτρέπouσι*. Vidit quoque Damm. in Lexico, Bentl. coni. τοῦνεκά οἱ πᾶλλ' ἔστιν — vt Υ, 246 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὄνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλ'. Hesych. corrupte καιροτρέουσι. κρατούσι. προτρέχουσι.

292. ὑποβλήδην. ex ὑποβάλλειν. de quo v. ad T. 80, vbi est ὑββάλλειν de quo v. Apellon. Lex. Etymol. ὑποβαλὼν λόγον, ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγοντός τινος. ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀχιλλεύς, versu hoc adscripto. Si

milia, etsi aliis verbis Schol. br. Leid. Eustath. Hesych. ut sit lat. *interpellare*. Saepe tamen omnino *respondere*. Apollon. Arg. aliquoties adhibuit simpliciter pro, exorsus: καὶ αὖ αἰτ. Schol. ad III, 400. Etiam h. l. ὑποβλή-την de interposito sermone simpliciter accipi potest; *exicipiens, respondens*.

294. εἰ δὲ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπελείκωμι. Prima verba Herodianus ὁρῶσθαι. scribi ergo voluit δὲ σοὶ πᾶν. alioqui enim poetam δὲ σοὶ scripturum fuisse. v. Sch. A. B. L. docuerat plura de hac subtilitate grammaticus ad Od. I, 50 τοῦνεκά τοι πρότερον.

εἴπῃς Eton. Laud. Barocc. Ven. Townl. Vrat. a. b. Vindob. pro vulg. εἴποις, et iam vidimus istud Homericum vsu probari. Bentleius acute: πᾶν ἔργον, inquit, nusquam. Malim τι λέκας, ut B, 361 οὗτοι ὑπέβλητον ἔπος ἔσεται, ὅτι κεν εἴπω. Scilicet ἔπος εἴπῃς centies occurrit; at nusquam ἔργον εἴπῃς. Porro εἴπω ubique Homero est λέκω, ergo et ὑπελείκωμι. Mederi voluit Bentl. legendo; εἰ δὲ σοὶ τι λέκας ὑπολείκωμι, ὅτι καὶ λέκας. De toto versu non habeo quod dicam.

295. ἄλλοισι δὲ ταῦτ' ἐπιτέλλας. — Schol. A. „ποι-νὸν τὸ ἐπιτέλλας. καὶ ὁ γὰρ παρσσός, διὸ ἀθετεῖται.“ (debut adeo versui obelus — appositus esse, non —). Severum iudicium, et obscurum: ἐπιτέλλας esse κοινὸν sensum debet habere, vocem esse, utriusque membro commu-nem, et repetendam altero loco μὴ γὰρ ἔμοιγε sc. ἐπι-τέλλας. adeoque versus sequens esset inutilis. (v. ad v. 296.) non vero 295. At tamen videtur statuere: esse γὰρ οἰώσιν, ideoque versum improbari. Atqui γὰρ est pro δέ, ut saepe in Homero, qui in particularum vsu longe ab subtilitate sequutorum abest. Tum B. et L. ἐμοὶ γε scri- bi volunt, non ἔμοιγε.

296. σήμαιν', οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι εἶναι. Eu- stath. τινὲς, ὡς καὶ Λογγίνος δηλοῖ, νόθον οἶονταὶ τὸν στί-χον. Et hoc recte, nam si quem alium, hunc versum suppletum esse perspicies. Assentitur quoque Bentl.

οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι. praefert Sch. B. L. ἡθικῶς. Alii legerant, ἔγωγε τι vti Schol. et Vrat. a. Mosc. a et e eorū. L. vii 289 erat ἄτινα cum πείσασθαι.

297. σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλας σῆσι' primo occurrit vetus loquendi forma, in seqq. aliquoties obuia ἐμβάλλασθαι τι Φρεσὶ, θυμῷ, vt et ἐνθάσθαι de actu animi, quum ad cogitandum, considerandum ac deliberandum aliquid arripit ac suscipit, cf. K, 447. O, 566. Ψ, 313.

298. χερσὶ μὲν οὗτοι ἔγωγε μαχήσομαι. οὗτοι Ven. vterque, Lipl. Townl. Alii οὔτι ἔγωγε. Porro μαχήσομαι in edd. tuetur Venetus. Schol. A. addit: οὕτως, διὰ τοῦ η, μαχήσομαι, οὐ διὰ τὸ ες, μαχέσσομαι. Tunc laudat pro se: „μαχήσομαι esse in Massiliensi, Argolica, Sinopica, Antimachi et Aristophanis recensione.“ Vtinam grauiora ex istis codd. notasset! Addunt Schol. B. et L. „Aristarchum per η scribere, at Heracleonem nomina quidem per η, verba autem per ες scribi voluisse, vt, Σολύμοισι μαχέσσοτο.“ inf. Z, 184 vbi vide. Sic quoque scriptum est in Vat. Eustath. Mori, Vrat. a. Mosc. i. 2. Fragm. Eton. Repetitur quoque obseruatiuncula et inculcatur a grammaticis pluribus locis. At supra 152 nihil erat monitum, vbi erat δεῦρο μαχησόμενος; Contra inf. 504 μαχεσσαμένω editur. Bentleius μαχεσσ. praefert. Vix res digna, vt verbum addam; vtrumque enim recto scribitur, modo constantiam serues. Orta videtur duplex scriptura in hoc et nonnullis similibus (v. ap. Eustath.) ex eo, quod antiquitus, cum nondum s et η discretum esset, scriptum fuit μαχέσσοτο, idque postea grammatici modo μαχήσοτο modo μαχέσσοτο exararunt. Retinere praestat sollennem formam. Notabilius est altera ratio, rara quidem, cum poetae ad corripiendam syllabam η mutarunt in s, vt γαμεθσιθα apud Theocr. VIII, 91.

299. ξ· quia Zenodotus legerat, ἐπεὶ μ' ἐθέλεις ἀφελῆσθαι, ex aliis forte exemplaribus. Barnes: γρ. ἀφελῆσθαι διδόντες. Est autem dictum pro τὸ διδόμενον, *quandoquidem aufertis id quod ipsi dederatis*, adeoque, addit paullo subtilius Schol. ὑβρίζαντες ἑαυτοὺς γε, οὐκ

ἐμὲ. Porro esse σχῆμα Asiaticum μ' ἀφ' ἑλαιοῦς pronuntiat Lesbos p. 182. esse Atticorum ait Gregor. Cor. Inapte! Duplex est antiquior usus, ἀφ' ἑλαιοῦς τινά τι et τινά τινος, ut paullo ante vidimus.

301. Φέροις ἂν ἐλῶν diuissim recte codd. Ven. Ba. rocc. Vat. cum Schol. br. At Schol. A. B. L. ἀνελῶν contendunt esse retinendum, nam ἂν bis positum Atticorum esse. Bentl. itaque coni. οὐχ ἔν τι Φέροις ἂν —

Porro ἀέκοντος (quod fuit ἀεκουτος) Schol. B. scribere iubet ἀ ἔκοντος, quod et aliis locis monent grammatici esse faciendum.

ἐμοῖο Flor. Ald. 1. perpetuum fere sphalma; emendatum in Ald. 2.

302. εἰ δ' ἄγρ μὴν, substituunt veteres εἰ θελεις, εἰ βούλει, etiam Gregor. de Dial. p. 13.

303. αἰψά τοι αἶμα ἐρώσει περὶ δουρί. αἰψά τῷ Bentl. acute. Et Eustath. ἀορίστως λέγει p. 107, 12. et antea 299 αἷς τῷ ἄλλῳ. Attamen etiam Od. II, 441 αἰψά εἰ αἶμα κελευδὸν ἐρώσει περὶ δουρί.

ἐρώσει. quod alibi de quocunque impetu vehementi, nunc est de sanguine ἐπιδραῖτο. Spectat hac in Hesiathio βεύσει. Sch. br. cum Etymol. περιβρύησεται τῷ δέρατι. Enargiam in hoc loquendi modo insignem agnovere veteres: Sch. B. L. ἀναργῶς δὲ πέθανται τὸ περὶ δέρου μεθ' ὁρμῆς ἐκχεόμενον αἶμα· καὶ ταύτας ἐμφύχους ἔλεγεν εἶναι παρ' αὐτῷ (Homero) λέξεις Ἀριστοτέλης.

304. μαχησάμενα etiam ap. Apollon. in τῷ vbi hoc versu vitia, et in ipso Veneto; Schol. A. tamen Aristarchum ꝓ probare monet. μαχησάμενα rescripti. v. ad 298.

305. ζ. Nil respondet in Schol. nisi quod iungi posse ait ἀγορὴν Ἀχαιῶν. forte fuit ζ.

306. νῆας εἰσας. Primo nunc occurrit; quo sensu dictum sit dubitatur. v. inf. ad 468.

307. ζ. Videtur et hic ζ. fuisse; notatur enim, quod Μενoitιάδης, patronymicum, ponitur absolute, proprio nomine non adiecto.

308. νῆα Δοῖν ἄλαδς προέρυσσεν. Hesych: male προέρυσσεν. v. mox 435. 485. Od. O, 496.

309. ἐς δ' ἐρέτας ἐκρινεν. Pro hoc: ἐν δ' ἐ. Aristarchus, Ven. A.

310. ἔ. Signo nil in Schol. respondet. Sed respicit illud forte Sch. ad v. 145 quem Zenodotus eiciebat.

311. ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη. ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη Harlej. Laud. Barocc. Vrat. A. vnus Vindob. alter ἀνὰ in rasura. br. Schol.

312. ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα. ἀπέπλεον Vrat. a. a pr. m.

314. οἱ δ' ἀπολυμαίνοντο. Sic potiores. ἀπολυμαίνοντο Barocc. cum aliis et Apollon. Lex. h. v. ἀπολυμαίνοντο. ἀπεκαθαίροντο, ἀφηνίζοντο. ordo tamen litterarum esset ἀπελυμ. Respicit locum Pausanias VIII, 41. p. 683, vbi de Lynce Arcadiae fluuio, ita dicto καθαρσίων τῆς Πέας ἔνεκα μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὀμηρὸς, ἀπολυμαίνεσθαι τε ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιποῦ τούτ' Ἑλλήνας καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν σφᾶς ἐς θάλασσαν. Cf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 215. Ceterum primam in λύω producti, obseruat Labbe, cum in λύσις, λύτος, contrahitur, hocque ad h. l. illustrat Clarke similibus exemplis. Plura v. in Etymol. in λύω. Caussam in eo quaerit R. Payne Knight p. 69, quod λυφω olim fuit, quodque aspiratio interdum quieuit. At quando et cur fiat, non magis docuit, quam Clarke. Quantum assequor, fuere plurima verba, quae duplicem haberent formam, vsu et pronuntiationem, alteram breui vocali, alteram longa: inde diuersa quantitas in nonnullis temporibus; unde futurum secundum, quod appellant, cum aoristo altero, penultima correpta extat.

315. ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελέσσας ἐνατέμβας. ἔρδον. alii ἔρδον. Sane vtrumque scribitur; et videtur vtrumque pronuntiatum esse vsu Graecorum. ἔρδσιν probat Etymol. Videtur conuenire ἔργμα. Apud Hesiodum est Ἔργ. 801 οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι. non ἐφ'. et seruandum hoc per totum carmen; ergo et Od. H, 202 εὖδ' ἔρδωμεν

praestiat scribere εὖτ' ἔρδωμεν. Praeterea autem antiquior scriptura textia esse debuit per digamma; nam occurrunt JI. E, 261 μὴ οἱ ἀποθύμια ἔρδαι, fuit *ῥαρδαι*. Od. O, 359. Φίλα *ῥαρδοι*. mansit hoc constanter in *ῥαρων*. cum deriuatis, ut digamma seruetur; etsi in *ἔρδαι* et *ῥαρδαι* vsus variet: nam. sic v. c. JI. I, 53 πᾶλλ' ἔρδεις. K, 503 ὅ τι κύνταρον ἔρδαι et sic porro.

τεληέσσας ἐκατόμβας. *τεληέσσας* varie explicant grammatici. Praestiat tenere, quod primo loco posuit Apollon. Lex. esse pro *τελείας* voc. propr. de victimis nullo vitio laborantibus.

316. παρὰ θιν' ἄλός ἀτρύγετοιο. Epitheton hoc primo nunc obuium; ergo de eo paucis monendum. Est *ἀτρύγετος* vox antiquata, quam grammatici ex etymo interpretati sunt, cum vsu illa exoleuisset: vel ut sit pro *ἀπυτος*, non *veçatum* mare vento; vel a *τρύξ*, *τρυγός*, faex, ut sit *ἄλς βαθεῖα*, ἄβυσσος *τρύγη* μὴ ἔχουσα, vel a *τρύγη*, *τρύγην* μὴ ἔχουσα, τὸν καρπὸν, oppositum terrae: hocque veritas, modo teneas antiquum vsum. Voc. *τρύξ* et *τρύγη* dictum est de vini, tum et de aliarum frugum prouentu; abiit *τρύξ* ad faeces vini, at *τρύγη* mansit de tritico. Praeinit Apollon. Lex. h. v. et Etymol. Hesych. hinc alii; etiam Schol. imprimis ad JI. O, 27. Est adeo *mare sterile*, ἄγονον. quo forte sensu et ἀκύμων θάλασσα dicta fuit; maris ἀκάρπιστα πεδία dixit Eurip. Phoen. 218. vbi cf. Valk. p. 81. et opponitur *terrae arabili, frugiferae*, quae sollenni epitheto *τραφερὰ* appellatur. Rich. Payne Knight p. 72, cum meminisset Oceanum dici ἀπάντων γένεσιν, mauult exponere *mare inexhaustum, perpetuo generans*, (ut a sit intensiuum) notione Oceani ad mare traducta. JI. P, 425 etiam ἀήρ *ἀτρύγετος* occurrit; qui *vastum inane* Lucretii est.

317. κίσση δ' οὐρανὸν ἔκινεν. De *κίσση* praeunte Porphyrio agunt grammatici ad h. l. add. Etymol. Apollon. h. v. De varietate in sibilo geminato v. sup. ad 66. Pro *ἔκινεν* est quoque ἤκινεν ut in vno Vindob.

319. οὐ δ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηκεί-
 λησ' Ἀχιλλῆϊ paullo insolentius dictum ἀπειλεῖν τὴν ἔριδά
 τῷ, vel ἐπαπειλεῖν. Schol. br. supplent κατὰ, καθ' ἣν —
 esset adeo, non cessavit ab ira, persistit in ira, in qua
 incensus erat — quod languet. nam non destitit a minis
 quas fecerat inter rixandum. Apollon. Lex. voc. ἔρις re-
 citat: λῆγ' ἔριδος κρατερῆς, memoriter ultima voce addita
 ex Jl. N, 358 notante Villois. πρῶτος Vindob. indocte.

320. ξ (non ξ-) quia alius Eurybates, Vlyssis prae-
 co Jl. B, 184. Respicitur porro Scholion de Pylaemene
 duplici ad E, 576. N, 643. B, 851.

321. ὀτρυνῶ, vox obuium significatum habens, δρα-
 στικοί, ἐνεργεῖς, σπουδαῖοι. notatur tamen in Schol. Etymol.
 Hesych. et iam in Apollon. Lex. in ὀτρυνοί, quod ad Od.
 A, 109. spectat, vnde cepit Hesych. In etymo ineptiunt
 grammatici. Debut esse verbum ὀτρέω, quod et ὀτρεύω.
 ὀτύνω. altior origo latet.

324. 5. εἰ δέ κα μὴ δώσω. sic quoque Ven. et Schol.
 At Barocc. et Mori c. Vindob. δώσω, ut v. 137 erat.

ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι sc. σὺν
 ἀνδράσιν. At Sch. br. et Leid. cum Eustath. iungebant:
 ἔλωμαι ἐλθὼν, σὺν πλεόνεσσιν, ut esset: ἔλωμαί κεν αὐτὴν
 μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων κτημάτων. quod acumen forte
 natum est ex minis Achillis vs. 300.

326. κρατερὸν δ' ἐπὶ μ. Barnes „γρ. κρατερὸν τ' —“

327. τῷ δ' ἀέκοντε βάτην. Benl. „nisi ἀέκοντε fuit,
 ut βῆ δ' ἀέκων vs. 34.“

328. Post Murmidόνων abest δ' in ed. Röm. in aliis
 τ' interponi ait Barnes.

330. ξ (non ξ-) quod a contrario dicta sunt οὐδὲ
 γήθησεν pro ἐλυπήθη. Sch. A. animo commotus est.
 Schema notarunt multi, etiam recentiores, et notatum
 exemplum simile Virgilii Aen. VI, 350 vbi Charon —
 nec vero Alciden me sum laetatus euntem Accepisse
 laou. Ita mox vs. 332 eloquentia in silentio observatur.
 Clarke laudavit Hermog. περὶ μεθύδου δεινότητος. c. 37.

332. οὐδέ τι. Non αὐ δέ τε. Etiam Cypria τι. Schol. Ven. A.

335. οὔτι μοι ὕμνες ἐπαίτιοι. οὔτοι vitium folius Ald. pr. οὔτε Rom. Tum ὕμνες non ὕμνες. monent Sch. ἐπαίτιοι Laud.

Suauiter haec detorquet Plut. de tranquill. p. 864, T. VII, quam grauis dolor sit, si quis sibi dicit, οὔτις ἐμοὶ τῶν ἄλλων (i. τῶν δ' ἐστίν) ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτός.

336. ἔ— quod Zenodotus legerat ὁ σφῶν quod esset ὁμῶν vel ὁμῖν; vt v. 338. At σφῶν est vos duo. cf. ad A, & Scilicet duo sunt grammaticis obseruata: primo, quod ὁ σφῶν et ὁ σφῶν occurrebat: de quo iam vidimus ad 73. Schol. Ven. et Vat. ὁ σφῶν δίχα τοῦ σ. ὁμοίως τὸ θώρηξ ὁ γὰρ ἦν οἱ (Il. Σ, 460). In edd. h. l. constanter ὁ, et in plerisque codd. at ὁ Lipf. Mosc. i. a m. pr. et ex Ven. ὁ σφῶν. editum. Altera quaestio est iam memorata de σφῶν et σφῶν; hoc et Mosc. i. habet et in Apollon. Synt. p. 166 editur; male puto: nam sententia verborum ibi postulat σφῶν. Idem ibid. obseruat, σφῶν acentum seruare, nec scribi posse, ὅς σφῶν.

337. Πατρόυλες Mori.

338. ἔ— haud dubie propter μάρτυροι forma antiqua quae profus exoleuerat serius (vt Sext. Empir. adu. Grammat. p. 260 testatur) pro μάρτυρες quae obseruatio ad fastidium repetitur, v. ad B, 302 et h. l. Eustath. p. 114. Est quoque μάρτυρες in Barocc. et aliis. in eod. ἔστων, ἐστῶε, at ἔστων, sunt. Porro σφῶν, αὐτοῖν Apollon. Lex. h. v. cum hemistichio.

340. ἔ— quia τοῦ βασιλῆος ἀπηνέας dictum sit pro βασιλῆος τοῦ ἀπηνέος. Schol. Ven. A. et Eust. p. 113. secundum obseruationem iam sup. factam v. 11. τὸν Χρύσην ἀρητῆρα, ad quem locum vide. At Grammaticus non vidit τοῦ esse Homero pro τούτου vel ἐκείνου τοῦ β. Scholion Porphyrii, haud magni momenti, de regibus medio loco inter deos et homines collocatis a Valkenari ad Ammon. p. 240 exscriptum, est idem quod e Ven. B. et Lipf. adscriptum est a Villois.

Porro pro ἀπηνέος Seleucus ἐν τῇ πολυστήχῳ scribebat ἀναιδέος, scil. ex emendatione, quia sic sup. v. 149 ἀναιδεῖην ἐπιειμένε.

Ad αἶποτε in Vrat. a. superscr. γ. Forte voluit γ̃ ποτε vt A, 240. sed obstat γένηται.

341. ἐμοῖο, Vrat. b, vt 259.

342. ἡ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι. Φρεσὶ θύει. Turbat metri ratio in ὀλοῇσι. Atque in hoc manifesta fit vilitas doctrinae de Digamma. Nam scriptum fuisse patet ὀλοῇσι, quod pronuntiatione duplicatum esse apparet ὀλοῇσι. Sic et J. X, 5 Ἐκπορὰ δ' αὐτοῦ μείνου ὀλοῇ Μοῖρ' ἐπέδησεν. fuit ὀλοῇσι. Aliena itaque sunt commenta de versu λαγαρῶ ap. Eustathium hic et aliis locis. vt inf. M, 208. Multae sunt ineptiae super στίχοις ἀκατάλοις, μειούροις, λαγαροῖς de quibus multi multa. Loc. primarius est ap. Athen. XIV, p. 632 D.

Antiqua est sepe lectio seu interpolatio ὀλοῇσι, quam Ven. cum Sch. A. agnoscit; etiam Hesych. Etymol. Ponit ita pronuntiasi, nam etiam ὀλοῇσι, quod remotius est, occurrit J. N, 137. At ὀλοῇσι, quod Barnes intulit ex Eustathio, interpolatum est. Bentleyus etiam scribebat ἡ γὰρ ρ' vt sup. 113. καὶ γὰρ ρα.

343. Mire laborant grammatici in interpunctione: Sch. A. v. Notam ad h. v. οὐδέ τοι Vat. m. Tz. Land. Porro pro νοῆσαι videtur desiderari posse notio *videndi*. Hoc sensisse videtur Benti. qui coni. εἰδε. vel οὐδέ τι οἶδεν ὀρεῖσθαι. J. Σ, 25p Polydamas: ὁ γὰρ οἶας ἔρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Sic et Od. Ω, 451. Et J. Γ, 109 οἷς δ' ὁ γέρον μετέγιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Est autem ὀρεῖσθαι, ὀρεῖν. Hesych. v. c. J. Γ, 306. Nimis tamen subtiliter haec: cum ipsum illud *videre* de animo dictum sit νοεῖν. etiam si non memineris notum illud: νοῦς ὀρεῖ. Ceterum miror Schol. et Eustath. accipere τὰ πρόσσω, praeterita et τὰ ὀπίσω, τὰ μέλλοντα. Sic et inf. J. Σ, 250 faciunt.

344. μαχρόντο Ἀχαιοί. Hiatus non est Homericus; etsi non aliter Ven. Sch. A. et Schol. Theocr. 3, 24. Iam

Barn. „γρ. μαχσολατ“ nec adscripsit vbi? Emendauerat quoque sic Bentleius.

349. λιασθεῖς, χωρισθεῖς, ἐκκλίνας. Schol. Hesych. De voce v. ad O, 520. Versum recitat Plutarch. de aud. poet. p. 26 E. De lacrimis heroum multi multa. Scilicet non decori ratio in his habita prisca aetate, nec turpe visum naturae sensum patefacere. Turpitudine a causa proficisci visa, ab ignavia, mollitie, mulierculae amore; at h. l. ab indignatione proficiscitur.

350. ἄλς πολῆς primo loco epitheton occurrit, receptum quoque a latinis poetis, *caelum mare*, ab albicante spuma: sic Schol. ad h. l. Sch. Apollon. Arg. I, 454. Etymol. in h. v. sed interpolatus. At multa arguantur grammatici super vi et etymo: v. Eustath. multis locis: vnde Phaenon. Sch. B. ad T, 267.

ἐπὶ οἶνονα πόντον. Sch. Lips. ap. Bentl. et Wassenb. „γρ. καὶ ἐπὶ ἀπείρουνα.“ τὸ οἶνονα optime redditur τὸ μέλαν. vt et μελῶνα πόντον videbimus Ω, 79. Schol. B. et L. οἶκτον τῇ θινί (leg. τῇ ἄλ) τὸ πολὺν, τῷ πόντῳ τὸ ἀπείρου καὶ τὸ οἶνονα. proprio aliquo modo Mari Aegaeo epitheton hoc *fusci maris* convenire, contendebat Wood p. 319. Ceterum Schol. non male observat, cum arte aliqua poetam hoc parare, vt, Achille propter moerorem seorsum ab aliis in littore, mari alluente, sedente, Thetis ad eum accedere posset.

351. ἔ· quod Zenod. χεῖρας ἀναπτὰς. non omnino indocte. Est enim ἀναπτὰς ex ἀνάπτῃμι ex πτέω πτῆμι, quod olim fuit, postea sacrum πετάω, πτεράννυμι (cf. ad P. 371) vnde πέπταται. πέπτατο. χεῖρας ἀναπτὰς est ad, eo idem quod ἀναπετάσας. Sic Od. A, 391 πτενὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. Probabile itaque sit antiquiorem lectionem hanc fuisse. Sch. Ven. B. et L. c. Vat. γρ. τινὲς χεῖρας ἀνασχών. — ἡράσσαντο Mpr. Mox requiro Ionicum ἐκεῖ με τέκες.

353. τιμὴν μὲν Vrat. a. περ est, *quidem*. τιμὴν πέρ μν Vindob.

356. ἔλάν γάρ ἔχει ἡέρας αὐτὸς ἀπούρας. Iungenda sunt ἔχει ἀπούρας. ὅπερ ἀπηύρα. Super ἀπούρας mira comminiscuntur grammatici; aiunt esse ab ἀπορίζειν et provocant ad Il. X, 489. dictum pro ἀπορίσας, ἀφορίσας, ἀφελόμενος. Sic et Eustath. At. Etymol. ex ἀπαυράω, ἀπαυρήσας factum contracte ἀπαύρας. Non viderunt esse debuisse formam veterem non vnam: ἀπαυράω, ἀπαυρέω et ἀπαύρω, vnde ἀπηύρα, ἀπαύρας. Est ἀπαύρειν et ἀπαυρεῖν idem quod ἀφελέσθαι. vti et Apollon. Lex. h. v. interpretatur.

Recitat versum Aristot. Rhet. II, 2.

357. ὧς φέτο δακρυχέων. τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. Versum notarunt grammatici propter rhythmum ἐνόπλιον. v. Schol. Aristoph. Nub. 651. τοῦ δὲ κλύε nusquam legitur.

358. Ἡμένη. versus repetitis inf. Σ, 36. Habitat autem Nereus cum aliis diis marinis in fundo maris Aegaei, v. Apollon. IV, 771 sq. vbi et regia: v. Exc. II ad Virgilii Georg. IV. Quaestionem grammaticorum, de commemoratione Thetidis apud Peleum eoque relicto apud patrem Nereum, v. inf. ad 396. inpr. Apollon. l. c.

359. καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἀλός, ἧντ' ὁμίχλη. Prins hemistichium est ap. Hesych., ἀλός. tum ἧντ' ὁμίχλη, Vrat. b. et a. a m. sec. At Ionicum est ὁμίχλη quod Etymol. docet hoc ipso versu adscripto.

361. ἔπος τ' ἔφατ' ἐν τ' ὀνόμαζε. pleonastica haec formula antiqua sexcenties occurrit nulla alia cum vi quam vt pro simplici φέτο sit; etsi in ea argutati sunt veteres. In Platon. Quaest. sub Plutarchi nomine p. 1010 B. cum recte monitum sit, proprie omnem orationem contineri nomine et verbo, statuitur, Homerum voluisse hoc ipsum hoc versu declarare; ὄνομα et ἔπος, pro τὸ ῥῆμα.

363. ἵνα εἰδομεν ἄμφω. Pamphikus olim scribi iussit rat εἰδομεν, esse enim pro εἰδῶμεν. Repugnant Sch. A. B. L. syllabam enim esse per systolen correptam; ac si nomine reperto causa rei reperta sit! Corinthium sche-

ma appellat. Lesbonax p. 178. et saepe notatum id veteribus, qui laudant fere pro exemplo hunc versum; vt Schol. Pindari Ol. I, 12. Eurip. Phoen. 743. Laborarunt alii quoque viri docti in constituendo hoc vsu τοῦ ἵνα cum indicatiuo: qui aliquoties occurrit, vt inf. H, 353. ἵνα μὴ ῥέξομεν οὐρανόν. ad quem loc. cf. Obsl. et ex Scholiis notata ad G, 18 ἵνα εἰδότες. Equidem haec et similia ex antiquo nondum satis grammatice constituto sermone mansisse suspicor. cf. sup. dicta ad A, 66. αὐτὸς κεν ποῦς — βοῦς λευκός. Quid? quod illa migrarant in politio-rem Atticorum sermonem; vnde Brunck. ad Aristophanem aliquoties de eo monuit, vt ad Ran. 919. Sic et ὡς. ὅπως. ὅφρα.

364. τὸν δὲ βαρυστενάχων ἔ- δὲ Σιδώνιος (Dionysius) παροτρὺ βαρυστενάχων (ex στεναχέω, oblitus etiam στενάχειν esse, vt Δ, 154 ἐπεστενάχοντο δ' ἐταῖροι) δὲ δὲ Ἀριστάρχος βαρύνει Sch. A. et ceteri. Duabus vocibus scribitur in Veneto hic et alibi; et hoc melius; nam huiusmodi composita grammaticorum acuminis deberi multis argumentis patet. v. ad A, 164.

365. ἔ- οἶδ' αὖ. quod ipse Achilles recusat ea, quae iam satis nota sunt, iterare: quo ipsum manifestum fit, versus XXVII sequentes esse alienos; habent itaque vsq. a 366 ad 392 obelum, essentque adeo eiiciendi, modo nobis de veris rationibus huius critices constaret: sine tantum grammatici iudicium, an fides antiquior. Quid? quod ne hoc quidem diiudicare possumus, vtrum probabilius sit, poetam breuitatem an potius copiam esse sequentem. Brevitas sane cum simplicitate aevi magis convenire videtur: et probabilius sit rhapsodos attexuisse quam quae otiosa putarent rescidisse; altera tamen ex parte non male observatur a Schol. B. et L. αἱ δὲ ἀθρούντες τοὺς στίχους; οὐκ ἐπεί μαθεῖν ἡμᾶς, ὅθεν ἦλθ' Ἰλίου. Porro τῇ antiquior scriptura, teste Eustathio et Etymol. Est enim ex τί et ῖ. At alii τῇ, et vna voce τήτοι. τί ἦτοι Mosc. 3. Semel monitum esto. cf. inf. ad T, 251.

ταῦτα ἰδού, haud dubie scriptum fuit, corruptum ignoratione τοῦ digamma, ut vulgo legeretur ταῦτ' εἰδού, cum metri vitio. ἀφορεύω. Erot. Vat. Lips. vnus Vindob.

366. Laudatur ap. Strab. XIII, p. 875 D. 910 A. cum tribus seqq. vbi hinc docet, Chrysen fuisse in ditione Thebes. Nobile fuit seriore aetate τὸ Θήβης πεδῖον teste Strab. l. c. p. 910 B. quod et ap. Polyb. Xenoph. al. occurrit, apud Melam I, 18 *campus Thebe* dictus. cf. 1b. Voss. Est porro in Schol. B. et L. longa observatio de quatuor narrationis generibus e rhetorum scholis petita; cuius tamen utilitatem haud video: si audita quis narret; si mandata; si alium narrantem inducimus; si cui narrata ab ipso in memoriam reuocamus.

368. μετὰ σφίσιν; non μετὰ σφισιν, (ut et nonnulli ap. Eust. habebant) scribendum esse, docet Schol. A. ad h. v. nam si praepositio praemittitur pronomini, hoc acuitur: σὺν σοι, δῖα θεὰ K, 290. πρὸς οἱ (vel οἱ) δ' ἔλαβ' ἔντερα. T, 418 κατὰ σφέας γὰρ μαχέοντο (immo μαχέσονται.) B, 366 ἀπὸ τοῦ κάβαλεν, E, 343. ἀμφὶ δ' πατρίδας Δ, 497. At super ἄλλ' ἐπὶ οἱ μεμαώς adhuc quaeri posse. Fuit haec Aristarchae scholae doctrina, ad quam in grammaticis passim respicitur: cf. Etymol. in καὶ σφέας. Add. Schol. A. B. ad Δ, 2. N, 542. X, 326. Apollon. de Syntaxi pluribus locis.

369. Ἐκ δ' ἔλον. huc spectat glossa Hesych. ἐκ δ' ἔλον. ἐξέδωκαν. sic quoque Sch. br.

370. δ' αὖ Vat.

372 ad 376. praeter obelum etiam habent notam ✕ haud dubie, quia iidem versus lecti sunt supra v. 15 — 16. 22 — 25. Iam bene se haberet res, si liquido constaret, sitne hic locus cum similibus, notatus codicum auctoritate, a quibus ille abesset aliisue de causis criticis, an tantum iudicio grammatici, qui haec iterata improbauerat. Per se lubricum est facere iudicium; potest enim ex ipsa antiquitatis simplicitate hoc defendi, quod bis eadem verba repetuntur; possunt tamen nec minus a rhapsodis haec eadem esse memoriter iterata. Nostro

quidem animo infidet haec sententia, probabilius esse, talia adiecta esse, quam recisa.

373. *στέμμεν* omnes edd. ante Steph. etiam Rom. vide ad v. 14.

374. *καὶ λίσσεται* Ven. et Schol. A. B. L. cum Lips. vt sup. v. 15.

375. *Ἄ. δὲ μάλιστα δύω*, interpungit Bentl. vt v. 16. nec *δύω κοσμήτορες* iungit.

381. *ἔπει μάλ᾽ οἱ φίλος ἦεν*. Selenus e Cypria et Cretica cum Theagene: *ἐπεί γὰρ νῦν οἱ φίλος ἦεν*. Adhibet Sch. A. *ἐπίθανον γάρ· ὁ δὲ νῦν λίαν φίλος ἦεν*. Putauit adeo grammaticus, non bene dici aliquid valde gratum esse *ἔπει*. At sequente versu iterum *οἱ δὲ νῦν*. Clarike in particularum notatione diligens: *νῦν*, ex *νῦν* ortum, reddit: *Milites vero statim: οἱ δὲ νῦν λαοί*. Melius diceres, omnino assensuendi vim habere, et locum tenere τοῦ δὲ vtrumque τοῦ νῦν ex τοῦ νῦν. Sicque iam veteres grammatici tradiderunt, Hesych. in *νῦ* et *νῦν*. Eustath. p. 52, 21. vnde Wassenb. ad Paraphr. p. 30 quem vide. Apollon. Lex. *νῦν*. *ὁ γὰρ* laudato loco Il. O. 15. At disertius doctrinam veterum de *νῦ* et *νῦν* exposuit Eustath. ad Il. K, 105 p. 792, 15. et ad W. 485 p. 1312. secundum Apollonem. Repetit partem Schol. ad Eurip. Hecub. 996. Quemadmodum tamen saepe particulae positis suo admittunt, vt possint varie accipi ad reddi, ita ibi interdum potest reddi *πεμπόμενα*, *πὲρ πᾶν*, *πᾶν ὄν*, γὰρ vt in Apollon. II, 312. Schol. *ἀλλὰ γὰρ*, *καὶ γὰρ* τοῦ αὐτοῦ. potius pro γὰρ initio sermonis, vbi tamen hbc ipsum est pro δὲ, γ' ἄρα. Tandem *μάλ᾽ οἱ* non biatum facit, sed est *μάλ᾽ οἱ* *ἔπει*.

385. *καὶ δ' ἐπύχετο ἠΐλα θεοῖα*. *ἔπει γὰρ ἐπύχετο* ap. Apollon. Lex. in *ἠΐλα* sed vitio libraria, nec est varia lectio. Cetera iam sup. vl. 53 vidimus.

388. *ἠπείλας μ'* Etiam sine *ν*. vt. xlii alibi. In Schol. K praefixum *τεταλασμένον* vt et in vno Vindob. Sicque videtur iunctum fuisse cum *δ*. Sed *δ* est pro *δε*, notauit quoque Auctor de Solobcis p. 291.

Ceterum in principio versus Bentl. legit *ἀλλὰ οὐγ'*, *εἰ*, cui adstipulandum censeo.

Porro Lamb. Bos Obsl. Misc. c. 19 monet, male *ἀλλὰ* reddi *sed*; esse enim *quare*,... Posse ita h. l. reddi, concedam. at, est notus usus vocis in adhortando, interdum *ἀλλ'* *ἔγῃ*; tum vero etiam Latini reddunt: *Verum*.

εἰ δύνασαι γὰρ non dubitantis esse sed supplicantis, aiunt Schol. B. L. Scilicet hoc volunt: esse *εἰ quandoquidem*, pro *εἴπερ*. *ἐπεί*. Mox *εἴπερ* *ὅττοι* vñ. Vindob.

395. *ἥ ἐ καὶ ἔργῳ*. quod esset *καὶ καὶ ἔργῳ* haud dubie vitiosa lectio: quod iam Bentl. monuit, et est legendum *ἥ τι ἔργῳ*. Nam sic poeta loqui amat. Sic Od. Γ. 99 *ἥ ἔπος ἥ τι ἔργου*. Δ. 163 *ὄφρα αἰ ἥ τι ἔπος ὑπεθήσασθαι ἥ τι ἔργον*. Il. E. 879 *ταύτην δ' οὕτως ἔπει προτιβάλλω οὔτε τι ἔργον*.

396. *εἰ* appicta esse debuit stigma in cod. Ven. vaeque ad 406 siquidem Schol. A. ait, Zenodotum versus hos undecim damnassee; et si eos apposuerat, ut e Schol. ad. 400. 404. colligo; vtinam teneremus, qua de causa damnauerat. Potuit desiderari antiqua auctoritas, potuit totus locus videri insertus a rhapsodo; sed potuit quoque tota censura proficisci a prava opinione, videri haec lope indigna esse.

Cum haec ex Scholiis non comperias, discas multas argutias super distinctione verborum et super *καὶ ἔσο*, sine γάρ *σέο*, an γάρ *σέο* scribendum: hoc alterum Ariarchus amplectebatur, nullam enim vim pronomen habere; atque hoc sequuta est eius schola; idque defendit quoque Apollon. de Syntaxi p. 166. At pro altera ratione, *παρὰ σέο* stabat Herodianus; esse enim *παρὰ σοῦ καὶ (οὐκ inferendum) ἄλλης*. Scilicet alii *σέο πατρός*, *ἐνὶ μὴ* iungebant et de Thetidis patre, Nereo, accipiebant; et qui in Nerei domo Achilles non fuit; sed audiit hoc Phthiae in patris, Pelei, domo, matre Thetide narrante: *σέο ἔκρουσα*. Omitto alias Ptolemaei argutias. Nil refert; videtur tamen iudicium Herodiani praestare; itaque γάρ *σέο* intactum relinquo; cum non propositum sit,

Arifarcheam *διόρθωσεν* restimere, sed probabilem Homerici lectionem reddere. cf. Sch. A. B. L. Pelei autem domum Theris non reliquit post conjugium suum: quod fabulati sunt seriores: inque iis primo loco Apollon. IV, 866 sq. Apollod. III, 13, 6. Contrarium docet poeta II, 574 sq.

Tanquam exemplum, quomodo gratiae reposcendae sint, laudat et commentatur in h. l. Dionys. Art. rhet. c. 9. 15. p. 106. Hudf. (366 R.)

Ridet fabulam, quae in seqq. exponitur, suo more Lucian. DD. 21. Offenderat ea, nec minus philosophos, vide Sextum. Empir. p. 280. unde nata licentia in allegoriam haec mutandi: de qua cum h. l. primum agendi sit opportunitas, paucis de ea monebo. Diversissimi generis sunt allegoria philosophorum et sermo symbolicus vetustissimorum hominum: qui cum omnia ad sensus referrent, nec sermonem haberent philosophicis notionibus reddendis idoneum, necessitate ducti, ea, quae cognabant si eloqui vellent, symbolice eloqui debuerunt; non autem artem in eo quaerebant, non ingeniosi inventi vel lusus laudem, ut seriores in allegorica enuntiatione. Notum est porro, antiquissima ingenia, antiquam contemplandae rerum singularum naturae studium addixissent, in naturae univ ersae primordiis remque originibus enarrandis inanem operam posuisse; natos hinc esse antiquissimis aetatibus, forte quoque aliunde in Graeciam apportatos, mythos cosmogonicos et theogonicos, in quibus rerum natura, quaeque in ea continerentur, causae, effecta, eventa, mutationes et vicissitudines, personae, facta et gesta, declararentur; elementa et elementorum discordiam cum subsequuto stabili rerum ordine in pugnam et victoriam abiisse; ex fabulis his antiquioribus maiorem partem fabularum poeticarum prodixisse, exutam tamen habitu illo cosmogonico, et in narrationes ad delectandum idoneas conuersam; etsi subinde modo poetae modo philosophi iisdem ad condienda praecepta utilia uterentur, incidisse tamen postea philosophos

et grammaticos in eum errorem, ut in ipsis mythorum originibus subtilitatem suam philosophicam quaerere, eorumque auctoribus eam affingerent: nunc hi homines mythos, qui olim fuerant symbolici, esse volvere allegoricos; quos inter se diuersissimi generis esse pronuntiani iam ante XXX annos.

Iam autem mythus h. l. narratur, quem antiquioram poëta esse manifestum est, nam eum tanquam aliunde tam notum leuiter perstringit. Tum symbolici generis esse, ex eo probabile fit, quod conuenit cum indole aliorum eius generis mythorum ex antiquis aetatibus: contra multo minus probabile esse video, in tale commentum incidere vulgus, cum nihil insit, quod cum rudiam temporum fabulis popularibus vilo modo conueniat. Ex Iouem, summum Olympi imperium tenentem, conspirauerant enim eumque vinculis seu constringerant, seu constringere voluerant; tum Thetis, ei subuenit, et aduocato Briareo vinculis liberauit, cuius robur inuictum deos a consilio deterruit. Proflus haec conueniunt cum mythis cosmogonicis; similia narrantur ab Hesiodo, qui nec ipse ea commentus est, nec a vulgo, quod illo tempore nimium quantum aberat a tali abumine; sed ab antiquioribus poëtis accepit, e quibus Theogoniam contexit Hesiodus. Notum Briarei a *Βριάρεος*, esse symbolicum, et vires praepotentes declarare manifestum est. Similis est fabula vincti Iouis a Typhone. Num haec a me disputata absurda sint, iudicent, qui idoneam doctrinae sapientiam et aequitatis sensum incorruptum habent.

Verum haec quomodocunque se habeant, materiam tamen istud, mythum esse carmine hoc antiquiorem; a poëta autem in rem gestam versum et tanquam rem vere gestam narratum; neque nunc amplius de commento aliquo cosmogonico esse cogitandum; adeoque veteres philosophos et grammaticos in eo peccasse, quod ipsi poëtae opiniones philosophicas et subtiles illi attribuunt; recte autem hoc seu vidisse, seu aliunde acceptum tenuisse, mythum ab origine cosmogonicum fuisse. Nec tamen ab

tera ex parte mythum eo sensu historicum esse apud poetam dixerim, quod Ernesti videtur acceperisse, ac si primi eius auctores euentum aliquem veras historiae tradere voluerint. Etsi liberum cuiusque hæc de rebus, quæ probabiliter tantum disputari possunt, iudicium esse debet.

Veram omissa de ipsa mythi natura disputatione, propius ad carmen spectat altera difficultas, quænam locum in mythicis hæc narratio habeat. Videri potest ad Titanomachiam spectasse uti quæque Agatharchidem censuisse videbimus in loco inf. ad v. 400 excitando. Titanes vincere Iouem voluisse videntur, cui Briareus auxilio venit; v. Hesiod. *Θ*, 624 sq. 713 sq. Enimvero in Iouis partibus tum fuere Iuno, Neptunus et Minerva, omninoque dii Olympii, qui h. l. sunt *αἱ θεοὶ ἄλλοι*, et in his ipsi fratres Iouis, iique, ne Titanes Ioue potenter, pugnarunt.

Diversum adeo hunc esse mythum a Titanomachia, manifestum est; et vetustum esse debuit carmen, in quo ab iis diis, qui in bello cum Titanibus socii Iouis fuerant, bellum motum fuit. In eorum qui in Iouem conspirauerunt societate sunt Iuno, Neptunus et Minerva; qui, si hi veris ab antiquo poeta sunt, seu pugna seu insidiis Iouem in vincula seu coniecerant seu conicere voluerunt; tum re animaduersa Thecis Briareum arcessiuit, qui Iouem liberavit et Olympiorum deorum inpetum reiecit.

397. *ὅτ' ἔφ' ἔθνεσιν*. probabile sit in Ionicis exemplaribus fuisse *ὅτ' ἔφ' ἔθνεσιν*. Ducit quoque eo Apollon. Lex. h. v. p. 687, vbi v. Villosi. et Toll. Adde inf. ad *Θ*, 186.

398. *ἔν' ἀθανάτοισιν*. Dionys. in Arte rhet. l. l. *ἀθανάτοισιν* exhibet; forte propter ea, quæ mox membrauatur; parum tamen necesse: similes loci sunt inf. 503 et al. Saepè autem hoc *μὲν*, *ἐν*, *ἀθανάτοισιν* additur satia otiose, ut inf. 525.

399. *ἑπὶ τοῖς μὴ ἐνδοῦσιν Ὀλύμπιοι ἥδε ἄλλοι*. Sunt Olympii dii nunc qui sub Ioue agebant, Crono iam de regno delecto et cum Titanibus in Tartarum de-

prithis in Cratylo, vbi in nōminum etymis argutatur seu per lusum seu pro saeculi more, p. 39a.

Βράττον Μοσc. 3.

Ceterum, quod ad loquendi formulam attinet, cum eiusdem rei seu hominis aliud nomen a diis, aliud ab hominibus repetitur, probabiliter nunc constitutum est, alterum nomen videri esse antiquius, alterum recentius et vsitatus: cf. Schol. Clarke ad h. l. et ad Z, 402. in primis Koeppen ad h. v. Luferunt in eo Comici: v. quos laudat Koen. ad Gregor. Cor. p. 38.

404. — Nam pro: ὁ γὰρ αὐτὲ βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων, quod vulgo obtinet, etiam ap. Suidam in voc. αἰ. Zenodotus scripserat, πολὺ Φέρτατος ἀπάντων (see. Schol. A. at πολὺ Φέρτερος ἀπάντων sec. Eustath.) ὁ πόσι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐράσαντα. Scilicet scriptum fuit:

— ὁ γὰρ αὐτὲ βίη πολὺ Φέρτατος ἦε Πάντων, οἱ ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐράσαντα.

quod iam viderant Steph. et Barnes.

βίη. Sch. A. οὐ διὰ τοῦ ν βίην. Ἀρίσταρχος. Si verum est, Aristarchum alteram lectionem in libris reperi- tam reiecit, respuit ille lectionem doctiorem et Homerica, h. e. Homericō vsu probatam.

405. ✕ quia idem versus E, 906 repetitur, vt iam dixi, in quem locum non bene hinc traductum eum iudicat Sch. A. minus bene idem patrem Neptunum intelligit.

καθίσταται καθίζατο. Vrat. h.

κῆδει γαίαν. Apollon. Lex. h. v. τῷ κατ' ἑαυτὸν ἀξιωματι γαυριῶν. vnde Hesych. at Sch. br. τῷ ἑαυτοῦ δόξῃ, minns bene. γαίαν antiqua vox, (γάω. γαίω. γαίω. γαυρός. γαυριῶ. γήθω. γηδέω.) χαίρειν. γαυριᾶν. σεμνύνεσθαι. Hesych. Inferuit hinc periphrasi τῷ κηδῖν, σεμνύνεσθαι. Iterum occurrīt E, 906. Θ, 51. Λ, 81. quod J, O, 266 κηδῖων de equo generoso: cf. ad B. 579.

406. οὐδέ τ' ἔθησαν. οὐδ' ἔτ' Sch. br. Mor. alii: et ex edd. Steph. Barnes, edd. ante Steph. quas Clarke sequitur, prius habent. Eademque diuersitas vbique fere

ἄνιοι. „καὶ Παλλὰς Ἀθήνη“ et Schol. Lycophr. 34. 399. Coniungi ita poterat mythus cum aliō, quo Neptunus et Apollo a Ioue damnati sunt ad operas Laomedonti praestandas: v. laudatos Schol. Pindari et Lycophr. et Didymum in Schol. ad l. nostrum, breu. et Ven. In Sch. B. et L. et Eustath. p. 123 Zenodotus ita scripsisse dicitur; qui tamen totum locum damnasse dictus erat; v. ad 396. Alii versus transtulere, ut esset: Ὄη μὲν — Ἥρη — Ὀρέστα μιν. At quomodo Thetis sola, Ὄη, fuit, si Inno, Neptunus et Minerva operam suam coniunxerant? Alii, ut Homërum ab impietate absoluerent, ad allegoriam confugerunt, ut Heraclides c. 26 et Porphyrius, cuius longa illa ῥῆσις esse videtur, quae inserta est Sch. Ven. B. L. add. Eustath. Melius in Schol. A. ad 399 Didymus nouum fabularum ordinem substernit, quem sequuntur Sch. br. B. et L. ad 400. scilicet in Iouem nouo regno ferocientem surrexisse Iunonem, Neptunum, et Apollinem, tum Thetidem re comperta e patre Nereo Ioui consilia aperuisse, qui poenam exegerit, a Iunone quidem, ut suspensa esset in aere, a Neptuno et Apolline, ut in Σητσίον venderentur Laomedonti.

402. { quod μακρὸν Ὀλυμπόν, utpote montem, dixit; at si est caelum, dicit αὐρόν. Sch. A.

ἑκατόγχερον, centum brachis instructum, mythice dici antiquo sermone ad designandum robur, obuium est; in Indorum religionibus hunc usum adhuc superesse nouimus. Attamen et in hoc argutus est Aristarchus, voluitque dictum esse Briareum centum cubitorum, ap. Apollon. in Lex. h. v. In voce ipsa nihil variatur, et si alibi ἑκατόγχερ occurrit. Nunc tamen video in vno Vindob. esse ἑκατόγχερα.

403. 4. 5. ✕ habent praefixum; nisi fuit ✕ quo signo declararetur; formulam illam ὃν καλέουσι θεοὶ iterum occurrere aliis locis: T, 74. Z, 291. Add. B, 413. Od. K, 303. Versus autem 405 repetitur de Marte E, 906. vitur eo Plato in ingenii lusu duplicis Amoris, Ἔρως et Πτέρωτος. in Phaedro p. 347 B. Vide eum in

414. τί νύ ε' ἔτρεπον. Nespian vidi Ionicum τί νύ ε' τρέπον.

415. αἰῶν ὄφθαλς, *debebas*: vt ὡς ὄφθαλς. nunc red-
di potest vitinam. αἰῶς vel αἰῶς solo vsu constat; gram-
matica ratio deficit. Multa de eo habet Apollon. de Syn-
taxi p. 246. 248. loco hoc laudato. Ammon. p. 8
et alii.

416. ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μινυνθά περ οὔτι μάλα ὄην.
durior iunctura. Suppleo αἶσα ἔστι ζῆλον μινυνθα, (pro
ἐπὶ τὰ μινυνθα) h. e. ἐπ' ὀλίγω χρόνω; vt Schol. et Ety-
mol. τὸ μινυνθα explicant, quod olim adiectivum fuisse
videtur. Vt vero αἶσα ipsa vita fatalis sit, eodem modo
καὶ μινυνθάδιος δέ τοι αἶων dictum est, qui efficere volet,
vsu probare loquendi debet. μινυνθά περ οὔτι μάλα ὄην,
prisca abundantia, rem a contrario iterandi: vt multa in
Homericis: ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέειπας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν
Γ, 59.

419. τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα. Versus est ap. Dionys.
Hal. Art. rhet. p. 106, vbi male ὀβί.

420. Ὀλυμπόν ἀγάνυφον nunc de monte. Apolloni
Lex. h. v. Cum contrarium occurrat Od. Z, 72. sq. v.
Exc. ad A, 499.

422. μήνι' Ἀχαιοῖσι, πολέμου. Ex Homericis ratione
esse debuit πολέμου; utpote post syllabam breuem.

423. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Ἀΐδι πῆγας
χθιδὸς ἔβη. Scripsi ἐς Ὀκεανὸν secundum Ven. et Sch.
cum Eustath. Sic et Harl. Rion. Vrat. b. c. Mose. i. Nec
aliter legitur ap. Strabon. I, p. 5 C. p. 59 C. Diodor.
III, 2. et Stobaeum Ecl. I, p. 53 ed. Heer. Lesbon. p.
180. Expressum quoque erat in ed. pr. Mutavit tamen
statim Ald. i. et inde ceterae; nisi quod a Wallenberg
reuocatum esse video ἐς. Comparant grammatici cum ἐς
Μανέλαον. ἐς Ἀγαμέμνονα δῖον. Igitur accipiendum est
pro πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ οἰκίαν. ad Oceanum deum pro-
fecti sunt; κατὰ δαῖτα, ad epulas; vocati ab ipso. At
communis interpretatio est, Oceanum esse h. l. τὸν ποτα-
μὸν, ex Homericis notione, (Herodoto parum probata,

H, 21. 23 et al.) qui terram ambit; et δαῖτα esse Αἰθιοπῶν, adeoque accipitur *de sacro ab Aethiopicis instigando*.

μετ' αὐμόμονας Αἰθιοπῆας. Aristarchus scripserat εἴ μ. bene! modo constaret, feceritne hoc librorum auctoritate an iudicio. Scripserat ille hoc ἐν τῇ α' τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος (f. ἐν τοῖς εἰς α' τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήμασι). Agnoscit tamen μετὰ Apollon. Lex. h. v. et Hesych. quod convenit cum altero loco inf. laudando Od. A, 22 de Neptuno: ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκλᾶθε τῆλ' ἔδοντες. Fuere alii, qui, vt ex Sch. B. et L. constat, legerent, μετὰ Μένμονας Αἰθιοπῆας, quasi a Memnone nomen hoc duxissent. Nomen quoque gentis in Aethiopia memorant Plin. et Ptolem. v. Jablonsky de Memnone p. 43. quae ad poetam nemo facile referet.

424. Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔκοντο. — Ad obelum spectant verba in Sch. A. Ἰστέον δὲ, ὅτι τινὰς ἠγάθουσι· μετὰ δαίμονας ἄλλους, διὸ ἀρετεῖται. Ita versus fuit improbatus, non is qui nunc legitur, sed qui illo modo legebatur; et recte fuit improbatus; nam quis μετὰ ter repetitum ferat? et qui sunt illi δαίμονες ἄλλοι, ad quos profecti sunt? Nec satis apparet, quomodo ex ista lectione versus stare potuerit. Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα — μετὰ δαίμονας ἄλλους, deficiente metro. nam θεοὶ nunc locum non habebat. Ne ter legeretur μετὰ, putes forte fuisse adoptatam alteram lectionem, quam mox videbimus, κατὰ δαῖτα. Verum totam rem aliunde illustrabimus, simulque Aristotelis loco lucem affundemus: vnde apparebit, non lectionem huius loci illam fuisse, sed Scholion esse turbatum et corruptum. Non h. l. fuit lectum, μετὰ δαίμονας ἄλλους, sed quia supra 222 ita fuit lectum, reprehensus fuit hic versus θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔκοντο.

Apud Aristot. Poet. c. 25 (p. 202 Harl.) de fontibus λέσεων locus est truncatus: ** τὸ γὰρ πάντες, ἀντὶ τοῦ πολλοί, κατὰ μεταφορὰν εἰρηται. Scilicet, qua de re sup. ad v. 195 monitum iam est, Grammatici alicuius

414. τί νῦν εἰ ἔτρεφον. Nuppiam vidi Ioniscum τί νῦν εἰ τρέφον.

415. αἰῶν ὄφθαλς, *debebas*: vt ὥς ὄφθαλς. nunc reddi potest vitia. αἰῶν vel αἰῶν solo vsu constat; grammaticā ratio deficit. Multa de eo habet Apollon. de Syntaxi p. 246. 248. loco hoc laudato. Ammon. p. 8 et alii.

416. ἐπεί νῦν τῷ αἴσῃ μινυνθᾶ περ οὔτι μάλα δὴν. durior iunctura. Suppleo αἰσά ἐστι ζῆλον μινυνθα, (pro ἐπὶ τὰ μινυνθα) h. e. ἐπ' ὀλίγω χρόνω; vt Schol. et Etymol. τὸ μινυνθα explicant, quod olim adiectivum fuisse videtur. Vt verò αἰσά ipsa vita fatalis sit, eodem modo π μινυνθάδιος δέ τοι αἰών dictum est, qui efficere velit, vsu probare loquendi debet. μινυνθά περ οὔτι μάλα δὴν, prisca abundantia, rem a contrario iterandi: vt multa in Homericis: ἐπεὶ με κατ' αἰσαν ἐναιέσας οὐδ' ὑπὲρ αἰσαν Γ, 59.

419. τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα. Versus est ap. Dionys. Hal. Art. rhet. p. 106, vbi male. σέ.

420. Ὀλυμπον ἀγάννιφον nunc de monte. Apolloni. Lex. h. v. Cum contrarium occurrat Od. Z, 72. sq. v. Exc. ad A, 499.

422. μήνι Ἀχαιοῖσι, πολέμου. Ex Homericā ratione esse debuit πολέμου; utpote post syllabam breuem.

423. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Ἀφροδίτας χθιδὲς ἔβη. Scripsi ἐς Ὀκεανὸν secundum Ven. et Sch. cum Eustath. Sic et Harl. Eton. Vrat. b. c. Mosc. i. Nec aliter legitur ap. Strabon. I, p. 5 C. p. 59 C. Diodor. III, 2. et Stobaeum Ecl. I, p. 53 ed. Heer. Lesbon. p. 180. Expressum quoque erat in ed. pr. Mutavit tamen statim Ald. i. et inde ceterae; nisi quod a Wassenberg reuocatum esse video ἐς. Comparant grammatici cum ἐς Μανέλαον. εἰς Ἀγαμέμνονα δίδω. Igitur accipiendum est pro πρὸς τὴν τῷ θεῷ οἰκίαν. ad Oceanum deum prosecti sunt; κατὰ δαῖτα, ad epulas; vocati ab ipso. At communis interpretatio est, Oceanum esse h. l. τὸν ποταμόν, ex Homericā notione, (Herodoto parum probata,

nequeat, Iris praetexit: Οὐχὶ
 Ωκεανὸς ῥέεθρα, Αἰθιόπων ἐς
 Ἰνδοὺς Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ
 horum auctor et ipse locum no-
 tiopum acceperat, quod di-
 lecti interpretationem hanc se-
 cipexere. Communior senten-
 tia festum Diospolitenum: quod
 memoratur, I, 97. ubi sacellum
 vehi in Libyam (oram oce-
 ani) die reuerti ὥς ἐξ Αἰθιο-
 πίας. Hoc ornarunt alii in Scho-
 lia p. 128 cum ipso Aristar-
 chid. ad 423) Oceanum Ae-
 thiopeum, eund. Diod. I, 12 et 19,

numerus duodenarius du-
 orum astronomia petitus;
 Egypti fines australes ac-
 ceperat, iam sunt XII signa
 notati, seu verius hiero-
 glyphi certo modo dici pot-
 uerunt, uentilationem Gatterei
 in Soc. P. Scient.
 1785. Vol. I
 stigia apud Eustath.
 qui stellas e mari
 sat. I, 23 et in So.

horum virorum, in his
 rationes haec reuocan-
 tes Cuschaecos, hoc est Baby-
 lonitantes, et respici Sacaea,
 aestiuum agebatur; iisdem
 se. Aliena haec esse a geo-
 graphorum notitiis facile patet.

subtilitas (quam et in Porphyrii Scholio a Sch. B. inf. ad Z. 295 seruato agnoscas) reputauit, cum supra Minerva et Iuno in Olympo versari dictae essent, v. 208. 221. 222 eodemque loco Minerua in Olympum reuertatur μετὰ δαίμονας ἄλλους, repugnare nunc verba: θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο, non enim omnes afuerunt Olympo, si Iuno et Minerua remanserunt. Ab Aristotele πάντες per πολλοὶ redditur; at noster grammaticus verum totum improbauit: διὸ, inquit, ἀδεύεται. Alius πάντες nullam vim habere putauit; esse dictum vt Παναχαιοὶ pro Achivis simpliciter: ap. B. et L. ad 423. Hoc modo locum Aristotelis, quem Dan. Heinsius recte vidit mutilatum esse, expediendum esse arbitror. Multa philosophantium turbam in hos versus commentatam esse, apparet vel ex Excerpto ap. Stobaeum Ecl. I, p. 52. ed. Heer.

μετὰ δαῖτα legebatur vulgo. Aristarchus κατὰ δαῖτα, pro ἐπὶ. Etiam alios poetas κατὰ pro ἐπὶ adhibere, vt Sophoclem: ἐγὼ κατ' αὐτὸν, ὡς ὄρεας, ἐξέρχομαι, notat Schol. A. Idem inuenerat κατὰ in codd. οὕτως δὲ εὐρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ καὶ Κυπρία, καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ Ἀριστοφανεῖ. nolim putare has diuersas fuisse editiones, seu recensiones, exceptis Antimachea et Aristophanea, sed tantum exemplaria Massiliae, Sinope et in Cypro asseruata; maluissem tamen tantas auctoritates in re grauiore memorari: etsi fatendum est, ἵεναι, βῆναι, κατὰ δαῖτα insolentius dictum esse; et sollennius esse μετὰ, ἐπὶ, ἐς. At v. c. Δ, 199 βῆ δ' ἵεναι κατὰ λαὸν est pererrauit agmen, quod alias ἀνὰ στρατόν. Melius fuisset legere κατ' αἰνύμονας Al. per Aethiopiae fines. Pro ἐν τοῖς αἰνύμοσιν Αἰθιοπίῃ Lesbos dictum censet et inter figuras refert. At auctoritas antiquorum tuetur κατὰ δαῖτα, etiam Apollonii in Lex. h. v. Quae in eodem Scholio Vén. A. sequuntur, luxata sunt, nec constat, spectentne ad antecedentia: Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀδεύσεις, ὁμοίως καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ ε' πρὸς τὰς ἐξηγήσεις: hi videntur μετὰ legisse. Idem etiam legerunt ἔπονται, pro ἔποντο. Nam sequitur: καὶ τὸ θεοὶ δέ τε

πάντες ἔπονται. Schol. Lips. corruptum est: Ἀρλόταρχος γράφει· ἐπὶ δαῖτα (immo κατὰ πρὸ θη!) οἱ δὲ ἄλλοι· κατὰ δαῖτα. καὶ ἔποντο διὰ τῆς αἰ.

425. Δαδμάτῃ δὲ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε
 Longum esset, si referre vellem omnia commenta veterum et recentiorum in hos VII. 423. 4. 5. maxime cum nihil ad liquidum perducī possit; quandoquidem nos desunt ea, quibus interpretatio inani debet, cum nec rem aliunde satis notam habeamus nec ex verbis eam constituere possimus. Expeditum igitur est, alios refellere; at de suo meliora afferre, quae alii refellere nequeant, ardua res est, quoties nihil praeterquam quod epineris afferri potest. Ipsa lectio et verborum sententia difficultates habet: Ποῖ ἐπ' Ὀκεανὸν μετ' ἀνύμονας Αἰθιοπῶν χιτῶνα ἔβη κατὰ vel μετὰ δαῖταegerant, interpretabantur verba de sacro apud Aethiopes per XII dies celebrato; ad quod deos, quibus illud habebatur, venisse antiquo more traditum credebant. Est enim hoc solenne, ut dii sacris suis intersint et in iis epulari dicantur; unde ad sacrificia et festa proficisci solent. Sic Pindarus Ol. VIII, 68 Neptunum ait redire Corinthum, ἐπιπόμενον δαῖτα, et apud Oeneum cum omnibus diis, praeter Dianam, sacrum esset factum, θεοὶ δαίνοντο ἐκπρόμψαι, Il. I, 531. Olim etiam deos in suis festis et sacris in hominum conspectum venisse fabulati sunt, ut Od. H, 201. Et omnino hinc δαῖτα pro sacrificio, v. c. Il. Δ, 48 εὐ γάρ ποί ποτε βωμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἶδη. Si tamen verba ipsa grammaticae exigas, sensus inesse potest quoque hic: Iovem ad Oceanum, deorum parentem, esse profectum, ut epulis ab eo paratis interesset. Oceani sedes est in Aethiopum finibus, quae ultimi sunt orbis terrarum. Solent dii adire Oceanum et Tethyn; ita Iuno praetexit causam profectionis suae Il. E, 200 se ad Oceanum tendere. Aethiopes memoratos dixit tantum ad fines terras, κατὰ γαλῆς, declarandos. Convenit Quintus Smyrn. XII, 156 Ἀγ' τὸτ' ἐπ' Ὀκεανεῖο ποταμὸν καὶ Τηθύος ὄψτρα θῆνός

ὑπερδύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος; Ἐμπασεν ἀθανάτοι-
σιν ἔρις. δαῖς in deorum vita declaranda vulgaris res.

Assumptus est ad interpretandum hunc locum, alter ex Odyss. A, 23. vbi Neptunus a ceteris diis aberat, Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετέβλεπε τηλὰθ' ἔροντας, Αἰθίοπας, τοὶ ἐρχοῦντα: θαλάσσεια, ἔρχονται ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσσεμένον ἔπει-
ρόμενος, εἰ δ' ἀνόντος, Ἀντίβων ταύρων τε καὶ ἰαρκειῶν ἐκα-
τόμβης. Ἐνδ' ὅγε τέρπετο δαίτῃ παρήμενος. Manifestum
est, eum qui hos vll. scripsit, locum Iliadis eo, quo vul-
go accipitur, sensu et ipsum accepisse atque etiam ampli-
ficasse: iter ad ipsos Aethiopes sit, et ad sacrum, quod
ab ipsis paratur. Adiicitur praeterea aliquid de Aethio-
pum sedibus occidentem et orientem versus spectantibus.
Multam operae posuere viri docti in Aethiopia hac ad
geographicas rationes renovanda, siue ex nostra, siue ex
antiqua orbis terrarum notitia. Qualis tamen HomERICA
aetate fuerit et quanta late patuerit, ignoratur. Nouimus
saltem hoc, Aethiopum nomen late patuisse, et veteribus
 terras, quas iis assignarent fuisse parum notas. Argutati
 quoque viri docti multa sunt in eo, quod nostro in lo-
co Aethiopes ἀμύμονες dicti sunt. Potest hoc simpliciter
 epitheton ornans esse, *praeclari* vt sint. Potuere tamen
 quoque fabulae esse de iis populis, vt de Hyperboreis
 piis et religiosis, quos Apollo amat et adit; potuere ad-
 eo Aethiopes laude, iustitiae celebrari, eosque adire Ju-
 piter cum aliis diis. Cum ab Aegyptiis nonnullarum re-
 rum famam ad Graecos, Homeri iam aetate vetulle ma-
 gna suspicio sit, quidni de ipsis Aethiopibus supra Ae-
 gyptum per mercatorum societates adiri solitis aliqua fa-
 ma obscura et incerta peruenire potuit? Suspiciari et con-
 iectare licet in his; definiti potest nihil. Itaque nec pro
 certo pronuntiare licet, fabulas de extremo Africae oc-
 cidente in Perseide, tum in Heraclidis et aliis carminibus
 narratas cum his versu aliquid commune habere; verba
 certe nihil suppeditant. Est etiam in ipsa Iliade locus,
 qui fabulam horum versuum repetit: magna tamen suspi-
 cio est rhapsodi alicuius setum eum esse; Il. Ψ, 206.

causam, cur moram facere nequeat, Iris praetexit: Οὐχ' ἔτι γὰρ φῶς ἐπ' Ὀκεανὸς πέδον, Αἰθιῶπων δὲ γαίαν, ὅθι πέζουσ' ἐκατόμβας Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδίδωμαι ἱπῶν. Versuum horum auctor et ipse locum nostrum de festo et sacro Aethiopum acceperat, quod dñ adire crediti essent. Viri docti interpretationem hanc sequuti; praesidia suis circumspexera. Communior sententia obtinuit, respici ad Iouis festum Diospokitani: quod apud Diodorum quoque memoratur, I, 97. ubi sacellum Iouis quotannis trans Nilum vehi in Libyam (oram occidentalem) et inde duodecimo die reuerti ὥς ἐξ Αἰθιοπίας τοῦ θεοῦ παρόντος ait. Hoc ornarunt alii in Scholiis ad v. 425 et ap. Eustath. p. 128 cum ipso Aristarcho: ibid. p. 1386. addunt (ibid. ad 423) Oceanum Aegyptiis appellari Nilum; v. ap. eund. Diod. I, 12 et 19.

Est alia ratio, ad quam numerus duodenarius ductisse videri potest, ex Aegyptiorum astronomia petitus; Solem videbant quotannis ad Aegypti fines australes accedere, adeoque *Aethiopes adire*; iam sunt XII signa Zodiaci et XII menses in deos mutati, seu vetus hieroglyphis redditi; quos Solem *sequi* certo modo dici poterat. Confer ad haec doctam Commentationem Gattereri nostri de Theogonia Aegyptiorum in Soc. P. Scient. Göt. 1785. Vol. VII et *Weltgeschichte* 1785. Vol. I p. 213. Sunt et huius explicationis vestigia apud Eustath. p. 128. Subtiliores argutias Stoicorum, qui stellas e mari nutiri opinabantur, v. ap. Macrobi. Sat. I, 23 et in Soc. Scip. II, p. 170 seq.

Sunt aliae disputationes doctorum virorum, in his Georgii Costardi, ad astronomicas rationes haec reuocant; censuit enim esse Aethiopes Cuschaecos, hoc est Babyloaios ad sinum Persicum habitantes, et respici Sacaea, festum, quod post solstitium aestiuum agebatur; iisdem diebus hiem Achiuos afflixisse. Aliena haec esse a geographicis Homerorum temporum nouitiis facile patet.

425. — Nil respondet in Scholiis, in quibus tantum est observatio de festo Diospolitano: de quo paullo ante monitum est.

426. Quaerunt grammatici, cur Thetis non in Aethiopiam exstemplo iuerit. v. B. et Sch. Leid. unde apparet, argutiarum auctorem esse Porphyrium. *περι Cant.* Argutantur et in *χαλκοβατὰς*, ipso Apollon. h. v. cf. Not. *στρεπὸν* est etiam ap. Suidam.

427. καὶ μὲν πείσσειται ὁτι sc. *ἐμοί*. cf. ad 289. vt sup. *αἶψα πείθειται*. Male Eustath. pro *πείθειν* accipi vult.

428. ἀρεβήστρο Mosc. 1. sollennis varietas. cf. ad B, 35. nuspiam Ionicum vidi τὸν δὲ λίπ'.

429. — quia *περι* omissum, *περι γυναικός*. Sch. A.

430. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς — Artificium poetae in narrandis rebus minutis, voluit dicere, exilibus, tenuibus, multum praedicauit Clarke ad h. l. et ad B, 102. I, 210. 589 et al. nec minus alii, qui de sensu pulcri egerunt. Res tamen non tam artis erat habenda, qua instructum poetam nolim putare, quam sensus alicuius a natura profecti et sagacitatis in animaduertendo eo, quod animos audientium tenere potest; tum vero felicitatis alicuius hoc est, quod versatur poeta in rebus vitae praeae exponendis, quae delectant simplicitate sua et, quod earum obuia et ad intelligendum facilis species et natura est, ita vt statim, vbi expōitae fuerint, in sensus incurrant: quo ipso etiam sit, vt singula singulis versibus complēcti possit. Quod secus se habet in rebus arte doctiore aetatis nostrae effectis, quarum descriptio vir esse potest satis *ἐναργής*, quia propter maiorem ac copiosiore instrumentorum et adiumentorum apparatus est impedita, adeoque molesta, multo magis, si verbis propriis, quae poesis respicit, haud vitari et tibi multa circumloquenda sint. Nostro autem aevo, quo ad sensus nostros similia ex nostra aetate tenuia, exilia et vulgaria habituri essemus, delectat vetustatis aspectus et simplicitas.

431. εἰς Χρύσην ἵκανεν. Chryse ergo erat vrbs maritima, in qua Chryses sacerdos templo Apollinis Sminthei

praecerat; nisi forte nihil aliud fuit quam templum cum agro. Est autem HomERICA Chryse diuersa ab alia recentiore, propius ad Troiam, inter Troiam urbem et Promontorium Lectum, in colle sita. At vetus remotior erat versus austrum, haud longe ab Adramyttio ad litus sita cum nauium statione, ad quam Vlysses vnus diei navigatione peruenit: vide Strabon. XIII, p. 901. 910. 911. Diei iter a Pedalo abfuisse, nescio qua fide, Eustathius narrat, quem v. p. 34. 77. Suberat vrbs ditioni Eetionis, regis Thebes. De templo Apollinis Sminthei cf. Eustath. p. 34. Sch. Ven. et Leid. ad vs. 37. 38. 366. Male nonnulli Chrysen in insula iuxta Lemnum quaeſiuerant. v. Fabrett. ad Tab. Iliac. p. 317.

43a. ἐντός. Aristarchus ἐγγύς. Sch. A. Versus est ap. Strab. XIII, p. 911 B. vbi docetur, Chrysam antiquiorem alio loco sitam fuisse quam recentiorem.

434. ὑφέντες Zenodotea est lectio: eaque probanda; nam ὑφίστανται, demittuntur vela et maſus cum antennis. Agnoscit quoque Hesych. ὑφέντες, χαλάσαντες. ὑφελόντες. At Aristarchus ἀφέντες legebat: Sch. A. αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι ἐφέντες. Sch. B. et L. ἱστοδόκη quid sit, res ipsa docet; docent tamen omnes Schol. et Glossogr. primo loco Apollon. h. v. Adde Ammon. et ad eura Valken.

435. προέρεσαν habebant editiones Argolica, Sinopenſis et Sôgenis. Sch. A. Eadem varietas et alibi, vt Od. I, 73. O, 496. vt Od. N, 279. Parum interest; suavius tamen προέρυσσαν ἐρετμοῖς, προσεῖλκυσαν, προσήγαγον, quam προέρεσαν ἐρετμοῖς. Alterum προσέρειν iam sup. vs. 308. Inf. I, 358. — νῆας, ἐπὴν ἄλαδα προσέρυσσω.

436. ἐν δ' εὐνὰς ἔβαλον. De voc. εὐνή, saxo quod pro ancora fuit, v. Schol. Apud Apollon. Lex. in εὐνὰς est: λέγει δὲ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρας εὐναίας. Iam cum paullo ante idem laudet verba nostri: εὐνὰς δ' ἔβαλον, acute suspicatur Tollius, lectum fuisse olim h. l. εὐναίας δ' ἔβαλον. In Apollonio tamen εὐνὰς, non εὐναίας praefixum fuisse, manifestum est. προμνήσια δῆσαν iustipiam lectum videt.

438. βῆσαν ἐκηβόλω Ἀ. Inguat hic versus obseruationem de Digamma: nam est *ἐκηβόλω*. Supra v. 310 erat: *ἐς δ' ἐκατόμβην βῆσε θεῶν*. Tentabat Bentl. et h. i. *βῆσε ἐκηβόλω*. quod tamen non conuenit. Satis probabile sit, versum esse serius confectum ex priore loco, iam a rhapsodo, qui omnes partes et momenta rei actae huc congerere volebat.

439. cum binis seqq. extat ap. Strabon, XIII, p. 911 C.

440. ἐπὶ βοιωτῶν ἄγων erat in Apollon. Lex. in βοιμούς, monente Villoisi, at ἂν ἐπὶ pro πρὸς, scriptum est βοιών, nec monitum quicquam.

443. — quia ἀγάμεν etiam ad ἐκατόμβην referri potest: quia sit ut alter versus 444 abesse possit; διὸ καὶ ἀδεύεται Ven. A. Similia ad Φ, 479 repetuntur. Videtur adeo versus hic a nonnullis afuisse: quem ab interpolatore profectum esse arguit hoc quoque, quod vitium ipse est ex ignorance τοῦ Digamma.

444. — v. ad vers. antec.

ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα, non sola Veneti auctoritate receptum est, verum grauioribus de causis metricis: quibus adducti iam Bentlei. et Dawes ita correxerant. Editum erat in Flor. et Ald. 1. ὄφρ' ἱλασσάμεσθα ἄνακτα. Vitium manifestum est emendatum in Ald. 2. ὄφρ' ἱλασσώμεσθ' ἄνακτα. atqui huic digamma intercedit. Recepta tamen haec lectio vulgo, reperta quoque in codd. ut Vrat. h. A. Vindob. at ἱλασσώμεσθ' erat in Vrat. a. quod nec minus metro repugnat. Nam ab ἱλάσσομαι brevis est α in ἱλάσσομαι, unde sup. 100 scriptum erat ἱλασσάμενοι. Vera lectio est ἱλασόμεσθα quam tuentur codd. Cant. Harl. Eton. Ven. Lips. (in qua tamen ἱλασόμεσθ' male legitur) Mosc. 1. γη. Vindob. Schol. Ven. B. Lips. De prosodia vocis cf. inf. ad 583.

445. τελέστονα κήδεα. πολλῶν στεναγμῶν ἄξια Sch. hr. et Hesych.

446. ἰ δὲ δέξασθαι Townl. et Eton. recte: pro vulg. ἰ δ' δέξασθαι.

446. 447. Debuit εἰ olim adscripta esse; nam Zenodotus duo versus in unum contraxerat: αἷς εἰπὼν, τοὶ δ' ὦκα θεῶ ἱερὴν ἐκατόμβην ἐξείης ὕστησαν. Addit Schol. A. ita Chryseidem, cuius maxime mentio erat facienda, esse sublatam. At nec verborum vs. sequ. structura sic maneret integra.

ἱερὴν ἐκατόμβην Zenodotum legisse modo vidimus. Corrupte igitur adscripta sunt in Schol. A. „κλειτὴν ἐκατόμβην. ἱερὴν εἶχον αἱ Ἀριστάρχου.“

449. οὐλοχύτας Apollon. in Lex. interpretatur h. v. non esse vas, (fuerunt adeo qui sic acciperent!) sed ipsum hordeum fractum, quod in frontem victimae spargitur. Recte haec; et repetierunt hinc Hesych. Etym. Schol. B. L. ad h. l. etiam Schol. Apollonii Arg. I, 409.

οὐλοχύτας ἀνέλοντο. Legerat προβάλλοντα, ut 456. occurrit, etiam h. l. Eustath. Et Schol. apud Wassenberg. προβάλλοντε, προήνευγαν, ἐβάστασαν. quod ultimo loco positum est, spectat potius ad ἀνέλοντα. siquidem hoc est, quod in Nota posui, manu suspensa eleuare molam supra victimae caput, dum preces fiunt; tum fit alterum, προεβάλλοντε. Alii ἀνελάθαι accipiunt, esse de canistro vel vase tollere molam. Apollon. ἀνέλοντε legerat; at Etymol. vnum προβάλλοντε interpretatur.

Ceterum ritus hos sacrorum qui sequuntur, ex antiquiore aeuo, qui a senioribus ritibus passim recedunt (v. Dionys. Hal. VII, 72. qui etiam ex h. l. probat, priscos Romanos iisdem ritibus ac Graecos veteres vsos esse,) illustratos nunc habemus in libris antiquitatem Graecam enarrantibus, locus tamen est inter classicos.

451. 452. versus repetiti e sup. 37. 38.

453. ἤδη μὲν ποτ' ἐμεῦ. Est in Harl. ἤ δὲ, quod praeferam: Inf. Π, 236 variatur: ἤ μὲν δὲ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμέγοιο. vbi v. Est perpetua in his vocibus varietas. Poterat etiam esse εἰ μὲν δὲ ποτ' — ἢ δ' ἔτι καὶ νῦν.

454. Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν. εἰ (debuit esse ✕) quod is versus iterum legitur inf. Π,

237. male tamen ex h. l. translatus, iudice Sch. A. quia Achilles Graecorum clade laetari haud potuit, Chryses potuit, ut barbarus. Vide ad c. l. in quo duo vll. 236. 238 ex h. l. 453 et 455 expressi sunt.

τιμήσας poterat esse quoque ἐκλυες τιμήσας.

μέγα δ' ἦψαο. notatum a grammaticis: Sch. br. μεγάλης ἐβλαψας. Etymol. ἦψεν, ἐβλαψεν — τὸ θέμα, ἰάπτω et ἰπτω. vnde ἡψάμην, ἦψαο, apposito hoc ipso versu. Hesych. ἦψαο, κατέβλαψας. ἐφθείρας. Idem monstrofe δίψαι, βλάψαι. ex δ' ἦψαι. et in Apollon. Lex. ἦψαι, φθείραι. τὸ αὐτὸ πᾶσαι. add. Suidam in ἰπτω. cf. sup. ad vl. 3 προῖαψε.

455. ἥδ' ἐτι καὶ νῦν — Vt ἡ δ' ἐτι locum haberet, deberet antea lectum esse ἡ δὲ μὲν. Sed ἥδ' communis est lectio codd. et edd.

456. ἥδη νῦν. Harlej. ἡ δὲ νῦν.

458. οὐλοχύτας προβάλλοντο. nunc recte post preces factas: ut monitum ad vl. 449. Est tamen et h. l. ἀνέλλοντο in Vat. Cant. Vrat. b. tractatum ex vl. 449 ut recte Clarke censet.

459. — respexit puto τὸ αὐέρυσαν, quod una voce exhibet Ven. A. cum Schol. A. B. L. sicque occurrit vulgo scriptum Pindar. Ol. XIII, 114 ὅταν δ' εὐρυσθενεὶ καρταίποδ' αὐερόνῃ Γαϊάδῳ. quae grammaticis, placentibus sibi in nouis compositis deberi, mihi probabile sit: nam αὐ εὐρόνῃ ipsa sermonis ratio fert, et h. l. αὐ ἔρυσαν. αὐ est πάλιν, retro. Vtrumque memorat Eustath. Corruptius Schol. Pindari αὐρόνῃ ἀντὶ τοῦ ἀνερόνῃ, ἦγον ἀνατρέπη, ἀντὶ τοῦ σφάλλῃ. ut in Homero ἀνέρυσαν vnus Vindob. Induxerat αὐέρυσαν Ald. 2. verum rediit ad veriorē scripturam, quae in Flor. et Ald. 1. erat, Turneb. Mira est subtilitas in Schol. B. L. vbi a Cumaeis hic mos petitur: qui tamen communis esse debuit in sacris, quae diis superis fiebant.

459. 460. 1. ut vl. 462. 3 apponit auctor vitae Homeri sub falso Herodoti nomine c. 37. ut inde probatum eat, Homerum Aeolensem fuisse; nam ὀσφύν (lumbos seu

οοxam) haud memorari h. l. inter proficias, quam soli Aeoles apponere in sacro haud soleant; tūm eosdem fōs los quinque caspidum fustis uti, alios Graecos trinarum caspidum. Lenissima sane argumenta. Probabilius sit, Aeoles antiquum ritum, ab aliis mutatum, retinuisse. Et si ille Aeolensis fuit, dicendum est, aut antiquiore aeuo Aeolensium et Ionum sermonem fuisse eundem, aut iam tum Ionicum sermonem fuisse poetis epicis proprio aliquo usu frequentatum.

460. Exciderunt haud dubie ad h. v. Scholia, quae infecta sunt ad H. B, 423 et Φ, 363. Legerant alii *κνίσση* plurali numero, τὰ *κνίσση*. In Sch. ad B, 423 ipsi Aristo Narcho hoc tribuitur; vix recte. Ita convenire videbantur τοὺς μῆρούς κατακλῦψαν τὰ *κνίσση*, etsi parum convenit quod sequitur: *κοίψαντες αὐτὰ δίκτυχα*. De scriptura *κνίσση* et *κνίσση* dictum iam ad vl. 66.

461. — *διπλῇ* respexit τὸ ὠμοθέτησαν. de resectis vndique pinguioribus carniū partibus, quae femoribus imponerantur: *δίκτυχα κοίψαντες, διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, τὸν ἐπίπλουν*, vt bene Lipsi. et Apollon. h. v. eodem modo. Minus bene Schol. ad H. B, 423 *ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες*, scil. propter duo femora. Alii ap. Eustathium: vt alterum femur alteri imponerent. Ceterum hic locus, aut plures ex eo versus inde a 458 aliquoties repetuntur siue a poeta siue a rhapsodis; B, 421 sqq. Od. M, 359 sq. Γ, 447 sqq.

462. *ἐπὶ σχίζῃς*. Suidas h. v. vulgare habet *σχίζαις*. et Sch. Aristoph. Pac. 1024 *ἐπὶ σχίζῃ. αἰδοπα οἶνον* nunc primum legimus: τὸν πυρωπὸν, seu μέλανα. quod praecunte Heliodoro a multis traditum, etiam ab Athenaeo lib. I, p. 26 B. et probabilius esse videtur quam quod alii habent, et Apollon. τῇ φύσει θερμόν. vel vt alii *διὰ πυρον*.

463. *καμπόβολα* Cumaeis in usu fuisse, aliis triumphantium furcas aiunt Schol. B. et L. et Eust. Fac hoc ita se habere; an propterea hinc petit Homerus? cf. ad 459. In Vindob. huic versui adscriptus erat vl. 426 ex

Jl. B. Argutias in παρ' αὐτοῦ. pro παρ' αὐτῷ vid. apud Thom. Mag. p. 679.

464. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Sic editur. Vt magis Ionica fieret oratio, Ptolemaeus scribebat μῆρε κάη hic et B, 427 (Putauit ergo τὸ μῆρε esse τὸ μῆρος). Et iam Aristarchus sic statuerat; qui tamen adiecerat; et με-
ρα καη ferri posse. Ita sane dicerem τὰ μῆρὰ melius scribi: nam τὸ μῆρὸν fuit, vt Od. N, 26 μῆρὰ δὲ κελάντας. v. Clark. ad Od. Γ, 179. Mirum est, putasse grammaticos μῆρὸν esse dictum per ἐκθλάψιν pro μῆρὸν. Apollonius probabilius, μῆρία esse exlecta ἐκ τῶν μῆρων, vt et Schol. in Etym. voc. μῆρια. Versus idem repositus B, 427. Od. Γ, 461. M, 364, vbi variat scriptura, modo μῆρ' modo μῆρ'. eumque παρῳδήσεν Aristoph. Pac. 1092. 3. Mirum est quod μῆρία, τὰ μῆρια ἄστᾱ esse volunt grammatici in Schol. et Suida.

σπλάγχνα πάσαντε Aristarch. in Schol. A. B. quod restitui. Vox πέσασθαι, priore breui, primo nunc obuia, pro γεύσασθαι, saepius occurret. Egit de ea Valken. ad Ammon. p. 187. sq. locus praecipuus est Athen. I. p. 23 F. p. 26 A.

465. Grammaticorum nouae argutiae in Μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα. Ptolemaeus legebat: τάρν' ἄλλα (an pro τ' ἄρ γ'). At respondet Schol. A. vulgari lectione prius τε esse copulam, alterum articulum τᾶλλα pro τὰ ἄλλα. At Herodianus reposuit, Homerum articulo non vti, esse adeo alterum τε et ipsum copulam. Dices: Immo τὰ est pro ἐκεῖνα, more Homérico. Nisi, vt ἄρα τ' pro ἄρα τε sit, priore loco δὲ legas: μίστυλλον δ' ἄρα τ' ἄλλα. Vnem μιτύλλειν παρὰ τὸ μεῖον recte ducit Etymol. vnde μιστός, μιστός, μιστύλλω. εἰς μῆρὰ διέκοψαν v. inf. ad H, 315. Cum tamen et μυστίλλεσθαι scriberetur, et μυ-
ετίλλη, pro diuersis habuerunt et multa alia argutati sunt grammatici, v. Etymol. h. v. Hesych. Schol. Aristoph. Pl. 627. vbi v. Hemst. Schol. Lycophr. 154. Eustath. pluribus locis, Koen. ad Gregor. p. 264. add. Herodat. I, 132. Ceterum hi versus aliquoties repetuntur, vt B, 427

sq. Od. M, 364. E, 429 sq. cf. H, 317 sq. Ω, 623. Od. T, 422: ὅσῃque tamen est περιστάλλον τ' vel τσ. Nec Ptolemaei acumen alibi repetitur. In fine pro ἔπειραν vn. Vindob. ἔπειρον.

466. Etiam hic versus aliquoties legitur: B, 489. H, 318. Q, 624. ad hunc vide:

467. ε—signo nil in Scholiis respondet. At illud mi-
ror, utrumque versum 467. et 8 nūc obelo transfixos esse
a priscis; sunt enim, ut nunc totus locus legitur, ma-
nifeste inserti aliunde, nam sunt caiosi, et ingrata est tri-
plex ~~ετρα~~ in versus principis 467. 469. Nisi quod
paullo ante ad 460. i in Notis propositi, optione elige-
re malis, ut vl. 467 ex sententia eliminetur. In vna
Vindob. defunt vl. 468. 469. Ceterum πένος de paratu
daptu solleune. Observant: grammatici πένον Homero
usquam de dolore dici. Dactum tamen pro aerumna;
ταλαιπωρία ut B, 291. ἡταιμάζοντο Apollon. Lex. h. v. 3

468: οὐδὲ τι θυμὸς ἐόντων ἁρτὸς ἀνὰ... οὐδ' ἐν: Vat.
Mor. Beroc. quod Stephanus quoque malebat, improbando
se Clarkio et Berglero praef. p. 4.

δαυὰς ἐστίν. Quae δαυὰς ἐστίν sit, disputatum est inter veteres et recentiores. Occurrit haec vox in Homero de nanibus, ut iam A, 306 vidimus, de clipeo, ἀντιπὰς πάντες ἐστίν, ut Γ, 347. tandem ut h. l. de epulis. Accipitur ab aliis δῖος, πτο-ῖος, quod tamen analogia caret, alii per βόκος interpretantur, ut sit δαψὶς (δοῦλη), ἀγαθή, quod sensui convenit; est tamen ea vox ἐν, νόα ἕνεα.

Interea utrumque et auctoritatem habet et rationem. *δαῖς ἐστὶν, ἀγαθὴ*, iam Zenodoto acceptum erat, testis Athenaeo L, 10 p. 12, E. Ad stipulatur Ernesti ad locum nostrum, et ad A, 48. ex quo loco, *ὃ γὰρ μοι παρὰ Πλάτωνα ἐδάκτο δαῖς ἐστὶν*, firmatur ea interpretatio: Iupiter enim de suis sacris loquitur, quae in partes aequas diis tribui nec solent nec possunt. Placet hoc tanto magis, quod A, 576 ipsa vox *δαῖς ἐστὶν* in hac re adhibetur: *ὥς τὴ δαῖς ἐστὶν. ἔσται ἡδὲ*. Erunt itaque et *ἡδὲ ἐστὶν bonae*, ut et Ernesti accepit ad A, 306. Sicque

Schol. ad Od. T, 574. Conueniunt quoque *Φρένας εἶσας*, Od. A, 336 *bonus*. Licet itaque credere, non modo *εἶσας*, *εἶς*, verum etiam *εἶσος* in usu fuisse.

Sunt tamen quae nec minus pro altera interpretatione memorari possunt, ut *εἶσος* sit idem quod *ἴσος*. Primo versus B, 765 *Ἰππους σταφύλῃ (σταθμῇ) ἐπὶ νῶτον εἶσας*. vbi esse pro *ἴσας* manifestum sit. Conuenit *ἀσπίς πάντοσ' εἶσῃ*. v. ad Γ, 347. *Ἰση* ergo et *εἶσῃ* dicit, dicta erit propter portionem cuiusque suam attributam per ministros. (v. Sch. in B. L. ad h. l. Helych. Etymol. in *δαίς*.) hinc *μεῖρα*. *νοῦν* et *δάσασθαι μοῖρας* et *μοῖρα Ἰση* Od. T, 281. 2. Restant *νῆες εἶσαι*, quas reddunt *ἰστέχους*, *ἰσπλάστους*. v. Sch. ad A, 306. E, 63 et Apollon. Lex. *πῆς ἐξ ἐκαστέρου μέρους ἴσως πλεούσας*. paullo argutius, quam volebat; melius tamen quam alii, qui, *ἐπὶ τοῦ ἰέχευ*, *πρᾶστυκᾶς* esse voluerant, ap. Eustath. ad A, 306. 602.

Post haec omnia quaestionem nondum ita expeditam esse arbitror, ut promittari possit de antiquitate hac dicendi forma. Nisi forte conserimus fuisse *ἴσος* et *εἶσος* utroque significatur usurpatum, ut sit *par*, *aequus*, et idem *iustus*, *bonus*. Ut dicit *εἶσῃ* h. l. et alibi, *opulae bona instructae* sunt, requirere videtur formula *οὐδέ τι θυμὸς ἐδούετο δαιτὸς εἶσῃς*. *bene et ex animo opulati sunt*; ut B, 708 *οὐδέ τι καὶ δούουτ' ἄγμευσι*, contenti erant; habebant ducem, qualem animo expetebant; bonum ducem. Ducere videri potest ad idem iudicium Apollon. Lex. *εἶσας*. *τὰς νῆας* — *ἔταν δὲ* — *Φρένας ἔδον εἶσας*, *εὐκράτους*, *ἀγαθῆς*. vnde eadem ap. Helych. leguntur.

Si *εἶσος* ex *ἴσος* ductum est, debuit olim scriptum esse *εἴσος*. Nam per totum Homerum fuisse fuisse apparet. Manet tamen ambiguum, quando *ἀπὸ δα πέντες εἶσῃ* occurrit; volueritne antiquus poeta hoc an πάντες *ἴσῃ*, (*παντοὺς μίσθῃ*.)

469. *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔειπε*. primum nunc occurrit. Reddunt *ἐκπρέσθσαν* recte; tum verò volunt *εἶς* esse *πληθὺς*. perperam. Erat *ἔς*, quod

nunc est ἔγωγε, εἰζέω, olim εἰζέω, pro εἰζέωμι, εἰζιέναι, ἐκί πέμπειν, ἐκβαλεῖν τὸν ἄρον, τὸν πότον cibi, adeoque famem; consentit Etymol. in ἄντο. Altera interpretatio ἔγωγε, πληρώω nata est ex contexto, et ignorata ellipsi: cf. ad Il. T, 402 ἐκσί χ' ἔωμεν καλέμενα.

470. καῖροι μὲν κρατῆρας ἐκστέφοντο ποτοῖο. Schoel. Theocr. III, 18 καῖροι δὲ στ. Versus hic cum seqq. iterum occurrit inf. I, 175 et Od. Γ, 339. Φ, 271. Ambigitur utrum de corollis, quibus crater cinctus esset, an de repleto usque ad oram cratere sit accipiendum. Si prius est, iungenda erunt κρατῆρας ποτοῖο, crateres vine pleenos, ἐκστέφοντο absolute, sc. ἄνθεσι. Seniores hoc more pocula coronandi vfos esse nemo dubitat; sed quaeritur de vita heroum aut potius de Homérico more. Nam tragici et hinc alii suorum temporum morem in hoc, ut in aliis, in heroum vitam intulere, ut ipse Virgilius Aen. I, 724. At Homérici heroes corollarum vsum ignorarunt. Itaque ipsi veteres accipiunt στέφασθαι, ἐπιστέφασθαι κρατῆρα, craterem usque ad oram, vine oram ambientē, implere. ὑπὲρ τὸ χαῖλος ἐπλήρωσαν, ὥστε δοκεῖν ἐστέφθαι τῷ ὕδατι. Sch. B. L. Et Athenaeus I, 11 p. 13 E. (unde Suides sua petiit in ἐπιστεφάας κρ.) ἐπιστέφονται ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἦτοι ὑπὲρ χαλσὶς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. add. XIV, p. 674 F. Conuenit inf. Θ, 232 κρατῆρας ἐπιστεφάας αἶναιο. item Od. B, 43 pro πλήρεις. Itaque casus secundus iungitur, quem vocabula copiae requirunt, ut πλήρης οἴνου. Otiosus esset hic genitivus in altera acceptione, coronare pocula vini, κρατῆρας αἶναιο, atque oratio ieiuna. Aliiter res se habet Θ, 70 vbi ἀπας αἶναις occurrit, eodem modo quo ἀσπὸς οἶνοισι. τῖσαι αἶναιο κασιόβιον αἶναις. hic enim vini notio vim habet.

Hisce de causis videor mihi veteribus recte peruisse, simulque occurrisse iis, quae contra interpretationem hanc monentur, apparebitque Virgilianam rationem ab hac diversam declarare quidem, quid Virgilius senserit, Tragicos plerumque sequentis, non autem, quid Homerus.

471. Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάσσειν.
 Variam habet interpretationem et hic versus propter vsum ignotum vocis ἐπαρξασθαι hac in re. In Sch. B. Leid. Lips. est ἐπιχέαντες parum grammatice; nam ἐπαρξασθαι δεπάσσει, sic iunctum, non potest esse infundere in pocula; ἐπιχέειν ἐγγέειν ἐκ τὰ δέπα. Saltem sic dicendum, per ellipsin haec efferrī pro ἐπαρξάμενοι ἐγγέειν. Et si et sic praestabit νώμῃσαν δεπάσσει, pro ἐν. σὺν δ. Sautuli itaque interpunctionem post πᾶσιν.

Alii ἐπαρξάμενοι de libatione acceperunt: ἐπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς, πᾶσιν ἐνώμῃσαν: eadem Schol. vnde et Hesych. reddit στείσαντες. At enim non pueri libant; sed continuæ qui poculo sibi praebito libant: adicitur quoque hoc ipsum στείσαι in altero loco Od. Σ, 424 Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον. αἱ δὲ θεοῖσι στείσαντες πόν. Sic et Od. H, 183. 4. Φ, 272. 3. Viderat hoc quoque Gronov. Obsl. I, 4. Apud Eustath. ad Od. Φ, p. 1908, l. 61 est ἐπαρξασθαι ἐπὶ τοῖς φθάσαι πάλιν ἄρξασθαι. respectu particulae praepositae.

Cum ex his non multum proficias, videtur redeundum esse ad interpretandi vias certiores. ἐπαρξασθαι est omnino, incipere, initium facere; cuiusnam rei? eliciamus ex ipsis verbis νώμῃσαν ἐπαρξάμενοι sc. τοῦ νομῶν. Sedent continuæ in longis sedilibus, alii propiores crateri, in mensa posito, alii remotiores. Miscetur vinum in cratere: facit hoc κήρυξ, vel οἶνοχόος, implentur inde pocula, τὰ δέπα; et distribuuntur singulis conulis, initio ab illis facto, qui proximi sedent: hoc est ἐπαρξάμενοι τοῦ νομῶν: adeoque νομῶσιν ἐν δεπάσσει, accedentes ad singulos pocula circumferunt pueri, seu ipse praeso. Od. Σ, 424 vbi Τοῖσιν δὲ κρητῆρα καράσσαστο κήρυξ — Νώμῃσε δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον. (Factum id esse hic, ut primo loco praeberetur ei qui a dextra sederet, et sic potro a dextra, videtur innui per ἐπιθέειν. v. inf. ad 594.) Conveniunt cum his loca: Od. H, 182 Πεντόνοος (κήρυξ) δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Νώμῃσε δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος, δεπάσσειν. Sicque καὶ τοῖς τοῖς nostro et Il. I, 176. Od.

Γ, 339. 340. Φ, 271. Elliptice inde efferri coepit; quod Od. Σ, 417 est: Οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσαι. quod explendum erit. ἐπαρξάσθω νωμῶν τὸν οἶνον ἐν δεπάεσαι. Sane hoc δεπάεσαι iungitur modo cum ἐγχείαι, vt Od. L 9 μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἶνοχόος Φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσαι. et cum, ἐνοινοχοεῖν, Od. Γ, 472 Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσείοις δεπάεσαι.

Mature tamen ellipsis coepit latere, nam Hymn. in Apoll. 125 Apollini Themis νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο, positum est simpl. praebuit; nisi et ibi suppleas νωμῶν, νέμειν, παραδεῖναι.

πᾶσιν autem οὐ τοῖς ποτηρίοις, quod factum a nonnullis, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν, iungendum notante Athenaeo L c. p. 13 E.

472. 3. 4. recitat. Plutarch. de Musica pr. p. 113κ C. et iterum sub fin.

472. ξ— quod πανημέριοι non eo valet, vt per totum et integrum diem cantauerint; sed per id quod diei adhuc supererat. Eadem Sch. B. L. tam grauis visa est observatio! Ceterum versum laudat, et epitheti ac numeri suauitatem commendat Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 82.

473. καλὸν αἰδόντες παῖθονα (ξ—) ὅτι Παῖθονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον. καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς. Sch. A. Paria Sch. B. Lips. Leid. et iam Apollon. ex eoque Hesych. tam Etymol. Quod hymnum ad depellendam pestem cani solitum pronuntiant, ex h. l. et contexto petiitum esse apparet. Porro ποτὲ μὲν vox notat τὸν λεγόμενον παιᾶνα εἰς Ἀπόλλωνα ait idem Apollon. Lex. h. v. quod tamen fieri vix potuit antequam nomen Παῖθονος, qui deus medicinae in Homero est, ad Apollinem transferretur. At antiquius nomen hymni seu genericum seu lacti saltem euentus fuisse videtur; nam, iterum caeso Hectore victoris hymnus est: Il. X, 391. qui vsus vocis etiam est apud bonos scriptores: v. Ruhnken. ad Timaeum voc. παιανίσσαι. Cetera non habemus, Si cum deo Paesone aliquid com-

mune hymnus habuit: dicendum est, fuisse proprie hymnum εἰς τὸν Παιήονα, medendi deum, E, 401. 899. 901. Od. Δ, 232. dictum et ipsum Παιήονα. Nisi suspicari velis utrumque versum 473 et 4. esse a rhapsodis serius suppletos: cum iam Apollo Παιήων et Παιᾶν vsu frequentaretur. Versum 474 ἀθρεῖσθαι statim videbimus. Quinque genera hymnorum memorant Sch. B. L. et Leid. hic iam ap. Valken. ad Phoen. p. 729. De voc. Παιήων video nunc docte disputari a viro doct. Ilgen ad H. in Apoll. p. 300.

474. μέλποντες Ἑκάεργον. ὁ δὲ Φρένα τέρπει ἀκούων. Respicit hunc versum, puto, memoria tamen lapsus, et confundens alterum locum N, 493 Xenophan. Sympol. 8, 30 ἔστι μὲν γὰρ δῆπου καὶ Ὀμήρω· γάνυται δὲ τ' ἀκούων. Debuit autem huic versui adscriptus esse obelus; nam pronuntiant Sch. A. B. L. ἀθρεῖται, et addit Sch. A. ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρησθαι προσέθηκεν αὐτόν. nec iniuria. modo adiectum esset: debeaturne obelus iudicio grammaticorum an codicum auctoritati. Fuisse autem, qui Apollinem h. l. intelligerent, ex eo quoque apparet, quod fuere, qui seiungerent: καλὸν αἰέδοντες, παιήονα μέλποντες ἑκάεργον. ap. Eustath. p. 138. Quando primum nomen Παιήων, Παιῶν, Παιᾶν, ad Apollinem translatum occurrat, videant alii. In Pindaro P. IV, 481 Παιᾶν τέ σοι τιμῇ Φάος antiquus vsus vocis esse videtur; ap. Aeschylum aliquoties est omnino hymnus. Παιᾶν pro Apolline in Sophocle occurrit. Benteius versum delendum esse censet et ipse; observat idem praeterea vocem μέλποντες suspectum versum facere; nam alibi est μέλπεσθαι H, 240. Π, 182. At apud alios occurrit μέλπειν, ut ap. Apollon, I, 569. 1151. Π, 716. apud quem etiam est Π, 704 ἰσπαῖήονα Φοῖβον μελτόμενοι.

477. ζ- ὅτι οἱ ἐξῆς ἐκ τῆς Χρύσης μετέρχονται etc. Sch. A. Emenda τῇ ἐξῆς. Observatio spectat ad numerum dierum duodenarium. Nam χθις δὲ εἴβη 424 et sequitur 493 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦ δωδεκάτη γενετ' ἦώς.

De ἡριγένεια, mane orta, multis agunt Schol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v.

479. ἔκμενον οὖρον, *ventum secundum* esse, in aperto est; verum votis origo et sensus ignoratur proprius; ab ἑκμός, ut humidus sit, duci nequit: etsi sic a multis traditur, etiam in Alleg. Homer. p. 55. ut ab ἰκόμενος sit, vnde πορευτικός redditur, non magis admittit ratio grammatica: etsi propterea etiam ἔκμενος quidam scripserunt. Debuit esse verbum ἔκμι. ἔκμι, et inde ἔκμενος.

480. οἱ δ' ἰσθὺν στήσαντ', ἀνὰ δ' ἰσθία — Sch. br. legerunt στήσαν τ', ἔστησαν, nec male, sequente τσ.

481. ἐν δ' ἄνεμος πρήσε μέσον ἰσθίον. πρήσειν est proprie Φυσᾶν flare, ut II, 350. et hinc altero loco incendere, conflato sc. igni. Ita digerenda sunt grammaticorum notata, in Schol. Suida, Etymol. Hesych. et Eust.

Commendant versus numeros Sch. B. et L. hic quoque notum illud repetit, quod ab alijs quoque notatum est: Ἀριστοτέλης Φησιν, ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ ποιητής.

482. ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρη κορφύρεον μεγάλ' ἰαχε. Malebat Barnes κορφῦρον, sine causa, ut Clarke monuit; nam et κορφύρεος est media breui. Scilicet fuit κορφύρω, media longa, ut E, 16. vbi mare nigrescit, κορφύρει, et κορφυρέω, κορφυρῶ, media breui. Esse autem κορφύρεον τὸ μέλαν certatim docent grammatici, inque his Eustath. cf. ad E, 16.

μεγάλ' ἰαχε haud dubie est corruptum, et emendatum iam a Beutl. μεγα φιαχε et a Dawes, qui et inter et a interponebat digamma φιαχε. Scilicet ἰάχω, ἰαχή, cum cognatis, pronuntiata sunt cum digamma: ut γένετο ἰαχή τσ φόβος τσ. quod aliquoties occurrit, primum Δ, 456. vbi alia loca congescit Clarke, causam hiatus ignorans. Sunt loca pauca, quae repugnant; sed ea emendatione egere videntur. cf. ad B, 316 ἀμφιαχούαν. In Hesych. erat μεγάλ' ἰσχε. nunc emendatum.

483. διακρήσσουσα κέλευθον. legebatur κέλευθα sonminus grato. At κέλευθον est lectio multorum librorum:

Sant. Harl. Vat. mf. Tz. ap. Bentl. Vrat. a. b. A. Eton. add. Vindob. accedit Ven. c. Schol. Eustath. Sch. br. Etiam sic Od. B, 429.

484. κατὰ στρατὸν est Aristarchea lectio; quod docet Schol. A. similiter vt sup. 424. sicque Lipf. Vindob. Alii legunt μετὰ, quod vsui sollenni conuenit: sicque Cant. Vat. mf. Tz. ap. Bentl. Barocc. Eton. Vrat. A. Townl. Mosc. r. vn. Vindob. etiam Lipf. et Ven.

486. ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. Erat ψαμάθου in ed. Flor. Ald. 1. sed statim Ald. 2. recepit ψαμάθοις. Errant codices inter utramque lectionem. ψαμάθου Vrat. c. Mosc. 3. et ex corr. 1. Vindob. ψαμάθοιο (deb. ψαμάθοι) Mori. Cant. Lipf. Vrat. a. b. vn. Vindob. Schol. Apollonii III, 257. at ψαμάθοις firmatur auctoritate Ven. et Sch. tum Apollonii Lex. p. 301. Vfus pluralis in hoc voc. frequens ap. Homer. et eodem modo ὑψοῦ ἐπὶ νατίῳ Od. Δ, 785. Est itaque ἐπὶ ψαμάθοις retinendum: quod et legitur in Hy. in Apoll. 507. Variat simili modo lectio N, 12 ὑψοῦ ἐπ' ἀπροτάτης κορυφῆς Σάμου, vbi Townl. ἀπροτάτη κορυφῇ non male. Et in hac ipsa voce inf. Ψ, 853, vbi vulgatum erat ψαμάθοιο et ψαμάθου, cum vera lectio sit ψαμάθοις. Totus versus ab alia manu adscriptus erat in Lipf. Townl. et Eton.

ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν. De etymo voc. ἔρμα, quod est ἔρεισμα, στήριγμα, cf. B, 154. Multa disputantur in Schol. Etymol. Eustath. pluribus locis. Add. Sch. A. B. ad II, 549. vbi est ἔρμα πόλῃος. columen urbis. at Δ, 117. sagitta est μελανῶν ἔρμ' ὀδυνάων. vbi vide. Male ab ἐρεῖθειν ducunt ἔρμα. Praestat dicere, ῥεῖν, iungere, conferere, adeoque firmare, stabilire, fuisse primitus ἔρειν et ἔρειν, cf. ad E, 182. — Quae ex Schol. B. et L. adscripta sunt, iam erant vulgata e cod. Leid. a Valken. Disf. p. 139 praemisso nomine Πορφυρίου.

487. αὐτοὶ δὲ σκίδναντο Vrat. a. b. pro vulg. αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο.

488. *αὐτὰρ ὁ μήνυε, ἤησεν* π. In Hesych. erat *ὁ-μήνυε*, corr. Bentl. Clarke pronuntiare iubet *μήνι*, quia media est longa, vt B, 769, at iam sup. 422, vidimus *μήνι* Ἀχαιοῖσιν. Necesse est adeo, vocalem longam ante aliam vocalem corripī posse: vt in *ἔθυσεν* A, 551, P, 661 *ἡμύνειν*. v. ad B, 148.

488 — 492. Exciderunt obeli. Nam hos versus Zenodotus *ἡθέτησε*, at v. 491 *οὐδέ ποτ'* ne scripsit quidem. Iudicium haud obtusum: si quidem suppleti esse possunt ab eo, qui nexum narrationis seruare vellet. Modò adscripsisset, solone animi iudicio, an quod versus libris tunc aberant, ita statuerit. Recitat vsq. Plutarchus de Tranquill. p. 465 E. verum is omnino vulgatam lectionem recitare solet.

489. *Πηλέος υἱός*. Ita editum erat vsque ad Barnes. qui mutauit *Πηλῆος υἱός*, quod tamen Harl. Bentleii habet et Mosk. 1. Clarkius *Πηλέως* reposuit, quod habebat ap. Bentlei. Var. et Mor. ap. Barn. Laud. Barocc. add. Eton. Vindob. Mutationis ratio nulla idonea est: nam omnes formae, *πός* quidem frequentissime, sed et *εός* et *εως* occurrunt, vt lubricum sit aliquid velle ita constituere vt ab ea lectione, quam antiquitas dedit, recedamus. Disputare licet et ambigere in notis quantum libet, ergo *Πηλέος* retineamus quod, binis syllabis pronuntiandum, h. l. constanter seruant codd. ceteri, etiam Ven. Similis varietas est II. T, 216, Π, 21. Aliter res se habet II, 203. vbi vide.

490. *οὐτα ποτ' εἰς ἀγορὴν* — Erat *οὐδέ ποτ'* in L. ap. Beazl. et sic Gregor. de Dial. p. 190. *κυδῖανειραν, τὴν ἐν ἱέως ἀνδρας ἐχούσαν* vel *καιοῦσαν*. Sch. hr. et Hesych. Optime ipse poeta interpretatur II. I. 441 — *ἀγοράων, ἵνα τ' ἀνδρας ἀριπρεπέας τελέθουσι*. Debuit olim esse *κῶδης*. Vnde et *κυδῖαν*, *κυδῖας* venit.

491. *οὐτε ποτ' εἰς πάλεμον ἀλλὰ φ.* Ita iam Wolf. edidit ex Ernesti iudicio. Erat antea *εἰς πάλεμον γ'*, fulcrum hoc in seniore poeta saltem certis in locis, quae determinationem aliquam admittunt, recte appones, non

in Homero, qui tono tantum tribuere videtur, ut fulcro non indigeat. Statim hoc accessit in Ald. pr. At abest γ' a Cod. Lipsi. Vrat. A. b. c. Mofc. 1. a pr. m. tum a Barocc. Vat. et aliis. ita Plut. l. c. Benth. haud male ex vsu poetae emendat; οὔτε ποτὲ πτόλεμόν δ'. Sed et ἐς πτόλεμον recte, ut sup. 126. E, 152.

ἀλλὰ φθινύθσκε φίλον κῆρ. Hemistichion cum. vs. sequ. de Pyrrho scite adhibet Plutarch. in Pyrrho p. 390 C. quod iam Clarke notauit; iterum in Cleomene p. 821 B. C.

φθινύθσκε vi transitiva acceptum est in Sch. br. φθαιρε. Et sane φθινύθειν vim habet cum τοῦ φθέρειν tum τοῦ φθείρεσθαι potest tamen h. l. accipi pro ἐτήκετο (κατὰ) τὸ κῆρ.

492. αὖθι μένων. αὖθι pro αὐτόθι nunc primum occurrit. Notauit vocem ipse Apollon. Lex. αὖθι, ἐν τοῦτω τῷ τόπῳ. Confunditur passim cum αὖθις; iterum, quod idem est ac αὖ, αὖτε. cf. Sch. B. ad I., 62. Etymol. in αὖθι. Hesych. Schol. Apollonii I, 1356. Ammon. p. 27.

αὐτὴν τε πτόλεμόν τε. recte πτόλεμον post syllabam breuem τε. Et hoc per totum Homerum obseruandum: etsi vbique fere librarii aberrant, ut h. l. Lipsi. et alii.

493. Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γένετ' ἥως — ξ (obelus praefixus locum non habere ponit). Mirum fuit Aristarchi acumen, qui scripserat ἄλλ' ὅτεδῃ, ut δηλαδῇ. „at nec Homerus ea voce vititur; et corrumpitur sententia; esset enim ex ὅτε, interdum.“ (Hoc necesse non esset: sed ὅτεδῃ, τότεδῃ, se exciperent, quando, tum; esset tantum inutile studium compositione procu- dendi vocabula noua.) Aristarchum refutauerat Paraphilus; et Herodianus ἐν τῇ Ἰλιάκῃ προσφάτῃ asseuerabat, vsu τοῦ ὅτε omnino esse nullum in Homero; idem tamen in libro XIX τῆς καθόλου agnouerat vsu in J. A. 64. 65. ὅτε μὲν τε — ἄλλοτε δέ. Haec Sch. A.

Mirum quoque quod ἐκ τοῦ in iisdem Sch. A. a grammaticis antiquis pro forma Thessalica venditatur, pro ἐκ τοῦ. ita tamen etiam Apollon. de Syntaxi p. 55.

496. παιδὸς εἶναι. Bentlei. dubitabat, quomodo digamma tueretur in παιδὸς εἶναι. nam ut εἶναι est, ita videbatur quoque εἶναι esse debuisse. Enimvero fuit vel εἶναι vel εἶναι. v. Excurs. ad 393.

ἀλλ' ἢ γὰρ ἀνεδύσατο κύμα. θαλάσσης. Ven. ἀνεδύσετο, ut ἐβήσετο. v. Sch. A. etiam sic Mosc. 1. Praestat h. l. vulgatum, quippe in narrato facto.

497. ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόν τε. — quod non accipiendum est, quasi Olympus supra caelum esset; sed quia montis cacumen supra nubes affurgit. Sch. A. paulo subtilius. v. Excurs. de Olympo ad A, 494.

498. εὐρύστα Κρονίδην. primum nunc legitur; et Sch. A. ψιλῶς, μεγάλῳ φωνον, ὡς τὸ ἐριβρεμέτης. ἢ μεγάλῳ φθαλμον, διὰ τὸ πρηνόητικόν. Additur tamen in iisdem et Sch. B. priore sensu ductum esse παρὰ τοὺς ἄλλους, in altero παρὰ τὴν ἄλλα, ὅ ἐστι τὴν φωνήν. quae erronea sunt; ita enim εὐρύστα esset. Sed ut ἀθροῦς, νόρους, ita εὐρύους esse potuit, unde εὐρύουτος, εὐρύουτα, late prospicientem, unde et ductum est εὐρύοπτος. Sic E, 265 εὐρύστα Ζεύς. Manet tamen vel sic ambiguitas, annon ab ὄψ, ὀπός, φωνή, unde fit ἡροῦς. μέρους. ducere praestet, ut sit late sonans, tonando, ἐριβρεμέτης. ἐρισμάρετος. βαρύκτυπος. Nec certiora discas e grammaticis, Sch. br. Eustath. Etymol. Hesych. et primo loco, Apollon. Lex. h. v. Chrysippus, ut dignius numine epitheton esset, acceperat τὸν εἰναι ἐν τῷ διαλέγεσθαι (ab ὄψ, ἢ φωνή) καὶ διαβαθηκότες (h. e. ὑπερβεβηκότες). τῷ δυναμει τοῦ λέγου. ap. Plutarch. de aud. poet. p. 31 E.

498. 499. repetuntur inf. Il. E, 753. 754. et prior iterum Θ, 3. Recitat. εἶρε δὲ — Stobaeus Ecl. lib. I, p. 2. Ex vl. 500 lqq. profecit Callimachus in Dian. 26.

501. ὅτ' ἀνδρεῖωνας ἐλοῦσα. non potest ἐλεῖν cum casu secundo iungi; nec ὑφελεῖν vsu notum est. Verum supplendum: ἐλοῦσα αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀνδρεῖωνας σὺν τῇ δε-

ξιά. Ita et sup. 107 ξανθῆς τε κόρης εἰς Πηλεΐωνα pro ἐκ. κατὰ κόρης. et 407 λάβε (κατὰ) γούνων (αὐτόν.) Morem supplicum notavit Plinius XI, 45 *antiquis Graeciae in supplicando mentem attingere mos fuit*. Notus locus Callimachi H. in Di. 126.

503. Respicit locum Dionys. Hal. in Arte rhet. 9.

504. κρήνον Vrat. A. et al. v. ad 41.

510. ὀφέλλωσι τέ εἰ τιμῇ. τιμὴν praefixum est Scholiis B. L. sicque Vrat. b. et A. Etiam Eustath. τινὲς δὲ γρ. τιμὴν, vt sit αὐτὸν κατὰ τὴν τιμὴν. quod tamen minus gratum.

ὀφέλλωσιν τε οἱ τιμὴν aduersante metro ed. Flor. quod non debebat probare Ernesti. Eadem varietas est in codd. Vindob.

512. ἀχέων Vrat. a. sed vitio librarii, qui χ et x saepe permutat.

513. εἶπετο. hoc reposui, nam ita et alibi Homerus εἶπετο. εἶποντο. nusquam ἤρετο quod vulgatum erat; emendatum quoque ἀνῆρετο J. Φ, 508 et ἐξῆρετο E, 756. Apollon. Lex. in εἶπετο. tum vero et h. l. sic legerant Ven. et Sch. B. L. in his adiectum: εἶπετο, ἔλεγον. εἶποντο δὲ κῆδ' ἐκάστη Od. Λ, 541. tum porro Mor. Land. Eton. Lipsi. adde Townl. Vrat. a. Mosc. r. tres Vindob. et cf. Etymol. in εἶπω. Variat quoque alibi scriptio, vt apud Platon. et al. Ex Schol. Lipsi. laudat Bentl. ὁ δ' Ἰξίων ἔγρετο. κακῶς. Etiam αὐτίς et αὐτίς variat: v. ad vl. 27.

515. ἀπόσιπ'. De voce v. ad I, 309.

517. μέγ' ὀχθήσας. primo nunc occurrit vox haec saepius in Homero obuia, valde vexata grammaticorum commentis, ex etymo ductis. Si ad loca ipsa animum attenderis, vsus vocis esse intelliges, aut in *gravi dolore* aut in *indignatione*: vtrumque facile reuocari potest ad *animum valde commotum* aut ad notionem τοῦ στενάζου, *ingemiscere*. Audiamus primum Apollonium Lex. h. v. p. 520 ὀχθήσας, οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχὴν τῶν δὲ μέγ' ὀχθήσας (ex J. H, 454) ἀπὸ (δὲ del.) τῶν ὀχ-

θων, αἱ εἰσιν ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. (quod de commotione animi est intelligendum. Commode laudant Lexica ex Sophroclis Oedipo 914 ὕψου γὰρ αἶραι θυμὸν ὀλίπους ἄγαν λῦταισι παντοίοισι.) Pergit Apollon. τάσσουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάξαι. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ στενάξων τετάραιται τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μεταωριζόμενος. Partem Scholii huius exscripsit Hesych. adiectis aliis quae ad etymologiam ἀπὸ τοῦ ὄχθος, (quod est βάρος,) ὄχθεω, spectant, quam Etymol. quoque habet. Eodem redit Scholion Ven. A. B. ad h. l. εἰς ὕψος ἐπάρας τὸν θυμὸν, κατὰ τοὺς ὄχθους. ἢ μεγάλως ὄχθεσθεις παρὰ τὸ ὄχθος. At Sch. br. μέγα στενάξας καὶ δεινοπαθήσας. Eadem occurrunt aut similia in Eustath. ad h. l. et alibi, inprimis ad Il. O, 101. Sch. Ven. ad Il. Σ, 5. Quod ad Il. Θ, 208 in Cod. Lips. adscriptum super ὄχθίζω laudat Ernesti, etiam apud Eustath. reperitur p. 707, 8.

518. ἢ δὲ sic Apollon. Lex. in ἢ et Ven. A. et Etymol. in ἢ ὄντως. ἀληθῶς. Alii ἢδὲ, quod nonnulli pro ἐπειδὴ acceperunt in Sch. Leid. et Eustath.

— ὅτε μ' ὄχθ. L. C. Vat. ap. Bentl. Ven. Vrat. a. Mosc. 1. Townl. suavius forte ad aurem quam ὅτ' ἐμ' ὄχθοδοπῆσαι. ὅτε μ' ὄχθοδοπῆσαι ἐφῆσαι Ἡρῇ. Apud Platon. et pl. ὄχθοδοπος est iniustus: Timaei Lex. p. 128; adeoque ὄχθοδοπεῖν iniustum esse. Nec tamen hoc sensu dictum esse potest h. l. propter ea quae sequuntur, ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ἐνείδεαις ἐπέσσω. nam si quem opprobriis pronoco, ille non tam iniustus sit, verum irascitur, exasperatur. Vnde patet ὄχθοδοπῆσαι h. l. esse, irasci Iunoni. Schol. Etymol. reddunt ἀπέχθεσθαι. et ὄχθον καταστῆσαι. Hoc alterum habet locum et quod in Etymol. est: τὸ διὰ λόγων μαχέσασθαι. Atque ita etiam enenit: inf. 539 Ἀψα δὲ κετρομένοισι — Iuno Iouem asperis dictis ad iram pronocat, et procedit res ad iurgia et minas.

519: Ἡρῇ primo casu Aristarchus, ut sit ὅταν ἢ Ἡρῇ — τότε ὄχθοδοπῆσαι μ' ἐφῆσαι (supplevit adeo αὐτῇ) Sic Ven. A. B. et Schol. ap. Bentl. Est et in Ed. Flor.

Ἡρα. Scilicet sic interpungere debebant: ὅτε μ' ἐχθροὺς
 πᾶσαι ἐφήσει, "Ἡρα ὅταν μ' ἐρέθῃαι τ' ὅτ' ἂν e Lipf.
 notatum sicque Ven. et Sch. A. B. cf. Etymol. h. v.
 quem supple e Schol. A. Etiam haec scripturae varietas
 vbiq̃ue occurrit, nec in singulis locis emendatione digna.
 Nil refert vtro modo scribas: modo constanter. Retine-
 rem ὅτ' ἂν quia etiam ὅτε καὶ distincte scribitur, et quia
 omnes contractiones duarum vocum senioris compendij
 sunt habendae; nullo tamen cum fructu haec notatio
 fieret.

ὄνειδος praeante Oxon. rescripsit Barnes, cum vul-
 go editum esset ὄνειδος, quod et per totum Hom. pleri-
 que libri habent Ven. Eton. Vrat. c. al. At altera scri-
 ptura ὄνειδος alibi occurrit, (etſi vbiq̃ue v. c. B. 277.
 Π, 628 cum varietate) eamque tuentur h. l. plures codd.
 vt Mor. et L. Bentl. Agit de forma vocis Sch. A. ad Φ, 471.

520. ἡ δὲ καὶ αὐτῶς. sic, nulla de causa. Minus be-
 ne Sch. μάτην. ψευδῶς.

521. καὶ τὲ με· καὶ τ' ἐμὲ, Vat.

522. ἀπόστιχες. Apollon. Lex. ἄνθι. „Hesych. male
 ἀπόστιχες et ἀπόστιχες“ (quod iam alii correxerunt.)

μή σε νόησιν antea legebatur; non multum refert; ex
 regulis tamen criticis alterum μή τι propter antiquam au-
 thoritatem erat reponendum; nam Sch. Ven. A. οὐχί,
 μή σε, ἀλλὰ μή τι, αἱ Ἀριστάρχου, καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν
 πᾶσαι διορθώσεις. Declaratur quoque exemplis τι non
 vacare; id quod nemo ignorat. Similia Sch. Lipf. ap.
 Wassenb. versus 536. 7. vtrique lectioni accommodari
 potest.

524. κατανεύσομαι. Est Aristarchea lectio: nam fuit
 quoque lectum ἐπινεύσομαι eodem sensu; verum, cur vox
 damnanda esset, fuit forte causa, quod ἐπινεύσομαι non oc-
 currit, sed tantum ἐπινεύω, vt 528. P. 209. et al. Schol. A.
 οὕτως κατανεύσομαι, οὐχὶ ἐπινεύσομαι, Ἀριστάρχος ἐν τοῖς
 πρὸς Φιλητῶν προφέρεται. Apud Wassenb. e Leidenſi extat
 Porphyrii ζήτημα, cur Iupiter non statim promissum persol-
 verit? Ineptae quaestioni soluendae ineptiora afferuntur.

Simplex erat respondendum: ita tota narratio epica perierat; nam res statim erat ad finem perducta. — τῇ κεφαλῇ κ. Vrat. a. male. idem κεκοίθει. Laudat hunc versum Etymol. in κραινω ad vocis huius etymon ex nutu capitis conficiendum.

526. ἔ- ἀτι περιώρισε τοὺς τρόπους inquit Sch. Ven. A. h. a. quod poeta definiit modos, quibus aliquid irritum fieri potest.

καλινάγρετον. Apollon. Lex. καλὶνὰ ληπτὸν, οὐδὲν μεταμέλητον. Idem reliqua verba interpretatur. In Sch. B. L. e Porphyrio de trinia his modis promissi haud servati multa disputantur; etiam in Sch. A. adde Eustath. Tum monentur alia de interpunctione ab aliis aliter infusa. Similia Schol. Amst.

De τέκμων nil monetur in Ven. τέκμων, τέλος, est in Apollon. Lex. τέλος, σημειὼν, in Sch. br. At v. ad Z, 349. H, 30.

527. οὐδ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι. Ita fere scriptum et editum erat. Recte γ' eiicitur, si constare nobis volumus (v. ad v. 491). Et eiectum iam a Wolfio, ex Ernesti auctoritate, qui in mss. Lips. et in ed. Flor. abesse monnerat, abest quoque in Mor. Laud. Vrat. a. b. c. A. Mosc. 1. et Veneto. Adde binos Vindob. Schol. Eurip. Alc. 981. Maxim. Tyr. disp. X, p. 182. R. Themist. IX, p. 127. et Stobaeum Serm. XI, p. 136, ubi legitur ὅπερ ἐν κεφ. at p. 139, ubi e Trismegisto vss. 525. 6. 7. excitantur, est ὅ τι καὶ. Iouis nutum hinc. expressere multi; v. Callim. in Di. 40.

528. Ἡ καὶ χρυανέσθην δ' ἄ. Quod Phidias hinc diuinum Iouis signum adumbrasse narratur, notum est: v. Plin. XXXIV, 8. Valer. Max. III, 7. ext. 4. Locus classicus est Strabon. VIII, p. 543. A. B. Polyb. fragm. XXX, 15, 3. magna scilicet visione, seu phantasmate per hoc versus in eius mente excitato. Alia enim ad ipsam artem pètere inde vix potuit. Ad Euphranorem tractatam video in Schol. L. ad 530. cum Eustathio. cf. Valer. Max. VIII, 11, 2.

κυανέοισιν ἐπ' ὀφρύσι. L. Etoni et m. Tl. ap. Bendl. item Vrat. c. et hoc voluit vn. Vindob. κυανέοισιν. Colorem voci subesse *nigricantem* dubitari vix potest post tot alia, quae et significatum illum vocis, et Iouem, Neptunum et Plutonem *nigra* barba et capillo exhibitum fuisse testantur. Nuper tamen vir doctus (*Whitaker de orig. Arianismi* p. 282) docere nos voluit, declarari *supercilium cyano tinctum*, pigmento quod nos appellamus Indicum (*Indigo*) cum quo confundit quoque *kenna* Arabum. Mirum, si hoc ita se habuit, nihil quicquam hac de re veteribus notum fuisse; cum tamen de rubricae usu in signis deorum satis moneant. Saltem docendum erat, ex India, Aegypto vel Arabia iam Homeri aetate illata fuisse pigmenta.

Ceterum versus tres seqq. recitat Strabo VIII, p. 543. et versum priorem iterum XVII, p. 1168 C. passim alii vt Dio. Or. XII, p. 383. Themist. XVI, p. 210. Lucian. Icarom. 33. Sensum reddidit Callim. in Dian. 39
 ὅς οὐ μὲν εἰκὼν μῦθον ἐπεκρήνε κρήνη.

ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Proprie supercilia non annuunt, sed oculi vel caput. ὀφρὺς proprie attollitur vel demittitur, ἐπαίρεται, κατὰγεται. Tam vero ei tribuuntur, quae fronti propria sunt, vt contrahatur, relaxetur. συστέλλεται, συσπάται, συνάγεται. at nunc tribuitur, quod capiti proprium est, vt annuat. Nam h. l. τὸ ἐπινεύειν fit *motus capitis*; alias idem, vt et *annuere*, generalius dicitur pro concedere preces et sic porro. Igitur vsus loquendi haec confudit, ipsa natura eo ducens; nam iuncta haec esse solent, motus capitis, frontis et supercilia. Vnde recte Plin. XI, 37 *Supercilia homini et pariter et alterne mobilia, et in iis pars animi; negamus, annuimus*. Grammatici aiunt, positam esse partem pro toto. Iterum de Ioue dictum occurrit P. 209. Et Od. II, 164. Minerva signum dat haud dubie motu capite, ἥ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε. et Vlysses sociis, vt se soluant: Od. M, 149 ὀφρύσι νευστάζων, et Od.

I, 468. αἶψά δ' ὀφρύσι νηὶν ἐνάστω, et idem Telemacho
Φ, 431. ἥ καὶ ἐκ' ὀφρύσι νηῦσε.

529. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεβρώσαντο ἄνακτος.
Esse ἀμβροσίας simpliciter θείας probabile sit: v. Exe.
ad h. v.

ἐπεβρώσαντο. Videamus primum de voce, tum de
eius scriptura. βρώεσθαι est cum impetu ferri, se mouere.
Inf. Ω, 616 Νύμφαί δ' αὖτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐβρώσαντο
sunt saltantes. ὀρχούμεναι. cf. inf. ad Λ, 50. Σ, 411. 417.
ἐπιβρώεσθαι Od. Υ, 107 de vehementi motu corporis in
mola agitanda, hoc est in pistilli impulsu: τῇσι δὲ (μύλη-
σιν) ἐπεβρώνοντο γυναῖκες. De heroibus remos impellentibus
Apollon. II, 663 ἐπεβρώνον ἐλάτῃσιν. idem aliquoties
ea voce utitur, vt et τῷ βρώεσθαι. Et de comis Apollinis
lib. II, 679 χρυσεοὶ δὲ παρειῶν ἐκάτερθε πλοχοὶ βοτρυ-
οντες ἐπεβρώνοντι κινῶντι. vt de iubis equorum Ψ, 367. χαῖ-
ται δ' ἐβρώνοντο. Apparet ex his vtramque vocem, simpli-
cem et compositam de comis et iubis inter cursum succuf-
lis et in frontem defluentibus dici; id quod conuenit h.
l. de capite quassato defluentibus in frontem comis. Ety-
mol. ἐπεβρώσαντο, ἀντὶ τοῦ, ἐπεσεΐσθησαν, ἐκινήθησαν.
ἔστι βῶω σημαῖνον τὸ κινῶ καὶ σείω. laudato hoc versu.
Etiam Apollon. Lex. ἐσεΐσθησαν. Plura perperam admi-
scet Hefychi. Infra de equo est ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ
δὲ χαῖται ὥμοις αἰσσοῦνται Il. Ζ, 509 quod inde ductum
in Hymno in Cer. 177.

Dawes Miscell. crit. p. 175. se offensum proficitur
iunctura ἐπεβρώσαντο — ἀπὸ κρατός, nec habere ἐπὶ in
verbo quorsum referas; itaque ἐπὶ sublatum esse vult, le-
gitque σφερρωσαντο, siue vt ipse pingit στερρωσαντο. At-
qui in hoc τοῦ digamma vsu est nulla analogia, vt σερρω-
σαντο sit *sepp.* et hinc *sfepp.* Recte adeo scribitur ἐπερ-
ρωσαντο. Tum ἐπὶ habet in loco nostro sensum suum:
defluunt comae in frontem, in genas, in ceruicem, in
humeros; legerat sic Apollonius l. c. nec aliter locum
intellexerat, quam nos accipimus.

ἄνακτι in fine versus legit Harlej. per se non male; et sic ap. Apollon. l. c. est πλοχμοί — ἐπεβρόχοντο κινόντι.

530. ἔ — quod Zenódotus scripserat κρητός, quod iam nec Ionicum est, nec necesse; cum κρατός, κρατή, κρηάτα, toties apud Homerum occurrat: vti Od. Θ, 92. Sch. A.

μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. Apud Clement. Cohort. Gent. p. 28. Pott. vbi vll. 528. 9. 530. adscripti sunt, legitur ἐλέλιξαν, vt ad comas referatur, χαῖται — ἐλέλιξαν. minus bene. Etiam Θ, 199 ipsa Iuno Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρόν Ὀλυμπον. In Etymol. expressum est μέγα δ' ἐλέλιξεν. Vocis ἐλελίζειν vsus, notio et etymon, nihil habent, de quo ambigas; saepe apud Homerum occurrit, redditur a grammaticis σείειν. συστρέφειν, κινεῖν, μεταβάλλειν. Sic Apollon. Lex. He-lych. Eustath. et Etymol. hoc ipso versu laudato: ἐκίνησεν. ἔσσειε. Ecce extitit Dawes, qui (Misc. crit. p. 51. et p. 177) negat, vocis hanc vim esse; esse, *percutere*, quia ap. Pindar. est φόρμιγγ' ἐλελίζειν, quod reddi potest *percutere lyram*, itaque nec Neptunum ἐλελίχθονα esse *quassatorem* tetrae sed *percussorem*. Virum doctum pro imperio agere cum aliis saepe tum in hoc videmus vel maxime: expellit ille vocem ex toto Homero et substituit ἐλελίξε. ἐλελίχθη et rel. ab ἐλίσσειν. quod fuit ἐλίσσειν. ab ἐλίσω, ἐλω, quae fuere ἐλεω. ἐλελεω. Recte haec; verum nec minus in locum τοῦ Digamma succedere potuit syllaba reduplicata, ελ. Donec igitur certiora tenebimus, retineamus, quod sedem suam satis certam habet: nam vtuntur ea Pindarus, Tragici, Comici, Callimachus, Apollonius. At concedam in locis nonnullis, vbi notio esse debet τοῦ ελίσιν, *voluerē, flectere*, ἐλίσσειν quoque locum habere, et forte etiam ἐλελίζειν mutari posse in ἐλίσσειν. v. inf. B, 316. A, 39. Haeserat in his iam Bentlei qui modo digamma apposuit, modo omisit. Rich. Payne Knight Dawesio accessit.

531. τῷ γ' ὡς βούλεύσαντε διέτμαγαν. Sch. B.-L. αἰ πᾶσαι διὰ τοῦ ε. διέτμαγαν. et sic Venetus A. sicque ed-

tam inde ab Ald. 2. usque ad Barnes, qui non bene intulit *διέτμαγον*, quod in Flor. et Ald. 1. erat, quodque legitur in cod. Lips. Vrat. A. et a pr. m. in a. Mofc. 3. a pr. m. 1. a m. sec. Hoc quomodo grammaticè defendam, ut vim habeat, *discefferunt*, non habeo dicere. At *διέτμαγεν* est pro *διετμάγησαν*; *disiuncti, disceptati sunt*, h. e. *discefferunt a se inuicem* atque idem docent. Eustath. Hesych. Etymol. Apollon, hi duo nouissimi tamen etiam *διέτμαγον* agnoscunt. Est *διέτμαγεν* a *διέτμαγον* ap. Apollon. III, 343. verum actiue: *nauem λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν*. ut in Odyss. H, 276 *αὐτὰρ ἔγωγε Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον*. At aliis locis *διέτμαγον* relictum est in edd. vbi *διέτμαγεν* desideratur; lib. III, 1147. II, 298. Similiter peccatur in locis Homeri, aut saltem variatur in codd. et edd. Jl. M, 461. Od. N, 439. At in aliis constanter Jl. H, 302. II, 354. vbi Sch. A. de varietate monet. Apud Pindarum P. IV, 300 eodem sensu dictum est *οἱ μὲν κρήθεν*, pro *διακρήθησαν*.

βουλευσάντα. Apollon. Lex. h. v. *βουλευσάμενοι*. *βουλῶν συνθέντες*. hoc melius.

532. *εἰς ἄλλα ἄλτο*. Hiatus vix ab Homero est. Bentl. iam vidit *ἄλαδ'* fuisse: Recte. Sic Od. K, 351 *ἐκ δ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἄλλαδε προρέουσι*. De *ἄλτο* v. inf. ad Λ, 192.

533. *Ζεὺς δὲ εὐνὴν πρὸς δῶμα*. Male habebat hiatus Bentleium: qui legebat: *Ζεὺς δ' ἄρ' εὐνὴν* vel *Ζεὺς δέ γ' εὐνὴν*. Nisi haec accesserunt a seriore rhapsodo: quod et alibi factum hoc ipsum voc. arguere videtur; arbitror fuisse *Ζεὺς δὲ εὐνὴν πρὸς δῶμα*. Nam digamma, pronuntiando duplicatum breuem antecedentem producebat. De *εὐνὴν* v. Exc. ad A, 393. vbi sub fin. de Digamma hac in voce.

534. *ἐξ ἐδέων*. Alii *ἐδρέων* apud Schol. A. B. L. Sicque L. Mor. Barocc. Vindob. Iterum inf. 581 *ἐξ ἐδέων*.

535. *μεῖναι ἐπερχόμενον*. Sch. B. *ἀντὶ τοῦ, ἐπερχομένου*.

ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. Sch. B. *ἔμεινον „ἡλθόν“ γράφειν. τοῦτο γὰρ ἐναντίον τῷ μεῖναι, καὶ πλείονος τιμῆς*

ἐχόμενον. Eadem Bentl. e Schol. affert; profecta a critico nimis subtili. Immo vero ἔσαν etiam sine codd. auctoritate esset praeferendum; est pro ἀνέστησαν. Etiam Etymol. ἔσαν legerat in voc. ἀντίος. In Townl. et Eton. est ἀντίον.

536. 7. οὐδέ μιν Ἦρη ἰδοῦς ἠγνοήσεν ὅτι οἱ συμφράσσοντο βουλὰς. Lenior forte esset iunctura οὐδὲ μὲν — Nunc est structura vulgo Attica dicta pro: οὐκ ἠγνοήσεν ἔτι αὐτῇ συνεφράσσοντο βουλὰς οἱ αὐτῶ.

Porro antiquae edd. distinguebant inde ab Ald. 2. ἠγνοήσαν, ἰδοῦς ὅτι. — Iunxere adeo, vt et Barnes et Clarke iungere videntur ἰδοῦς ὅτι. Atqui hoc Homericum non est: videns quod, sed est ἰδεῖν τι, vel ἰδεῖν absolute. Nec laudari possunt loca, vt Jl. Θ, 32 Ἰδμεν ὃ τοι σθένος οὐκ ἐκλείκτον, nam hic est sciens, nouimus. et Od. Φ, 122 τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας, ὡς εὐκοσμος στήσας est τάφος ἔλεν ὡς. Iungenda sunt οὐκ ἠγνοήσαν, ὅτι. vt γινώσκων ὅτι v. c. Jl. Θ, 175.

536. Quae ab hoc inde versu vsque ad libri finem sequuntur, possunt senioris rhapsodi videri, vt tot alia; sunt enim a summa narrationis aliena; possunt quoque defendi ex epicis rationibus tanquam episodium, quo poeta declaret aliquid quod ad rerum summam spectet. Aperiuntur enim his vsq. Iunonis consilia Ioui aduersa et odia in Troianos. Exsequitur hoc poeta per altercationem Iouis et Iunonis 537 — 567. Iam eadem iurgia erant iterum componenda: quod fit inde a vs. 568. commento nouo ac singulari.

538. ἀργυρόπεζα Θέτις· οἶον λευκόπους. v. Apollon. Lex. h. v. vnde alii grammatici petiere. τέζη pro ποῦς etiam ap. Hippocratem. Zenodotus Arcadium et Dorum vocem esse, in ἐθνικῶς narrauerat, ap. Galen. in Glossis Hippocr. Debuerat dicere, antiquam esse vocem.

ἄλιον γέροντα hic vt sup. 358 Nereum esse nemo non videt, Hesiod. Θ, 234. Omnes tamen Schol. ἄδελον esse aiunt, Πρωτίως ἢ Φόρκυος. εἰ μὴ, διὰ τὸ κλύτε κασί-

γνηται Νηρηίδες, Νηρέως. Sic leg. pro Φόρκυνος. Est vñ.
52 J. Σ.

541. Αἰεὶ τοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔοντα.
Poterat esse ἐμεῦ ἄπο. Verum ἀπὸ esse scribendum, mo-
nent Sch. A. B. L. ut iungatur ἀπὸ — ἔοντα, ἀπόντα.
Quod parum referre videtur. Tum debuisse esse τοι — ἔων-
τι notant Schol. Apollōn. I, 441. sed alterum est ex no-
ta syntaxi, passim illustrata, v. c. ad Thucyd. II, 36.

542. δικάζμεν h. l. esse βουλεύεσθαι in nota dictum;
quod antea συμφράζεσθαι βουλάς, nunc tamen potius δι-
καιῶν, statuere. Eustath. reddit διακρίνειν καὶ οἰκονομεῖν.
Sch. A. πράττειν, nimis late. Ita eñ inf. Θ, 431. Τρωσὶ τε
καὶ Δαναοῖσι δικάζω, ὡς ἐπισικεός, de his statuito ex
aequo.

543. ὅττι νοήσης. non scribi ὅττι constanter in codd.,
nec in antiquioribus scriptum esse facile expectes, sed ὅτι;
geminari enim litteras pronuntiatione, non vero scriptio-
ne, nouimus. Receptum ὅττι statim ed. Ald. 2. Tum νοή-
σης auctoritate librorum L. Eton. Vrat. A. et a. (a pr.
m.) c. a m. sec. Mosc. 1. tum Ven. Lips. Schol. br. rece-
ptum. Saepe haec tempora variare in codd. videbimus;
variare etiam cum optatiuo; nam dici potest: ὅτι νοήσεις
ἂν, vel νοήσεις.

548. τὸν γ' εἴσεται. Dubitari non potest, γ' serius
interpositum esse, cum antea lectum esset τὸν εἴσεται ἐκ
τὸν φείσεται. Nam φείδω cum deriuatis vbique agnoscitur.

549. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάμειψε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι.
Ita edd. At ὃν δέ κ' ἐγὼν C. Eton. Harl. L. Vat. mf. Tz.
ap. Bentl. Vrat. omnes. Mosc. 1. 3. Townl. cum Veneto.
Schol. br. et edd. Flor. et Ald. 1. Sed receptum δ' ἂν in
Ald. 2. Nil refert; mutandum tamen fuit his auctoritati-
bus. ἐγὼν licet suspicari, grammaticis deberi pro ἐγώ.

550. μή τι σὺ ταῦτα διαίρεο. Vrat. b. μήτε.

552. ξειπας. auctoritatibus obsequutus rescripti, etiam
nec ξειπας damnandum: quod in edd. venit per Turne-
bum e Rom. Nam antea ξειπας legebatur, idque nunc
habet Ven. cum Schol. H. Eton. ap. Bentl. Laud. et Lips.

Vrat. omnes, Mosc. 1. 3. Townl. duo Vindob. Perpetua est haec varietas: vide ad vl. 106.

553. καὶ λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἶρομαι — Legunt λίην et πάρος τ' Harl. et Eton. alterum, πάρος τ' etiam Mor. Barocc. λίην in Homero simili fere modo frequentatur ac μάλα. οὐ λίην, οὐ μάλα, μήδ' ὅλως v. c. N, 284 plane, omnino, nunquam. Sch. καὶ πάνυ. — πάρος γ' οὐτ' εἶρομαι οὕτε μεταλλῶ. οὐ πολυπραγμονῶ pro εἰρόμην. tempus praesens de re praeterita. Vfus frequens in πάρος· κρίν. Sic inf. M, 347 οἱ τὸ πάρος περ ζαχρηεῖς τέλεθουσι. ad quem loc. vide Obsl. et ad Δ, 264. Porro fuit olim lectum quoque οὐδὲ, quod damnant Grammatici: Ven. A. οὕτε μ. οὕτως αἰ' Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Πιάνου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους etc. putes de re gravissima agi. Accedunt B. L. διέρεσθαι esse idem quod ἔρεσθαι apparet collato 550.

554. εὐκηλος esse scribendum, non εὐκηλος, vt ἔκηλος, omnes mōnent grammatici (Scilicet ἔκηλος, φεκήλος de quo v. ad E, 759 resoluunt in lenem Aeoles).

ἄσσ' ἐθέλῃςθαι. Est Aristarchi observatio repetita quoque in Etymol. tria esse quae voc. hoc designat: τινά, ἄτινα et ὅσα. Scribi ἄσσα asperere, si sit ἄτινα, at ἄσσα, si sit τινά, (vt Atticum ἄττα.) Ergo sic scribendum Od. T, 218 ἐποι' ἄσσα, (non ἄσσα) et si sit ὅσα (quod vix multum diversum esse potest ab ἄτινα). Melius Ptolemaeus aiebat, ἄσσα non scribi, nisi sit pro τινά. Additur ex Herodiano, ἄσσα esse compositum ex ἐὰ et σὰ, (satis contorte) idque Megaricum fuisse pro τινά. Haec Schol. Ven. A. B. add. Eustath. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. ἄσσα. τινά, ποταπά. — Est aliud quod mirum est: solere vbiq̃ue per totum Homerum edi ἐθέλῃςθαι, contra εἴκηςθαι et alia similia.

555. μή σε παρείκη. Ex φέκω. φεῖπον esse debebat παρφέκη. Et priore syllaba producta occurrit Z, 62. 337. et al. Bentleius itaque emendat παρέλθῃ, vt sup. 232 παρελεύσεαι. et Od. N, 291 ὅς σε παρέλθοι. Disputat contra hoc Burgels vir doctissimus praef. ad Dawes

p. XXVII. Nec mihi Benleiana emendatio probatur, sed ea de causa, quia necessaria non est. Scilicet in compositis plerisque digamma eliditur; ut in *ἔκω*, non modo *καρείπειν*, sed et *ἐνέκω*, docet. Sic *φέρω*. et tamen *θύρην δ' ἐπέρυσσε κορήνῃ* Od. A, 441. et sic alia. Subtilior est alia Burgessii observatio, annon scriptum fuerit *μή σε καρείπεν* siue *καρῆλθεν*, nam de re praeterita agitur; cum *μή* — *παρέλθῃ* esset de re futura dictum, ut multis exemplis docet, v. c. Od. Θ, 230. Enimvero quod usus sermonis requirebat erat optatius: *μή σε παρέλθοι* (*ἄν*), *παρείποι*. iam autem Homerus saepe pro optativo ponit subiunctivum et in hoc ipso *μή*. seu prisco usu grammatices imperfectae, seu vitio librariorum antiquiorum. Porro *καρείπειν*, *παραφάσθαι*, *παραπείθειν*, *παραλογίσασθαι* proprie ad aliud, quam sequi par erat, consilium aliquem adducere; adeoque decipere, in fraudem inducere. Exempla v. ap. Valk. ad Theocr. p. 356. Videtur inde esse idem quod *πείθειν*, ut Z, 337 *Νῦν δέ με καρείπουσ' ἔλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον*. Apollon. II, 14 *ἐφέσσι παραφάμενοι πεπείθοιεν μελιχίοις*.

558. *κατανεῦσαι*. apud Hesych. et *κατανεῦαι* occurrere, Benleius observat. In hoc tamen loco omnes consentiant in vulgatum.

559. *πολέας*. Zenodotus *πολεῖς*. Sch. Lips. ut sane aliquando pronuntiari coepit.

τιμήσεις vn. Vindob.

560. Sch. A. *γρ. τήν δέ μέγ' ὀχθήσας* ut erat v. 517.

561. Appictum in Ven. ✕ quod non apparet quomodo huic versui conveniat, cum alibi ille haud occurrat. Nisi respexit grammaticus locum K, 279. ubi Ulysses de Minerva: *οὐδέ σε λήθω κινύμενος*. Δαιμονίη Hesychi. *μακαρία*. Scilicet et hoc ex vulgari usu, ut ὦ *θαυμάσις*, et similia, simpliciter est *o bona*.

562. *ἄπο θυμοῦ* Stéph. sicque Vrat. b. sed mutata scriptura opus non erat. *ἀπὸ θυμοῦ εἶναι* quod sequioribus *ἀποθύμιον εἶναι*. Simili modo *ἐπ' οὗτος εἶναι* Σ, 272. X, 454. *ἀπὸ δόξης εἶναι* K, 524. *ἀπὸ πραπίδων εἰλαῖν* X, 43.

563. ἔσσαι Lips. Townl. Vrat. A. nisi indocte scriptum binis syllabis est pronuntiandum.

564. Appictum & nihil tamen in Scholio occurrit, quod de Zenodotea aliqua lectione moneat. Puto fuisse & ut ei respondeat in Schol. A. ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἔστι χρομικόν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔσκειν. Hoc et alia Scholia repetunt; et Hesych. in μέλλει. (et latet idem in μελαιοικα, ut Bentl. observat) Suidas. cf. Etym. p. 576. f. Verum nec sic tollitur obscuritas sententiae. Multo minus est in verbis quod Eustath. affert: — ἡθικῶς εἶπεν, οἶον, ἐμοὶ ὥς ἔσκει, Φίλον ἔστιν, ἀντὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκει, οὕτως ἐγὼ θέλω. ita deberet esse οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ὥς ἐμοὶ μ. φ. vel si δέ, (sc. οἶσαι) οὕτω τοῦτ' ἔστιν, (οὕτω) ἐμοὶ μέλλει Φίλον εἶναι. Verum ut verba nunc se habent, non aliter interpretari licet, quam in Nota factum. μέλλει εἶναι est pro ἔσται, adeoque idem ac Φίλον ἔστί μοι.

565. ἀλλ' ἀπέουσα κάρησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθω μύθῳ. Est hiatus in κάρησο, ἐμῷ forte excusandus, quatenus prius hemistichium claudit. Bentl. tamen tentabat μεῷ, vel κάρησό γ'. At similes versus occurrere videbimus plures: ut statim 569. Infra Δ, 412 Τέττα σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθω μύθῳ. Mox 566 εἰσὶν Ὀλύμπῳ Vindob. Alteri.

567. & quod Zenodotus ἄσπον ἰόνθ' (in verbis: μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόνθ', ὅτι κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω;) idem esse voluit ac ἄσπον ἰόντε. ad deos itaque retulit, Iunoni auxilio venientes, et dualem voluit esse pro plurali, ἰόντες θεοί. Idem et alii grammatici statuerunt. v. ad E, 487. I, 182. Eustath. h. l. sicque recentiores: quos Clarke refellit. Notae sunt virorum doctorum hac de re disputationes, nec tamen huius loci. Alexandrinos statuisse, dualem pro plurali adhiberi posse, docet vel vnus Arati versus 1023 (Dioscor. 291) καὶ ὁψέ βοῶντες πολιοί. idemque sequuntur sunt hymnorum auctores ut H. in Apoll. 456. 487. etc. Verum de antiquioribus quaeritur. cf. ad Pindar. Ol. II, 158. inf. ad Δ, 452. 3.

Zenodoteam lectionem improbat Sch. A. ὅη ἐστι δὲ, inquit, ἀλλ' ἀντὶ ἰόντος. συγχεῖ δὲ καὶ τὸ Διός. Obscura hæc: mens tamen grammatici: esse ἄσπον ἰόντι pro genitivo absolute posito, ἐμοῦ ἄσπον ἰόντος, vt ad Iouem referatur.

Schol. Lips. (ap. Wassenb.) „ἰόντα ἀντὶ τοῦ ἰόντος.“ Recte, si modo recte explicatur. Vnus loquendi est χαρασμεῖν τινί τι. vt in illo: οὐκ αὐτῷ χαράσμεν ὀλεθρου. v. T, 296. A, 120. H, 143. 4. Scilicet χαρασμεῖν et χαράσμεν, ἀπὸ τοῦ χάω, impetum facia, ductum, iungitur cum datiuo commodi, χαρασμεῖν πρὸς τὸν ὀλεθρόν τινι, in alicuius gratiam; est adeo βοηθεῖν, ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν τι, ἀλάλκειν, vnde tandem vulgaris notio ἀντιλίσσιν, prodesse, cf. Etymol. h. v. Est adeo et h. l. verius: μὴ οὐ χαράσμεσι σοι πρὸς ἐμὲ ἄσπον ἰόντα, h. e. ἐπιδόντα, ne tibi haud subueniant, subuenire possint, contra me, invadentem te, vt ad verbum reddam, h. e. me magis tibi iniiciente.

Bentleius tentat ἄσπον ἰών, hac distinctione: — ἐν Ὀλύμπῳ, ἄσπον ἰών ὅτε κέμ τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέλω. Hoc idem Clarke in medium protulit; non probante Ernestio: „quia frigida inest tautologia.“ Iudicio huic non omnino subscribo; mutatione tamen locum indigere non puto.

Contra Zenodoteam rationem est adhuc aliquid quod moneam: referebatur in ea ἄσπον ἰόντες ad deos subuenientes; poterat hoc modo versus solita ratione strui: μὴ νί τοι οὐ χαράσμεσι θεοὶ ἄσπον ἰόντες, ὅταν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφέλω. Enimvero est in usu τοῦ ἄσπον ἰόναι aliquid nondum animaduersum, quod intercedat: ὁ ἄσπον ἰών ubique est is, qui aliquam aggreditur, ut vim inferat, non vero is, qui accedit, vt vim et iniuriam propulset. Sic inf. O, 105 ἢ ἔτι μὲν μέμνημεν κατὰ καυσόμεν ἄσπον ἰόντας. Z, 247 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονα ἄσπον ἰοίμην. Adde X, 92. Z, 143. Igitur et h. l. de Iove locum habet, non de diis dici potest auxiliantibus Iu-
noni.

χραιοῦσιν — ὅτε κεν — ἐΦείω. (pro ἐΦῶ. ἐπιβαλῶ)
eadem forma, qua Δ, 54. 55 οὐκ ἂν τοι χραιομένη — ὅτ' ἐν
κονίῃσι μιν γένηται.

ἄαπτους χαῖρας. Multae sunt grammaticorum argutiae
super voce ἄαπτος in Schol. Eustath. Etymol. Apollon.
Lex. et Hesych. vbi v. Notam. Saltem summatim attingam
potiora. Aristarchus pronuntiabat leniter ἄαπτους,
ut nunc usu receptum est. Zenodotus ἄαπτους, quia est
ab ἄπτω, ἄπτομαι, sunt enim manus quas nemo audet
attingere, adeoque nec ad eas accedere; inuictae, ἀπρος-
πέλαστοι. Aristophanes ἐν ταῖς γλώσσαις scripserat ἀέ-
πτους, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι, mirumque est quod Lipsi (vitio-
se puto) habet: αἱ πᾶσαι ἀέπτως ἔχουσιν. Ad hanc le-
ctionem spectat in Hesych. ἄσπτον, ἰσχυρὸν, ἀνίκητον, mo-
nente Bentleio. At in Schol. A. ab ἰάπτω ducit gramma-
ticus, ut sit pro ἰάαπτος; est is Herodianus, ut ex Schol.
B. L. intelligo. Longum esset omnia persequi: cf. Eustath.
Tandem μὴ νύ τι Mosc. 3.

569. καὶ ῥ' ἀέκουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον
κῆρ. Iterum hiatus in καθῆστο ἐπιγ. (eo tamen loco,
quo ferri posse puto: cf. ad 565) Bentl. em. καθέζετ' ut
vf. 536. Tum ἀέκουσα Vrat. b.

ἐπιγνάμψασα perpetua variatione et sollenni omissionis
more τοῦ μ in hoc et similibus, Flor. ed. mf. Laud. et
al. Hesych. vbi v. Not. At seruat μ Apollon. Lex. h. v.
ἐπιγνάμψασα. ἐπικατακλάσασα. συμκείσασα.

570. ὄχθησαν. Scribitur ὄχθησαν in Eton. et in
Lipsi. quod ex antiquissimis codicibus ductum esse pronun-
tiant, et ad Il. X, 235 remittit Ern. qui et in Addendis
adiicit: „adde ad O, 101. et bona lectio est in poeta,
qui augmenta negligere solet.“ Ionicum est, augmentis
vacare, non Homero proprium. Nec vero hic aliquid
definiri potest, illo enim tempore o et ω non habebant
distinctas notas. Est quoque ὄχθησαν in Hesych. sed in
eodem ὠχθησαν. ἡγανάκησαν. ἐλύπησαν (f. ἐλυπήθησαν)
ἐστέναξαν. — Οὐρανῖνες h. l. generale epitheton deorum;

alibi proprie antiquiores Dii ex Urano nati: cf. Schol. Aristoph. Nub. 246.

572. ξ πρὸς τὸ ἐπίηρα. Scilicet infinitae fuere grammaticorum disputationes super hac voce. Aristarchus iungebat ἐπίηρα, repugnantibus aliis, qui ἦρα per se legi volebant. Iam super ἦρα noua controuersia, partim de forma vocis partim de scriptura. Alii, inprimis οἱ νεώτεροι, ait Eustath. ab ἐρᾶν, ἐρανὸν, ἡρανὸν ducebant contractum ἦρον, et ἐπίηρον, vnde h. l. τὰ ἐπίηρα esse volebant. Ita fere seniores statuerunt; cum his sensit auctor inscriptionis Herodis Attici in Regillam v. 19 Τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον (sc. Φέρων) ὀδυρομένῳ ἀπόρητον — vbi v. Salmast. recte disputantem p. 101. At Herodianus ab ἦρ, ἦρος, ἦρα, ἐπικουρία. Hesych. ἦρα, χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν, vbi v. Notas, qui tamen et alterum ἐπίηρα habet: τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν (haec ex Apollonii Lexico) μεγάλην, ἥ ἐκ τῆς περιουσίας. ὡς Ἀντίμαχος. Ergo iam apud hunc voc. occurrere debuit. In Etymol. est ἦρ, ἦρος. At in Schol. Ven. A. ἦρ, ἦρος, hoc recte, vt χεῖρ, χειρὸς, χεῖρα. et sic glossa Mosc. 1. in qua monetur quoque differre ab ἦρ, ἔαρ. Iam ἦρα Φέρειν saepe alibi occurrit, ap. Homer. vt inf. E, 132 θυμῷ ἦρα Φέροντες, tum et apud alios; (ap. Quint. XIV, 444. 507 et al.) nec minus tamen ἐπίηρα, et ἐπίηρα Φέρων, (v. c. Sophocl. Oed. T. 1113 (Br. 1094) quod illud est de quo dubitatur, sitne eo modo scribendum an ἐπὶ ἦρα Φέρων. Si prius: necesse est, olim ἐπίηρ primo casu dictum fuisse, (vt ἀντίχειρ, ἀντίχειρ) Sin cum Brunck. ad Analecta To. III, p. 112. et ad Apollon. Rh. ἐπὶ ἦρα Φέρων scripseris, iungenda erunt ἐπιΦέρων ἦρα. Atqui nec vocabulum Homericum est ἐπιΦέρω, nec dicitur χάριν ἐπιΦέρειν, ἐπικουρίαν ἐπιΦέρειν, nec forte dici potest: sed χάριν Φέρειν, gratificari, obsequi; vt E, 211. 874. Accedamus igitur grammaticis: καὶ ἐπακράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, καὶ τοὶ λόγον οὖν ἔχουσα. Nec male Eustath. ad E, 211, p. 540. ἐνθα ὄρα, ὡς ταυτὸν ἐστὶν εἰπεῖν χάριν καὶ ἦρα καὶ ἐπίηρα. ὃ γὰρ ἐν ἄλλαις εἶπεν ἦρα Φέρων. καὶ, μητρὶ Φίλη ἐπίηρα Φέ.

ρων· ἐνταῦθα αὐτῷ Φράζει· Φέρων χάριν· Ἐκτορι δίδω. Nolim igitur lectionem mutare, quandoquidem res ad liquidum adduci nequit. Certe ἐπήρα vbique legitur in Sch. et Codd. add. Apollonii Lex. h. v. et Etymol. h. v. Etiam in aliis locis, in quibus ἐπήρα occurrit, in vtrāque partem disputari potest, Od. Γ, 164. Jl. Π, 375. Σ, 56. Sic et in Apollonio, nisi quod vnus locus est, vnde apparet, eum ἐπήρα iunxisse, non ἐπιφέρειν, IV, 376 ὅφρ' ἐπήρα Φέρωμαι, εἰκότα μαργασύνησιν, est enim, *mercedem auferre*. Putares vocem ab ἄρῳ ductam fuisse, vnde et ducitur θυμήρης, de eo, quod gratum est. Ex Od. Γ, 164 Ἀγαμέμνονι ἦρα Φέροντες apparet ῖηρα fuisse, et ἐπιῖηρα. Etiam Bentl. emendabat ἐπὶ ῖηρα Φ. Porro λευκωλένῳ Ἥρῃ non admittit digamma. Conf. hac de re Excurs. ad A, 55. Fuit olim alia lectio τετμημένη. ἦτορ, vt Schol. Ven. B. et Lips. testantur; atque multo magis accommodata.

573. Ἡ δὴ λοίγια ἔργα. ἦδη defendebant Apion et Herodorus apud Eustath. cf. ad v. 518. et Apollon. Lex. in ἦδη hoc versu probat cum futuro illud iungi. Est tamen apud eundem ἦ δὴ in ἦ. At ἦ δὴ ἐκ παραλλήλου Schol. Apoll. I, 631. Tum οὐδέτ' C. ap. Bentl. Lips. Vrat. b. Mosc. 1. 3. Scilicet quod iam ad A, 406 monuimus: quotiescunque hoc vocabulum occurrit, diuersitas scripturae est in codd. et edd. οὐδέ τι. οὐδ' ἔτι. οὐδέτι. οὐδετ'. v. c. inf. 593. 604. Ad ἀνεκτὰ Scholion olim fuit, vt colliges ex Sch. O, 355. ἀνεκτὰ, ἀνασχετὰ, ὑπομονῆς ἄξια Etymol. cum Sch. *ha*.

574. σφῶ reuocauit. Barnes intulerat σφῶ, quod esset pro σφῶϊ duali, v. c. Jl. Α, 775. ex quo sane ductum debuerat scribi σφῶ. Iam veteres grammatici super scriptura multa disputarunt; subiicit Etymol.: „σφῶ tuetur vsus: ἡ παράδοσις οὐκ εἶδε τὸ ἐγκείμενον. v. Ven. B. et L. Eustath. Etym. in Νώ. cf. inf. ad E, 219. Nobis semel haec attingere necesse fuit; breuissimis tamen, ne in nos vertatur illud Herodici in grammaticos (Athen. V. f.)

φεύγεται Ἀριστάρχειοι. — οἷσι μέμηλε τό σφιν καὶ σφῶν
καὶ τό μιν ἡδὲ τό νιν.

575. ἐν δὲ θεοῖσι πολλὸν ἐλαύνετον. Lips. ἐπιτείνετον
et Eustath. ἐπιτείνετα. Melius Sch. b. ὄρουβον ἐγείρεται.
Insolens hoc. Potius dictum putabimus pro ἐνελαύνετον
θεοῖς, immittitis adeoque excitatis inter deos. εἰσφέρειται
ἐμποισίτε. Vidit id iam Kœppen, qui comparat Pinda-
ri P. VIII, 11. καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ et Tyrtæum II, 10
εἰς κόρον ἐλάσαστε (sc. ἐαυτούς.) De καλὸς ex καλοὺς
multa sunt apud grammaticos.

576. ✕ prae fixus asteriscus; nil in Scholio respondet;
respici puto versum iteratum Od. Σ, 402. 3. ἦδος esse,
non ἦδος, monet Schol. A. et pronocat ad Herodianum
ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσωδία. Similia habet Schol. Apollonii I,
1294. Contra ἦδος est in Apollonii Lex. h. v. vbi v. Toll.
sufficit et ἦδος, ab ἦδω, et ἦδος fuisse, vt ἄδος. cf. ad Λ,
318. Est quoque ἦδος in Eton. et Ven. Iam noua dubi-
tatio succedit: in cognatis ἦδω. ἦδος, occurrit digamma;
debuisset ergo esse ἦδος. Itaque Bentl. emendat ἔσται ἦ-
δος. Vide inf. ad E, 203.

ἐπεὶ τὰ χερσεῖονα νικᾷ. τὸ χέρσειον, pro τὰ κακόν.
quod Euripidi Phoen. 895 est: „ἐπεί δὲ κρείσσον τὸ κα-
κὸν ἐστὶ τὰγαθοῦ“ h. e. ἐπικρατέστερόν ἐστιν, vti Schol.
ad e. l. exponit nostro versu appposito. Iterum Od. Σ,
403 οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερσεῖονα
νικᾷ. ad quem Barnes memorat versum Sophoclis Philoct.
456 ὅπου τὸ χεῖρον τὰγαθοῦ μείζον σθένει. sic fere Ho-
mericum accipit Schol. Thucyd. I, 33. p. 76, 1.

577. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι. Est παράφημι in Sch.
Lips. ap. Bentl. Dixit autem poeta παραφάσθαι, vt alibi
παραίπειν, pro συμβουλεύειν monet Eustath. Apollon.
Lex. h. v. Vide inf. ad Λ, 792 παραιπών. cf. sup. ad
555.

578. ζ. spectat στιγμῇ ad voc. ἐπὶ ἥρα, de quo vide
ad 572. Ad πατρὶ φίλῳ et ad μητρὶ φίλῳ 572 respicit
Apollodorus. I, 3, 5. et inde docet, Iouis filium e Iunone

tas, etiam in Anthol. ut in Aristoclis versu. (ex Aelian. Hist. An. XI, 4.) ap. Brunck. Anal. II, 108. — *σὸν δὲ αἰθέρος. Ἰλαος ἔλκε.* Est Ernestii observatio: „Flor. et Ald. 1. Οὐλύμπιος. ut primæ duæ in Ἰλαος corripiantur, ut B. 550 in Ἰλάωνται. Probo.“ Ita vero gravius malum infertur, nam prima in Ἰλαος producitur in omnibus cognatis, Ἰλάσκεισθαι. Ἰλήκημι. Ἰλήμι. Od. Γ, 419 ὄφρ' ἤτοι πρῶτιστ' αἰθέων Ἰλάσσοι' Ἀθήνην. Od. Φ, 365 ἡμῖν Ἰλήκησι καὶ αἰ. et Od. Π, 184 ἀλλ' Ἰλήθ' ἴνα τοι — Il. Z, 380 et 385 δεινὴν θεὸν Ἰλάσκονται. Add. sup. A, 444 et 472. Etiam Ἰλαος apud Tragicos prima ubique est longa; nec modo hæc observatio ad Homerum spectat, verum etiam ad Hymnos, ad Pindari, Callimachum, Apollonium et ceteros poetas, ut adeo Ἰλαος Οὐλύμπιος pronuntiandum esset Ἰλας Οὐλύμπιος, aut potius scriptum esset Ἰλαως, nam Ionicum hoc fuisse patet ex usu vocis ap. Herodotum.

Repugnant tamen etiam huic opinioni loca sequentia: Il. B, 550 ἐνθάδε μιν ταύροις καὶ ἀρνέσις Ἰλάωνται. Dixeris forte et h. l. pronuntiandum esse Ἰλάωνται. Atqui sup. A, 300 τότε καὶ μετ' Ἰλασσάμενοι πεπείσμεν, et 147 ὄφρ' ἡμῖν Ἐκέρχρον Ἰλάσσαι. tum vero loca Apollonii, in quibus Ἰλάσθαι primis syllabis correptis legitur Il. 849 et IV, 480.

Etiā nullus ex his locis est, cui non medela succurrere possis: tamen nihil statuere licet, cui non alius habeat, quod respondeat. Cum tantum, perpaucis exceptis locis, producta legatur prior in Ἰλαος et in deductis omnibus, præstere videtur alterum, ut dicamus, loca illa excepta (Il. A, 100. 147. B, 550.) in quibus Ἰλαος priore correpta occurrit, videri in mendo cedere, imprimis cum tam facile emendari possint, ut ad ea loca dictum est.

Quod ad mediam attinet, in Ἰλαος, quæ modo correpta modo producta apud ipsum Homerum occurrit, aut dices fuisse Ἰλαως, binis syllabis, aut mediam natura longam corripì tamen, quia α ante vocalem incedit; cui tamen suspicioni non multum tribuo; aut esse eam natu-

ra breuem, produci tamen per digamma; vt *Ἰλαος* fuerit, vt in *αφασσάτο* et *αφασσάτο* videbimus ad I, 116. Certe sequiores *Ἰλαος* media modo producta modo correpta adhibuere. Occurrit quoque apud Theocritum altero loco media breui, altero producta, V, 18. XXVII, 15.

584. 585. Ex h. l. Vulcanum perpetuo *ὀνοχέου* munere functum collegerunt. At Vulcanus facit hoc semel; ad matrem placandam et ad exhilarandum conuiuium; atque haec ipsa rei nouitas facit, vt, cum claudicantem festinanter agere viderent, dii suauiter rideant. Multa multi, in his Popius, ad h. l. argutantur.

Obseruabimus potius illud: deos assedisse perpetuo mensis, poculisque in iis appositis. Nihil enim memoratur de institutis in hoc tempus epulis; at memoratur inf. 601. 602 de appositis dapibus. Sic Il. O, 85 sq. adueniente in Olympo Iunone propinantes accurrunt deae. Adde Ω, 101 sq. Scilicet petium et hoc ex heroum vita: v. inf. ad 602.

584. *δέπας ἀμφικύπελλον* est genus et nomen poculorum in vita priscorum hominum, quod iam olim seriores ignorarunt; itaque modo, cauum, modo ansis incurvis, modo duplici fundo instructum, h. e. habens fundum in media sui parte, interpretantur: in hoc iam Aristoteles praeiuit; idque tenebimus. Egere de eo Schol. Eustath. Etymol. Hesych. et ex iis lexica nostra.

585. *μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει*. Erat *ἐν χερσὶν* verum Ven. A. *ἐν χειρὶ*, vbi docet Schol. sic habere Aristarchi *διορθώσεις*, et Massiensem et Sosigenis et Aristophanis. Grauis auctoritas! modo esset in re grauiore. Conuenit inf. v. 596. Etiam Schol. Lips. *πᾶσαι ἐνικῶς ἐν χειρὶ*.

587. *ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι*. Videntur aliqui accipere, in conspectu: ita esset iungendum cum *θεινομένην*. Verum est pro *σὺν ὀφθαλμοῖς*. Occurrit et alibi, et si solenne est sine *ἐν*. Sic inf. Σ, 190 *πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι*. Adde ibid. 135. Od. K, 385. Inf. Γ, 306 *ἐπεὶ εὐπῶς τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρᾱ*.

ἔθαι μαρνάμενον φίλον υἷόν. Alibi ἐνορᾶν. Od. Z, 343 καὶ αὐτὸς ἐν Ὀφθαλμοῖσιν ὄρῃαι. Od. Θ, 459 Θαύμαζε δ' Ὀδυσῆα ἐν Ὀφθαλμοῖσιν ὄρῳσα (leg. Ὀδυσῆ' εἶν). Ω, 312 ἐν Ὀφθαλμοῖσι νοήσας pro ἐννοήσας σὺν Ὀφθαλμοῖς.

Locus qui sequitur a philosophis iure inter impia et illis indecora passim refertur, a Platone de Rep. II, p. 378 D. Sext. Empir. adu. Grammat. p. 280. Apparet mythum esse ex rudi antiquitate, nec ab auctore carminis primo inuentum, sed iam antiqua memorazione notum. Male autem mulcata a Ioue Iuno in Heracleis: cum Herculi Troia profecto tempestatem illa immisit: Z, 249 sq. 257 sq. O, 17 sq. cumque ei succurrere vellet Vulcanus, male ille a patre est acceptus: cf. mox ad 593. Fne-re adeo iam tum Heracleae. Porro, quae tam definite dicta sunt de deo delato in insulam Lemnum et de Sin-tibus eum excipientibus, arguunt mythum Lemniis dome-sticum, et euentum aliquem pristae aetatis certum respi-cientem. Non adeo tam absurdum est, mythum memo-rijam antiqui euentus retinuisse, quae aliis verbis ita fuit tradita: arsisse aliquando repente Lemnum ignibus subter-raneis: cumque eadem incendia et cum tempestatibus coniuncta sint, et emicantia inde fulgura inconditorum hominum iudicio facile a caelo profecta videri possent, conuenit sermoni antiquo, narrari haec sic, vt Vulcanus de caelo praecipitatus esse dicatur. More sollemni exor-tandi mythos, addita est causa praecipitati de caelo pueri, quod matri ille suppetias ferre voluit. Non disli-milis fuit alter mythus, quo Vulcanus in mare proiectus esse fertur ab ipsa matre: (inf. Σ, 395 sq.) potuit ille ex cosmogonicis poetis petitus esse. Coniectura nituntur haec, nec tamen omnino vana; tum nec saniora ac rectiora at-tulit alius quisquam. Subesse debuit nec minus causa aliqua, qua adducerentur homines, vt Vulcanum *claudi-cantem* in animum admitterent; quod si qua idonea causa et probabilis se offert, quid vetat ea vti? etiamsi ferius inepti homines ad meras argutias delapsi sunt. Du-dum ante horum hominum tempora Attus dixerat ap-

Scriuer. Collectan. Trag. p. 137. — *Et Volcania templa sub ipsis Collibus, in quos delatus locos Dicitur alto ab limine caeli Aetnaeae vi spirante vapor Fervidus.*

Ceterum caussam et originem claudicationis diuersam narratam videbimus inf. Σ, 395 sqq. prociecto puero vix nato ab ipsa matre. cf. sub fin. huius libri Observationem.

591. ῥίψε ποδὸς τεταγών. Laborant in hac voce grammatici; notionem fere τοῦ τεῖνω subiciunt, et volunt esse τάζω, ταγών, τεταγών· sic Schol. Lips. Leid. Eustath. Etymol. p. 758. Hesych. Schol. Apolloniū II, 119. Cum τῶ sit, capio; unde est τὰς, τῇ, ἐν, accipe; unde τάζω, τέταγα, et noua forma τετάγω esse potuit; adeoque τετάγων, vel cum grammaticis aoristica forma τεταγών, apprehendens, scil. ex pede.

ἀπὲ βηλοῦ Γεσπεσίω. Super accentu et etymo voc. βηλος mirum in modum disertī sunt grammatici: omnes cum Etymologo, versu hoc laudato, eadem repetentes, quae tamen ad Homerum nil faciunt. Sobrie Apollon. Lex. h. v. βηλός, ὁ τῆς θύρας βαθύς. Quod Panyasis τὰ πέλδρα βίολα dixisse, e Leid. apud Valken. diss. de Schol. p. 122 traditur, etsi idem in Suida occurrit, parum tamen firmum est; nam in Sch. A. τὰ βῆλα legitur, et in Etymol. τὰ βαίολα.

Parodiam loci v. ap. Laert. VI, 90. Apud Lucianum, qui h. l. laudat in Contemplat. pr. est τεταγώς, quod per se ferri posset.

592. πανῆμαρ vna voce Heracl. Alleg. Homer. p. 90. qui et suum et Cratetis commentum de hac fabula apposit c. 26. 27.

593. ἐν Ἀῆμον. Sic et Aristarchus. Alii εἰς Ἀῆμον. Verum alterum ex vsu Homérico firmatur. Sch. A.

ἔλγος δ' ἔτι γρ. δέ τι. Sicque Eton. Mose. 3. Vide ad 573.

594. De versu ipso controuersiam moueri non vidi; quod tamen expectabam. Sinties vel Sintae antiquiores

Lemni incolae, barbari, et propterea ἀγριόφωνοι, Od. Θ, 294. cf. Strab. XII, p. 826 D. et primo loco lib. VII, p. 511 F. ex epitome, Herodoto Pelasgi Lemnii dicti, Scholiastae Apollonii I, 608 Tyrrheni: atqui hi Pelasgi fuere. Idem partem Thraciae habitarunt, Sinticen dictam, etiam oram Propontidis circa Abdera. Multa de iis agutantur grammatici ex etymo, ad h. l. et ad Apollon. I, 608. Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. b. v. cui tamen assuti sunt plures panni. Egit de Sintibus praeclare nuper et Pelasgicae stirpi eos vindicauit Gatterer de Herodoti et Thucydidis Thracia Vol. VI Commentat. Soc. R. G. p. 53 sq.

Sch. A. κῆπτρον ἐν Λήμνῳ adscripsit πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου. παράκειται γὰρ ἡ Λήμνος τῇ Θράκῃ. Ex Olympo monte igitur prolectum Vulcanum in insulam putauit. Mythum hunc Heracleae alicui insertum fuisse, iam supra ad 587 monui: cf. Schol. ad 590. Apollod. II, 7, 1. et Not. ad e. l.

597. ἐνδέξια. Ernesti accipere volebat, ut esset *dextre, scite*: in quod et Eustath. inciderat p. 235, 44. 675, 39. 1824, 14. at haec notio, etsi in Hymno in Merc. 453 obuia, ne quidem in δαξίος Homero nota fuisse videtur; Tum si scite fecerat, cur riserunt dii? ἐνδέξια, (ex κατὰ τὰ ἐνδέξια,) ἐνδεξιως, est, *ad dextram manum* vel *a dextra*, vel *dextrorsum*, ut T, 184 praeco circumfert sortem, δειξέ ἐνδέξια πᾶσιν, et Od. P, 365 Ulysses mendicans βῆ δ' ἔμην αἰτήσων ἐνδέξια Φῶτα ἔναστον. Vtrum vero verius sit, *a dextra ad laeuam*, an *dextrorsum*, adeoque *a laeua ad dextram*, nondum seu auctoritate idonea seu iusta de ratione constitui posse video. *Boni ominis caussa* a dextra initium factum esse mihi probabilius sit. Ergo in praebendo poculo a dextra initium faciebat pincerna, orfus ab eo qui proximo loco sedebat; sedebant autem conuiuae ad parietem longo ordine mensa vnicuique apposita. Eodem sensu ἐπιδέξια, est *a dextra*, nihil amplius. Od. Φ, 141. vbi arcus tendendi idem ordo seruatur ὄρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια

πάντες, ἑταῖροι, ἀρξάμενοι τοῦ χάρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχόουσι sc. puer. iam autem puer οἰνοχόει ἐνδέξια πᾶσι. Dictum. etiam hac in re ἐπάρξασθαι v. Not. ad A, 471. Esse autem ἐνδέξιον et ἐπιδέξιον idem, ne dubita; est enim idem ac ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, quae vulgari vsu frequentata sunt: v. Pollux II, l. 159. cf. notam Hemsterhusii ad Hesych. in ἐνδέξια. Sic aliquoties in Symposio Platonis hac vi occurrit vt a dextra procedant vices bibentis vel loquentis. Mirum est Scholia Veneta hic tacere; at Sch. br. ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀρξάμενος. Notabile quoque τὸ τοῖς non satis respondere vsui Homérico, vt sit *istis* diis.

598. Disertiores sunt grammatici in hoc versu: οὔτως, οἰνοχόει, Ἀρίσταρχος, Ἰανῶς καὶ ἐν τῇ Ἀργολικῇ, καὶ Μασσαλιωτικῇ, καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ ἐν τῇ Ζηηνοδότου, καὶ Ἀριστοφάνους. Sic Ven. A. at. Lipf. οἰνοχόει, Ἰανῶς, πᾶσαι. Ita tandem, dices, erat obtemperandum tam gravibus auctoritatibus in re tam graui scilicet. At enim tenendum est, antiquiorem scripturam nullam aliam esse potuisse quam οἰνοχόει, mox οἰνοχόει, cum nondum ω haberetur; postea grammaticos substituisse alios οἰνοχόει, alios φῖνοχόει, alios seruasse antiquum οἰνοχόει. Iam cum in aliis receptum morem sequamur, vt ὤμωξεν, ἤκει, ὤχετο scribamus; poterat sane et h. l. si placebat, bene seruari vulgaris scriptio φῖνοχόει. κρατῆρος ed. Flor. et Ald. i. sed similia non enotanda, quae ex Ionica ad communem rationem sunt deflecta.

599. Versus iterum occurrit Od. Θ, 326. reti inclusus Marte et Venere Vulcani artificio, et recitatur cum γ. 600 a Platone de Rep. III, p. 389 cum indignatione, quod tam indigna diis finxerit Homerus; recte ex grauitate philosophica; at Homerus ex sensu suorum hominum aut potius ad sensum rudiorum aetatum, e quibus narrata, acceperat, narrauit. Videat, qui volet, quae olim a Klotzio in Epist. Homeric. disputata sunt, tum in aliis, qui contra eum multis egerunt. Scilicet reprehenditur poeta a rationibus ad sensum deozi nostrum; ponitur porro

aliud a poeta alienum, studiosissimum fuisse eum gravitatis epicae; quod nec Aristoteles ei concessit; etsi is ad eum transtulit omnia, quae in perfecto carmine epico, cuius notionem animo ipse circumferebat, requiri posse viderat. Non nisi cum vita et sensu expolito succedere ista potuere. Tandem viri docti ipsis verbis plus tribuunt quam iis inest. Volunt esse ἄσβεστον γέλωτα, risum effusum ut iam Sch. ἀπατάπανστος. Apollon. Lex. ἀπατάληκτος. praestat quod Sch. A. addit, simpl. πολὺς. Tum antiquo more ridere, et gaudere, et delectari, sunt synonyma: nihilque aliud innuitur, quam quod antea erat μειδῶν, exhilarantur dii ministerio Vulcani, accedente novitate rei, quod Vulcanus pincernae partes ageret. Subiecerunt tandem nonnulli notionem *claudicantis* Vulcani, quae tamen in poeta h. l. non occurrit. Nam κοιπνύειν de ministerio ad mensam proprie dicitur: ut Ω, 475 et Agamemnon in copiis ordinandis κοιπνύσας Ε, 219 vetat de claudicatione cogitare. At mira sagacitate Clarke claudicationem in ipso metro sibi videbatur deprehendere. Adeo cauere opus est, ne sensum nostrum in poetas inferamus.

γέλως. emendat Bentl. γέλος, ad morem Homericum. Occurrit tamen quoque γέλωτα Od. Υ, 8. — pro ἐνώρτο est ἀνώρτο in vno Vindob.

600. ὥς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα κοιπνύοντα Sch. Lips. κοιπνύσαντα. καὶ πᾶσαι συντελικῶς. Mirum lectionem, in quam omnes olim conuenerant, nunc nusquam occurrere. Sane quoque inf. Θ, 219 est αὐτῷ κοιπνύσαντι. Od. Υ, 149 κοιπνύσασαι, etsi et ibi variat κοιπνύουσαι. Est tamen et πείπνουον παρεέντε ΙΙ, Ω, 475 et nulla variatio inf. Ξ, 155 κοιπνύοντα. Fuit autem κοιπνύειν inter voces antiquatas: itaque notionem grammatici ex etymo constituunt, idque varie, ut fieri solet: a πνύω, πνύμι, vel a πονέω, πονύω, vel vtrumque simul: res non digna cui inhaereas; v. Sch. A. B. breu. ad Ξ, 155. Eustath. ad h. l. Etymol. Praestat e Sch. br. notare πειπνύοντα esse ἐνεργεῶντα, διακονοῦντα. Hesych. ἐνεργεῶντα,

ἑραπεύοντα, et κοιπνύει, ὑπουργεῖ. διακονεῖ. κοιπνύς, ἑ. ῥάπων. Similia Etymol. In Hesychio abestatur πεπνοιῶν. πιπνύοντα. ἐκοίμνεον. v. Intpp.

602. οὐδέ τι θυμὸς ἐδύετο δαιτὸς ἐσθης. ita scriptum a Clarkio; nescio unde; forte ex Eustathio; recte tamen; vulgo editum erat οὐδ' ἔτι. inde a Flor. sic etiam Ven. c. Schol. οὐδετι Lipf. — De ἐσθης v. ad 468.

603. οὐ μὲν Φόρμιγγος. Mosc. 3. οὐ μὴ — οὐ δέ γε Vindob. Equidem malim οὐ μὴν, nam parum commodum τὸ μὲν hac sententiae parte; nisi illa rhapsodo debetur.

Ceterum locus est notandus propter notionem vitae deorum beatæ declaratam per epulas perpetuas per totum diem celebrandas: heroum more: ut tot loca Odyssæe docent in vita procorum et in vita Alcinoi. Porro ut inter hos bonis dapibus adiuncti sunt cantus cum cithara, sic inter deos Apollo est αἰσδῶς. Nouum est et ab Homericis non minus quam ab heroum vita alienum, quod Musæ accintint; nam in heroum vita solus αἰσῶς adhibetur, nec adsunt feminae cantantes. Nouum quoque quod alternis canunt Musæ. Apud Hesiodum et alios Musæ choreas ducunt, Apollo choragus est. In Od. Ω, qui liber senioris rhapsodi est, vl. 60 in Achillis funere Musæ cantum funebrem edunt alternis: Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβομένηαι ὅππῃ καλῇ θρήνον. Memorabile et illud in Olympo, quod epulis deae feminae addident, ut h. l. Iuno et alibi aliae deae; cum in heroum vita mulieres epulis nusquam adhibitas videas. Vides quam multa in his sint, quae scrupulum iniiciant.

606. οἱ μὲν κκεκλόντες ἔβαν εἰπνύς ἔκαστος. Sch. Lipf. οἱ μὲν δὴ κκλόντες. οὕτω πᾶσαι. καὶ ἐστὶν ὁμοιον τῶν κείων ἐς θάλαμον (Od. T, 48). Posset et hoc bene legi: κέω, κέω sunt obuia: unde κέμαι a κέμι. Verum et κκεκλώ, etsi soni parum suavis ad aures nostras, aliquoties occurrit, et agnoscitur quoque ab Etymol. Suida. Hesych. et ipso Apollon. Lex.

607. περικλυτός ἀμφιγυῖς ἩΦαιστος. argutantur grammatici in sensu vocis ἀμφιγυῖς ex etymo consti-

tuendo; volunt esse *utroque pede claudum*: Sic et Ety-
mol. Suidas, Hesych. et sic ipse Apollon. Lex. h. v. ἀμ-
φότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος. add. Anti-
gonus Caryst. hist. mirab. 51. atqui ἀμφιγυῖεις non mi-
nus est qui vno pede claudus vacillante gressu incedit;
et tandem is, qui omnino infirmis pedibus incedit, vt
bene Porphyrr. Qu. Hom. 11' οἱ περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμέ-
νοι. vt etiam γυῖον, ἀπογυῖον, est simpliciter captum pe-
dibus reddo. Prisco sermone nihil amplius quam pedes
infirmos ac fluxos, adeoque incessum parum firmum de-
clarare voluisse videntur notione τοῦ χωλοῦ. vt inf. I,
498 in Λιταῖς. Et βραδύπους Δίκη est *claudo pede Poe-
na*. Apud Tibullum Somnia sunt *incerto pede*, et in
Arca Cypseli ap. Pausan. V, 18 erant Somnus et Mors
διστραμμένοι τοὺς πόδας, et ap. Plutarch. de Is. et Os.
p. 358 D. Harpocrates ἀσθενὴς τοῖς κάτωθεν γυῖοις. Ita
etiam Vulcano tribuuntur κνήμαι ἀραιαί, Jl. Σ, 411. vt
adeo incessus esset parum firmus, et ῥιπνὸς πόδας ille est
in H. in Apoll. 317. loripes. Nihil his subest nisi notio
infirmitatis: etsi ea serius expresse in claudicationem pro-
prie dictam transiit. Neque illa illata ex lapsu; verum
iam natus erat χωλὸς, et propterea a matre in mare
proiectus inf. Σ, 395 sq.

Quaeritur porro de causa claudicationis, quam mo-
do e physis modo e mythicis rebus repetunt. Difficile
est aliquid ita definire, vt omnis disensus intercludatur.
Quomodo temere et sine omni causa inter vulgus tale
commentum exortum sit, aut exoriri potuerit, vt deum
ex Iunone natum claudicantem narraret, nemo facile di-
xerit. Fuisse adeo necesse est, quod fingendi causam et
occasionem praeberet. Iam autem magnam mythorum
partem videmus a symbolica rerum declaratione procef-
sisse: habet adeo probabilitatem ex usu priscorum homi-
num symbolico aliquid praecessisse, quo claudicationis
notio inferretur. Iam autem Vulcani nomen ab vltima
inde memoria cum ignis notione coniunctum fuit. Quid-
nam autem antiquo sermone claudicationis notio designa-

verit, non nisi coniectationi relinquitur. Euictum saltem est illud, a symbolico ac rudi sermone petita esse haec mythica; et quidem iam HomERICA aetate; quis enim negat inf. I, 498 *Αἰτὰς* dictas esse symbolico aliquo sensu *χρῆλας, ῥικνὰς, παραβλῶπας*? Quod seriores, qui bene id animaduertenterant, ad subtiliores argutias progressi sunt, non tollit id quod veri subest. Rectene itaque an minus, suone an antiquiorum hominum sensu, statuerint, ex Iunone, tanquam aere, natum esse Vulcanum, ignem, qui sine aura esse nequit, quis nunc praecise negare vel affirmare auit?

ἦχι sine iota *ἦχι* esse scribendum, contendebat Dio. nyhus (Thrax) quia *Dores ἄχι* scribunt. Sicque iam Aristarchus censuerat. Sch. A. B. L. cum Amst. Reg. Mira subtilitas, cum in ceteris similibus iota subscriptum relinquitur!

608. *Ἥφαιστος ποιήσε ἰδυίησι πραπίδεςσι*! Primitiva scriptura haud dubie fuit sine *ν*, *ποιήσε φιδυίησι*. Nam per totum Homerum observari facile potest fuisse *φειδω, φιδων, φιδως, φιδυια*. Verum infederat edd. vitiosa lectio: *ποιήσ' εἰδυίησι πραπίδεςσι*, quae et supra vl. 365 ubique ipsos codd. obfidebat; cum tamen aliis in locis aut variet lectio, aut verior lectio regnet. Sic Σ, 380 *ἔφρ' ὁ γε ταῦτ' ἐπρονείτο ἰδυίησι πραπίδεςσι* et 482 *πολεὶ δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεςσι*. Υ, 12 *Ἥφαιστος ποιήσεν ἰδυίησι πραπίδεςσι* et sic Od. H, 92 οὗς *Ἥφαιστος ἐτενξεν ἰδυίησι πραπίδεςσι*. Etiam Benl. adscripserat *ποιήσε φιδυίησι*, cum loco Hesiodi Θ, 960 *Γῆμος θεῶν βουλῆσιν ἰδυίην καλλιπάρηον* (vbi fuit *βουλῆσι φιδυίαν*). Grammaticorum vulgata est ratio: *εἰδυῖα* dici, quando est participium; vt: *ἔργ' εἰδυῖα*. *ἰδυῖαν* autem diei tanquam adiectivum, v. c. ap. Eustath. ad Υ, 12. verum eam commentitiam esse e dictis patebit; nam *ἔργ' εἰδυῖα* non minus corruptum est, quam *ποιήσ' εἰδυίησι*, fuit *φεργα φιδυια*. Tandem *ποιήσεν ἰδυίησιν πρ.* scriptum est in Ven. in utroque schol. et Lips. (qui et *ἰανῶς* id fieri aiunt) in ms. Cant. ap. Barn. Apollon. Lex. *ἰδυίησι πραπίδεςσι, εἰδυῖαν* (vt

recte em. Toll. pro ἰδίαις) εἰδητικάις. οὐδὲν εἰδήμοσι. ἐπιστήμοσι. At εἰδυῖαις ille non agnoscit. Contra Hesych. habet utrumque, et Etymol. tantum εἰδυῖαις. κραπίδες, quod Φρένες, utroque sensu, et diaphragma et mens. cf. ad N, 412.

609. ἔ- appictum esse olim debuit, nam Zenodotas scripserat sine ν, πρὸς ὃ λέχος, non videns ὄν esse masc. et neutrum (pro ἔόν). at Sch. Lips. Ζηνόδοτος· πρὸς οὐ. Hoc sane probabilius Zenodotum scripsisse: saltem aetatis suae scribendi more ὃ (TO vel HO) pro οὐ pinxerat. Quia, de ὄν controuersia fuerat, Hesych. hoc retulit in ὄν To. II, p. 759 ubi ἔει legitur: πρὸς ὄν λέχος ἔει. Hic autem suboritur molestia, quod ex Homérico usu ὄν fuit ἰόν, adeoque metrum laborat. Dicendum adeo, aut versus esse a seriore rhapsodo; aut aliter olim fuisse scriptum. Bentleyus ὄν sublatum esse volebat, ut esset: Ζεύς δὲ πρὸς λέχος ἔει. Dubitat quoque Bentl. an non ἀστεροπητὰ sit scribendum: at vide ad 580.

610. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰνάνει. Est ἰνάνει in Vrat. a.

611. (fuit ἔ-) Zenodotus: ἐνδ' ἐκάθευδ' legerat. Sed Ionicum, augmento omisso, recte obtinuit. Nunc vero disputatur, non ἐκάθευδ' esse scribendum, sed καθευδ', scil. vt κατεῖχον, non κάτειχον, et ne pro imperatiuo haberetur: v. Schol. br. A. B. Eustath. obtinuit vt κάθευδε scribatur; etiam alibi vt Bion I, 3. Poterat sane totus versus abesse; quod et Bentl. senserat.

Ceterum totum hoc Episodium de Vulcano ab ipsa actione epica, h. e. ab argumento carminis, si rem subtilius aestimes, esse alienum, atque adeo excusandum potius quam laudandum, censere fas est. Licet porro suspicari, totum hoc episodium, forte ipsum locum de iurgiis inter Iouem et Iunonem inde a vl. 536 serius accessisse aut inuento eius qui totum carmen refingeret, aut alterius carminis fragmentum fuisse hoc, quod operi condendo dextre ac sollerter agglutinaretur. Inesse vidimus nonnulla ab HomERICA ratione aliena, passim notata; in his, imprimis hoc, quod Vulcani de caelo protur-

batio diuerso modo narratur Il. Σ, 395 sq. vbi ipsa mater recens natum puerum de Olympo in mare proiecisse fertur; quae sequitur Auctor Hymni in Apoll. 316 sq. ἄν γε μὲν αὐτῇ ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἐλοῦσα. ἢ ἀνελοῦσα ἔρριψα. nam quaecunque proiectare volumus, sursum tollimus de terra. Verum an subtilitas illa epica, carminis epici omnibus numeris absoluti in Homericum epos cadat, recte quaeri potest; et quae de fabula in narrationis cursu diuerso modo narrata monentur, habent quod reponas. Sunt porro alia, quibus antiquitatem tuearis. Narratio per se est iucunda et poetica laude se commendat; nec omni vinculo ac nexu est destituta: nam Iunonis iurgia cum Ioue erant opportuno aliquo inuento soluenda ac componenda; erat quoque nox inducenda, vt Iouis per somnum machinatio locum haberet libro II. Tam lubricum est in his, quae in diuersas partes trahi ac disputari possunt, aliquid pro certo ac tuto statuere; etsi pro sensu meo totum locum inde a 571 senioris rhapsodi operam redolere censeo.

EXCURSVS AD LIBRVM I

EXCURSVS I

de interuentu deorum in Homero.

Ministeria deorum, quibus poeta vtitur, non tam ingenii sunt felix aliquod inuentum quam popularis opinio, cum inter priscos ac rudes populos dii interesse rebus humanis sint crediti; ad quam opinionem homines facile adduci debuerunt partim caussarum, a quibus quaeque proficiscerentur, ignoratione, partim persuasione, esse numina hominum simillima corporis specie, ingenio, animi affectionibus et studiis. Cum itaque a partibus, alii Achivorum, alii Troianorum starent, inuenta iam, saltem parata erant reliqua omnia.

Interuentus tamen hi et ministeria deorum non vnius sunt generis; alia cum ipsa actione epica coniuncta sunt, aut etiam partem eius constituunt; alia extra eam sunt constituta; sunt tandem quae mera sunt ornamenta a priscorum hominum cogitandi et loquendi more ducta. Ita Apollinem sagittis Achivos prosternere, Iouem a Thetide exorari, ad ipsam actionem epicam spectare dixeris; ita porro, Iouem a Iunone in monte Ida in fraudem induci; Pandarum a Minerua adduci, ut Menelao sagitta percusso induciae solvantur; deorum opera modo Achivos modo Troianos pugna superiores esse; haec et multa similia in ipsa actione epica constituta esse. Contra sunt alia, quae extra eam esse dixeris, ut Sarpedonis corpus a Somno et Morte absportatum, *ὀλοποιάν*,

Apollinem a Ioue ad Hectorem ex vulnere recreandum missum, et sic alia. Ex hoc maxime genere multa sunt episodica profecta, maiora minoraue, vt vallum Achiuorum a Neptuno aliquando destructum; pugna deorum lib. XX et XXI. Tandem inter modos narrandi antiquos, quibus res et facta ad miraculum adducuntur, referam, si dii interfunt pugnae, hortantur, incendunt, pugnant ipsi, vulnerantur; aut seruant, abducunt superatos ab hoste vel vulneratos eripiunt obiecta hosti caligine. Ita si Somnium ad Agamemnonem mittitur, si Minerva Iouis iussu caelo delapsa Vlysses hortatur, vt Achilles a consilio discedendi reuocet, aut si illa Achillis iram comprimit, aut si aciem pererrat, siue ipsa, siue Neptunus siue Mars; et huius generis sunt innumera; bene intelligo tribui haec omnia diis, quae siue eorum interuentu ex solito rerum agendarum modo et ordine euenerant. In iisdem video interdum certo consilio ac dilectu deos adhiberi, vt in consiliis prudentiae Mineruam.

Non vna itaque a ratione et consilio interuentus deorum petitos esse ex his ipsis manifestum fit. Vtinam teneremus, quae ex his poetae ingenio et inuento debita sint! Vix enim ipse in totum hoc genus primus incidit, sed iam regnabat non modo illa persuasio de deorum interuentibus in rebus humanis, verum in rebus Troianis iam partes suae diis ante poetam in antiquis carminibus assignatae fuisse videntur, ita vt ille inuento antiquiorum vteretur, feliciter vtique, forte felicius quoque aliis; de quibus quis asserere aliquid ausit? coniectare licet. Coniuncta est ista quaestio cum altera: ex narratis ad Troiam gestis quaenam videri possint fama accepta, aut a poeta inuenta, aut mutata et ornata, ita vt sollennem iam superiorum vatum morem sequeretur in eo, cuius nunc ille, antiquioribus amissis, prius nobis auctor habetur. De quibus cum nihil nobis constet, nec, omni antiquiore fama abolita, aliquid constare possit, frustra de Homeri ingenio disputatur. Malim itaque dis-

putationem ubique ad ipsum carmen transferre, nec de auctore, de quo nihil scitur, contendere.

Videntur utique in Iliade esse quae fide historica constabant; nec modo in rerum summa; nam, si aut Troiam aut bellum, et exodium Troianum omnino vllum fuisse neges, quantum quidem in te est, omnem omnino antiquitatis, ante litterarum monumenta elapsae, fidem tolli necesse est; verum etiam in partibus singulis. Ita antiqua videtur fama acceptum, peste affictos esse Achivos, dissidium inter principes esse exortum, Achillem per aliquod tempus in castris se continuisse, inducias fuisse violatas et sic porro. In his facile assequor, saltem modum narrandi, adeoque deorum interuentum, poetae ingenio deberi. Verum acceptum fama esse potuit omnino, pestem fuisse immissam ab Apolline ob religiones violatas; Pandarum aliquem sagitta emissa foedus turbasse et sic reliqua. Videtur quoque ipsa fama fuisse constitutum, Iunonem et Minervam Achivis, Martem et Apollinem Troianis studuisse. De his omnibus ariolari licet, statuere nihil; ut nec de eo, quod dii adscita forma humana in medium hominum progressi esse narrantur, constet, narratae haec sint non inuento, an prisco more narrandi exposita, an ipsa fama de rebus Troianis ita ferente. Antiquiorem rebus Troianis narrandi morem esse fuisse, ut deos rebus gerendis verè interfuisse dicerent, apparet vel in narratione de insigni Nestoris in pugna cum Eleis virtute, nam et ibi Minerva narratur Pylis hostium aduentum nuntiasse. *Jl. A, 713. cf. Not. ad B, 786.*

Constitutae esse in hoc deorum ministerio singulis diis partes suas, et quidem a diversis causis, mythis, consiliis ductas, apparet. Cum tamen semel seu fama traditum seu quocunque tandem modo acceptum esset, Iunonis et Minervae partes in Achivorum, Veneris et Martis in Troianorum causa tuenda fuisse praecipuas non magna sagacitate opus fuit, ut summa quaeque per eos expedienda esse videret poeta.

Observare quoque licet hoc: perpetuum hunc esse poetae morem, ut, inductis in narrationem diis, re ad finem perducta, cuius causa inducti fuerant, etsi illi rebus gerendis per omne sequens tempus interesse pergant, non tamen amplius memorarentur. Neptunus in pugnam progressus, Idomeneo confirmato, lib. N. mox tantum non e medio evanuisse videtur; sic Apollo in O. et in lib. Δ. Pandari sagitta emissa nulla Minervae posthaec opera memoratur. Ad quae sane ipsa rerum varietas et iudicium rectum adducere debuit poetam; nam idem in heroibus sequutus est, ut quoque temporum momento in quaque carminis parte vnum aliquem e pluribus virtute et factis eminentem produceret, modo Diomedem, modo Idomeneum, modo Agamemnonem, ceteris aut omnino non aut non nisi obiter memoratis. Scilicet sensu an iudicii subtilitate edoctus perspexerat, non nisi singulares et individuas res ac personas recte et cum vi ad sensus in poesi exponi posse.

In hoc ipso tamen est aliquid quod iudicium nostrum in multis facit ambiguum: Nam ex hoc narrandi more in partes dissectum est carmen; partes tamen carminis ita inter se sunt coniunctae, ut disiungi illae facile, nonnullae quoque pro meris episodiis possint haberi, tanquam membris, articulis ac iuncturis satis laxis inter se cohaerentibus, leuique manu a carminis corpore disuellendis; ita facile in eam opinionem devenias, non ab initio statim partes has in corporis compage fuisse comprehensas, sed serius eas accessisse; licet tamen nec minus alterum suspicari, partes has a diuersis ingenis separatim ab initio tractatas serius in corpus quod nunc habemus, coaluisse. Verum nec ultra suspensiones, saltem probabilitates, ut in pugna deorum, si alia scilicet accedunt, quae dubitationes alias faciunt, in his progredi licet, et actum est hac de re alio loco.

Nihil in his deorum consiliis actis ac gestis ad ethica praecepta esse referendum, per totum carmen apparet; Tacite quasi conuentum esse dixeris in hoc, poetica

haec numina cum ipsis religionibus nihil, praeter nomen, commune habere, eaque suum ordinem, suum genus constituere, adumbratam ab antiquiorum hominum sensibus rudioribus et humanitatis cultu parum emendatis et expolitis. Hinc tam diuersa de diis praedicantur, alia indigna et nefanda, alia praeclara, interdum sublimia. Minerva saepe omnis iustitiae et honestatis violatae rea est, ut in fraude Hectori facta congresso cum Achille. Hoc illud est, quod tam male habuit homines de deorum natura meliora meditantes, cum poetica numina ad ea, quae poesis efficere debet, tam praeclare accommodata, cum religiosis notionibus confunderent; hincque natae sunt mirae illae interpretationes allegoricae.

In hoc tamen ipso singularem aliquam poetae fortunam positam esse apparet, quod ille mythico hoc ornatu uti potuit ea aetate, qua animi hisce mythis imbuti non ad figmenta poetica haec referrent, sed, cum ea vulgari-
bus popularium opinionibus consentanea essent, iis magnopere mouerentur ac tenerentur. Nobis quoque ipsis, ex hoc antiquitatis sensu sensus animorum valde diuersus creatur ab eo, quo contacti sumus, si in Virgilio aut in quouis alio poeta repetita ex Homero vel ingeniose variata haec figmenta legimus. Adeo iis, qui ad Homerum legendum accedunt, sensus aliquis induendus est Homericæ poesi proprius ac peculiaris.

Fuit Zenodotus grammaticus Alexandrinus, diuersus ab Ephesio, qui inter *διορθωτὰς* fuit, cuius erant libri *Χ περὶ τῆς Ὀμήρου συνθέσεως*. Ex Scholio B. quod e Porphyrio seruauit, ad Σ, 356. (ubi Zenodorus scribitur, at apud Suidam Zenodotus est) locus in iis libris esse debuit de episodiis, in quibus deorum interuentus interponitur. Statuerat ille, confabulationes deorum non admitti posse extra argumentum, (*ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως*) nisi aut ad docendum aliquid eorum, quae ad Iliadem spectant, aut ad historiam aliquam antiquam exponendam, veluti in Dionea ad Venerem verbis, quibus eam monet ut toleret quae passa sit; tolerasse deos multa, tolerasse

Martem; τλῇ μὲν Ἀρης, et tum antiquam narrationem subiungit. (Jl. E, 381 sq.) et cum Iuno Iouem dictis la-cessit (ibid. 420 sq.) Ζεῦ πάτερ, ἧ δά τί μοι κεχολάσσαι — docet enim, Veneris dolo Helenam fuisse' deceptam καὶ τὰς ἄλλας δὲ ὁμίλιας πῶν θεῶν οὐκ εἰπῆ Φησι παραλαμβάνειν. E quibus argumentis ibi disputat contra episodum Σ, 356—368. quod ab iis, qui summam Iliadis constituerunt, insertum esse, legentj facile obuium est. Non enim omnia episodica ab eadem manu profecta, sed alia antiquioribus aetatibus, alia serius interposita esse videntur; vt in eodem, modo laudato, et in alijs, in quibus aliquis operam dedit, vt diuersa carmina inter se coagmentata essent. Verum de his et ad l. l. et in alijs locis singulis est videndum. Antequam enim de singulis satis constet, vnuerse de his disputare, lubricum est et parum fructuosum.

EXCVRSVS II

ad A, 55 et al.

Θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Dubia res esse videtur, fueritne *φηρη* an *ήρη*; an vtrumque vsu habitum; hoc vltimum forte expeditissimum: quandoquidem in Homero modo hoc modo illud occurrit. Sane *περνια φηρη* saepe legitur; et fuit ea laud dubie antiquior pronuntiatio, quam Aeolum dicere solent; nec minus tamen *λευκώλενος Ἥρη*, *χρυσόθρονος Ἥρη*, et similia. Nisi itaque quod tertio loco posui admiseris, statuendum est alterum, loca, a quibus digamma exulat, esse aut serioris commatis aut interpolata ab eo qui corrupta putaret ea propter hiatum. Sunt autem nonnulla loca, contra digamma peccantia, in quibus diuersa lectio in codd. antiquioribus reperitur; Sic Jl. A, 572 *ἐπὶ ῥα φέρων λευκώλενον Ἥρη* antiquior lectio fuit *τετιμμένη Ἥτορ*. O, 92 *λευκώλενος Ἥρη* antiquior lectio erat *βοῶπις πόρνια Ἥρη*. Potuit hoc idem videri factum esse in alijs, vt Δ, 20. O, 5. 14. Etsi iterum loca sunt aperte interpo-

lata, in quibus antiqua ratio seruata est, v. c. Σ, 357. 360. et tamen 356 praecedit Ζεὺς δ' Ἥρην. Tam lubricum est aliquid pronuntiare in Homericis.

EXCVRSVS III.

ad A, 66.

αἶ κέν πως — βούλεται.

A, 66. αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λαιγὸν ἀμῦναι. ad Tragicos multae extant virorum doctorum observationes de particularum in iis vsu; quae tamen in Homericis non semper locum habent; neque omnino in doctrina de particulis ratio Homeri singularis aliqua vbique habita est. Cum autem particulae in doctiore studio singularem curam sibi vindicent, operam quamuis molestam in his diligentius explorandis refugere non licet.

αἶ κε nihil aliud est quam εἶ κε, et hoc idem quod εἶ ἄν, vnde factum εἶν. Cur in Homericis modo αἶ modo εἶ scriptum occurrat, nemo dixerit. At si κεν vel ἄν adiungitur, communis vsus et sermonis ratio postulare videtur, ut *subiunctiuus* sequatur. Et est sane is proprius Homeri vsus, isque sexcentis locis firmatus; vt inf. 128 αἶ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι. 207. 408. 420 etc. et εἶ κε, vt K, 452 εἶ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμειῖς ἀπὸ θυμὸν ἐλάσσης. Λ, 391. N, 379. Ξ, 368. Π, 499. 500. 860. ι. P, 29. 30. 39. 40. 91. Φ, 553 et al. etiam εἶ περ κε. inf. A, 580. εἶ περ γάρ κ' ἐθέλῃσι —

Sunt loca alia, in quibus videas *optatiuum* esse adiunctum: Sic Λ, 791 τίς δ' οἶδ' εἶ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις. Atqui O, 403 vbi idem fere versus legitur, est εἶ κεν οἱ ὀρίνω. potuit ergo et illud esse ὀρίνης. X, 220 οὐδ' εἶ κεν μᾶλα πολλὰ πάθοι. at codd. πάθῃ. Non variat lectio T, 322 οὐδ' εἶ κέν που πυθόμην, cum tamen legi possit πυθῶμαι. B, 123 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλωμεν. nusquam ἐθέλωμεν. Z, 50 εἶ κεν ἐμὲ πεπύθοιτο. nusquam πεπύθεται. H, 387 αἶ κέ περ ὕμιν φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο.

poterat esse γένηται. X, 244. 5 εἴ κεν φέρεται — ἢ κεν, σῶ δουρί δαμνέη. nusquam δάμνηται, versu autem 351 verior lectio est ἀνάγη pro ἀνώγει post εἴ κεν σχήσωσιν et ὑπόσχωνται. Ψ, 346 οὐδ' εἴ κεν ἐλαύνει. nusquam ἐλαύνη. Tandem sunt exempla in quibus manifestum sit, non minus optatiuum vsu probatum esse, vt in illo E, 279 et alibi, εἴ κε τύχοιμι. Ψ, 592. 3. Vix mutas εἰ καὶ νύ κεν οἶκοθεν ἄλλο μείζον ἀπαιτήσεας, et Ω, 687 αἶ κ' Ἀγαμέμνων γνέη σε.

Supereſt tertia ratio in Homericis, vt, non modo εἰ, de quo non laboramus, sed εἴ κεν, αἶ κεν cum futuro indicatiui iungatur; ita vt hoc locum aoristi subiunctiui habeat. Sic B, 72 ἀλλ' ἄγετ', εἴ κεν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν. 258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι. ad quem locum, vide Obſſ. O, 213 αἶ κεν Ἰλίου αἰπείνῃς πεφιδῆσεται οὐτ' ἐθελήσει ἐκπέρσαι et 297 στείομεν εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες. Potest in his suppleri: videamus, an. Sed nos quaerimus de vsu τοῦ κεν et ἂν cum indicatiuo. Et occurrit hoc ipsum mox subiecto subiunctiuo Θ, 532 εἰσομαι αἶ κε μ' ὁ Τυδείδης ἀπῶσεται — ἢ κεν ἐγώ — φέρωμαι, vbi in aliis φερόμην. K, 449 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἢ μεθῶμεν.

Vfus hic futuri indicatiui pro aoristo subiunctiui obseruatur et in aliis, vt in ὥς ἂν, v. c. Π, 271 ἀνέρες ἔσσι, ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν. Ψ, 339 ὥς ἂν τοι — δοῖσεται. ita vt tibi videatur.

Hactenus esset obseruatio tantum facta in futuris indicatiuis pro aoristo subiunctiuo obuiis. Enimvero in versu Excursui supra adscripto est tempus praesens: αἶ κεν πως βούλεται pro βούληται. Sunt tamen etiam exempla vsus indicatiui similis in aliis temporibus, vt in ἴνα. Inf. 363 ἴνα εἶδομεν ἄμφω. Sic et Θ, 18 ἴνα εἶδετε πάντας, item ἴνα μὴ ῥέξομεν οὕτως H, 353. Atque hic indicatiui vsus in ἴνα et similibus mansit apud Atticos, vt ad Tragicos saepe monitum est imprimis a Brunckio. ὁ φρα simili modo cum indicatiuo iungi vulgatum est; at

in Homero etiam ὄφρα κεν. In B, 440 ἵστασθαι, ὄφρα κεν ἵστασθαι ἐγείρωμεν ὅξυν Ἀργα.

Vidimus vsum; quaeri potest de grammatica ratione et causa. Videri possunt loca illa requirere necessario subiunctivum, ita ut ἐγείρωμεν dictum sit pro ἐγείρωμεν, adeoque correptum sit ω pro α. Coniectabat Hermannus de Metris, fieri hoc, quia ob praecedentem accentum syllaba longa corripitur potuerit. Hoc tamen ipsum est aliquid, quod novam mirationem facit. Mihi horum aliorumque simplicissima ratio esse videbatur repetenda a prisco sermone nondum satis grammaticè constituto et expolito; inprimis, quamdiu non nisi aure diiudicabantur soni, nondum scripturae adspectu et intuitu. Fundum habet haec opinatio in communi omnium linguarum fortuna. Non enim, nisi serius, ex quo linguae litteris exarantur, multo vsu accedente, subtilior grammatica constituitur. Quid quod nec in expolito sermone omnia, quae severioribus praeceptis grammatices repugnant, sublata sunt aut tolli possunt: ut in Attico sermone haud pauca occurrunt, quae grammaticis regulis haud respondent, optimorum tamen scriptorum vsu probata sunt; quemadmodum, ut vnum commemorem, quod neutris pluralibus verbum singulare subiicitur; quod olim, ut vel ex Pindaro patet, etiam in masculinis et femininis pluralibus vsu venerat, contra bonae grammaticae legem. Potuit quoque, reperto iam et vulgato scribendi vsu oculos ad incuriam auocare vsus τοῦ ο promiscuus etiam pro ω, et quod s et η iisdem characteribus exarabantur. Facilius itaque per longum tempus latere potuit vitium in verbis, in quibus longa vocalis correpta erat.

Quaecumque tamen ratio fuerit huius licentioris vsus: sufficit rem esse observatu obuiam innumeris in locis Homericis, (et magnum exemplorum numerum apposit per Herman. de Metris p. 85.) poni indicativum pro coniunctivo (quò etiam referam Φ, 437 τὸ μὲν αἶσχιον, αἶ κ' ἀναχῆτι ἵστασθαι). Variat quoque futurum indicatiui cum aoristis subiunctivi, vti inf. A, 142 — 4 νῦν δ' ἄγεις,

νῆα — ἐρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, βήσομεν, et con-
 ripi videtur longa vocalis in illo E, 555 δύο λέοντες
 ἐτραφέτην pro ἐτραφήτην. et H, 199 et al. τραφέμεν
 pro τραφήμεν, τραφήμεναι nisi verbum fuit τράφῃμι,
 adolesco.

EXCVRSVS IV

ad A, 141.

de ἑρύω, ἑρύομαι.

A, 141. Ἄλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλ-
 ᾱαν. Versum vitiosum esse iam in Obsl. monitum: nam
 scriptum fuit *φερύσσομεν*. Omnino sunt duae voces, quae
 miris modis miscentur in Homericis, quas subtilius discer-
 nere iuuabit. Occurrit autem duplex difficultas; prima,
quod modo digamma locum habet, modo non; altera,
quod τὸ υ modo correptum est, modo productum.

Scilicet, diuersas statim ab initio fuisse voces video: 1
φερύω, media breui, *τραῖο*: vt tamen producat per σσ.
 Sic A, 485 νῆα μὲν — ἐπ' ἡκείρῳ *φερύσαν*. *traxerunt*,
subduxerunt: vbi vide, et ad Γ, 373. 361. Sic et Hesiod.
 "Erg. 624 νῆα δ' ἐπ' ἡκείρου ἐρύσαι πυκάσαι τε λίθοισι.
 Porro JI. Δ, 530 ἐσπάσατο στέρνοισι, *φερύσατο* — E, 110.
 M, 190 ἐκ κολοιοῖο *φερύσσαμενος*.

Possunt hinc emendari Δ, 467 νεκρὸν γὰρ *φερύοντα*
 (non γὰρ δ' ἐρ.) E, 344 χερσὶ *φερύσατο*. Γ, 373 καὶ
 νύ με *φερύσσαν* τε. Δ, 363 νῦν αὖ σε *φερύσατο*, sic et
 T, 450. Ω, 16 τρις *φερύσας*. 584 χέλον οὐ *φερύσαιτο*. et
 sic alia. cf. ad A, 485. *καμπρῶτα φερύσσομεν* (pro *πάμ-*
πρωτον) leg. in Od. Δ, 577. K, 403. 423. A, 2.

Ab hoc est *φειρμαί*. *φειρμην*. JI. Σ, 69 Μυρμιδόνων
 εἵρυντο νέες *subductae erant*. Δ, 248 ἔνθα τε νῆες εἵ-
 ρύατ' εὐπρυμνοὶ pro εἵρυνται. Itaque N, 682 νέες θῆν
 ἐφ' ἁλὸς εἵρυνμέναι leg. *εἵρυνμέναι*. Eodem modo succur-
 rendum est istis, quae Z, 75 et O, 654 leguntur: νῆες
 ὅσαι πρῶται εἵρύαται ἄγχι θαλάσσης. leg. *εἵρυνται*. At al-
 tero in loco Z, 30 ἀπάνευθε μάχης εἵρύατο νῆες *subductae*

iam aliunde facta firmatur vitio metri vocali *υ* producta, ita vt nulla medela locum habeat. Memorabile est et illud, quod in compositis digamma excluditur; ἐπερυσσε est Od. A, 441. pro ἐπιφερυσσε. Id tamen et aliis in similibus fieri, alio loco videbimus.

Difficilior est medicina in loco supra praefixo ex JI. A, 141 ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν. de hoc tamen dictum satis in Obsl. Δ, 492. vbi v. P, 635 cum 713. T, 311. at Ψ, 21 locus est interpolatus. Od. I, 77 et 402 videtur fuisse ἀνα δ' ἰστία φειρυσσαντες. T, 481 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπεον φειρυσσάτο, venisse videtur ἔθεν ex interpolatione. X, 372 θάρσει, ἐπειδὴ δ' οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν, non est φερύσσατο ab ἐρύω, sed ἐρύσατο a ῥύομαι *seruo*.

Scilicet altera ac diuersa vox fuit ῥύομαι, vocali *υ* producta, forte ex antiquo ρυῶ, ea notione, vt sit *seruo, tueor, tum custodio, obseruo, tandem caneo*. Sic JI. O, 257 ὅς σε πάρος περ ῥύομ' ὁρῶς — M, 8 ὄφρα ληῖδα — ἐντὸς ἔχων ῥύοιτο. Z, 403 πάρος γὰρ ἐρύστο Ἴλιον Ἑκτωρ. H, 798 χαρίεν τε μέτωπον ῥύει Ἀχιλλῆος. P, 224 προφρονέως ῥύισθε.

Ex hoc fit ἐρύσατο mediā longa, cuius locum saepe occupauit alterum ἐρύσσατο. atqui hoc est *traxit*, illud *seruauit*. Sic JI. E, 34 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, iterum Δ, 363 et T, 450. Sic et JI. B, 859 ἀλλ' οὐκ εἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, non *cavit mortem, non effugit, οὐκ ἐφυλάξατο*. — Pro eodem est alibi ἐρρύσατο, vt O, 290. T, 194. Od. A, 6. — interdum ῥύσατο, cum inde ductis: ῥυσάσθην JI. E, 406. ῥύσαιτο Od. Z, 129. M, 107. Od. Ψ, 244 ῥύσατο est *retinuit, detinuit*. inde ῥύσαι JI. P, 645. Ω, 430 *asserua*. — ῥύατο pro ἔρρυντο, *seruauit*, JI. Σ, 515. Od. P, 201. Fuit enim ἔρρυναι, ἔρρύμην, vt et ἔρυναι, ἐρύμην, vbique mediā longa, ita et ἔρυτο. JI. Δ, 138 ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο. JI. Ψ, 819 νύξ, οὐδὲ χρὸ' ἴναεν, ἔρυτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ. (Apparet hinc versum spurium esse in Hesiodi Theog. 504 ἢ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν, vt sit *serua*.)

datur; at recte ille in Scuto Hero. 415 οὐδ' ἐβόηξεν
χαλκὸν ἔρυτο δὲ δῶρα θεῶν. Hinc ἐρύσθαι. Od. E, 484
τρεῖς ἄνδρας ἐρύσθαι. — Editur in h. l. et Od. E, 260
et P, 429 nec non I, 194 et K, 444 (vbi aut interpo-
late aut vitiose legitur νῆα ἔρυσθαι pro νῆας) ἔρυσθαι
quod si recte sit, statuendum est fuisse verbum ἔρυμι. ἔ-
ρυμι ἔρυσθαι. ἐρύμην. ἔρυτο. Est pro ἐρύσθαι quoque
εἰρύσθαι μέγα δῶρα custodire Od. Ψ, 151. Od. Ψ, 229
ἢ νῆιν εἔρυτο θύρας. Il. Π, 542 δὲ Λυκίην εἔρυτο. Il. M,
454 οἳ ἦα πύλας εἔρυοντο custodiεbanτ. Od. Γ, 268 εἔρυ-
σθαι ἀκοιτιν. Ψ, 81 θεῶν δῆνεα εἔρυσθαι. leg. δῆνη. Li-
cet ab ἔρυμι, ἔρυσθαι, hoc ipsum εἔρυσθαι ducere; nil
refert. At Il. A, 239 corruptum esse patet, quod editur:
οἳ τε θεῖμστας εἰρύαται leg. εἔρυνται, οὐς φυλάτ-
ουσι. Od. Π, 463 ἢ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύαται οἶκον ἰόντα fuit
εἔρυνται φοικον ἰόντα. Il. X, 303 διὲ οἷ με πάρος γε πρό-
φρονες εἰρύαται. leg. εἔρυνται tuentur. Od. Z, 265 νῆες
δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται. leg. εἔρυνται οὐς φυλάτ-
ουσι. Tandem hoc ipsum ῥύομαι esse debuit ἐρύομαι, producta
vocali v. vt Il. T, 311 Αἰνείαν, ἧ κέν μιν ἐρύσσει (non
ἐρύσσει) feruabis, eripies. Il. K, 43 χρεὼ βουλῆς, —
ἥ τις κεν ἐρύσσει (non ἐρύσσει) ἡδ' σπῶσι. Ergo et
Il. 584 κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο deb. esse οὐ ῥύσαιτο.
Il. E, 422 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, fuit ῥύεσθαι. E, 456 οὐκ
ἂν δὴ τὸν δ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν. immo ῥύσαιο.
Possit in his videri notio eripendi elici posse ex ἐρύω,
ferύω, media breui. Verum ἢ κέν μιν ferύσσει in me-
tum peccat.

Illud ἐρύομαι fuit quoque pronuntiatum εἰρύομαι, nam
legimus ἄστυ πύλαι ἐξενυγμέναι εἰρύσσονται, Il. Σ, 276.

Quae his a me positae obflare videntur, medelam
admittunt pleraque facilem. Sunt loca, in quibus ῥύομαι,
feruo, tueor, priore breui, dictum esse videtur; vt Od.
τε πτελίεθρα ῥύονται. Il. I, 396 vbi vide. Alibi ῥύεται,
ῥύετο, binis syllabis est pronuntiandum, vt Il. K, 259
κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη, et 417. Od. E, 107. O, 35.
sic et Hesiod. Sc. Herc. 105 ἔχει ῥύεσθαι τε πόλιν, est

ῥῡται pronuntiandum. Jl. I, 248 εἰ μέμονάς γε — Τερρομένους ἐρύεσθαι est ῥέεσθαι, *seruare*, pronuntiandum ῥῡσθαι. Jl. T, 194—5 ἀτάρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο — ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀδομαι. lege, οὐ νῦν σ' ἐρρύσθαι, aut saltem οὐ νῦν σε ῥέεσθαι, pronuntiando ῥῡσθαι. Jl. O, 29 τὸν μὲν ἐγὼ ῥυσάμην, nisi versus fuit emblemata seriorum, esse debuit ῥύμην, pro ἐρύμην, *seruari*. Jl. Δ, 186 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος peccat. deb. esse εἴρυτο ζ. T, 93 εἰρύσαθ' ὅς μοι ἐπῶρσε. leg. εἴρυθ' ὅς μοι. O, 274 τὸν μὲν ὕλη τ' εἰρύσαθ' οὐδ' ἄρα τέ σφι. leg. εἴρυτ', οὐδ' ἄρα. Jl. Φ, 229. 230 οὐ σύ γε βουλάς, εἰρύσατο Κρονίωνος fuit εἴρυτο, ab ἐρύμην. *obseruasti*. et 588 Ἴλιον εἰρύνεσθα leg. εἰρύμεσθα.

At legitimus vsus τοῦ εἰρύεσθαι occurrit in sequentibus: χρῆ μὲν σφωίτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύεσθαι *obseruare*. adeoque ei parere. Θ, 143 ἀνὴρ δέ κεν οὔ τι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, *obseruet, intelligat, assequatur*. Nisi malis esse *impediat, effectum priuet*. v. ad e. I. P, 327 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον; *seruetis*. Od. Π, 459 μηδὲ Φρεσὶν εἰρύσαιτο. *obseruet, φυλάξει*.

EXCVRSVS V

ad A, 164.

εὔ ναιόμενον an εὐναιόμενον.

εὐ κτίμενον an εὐκτίμενον.

et de similibus compositis.

A, 164. Τρώων ἐκπέρσσω εὔ ναιόμενον πολέεθρον. Leuissima res, quae tamen tenere potest aliquem subtiliora quaerentem, cum modo scribi videat εὔ vel εὐ ναιόμενον modo vna voce εὐναιόμενον. De εὔ vel εὐ nunc non disputo; cum nos antiqua pronuntiandi ratio lateat; suauiore tamen esse alteram εὐ ad sensum meum fateor. Ad grammaticorum commenta spectare hoc, non rhapsodis debere, ut voces duas in vnam contrahant, nullus dubito; fieri quoque id cum ratione in iis compositis, quae diuisim per se stare nequeunt ut εὐπλόκαμος· εὐδαίει-

λος. πόρρο εὐανθής, εὐγενής, εὐδαίμων. Enimvero seu dubitari potest seu negari, recte id fieri in aliis: εὐκτίμενος, εὐναίμενος, εὐναιετάων, εὐαρεσώς, et νῆας ἔϋστειλαντα, Od. E, 247 et similibus. Scilicet non existunt verba εὐστέλλω, εὐναιετάω, εὐναίω.

Dicas forte recte εὐκτίμενος scribi, quia et εὐκτίτος scribitur; εὐποίητος, quia εὐποιέω. At aliter se haec habent. Analogiam cum superius memoratis habent adiectiva a verbis ducta, recte adeo in unum contrahenda: εὐτυκτος. εὐστρεπτος. εὐδαμτος et similia: ita et εὐκτίτος. At non convenit εὐκτίμενος; quod ductum est ex antiquo κτίμι, κτίμαι, quod fuit quoque κτίω, κτίζω. non autem fuit εὐκτιμι, ut nec εὐκτίζω.

Enimvero memorari possunt εὐφημέω, εὐφραίνω, εὐφρονέω. Atqui haec ducta sunt ab adiectivis: εὐφημος, εὐφρην, εὐφρων. Ex εὐεργής est εὐεργέτης, εὐεργετέω. εὐποιέω est benefacio, ex εὐποιος; at εὐ ποιητός, *affabro factus*, alia notione dictum est.

Simili modo iudicandum esse videtur de aliis simili-
bus: κερηκομάωντες Ἀχαιοὶ perperam scribi ratio docet; nam nullum est verbum κερηκομάω, nec κερηκόμης, unde ductum esse possit; vti κερηβαρέω recte se habet, quia κερηβαρής vsu fuit, ut θυμοβαρής. Et sic de aliis. Ita omnino dubito recte Aristarchi lectionem sup. 59 nunc regnare παλιμπλαγχθέντας. Vix enim fuit παλιμπλά-
ζεμαι.

EXCVRSVS VI

ad A, 171. 505—510.

ἄτιμος. ἀτιμία. τιμή. τιμᾶν.

Sunt verba prisca aetatum notiones non satis explicatae et definitae; quoniam sunt *generalia*, et saepe pro *parte* aliqua a poeta ponuntur; confusis quoque notionibus *honoris* et *ultionis*, quae sit interdum honoris causa.

Τίσιν, primaria vox, est proprie ἀνταποδίδεναι *compensare*; quod sit vel *puniendo*, vel *remunerando*, vel *benefaciendo*, vel *honorem impertiendo*.

Confunduntur inde *duae notiones*, vbi de iniuria accepta agitur; dum et iniuria *laesus est honor*, et, si pro iniuria satis factum est, *honor recipitur*; quod ni fiat, *ultione honor defenditur*; et ultione *efficitur, ut satisfiat* pro iniuria accepta. Hinc variat vis vocis in quoque loco pro adiunctis. Il. A, 505—510 Τίμησόν μοι υἱὸν ἄτερ μιν Ἀγαμέμνων ἠτίμησεν — ἀλλὰ σὺ πέρα μιν τίσω — ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ἐφέλλωσι τέ εἰ τιμή. hic explicat poeta ipse quid sit τίσις, nam id agit Thetis, ut Achini Achilli laesam dignitatem restituant, dum pro iniuria illata ei satis faciunt. Alterum est exemplum notigis fluctuantis in Achillis precibus ad matrem A, 352—7.

Iam τιμή est *honor ex virtute*; tum *praemium virtutis*, adeoque idem quod γέρας vnde τιμῶν *praemium tribuere*, et contrarium ἀτιμῶν, quod proprie est *honorem non tribuere*, est quoque *praemio priuare*. Hoc est illud quod Achilles indignatur, quod γέρας ipsi est ereptum; vnde ipse est ἀτιμος A, 171 *puniere priuavi*, iniuria est ἀτιμία, et ipse ἠτιμήθη. Sic A, 355 Ἡ γὰρ μ' Ἀτρεΐδης ἠτίμησεν ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Et in verbis Thersitae de Agamemnone: ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα — ἠτίμησεν ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Pro eo dictum οὐδὲν ἔτι A, 412. — Est ἀτιμία genus ὕβρεως e doctrina Aristotelis Rhet. II, 2.

Vbi autem iniuria vindicatur et honor ac dignitas servatur vel recuperatur: τιμή est *ultio*. τιμῶν *ulcisci*. τίμησόν μοι υἱὸν A, 505. Sic 559. Θ, 372 B, 4. O, 77. Il. 237. ipse Chryses ad Apollinem Il. A, 454 τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψα λαὸν Ἀχαιῶν. hoc sensu est quoque dictum; ad Troiam se venisse τιμὴν ἀρνόμενοι Μεγέλαω A, 159. vbi v. Obsl. — τιμή est *multa*, quae compensat iniuriam Od. X, 55. 56. 57. τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντας ἐεί-

ποσάβοιον ἔκαπτεσθαι. — τίςιν est *satis facere*, et τιμή est *ipsa placatio, iniuriarum reparatio*. Iuncta cum his notio dignitatis et honoris, vindicati; unde nunc *honoratus Achilles*; πολυτίμητος. Iam quatenus vltione ipsa dignitas recuperata etiam magis enitescit et *illustratur*, mirum non est τιμήν sic habere notionem accessoriam; quemadmodum et τιμή est pro *victoria* Il. O, 612. pari modo κῦδος illa dicitur: quibus similia saepe in Pindaro occurrunt.

Occurrunt haec proprie in causa Achillis; nam alioqui ἀτιμάων, ἀτιμάζειν, ἀτιμία, cum ceteris, vulgari quoque significato occurrunt, ut sint *contumeliose habere, contumelia et iniuria officere, honore priuare, posthabere, contemptu habere*; multis locis; v. c. Chrysen Agamemnoni ἠτίμησεν A, 94. de Ulyssae reduce Od. Ψ, 28. Π, 274 et al. de Neptuno Od. Ν, 141. 2. ipsa Thetis se ἀτιμοτάτην θεόν praedicat A, 516 et Achilles ad generalem notionem transit, dum ait, haberi se ab Agamemnone contumeliose, ὥσπερ τιν' ἀτίμητον μετανάστην Il. I, 644. vbi v. Obfl. et Π, 59. Haec per se satis expedita sunt, ut nihil de iis sit monendum.

• Monebo adhuc verbo de usu Homerico voc. τιμή de regibus et eorum fortuna. Cum enim τιμή sit *honor, dignitas, locus*, inde est τιμή interdum ipse *principatus, regia dignitas*: Sic Il. B, 197 Τιμή δ' ἐκ Διὸς ἐστίν. eoll. 205. 6. Il. I, 612 Ἴσταν ἐμοὶ βασιλεύς καὶ ἡμῶν μετὰ προ τιμῆς add. Z, 193. O, 189. T, 181 τιμῆς τῆς Πριάμου pro ἀρχῆς. et Il. A, 278. 279. R, 251. cum voce κῦδος iungitur, et τὸ γέρας. Nunc ἀτιμάζειν est *regno priuare*. Od. A, 494 rogat Achilles de Peleo patre: ἢ ἔχ' ἔχει τιμήν. — ἢ μιν ἀτιμάζουσιν. — Contra Il. A, 175. sunt alii οἳ καὶ πρὸς τιμῆσιν οὐκ ἐθέλουσιν. — πρὸς δικτῷ et principatu uti volent.

EXCVRSVS VII

ad A, 393.

de εὖ. οὖ. *Feo. Fou. οἱ, Foi. εἰ, Fe. ὅς, Fos. εὖς, εὖς*
vel εὖς.

A, 393. *περίσχεο παῖδός εἷος.* Quandoquidem semel constitui, veterum commenta in Homerum suum exquirere, et subtilitates grammaticas, in quibus illi se iactarunt; etiam de his vocibus, e quibus magna critices Homericæ pars pendet, mihi est agendum. Controversiæ de iis fuisse plures, quas vno loco commemorabo; alia de *usu possessorum pro primitiis*, alia de *significatione*, alia de *digamma* et de *diuersitate vocum inter se similium*.

Esse εἷ, οὖ, et hinc εὖ αὐτοῦ, primitiua seu personalia pronomina, satis constat. Cum autem, ut εἰμός et σός, ita sit εἷός, possessiuum, *suus*, cum porro εἰμός possit esse et ab εἰμός et ab εἰώ casus secundus, (nam πατρός εἰμού et πατρός μου æque dici potest) putarunt grammatici possessiuum poni pro personali. Auctoritatem viderunt illi esse in versu Homérico J. O, 37, ὀδυσσαμένωιο τεοῖο, ubi est pro σού, a σού. itaque etiam εὖ et οὖ possessiuum pro personali dictum esse volebant. Sic J. T, 261 Πηλεΐδης δὲ σάνος μὲν ἀπὸ εὖ εὐχέτο esse aiebant εὖ, ab εἷ, pro primitiis tertiæ personæ, cum tamen sit pro ἀπὸ εἰ, ut et Aristarchus legebat, cuius lectio prælatâ est; qui et sic acceperit μῆσαι πατρός σείο J. Ω, 486 pro πατρός σου, et Od. T, 180 πατρός εἰοῖο πατρός, pro πατρός μου. item J. A, 343 δαιτὸς εἰοῖο pro δαιτὸς μου, tandem J. T, 105 οἱ δ' αἶματός ἐξ ἐμεῦ εἰσι pro αἶματός μου. De his doctrina est apud Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 152 sq. ubi p. 165 Zenodotus vapulat. Poterat tamen ille laudare pro usu τοῦ εὖς, εὖ, possessiui, J. E, 11 πατρός εἰοῖο, *patris sui*, item ibid. v. 9 υἱὸς εἰοῖο, ubi alii υἱὸς εἷος. Σ, 71 παῖδός εἰοῖο.

In Zenodoti secta fuit Apollonius Rhodius, qui voce εὖς usus est non modo pro *suus*, verum et pro *meus*, *eius*, ut lib. III, 1040 μή πως σὺ — κατὰ κόσμον εὖς

ἐτάροις παλάσσης τῆς sedalibus: addq. IV, 203 vbi pro
 νοστή. I, 1113. III, 140. 267. etiam pro αὐτοῦ, paullo
 durius lib. II, 1150. pro σφέτερος saepe, vt III, 167. re-
 prehensus propterea a grammaticis haud semel, vt lib. II,
 226 αὐτὸς ἐὼν λαλάσαιμι νόον. vbi ἐμὸν: ex interpolatione
 ortum noluerim inferre. add. Sch. I, 1113. III, 140. 511. 167.
 327. *) Nec mirum hoc; nam idem ζο, εἰδ, pro μοι ab ego,
 usurpauit, vt lib. II, 637 αὐτὰρ ἐγὼ εἰδόμεν' οὐδ' ἡβαιὸν
 ἀνύξαιμι pro ἐμοῦ. εἰδ pro σοι lib. I, 893: pro μοι III, 99.
 Vitium alterum, quod possessiuum visus est adhibuisse
 Apollonius Rhodius pro primitiuo, ex εὐνοχοντων est
 alia lectione εἰδ pro ζο, εἰδ. quod Brunck. reposuit e li-
 bris aliquoties, vt I, 1032 vbi eum vide. Possit forte vi-
 deri hoc ipsum in Homero fuisse, παιδοὶ εἰδ. Verum im-
 petum retinet locus A, 393 vbi non esse potest *suus*, cum
 de altera persona dictum sit, *ἥλι' οὐκ*. Si grammatici
 Alexandrini vsum Homericum τοῦ Digamma tenuissent,
 aliam sic difficultatem subnasci vidissent.

Comparatis locis plurimis satis mihi constare videtur,
 ab antiquioribus Ionibus constanter pronomiatum fuisse
 σο; vnde toties occurrit ἀπὸ σο, ἀπὸ σο. (nam disputatum
 quoque de hoc est: sitne enclitica: vt, adeo scribendum
 sit ἀπὸ σο an ἀπρ' σο. Atqui et οἱ et εἰ pro encliticis ha-
 bentur) ex απο σο, vt E, 343. N, 163 etc. Et B, 239
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλλῆα σο μέγ' ἀμείνονα φῶτα, vbi v. Obsl.
 Nec mirum, nam fuit σο (εἰ) σοι (αἶ) ergo et σο, σοι.
 Constanter quoque pronomiatum fuit σο, (ὅς) σο, σοι,
 σοι, σοις (οὐς). Sic JI, B, 832 οὐδὲ σοὶ καὶ παῖδας ἐάσκει, vi-
 des esse οὐδὲ σοις. N, 8 ἐάλπετο ὃν (σοι) κατὰ θυμόν. I,
 305 οὐδὲ Σηάμανδρος ἐλγες τὸ ὃν μένος (το σοι) iterum X,
 459. Ψ, 769. Haec sane satis inter se conueniunt. Non
 ignoro exempla esse quae aduersentur; verum de his so-

*) Vitiosum vsum τοῦ εἰδ pro σοι deprehendas adhuc in Quin-
 to, vt I, 406 vos ιστόν ἐπεντύνατε εἰδ' ἐντοσε μελάθρων. Re-
 situendum hoc V, 354. ille non somno se tradidit, ἀλλὰ ἐόπην
 ἐν ἐντοσε δύσατο θυόν pro τοῖσιν

cile iudicium facere licet ex his, quae ad A. 403 notata sunt.

Alia quaestio est super $\epsilon\acute{o}\varsigma$, $\epsilon\eta$, $\epsilon\acute{o}\nu$, quod inde ortum duxit. Benneium, aliis locis transmissis, in aliis haesisse, et modo fecq modo fec appinxisse vidi in eius schedis.

Quia minus fec pronuntiatum esse putemus, obstant loca $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\varsigma$ $\epsilon\acute{o}\iota\alpha$, $\pi\alpha\iota\delta\acute{o}\varsigma$ $\epsilon\acute{o}\iota\alpha$, A. 496 et similia. Sunt duo modi expediendi: aut vt redeamus ad alteram formam quae fuit $\epsilon\acute{o}$, pronuntiatum foc , vtique adeo scribitur $\pi\alpha\tau\rho\varsigma$ foc , $\pi\alpha\iota\delta\acute{o}\varsigma$ foc , vii. occurrunt $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\epsilon\alpha\varsigma$ $\epsilon\acute{\iota}\nu\epsilon\kappa\alpha$ $\epsilon\acute{o}\iota\alpha$. h. foc . aut statuendum est, fuisse vocem $\epsilon\acute{o}\varsigma$, $\epsilon\eta$, $\epsilon\acute{o}\nu$, *bonus*, *streptus*, eandem quae et, $\epsilon\acute{\nu}\varsigma$, $\epsilon\acute{\nu}$, quod saepe occurrit, vnde et $\eta\acute{\nu}\varsigma$, $\eta\acute{\nu}$. De quo v. ad A. 393. Illustrat haec Etymol. in $\epsilon\eta\varsigma$ et in $\epsilon\acute{\alpha}$. Restat tertia ratio, vt relinquamus $\epsilon\acute{o}\varsigma$, $\epsilon\eta$, $\epsilon\acute{o}\nu$, foc , idque scriptum olim statuamus ϵfoc ($\text{fEFO}\Sigma$), vnde factum $\epsilon\acute{o}\nu$, ex foc ($\text{FO}\Sigma$) praemissa ϵ . quod etiam sanasse videtur vir doct. Rich. Payne p. 49. Ita nec metre fit iniuria, nec aliquid turbatur; etsi vel sic nil referre videtur multis in locis, scribentibus, aut scriptum patet fuisse, ϵfoc an foc . vti hoc ipsum $\pi\alpha\tau\rho\varsigma$ foc , et $\pi\alpha\tau\rho\varsigma$ $\epsilon\acute{o}\iota\alpha$, ex ϵfoc B. 662. Ita retinere malim N. 26 $\chi\rho\upsilon\sigma\alpha\iota\eta\nu$, $\epsilon\acute{\upsilon}\tau\upsilon\kappa\epsilon\upsilon$, ϵfoc δ $\epsilon\pi\epsilon\beta\eta\sigma\alpha\tau\omicron$ $\delta\epsilon\phi\rho\upsilon$, non foc . $\mu\acute{\iota}$. Quae obliare disputatis videri possunt loca, sigillatim notabo; vt II. T. 277 et V. 3 $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\epsilon\nu$ $\delta\rho'$ $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\delta\upsilon\kappa\eta\tau\epsilon$ $\epsilon\eta$ $\epsilon\pi\acute{\iota}$ $\nu\eta\alpha$ $\epsilon\kappa\alpha\sigma\tau\omicron\varsigma$. vbi tamen ratio est in $\delta\acute{\epsilon}\eta\tau\epsilon$ vt in Od. B. 258 $\epsilon\acute{\iota}$ $\mu\epsilon\nu$ $\delta\rho'$ $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\delta\upsilon\kappa\alpha\tau\omicron$ $\epsilon\acute{\alpha}$ $\pi\rho\tau\acute{\epsilon}$ $\delta\acute{\omega}\mu\alpha\delta'$ $\epsilon\kappa\alpha\sigma\tau\omicron\varsigma$. Praefixum autem illud ϵ , modo leni, hoc est nullo, modo aspero spiritu, modo digamma, multis exemplis constat: foc ω , foc $\kappa\epsilon$, ϵfoc $\kappa\epsilon$. Sic ϵfoc $\delta\omicron\tau\alpha$, ϵfoc $\lambda\eta$, ϵfoc $\gamma\eta$, ϵfoc $\Phi\delta\eta$. ex foc $\mu\omicron\sigma\iota$, ϵfoc $\mu\omicron\sigma\iota$. ϵfoc ω , foc ω , foc $\mu\alpha$, foc foc $\mu\alpha$. Sic foc $\rho\gamma\alpha$ vel foc $\rho\gamma\alpha$. foc foc $\mu\alpha$ ex foc $\mu\omicron\mu\alpha\iota$, ϵfoc $\mu\omicron\mu\epsilon\tau\omicron$.

Expediior ratio est in foc et foc , quod in vulgata lectione vbique fere agnoscere licet; et raro corruptum est. Sunt tamen loca, in quibus operae pretium est illud animaduvertere metri causa: IIa B. 665 $\alpha\pi\epsilon\lambda\eta\sigma\alpha\nu$ $\gamma\alpha\rho$ ϵ

ἄλλω, cum vitio versus legitur γὰρ ὅτι quod esset γὰρ σοί.

Deservierunt haec aut ignoraverunt poetas post Homericum aevum, adeoque observatio locum amplius non habet aut in Atticis, aut in Apollonio, Callimacho et aliis. Eisi occurrunt nonnulla quae ex notatis lucem accipiunt, At in Hesiodo usus eius observationis est amplissimus, neque critica in eo feliciter exerceri potest, nisi eius memor fueris; multae enim et corruptelae et interpolationes ex ignorato digamma sunt profectae. Verum ista alii sunt loci.

EXCURSUS VIII

ad A, 494 sqq.

de Olympo Homérico.

Semel de Olympo monere suffecerit. Natio prima nata apud Pieres, aëcolas montis Olympi, tum Thraciae, postea Macedoniae, partim natura, partim religione notabilis. Est ille altior ceteris eius regionis montibus; perpetuis nebulis ac nubiis obductus; ut eadem praecipua Iouis fuit religio, cum ara in summo montis vertice. Vulgaris opinio hominum et nos altos montes diis consecrandi, sacra in iis constituendi, solitudo, horror, religio, atque vicinia ipsa, adducere facile potuit Pieres, ut sedem Iouis ei monti assignarent, ut apud Troianos illa in Ida fuit constituta: *Ἰὼν δὲ τοῦ μῦθου* Il. Ω, 308. Quae de hoc monte Olympo memrantur, ad h. l. non spectant; est de eo disputatio Volborthi a. LXXVI apud nos habita. At Pieres cum Ioue etiam ceteros deos in hoc monte collocarunt, primique loca regionis suae, inque his Olympum, in carmina adoptarunt; ita et Musarum sedem Pindum constituerunt; (v. *Comment. de Musarum religione eiusque originibus et causis* a. 1766. in *Commentat. Soc. R. Sc. To. VIII.*) Etiam Gigantum pugna in his locis facta, aliarumque fabularum domesticarum origo Pieribus ex iis constituta esse videtur.

Videamus nunc de iis, quæ in Homericis ab hoc Olympo monte ducta sunt ad *sedes deorum* declarandas. Ducta sunt inde *iuga*, *cacumina*, *recessus*, Olympi; et ipse Olympus est *κφόεις*, *ἀγάνυφος*. cf. ad N, 754. *πολύπτυχος*, propter *conuallales* et *anfractus*, *πολυδαίρας*, propter *iuga* montium. Fama fuit, de vertice istius montis nullis ventis tacto: videtur hinc ductus locus de summa Olympi tranquillitate in Od. Z, 42—46. Οὐλύμπανδ' αἰεὶ Φασι θεῶν ἔδος... Montis sunt cacumina plurima: Iupiter adeo interdum sedet in summo vertice seorsum ab aliis diis, vt Il. A, 498. 9. et alibi: ἀκρεάτης κερυφῇ πολυδαράδος Οὐλύμποιο. At ceteri dii variis partibus habitant Σ, 186. ἀθηνάων, οἳ Ὀλύμπου ἀγάνυφον ἀμφινέμονται. Il. T, 4. 5 Iupiter iubet Themidem conuocare deos κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. vbi haerebant veteres in nimis subtili interpretatione *cacuminiis*, *κρατὸς*; in quo Iupiter alibi habitare dictus; at dictum puto simpliciter pro *monte*. — Est ῥόν Ὀλύμπου extrema aut prominentior versùs planitiem iugi pars: Θ, 25 Iupiter *σειρῆν* catenam alligat περὶ ῥόν Οὐλύμποιο. Iuno descendens *λίκε* ῥόν Οὐλύμποιο Il. Z, 225. vbi v. Not. et adde vl. 154. T, 114. sunt *πτύχες* Ὀλύμπου, vnde et *πτύξ* Ὀλύμπου pro Olympo omnino dicta est, T, 22.

Exornarunt poetarum antiquissimorum ingenia montem Olympum, cum semel habita esset deorum sedes, et deorum *regiam* in eo constituerunt; *prima* quidem ita, vt *regiam* in monte vel montis parte aut supra montem in nubibus, in caelo, constituerent; *mox* autem, nullo montis respectu habito *regiam* deorum in nubibus ac caelo constitutam Olympum appellarunt.

Primo, inquam, *regiam deorum in monte* constituerunt, interdum supra montem in nubibus ac caelo; atque in hoc varia phantasmata ac rerum locorumque species sequuti sunt; sed nunc de Homero agimus. In monte eiusque iugis ac conuallibus aedes diis factas memorat Il. A, 77 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἤχι ἐκάστω Δάματ' ἀλλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο. A mon-

te procedit Iupiter in regiam suam, εὐνὴ πρὸς δῶμα, A, 532. 3. coll. 497. 8. aduenienti assurgunt dii in ea domo, (δῶματι) atrio, aede, congregati 533. 4. 5. et finitis epulis ad somnum se composaturi ἔβαν οἰκόνδε ἑκαστος, ad suam quisque domum. Il. E, 748 sqq. caelum aut super Olympo esse aut eum circumdare videtur: caeli porta patefacta descendunt Minerva et Iuno, videntque Iouem in summo vertice sedentem, inde curru per aera feruntur versus Troiam. — N, 543 sedet Mars cum diis in Olympo ὑπὸ χρυσέεσσιν νέφεσσιν, nubibus adeo caput ambientibus. Factum itaque haud mirabimur modo οὐρανὸν et Ὀλυμπον iungi, εἰς οὐρανὸν Οὐλυμπόνδε saepe, vt A, 497. modo virumque confundi, et poni Ὀλυμπον promiscue et οὐρανόν.

Regia deorum in nubibus constituta est. Poeta in eam transtulit quaecunque in heroum vita regias ac domos principum regumque ornare solebant, constituendo *palatium*, *thalamos*, *fores*, *limen*, δῶμα, h. e. magnum atrium, in quod conuenirent consulturi vel epulaturi. Hinc est δῶμα Διὸς, (de quo v. A, 533 et Not.) in eo *confessus deorum*, vt ibid. et *epulae* 596 sq. Confluunt enim, vt heroes et ἄνακτες ad regem, sic dii ad Iouis δῶμα, ad consultandum et ad epulandum: vt Il. Γ, pr. et saepe. Sunt porro plures θάλαμοι reliquorum deorum, tanquam συνοικία aliqua intra magnam aulam. Δῶμα ipsum est χαλκοβατὲς, A, 426. more vitae heroicae; v. Od. H, 86 sq. et Δ, 71 sq. vbi videmus solum, parietes, fores, ex aere factas. Postea, cum vita mutata, omnia facta sunt aurea. Secundum ista ipse οὐρανὸς est πολύχαλκος E, 503. Od. Γ, 2. et tandem χάλκεος, χαλκούς. Ex quo ipso tamen notio stabilitatis et firmitatis seu nata seu cum altera coniuncta esse coepit. Nam non modo apud Pindar. Nem. VI, 6 est: ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος μένει οὐρανός, verum est in ipsa Odyssaea O, 328. P, 565 σιδήρεος οὐρανός. Si quis igitur in vulgari notione, esse pro στερεός dictum, subsistere vult, nolentem in partes haud traham. Sunt porro *fores*, quas

Horae custodiant, E, 749 vbi cf. Not. Vt in domibus regum, ita est *aula* et *septuor*, αὐλή et ἑπτὰς, in quo praeter aedem regiam sunt *plures domus*, οἶκος, δώματα, in quibus singuli dii habitant: vnde a Ioue in suam quisque domum discedit: A, 606 et al. sunt et *porticus*, αἶθουσαι ἑστῆαι. T, 10. 11.

Tandem dixi nulla amplius montis ratione habitae deorum sedem ac regiam constitutam esse in summo aethere, in caelo, quod vulgo homines appellant: ita vt dii despiciant ipsa sidera, lunam, solem, sub pedibus suis. Ita tandem consultum est maiestati deorum. Viam adeo ad regiam per γαλαξίαν constituerunt, qua in re luxuriatur Ovidii ingenium. Verum nihil horum ad Homerum spectare videtur; et quae ad eum spectant, summum tantum commemoravi; quae qualisue species singulorum rerum esse potuerit ad poetae animum, libera esto cuique fingendi libertas.

EXCURSVS IX

de Ambrosia.

A, 529. Ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπεβρόσαντο ἄνακτος. Vocis ἀμβρόσιος, vt semel moneam, origo varie traditur; vel a βροτός vel a βρός; *cibus*: (v. Hefych. Etymol. Eustath. al. Alia v. in Schol. ad B, 57. K, 41.) Rem ipse Homerus constituit vs. Il. Π, 670 ad Apollinem, vt Sarpedonis corpus vngat χρῖσέν τ' ἀμβροσίη, περὶ δ' ἀμβροτα εἶματα ἔσسون. vbi manifestum fit, ἀμβροτον et ἀμβρόσιον esse vnum idemque; esse *immortale*, *diuinum*, idem quod θεῖον. Itaque quaecunque sunt θεῖα, sunt ἀμβρόσια.

Sunt tamen nonnulla in vita deorum, in quibus illud vocabulum *proprie* locum habet, ita vt etiam vsus aliquis singularis loquendi inde subnatus sit; dicta enim est *ambrosia* inprimis de *cibo* deorum et *unguento*.

Et primo quidem, quando *ambrosia* pro *cibo* deorum apud Homerum dicitur, intelligenda est ἀμβροσίη sc.

βρώσις ἢ βρώσις, ἐδωδῇ, τροφῇ, *) indefinita notione, qualis illa nutritio fuerit, sed simpliciter *diuinus cibus*; nec nisi seriores tanquam certum ciborum genus ambrosiam adhibuerunt. Ita, ex opposito cibi, quo Vlysses vefcebat, Calypso τῇ δὲ κατ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔδεντο Od. E, 199. Additum pro *portionis νέκταρ*, quod plerumque ab illo discernitur ut Od. E, 93. comparari solitum cum melle et vino. In vno tamen loco Od. I, 359 ἀμβροσίην et νέκταρ vnum idemque declarare videntur; vbi Cyclops vinum sibi ab Vlyssa praebitum laudat: ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποβάλλε. qui locus grammaticos exercuit, dubitantes, sitne etiam ὕγρῃ Ambrosia, non modo ξηρῇ v. Eustath. ex Athen. II, p. 39. Vice versa antiquos quoque cibum νέκταρ dixisse, ex hoc eodem loco patet: unde et etymon constituitur a νῆ et κῆρ, *fatum, mors*. v. Etymol. h. v. Cum deorum vita per epulas declararetur: natae inde sunt duae notiones, ut *deorum vitam et immortalitatem* per *ambrosiae et nectaris usum* declararent, utque *vitam* esse comparari et immortalitatem *indui* dicerent *ambrosia degustata*. Variis modis haec a poetis tractata; interdum notione medicamenti seu praebiti seu infusi adiecta. Ita Berenicen deam fecit Venus ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός. cf. Quint. VI, 424 et al. Nisi haec ad alterum genus, vnguentum, referre malis.

Altera enim ambrosia est *unguentum*, quo dii vtuntur; ductum ex notione vitae lautioris: ἀμβροσίην sc. ἀλοιφή, vel ὀσμῇ. (ap. Apollon. IV, 431. add. ibid. 871.) ἀμβρόσιον ἔλαιον Il. Ψ, 186. 7. et Ξ, 172 ἀλείψατο δὲ λίπ' ἔλαιῳ ἀμβροσίῳ. In vita lautioris lotio et vnctio ad delicias potiores referebatur; quid mirum, eam tribui diis! Cumque haec corporis cura ad speciem corporis pulcriorem et venustioris, saltem nitidioris multum conferret, aliquo loco (Od. Ψ, 153—157) ἀμβροσίην per

*) Ap. Tryphiod. 185 Achiuis in equo Troiano latentibus τοῖσι δ' Ἀθήνη ἀμβροσίην πορεύσασα θεῶν ἐπὶ νόμισσεν ἰδούσῃ, δείπνον ἔχεν.

καλλος redditur. Il. E, 170 ἀμβροσίῃ Ἴανο ἄνματα πάντα κάθηρεν, vt loco aquae ambrosia adhibita esse a dea videri possit. — Cum bonis odoribus vestes perfundi solerent: translatum et hoc est ad deorum vitam; cumque isti odores ad vestes a timidis tuendas usum haberent: ambrosiae usus quoque translatus est ad corpora mortuorum incorrupta seruanda; ita Sarpedonis corpus χρῖσεν δ' ἀμβροσίῃ περὶ δ' ἄμβροτα δῖματα ἔσσε Il, 680. 670. Patrocli T, 38. 39. Hectoris Ψ, 186. 7. Ita ipsius Achillis Quint. III, 553 sq. ita vt vim antisepticam ei tribuisse videantur, quatenus corruptionem auerit. Nota sunt, quae de corpore Achillis immortalis reddendo inde duxerunt poetae, v. c. Apollon. IV, 870 sq. et pueri in domo Celei in Hymno in Cererem. Simpliciter ad tetrum phocarum odorem temperandum adhibetur ambrosia Od. Δ, 445. 6.

Iam his variis ambrosiae vnguenti vlibus notiones signatae videntur plures, ita vt interdum ambiguum sit, quatenam potissimum ex iis locum teneat. ἀμβρόσιον esse *immortale, diuinum*, constat; possunt adeo πέπλοι ἀμβρόσιοι, χαῖται ἀμβρόσιαι, πλόκαμοι ἀμβρόσιοι esse diuini, vt κάπαι ἀμβρόσιαι Θ, 434 *praesepere diuinum*, ἀμβρόσιον εἶδαι *pabulum diuinum* E, 369. N, 35. Mercurii πέδιλα ἀμβρόσια diuina Ω, 341 et al.

Fit tamen valde probabile, non modo post Homerum, verum in ipso quoque Homero ἀμβρόσιον esse *unguento diuino delibutum*, adeoque *bonae odorum*, tandem simpliciter *suauis, iucundum*. Ita videntur dicta esse: πέπλος ἀμβρόσιος. ἀμβρόσιος δανός E, 178. Φ, 507. Ita quoque πλόκαμοι ἀμβρόσιαι. et loco nostro χαῖται ἀμβρόσιαι, *comae vnguentis delibutae, odorem spargentes*. Tribuitur enim et hoc diis, et est inter signa praesentiae, aduentus vel discessus, vt prodant se per ambrosium et diuinum odorem: qua de re dictum ad Aen. I, 402. Exc. XIII. Ita ex Bacchi incubatione peplus bene fragrans apud Apollon. IV, 431 legitur.

Ad *dulcedinem et suavitatem* vox translata saepius, ut tamen dubitari saepe possit in Homero, quam late pateat aut circumscribenda sit notio. Ita Jl. B, 19 ὕπνος ἀμβρόσιος videtur *dulcis* esse exponendus, et νύξ ἀμβροσίη, quae *iucundum somnum impertitur* B, 57 et Od. A, 329. Et si nec refellendus ero, si accipio simpl. *nocturna*, Ξεία. Et sic. Hermol. et Sch. br. cum Apollonio Lex. ad. B, 57. Firmari potest hoc ipso, quod Od. A, 329 est νύξ ἀμβροτός, h. Ξεία. Omnia enim, quae ad naturam verum, eiusque vires, causas, effecta spectant, veteribus sunt Ξεία et Ξεία, Romanis *alma*; notione per se quidem non satis explicita, ad sensum tamen mouendum et tanquam religioso horrore perfundendum potenti. Apud Apollon. IV, 1170 Ἦώς δ' ἀμβροσίῳσιν ἀνερχομένη Φαίεσσι. scriptum olim erat Φαρέεσσι, quatenus προκέρκελος est. At idem II, 671 dixerat Φάος ἀμβροτον, cf. I, 519: 520.

Translere has notiones etiam ad alterum νέκταρ, νεκτάρειον. Sic νεκτάρειον εἶνόν, Jl. I, 385 et νεκτάρειον χιτῶνα Σ, 25 legimus, seu Ξείον seu suauiter sensum odoris afficientem; Apollon. III, 1008 νεκτάρειον μελόησε dixit, *dulce*, idemque permutatis vocibus III, 830 sq. αἰοιφῇ νεκταρέῃ Φαίδρυνετ' ἐπὶ χροά. Idem ἀμβροσίην αἰοῖν dixit *dulcem*, I, 512.

IN LIBRVM II. ILIADIS
V A R I A E L E C T I O N E S
ET OBSERVATIONES

1. Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε. — ἄλλοι debuit apposita esse ξ — nam Zenodotus legisse memoratur ἄλλοι vel ex eius sententia ὅλλοι. putes fuisse ὅλλοι, nam est οἱ ἄλλοι. Ita et alibi scribitur, et ὅλλοι. v. ad Herod. II, 14. Verum Iones molliisse spiritum feruntur. In Homero Zenodotea lectio locum non habet, quod euincit ratio, per se valida, a grammaticis adiecta: ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. *poeta articulis haud utitur.* Sch. Ven. A. B. Ad de Schol. Apollonii I, 1081. Etymol. in ὅλλοι qui eadem habet, et Apollon. de Synt. p. 43. ed. Sylb. et p. 11, 28. Vulgata ubique est lectio ἄλλοι, etiam apud Lucian. Icarom. 28. Alia v. ad Λ, 288 ubi et Barn. et ad E, 396.

Interpunxi post ἄλλοι μὲν ῥα, vt distributivae subiiciatur: alii, scilicet dii hominesque; non vero *dii et homines alii praeter Iouem.*

ἵπποκορυσταί. super etymo et significatu varia in Scholiis, Etym. et Eustath. occurrunt, quibus praeiit Apollon. Lex. h. v. Si κορυστὴς est qui se armis inquit, armatus, et χαλκοκορυστὴς, qui armis ex aere pugnat, de grauis armaturae milite: sequitur ἵπποκορυστήν esse τὸν ἀπὸ τῶν ἵππων μαχόμενον, *de curru*, non vero τὰν κορύσσοντα, ὁπλίζοντα ἵππους. Apion ad κόρυθας male retulerat ἵππεύσεις θριξὶ κεκοσμημένας. cf. Porphyg. Qu. Hom. 15.

2. ξ — propter τὸ νήδυμος. v. mox. Δία δ' οὐκ ἔχε, κατελάμβανε. Putarunt grammatici hoc repugnare verbis ἔνθα καθευδ' ἀναβάς extremi versus rhapsodiae primae;

et fuit ea una ex Quaestionibus Porphyrii; v. Sch. Leid. facilis tamen responsio, si is versus de conatu accipitur. *παννύχιον* inf. Mori. Galen. Protrept. 11 versus hos ad athletas transfert, et interponit alium ex K, 2. De etymo vocis *νήδυμος*, quod idem esse quod *νήδυς* manifestum est, plurima argutantur grammatici in Schol. Etymol. Eustath. ipse Apollon. Lex. Add. Hesych. e quo et ex Eustathio apparet, alios h. l. legisse *ἔχεν ἥδυμος*. — Metaphoram in hoc versu notat Aristot. Poet. c. 25 τὸ δὲ κατὰ μεταφορὰν εἰρηται. οὐδὲν ἄλλοι μὲν ἢ αἱ θεοὶ τε καὶ ἀνέρες — εὐδὸν παννύχιοι. Quaesita metaphora esse videtur in hoc quod diis somnus tribuitur. Nec assentiendum Tyrwhitto, qui seqq. versus ex Il. K cum hoc coniungendo delabitur ad emendationem ac suspicionem de diversa lectione, quae olim hic fuerit: v. ad K, pr. In voc. *νήδυμος ὕπνος* aliquoties ludit Lucianus: vt Tim. 6.

3. *Φρένας, ὡς*. Ingratus hiatus. Bentl. emendat *πῶς*. Si recte sentio, hoc non est Homericum. Malim κατὰ *Φρένας* mutatum, quia alterum frequentius occurrit. Est tamen et alterum Il. O, 61 λελάσθῃ δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ Φρένας· αὐτὰρ Ἀ. Et de mente vi dictum κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν, sic νοήματα καὶ Φρένας ἀνθρώπων Od. Θ, 559. Est quoque in Sch. A. expressum: βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ Φρένας, καὶ, τιμήσῃ.

4. *τιμήσῃ ὀλέσῃ δὲ πολέας — τιμήσῃ*. Alii ap. Schol. A. B. L. γρ. *τιμήσει* et quidem optatiue (ergo: *τιμήσει*) at *ὀλέσῃ* subiunctiue esse accipiendum; adicitur in Scholiis: ὡς τὸ „λόχον τελέσει Ἀγαμέμνων.“ Est Δ, 178 χόλον τελέσει Ἀ. Verum Homericum est, aoristis subiunctiuis vi vel solis vel cum ἄν et κε, pro futuris. Esse porro pro *ὀλέσας τιμήσῃ* monet Sch. Leid. ad X, 467.

Zenodotus legerat *πολύς*, aut *πολύς*, (pro *πολύας* puto) debuitque adeo praefixa esse ξ. Male, non videns, *βότρυς*, *βότρυος*, *βότρυας*, *βότρυς*, formare posse, non *πολύς*, quod *πολέος* habet, non *πολύος*. Esse autem *πολέας* promuntiandum binis syllabis, vt *πολεῖς*, vix necesse monere.

6. πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ — ζ — Nil in Schol. A. respondet signo, nisi quod monetur, non retrahendum esse accentum: πέμψαι ἐπ'. At in Codd. Barocc. Laud. et vn. Vindob. πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα. quod per se et ipsum bene dictum esset. Super οὔλον Ὀνειρον incredibile est, quā varia comminiscantur grammatici ap. Eust. Schol. Etym. Suid. Hesych. (quem et Bentl. citat in Οὔλον et vitioso Θύλον) quibus praeiuit Apollon. Lex. h. v. aliis οὔλος est ὀλοός, ὀλέθριος, quod sane simplicissimum, aliis ὕγιης, (vnde et Apollinis nomen est οὔλος. v. Strab. XIV p. 94a. A. et Menander apud Macrobi. I Sat. 17.) aliis ἀσαφής et ὑπουλος, etiam ἀπάτηλός, scilicet ex contextu, aliis στρεβλός et σπολιός, quasi ab ἔλω, εἰλέω, inuoluo, inflecto. (possit hoc aliquis ad Somnum διεστραμμένους τοὺς πόδας ἔχοντα ap. Pausan. V, 18 referre.) De obscura hac et varia vocis vi cf. inf. ad P. 756. adde Callimach. in Iou. 52. in Di. 247. Ipsos iam veteres Alexandrinos ignorasse quae vocis vis h. l. sit, satis apparet; ipsa sententia admittit, vt sit ὀλέθριος, aut quod Etymologus apponit, ὃ ἐπ' ὀλεθρίοις πεμπόμενος. Mox ipse Iupiter eum alloquitur, οὔλε Ὀνειρε. Putandum igitur, varia esse somniorum genera, aliud verorum, aliud fallorum; hi in fraudem et perniciem inducunt, sunt ὀλοοί, οὔλοι.

Ita tamen exsurgit difficultas metrica ex hiatu hoc versu et v. 8 βάσκη Ἴρι οὔλε, qui utroque loco arguere videtur, fuisse pronuntiatum olim per digamma σουλος. Sicque statuebat Bentl. Sane si compares alterum Θ, 399 βάσκη Ἴρι, Ἴρι ταχεῖα, est aperte φiri. Qui defendunt usum hiatus in ipso Homero (nam de aliis poetis non quaerimus) reponent, nullum aliud vestigium, nec vsus, nec etymi, in hoc voc. esse. Nisi hoc elici posse dicas ex paullo ante memorato ἔλω, quod φελω fuisse satis constat, inuoluo, opprimo, forte et, euerto. Rich. Payne Knight suspicabatur p. 91. antiquam scripturam fuisse ὀλοφος adeoque h. l. scriptum, Ἀγαμέμνον ὀλοφον ονειρον,

et vl. 8 βασιλ' ἰθ' ὁλοφος, οὐαίρε. Nandum in his video aliquid, cui satis eonfidere possim.

8. — βάσιλ' ἰθ' Sch. A. παραλλήλως. Gell. XIII, 24 quis iam obliuio est ingenio, quin intelligat, βάσιλ' ἰθ', οὐλα "Ονειρε, καὶ βάσιλ' ἰθ' (male ἰθ' expressum) "Ἰρι ταχεῖα.. verba dua idem significantia non frustra posita esse ἐν παραλλήλῳ, ut quidam putant, sed hortamentum esse aore imperatae celeritatis. Tyrannio legerat ἰθ' ἐν, βάσιλ' ἰθ', contra quem disputant A. B. L. Amst. Reg. Monent iidem, distinguendum esse in fine versus. add. Eustath. Iuxta ergo alii ἰθ' — ἀγορευόμεν.

9. ἐλθὼν ἐς κλισίην — πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν. Videri potest requiri δὲ, ἐλθὼν δ' ἐς κ. Monet Ernesti omitti δὲ et alibi; et esse regium τὸ αὐνόμενον Eustathius censet. Est tamen ἐλθὼν δ' in Cant. Laud. Vrat. a et est mori Homericō magis consentaneum, copulas abundare quam eas desiderari.

10. — Signa nil respondet in Sch. A. at ceteri monent, in μάλ' ἀτρεκέως contineri exoulationem Homeri, quod his eadem apponere solet, primo ex persona mandantis, tum a nuntio; qui tamen, ut mox "Ονειρος, prudenter nonnulla interdum interponat, secundum illa: ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ, II. O, 207. Possent haec ferri forte hoc in loco. At locis aliis satis multis constat ad veterum hominum simplicitatem narrandi haec esse referenda. Necdum poeta studet variare, quae una modo hodie erant dicta. Bene de hoc more disputat Koepfen ad vl. 28. In multis tamen locis has repetitiones non primo auctori deberi, sed rhapsodis probabile, interdum apertum sit.

Porro versus cum vl. 75. et Δ, 66 ap. Lesbouactem p. 185 pro exemplis laudantur infinitiui pro imperatiuo; figuram Ionico - Doricam idem inepte appellat. Est elipsis vocis alicuius, μέμνησα, κέλευσθον, καὶ similis alterius.

ἀτρεκέως esse ἀκριβῶς, exacte, apud Homerum et Hippocratem hoc versu adscripto docet Erotianus.

ὡς ἀγαπᾶν vn. Vindob.

11. Θωρήξαι εἰ κέλευε κάρη κομόωντας Ἀχαιοῦς. Primo nunc loco occurrit epitheton quod Achiuorum morem declarat, alendi capillos: quod adeo in aliis populis, forte in ipsis Troianis, diuerso modo se habere debuit. Mansisse istum morem saltem inter Argiuos ad superiora tempora colligo ex Herodoto I, 82 vbi post pugnam ad Thyreas Argiui a Lacedaemoniis victi ἀπὸ τοῦ τοῦ χρόνου κατακυρμένον τὰς κεφαλὰς. sed videndus totus locus. Verum nihil est, in quo tantopere varauerit mos quam in coma alenda et ornanda.

De scriptura ad h. l. nil monetur; editur vulgare vna voce κερηκομόωντας etiam h. l. e Venetis. At aliis locis diuissim editur, vt inf. 323. 443. et passim monetur, diuissim scribi κάρη κομόωντας, v. c. a Sch. Lipsi. ad B, 443. Et hoc melius; nam illa composita pruritu grammaticorum in hoc genere locupletando debere manifestum sit. v. Exc. ad A, 164.

12. Mirum in modum laborarunt veteres, (v. Sch. B.) in excusando Iouis mendacio: quod Plato, tanquam philosophus, recte reprehenderat de Rep. II. extr. nec vident esse hoc ex sensu priscorum hominum dictum, qui diis tribuebant omnia humana, etiam consilia bona et praua, nullo ethices respectu. Est Iouis absoluedi modus mirificae subtilitatis hic: non attendisse Agamemnonem ad vocem πανσυδῆ, adeoque, Achille non assumpto, absoluisse Iouem a mendacii inuidia, cum non omnia de imperatis fecisset; tum male Agamemnonem accepisse vocabulum νῦν, quasi hoc ipso die: ap. Eustath. et Macrob. So. Scip. I, 7. Atqui totum Iouis consilium in fraude facienda vertitur.

πανσυδῆ ab Aristarcho est; et sic plures ac meliores ἐκδόσεις Sch. A. Habuere ergo aliae πανσυδῆ vel πασσυδῆ. hoc etiam codd. Mori, Barocc. Harl. Eton. a. m. sec. Mosc. 2. et ed. Ald. 2. cum profectis ex ea edd. Rediit ad πανσυδῆ Turneb. Steph. In Hesychio vtrumque occurrit; at in Apollon. Lex. solum πανσυδῆ, μετὰ πάσης

σπουδῆς. αὐθῆναι γὰρ τὸ ὀρμηθῆναι. Eustathius ait πασσυ-
δίη esse veterem scripturam; perperam haud dubie; nam
antiquiora sunt aspera, mollior vero pronuntiatio est se-
rioris aevi. Ceterum vox aduerbii vim sustinet, (v. Ety-
mol. h., v.) cum sit proprie αὖν πασσυδίῃ ὀρμῇ.

νῦν γὰρ κεν ἔλοι πόλιν. Si scholion bene se habet,
est haec Zenodoti lectio, cum in aliis esset ἔλοις, oratio-
ne immutata; quod et ipsum bene se haberet. Potest
tamen ἔλοις huc retractum videri ex vl. 29. 66. Erat ἔλῃ
in Mori et Barocc. At requiritur modus dubitandi.

14. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη. Etymol.
in γνάμπτω, ἐπέγναψεν cum Lips. perpetua varietate in
hac voce; vt inf. 31. Γ, 348. H, 259 et sic porro. v. sup.
ad A, 569.

15. Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται. Iterum inf. 32 hoc
hemistichium occurrit, vnde huc illatum esse suspicari li-
cet. Nam Aristoteles ex h. l. laudat: δίδομεν δὲ οἱ εὖχος
ἀρέσθαι quae verba, etsi infra quoque Φ, 297 a Neptu-
no proferuntur, hoc quoque loco lecta esse necesse est,
si quidem Aristot. de Sophist. Elench. I, 4, vbi modos
respondendi ad argumenta, quibus redarguitur aliquis,
enarrat, est et προσωδία, h. e. pronuntiatio per tonum
seu accentum; καὶ τὸ περὶ τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ἀγαμέμνονος,
ὅτι οὐκ αὐτὸς ὁ Ζεὺς εἶπε· δίδομεν δὲ οἱ εὖχος ἀρέσθαι,
ἀλλὰ τῷ ἐνυπνίῳ ἐνετέλλετο δίδόναι. Similia leguntur de
Poet. 25 κατὰ δὲ προσωδίαν. ὥς περ Ἰππίας ἔλυσεν ὁ Θά-
σιος τὸ· δίδομεν δὲ οἱ. Vt haec recte intelligantur, tenen-
da sunt, quae ad vl. 12 monui, laborasse veteres in di-
gnitate Iouis tuenda, vt perfidiae et mendacii crimen
auerterent; quod tamen efficere non potuere. Itaque vbi
Iupiter dicit: *nas Agamemnoni hoc concedimus, vt
Troianos vincat*; id quod tamen fecus euenit; ne men-
tiri videatur Iupiter, excogitavit Hippias ea ita esse acci-
pienda, vt non δίδομεν, *damus*, sed δίδομεν, pro δίδόμε-
ναι, δίδόναι, legatur vt *Somnium haec nuntiet*, de suo,
non Iupiter promittat. Est sane frigidum commentum
hoc et ineptum; etiam si ita acceperis, vt infinitum sit

pro imperatuo, *δίδου*; et poeta haud dubie ipsi Ioui hoc tribuerat, et recte legebatur: *δίδουαν δέ αἱ* (*de fci*) *εὐχος ἄρεσθαι*. Etiam Bentl. hoc probabat. Attigit quoque haec Tyrwhitt ad Aristot. de Poet. p. 204.

19. De ὕπνος ἀμβρόσιος ad h. v. Etymol. h. v. *θεῖος, θαυμαστός* — *ἣ δ' ὕπνος* nulla constanti ratione. v. Excurs. ad A, 529.

20. *στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς* (*Ὀνειρος*). Sic de Patroclo per quietem vilo inf. Ψ, 68 et K, 496 *καπὸν γὰρ ὕναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη*. Item Jl. Ω, 682. Od. Δ, 803. Hoc idem etiam in visis observatum videmus; sic Vlyssi Athene *στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε*. et apud Apollon. IV, 1550 *Nymphæ Libycae ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν*. Sequuntur idem alii poetae, ut dicant adstare somnia capiti dormientis. v. c. Hy. las puer Herculi ap. Valer. Fl. IV, 24 *Stansque super earum tales caput edere voces visus est*. Inde et Iris Didoni *supra caput adstitit* Aen. IV, 702. Etiam apud Herodot. VII, 17 τὸ Ὀνειρον ὑπερσταν τοῦ Ἀρταβάζου, (quem locum respicit Eustath. ad Odyss. Δ, 803) apud eundem tamen paullo ante est *ἐπισταν*, quod solenne apud eum est *ἐπέστη αἱ Ὀνειρον*, ut V, 56. I, 34.

Νηληΐω ὤν pro *Νηλέως παῖδι*, nota nunc res, etiam e Latinis poetis. *ὤν* cf. inf. ad Π, 177. *Νηλεΐω* vulgari forma laudatur in hoc versu ap. Plutarch. de nobilitate p. 175.

22. *θεῖος Ὀνειρος*. Sch. A. γρ; καὶ οὗλος Ὀνειρος. quod et Mosc. a. habet cum vno Vindob.

Gravius est alterum: *τῷ μιν εἰσαάμενος*, quae si iunguntur, vitiosa est oratio; nam *εἰσαάμενος* per *αἶ* est, se assimilans, nec iungitur casus quartus. Probabiliter hactenus sit *μὲν* fuisse scriptum, Clarkio monente ad Γ, 399. et itidem Bentleio consentiente: *τῷ μὲν φαισάμενῃ*. Male tamen habet, quod haec formula aliquoties occurrit, et ubique *μιν* scribitur. Praestat igitur *μιν* referre ad *προσφώνες*.

23. *Ἀτρείς υἱέ*. Oxon. Mosc. i. *Ἀτρείως*.

24. Οὐ χρεὶ παννύχιον — Versus saepe memoratus (cum sequ. ap. Max. Tyr. disl. XXI p. 410.) et variatus: statim ab Aeschylo Sept. ad Th. pr. Sunt in eum duo progymnasmatum Libanii: T. I. p. 27. Ludicro modo eum expressit Theocr. VIII, 66 de cane pastoralis: οὐ χρεὶ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νύκοντα, observante quoque ad e. l. Scholiasta. Etiam vi, 25 saepe laudatur; vi a Themistio Or. I, p. 6. Stobaeo Serm. XLVI, p. 326.

27. ὅς σευ ἀνέσθεν ἐών ✕ — damnaui versus quia iterum occurrit Ω, 174 opportuniore loco, unde huc est illatus, Sch. A. ὅς σευ, — Grammatici voluerunt scribi ὅς σευ, A. B. L. opponi enim h. l. Iouem Achilli, qui Agamemnonis non miseretur. Scilicet de σευ enclitico saepe sic statuunt, cf. ad Y, 334. Porro ἀνέσθεν ἐών C. ap. Bentl.

28. Θωρήξαι σε πέλευσε. Spreta forma Ionica Mor. et Berocc. c. vno Vindob. σ' ἐπέλευσε. σ' ἐπέλευσ Ven. Lips. hic et vi. 61. cum Townl. et Eton. De παύσασθαι et παύσασθαι quae iterum v. 29 variant, vide ad 15.

31. ἐπέγραψε scribitur et h. l. vid. A. 569. Relinquo v in ἐπέγραψεν, tanquam auri suavis; ant recte mistio, ἐφ' ἥπται Ven.

33. μὴ δέ σε. edd. usque ad Turt. Steph.

34. εὐτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήγ. Legit ἀνήγ Lips. Vrat. h. et A. deberet saltem esse ἀνήγ; ut ab aliis prohibetur, vel ἀνείη sed est ἀνή, ἀνήγ v. Etymol. in ἀνήγ (nam sic et ille scribit), cf. ad E, 598:

35. ἀπεβήσατο Clarke reduxit; cum ἀπεβήσαστο esset in Barnes. quod meliores tuerentur codd. in his Ven. Townl. Mosc. 1. 2. Eton. R Schol. B. apparet eam. Zes nodoti lectionem esse ab isto probatam. Aliis in locis ipse Aristarchus hanc formam probasse fertur. Quid h. l. intersit, non video; nam et discedebat et discessit narrationi accommodatum est; nisi quod ἀπεβήσαστο antiquioris vocis speciem habet: noua forma subnata ut δύσομαι, εἰδύσομην et alia. Schol. A. ait: ἀπεβήσαστο. εἰ μὲν ἀντι τοῦ ἀπέβαινε παρατακτοῦ, διὰ τοῦ ᾧ γραπτέον, ἀπεβή-

αὐτὸ οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Non satis assequor grammaticum. Nam ἀπεβήσαστο erit ἀπέβαινε, at ἀπεβήσαστο, ἀπέβη: Quod ad edd. attinet ἀπαβήσαστο erat in Flor. Ald. 1. tum Ald. 2, induxit ἀπεβήσαστο. quod et si a Rom. Turn. Steph. probatum mutarunt nonnulli ex Ald. 1. vi. Oxon. Clarke. Eadem varietas est aliis in locis, ut mox v. 48. Conf. V. L. ad Γ, 262. In fine τὸν δὲ λίτ' Schol. br. ap. Barn.

36. ἔ- stigme respexit alteram lectionem, quae, ut e Schol. Lips. intelligo, in aliis fuit ἐμελλον. Hoc atque Schol. A. in suo codice habuit: ut est in vno Vindob. At ἐμελλε Zenedori lectio fuit. ἄρ' οὐ vltiose scriptum ap. Apollon. Lex. p. 2.

38. ἦδε Schol. br. Mori vn. Vindob. De hoc v. ad A, 70. ἃ ῥ' ὁ Ζεὺς Mori et Barocc. male. νήπιος, οὐδὲ τὰ ἦδη, forma haud ingrata, aliquoties obuia ut M, 118. T, 264. 296. 466. Imitatur Virg. *demens qui Aen.* VI, 590 et al. sequente. ἦ γὰρ Π, 46. 1 add. 686. Θ, 177. et al. Sic et σγέρλιος ut E, 403.

39. γάρ ῥ' ἐτι μέλλεν Bentl. adscriptis, nescio an ex codice. Effer saltem Ionicum hoc; at ῥ' inutile, cum littera per se geminetur pronuntiando.

40. πᾶσα κρη Schol. br. puto lex interpretatione.

41. ἔ- ὅτι ὁμῶς ἡ θεῶν κληδὼν αὐτῶν Φήμη. v. Sch. A. Eustath. cf. Etym.

43. νηγάτεον; pro νεογάτεον, νεωστὶ γεγονός a γάν, quod γίνωμαι est: hoc tenendum vnice inter alia commenta Schol. ad hrl. et ad E, 185. Etymologi et Apollonii Lex. h. v. Porro περὶ δὲ μέγα recte Cant. Eton. Lips. tres Vrat. Townl. Mosc. 2. Ven. c. Schol. Eust. in suo cod. tum iam ed. Flor. Deseruit Ald. 1. et recepit περὶ δ' αὖ, indocite, nam αὖ interpolatorem prodit. Porro scribitur passim Φάρος; ut et. ap. Etymol. quem vide.

44. ὑπὸ λιπαροῖσιν a Welfo iam in priore edit; positum parente Brunckii monitis ad Apollon. II, 1229 et alibi. damnantis ὑπαι, quod et h. l. vulgo habetur. Sane ὑπαι omnino tollere velle, nimis arduum videtur, nam

in usu ὑπαι fuisse, testatur ὑπαιδα, et similia παραι, καται, in compositis. Non adeo ubique natum est ex motu metrices labantis ὑπαι. Potest tamen saepe substitutum esse alteri. Et habet h. l. ὑπὸ Ven. cum Lipf. et Eust. Vrat. a. a pr. m. et A. vn. Vindob. ἀπαροῖδι πέδουσι. Hesych. τοῖς εὐτραφέσι καὶ εὐσάρμοις. Sch. br. λευκοῖς καὶ εὐτραφέσιν. Adiectum ἢ προαλειψάμεναι, ἐν τῷ ὑποδεδάσθαι. quod alienum ab h. l. add. Eustath. Est h. l. epitheton ornans candidi pedes. Versus aliquoties repetitur.

45. — quia alibi ensis Agamemnonis est ξίφος χρυσόηλον. (scil. A, 29. 30.) sed sunt haec poetica ornamenta. clavis distinctum manubrium habuit ensis. Digamma in ἦλος locum non habet. v. inf. A, 29 — ἐν δὲ εἰς ἦλοι. Ducta sane vox ab ἦμι.

48. — quod hic dies XXIII est; nam X dies effluerant usque ad iram regum, et XII per quos dii in Aethiopia commorati fuerant. Sch. A. cf. Not. Legunt προσβήσατο nunc plerique. At προσβήστετο Ven. et Lipf. a m. pr. Townl. Mosc. i. a. duo Oxon. v. modo ad vs. 35.

49. — quod ἐρέουσα pro σημαίνουσα. Sch. br. ἀπαγγελοῦσα. δειξούσα. cf. inf. Ψ, 226.

50. πέλευσε Vrat. a. b. c. Lipf. et A. Mosc. i. a. vn. Vindob. vide modo ad 28.

52. οἱ μὲν ἐκέρυσσον — Versum παρὰ τῶν aliquis apud Laert. IV, 64. in Carneade.

53. βουλὴ δὲ — Ἰζε γερόντων. Recipienda haec lectio fuit, Bentleio quoque indice, liquidem criticae rationes sequendae erant. Nam Scholia A. et L. cum Eust. aiunt, ita plures et meliores ἐκδόσεις habere, et in his Aristophaneam et Aristarcheam; at βουλὴν vulgares libros habere cum Zenodoio: quæ adeo non omnes librarii deseruerant. nam βουλὴν retinent libri et edd. Etiam sic legitur in Plutarcho an seni resp. ger. pr. p. 789 E. et Stobaeo π. βασιλείας. Nec est βουλὴ nisi in Mosc. i. a. correcti. Iam Ἰζειν vulgo sedendi, vt statim. vl. 96 notionem habet; nec nisi Ω, 553 legitur: μή μὲ πω ἐς θρόνον

Σε. Scholion Leid. est turbatum, ut iam Wassenb. monuit; (quemadmodum et Ven. B.) in eodem traditur Σε ab Aristarcho scribi; vulgo Σε, etiam ap. Stobaeum Serm. XLVI, p. 326. rectius utique, quatenus ΣΦις scribi solet. cf. Etym. in καθήκον. Et sic tres Vrat. scribunt.

Est hic in Schol. Ven. B. insertus locus ex Aristotele, similis iis quae in libro de Poet. ab περί προβλημάτων καὶ λύσεων disputantur. Accusari scilicet potest poeta, quod Agamemnonem inducit res in eum locum adducen-tem, ut parum abesset, quin id, quod nolebat, euentum haberet, et ut Achaei re infecta discederent. Reponit ille multa subtiliter magis quam conuenienter pro poetae ingenio et antiquitatis sensu. Potiora fere sunt ea quae in Not. ad v. 70 attuli. Ad eundem modum subiecta est alia crisis similis: quam Porphyrii esse ex Schol. apparet. Quam infelicitate autem versati saepe sint scholi-orum auctores in excerpendis antiquioribus, exemplum habes in ipso Leide qui ad v. 73 locum in breue cogere voluit: εἶδες αὐτὸς etc. Emendatiora illa dant Veneti.

54. Πυλῆγενέος βασιλῆος erat vulgata lectio. In Ven. scriptum Πυλοῖγενέος quod et Sch. A. B. agnoscunt, ut ὁδοιπόρος. χοροῦτῆρος. Sic quoque legerant Schol. br. (ed. pr.) et Eust. ad h. l. et ad Ψ, 303 ubi hoc idem firma- tur. Porro schema multis notatum, cum adiectivum po- nitur pro nomine proprio. Νέστορεν γὰρ Πυλοῖγενέος, pro Νέστορος Πυλοῖγενέος. Similiter inf. E, 741 Γαργῆν κα- Φάλην κελώρον pro Γαργῆνος. v. inpr. Eustath. ad vitrum, quae locum, quae exempla quoque e Sophocle memorat, in his ex Oedip. Tyr. 267 τῷ Λαβδακείῳ καὶ Παιδάρῳ τε pro Λαβδακῷ.

55. — Pro hoc versu duo habebat Zenodotus: Ἀ- γὰρ ἐπεὶ ἤγερθεν, ἀνηγερέας τ' ἐγένοντο. Τοῖσι δ' ἀνιστά- μενός μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. Addit Scholion; absur- dum esse in concilio septem hominum surgere dicentem. Atqui sequitur: ὥς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔζετο v. 76. ἀργύρεο exhibet Apollon. Lex. h. v. Vox in Herodotō quoque obuia; et servata apud Argiuos quibus magistratus erat

of ἀργύραι vii et Epidauri Senatū habebant τοὺς ἀργύρους de quo doctē nuper egit vir doctiss. Wernsdorf ad Plutarchi Quaest. Gr. p. 16. Idem versus legitur inf. K, 302.

56. ✱ (deb. ✕) quod hic idem versus alio loco (Od. E, 495) male legitur. (Præsumt adichum, quod locus inspectus docet). Tum Zenodotus legerat θεῶν μὲν ἐνύπνιον ἤλθεν οὐκ αἰσας. At ἐνύπνιον dictū aiunt Sch. A. B. L. pro κατὰ τοὺς ὕπνους. ἐνυπνίως. hoc et Etymol. habet et Schol. Theocriti III, 3. In Mosc. 1. est gl. κατὰ τὸν τοῦ ὕπνου παῖρον. Scilicet est dictum pro ἤλθε μὲν ὄνειρος κατὰ τὸ ἐνύπνιον, ἐν ὕπνῳ. Alias esse posset ἐνύπνιος sc. φάσμα aut simile quid. Vitur hemistichio Lucian. in Somn. 5. Ceterum commentatur in hanc Agamemnonis orationem Dionys. Art. rhet. c. 8. l. 15. (p. 317 R. et iterum c. 9. l. 5. p. 328 sq.)

57. ἀμβροσίην διὰ νύκτα. Sch. br. διὰ θεῶν νυκτός. Sic quoque Apolloni Lex. h. v. v. Exc. ad Jl. A, 529.

60. Pro versū. 60 — 70 Zenodotus breuiora habuit: ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων
Τρωσὶ μαχίσσασθαι προτὶ Ἴλιον. ὥς δ' μὲν εἰπὼν
ᾤχετ' αἶ.

Contra eum Schol. A. pronocat ad morem poetæ, qui mandata repetere iubet nuntium. At reponi potest: hoc idem rhapsodorum studio factum esse videri. Pendet iudicium nostrum ex re quam ignoramus. Queritur enim, repereritne istos versus Zenodotus in libris bonis, an de suo refinxerit, ne ter eadem verba iterarentur. Grammatici quidem verba sunt: ὅτι Ζηνόδοτος συντέμνηεν ὅτιος εἰπὼν — Enimvero ne sic quidem constet, sitne hoc proprie dictum, ut ipse Zenodotus contraxerit verba, an hoc sensu, ut eum breuiora apposuisse significet. Verbo: lectionum varietatem discimus interdum ex Scholiis; at lectionum auctoritatem certam vix unquam. Memorat Zenodoteam lectionem Eustath. p. 171.

64. ✱ — quod eadem verba melius ab Iride ad Priamum pronuntiantur (Ω, 174) Sch. A. Repetita observatio e superioribus ad vs. 27.

65. *ῥωπῆσαι σε κάλεις*. Variat lectio et h. l. vii vl. 28. Harlei. cum Vrat. a. vno Vindob. *σ' ἐκέλευσε*. Venetus *σε κάλεις*. Schol. A. γρ. καί, θ. σ' ἐκέλευε sicque Bipf. Townl. Etiam *πασσύνει* in aliis.

70. ξ — ad stigma nūc est quod spectet in Scholio. At verba *ὡς ὁ μὲν εἰπὼν* peccant in digamma: *μὲν φαίπων*. Homericum esse debuit: *ὡς ὁ γὰρ φαίπων*. quod etiam Bentl. adscripserat.

71. *ῥχσ' ἀποπτάμενος*. Suauiter a Somno ad amorem transtulit Plato. Sympof. p. 183 E. Steph. *ἀμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὐκ ἐπεὶ ἦρα, εἴχεται ἀποπτάμενος*.

72. *αἶ κέν πως ῥωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν*. Non modo Sch. br. verum et Sch. A. volunt Ionice ω corripi, cum esse deberet *αἶ κε ῥωρήξομεν*. Est hoc ex iis quae equidem ad sermonem antiquum nondum satis subtiliter constitutum refero. v. Exc. ad A, 66. cf. inf. ad 258.

72 — 75. Commentatur in hos versus Dionys. Hal. Art. rhet. 9, 5. p. 328.

73. *πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεισι παρήγομαι, ἣ θέμις ἐστί*. Primo grammaticis debetur *ἐγὼν*, quod ab Homero omnino nusquam profectum esse censeo. Vide de N ἐφελκυστικῷ notata adscripserat quoque Bentleius: *ἐγὼν ἔπεισαι*. Fuisse statuum: *ἐγὼν ἔπεισι*.

ἣ esse pro *ὡς* Sch. A. cum iota subscripto esse exarandum. Scilicet alii ἣ scribebant: v. Eustath. si codd. ap. Dionys. Hal. l. c.

Formulae huius, ἣ θέμις ἐστί, per se quidem satis notae, sensum h. l. accurate circumscribere difficile est. Sententia postulat, ut sit: tentabo Achiuorum animos, quoad consultum, consentaneum prudentiae est; scil. ne nimium prouehendo verbis consilium euerat. Atqui vsu sollenni ἣ θέμις ἐστὶν est aut, quoad, ut fas est: uti I, 32 Diomedes Agamemnonem impugnare vult ἣ θέμις ἐστί, ut fas est, ut par est. Od. Γ, 187 ἣ θέμις ἐστί, δαήσεται. aut est, more sollenni, vsu. uti Ω, 652 adeunt principes Achillem deliberandi causa, more solito; sic Ψ, 581. Od. Γ, 45 et saepe. Possit in his fere locum

obtinere altera scribendi ratio ἢ θέμις ἐστὶ, quae occurrit Od. E, 30. Hec illa, ἢ θέμις ἐστὶ γυναικός. (Quis etiam referenda est nota formula antiqua de consuetudine cum femina: v. c. I, 134, 276. T, 277.) Atqui neutra ratio huic loco convenit; non enim *tentare Achiuos vobis* aut sic quoad fas est, aut sit more; etsi vulgo ita accipi video; nam in Schol. ὡς ναύομισται. ὡς πρεσβὴν ἐστὶν Eustath. κατὰ θεμιτόν ἐστι. κατὰ δίκαιόν ἐστι. Hesych. ὡς δεῖ. ὡς δίκαιον. ὡς πρέπει. ὡς χρῆ.

Restat una ratio, ut verba illa ἢ θέμις ἐστὶ non ad *πειρήσομαι* referantur, sed ad *πρῶτα*. primus enim facit verba in concione rex, qui eam convocavit; hoc facit ille more et usu sollemni. Atque sic formulae notio vulgaris convenit loco.

74. καὶ Φεύγειν σὺν νησὶ πολυκλήϊσι. Cum κλαῖς sit clavis, h. e. ferrum aduncum, immissum foramini ad elevandum seu remouendum pessulum, vectem, ὄχῃα, seu ὄχῃας transversim foribus obductos: κλειδες in navibus ab aliqua similitudine dictae esse debent, adeoque foramina, per quae remi demittuntur in mare; voce hinc traducta ad ipsa transtra, quibus insident remiges ante illa foramina. Eodem forte modo Latinis principio *fori* in navibus fuere dicti de foraminibus remorum, tum de transtris et de viis inter transtrā. At grammatici vocem ducunt a κλαῖν, quod frangitur corpus incurvatum, ut in Scholiis, vel παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, ut in Etymologo. Sufficit quod κληῖδες sunt τῶν ἐρεσσόντων καθεδραί, ζυγά, vide Od. N, 76. adeoque νῆες πολυκλήϊδες sunt πολυκάθεδροι, πολύκωποι. nec aliter Apollon. h. v. et Hesych. At Eust. aliam rationem comminiscitur; ut κλειδες sint clavi, γόμφοι, quibus trabes iunguntur. Porro grammatici nonnulli πολυκλήϊσι scripsere, quia κληῖς, κληῖδες ab iisdem scribitur. Sic et Mosc. 1. Ex edd. Flor. Ald. 1. exhibet πολυκλήϊσι. ab Ald. 2. illatum πολυκλήϊσι quod et Rom. habet et Turn. Prius iterum repetit Barnes: scilicet in his tonus retrahitur, ut in κνημῖς, ἐκνήμῖς. Discenda haec ex Etymol. cf. Eustath. Schol. inf. ad 175. add. Barnes.

76—83. — ἀγαθύνται στίχοι ὅκτω. Rationes afferuntur: primo, quod stantem Agamemnonem dixisse haud probabile est: vide ad v. 55. tum, quod stollida sunt Nestoris dicta; non enim veriora sunt potentium somnia, quam aliorum hominum (nimis argute! nam de fide narrationis agitur; cum Agamemnon, qui per somnum ea vidisse ait, sit ἀξόλογος ἀνὴρ. nec potest ψεῦδος nunc de *ψυχο* somnio accipi; non magis quam Ω, 222 vbi idem versus iteratur; sed de somnio *commentitio*): tertio, quia versibus his deletis melior est iunctura ceterorum. Hoc verum est: ὅς μιν δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέσσειν. ὡς ἔρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἧρχε νέσθαι etc. Ita recte Agamemnon praeit, et eum sequuntur reges, cum in vulgari oratione v. 85 Nestor sit ποιμὴν λαῶν, cui parent σκηπτῶχοι βασιλῆες; quod in eum non cadit.

77. De epitheto Pyli ἡμαθόεις v. Schol. Eust. Strab. VIII, p. 529 (344) Panf. IV, 36. Debuit illud ad soli naturam spectare, etsi de situ Pyli controuertitur. v. inf. ad 591.

78. ὅς σφιν. Alii codd. et edd. ὅ σφιν et ὅσφιν una voce. Vide ad A, 73.

80. εἰ μὲν τις. In Schol. ad 76 εἰ μὲν τις lapsu tamen librarii.

81. νοσφίζόμεθα μᾶλλον pro μάλα (v. Not.) καὶ ἀπιστοῦμεν ἄν. νοσφίζεσθαι seiungere se, animo, nunc etiam sententia, fide, diffidere, non credere. Seniores eo sensu frequentare verbum, vt sit ἰδιοποιεῖσθαι, vt, νοσφίζεται τὰ ἀλλότρια, obseruat Sch. Lipf. et Eustath.

82. νῦν δ' ἴδαν, ὅς. imino vero νῦν δὲ fīδ' ὅς, praecunte Bentleio. Porro duo Oxon. ap. Barn. Ven. duo Mosc. Vrat. b. Townl. ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι. Sicque legerat Paraphr. monente Wallenbergio. Ἀργείων vitiose Vrat. a.

84. ἐξήρχε passim; vt et tres Vrat. Mosc. 1.

85. Lectum quoque fuit οἱ δὲ πανέστησαν Sch. Lipf. et Eustath. vt sit πάντες ἔστησαν quale acumen!

87. ✱ In Scholiis nihil est quo asteriscus spectet; nec versus hic alibi repetitur; nisi forte respexit grammaticus versus de muscis inf. 469. *ἔθνεα*, vt poeta, dixit pro *σμήνος*. *ἑσμέες*. Multa de hoc loco cum Virgilianis Aen. I, 433. VI, 707 comparato sunt dicta. cf. Clarke. Alia ad Georgica sunt notata. Ex Aen. XII, 587 et Apollon. II, 130 sqq. porro ex I, 879 sq. verba possunt illustrari.

ἀδινάων esse scribendum cum aspero ex *ἄδην*, *ἄθρόως*, monent omnes grammatici ad h. l. et alibi; nec impro-
bem, modo per totum Homerum id diligenter obserua-
veris. v. ad E, 203. Discedit ab illis Etymologus, qui *ἄ-
δην*, *ἄδινός*, seruat, cum Hesych. et Apollon. Lex. Ab hoc
redditur *ἀδινάων*, *ἄθρόων* καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην — ἄ-
θρόως, admixtis mox aliis parum probandis. Optime Ety-
mol. τῶν ὁμοῦ καὶ ἄθρόως πετομένων. Propria vocis no-
tio est continui seu numeri, seu temporis, seu ad satieta-
tem; est adeo confertum, densum; *ἀδινὸν* κῆρ, Π, 481
natura musculosum. At grammatici ex contexto et sen-
tentia significatus subiiciunt diuersissimos, in his Apollon.
Lex. et Hesych. Ita μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι Od. A, 92. Δ,
320 reddunt τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, et esse debunt *ἀδι-
νὸν* τὸ λεπτόν. Ita apud Apollon. Rh. I, 1083 ἀδινὰ κνώσ-
σοντας Tarrhaeus λεπτὰ reddiderat, melius alii βαθέως.
In Jl. T, 314 ἀδινῶς ἐνεσείκατο Φωνήν per ἥρεμα redditur.
Ex aliis contextis, puto, fluxere notationes τὸ ὑπαλόν, τὸ
ἥδύ, (vt Od. Ψ, 326 Σειρήνων ἀδινάων ἡδυφάνων) τὸ λευ-
κόν. et ipsum γόος ἀδινός, ἀδινὸν κλαίειν, per ἐλσεινῶς, ὀ-
κτρῶς et tandem simpliciter ἀδινός pro οἰκτρὸς dictum oc-
currit in Apollon. III, 1103 ἀδινός μῦθος et 1205 ἀδινῆς
μνημῶν εὐνῆς. vnde disensus grammaticorum in multis
locis de vero sensu v. ad Arg. I, 1083. III, 1103. 1205.
IV, 1422. Videntur tamen omnia ad primitiuam vocis
vim reuocari posse; si ἀδινός est continuus, confertus,
densus: γόος ἀδινός, designat lamenta continua, producta,
magna, acuta, ὀξέα, οἰκτρά. cf. ad Σ, 316.

Tandem vitia metri insunt in duplici hiato: ἤδ' ἔθνεα εἶσι. Verum *φεθνεα* fuisse scriptum aliis exemplis patet. Pro altero *ἔθνε'* *ἴασι* scribit Bentl. vt Π, 160 de lapis: καὶ τ' ἀγγελῶν ἴασι. vel *ἔθνεα* *πολλὰ* vt. inf. 459. 469. Tueberis *ἔθνεα* *εἶσι*, si *ἔθνη* seu scribas seu pronunties.

88. αἰεὶ νέον ἐρχομένων. argutantur in hoc grammatici in Scholiis; e quibus Sch. B. Scholion habet, quod Porphyrii est, obuium idem in Qu. Hom. 24. adde Eustath. et Hesych. in *αἰεὶ*. Acquiescendum erat in hoc, multitudinem apum declarari, cum *aliae post alias* caeuerna prouolant. Hoc dixit νέον, *νεωστῆ*. vt Apollon. Lex. h. v. Sic Latinis, *recens*.

89. ξ̄. haud dubie, quia Zenodotus βότρυν de auis genere interpretatus erat. Traditur hoc in Schol. B. qui locus exscriptus est ex Porphyrii Qu. Hom. 24. At ex Schol. A. seruaturn est hoc: ἐπ' ἄνθεσι dictum esse pro ἐπ' ἄνθεα, vt Jl. Δ, 251 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι. quasi hoc memorabile esset. Est tamen vel sic aliter expediendum; nam iungenda sunt ἐπιπέτονται ἄνθεσιν.

Fuit *σειαρ. σειαρ. σηρ*, adeoque ἄνθεσι *σειαρινοῖσι*. monuit quoque Bentl. v. inf. ad 471.

90. ενθα *σαλις* obseruauit Bentl. cf. inf. ad I, 137. et idem non animaduertit hiatum in verbis αἰ δέ τε ἔνθα. Fuit αἰ δέ τοι ἔνθα. Corruptum in nonnullis, etiam in Townl. ὅτ' τ' ἔνθα.

93. ξ̄. (immo ξ̄) ὅτι Ὅσσα ἢ θεία κληδών. αἰ δέ νεώτεροι, ἐπὶ πάσῃ Φήμῃ. Prior obseruatio est quoque apud Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. et alios; de qua egit Ruhnken. ad Timaeum in Ὅττα. Altera etiam apud Suidam et Etymol. Quod si verum est, non nisi recentiores ὄσσαν de quacunque voce dixisse, necesse est prooemium Theog. Hesiod. esse recentis auctoris; nam in 40 est v. 10 Musae περικαλλέα ὄσσαν ἰεῖσαι et 43 αἰ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι.

Apud Suidam To. I, p. 603 et Schol. Soph. Oed. T. 151 laudatur Διὸς ἄγγελος ὅσσα δαδῆει. memoriae pu-
to vitio,

Ὅσσα δαδῆει. Sch. br. ἐξήκτο. διαγήγερτο. ἐφαίνετο. α
καίειν, καίειν. Similia Apollon. Hesych. Etymol. Subest
noto studii, impetus, de re quae intrebescit, calet, ar-
det, vt μάχη, πόλεμος, et similia ap. Homer. fernet pu-
gna, pugnatur: v. c. N, 736. M, 35. P, 253 et al. In
Sc. Herc. 62 κόνις δὲ σφ' ἀμφιδαδῆει, de puluere ab equis
et curru moto. Pro his ineptia habent Sch. Lips. Eust.

Ceterum imperfectis narrationi idoneis interponuntur
h. l. plusquamperfecta δαδῆει. τετρήχει. id quod interdum
fit, cum in iis ipsis, quae praeterire, alia sint serius
alia maturius facta. Ad celeritatis notionem haec refe-
runt alii, etiam R. Payne Knight p. 110. vt illud Virgi-
lii: Sic fata gradus euaserat omnes. ὡς εἰποῦς' ἐβεβή-
κσι. Contra Illustris Monboddo disputat, contendens a
noua verborum forma haec proficisci: τετρήχω. δαδῆω.
βεβήκω. per se non male. At nunc in his locis noua
enallage esset in auxilium vocanda, nam praesens Ὅσσα
δαδῆει erit pro imperfecto ἐδάδα.

95. τετρήχει. vix putet aliquis, graecos sui sermonis
tam ignaros fuisse, vt a ταρασσα vocem deducerent, vt
factum vides in Schol. Rust. Etym. Hesych. Suida. Mani-
festum fit, esse a τράχα vel τρήχω, quod mox factum
τραχύνω, proprie, si superficies laevis et plana, vt ae-
quor, turbatur, asperatur; tum de quauis turbatione im-
primis animi ex ira. Sic assilus τετρηχώς ap. Apollon.
III, 276. ἔριδες, στεναχαί τε γόοι τε ἄλγεά τε τετρήχασι
IV, 448. vt Lat. saeuire de doloribus. Ergo et concio
tumultuans, vt inf. H, 345 Τρώων αὐτ' ἀγορή γένετο —
δεινῇ, τετρηχυῖα quatenus in motu et agitatione est, quod
inf. 144 κινήθη. δ' ἀγορῇ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, et
ornatius ap. Apollon. IV, 214—219.

ὑπὸ δὲ στεναχίζετο Ven. et Schol. A. c. Eust. δ'
ιπτεναχίζετο C. ap. Bentl. Vulgata lectio erat ὑπὸ δ' ἐστο-
ναχίζετο, edd. et codd. nisi quod ὑπὸ δὲ στεναχίζετο no-

tatum erat ex Sch. br. quibus accedunt Lips. Mose. Eton. et in hoc pronior erat Ernesti, itaque receptum est a Wolf. Sane difficile est pronuntiare, vtrum an quius sit: videtur tamen στενάχω, στεναχίζω, magis Hmericum esse.

96. ἐννέα — κήρυκες nouem seniorum regum. Nmina apponunt Schol. B. Lips. Leid. Eust. — ὄμαδος iagrammaticorum Alexandrinorum aetate vox fuit antiqua: explicant per θόρυβος et παρὰ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾶν ducunt inque iis ipse Apollon. Lex. h. v.

98. * quod male appictum huic versui, spectat forte ad v. 99. cuius hemistichium iterum occurrit v. 211.

99. ἐρήτυθεν τε καὶ ἔδρας, quod Wolf. recepit emendante viro docto in Miscell. Obsl. pro vulgari καὶ ἔδρας vna voce, nunc e Veneto editum est. In Schol. br. καὶ ἔδρας occurrit; at Apollon. Hesych. Etymol. vocem καὶ ἔδρας ignorant. Et Sch. A. κατὰ τὰς ἔδρας memorat. Quod pro hac lectione porro militat, est hoc, quod καὶ ἔδρας alibi in Homero non legitur; alias nihil sollenni Homero, quam κατὰ subintelligi, κατὰ καὶ ἔδρας. Ne vero, si grammatici ἐρήτυθεν reddunt κατὰ τὴν, putant sunt omnino actiue illud dictum accepisse; sed ad sensum interpretati sunt: Etym. Hesych. Stidas. Praeuit in Apollonius Lex. ἐρήτυθεν. διακατέσχον. v. ad Hesych. vitioso ἐράτῳθεν, ἀνεπαύσατο. In vna Vindob. corruptum ἐρητύον.

101. Respicit locum Pausan. IX, 40 extr. et Iulian. Or. II. monens poetam celebrare splendorem domus Eolopidarum et antiquitatem, quod per tres generationes durauit.

103. διακίτρω Ἀργειφόντη. διακίτρω, ὃ διάγωμαι τὰ πράγματα, adeoque etiam τὰς ἀγγελίας. Vocem ab Hemsterhuis ad Lucian. T. I, p. 489 esse illustratam notauit Ernesti. Hactenus notio Mercurii ministerium in exsequendis mandatis Iouis praestantis expressa esse videri potest; etsi ceteroqui Iridis eae partes sunt per totam fere Iliadem. Acute monere nuper vidi Boettigeram (ad Val. Pict.)

Apud Suidam To. I, p. 603 et Schol. Soph. Oed. T. 151 laudatur Διὸς ἄγγελος ὅσσα δαδῆσι. memoriae pu-
to vitio.

Ὅσσα δαδῆσι. Sch. br. ἐξήπτο. διαγῆγερτο. ἐφαίνετο. α
ταίειν, καίειν. Similia Apollon. Hesych. Etymol. Subest
notio studii, impetus, de re quae increbescit, calet, ar-
det, vt μάχη, πόλεμος, et similia ap. Homer. fernet pu-
gna, pugnatur: v. c. N, 736. M, 35. P, 253 et al. In
Sc. Herc. 62 κόνις δὲ σφ' ἀμφιδαδῆσι, de pulvere ab equis
et curru moto. Pro his inepta habent Sch. Lips. Eust.

Ceterum imperfectis narrationi idoneis interponuntur
h. l. plusquamperfecta δαδῆσι, τετρήχαι. id quod interdum
fit, cum in iis ipsis, quae praeterire, alia sint serius
alia maturius facta. Ad celeritatis notionem haec refe-
runt alii, etiam R. Payne Knight p. 110. vt illud Virgi-
lii: *Sic fata gradus euaserat omnes. ὡς εἰποῦσ' ἐβεβή-
κασι.* Contra Illustris Monbodde disputat, contendens a
noua verborum forma haec proficisci: τετρήχω. δαδῆω.
βεβήκω. per se non male. At nunc in his locis noua
enallage esset in auxilium vocanda, nam praesens Ὅσσα
δαδῆσι erit pro imperfecto ἐδάδα.

95. τετρήχαι. vix putet aliquis, graecos sui sermonis
tam ignaros fuisse, vt a ταρασσα vocem deducerent, vt
factum vides in Schol. Eust. Etym. Hesych. Suida. Mani-
festum fit, esse a τράχα vel τρήχω, quod mox factum
τραχύνω, proprie, si superficies laevis et plana, vt ae-
quor, turbatur, asperatur; tum de quauis turbatione im-
primis animi ex ira. Sic assilus τετρηχώς ap. Apollon.
III, 276. ἔριδες, στεναχαί τε γόοι τε ἄλγέα τε τετρήχασι
IV, 448. vt Lat. saeuire de doloribus. Ergo et concio
tumultuans, vt inf. H, 345 Τρώων αὐτ' ἀγορή γίνεται —
δεινῇ, τετρηχυῖα quatenus in motu et agitatione est, quod
inf. 144 κινήθη. δ' ἀγορᾷ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, et
ornatus ap. Apollon. IV, 214—219.

Ὑπὲρ δὲ στεναχίζετο Ven. et Schol. A. c. Eust. δ'
ἐστεναχίζετο C. ap. Bentl. Vulgata lectio erat ὑπὸ δ' ἐστο-
ναχίζετο, edd. et codd. nisi quod ὑπὲρ δὲ στεναχίζετο no-

109. τῷ δ' γ' ἐρσιδάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετῆδα.
Haec est lectio meliorum codd. Veneti, cum Sch. A. Lips. duorum Oxon. Cant. Mori. Mosc. 1. 2. Vrat. A. a. b. Eton. Adde Eustath. et Paraphr. Idem hemistichium legitur inf. I, 16. Vocem μετῆδα. etiam habent Sch. br. cum Townl. At edd. inde a Flor. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Ad sensum nil refert.

110. Commentatur in hanc quoque orationem Dionys. Hal. Art. rhet. 15. (p. 317.) et iterum p. 332 sq. ἦρως Δαναοί. — quod latius ad omnes Achiuon nomen nunc spectat; ad refellendum Istrum, qui solos reges ἦρωας dici contendat. Observatio aliquoties in Scholiis recitata. Itaque epicus poeta voc. ἦρωας de quocunque viro forti, etiam gregario milite, adhibet.

111. Ζεὺς μὲν μέγα Κρονίῳ. ἄρ' ἐνέδωκε βασιλεῖ. Et quod Zenodotus legit μέγας, et quod sequentia, versibus 112—118 excisis in brevius contrahit vsll. 112. et 119.

ὦ Φίλοι, ἦρωας Δαναοί, θοράκωντες Ἀχαιούς.

Δῶβη γὰρ τὰς γ' ἔστι καὶ ἐπαινομένοις πυθέσθαι etc. Versus istos excisos ex II. I, 19—25 huc translatos esse forte arbitratus. Similia notata sunt ad I, 17 ad quem locum v. Obsl. Versibus tamen aegre h. l. carebimus.

Subiectum est aliud Scholion Didymi, in quo Zenodotus a reprehensione liberatur quod ad lectionem μέγας spectat; „esse enim eam Aristarchi; quod docet loco ex eius libello ad Phileam, tum alio loco, quo versum ἐν Αἰταῖς (I, 169) Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας interpretatur. Eum ducem, ait, sequuti sunt Dionysiodorus Alexandrinus et Ammonius; item Callistratus ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος (f. ἐν τῷ 4 περὶ τῆς vt inf. ad 435); nec Ptolemaeus δ' Ἐπιθέτης (ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος) inter lectiones Zenodoti, quas interpretatur, hanc apposuit.“ Agnoscit quoque μέγας Dionys. Hal. Art. l. c. 8. f. 15. c. 9. f. 3. Alterum autem μέγα Apollonius Lex. μέγα, ἐπὶ τοῦ μεγάλως versu appositio; legerat quoque sic Plutarch. tranq. an. p. 471 G. Habet Vrat. b. in marg. γρ. καὶ μέγας. ἐνέδωκε. ed. Ern. ἐνέδωκε. vitio typogr.

112. *σχέτιος*. ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς — τὸν σχετλιασμάν
ἔξια πράττοντα ait Apollon, Lex. h. v. inter plures no-
tatus, Paria Etymol. tradit. Alia vide ad Σ, 13. Ω, 33.

113. Ἰλίον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπενέσθαι. Recitat
vf. Maxim. Tyr. disl. XI, p. 191. Explent ἐκπέρσαντα
Sch. hr. ἐκπέρσαντι Sch. B. et L. vt κεκιδ' ὕφαινεν Od.
T, 62. Mihi lenius et elisione et iunctura videtur prius.

114. Contra hanc fraudem Ioui tributam insurrexe-
re philosophi. Praeuiit notis versibus Xenophanes apud
Diog. Laert. IX, 18. Ex ceteris v. Sext. Empiri. Pyrrh.
Hypot. p. 58. adu. Gramm. p. 288. adu. Phys. p. 593.

115. *δυσκλέα* Ἄργος ἰκέσθαι. ξ̄ (immo ξ̄) quod He-
merus *δυσκλέα καὶ ἀγακλέα*. Ionum more pronuntiat; At-
tici autem *δυσκλεᾶ*. Sch. B. L. ducunt a *δυσκλεσὺς*; ita
vero esset *δυσκλεᾶς*, *δυσκλεῖ* vel *δυσκλεᾶ*. Etiam Eustath.
ait esse pro *δυσκλεᾶς*. Mirum est, homines non vidisse
fuisse formam antiquam *δυσκλεῖς*; *έος*, *έα*, vt alia ap. Ho-
mer. et Pindar. vnde superior forma *δυσκλεῖς*, cf. ad H,
100.

Attamen in loco nostro, ne hiatus sit, *δυσκλέα* pro-
nuntiandum est binis syllabis, ac si sit *δυσκλεῖ*, aut scri-
bendum *δυσκλέε* Ἄργος ἰκέσθαι. Iterum occurrit I, 22:

116. ✕ ξ̄ (immo ξ̄) quod μέλλει h. l. pro εἰσκει.
Et asteriscus, quod versus hinc in Λιτάς translatus est
(I, 23) vbi non bene legitur. Ibidem quoque vf. 17 —
25 leguntur vll. 110 — 118. et vll. 26, 27. 28. qui h. l.
139. 140. 141.

117. *ὅς δ' ἢ πολλῶν*, versu vniuntur, recte an perpe-
ram, quando de causa euerforum regnorum et magna-
rum conuersionum quaeritur: vt Pausan. II, 7. p. 126.
πολλῶν κάρηνα v. not. Ap. Suid. simpl. *κάρηνα*, *ἀκρότα-
λις*, Hesych. *ἄκρα*, spectant ad h. v.

118. *ἦδ' ἔτι καὶ λύσει*. Barnes malit *καλλύσει* pro
καταλύσει. quod parum necesse est.

119. ξ̄ (immo ξ̄) quod *πυθέσθαι* dixit pro *ἀποῦσαι*.

122. ξ̄ (non ξ̄) quod Troiani numero pauciores
fuerunt. Fuere quidem illorum, pergit Schol. A., sine

focils L millia (ex Θ, 558. 9. atqui ibi focii in computum sunt assumti; notante quoque Eustathio) Achiuorum autem tradunt CXX millia, alii, quibus Aristarchus praefuit, (Eustath. p. 190 extr.) CXL millia fuisse. Sch. A. L. Leid. Amst. br. Eustath. cf. ad 491. Adeo pronis fuere animis ad rerum miraculā, etiam ultra epicae poeseos limites augenda. Atqui in poeta numeri veritas non rimanda est; spectat is ad historiae subtilitatem. Saepe h. L. respiciunt grammatici; vti ad Θ, 558. O, 407,

123. εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν. Barnes: γρ. γὰρ γ'. minus bene. vsus postulat εἴπερ κς. etsi quaeri potest, siue potius ἐθέλωμεν legendum: v. Exc. III. ad A, 66.

124. — ἀθροεῖται. inutilem enim esse hanc iuris iurandi memorationem in re, quae hyperbolice efferatur Sch. A. Indocte! Est enim amplificatio poetica, qua enuntiatum generale ad vnum aliquod exemplum deducitur: ad epulas sacras. v. Notam.

ὄρκια πιστὰ ταμόντες. respicit h. l. Hesych. ταμόντες, ποιήσαντες. συνθέμενοι, et ὄρκια πιστὰ, ὄρκους ἐπὶ πίστεσιν.

Cum tamen primo nunc loca haec dicantur, aliquoties deinceps iteranda, dicendum est de his accuratius.

Primum τὰ ὄρκια sunt intelligenda ἑρεῖα, σφάγια, victimae ad ὄρκον, ad iusiurandum, adeoque ad foedus sancendum, adductae. ὄρκια πιστὰ, victimae, quae caelae fidem faciunt; firmant, πιστοποιῶν, πιστοῦντα, πίστιν ποιῶντα. Nunc tandem reddi possunt βέβαια, vt ap. Hesych. Tandem ὄρκια ταμόντες, quod et apud Herodotum occurrit, vt IV, 70. est victimas iuris iurandi firmandi causa caedentes. ταμεῖν, ταμέσθαι, τάμνειν, vbi antiquo fuit pro ἀπατάμνειν τὸν στόμαχον τοῦ ἱερῆος, vt plene est T, 266 ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κἀπρου τάμε νηλεὲς χαλκῷ. et similiter Γ, 292 ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀργῶν τάμε νηλεὲς χαλκῷ.

Omnium horum immemores grammatici ὄρκια reddunt ὄρκους ἐπὶ πίστεσιν, et ταμόντες, ποιήσαντες, συνθέμενοι, vti ap. Hesych. vbi v. ad ἔταρον. Sch. br. εἰ ἐν-

τόμων ποιήσαντες. cf. ad Γ, 73. Eustath. ad Γ, 245, p. 411 καὶ τὸ ταμεῖν παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡροδότῃ τὸ θύσαι τὰ ἐπὶ ὄρκῳ σφάγια δηλοῖ. Ernesti recte quidem monebat ὄρκια τάμεναι non proprie esse, foedus facere, sed victimas ferire, foederis causa, vt θύειν γάμους, (pro δαί τοὺς γάμους) nuptiarum causa sacra facere. At sunt haec diversa; non enim dictum est τάμεναι ὄρκους. Esti alio modo τὸ ὄρκιον (ἱερσεῖον) poni potest ad ipsum ὄρκον et συνδυσίαν denotandum, vt inf. 339. Δ. 158 et al.

125. Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ἔσσοι ἔασιν. Equod λέξασθαι hic nec positum est ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι, nec ἐπὶ τοῦ καταριθμυθῆναι, sed ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀριθμοθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ. Recte haec ad usum Homeri; nam de accubitu ad mensam ab eo non frequentatur. Et porro: quia ἐφέστιοι, ὅσοι ἐστίας, τοσούστιν σίκας, αὐτῶν διαμένουσι in domo habitant. Quod ad prius, sensum esse videtur velle grammaticus: si velimus in unum locum cogere, colligere, omnes Troianos. nisi λέξασθαι voluit esse, colligere se, convenire, συλλεγῆναι. Alii accipiunt λέξασθαι pro ἐπιλέξασθαι et ἀριθμῆσθαι Sch. br. Eust. et λέγειν per ἀριθμῆσαι delectat Schol. Lips. Singulare est, quod Grammaticus, quem Hesych. descripsit, ἀριθμυθῆναι putavit esse posse idem ac ἀριθμῆναι ait enim: ἀριθμυθῆμεναι, εἰς Φιλίαν ἐλθεῖν quod ad h. l. spectat. At ex Aristarchi λέξεσιν ἐν τῶν ὑπομνημάτων laudatur: ἐκὼν καὶ τὰ παῖδια καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμῆσωσιν, οὐ μὴν γένωνται ὅσοι ἡμεῖς. τοῦτο δὲ ἐστὶ κατοικητίδιοι καὶ ἑναυτοί. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Z, 265) πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω. ὄζει κατάλυμα παρὰ τῇ νηϊ. Visa est ipsi adeo ἐφέστιος et ἐπίστιος eadem vox esse. Sed cur pueros et senes adsciscere voluerit Aristarchus et alii eum sequuti, non apparet. Nam ἐφέστιαι, ἔποικοι, sunt qui in urbe habitant, exclusis locis. cf. 130. 131. non autem, qui in domo aluntur.

Iam Τρῶας a nonnullis lectum esse notat Eust. vt responderet alteri ἡμεῖς δὲ, cum ordinem verborum constituendum non perciperent: de quo v. Notam. Τρῶας

sociis L millia (ex Θ, 558. g. atqui ibi socii in computum sunt assumti; notante quoque Eustathio) Achiuorum autem tradunt CXX millia, alii, quibus Aristarchus praefuit, (Eustath. p. 190 extr.) CXL millia fuisse. Sch. A. L. Leid. Amst. br. Eustath. cf. ad 491. Adeo pronis fuere animis ad rerum miracula, etiam ultra epicae poeseos limites augenda. Atqui in poeta numeri veritas non rimanda est; spectat is ad historiae subtilitatem. Saepa h. l. respiciunt grammatici; vti ad Θ, 558. O, 407,

123. εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν. Barnes: γρ. γάρ γ'. minus bene. vsus postulat εἴπερ κs. etsi quaeri potest, siue potius ἐθέλωμεν legendum: v. Exc. III. ad A, 66.

124. — ἀδρεσται. inutilem enim esse hanc iuris iurandi memoratorem in re; quae hyperbolice efferatur Sch. A. Indocte! Est enim amplificatio poetica, qua enuntiatum generale ad vnum aliquod exemplum deducitur: ad epulas sacras. v. Notam.

ὄρκια πιστὰ ταμόντες. respicit h. l. Hesych. ταμόντες, ποιήσαντες. συνδέμενοι, et ὄρκια πιστὰ, ὄρκους ἐπὶ πίστεσιν.

Cum tamen primo nunc loco haec dicantur, aliquoties deinceps iteranda, dicendum est de his accuratius.

Primum τὰ ὄρκια sunt intelligenda ἑρεῖα, σφάγια, victimae ad ὄρκον, ad iusiurandum, adeoque ad foedus sanciendum, adductae. ὄρκια πιστὰ, victimae, quae caelae fidem faciunt; firmant, πιστοποιῶν, πιστοῦντα, πίστιν ποιοῦντα. Nunc tandem reddi possunt βέβαια, vt ap. Hesych. Tandem ὄρκια ταμόντες, quod et apud Herodotum occurrit, vt IV, 70. est victimas iuris iurandi firmandi causa caedentes. ταμεῖν, ταμέσθαι, τάμνειν, vbi antiquo fuit pro ἀπατάμνειν τὸν στόμαχον τοῦ ἱερείου, vt plene est T, 266 ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κἄκρου τάμεν ἡλέει χαλκῷ. et similiter Γ, 292 ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀφῶν τάμεν ἡλέει χαλκῷ.

Omnium horum immemores grammatici ὄρκια reddunt ὄρκους ἐπὶ πίστεσιν, et ταμόντες, ποιήσαντες, συνδέμενοι, vti ap. Hesych. vbi v. ad ἔταρον. Sch. bz. δ' ἐν

τόμων ποιήσαντες. cf. ad Γ, 73. Eustath. ad Γ, 245, p. 411 καὶ τὸ ταμεῖν παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ τὸ θῦσαι τὰ ἐπὶ ὄρκῳ σφάγια δηλοῖ. Ernesti recte quidem monebat ὄρκια τάμεναι non proprie esse, foedus facere, sed victimas ferire, foederis causa, vt θύειν γάμους, (pro δαὶ τοὺς γάμους) nuptiarum causa sacra facere. At sunt haec diversa; non enim dictum est τάμεναι ὄρκους. Etsi alio modo τὸ ὄρκιον (ἱερεῖον) poni potest ad ipsum ὄρκον et συνθυσίαν denotandum, vt inf. 339. Δ. 158 et al.

125. Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ἔσσοι ἔασιν. Ex quod λέξασθαι hic nec positum est ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι, nec ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι, sed ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀριθμοῦσθαι ἐν τῷ αὐτῷ. Recte haec ad usum Homeri; nam de accubitu ad mensam ab eo non frequentatur. Et porro: quia ἐφέστιοι, ὅσοι ἐσθίας, τοσούστιν οἰκίας, αὐτόθι διαμένουσι in domo habitant. Quod ad prius, sensum esse videtur velle grammaticus: si velimus in unum locum cogere, colligere, omnes Troianos. nisi λέξασθαι voluit esse, colligere se, convenire, συλλεγῆναι. Alii accipiunt λέξασθαι pro ἐπιλέξασθαι et ἀριθμῆσθαι Sch. br. Eust. et λέγειν per ἀριθμῆσαι declarat Schol. Lips. Singulare est, quod Grammaticus, quem Hesych. descripsit, ἀριθμηθῆναι putavit esse posse idem ac ἀριθμῆσαι ait enim: ἀριθμηθῆμεναι; εἰς Φιλίαν ἐλθεῖν quod ad h. l. spectat. At ex Aristarchi λέξεσιν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων laudatur: ἐν καὶ τὰ παῖδα καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμῆσωσιν, οὐ μὲν γένωνται ὅσοι ἡμεῖς. τοῦτο δὲ ἐστὶ κατοιικίδιοι καὶ ἑναυλοὶ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Z, 265) πᾶσιν γὰρ ἐπίστίον ἐστὶν ἐκάστω. ὥσει κατάλυμα παρὰ τῇ νηϊ. Vile est ipsi adeo ἐφέστιος et ἐπίστιος eadem vox esse. Sed cur pueros et senes addiscere voluerit Aristarchus et alii eum sequuti, non apparet. Nam ἐφέστιοι, ἔκοικοι, sunt qui in urbe habitant, exclusis sociis. cf. 130. 131. non autem, qui in domo aluntur.

Iam Τρῶας a nonnullis lectum esse notat Eust. vt responderet alteri ἡμεῖς δὲ, cum ordinem verborum constituendum non perciperent: de quo v. Notam. Τρῶας

μὲν λείψασθαι sc. εἰ ἐθέλοιμεν, debebat pergere διακοσμηθῆναι. Sed mutauit alterum εἰ διακοσμηθεῖμεν; reliquit alterum pro εἰ λεξαίμεθα h. e. ἐπιλεξαίμεθα. — Tandem ἄσσειν vitiose nonnulli, ex Rom. et Ald. 2. emendauit Turn. et Steph. Et saepe monitum male duplicari sibi, cum syllaba per se sit producta.

126. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν voluere nonnulli accipere pro διακοσμηθῆναι. At sic scribere debuere διακοσμηθῆμεν quod etiam habet Vrat. b. et duo Vin. dob. Verum, est pro διακοσμηθείμεν, optatine. Quod autem ex Aristotelis Πολιτείαις haec aduocant, non plures quam decem esse coniuuatos, alienum est: nam hic tantum numerus certus definiendus erat.

127. ἔνασσαν. Ixion legerat ἔνασται. absurdo. A. et Lipf.

130 ad 133. — ἀθροῦνται versus quatuor; nam debet dicere, omnes Troianos omnino, et oppidanos et socios, minores numero esse Achiuis. cf. V. L. Θ, 56 vbi est Τρῶες ἀπλίζοντε παυρότεροι. Hoc utique hactenus recte animaduertum; nam superiores sententias per haec adiecta iterum tolleret Agamemnon et consilio suo contraria diceret: si volebat dicere: Troianos omnino numero Achiuis esse inferiores; ut dedecori his sit, re infecta redare; ita ut simul tacite innueret, rem perpetrato fore facilem. Ita vero grammatici non obseruauerunt, Τρῶας v. 125 dictos esse proprie, qui Troiam tenent, ἐφάσται ὅσσοι ἔασιν, oppositis sociis, qui numero potiores Troianorum opes ampliores faciendo Achiuos successus spe frustrantur. Non itaque iis parendum esse censeo.

131. πολλῶν ἐκ πολλῶν — ἔασιν. Notatum πολλῶν ex Lipf. ferrem si esset pro πολλῶν. Pro πολλῶν tamen sic laudatur versus inf. Schol. et Porphyr. ad Θ, 56. Recte autem πολλῶν, ut femininum genus constaret; idque et aliis locis obseruatum videbis. ἐπὶ ναυῶν Troum, socii, σύμμαχοι dicti Achiuorum, e mente grammaticorum: sic Sch. Ammon. p. 55. potius, hi ἐπιστρατεύμενοι, illi βοηθῶντες τοῖς πολεμουμένοις. — Porro ἔασιν in altera Ari-

starchi editione erat. ἐνείσι. Et sic Callistratus (iam ad vl. 111 laudatus) scribit ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος. (f. ἐν τῷ ἅ περὶ τῆς Ἰ.) Similiter inf. E, 477 οἷον τ' ἐπισύρουσιν ἐνείμεν.

133. Ἰλίου ἐκπέρσαι εὖ γινώσκοντες πολλὸν. Erat Ἰλίον scriptum in Commentariis Aristarchi, quibus Aristophaneas lectiones excussisse videtur. (ἐν ταῖς κατ' Ἀρισταφάνην ὑπομνήμασιν.) Et praeferunt lectionem grammaticā A. B. L. quae et habetur in edd. inf. Z, 402. Sane parum refert. συναιώσκοντες, una voce vulgo. v. ad A, 164. Malim ipse εὖ ν.

134. ἀντὶ δὲ βεβήκασιν — ἐναυτοί. Reddunt διήλθον. παραβεβήκασιν. παραηλύθασιν. Sunt verba propria. Ex Clarkii subtilitate grammatica proprie esset, anni eunt; h. e. annus nonus it, agitur.

135. Observant quod in eodem versu neutrum plurale cum singulari et cum plurali verbi iunctum est: δοῦρα σέσηπε et σπάρτα λέλυνται. Inter exempla figurae Pin- daricae (v. c. ἀρχαὶ τέλλεται Ol. IX, 5) refert δοῦρα σέσηπε Lesbos p. 184. Sic sane omnia neutra pluralia cum verbo singulari iuncta ad idem schéma referri possunt. Adde autem exolenerant haec, seu plurale verbum cum neutro plurali iunctum seu voc. σπάρτα, vt Sext. Empir. adu. Grammat. p. 260 dicat, „ridiculum fore, qui sic loquatur.“

In σπάρτα dubitationem mouerat Varro ap. Gell. XVII, 3. qui Hispanicum spartum, ex Hispania Romana aduehi solitum, in animo habebat, adeoque negabat, Homero illud notum esse potuisse, et contendebat σπαρτά acuendum esse, vt sint, res sativae. Verum docuere viri docti, σπάρτον fuisse nomen commune plurium fructus vitillis generum. Perperam σπάρτα ex σπαρτίᾳ contractam esse vult Etymol. nam est σπάρτον, σπαρτίον, vt σχοῖνος, σχοινίον. Prouocat quoque ad h. l. Schol. Eurip. Or. 536.

136. αἱ δὲ πᾶν ἡμέτεροι τ' ἄλλοι. Benil. electum volebat τ' scilicet vt mollior procederet versus; et si aq.

rat vsum illum *τε — και* in binis membris Homericum esse.

137. *εἶατ' ἐνὶ μεγάροις.* Quam ignari rei metricae fuerint seu grammatici seu librarii, docet vel hic versus, cum in plerisque scriptum sit *εἶατ' ἐν μ.* etiam in Veneto; vbi Sch. A. „*γρ. και εἶατ' ἐν.*“ Erat alterum hoc editum statim in ed. Flor. et Ald. 1. et in Rom. Mutaverat ex Schol. br. suspicor, forte et ex Eustathio, Ald. 2. in *εἶαται ἐν μ.* quod retinuerē edd. vsque ad Ernestium, qui adscripserat alteram lectionem ex Lips. mss. et versum ita *εἶατ' ἐν* concinnioresse recte iudicauerat. Sicque edidit Wassenberg. Wolf. Accedunt mss. Vrat b. c. A. Mosc. 1. cum vno Vindob. nam in ceteris variae sunt deprauationes. Nec vero de *αι* eliso dubitari potest, et *εἶατ' ἐπὶ* occurrit inf. Σ, 504 et al.

138. *ἄμμι δὲ ἔργον αὐτὰς ἀπράαντον αὐτῶς* noto vsu, sic, *δεικτικῶς*, sicut res est, cum notatione h. l. rei infectae. Grammatici tamen modo *ὡς αὐτῶς* reddunt, modo *ὁμοίως*, modo *ἀκμήν*, vt: *λευκὸν ἔσ' αὐτῶς* (Ψ, 268) vti Sch. L. *αὐτῶς* Eton. quae varietas alibi obtinet.

Porro huic versui in Veneto appictum *ε* debuit esse *ὑπεριστιγμένον*, quod declarare debuit, esse tautologum aliquid. An credidit grammaticus, versum esse otiosum? propter 120 sqq.?

οὐ εἶνεκα. Corripit *οὐ* cum circumflexo ante vocalem quomodo ab aure Ionica obtineri potuerit, miror. eū iterum occurrit Σ, 171. Ξ, 427. et N, 275 *ὅλας* binis brevibus, vbi Barnes duo alia loca memorat H, Σ, 105. Od. H, 312. In alijs medela parata erat, vt inf. 205; et sunt alia loca, quae conatum reprimunt, vt inf. 296 *τῷ, οὐ. ἀπράαντον. ἀτελέσιον* Hesychio restituit Bentl.

141. *οὐ γὰρ ἐπὶ Τροίην ἀφήςουεν εὐρυάγκυον.* Schol. Lips. docet, versum esse sublatum a nonnullis, quia omnem dubitationem tollit, an Troia capi possit, adeoque Agamemnonis consilio aduersatur; ita enim Achiui pro explorato habere debebant, discedendum esse. Er-

Am Eustath. οἱ παλαιοὶ ὀβελίζουσι. Tollit quoque versum Bentleius.

142. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνα. Apollon. Lex. ὄρινα, γενικῶς; τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον. (διὰ τοῦ λόγου) οὐκ ἐρωτικῶς νῦν ἀλλ' ὀργίλως. Contra He- fych. hoc eodem versu proposito: διήγειρε τὴν ψυχὴν. ἐκί- νησεν. οὐ κατὰ ἀπειλήν (scilicet, ut alibi dictum occurrit v. c. N; 414. 415.). Praestat accipere: eum persuasisse Achiuis, discedendum esse. Malim tamen, commouisse eum animos, vario affectu, imprimis desiderio patriae. Versum recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plat. III, 2. vbi de animi sede disputatur.

143. — Damnatur et hic versus, quia otiose inter- pretatur superiorem. Nec tamen omnino otiosus videri forte potest; declarat enim partem concionis, scilicet eos, qui verum Agamemnonis consilium scire non poterant. Est verum est, similem versum esse tot aliis a rhapsōdis subiectis, quā explicando et amplificando antecedentem sententiam arguunt, se assutos esse: πᾶσι μ. Est autem μετὰ πληθὺν pro ἐν πληθει. κατὰ πληθος.

144. — quia Zenodotus scripserat Φῆ κύματα. „At, ipquit Schol. A. Homērus nusquam Φῆ pro ὥς posuit.“ Conf. eund. ad E, 499. et ibi dicta in V. L. Monstrum lectionis. Fuit puto ῆ lectum. Num tamen hoc vno in loco Zenodoti codices digamma habebant fῆ pro ῆ quod ille non intelligebat? an intellexit sed monere voluit, il- lud non pro ὥς poni? Insertum est in Schol. B. et L. aliud Scholion, Porphyrii puto ζήτημα ἐπὶ λύσει, cur ex composito v. 75 nullus ducum intercesserit, quominus discederet multitudo. Sed v. Not. ad h. v. Apud Stra- bon. I, p. 50 C. versus recitatur, et est ibi ὥς. Ad con- cionem factionibus exasperatam transtulit vll. 144—6 Dio Or. XXXII, p. 664. R.

145. πόντου Ἰκαρίου. esse hoc imprimis procellis agi- tatum asserit Porphyr. in Schol. Leid. contaminato qui- dē, sed facile sanando.

146. Iunxit Εὐρύς τε Νότος τε ἐπαίξας pro ἐπαίξαντε. Verum noto more verbum ὄρουε ad vnum retulit.

147. ✕ Excidit pars Scholii; quae ad signum spectabat: declarari debuit, convenire versus partem cum v. 395 ὅτε κινήσει Νότος ἐλθών. Quod expectabam, non reperi: Videri scilicet, locum Chaphsodis esse interpolatum intrusa altera comparatione parum dissimili a prioribus: v. 147. 148. βαθὺ λήϊον. dignum visum iam Apollonio Lex. quod interpretaretur, τὸ σιτοφόρον χωρίον. Agit hinc de etymo ex Apione; quae nil ad rem faciunt. Porro ὅτε κινήσῃ C. et L. ap. Benl. tres Vrat. Mosc. 1. a pr. m. et ipse Venetus. male. κινήσει etiam Schol. Theocr. VIII, 49.

148. Ζέφυρος — ἐλθὼν λάβρος, ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσιν. — quod ἐπαιγίζων dixit pro ἐπικαταιγίζων. αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταιγίδας Sch. A. Hoc et Hesychius repetit: ἐπαιγίζων, ὃ κατεπαιγίζων. τούτέστιν ἐπιπίπτων vt est legendum. Suid. σφοδρῶς πνέων et Etymol. σφόδρα ἐπιπνέων. ἐκ τοῦ αἰγίς, αἰγίζω. αἰγίς δέ ἐστι συστροφὴ ἀνέμου. Scilicet αἶξ, αἶξ, αἰσσειν, et αἰγίς, cognata fuere, vnde et ipsum nomen *aegidis*, quam Iupiter *vibrat*, ductum esse arbitror; quod seniores a capta (ἀπὸ τῆς αἰγός) repetiere. Debuit autem pro αἰγίς ab initio esse αἶξ, vnde Ζεὺς αἰγίοχος, ὃ ἔχων τὴν αἶγα. Nec alia origo vocis αἰγιαλός quam propter fluctus αἶγας. Artemidorus II, 12 τὰ μεγάλα κύματα αἶγας ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. καὶ λάβρος ἐπαιγίζων, Φησὶν ὁ ποιητής, περὶ σφοδροῦ ἀνέμου λέγων καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Exscripsit locum Suidas in Αἶγας.

λάβρος de vento et anine aliquoties: v. c. Od. O, 293 et loco ex nostro adumbrato Hy. in Apoll. 434. Apollon. Lex. ἐστὶ γὰρ κυρίως λάβρον μέγα κατὰ τὴν βεράν. τὸ γὰρ λα μέγα δηλοῖ. Inde omnino πολὺς, σφοδρός. Similia apud Etymol. add. Hesych. Inde λαβρεύεσθαι inf. Ψ, 434.

Porro Ven. A. notat, „quod poeta mutato casu dixit ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀσταχύεσσι; pro τοὺς ἀστάχους, ὅν ἐπι-

κλίνει. " Male hoc; Scilicet grammatici crediderunt ἡμύ-
φιν esse verbum transitivum. Etiam Apollon. Lex. ἐπὶ τ'
ἡμύει, ἐπικατακλίνει. Melius idem in ἡμυσε. ἐκλίνθη. ἐξ-
οὐ τὸ πασεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι. ἐπὶ δ' ἡμύ-
ει ἀσταχύουσσιν. Non Zephyrus subiectum est, sed τὸ λή-
ϊον ἐπημύει σταχύουσσιν idem quod στάχυες τοῦ λήϊου ἐπη-
μύουσι, *inclinant se*. Rectius itaque Sch. et L. ἄλλως.
ἡμύει τὸ λήϊον τοῖς ἀστάχουσιν, ὡς· ἔφριξεν δὲ μάχη ἐγ-
χείησι. Passim de hac voce egere viri docti. Corruptum
esse verbum oraculi ap. Pausan. X, 9 sub f. arguit et hoc,
quod ἡμύουσι πῶλιν in eo legitur. Si οὐλήσουσιν e codd.
admittendum est, erit saltem οἷ γε μὲν οὐλήσουσι πῶλιν,
τίσουσι δὲ ποιήν. pro ὀλέσουσι. Verum ἡμύειν esse κλι-
νεσθαι, πίπτειν, satis docent loca inf. 373. Δ, 290. Θ, 308.
T, 405. Et Apollon. Rh. II, 584 ἡμυσαν λοξοῖσι καρήασι.
et 864 κατήμυσαν ἀχέουσι θυμὸν, (κατὰ θυμὸν) vt adeo
non bene emendet κατήμυξαν Lennep ad Coluth. p. 149.
Nostrum autem locum expressit idem Apollon. III, 1389
ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, Φυταλιῇ νεβ-
δρεπτα κατημύουσιν ἔραζε πλασθέντα ρίζηθεν. vnde peti-
tum vertit Virgil. Aen. IX, 435 sq. *lassoue parpiueta*
collo demisere caput. Vox restituenda haud dubitanter
Tryphiodoro 15 pro οἰκτρὰ κάτω μύοντες. vide alia inf.
ad X, 491 πάντα δ' ὑπημύμηκε. add. ad Θ, 308 et T,
405.

Supereff difficultas metrica: nam ἡμύω habet mediam
productam, vt ex locis laudatis discere licet: nam serio-
rum nulla est auctoritas, vt Tzetzae in' Homeric. 444.
Nisi itaque locum habet suspicio, etiam media in voce,
vocalem longam ante aliam vocalem corripì posse, scri-
bendum est ἐπὶ τ' ἡμυ' ἀσταχύουσσι. Et hoc exhibet
Townl. pro ἐπὶ τ' ἡμυε.

150. νῆας ἐκ' ἐσσεύοντε recte sic diuisim Venetus,
cum vulgo sit ἐπασσεύοντε, ita vero debebat esse νηυσίν.
At in illo fuit νῆας ἐκ' sine accentu retracto; et sic le-
gendum esse ait Sch. A. ex Aristarchi monito. Scilicet
aliquoties in Scholiis monetur de controuerfia hac in re-

trahendo accentu: v. c. Σ, 191 *σταῦτε γὰρ Ἡφαίστου*
παρ' οἰσέμεν ἔντεα καλὰ. Cum ea ratio, qua retrahitur
 accentus, in ceteris obtineat, sequenda ea erat et h. l.

κονίη ἴστατ'. Bendl. huc refert Hesych. *κόνι. ἢ κόνις*
 et hinc emendat *κονίη. κόνις.*

153. *οὐρούς τ' ἐξανάθαιρον.* Quae sint hae fossae,
 docet accurate Apollon. Arg. I, 571 sq. Scribitur *οὐρούς*
 ex Aristarchi auctoritate, ut distinguatur ab *οὐρος*, ventus
 secundus. Esse autem *οὐρόν* fossam, docet observatio in
 Schol. br. Lips. Leid. Amst. tum Etymol. Hesych. et pri-
 mo loco Apollonii in Lex. h. v. Cur autem spernamus
 auctoritatem veterum, quam ipsa loci ratio firmat. Ab
 ipsa etymologia ex *ὄρω*, moueo, rationem petit Knight
 p. 101. mouetur enim navis per eam fossam.

Alterum hemistichium recitat Hesych. in *ᾠγῇ.*

154. *οἴκαδε ἰσμένων.* Male *ἰσμένων* in nonnullis codd.
 et edd. cum non intelligerent, *ἰσμένων* esse de cupienti-
 bus *οἴκαδε ἰέναι*, ab *ἰεμαι*, cupio, quod fuit *ἱεμαι*. cf.
 ad M, 274. Frequens haec aberratio occurrit, etiam in
 Sc. Herc. 65 *ἱππων ἰσμένων.* Ad Od. A, 54 curiose quae-
 ritur a grammaticis, sitne *ὑπὲρ μόρον*, an una voce sit
 efferendum *ὑπερμόρον* ut Aristarchus maluit. v. Apollon.
 Lex. h. v. Ex h. l. manifestum sit, adiectivum esse; scribi-
 tur tamen non *ὑπερμόρα* cum Aristarcho, sed *ὑπέρμορα*.
 De sensu quid sit praeter fatum fuit quaestio Porphyrii
 inserta Ven. B. ad Jl. Z, 488 unde parum proficias: v.
 Notam. Vocem quoque interpretatur Etymol. Hesych. Eu-
 stath. adde ad Od. A, 34. Eustath. Barnes. Clarke.

156. Excidit *διπλῇ περιεστιγμένη.* Nam Scholion A.
 adiectum: *ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέμμηκεν* „*εἰ μὴ Ἀθ-
 ηναίῃ λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου*“ *καθόλου τὸν τῆς Ἡ-
 ρας λόγον περιγράψας, Ὀμηρικῶς ἔχοντα.* In Zenodoteis
 exemplaribus adeo sublatis fuere versus 157 — 167 et con-
 tinuata oratio sic:

*ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
 εἰ μὴ Ἀθηναίῃ λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου.
 καρπαλίμως δ' ἵκανε Δ.*

Esse potest locus inter ea quae a rhapsodis sunt amplifi-
cata, inprimis in ministeriis deorum.

157. Ἀτρυτώνη vox ad formam patronymici facta,
ac si pater fuisset Ἀτρυτος. Nunc ducitur ab ἄτρυτος,
non attrita, ἀκαταπόνητος, inuicta. v. Etymol. Hesych.
et primo loco Apollon. Lex. h. v. ἀποπιάστος (vt ex He-
sych. corrig.) μὴ τρυομένη. Additum a sciolo, qui alio
sensu hoc dictum putauit: παρθένος γὰρ ἡ θεός.

159. νῶτα θαλάσσης. ἐπιφάνειαν tenendum ex Schol.
et Suida.

160. 1. 2. praefixum habent obelum cum ✕ et 161
praeterea diplen ξ. Scilicet ἀθετοῦνται et melius habent
locum inf. 176 sq. vt adeo nec definiri possit, an Aristo-
teles versum hoc loco legerit, qui recitat καθὲρ κεν εὐχω-
λὴν Πριάμῳ Rhet. I, 6. Sane importuna videri potest
iunctura Φεῦξονται — καταλίποιεν δέ κεν. Nec tamen ex-
emplis in Iliade caret. In 161 Zenodotus legebat Ἀρ-
γείην 3 Ἑλένην; vt adeo disiuncta forent ea quae per
epexegetin dicta sunt: εὐχωλὴν — Ἑλένην. — Notatur
porro in Sch. Pindari J. II, 15 quod Ἀργεῖην Ἑλένην
dixit poeta, quae Spartana fuit, illustratque hinc Pinda-
ri τ' Ὀργείου βῆμα, qui Aristodemus Spartanus erat.

162. Φίλης ἄπο π. Tyrannio et Ptolemaeus, repre-
hensi in Sch. A. Sic tamen codd. vt Vrat. c. Mosc. 1. 2.
Vide modo ad 150.

163. ἀλλ' ἔτι νῦν κατὰ λαόν. Consentunt, ait Sch.
A. in hoc omnes, vt sit pro μετὰ λαόν. Erat haec le-
ctio editionum ex interpretatione nata: Tuentur κατὰ
Venetus, Cant. Eton. ap. Benth. Barocc. Land. ap. Bar-
nes, Vrat. b. Townl. Mosc. 1. Est κατὰ etiam inf. 187.
et aliquoties in primis libris κατὰ pro μετὰ repositum vi-
debimus.

164. ✕ — quod recte hic versus paullo post in veri-
bis Mineruae ad Vlyssē habetur, v. 180. minus bene
hic; non enim Minerua hoc facit, sed Vlyssēs: 180 —
189. Est sane admodum probabile ex 176 sqq. retractos
in h. l. esse versus 160. 161. 162 et 164.

Porro σοῖς ἀγανοῖς sine δ' meliora exemplaria, et in his Aristophanis, habere, testantur Sch. A. Habetur tamen δ' in ipso Veneto, quod edd. servant, et tuetur loci iunctura.

165. μηδὲ ἔα est profecto vitiosum hiatus. Fuit haud dubie μηδέ τ' ἔα vel, ut Benth. μήδ' εἶα.

νῆας ἀμφιελίσσας quod primo hic legitur, interpretatu dignum grammaticis visum, et ipsi Apollon. Lex. τὰς (ἐφ' vel ἐξ) ἐνατέρου μέρους ἐλαυνομένας ναῦς. ἐλγμῶ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐρέσσοντες.

167. ζ' nil tamen in Scholiis de stigme monetur; nisi quod ᾤξασα interpungendum est.

168. καρπαλίμως δ' ἴκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Abest hic versus a Cod. Veneto; ab Eton. Vrat. a. b. Townl. Mosc. 2. et vno Vindob. In Mosc. 1. vff. 167. 8. 9. in rasura scripti sunt ab alia manu. Barnes, nec addit quo auctore, narrat, Zenodotum expunxisse versum 168. tanquam otiosum, inuito tamen Aristarcho. Versum abesse posse, nemo dubitet; num vero rhapsodo, an vbertati antiquae narrationis debeatur, quis definiat!

169. Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα. Vnus Vindob. Vrat. b. εὐρε δ' ἔπειτ'.

Διὲ μῆτιν ἀτάλαντον esse ὁμοτάλαντον, ἰσόσταθμον, ἴσον, nemo dubitet; sicque Etymol. Eustath. Apollon. Lex. et al. Mira est Aristotelis subtilitas: cum τάλαντον sit proprie mensura indefinita, ἀτάλαντον esse, qui non habet mensuram indefinitam, sed definitam, adeoque est ἴσος. Exponuntur haec in Schol. Ven. B. (add. ad E, 576) Leid. Sunt ea repetita e Porphyrio: ut patet in Sch. B. ad N, 295. attingit Porphyriana Eustath. p. 199. l. 48. Scilicet notionem voc. ἀτάλαντος petierat Aristoteles a nozione generali, esse τάλαντον μέτρον τι. Atqui τάλαντα sunt porro lances, et tum pondus lancibus impositum; iam τὸ α' habet hic vim τοῦ ἅμα· ὁμοῦ. ἴσως, estque adeo ἀτάλαντον, τὸ ἰσόζυγον. οἶον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ τὰ στάθμια, ut Apollon. Lex. bene. add. Etymol.

170. νηὶς εὐστέλμοιο. primo loco epitheton hoc occurrit. Sufficit ex Hesychio apponere: εὐκώπην. εὐναδέδρου. εὐσανιδάτου. Et εὐσελμος. εὐζυγος. Recte. Etymol. σέλματα, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καδέδραι. transtra remigum. Consentiant Sch. br. et Lips. Eustath. ad h. l. et ad O, 477 cum Sch. Ven. et Pl. 1.

172. ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη. Ed. Lips. vitium est, non varietas, ἀγχοῦ τ'. Seqq. 174 sq. repetita cf. cum 158 sq.

176. 177. 178. et 180. ✕ (immo ✕) quod hic suo loco leguntur hi versus, minus bene sup. 160. 161. 162 et 164.

176. καὶ δὲ κεν Vrat. b. καὶδὲ μὲν — Apud Aristot. Rhet. I, 6 καὶδὲ κεν: εὐχολήν. Πρώτου.

178. Φίλης ἄπο alii, vt tres Vrat. male, cum sequatur πατρίδος αἴης.

179. ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαόν. Cum supra 163 receptum esset κατὰ pro vulgato μετὰ λαόν, reponendum erat et h. l. ex Ven. et Sch. A. adde vn. Vindobr

μηδὲ τ' ἐρώει. μηδὲ συγχώρει. Sch. br. Etymol. et Hesych. ὑποχώρει. Scilicet ἐρώειν proprie vim transiivam habet, N, 57 ἐσσόμενόν περ ἐρωεῖτω. hinc omisso σσ habitum pro neutro: vt in illo: μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο. sc. ἑαυτόν. — μή δ' ἔτ' ἐρώει Sch. Lips. Barocc. Townl.

181. μηδὲ ἔα νῆας. iterum hiatus. In al. et hic μήδ' ἔα. Lege μηδὲ τ' ἔα. vt sup. 165.

183. Etiam hic rideas grammaticorum subtilitatem, quibus praeiuisse videtur Aristoteles; in ζήτημα et λύσιν redegit Porphyrius, vt e Schol. B. et Lips. et Leid. patet. Scilicet indecorum visum abiecto pallio μονοχίτωνα discurrere Vlyssē, et quaesitum de causa; cum satis appareat, expeditiorem ad discurrendum ita fuisse Vlyssē.

184. — quia alius etiam Eurybates praeco memoratur. Scilicet alter est Vlyssis vt h. l. et Od. T, 244. alius Agamemnonis Il. A, 320. I, 170.

κῆρυξ. ita in plerisque scribitur; in aliis scriptis et vodd. κῆρυξ. Et sic per totum Homerum. V; semel mo-

neam, dissenferunt grammatici de tōno: qui a γῆρύς ducebant, scripserunt κῆρυξ. At quia vltima longa est, vt ex obliquis casibus patet, scribitur κῆρυξ.

185. ἀντίος vn. Vindob. ἀντίου.

186. ξ quod ol, αὐτῶ, dictum pro παρ' αὐτοῦ. Forma saepe obuia vt inf. O, 88 Θέμισσι δὲ δέκτο δέπας. Lesbomax, ineptus fabricator figurarum, Sicilicam figuram appellat p. 181.

187. ξ (non ξ) Zenodotus legebat: σὺν τῷ βὰς πατὰ νῆας A. Sch. A. Ita vincula esset oratio horum versuum cum seqq. σὺν τῷ βὰς — ὄντινα —, τὸν δ' ἐρητύσασκε. Suauius tamen ad aures est σὺν τῷ ἔβη.

188. ε appictum hoc antisigma hic et 192 et 203. 4. 5. Vide ad v. 192. Locum hinc a v. 188 ad 202 recitat Xenoph. Mem. I, 2, 58. et Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 8. p. 347 sq. vbi artificium rhetoricum huius orationis exponit, argute magis in nonnullis quam vere. Sunt quoque versus apud Maximum Tyrium Disf. XXI, p. 415 R. et XXXII, p. 126. To. II. ed. R. vbi est ἀνδρα ἐφεύροι pro κίχρη. Subiicit vll. 198. 199 ὃν δ' αὖ δῆμον ἀνδρα.

189. ἐρητύσασκε. Barocc. ἐρητύσσκε. Vrat. a. a pr. m. ἐρητύσσκε. Vulgata est apud Plutarch. de aud. poet. p. 19 B.

190. οὐ σε φοίκε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι. hoc vno loco δειδίσσεσθαι occurrit passim, φοβεῖσθαι, ἐκπληττεσθαι, quod alio loco Thomas Mag. p. 201. cum Eustath. (p. 961, 22. ad N, 810) ait serioribus in vfu habitam esse; Homero alibi fere est ἐκφοβεῖν, perterrere. Sic statim Δ, 184 μηδὲ τί πω δειδίσσεο λαόν. O, 196. N, 810. cf. ad Σ, 164. imprimis ad T, 201. Ceterum ad nostrum locum spectat Hesych. δειδίσσεσθαι, εὐλαβεῖσθαι. φοβεῖσθαι. φεύγειν. Fuere autem plures formae: δῖω. δεδίω. δεδίσσομαι, δειδίσσομαι, δεδίσκομαι, δειδίσκομαι. Tandem κακὸν sive scribit Bentl. et h. l.

192. ε Quae per antisigma declarata esse debuerent, haec esse puta; statuerunt grammatici, nec male, post

hunc versum sequi debere versus 203. 4, 5. hoc ordin e:

οὐ γάρ πω γάρφα οἶδ', ὅλος υἱὸς Ἀτρεΐδου,
οὐ μὲν πω πάντες βασιλεύομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί,
οὐκ ἄγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς καίρῳ γ' ἔστω,
εἴη βασιλεύς, ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,

nam haec bene conueniunt regibus dicta, non autem multitudini. At apud Xenophont. l. c. omissi sunt VII. 192 — 197. Quae saltem docent, locum olim a rhapsodis varie fuisse constitutum.

192. Ἀτρεΐδης scriptum fuit ἐν ταῖς διαρθρώσεσιν et ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν; et sic plures melliorum editionum, inque his Aristophanea; et (Dionysius) Sidonius ita scripsit cum Ixione. Ita A. cum vulgo scriptum sit Ἀτρεΐδου. Graues auctoritates in re nullius momenti. Etiam Lips. αἱ χαριέστεραι Ἀτρεΐδης.

193. 4. 5. 6. 7. — ἀφροσύνη, „tanquam a consilio reuocandi ac reprimendi Achivos alieni.“ Similia B. et Lips. Absunt iidem versus a Xenoph. Mem. l. c. I, 2, 58. Etsi ibi dici potest, omisos esse, quod scriptoris consilio non conueniebant; vti nec adscriptus v. 192 Οὐ γάρ πω. In Strabone VIII, p. 569 B. versus Νῦν μὲν πειρᾶται, τὰχα δ' ἴψεται υἱὸς Ἀχαιῶν laudatur. Potest tamen et hic ex margine venisse; nam Strabo τὸ ἰπτεῖν illustrat, non τὸ ἴπτεσθαι. Contra Dionys. Hal. l. c. Arte c. 9, f. 8. vbi tam liberalis est in commendando artificio rhetorico poetae, (quod idem facit Quintil. X, 1. f. 46. 47.) artem adeo quaerit in hoc, quod Ulysses inuerse dixit militibus quae principibus dicenda erant, et his ea, quae militibus dici debebant. Tam mire sagaces sumus, si semel in admirationem procliues ad aliquid accessimus. Habent utique interpolationis notam etiam in hoc, quod plurimum interpolatorum operam sententiis singulis abruptis produnt. Etsi hoc ex natura increpantium ductum videri potest. In fine vs. 194 plene interpunxi.

196. εἰ contra Zenodotum, qui legerat; διατρεφέων βασιλῆων. Sic A. Et Schol. Lips. διατρεφέος βασιλῆος. αἱ.

τως αἱ πᾶσαι πλὴν τῆς Ζηνοδότου. Et sic saepe recitatur, ubi versus pro sententia effertur ut ap. Stobaeum Serm. XLV, p. 322. Verum iam ante Zenodotum Aristoteles ita legerat; nam ita editur Rhet. II, 2. Etiam Zenodoteam lectionem praescriptam habuere Sch. br. habuit Mosc. 2. a pr. m. duo Vindob. At διοτρεφέος βασιλῆος est Aristarchea lectio; testatur Ptolemaeus ὁ ἐπιθέτης ἐν τῷ ᾧ περὶ Ἰλιάδος. „retinentque lectionem hanc ἐκδόσεις optimae omnes.“ Sic et codd. et edd.

Συμῶς δὴ Cant. et ap. Aristot. Rhet. II, 2. edd. Verum usus τοῦ δέ, etiam in caesura, est Homericus; est quoque sic in Dionys. Hal. l. c.

198. Ὁν δ' αὖτ' ἀνδρῶν τ' ἄνδρα ἴδοι. Abest τ' a Barocc. Laud. Eton. Ven. Townl. etiam ap. Dionys. Hal. l. c. retinet illud Maximus Tyr. l. c. utrumque habet Hesych. Servat Bentl. recte, nam sine τ' scriptum esset δῆμοι' ἄνδρα; alias abesse posset τε, nunc respiciunt se ἄνδρα δῆμου τε βοδωντὰ τε.

δῆμου ἄνδρα, pro δημότην, h. e. δημοτικόν (cf. Zonarae locum ap. Ruhnken. ad Xenoph. l. c. I, 2, 8. Mem. Socr.) iterum sic M., 213 et 447. οὗ' ἀνέρες δῆμου.

199. τὸν σπῆπτρῳ ἐλάσασκεν. Trepidant grammatici, quomodo haec cum praecepto Minervae conveniant ἵσο σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσι. Nam verbera et blanda verba vix videntur sub eandem notionem reuocari posse. Scilicet Minervae praeceptis Vlysses dicendus est verbera de suo adiecisse.

ἁμονηήσασκε τε μύθῳ. Vrat. a. Συμῶ.

200. ἀτρέμας ἦσο. Vox HomERICA ἀτρέμας pro ἡρέμα, observata ab Apollon. Lex. et Etymol. tum ab aliis.

201. οἱ σέο. non οἱ σεῦ. quod data opera docent Sch. A. L. Amst.

202. οὔτε πέτ' ἐν πολέμῳ. Lucian. Eupit. 30 οὐτ' ἐνὶ πολέμῳ.

203. 204. 205. 3 De hoc signo et de his vers. ad superiora retrahendis v. ad vs. 192.

203. οὐ μὲν παρ. Lips. οὐ μὲν παρ. Versus recitatur ap. Lucian, Icarom. 30.

204, 205. Versus inter παλυθρῶλλον referendi; recitantur modo vterque, modo alter; iam ab Aristot. Metaphys. lib. XI (XII) sub f. aliquoties ap. Maxim. Tyr. Dion. Chrys. et inter sententias Stobaei Serm. XLV, p. 322.

206. ὃ δῶκε. Ionica ratio. Sch. Lips. ap. Bentl. ἡνὸν τὸ δῶκε leg. Ἰανόν. Sicque Aristarchus legerat teste Sch. A. Mosc. 1. 2. et a m. sec. Townl. Miror ipsum Venetum retinere vulgatum: ὃ δῶκε correpta vocali longa cum circumflexo. Conf. sup. ad B, 138. Vulgatum tamen habent, qui vers. vtuntur. Ammonius eum tribuit Achilli p. 28.

Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. diserti sunt in epitheto Saturni exponendo grammatici, Sch. ad h. l. Apollon. Hesych. Etymol. Conuenit, esse τὸν βουλευσάμενον τὰ ἀγκυλὰ καὶ σκολιὰ in patrem Coelum, verum et prudentem, antiquo more, quo astutia et prudentia eodem loco habebantur. Adhaesit epitheton Crono ex antiquioribus carminibus, quae τὰ Κρόνου exposuerant.

206. στήπτερόν τ' ἤδ' ὁ θ. aberat versus a Cod. Ven. Lips. Townl. Mosc. 1. Eton. binis Vindob. Nec occurrit ille in Sch. nec in Eustath. Adscriptum νόθος in codd. Didymi, inde in edd. antiquis omnibus Flor. Aldd. Arg. Turn. etiam in mss. Mori et Eton. στήχος νόθος. Hunc itaque saltem eiciendum esse nemo repugnabit. North. more ad Tryphiod. 187. damnat versum propterea, quia deberet esse ἵνα — ἐμβασιλεύει. Verum Homerum in iunctura optatiui et subiunctiui non tam subtilem esse, saepe videbimus. His itaque non tantum tribuo, quantum sensui meo, qui me docet, innumera in Homericis adiecta esse ad amplificandum et dilucidandum, vbi antecesserat breuitas elliptica; sic h. l. ὃ δῶκε Κρόνου παῖς sc. βασιλέα εἶναι αὐτόν.

Poterat tamen nec minus praecedens versus abesse, et potentior erat sententia, si clauderetur: εἰς νόστρος

ἔστω. Verum omnes hae criticae rationes efficiunt tantum hoc, quid scribi bene potuerit; non quid scriptum sit, quod librorum antiquiorum et rhapsodorum auctoritate sola constitui poterat: atqui hanc ignoramus. Est igitur, ut semel ex animo dicam, omnis haec disputatio critica vaga et fluctuans; nec pro imperio quicquam pronuntiari potest. Versum 206 Apollonio lectum esse, quis secundum superiora expectet! Atqui ille eum laudat in σκῆπτρον, ut doceat, esse illud dictum pro regia dignitate: σκῆπτρον τ' ἡδὲ θέμιστας.

At aliud est, quod multo insolentius videri debet: vulgaris ubique est lectio metro infesta: ἵνα σφίσι βασιλεύῃ, iam inde a pr. ed. Substituit Turnebus σφίσιν. In Vrat. b. erat σφίσιν. In vno Vindob. βασιλεύσῃ. Barnes mutauit in ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ, quod in Dione repperat de Regno I. (p. 47 ed. R.) et in Cod. Cant. (at a m. sec. quod ex Bentl. didici.) Enimuero nec in Dione praesidium habet lectio; ed. pr. Ven. exhibet: ἵνα σφίσι βουλεύῃσι quod et Caselius edidit, mutauit id Wechel. in ἵνα σφίσι ἐμβασιλεύῃ, quia τὸ βασιλεύεσθαι mox sequitur. Atqui Dionem video duo versus confasse, dum meminerat ex Jl. I, 98. 99 οὐνεκὰ πολλῶν λαῶν ἐσσι. ἀναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἀγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθαι. nec Dionem aliter legisse ac scripisse patet e seqq. οὐδ' ἐπ' ἄλλοις τισὶ δικαίαις ἢ τῷ βουλεύεσθαι (non βασιλεύεσθαι) καὶ φραντίζειν ὑπὲρ τῶν ἀρχομένων. Bene haec iam egisse video nunc virum doctum in Recens. litter. (*Biblioth. germ. Tu. XLV.*) Ceterum manifestissima res est versum ex Jl. I, 99 σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας ἵνα σφίσι βουλεύῃσθαι in margine adscriptum esse et mox interpolatum ἵνα σφίσι βασιλεύῃς indocte. Omnino incredibile, quam imperiti Graeculi rei metricae fuerint. Sic inf. 57a in multis est — πρῶτ' ἐβασίλευεν, pro ἐμβασιλεύεν.

207. δέπτε στρατόν. Schol. A. monet scribendum esse δέπτε. antiquo scilicet more iam ab aliis notato; de sensu vocis nil docet. δέππειν πόλεμον, μάχην sup. A, 106

vidimus; pleraque quae in pugna sunt mea manu geruntur, et *διέπειν ἕκαστα* curare, administrare A, 705. At *διέπειν στρατὸν* non potest hoc modo dictum esse. Vertitur quidem, dirigebat, curabat. Saltem erit: in ordinem redigebat, compescebat; Sch. br. *διέτασσε, διώκει*, (a *διοικέω*.) Scilicet *διέπειν* proprie est persequi, *διώκειν*, adeoque de opere et negotio, peragere, perficere; hos sensu si positum est, erit supplendum, *διέπε, διῆγε, διὰ τοῦ στρατὸν*, sed praestat, *διέπειν στρατὸν*, ordinare, componere, componere ad tranquillitatem.

κοιρανέων, Ammon, p. 28 hoc versu adscripto, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν. Inepte πρὸς καιρὸν interponit, ex prava etymologia. v. Etymol. h. v. At Dionys. Hal. l. c. Art. 9, 8 alia subtilitate in *κοιρανέων* exculpit notionem τοῦ στρατηγήματος, τῶν λόγων.

208. αὐτίς — αὐθίς alii perpetua varietate. v. ad A, 27.

210. αἰγιαλῷ μεγάλα βρέμεται pro μεγάλῳ, ingeniose coniecit Bentl. Vim tamen et hoc habet: maior enim strepitus in late patenti littore scopuloso. Et *μεγάλα* vbiq̃ue, etiam ap. Dionys. Hal. de compos. 18.

211. ἔζοντα ἐρήτυθεν hiatus tollit Bentl. ἔζοντό τ' ἐρήτυθέν τε, vere haud dubie. De καθ' ἑδρας pro καθεδρας et de reliquis v. ad v. 99.

212—277. Sequitur locus de Therfite, multorum reprehensione, excusatione, defensione, variis modis vexatus. Est in Sch. B. longa ζήτησις, et λύσις, cur Therfites hoc vno loco in carmen inductus sit, et quo consilio. Ait auctor, Porphyrius suspicor, ex antiquioribus forte, ad tumultum mouendum non nisi turbam, et ad conuicia regi facienda non nisi e plebe hominem assumi potuisse; cumque plebeiorum hominum irae aut metu componi aut risu solui facillime possint, vtrumque adhibuisse poetam; nec vero risum moueri potuisse nisi hominis turpis persona. Non autem hanc oeconomiam plus quam semel adhiberi potuisse, vt nec in diis, nisi

semel in Vulcano. lib. I. "Esse haec peracuta, parum tamen satisfacere, quivis sentit. Ad risum movendum inductum esse Therfiten vulgo statuitur; risu autem placatos Achivorum animos. Hactenus autem multis viris doctis modo otiosum visum est episodium, modo epica gravitate indignum. Non tamen esse otiosum nec inter episodica proprie dicta referendum, sed vicem suam in rerum narrandarum serie tueri recte monuit Koeppen. Epica gravitate indignum qui iudicant, ii aut meri risus captandi causa a poeta Therfiten insertum esse putant, aut e nostris moribus censent. Bene se habet narratio cum per se, tum in hoc carminis loco, nec opus est aliunde defensionem petere. Nam naturae humanae consentanea res est, et debuere in plebe esse multi, qui inviti in concionem retracti Agamemnoni probra facerent; a multitudine autem ad unum aliquem res erat ab Homero, tanquam poeta, reuocanda, in quo non quaerendum erat, an ad historiae fidem haec narraverit. Optabile sane erat, ut Agamemnoni iniqua in Achillem statuenti iam ab initio ex regibus aliquis aut omnes resistissent; ita multae magnaeque calamitates e medio fuissent sublatae. Attamen metu aut reuerentia contacti siluerant omnes; erumpit in verba unus e plebe, ceteris audacior: quominus tamen eius verba vim habeant, facit, quod auctoritate caret, quod alieno tempore et modo indecoro, inter contumelias regis, ea quae perperam facta erant, improbat. Multa in his sunt, e vera vita adumbrata. Est porro narratio bene instituta, et carmini varietatem affert. Tum ea vim habere debuit ad animos Achivorum a studio discedendi auocandos: nam partim risus ex adpectu hominis turpis et ab Vlysse castigati multitudinis animos ab ira remittebat et diffundeat; aliis e plebe Vlyssis seueritas metum ac reuerentiam inlicere poterat; summam tamen rei efficiendae non in Therfite quaerere, sed in ipsis orationibus, quae post illam rixam, mentibus hominum dudum elapsam, habentur, positam censere fas est.

Quae Lessingius et Herderus disputarunt, breuiter complexus est Fr. Jacobs (*Bibliothek der alten Litteratur und Künste*, V. St. p. 10 sq.). Idem rei Achiuis gratissimae, reditus in patriam, ¹commendationem homini inuiso a poeta eo consilio traditam esse opinatur, ut propter odium, quo in eum ferebantur omnes, res ipsa, quam ille commendabat, ingrata et inuisa fieret. Praeiuerat Dionys. Hal. Art. c. 11, 9. qui omnino ad artem reuocauit, et aliis auctor fuit, ut hoc idem facerent, ea, quae ipsa natura et ingenii vi eo ducente protulit poeta. Sane quidem ea res vim habere potuit ac debuit ad desiderium et impetum animorum retundendum, et vidit exposuitque hoc ipsum Dionys. Halic. l. c. τοῦτο καὶ ἡ Ὅμηρου τέχνη etc. vix tamen sic, ut ab hoc vno repeti omnia posse videantur.

Thersiten tanquam hominem turpem et ignauium, ac contemptu dignum, a poeta exhiberi manifestum est. Creditus ille est a multis, in his a Pherecyde et Euphoriōne, esse idem ille Thersites, qui pugnae apri Calydonii interfuit, a Meleagro male mulcatus, v. Schol. vnus ex Agrii filijs, adeoque Diomedis auunculus, corrupto plerumque nomine Θέρσιππος, v. Apollod. I. 8, 6. p. 38. Not. p. 130. a Porthaone ortus, qui Homero est Porthaeus, Jl. E, 115 quod memorat in laudatione Thersitae Liban. T. I, p. 80. Iterum ad partes agendas excitant Thersiten poetae in Posthomerics, ut e Quinto patet, I, 720—778. vbi criminatur Achillem Thersites, propter Penthesileae amorem, ab eoque non verbere, sed morte plectitur. Praeiuerat iam Arctinus in Aethiopide ut ex Procli excerptis p. 33 discere licet. In Tabula Iliaca n. 81 victimae loco Thersites ad aram ab Achille caeditur. Laudat Quintum Sch. A. ad vl. 220. Sch. br. ad 219. Adde Tzetam Posthom. 199 sq. vbi Jacobs non oblitus est Chaerephontis tragoediam memorare, inscriptam: Ἀχιλλεύς Θερσιτοφόνος.

212. ἀμετροσπῆς ἐκολῶα. sine modo, graculorum infiar, strepebat. Philoxenus in Schol. S. German. ad A,

574 scribebat ἐκολῶια a καλῶις, scilicet litteris maiusculis vsus. ἐκολῶια. ἐδορύβει. (sic Suidas et iam Apollon. Lex. h. v.) ἡγάγναι. Sch. Plura dant Eustath. Etymol. Hesych. h. v. vbi v. Intpp. Gellius I, 15 neque non merito Homerus unum ex omnibus Therstien ἀμετροσπῆ, ἀκριτόμουδον (inf. vl. 246) appellat, modo verba illius multa et ἄνοσμα strepentium sine modo graculorum similia esse dicit; quid enim est aliud ἀμετροσπῆς ἐκολῶια. Quae autem illa sint, quae eius orationem orationisque vim infregerint, videbis exposita a Dionys. Hal. Art. rhet. c. 10, 8. p. 407. vbi quoque docet, esse μέτρον orationis in eo, vt quis dicat μὴ περιστὰ μηδὲ λείποντα, μὴδ' ἐγαντία. Apud Maxim. Tyr. disl. XXXII, p. 136 est Φωνὴν ἐπειρεβόλος, γνῶμην ἄτακτος. οὗτος εἶναι εἰκὼν ἀκολάστου δήμου. Contra Vlysses ap. Sophocl. Philoct. 445 est quidem ἀνάξιος Φῶς, idem tamen γλώσση θεῖνος καὶ σοφός. Versus 212. 213 passim habiti in ore ab Aristide et aliis,

213. Structura in hoc et seq. est ambigua, vt variis modis institui possit. Interpungere veteres μὰς ἀτὰρ, et ἄλλ' ὅτι οἱ εἴσονται, vt addantur seorsum γελαῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι. Post πόσμον alii, et Clemens Alex. Paed. II, p. 173 Sylb. p. 203 Pott. (vbi vll. 212, 3. 4. adscripti sunt) vt ἐκαλῶια ἐριζέμεναι iungantur.

In capite versus ὅς ῥ' ἔπει· senior est corruptela, ignorato digamma; fuit ὅς φεπει, vt Bentl. emendat, vel ὅς ρα φεπει, pronuntiandum ἔπη· praestat prius.

ἦδη, ἦδει. iam supra vidimus ad A, 70. Est ἦδει ap. Aristid. To. II, p. 133. Clement. Alex. l. c.

215. ὅ τι οἱ εἴσονται, esse pro indicatioo ἐδάμε, notant Schol. A. B. L. et Schol. L. mox ἐπὶ Ἴλιον esse pro ἐπί.

216. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ offendit hiatus. Indoctius in Barocc. Laud. Mori. Eton. est αἰσχιστος δ' ἀνὴρ — Bentleyius medetur δ' ἄρ' ἀνὴρ, vel αἰσχιστος δ' ἀνδρῶν. Ex Dionys. Hal. notum est fuisse olim φανήρ, in Homericis tamen id locum non habet.

217. ξ— quod Φαλκός hoc vno loco occurrit. Sch. A. Notant idem alii, et Apollon. Lex. τῶν ἅπαξ εἰρημέ- των. ἔστι δὲ οἶον Φαελκός, ὃ τὰ Φάη εἰληυσμένος. οἶον στραβός.

218. τῷ δέ οἱ ὦμω πυρτῷ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε. Lectum συνοχωκότε inde ab ed. Rom. et Ald. 2. cum in Flor. et Ald. 1. esset συνωχηκότε, vitiose pro συνοχηκότε a συνοχέω. Verum nec minus bene συνοχώω se habet, vnde συνώχωα et συνοχώπως ductum videri debet. Intercedit tamen Hesychi: in quo est συνοχωκότε. ἐπισυμπε- πτωκότες. συνοχωχῇ γὰρ ἡ σύμπτωσις. Constat autem fuisse vocem Ionicam δνωχῇ, vnde ἀνωχωχῇ, quod plerum- que scribitur ἀναχωχῇ, v. Ind. Aretael Cappad. συνοχω- χῇ apud Hippocratem legitur (prior vox lib. de nat. off. p. 59, l. 39. Bas.) v. Erotian. Pluribus de hac voce egit Valken. ad Ammon. p. 23 (Turbata est Ernestii nota) format ille ἔχω. ἐπέχω. ὄνωχα. quidni ὀνώχω et ὀνωχέω. ut alia similia? Verum omnia quae disputata sunt, probant quidem voces illas extitisse, et fuisse Ionicas; enim- vero non omnia Ionica et Hippocratea sunt HomERICA; tum non vna eademque fuit pronuntiatio; mollior autem ad meum sensum συνοχωκότε, quod et rationem habet et auctoritatem, nam legitur idem in Veneto, Sch. B. Sch. br. Suida et Eustath. tum in Vrat. a. b. A. Townl. Mosc. 1. 2. vitiose συνωχοκότε Eton. eadem et aliae corruptelae in codd. Vindob. Emendatam Florentinae lectio- nem συνοχηκότε, quam Cl. Wolf. in p̄fiores editionem induxerat, tuentur Mori, Vrat. c. nec repugnat rationi συνοχέω. Auctoritas tamen alterius potior est. τοῦ συνο- χωκότε. Etiam Etymologus habet hoc: συνοχωκότε, συμ- πεπτωκότε. συνηγμένω. etsi mox ibi miro modo vix a συν- οχέω ducitur; in cod. Gudiano admiscetur quoque συνο- χηκότε. At Schol. B. et L. συνοχωκότε δὲ, ἀπὸ τοῦ συν- ἔχεσθαι, ὃ ἔστι, συμπεπτωκέναι. καὶ συνόχησιν ὁδοῦ, ταῖς ἀπὸ πλάτους εἰς στενὸν συμπτώσεσιν. (quae ad Il. Ψ, 330 spectant.) Addit Sch. B. ἐπὶ στήθος δὲ, ἵν' ὁρῶτο τὸ πυρ- τὸν ἔμπροσθεν. Peccari hic in flexione grammatica, et

formas misceri συναχέω, συνοχώω, manifestum est. Nihil ad h. v. notatum in Sch. A. nec ab Apollonio in Lex. In Phauorino video fuisse quoque qui παρωχηκώς, compararent, (Jl. K, 252 παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ) adeoque συναχηκώς, συνεληλυθώς, ex συνοιχέω, factum dicerent, ut ap. Sophoclem συνοιχωνκώς; comparari quoque οὐχώωνες (sic legendum) ap. Herodotum Eustath. notat, qui et voc. βυσαύχην (a βῶω vel βύζω, obstruo) comparat, de qua v. Hesych. Legitur tandem vox ap. Quintum Smyrn. VII, 501. sed et ibi corrupte: τεύχεος ὡς ἦδη συνοιχοπότος ἐν κονίησιν. deb. συνοιχωπότος h. συμπεσόντος.

Bentl. aliud vitium animaduertit in hiatus συνοιχωπότε. αὐτὰρ, adeoque mutat: τοὶ δὲ οἱ ὦμοι κυρτοί, ἐπὶ στῆθος συνοιχωπότες. αὐτὰρ. — Ferri tamen potest forte hiatus in sententia exeunte.

219. Φοξός, etiam hoc τῶν ἅπαξ λεγομένων. σημαίνει δὲ τὸν ὀξύμΕφαλον. Scilicet Φοξός fuit dictum pro ὀξύς, ut et ex Athen. XI, p. 480 D. intelligas, unde et de vase Φοξὴ κύλιξ e Simonide, Apollon. l. c. ubi v. Not. et Φοξίχειλος de vase os acutum habente.

ψεδνή δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Primo λάχνη ψεδνή, est λεπτή, v. Schol. Eustath. Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. ἀραιὰ, μαλαρὰ, ὄδον ἀπεψιλωμένη.

ἐπενήνοθε. Sch. br. ἐπήνθει. ἐπέκειτο et Apollon. ἐπῆν. ἐπέκειτο. Similiter Hesych. Suid. Bene ad sensum, quem ex contextu elicere facile licet. At quaeritur de voce. Ariolantur grammatici varia de etymo; volunt esse ἐπάθειν. ἐπέτρεχε, ex ἔθω pro θέω. ἐνέθω, ἐπενέθω. Sic Sch. A. B. L. Eustath. Alia tentata sunt ap. Etymol. in ἀνήνοθευ; esse ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι, unde et ἔθειρα, inde ἐνέθω, a quo ἦνεθα, ἦνοθα, ἐνήνοθα. Alii ab ἔθω, τὸ κινῶ, ὦθα, ἐνέθω, ἐνήνοθα, quam rationem probat Knight p. 59. Alii ab ἔω, ὑπάρχω, duxere ἔθω, ἐέθω, ἐνήθω, ἐνήθα, ἐνένηθα, ἐνήνοθα. Miror, cum in sequioribus scriptoribus ἐπανθέω simili sensu frequentatum sit, pro ἐπιτολάζω, non placuisse simplicissimam rationem, fuisse τοῦ ἀνθέω plures formas ἄνθω, ἀγέθω. Unde ἦνο-

γον, ἐνὴνογον vii ἐνέπτω, ἐνένψα, et ἐτανόθω, ἐπὴνοθου et ἐπενήνοθον. non enim praet. perfectum hic locum haberet, vt Clarke recte docet, sed imperfectum vel aoristus. Viderunt sane hoc idem nonnulli viri docti, ipse Stephanus et Damm. verum effingunt ex ἐπανθέω, ἐπὴνθα, ἐπενήνοθα. Placent sibi in hac voce Αἰγί, inprimis rhetores et sophistae, in his Lucianus, pro ἐπιπολάζειν, ἐπεῖναι et altera structura κεφαλὴν αἵματι ἐπανθοῦσαν ap. Conon. 45. Etiam Aristoph. Eccles. 896 τὸ τρυφερόν ἐπὶ τοῖς μῆλοις ἐπανθεῖ. Theocr. XX, 21 καὶ γὰρ ἐμοὶ προπάροιθεν ἐπάνθεν ὅδ' ἔτι κάλλος. Conuenit h. l. ἐπανθεῖν τὴν λάχνην. Iterum inf. K, 134 in laena: οὐλὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Od. Θ, 365 ἔλαιον — οἷα θεοῦ ἐπενήνοθεν. Apollon. IV, 276 πούλῳς γὰρ ἄσθην ἐπενήνοθεν αἰών. Nicand. Alexiph. 509 (62) de hirudine deglutita, quae haeret circa stomachi orificium: στομοίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρός. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπίνκειται. Sic et Hesiod. Sc. 269 πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, κατὰ τοὺς ὤμους. quod non bene mutat Guyetus. Paullo remotior vsus est ap. Apollon. I, 664 ἡμετέρη μὲν νυν τοῖη παρενήνοθε μῆτις, παρήλθε, subiit animum: fere vt simpl. αἶμα ἀνήνοθεν. ἐξ ὠτειλῆς. h. e. ἀνεφέρετο. Nec Ionibus ipsam formam ἐπανθεῖν ignotam hoc vsu fuisse, docet Herodotum ἄλμη ἐπανθέουσα. aspersa in superficie salugo.

220. ξ— quod Zenodotus vs. 220. 1. 2. 3. ἡθέτηκε. cupio nosse, iudicione aliquo an quod a codd. aberant. Nihil enim in iis video, quod reprehendam. Excitat vs. 220 Plutarch. de inuid. et odio sub f. et Schol. Pind. P. IV, 507. Addit Sch. A. contra Zenodotum: πρὸς ὑπόθεσιν δὲ τίνα λέγονται hi versus h. e. cum respectu ad aliud quid: (scil. quod idem Therfites aliquando ab Achille fuit interfectus, vt e Quinto constat: v. sup. ad vs. 212.) ἐπίτηδες γὰρ τούτων (leg. τοῦτον) τὸν ἀνδρῶν ἐπεσβόλον παραγέοχε, bonorum omnium obtrectatorem induxit.

221. τὼ γὰρ νεικέεσκε. Sch. A. ait etiam Aristarchi ἐκδόσεις habere τῷ, quod et in nonnullis antiquis com-

mentariis erat. Fuit ergo in aliis τῷ. At νεῖκεῖν τινα solenne; nec dissentit nisi vnus locus Jl. Ξ, 252. 254 est et ibi aliter constitui potest.

νεῖκεσκε, *conuitiari solitus erat*, reddendum esse, monet Clarke. melius, *conuitiari solebat*, quae vis est imperfecti e contexto.

τότ' αὖ Ἀγχι. erat editum; mollius ad aurem et perpetuus vsus Homeri est τότ' αὖτ' Ἀ. vt statim vl. 225. sicque tres. Vrat. cum Venetō et Dionys. Hal. l. c. Art. 21, 8.

223. νεμέσσηθ' ἐν' τ' ἐνὶ θυμῷ. inscite νεμεσσηθ' ἐν' ac si dualis pro plurali esset, codd. etiam Dionysii Hal. l. c. edd. Flor. Aldd. donec e Rom. correctum est.

224. μακρὰ βοῶν. Vrat. a μακρὰ βιβάζ. memoriae vitio.

226. ἔ- quod Zenodotus scripserat πλεῖται δὲ γυναῖκων. Idem improbavit vll. 227 et 228. ἡδέτης, quod hoc sensu esse videtur: versus in eius exemplaribus lectos non esse; nam post lectionem vl. 226 adesse vix potuere. Schol. A. tamen in his vll. Therfiten inprimis risum mouere notat.

227. ἐνὶ κλισίῃς. Sollennem errorem in communi forma pro Ionica substituenda, ne memoratu quidem dignum esse censeo, vt h. l. κλισίαις in Barocc. Mori. Verum Cant. κλισίῃ legit, quod Bentl. praefert, quum et A, 346 ἐκ δ' ἄγαγε κλισίῃς legatur, et de singulis singulari loqui soleat poeta. Est quoque κλισίῃ ap. Plutarch. de aud. poet. p. 28 F. vbi Therfitae dicta comparat cum Achillis verbis A, vll. 163. 4. vt exemplo doceat, quam conuenientiae utrique personae dicta sint; ita et vl. 231 comparat cum A, 129.

229. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιθεύσαι — Alii ἦ ἔτι. Bentl. ἦ ἔτι καὶ — οἷσι Vindob. οἷσιν.

231. ἔ- quod hunc versum cum 232. 3. 4. Zenodotus iterum ἡδέτηκας (puto, non reperit in suis exemplaribus). Addit Sch. A. in his tamen esse τὸ γελοῖότατον.

232. ἡ δὲ γυναῖκα νέην. Structuram mutatam non observant grammatici. Post ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιθεύεαι se qui debebat ἡ δὲ γυναῖκος νέης; verum videntur verba se referre ad ἀγάγω. Bentl. adscripserat: ἡ δὲ γυναῖκα νέη ἵνα μύσγεται.

233. ἦν τ' αὐτὸς ἔκτο νόσφι κατίσχεαι. Variat et hic scriptura: ἀπὸ νόσφι, et ἀπόνοςφι. Eton. vt. alibi quoque ex more copulandi voces. — Barnes, ne vltima in αὐτὸς producenda sit, legit ἦν αὐτὸς τ' ἔκτο. perperam. Est autem αὐτὸς, μόνος. tu tibi solus.

οὐ μὲν δοῖς peccat in digamma. Emendat Bentl. οὐ σε φοῖκε. Praefero equidem οὐ δὲ φοῖκε.

235. ὠπέκονες. vox HomERICA de qua multa videntur Schol. et Lexica; in his Hesych. Etymol. et primo loco Apollonii. Sufficit, primo hoc loco cum vox occurrat, apponere haec: ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, a maturis fructibus, ductam esse vocem ne dubites; ὑν- de πέπων est mollis, mitis, in bonam et in malam partem, vt in l. o molles, ἐκλελυμένοι, ignavi. cf. Eustath. ad Z, 55. Sch. A. ad I, 252. Argutiae grammaticorum sunt multae, in his Heraclidis, quas v. ap. Eustath. ad P, 120. p. 1098, 121. I.

καὶ ἐλέγχεα. vñ alia ἐνέσθαι πρὸ ἐκονείδιστο; ἐλέγχοισι. Probris digni, qui et Lat. opprobria dicuntur. Versus aberat ab Eton. a. pr. m.

236. τὸν δὲ δ' ἔωμεν. Edd. Flor. Ald. i. vitiose τὸν δ' ἔωμεν. Bentl. malebat τὸν δὲ τ' ἔωμεν. melius putō.

237. γέρα πεσόμεν. Sch. A. et B. reddunt τὰς τιμὰς κατέχειν. Sch. B. L. κυβεύειν (quod esset πεσσεύειν) περιφέρειν ἢ κατέχειν. ὡς τὰ χόλον θυμολήεα πέσσων. (I, 561. add. Δ, 513.) Scilicet cum πέπτειν vel πέσσειν proprie sit coquere (ὀπτᾶν) tum concoquere cibos stomacho, (in Schol. καθολικῇ ἰδύμας mutandum in καθεκτικῇ vt iam monitum est a viro docto) adeoque mollire, tractum est modo ad notionem τοῦ πρᾶννειν, vt ap. Hesych. modo ad notionem fruenti, Apollon. Arg. I, 283. ἀλλὰ δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω. possidendi, utendi, adeo-

que et *consumendi*, καταδασκανῶν. v. Etymol. (Ita et vitam *consumere*, *exigere*, τὸν αἰώνιον παρὰ μητρὶ μένειν αἰῶνα. ap. Pindar. P. IV, 330. t. Conuenit ibid. ἀνώνμον γῆρας εἶπεν ibid. Ol. I, 132. illustratum a Schneidero.) unde tandem generalis notio τοῦ ἔχειν, πατέχειν. Adiunguntur notiones complexae ex contexto, vt Θ, 513 βέλος πέσσειν, cum doloris e vulnere sensu diuturno, et Ω, 617 κῆρα πέσσειν, indulgendo dolori. At κατέψαι χόλον A, 81 erat *continere*, domare. v. ad. e. l.

238. — quod οὐκ pro οὐχ scriptum; saepe repetita obseruationcula; inde et in Suida et al. Est autem ad ἡ ἡ suppleendum εἰ.

239. — quod Zenodotus scripserat εὐ, male utique possessiuum pro primitiuo. Notatus is Zenodoti error aliquoties a grammaticis. In Ἀχιλλῆα εὐ hiatus alii aduerterant; Bentleyus, cui de digamma in εὐ, εἶο, nondum satis constabat, modo Ἀχιλλῆα, εἶο, modo Ἀχιλλῆε εὐ μέγ' tentat. Sed prius verum. v. Excurs. ad A, 393. Barnes. coni. εἶο pro εὐ. nullo cum commodo.

242. Iteratus versus ex A, 252.

246. ἀπριτμυθεῖ ἀπριτα καὶ ἀδίστατα λαλῶν, Apollon. Lex. et Hesych. h. v. Lucian. Fugitiv. 30. vbi festina plurima conuicia conagmentat ex A, 225. B, 202. 246. 214. Z, 181. hunc versum explet Θεοσιτ' ἀπριτμυθεῖ, καπῶν πανάριστε κολοῖων. Schol. Pind. Ol. XI, 141 λυγρὰ περ ὄξυς ἥος versu reddit, εἰ γὰρ ἐνὶ χωρητὸν, ἀπριτα λέγοντα ἡδὺν εἶναι. At ὄξυς non magis accommodatum censeo. h. l. nisi est ὄξύφωνος. Inter plura ap. Hesych. εἰς ὄξύφωνος, ἀπριτμυθεῖς, volabili lingua.

247. — siquae respexit, puto, obseruationem toties repetitam, quod Homæro semper εἰδὼ, nusquam εἶδω, dictum est.

249. Ἀτρεΐδης Barn. hic et H, 470 ex Eustath. et sic codd. vbiq. variant, vt Etton. h. l. quasi aliquid interesset. ὑπὸ φίλον Bentl.

250. τῷ veteres scripsere v. Etymol. in v. p. 773. et inf. ad 373.

251. μή — νόστον Φυλάσσειε. τὴν πρὸς τὴν Φυγὴν ἐπὶ
 καιρὸν παρατηροῖς. Sch. B. L. add. Sch. br. at v. Not.

252 — 256. Appositus quinque his versibus obelus,
 — quia ἀδεύονται, partim quod pedestri orationi pro-
 piores sunt: ὅτι περὶ τῷ συνδέσει, et quod impro-
 prie dictum ἦσαι, nam non sedet (scilicet nonnisi 268
 confedit). Sic Sch. Ven. A. accedit Sch. Lipf. At Schol.
 B. damnat tantum vs. 254, 255. (vix tamen Scholion
 illud sanum est. Male quoque adscriptum: Schol. Lipf.
 cum eo consentire, nam hoc tollit quinos versus. At
 Schol. Leid. cum Sch. Ven. B. convenit.) At ἦσαι alii
 interpretantur προσεδρεύεις. Potest tamen accipi eo sen-
 su quo alibi occurrit, de homine otioso, qui facit ali-
 quid seclare. Minus bene cohaerent sequē, σὺ δὲ περὶ
 μέων ἀγορεύεις. Melius iungas ἦσαι ὀνειδίζων, σὺ δὲ περὶ
 ἐγ. pro καὶ περτομείς. Vindob. duo ἀγορεύεις prae. Sunt
 sane non modo hi duo, sed omnes quinque versus
 haud dubie spuril et e plurium, puto, interpolatione
 profecti, ab vno 252. 3. ab alio, eoque antiquiore, vs.
 254. 5. 6. Insuaue quoque illud τῷ bis repetitum 256
 et 254. et altero loco vix sensum commodum habet.
 Eustathius per interrogationem effert.

252. οὐδέ τι πω. οὐδ' ἐν Bengl.

257. Stephanus deliberat, sitne distinguendum ἐλλ
 ἐκ τοι ἐρέω τόδε, καὶ τ. refellit. Bergler. praef. p. 4. iam
 A, 212 haec locum habebant.

258. εἴθ' ἐτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι. Responsi Ari-
 starcheam lectionem, cuius rationem statim reddam.
 Vulg. erat εἴ κ' ἐτι σ' εἴ — est haec Zenodotea lectio,
 quam Schol. B. praeferendam esse ait, at Schol. A. en-
 cliticam κε vacare ait, quod non recte censet; est enim
 et idem ac εἴ, dixeris autem bene εἴ κινήσομαι εἴ σε
 pro ἀορίστο coniunctum: de quo vsu vide Exc. III, ad
 l. 66. ubi plura exempla futuri cum κε ex Homero
 nemorata sunt. Lectionem tamen Aristarcheam veram
 sic censeo, verum alia de causa: manifestum est, δὲ
 sic eiectionem propter interpolationes factas, post quas

de molestum erat. At extritis ceteris, etiam vl. 257
 ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, antiquior lectio esse debuit 250 τῷ
 οὐκ ἂν — Φυλάσσεις, εἰ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα — κηγήσομαι.

In Aristarchea lectione in Schol. est εἰ δέ τι σ' ἀφραίνοντα — κηγήσομαι. perpetua variatione et aberratione in εἰ δέ τι, εἰ δ' ἔτι. Similiter in altera lectione εἴ κ' ἔτι est εἰκέτι in edd. inde a Flor., et Ald. vi et in codd. εἴκ' ἔτι Rom. εἰ κέ τι Turneb. vi in cōd. Harl.

Pro κηγήσομαι Ptolemaeus legebat κηχέλομαι Sch. A. Lips. prior addit: ἔτι ἀφρόνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα γράφειν. Audis grammatici dictum urbanum? Atqui nihil magis grammaticae rationi convenire potest hoc ipso; nam εἰ καὶ vero, proprio ac sollenni usu cum subiunctivo iungitur. v. Exc. III, ad A, 66. In Etymol. ὧδε laudatur εἰ κέ τι σ' ἀφραίνοντα κηχέλω, ὧς νῦ περ ὧδε.

Varietatem tandem est mirum in modum in extrema versus parte; Sinopica exhibuerat: κηγήσομαι, ὧς τὸ πάρος περ. Massiliensis: κηγήσομαι ὕστερον αὐτίς. Philemonis Cretensis: κηγήσομαι ἐν Δαναοῖσιν. Schol. Sittilia sunt in Sch. B. et Lips. Scilicet, quod male habuit veteres, est, quod ὧδε, quod Homero est οὕτως, h. l. positum esse videtur pro nunc, vel hic. Eo spectat Eustath. ad Ω, p. 1356, 8. 9. In Etymol. ὧδε, redditur illud h. l. per νῦν. At Didymus in Sch. A, de fendit vulgatum et addit, δύναιτο δ' ἂν τὸ, ὧς νῦ περ ὧδε, ἀκούεσθαι ἀπλούστερον, οὕτως. ὡσαύτως.

260. Ἐ quod haec comparanda sunt cum his quae in Odyssaea copiosius tractantur. Scholion tamen vix integrum extat. μηδέτι ed. Flor. cum Vrat. c. Mosc. 2. hinc μη δ' ἔτι Aldd. et al. vel μηδ' ἔτι. Omissus accentus in Turn. Steph. et seqq. quem addidi: v. ad A, 131.

262. χλαῖνάν τ' ἥδε χιτῶνα. videri potest versus tam quosus a rhapsodo subiectus esse, sententia iam superiore versu absoluta; Nihil tamen a priscis monitum esse video; et decet Homerum os disertum.

τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Multa disputant grammatici, sitne αἰδῶ ἀν αἰδῶ scribendum; αἰδῶ tuitus est Ari

Narchus. Volunt porro ex αἰδῶα αἰδῶ factum esse; quidni αἰδῶα αἰδῶ? sic et Etymol. tradit. Tandem αἰδῶς h. l. pro αἰδοῖον dictum accipitur; vti latine quoque *puer* dicitur. Vir doctiss. R. Payne Knight p. 46 statuit scriptum quoque fuisse τὰ τ' αἰδοῖ' ἀμφικαλύπτει. Sane antiqua scriptio ΑΙΔΟ viroque modo reddi potuit: αἰδῶ' et αἰδοῖ'.

264. πεπληγῶς ἀγορήθεν αἰνέσσει πληγῇσιν. ἔ' ὅτε αὐτὸ τοῦ πλήσσω τὸ παθητικὸν παρελήφε. Sch. A. Vix tam indocti homines esse potuere, qui πεπληγῶς passivam formam esse putarent; et quidem post αὐτὸν — πλαιοντα. Verum hoc video, ferius vocem acceptam esse pro πληγῆς. v. Thomas Mag. p. 702 cum nota Oudend. Fuere quoque, notante Sch. B. qui πεπληγῶν legerent ad formam τοῦ πέπληγαν δὲ χορὸν θεῶν ποσὶν. Qd. Δ, 264.

αἰνέσσει. bene Apollon. Lex. αἰνιστικαῖς.

266. ὁ δ' ἰδνώθη. Sch. br. συνεκάμφθη. Galent glossae et Erotianus: ἰδνοῦται. λοξοῦται. συνιζάνει. Sch. B. L. ἀνεκλάσθη, ὅπως τέλειον προκύψῃ τὸ κυρτόν. Apollon. Lex. εἰς τοῦτίσω ἐκάμφθη. immo ἐνεκάμφθη. contrahens ad ierum tergum medium, subtrahendo illud verberibus. De etymo. ad ἕω agunt omnes. Add. Etymol. et Sch. B. ad M, 205. Excidiſſe ad nostrum locum Scholion disco ex Sch. A. ad e. l.

θαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Suidas: ἀλυκόν. δριμύ. ἀλυκόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Promptum est putare ad h. l. glossam spectare. Nec minus tamen in promptu est, putare glossam esse corruptam aut male exscriptam, aut versum esse ex alio poeta petiitum qui Homericam variavit. Sin ea recte se habet, ἀλυκόν lacrimarum epitheton recte esse potest, quandoquidem est ἀλυκόν, non modo ἄλμυρόν, verum etiam χλιαρόν, θερμόν. Est tamen δάκρυ. vel δάκρυον θαλερόν vsu frequentatissimum: de lacrima, quae ex oculis quasi propullulat, prodit, ἐκπιάζει, hinc varie redditur ἀπαλόν, ὑγρόν, πελὺ — Etymol. Hesych. al.

ἐκπεσε δάκρυ. Aristarchus. legebat ἐκφυγε. Sch. A. addit, esse hanc vocem Homericam, et celeritatem declarari, vt in Φύγεν ἡνία, et ἐκφυγε χειρός. Idem nar- rant Sch. B. L. Eustath. Qui Aristarchea restituenda esse statuit, hoc reponet.

267. σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπνέστη. σμῶδιγξ Barnes scripserat, quoniam Ψ, 716 σμῶδιγγες occurrunt. Disputat contra eum Clarke ita vt dicat, γ iam extare in ξ. esse enim σμῶδιξ idem ac σμῶδιγς. Enimvero sic casus secundus erit σμῶδιγος; at in σμῶδιγξ, vt in similibus aliis, non est animaduersum, γ ante ξ esse ductum litterae ν, et antiquiores scripsisse ΣΜΩΔΙΝΞ vnde sane sunt σμῶδιγγες. Nec tamen vel sic aliquid in scriptura cum Barnes est nouandum; nam abiit σμῶδιγξ in mollius σμῶδιξ. De etymo v. Schol. cum Eustath. Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex.

Cant. σμῶδιξ scribit.

ἐξ ὑπνέστη diuissim alii, vt Vrat. c. Mosc. i. ἐξ-υπαρέστη nil nisi vitium ed. Steph. Mox 268 χρυσέου esse binis syllabis efferendum, nunc norunt omnes.

269. ἀλγήσας τ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ. ξ quod Philetas scripsit ἀχρεῖον ἰδὼν, vt esset ex ἰδεῶν, pro ὁμμάτων, adeoque: ἀλγήσας τ' ἀχρεῖον, ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ. „At ἰδέας ὀφθαλμούς, Homerus non dixit.“ recte sic Sch. A.

ἀχρεῖον. varia grammaticorum est disputatio de accentu: quam iis facile concesseris, modo vim vocis teneas. Scribebant Dionysius (Thrax) et Tyrannio ἀχρεῖον, vt apud Atticos ἄμουσος. At ἀχρεῖος, vt ἀνδρεῖος. Ἀργεῖος. Schol. A. defendit. Et esse hoc Homericeum asseuerant alii, vt Schol. Lips. cf. Etymol. in ἀχρεῖος. et Eustath. qui alia ex Herodiano laudat. Altera quaestio est de etymologia. In Schol. A. ducitur a χράω attingo, vnde κραύω, ἀπτομαι, πλησιάζω, βαρύνω. vnde ἀχρης, ἀπθενής, e Philoxeno ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων φημάτων. Nonnulla hinc habet Schol. Amst. Ap. Hesych.

ἐστὶ ἀχρεῖα. βλάσφημαν. ἄμορφον. ἀχρεῖον. λυπηρόν. Etymol.
 ἀχρεῖς. οἶον· ἀχρεῖς δ' ἀνέπαλτο. Debet esse versus 85
 ubi nunc legitur: ἀλγίστας δ' ἀνέπαλτο. ut fuisse aliquan-
 do lectum videatur: ἀχρεῖς δ' αὖ ἀνέπαλτο. De sensu
 male disputatur eo loco; debuit esse aut *debilitatus*
vulnere, aut *malesciam faciens*. Apud Clement. Alex.
 Paed. III, p. 238 C. Sylb. e vetere poeta: qui nec fa-
 pit: nec bene monentibus paret; ὁ δ' αὖ ἀχρεῖς ὁ ἀνὴρ.
 est versus Hesiodi "Erg. 297 ὁ δ' αὖ ἐχρήϊος ἀνὴρ, et
 nunc legitur. Proximum tamen aliis visum est ἀχρεῖον
 esse a χρεῖα. Et est vulgaris vocabuli notio: *inutilis*,
adeoque ineptus, nequam. Clarke in etymo argutatur
 plus quam par est. Tandem de significatu: quid est
 ἀχρεῖον ἰδῶν? Secundum eundem Philoxenum ἀχρεῖον est
 τὸ ἀσθενές καὶ βάρους μὴ μετέχον. Quid tamen sit ἀ-
 χρεῖον ἰδῶν, ex his vix elicias. at Etymol. qui h. l. ex-
 scripsit, addit: ἀχρεῖον ἰδῶν, ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆος καὶ τα-
 πεινῶς. Melius idem alterum hinc interpretatur Od. Σ,
 162 ἀχρεῖον δὲ γέλασσε Penelope, ἐκπλαστον καὶ ὑπερ-
 πεσπυμένον, quod et Eustath. habet; (in Etymol. καὶ
 ἐπιτόλαιον) μέχρι τοῦ τὰ χεῖλη μόνον διακρίγειν. Omnes
 anteire debet Apollon. Lex. ἀχρεῖον ἰδῶν, ἀγεννές, εἰς
 οὐδεμίαν χρεῖαν ἐμβλέψας. ἢ σκυθρωπώσας, καὶ οἶον δια-
 στρέψας τὴν ἔψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης· ἀχρεῖον δ' ἐ-
 γέλασσαν· εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν. ἐξ αὐτὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης
 γελῶσαν. Descripsit ille in his, quae Hesych. quoque
 exscripsit, rem; non verbi vim constituit. Ita enim so-
 lent facere grammatici, ut aut ex etymo solo aut ex
 solo contextu interpretentur, raro utriusque et analo-
 giae simul rationem habeant. Verbi vix alia vis esse
 potest quam in Odyssea τὸ σπαιῖον, *inepte, inuito*, ri-
 sit; et Therites suspexit *vultu stolido, fatuo*; cum do-
 lorem dissimularet, simulque irā, pudore ac metu ha-
 beret os distortum; habet adeo vox ex contextu et re
 suas notiones adiunctas. Atque eo redeunt Scholia B.
 et L. ἀκαίρως ὑποβλέψας ἢ τὸ πρόσωπον ἄμορφώσας. Eu-
 statiu. ἀκαίρως ὑποβλέψαι καὶ ἐπ' οὐδεμίᾳ χρεῖᾳ, nimis

ex etymo. Delabitur hinc ad aliud: ἄντι τοῦ μμοσιδὲς καὶ ἀχρειοποιόν. Apud Aristoph. ἀχρεῖες et ἀγρεῖος, rusticus, variat Nub. 655. et in Epigr. ap. Brunck. T^o. III, p. 197, 132.

Apud Theocritam XXV. Herc. leont. 72 canes ἀχρεῖον κλάζον, exprimit gannitum canum, κνυζηθμόν, canum adulantium, assultantium, inepto modo. λόγος ἀχρεῖος apud Antonin. Lib. 6. 11. p. 72 vecors, stolidum, dictum; et sic Hesiod. "Eργ. 297 ἀχρήϊος ἀνὴρ est stolidus.

Alii scopulo impingimus in peccato contra ὄψον τοῦ digamma in ἰδών, est enim ἀχρειον φιδών. Bentl. emendat vel ἀχρεῖον ὄρων, vel ἀχρεῖα φιδών. Occurrent plura loca, in quibus ὄρων et ἰδεῖν aut variant aut permutantur; nec alienus sum ab ἀχρεῖον ὄρων.

ἀπεμόρξατο vulgo edebatur. At ἀπομόρξατο Ven. Townl. Eton. vn. Vindob. sicque legit Eustath. et ipse Apollon. Lex. in ὁμόρξατο vbi v. Toll. Virumque reperitur ap. Hesych. et Etymol. quem vide. Potuit esse et μέργω, vnde ἀμέργω est, et μόργω, ὁμόργω, quod in libris permutatur cum ἀμέργω, vt in Apollon. Rh. et Tryphiod. 341. vbi cf. Northmore. In Homero tamen Iollenne est ἡμορξάμενος, ἀπομόργων, E, 419. ergo et h. l. probandum ἀπομόρξατο. Expressum est hoc in edd. Od. P, 304 ὁ νόσφιν ἰδών ἀπομόρξατο δάκρυ. at in aliis locis edd. servant ἀπεμόρξατο, vt E, 798.

270. οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν. Non ἀχνύμενοί ἐπ' αὐτῷ, ὡς πληγέντι, vt ap. Sch. B. L. alii olim acceperant, sed ἀχνύμενοί, quod a reditu in patriam retrahebantur. Ambigua verba esse, putauit quoque Theon Progymn. p. 47.

271. ὡς δὲ τις εἶπεσκε. Hac ἡθροποιῶ saepius vtitur poeta; in nonnullis locis forte nec minus rhapsodi. Vide, Γ, 297, 319. Δ, 81. Η, 178. 201. Ρ, 414. Χ, 372. Odyss. Θ, 328. Κ, 37. Ν, 167. Σ, 71. 399. Φ, 396. Ψ, 148.

272. ὦ πέποι, ἥ δὲ μυρὶ Ὀδυσσεύς — Mirum in modum argutantur grammatici, (et videtur in Sch. B. ζήτησις Porphyrii apponi) quod Achiui nunc post risum γνωμολογοῦσι. Atqui nil aliud in verbis est, quam Achi-vos imprudentiam hominis dudum aegre tulisse, nunc autem eam ab Ulyssē repressam lubentes vidisse. De ἐργῃς, ἡσυχῃς, v. inf. ad Γ, 57.

273. βουλὰς τ' ἐξάρχων. Homerus non quarto, sed secundo casu utitur: τι, μολεπῆς ἐξάρχων. Supplet Eustath. εἰς βουλὰς, melius substituites κατὰ βουλὰς. Cum quarto casu iunxere seniores. Dubitationi itaque et hic locus est, an hic versus primò auctori debeatur. Iam in Hymno XXV, 18 Diana *præcit, ἡγεῖται, ἐξάρχουσα χοροῦς*. prima se mouens ad cantum et saltationem. Porro πόλεμόν τε κορύσσω. Etiam hoc insolens est. Eust. supplet εἰς πόλεμον. Sane cum κορύσσειν semel omnino pro καθσπλίζειν dici coepisset (v. Etymol. in κερκορυθμένα) vsu hinc abire potuit in latius significatum, *parare, adornare*; adeoque *pugnam instruere*; nunc forte omnino pro πολεμίζειν, μάχεσθαι.

274. τόδς reposui pro τὸ δὲ quod legebatur; quodque defendi quidem potest, minus tamen gratum est, et causam lapsus habet manifestam. Erat νῦν δὲ τόδς in Flor. hoc statim mutatum in τὸ δὲ in Ald. 1. • correctione inducta, ut syllaba producta sulcum esset metri. At τόδς et Eust. legerat, et Venetus, et Eton. Townl. tres Vrat. Mosc. 1. 2. τὸ δὲ etiam Lips. Vrat. A. Nec minus bene tamen τόδ' αὖ est in Barocc. Harl.

275. τὸν λαβητῆρα ἐπεσβόλου h. e. λοιδοροῦ. ut iam Apollon. Lex. h. v. reddidit. Turbas facit hiatus. At hic ipse firmat et antiquam scripturam et etymologiam: ἐπεσβόλος est ὁ ἐπασσι βάλλων (ut apud Tragicos Φθόνος βάλλει et ap. Pindar. Ol. VIII, 73 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ Φθόνος.) cf. Schol. br. B. L. Eust. Etym. Hesych. Adeoque scriptum fuit per digamma ἡεπεσβολοῦ. Ad h. v. spectat Hesych. ἀγορεύων. ἀμηγηγορίων, ut haud

subie legendum. Est pro vulgari: τοῦ ἀγαυεύειν dictum. Est quoque in vno Vindob. ἀγορεύειν.

276. ξ — quod πάλιν respectu praeteriti temporis, αὐτῆς de futuro dictum. Scilicet ex Aristarchi doctrina est πάλιν, εἰς τοῦτ' αὖ, τὸ δὲ αὐτῆς χρονικόν, ἐκ' αὐτῆς cf. ad N. 3. ἀγῆναι, nunc in vitium, αὐτῆς, ὑβριστῆς, θρασύς. Sch. br. cf. I, 695. Tum αὐτῆς alii ἀγῆσθαι et κεικῆσθαι scriptum in Apollon. Lex. in ἀγῆναι. Mox v. 277. ἐνεδίῳις vitiose lectum in codd. editum erat, et hic ante ed. Oxon. et Barnes. cum tamen verius haberent Schol. br. (cf. ad A, 519). Etiam Ven. Mori Cant. — οὐ θῆν, οὐ δῆ, pro sane, δῆ cf. ad Θ, 448.

278. ξ — diple ad figuram: Φάσαν ἢ πληθύν. (quae ex h. l. plerumque docetur vt ap. Gregor. Cor. p. 22. add. Suidam in ὡς Φάσαν ἢ π.) et quod πολίπορδος rationem habet in narratione de equo ligneo. (Od. Θ, 494 sq.)

Porro ἀνὰ δ' ὁ πτ. 'Ο. legebatur; est ea Aristarchea lectio: v. A. et B. L. at articulo ita non vititur Homerus; ille vero Vlysses hic vix bene diceretur, quod grammatici volunt; nec de *urbiū euerfore* nunc agitur: Narrant tamen Sch. B. et L. τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἔρ' εἶρου, κακῶς. immo verò recte. Aberat quoque ὁ a Vrat. a.

πολίπορδον ab Aristarcho esse notatum in Sch. L. cum esset quoque in nonnullis πολέπορδον. (fere v. ἀγχιμαχος et ἀγχιμαχος.)

281. ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοι. Townl. Eton. ὡς θ' ἅμα θ' —

282. ἐπιφρασάτα βουλήν. ante Barnes legebatur e codd. ἐπιφρασάτο cum vitio metri.

283. ὡς σφιν. Legitur et hic ὅσφιν et ὅ σφιν Ven. Townl. al. v. ad A. 73.

284. Versus vsque ad 288 apposuit Tiberius de schemat. f. 11. exemplum reprehensionis per inductionem personae alterius; omittit tamen vl. 287. ἐνθάδε

τοι. et vl. 288. ἐκπέρσαντες. Etiam Dionys. Hal. Ar-
zhet. c. 8, f. 12. c. 9, f. 6. artificium in hac Ὀδυσῆϊ
et mox in altera Nestoris oratione ante oculos ponere
studet. Est ap. eum, ἥ μάλα δὴ σε, ἄναξ. E Schol-
luspignor, lectum olim fuisse νῦν γάρ σε, ἄναξ. nisi est
interpretamentum τοῦ δῆ.

285. ἐλέγχιστον. ἐπονείδιστον. αἰσχιστον vt h. l. et
alibi exponitur in Sch. et Hesych.

286. — quod οὐδὲ τοι ἐκτελέουσιν dictum pro ἐκ-
τελέουσιν. Tum οὐδὲ τι Barocc. male h. l.

287. ἐνθάδ' ἔτι στείνοντες molesti aliquid inest vo-
ci ἔτι. legitur tamen sic in codd. Mori, binis Oxon.
Eton. binis Vindob. et ipso Ven. etiam Eustath. ἐνθά-
δε τι Lips. ἐνθάδ' ἐπιστείνοντες cod. Cant. ap. Dionys.
Hal. l. c. quod tamen Homericum non est. Ad Clar-
kium vsque edd. ἐνθάδε τοι quod praeferendum erat,
nisi praecederet οὐδὲ τοι. In cod. Vindob. quem vir
doctus Alterus edidit, est ἐνθάδε γε στ. quod repone-
rem, si codex ille vilius esset auctoritatis. Saltem ἔτι
reddes: quam polliciti sunt adhuc tum, cum huc pro-
ficiscerentur: nam durius foret iungere οὐδὲ ἐκτελέου-
σιν ἔτι.

288. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' quis dubitet esse σε ἐκπέρ-
σαντα. Oscitanter tamen alii expleuerunt ἐκπέρσαντε vt
esset pro ἐκπέρσαντας, memorante Clarkio.

289. ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραι τε γυναῖκες. haec
reo et in hoc versu; post ἡ debet sequi alterum ἡ, ad-
eoque ἡ χῆραι γυναῖκες. Alias debet esse ὥστε εἰ. vt ὥς-
εἰ, ὥσπερ. Etiam Bentl. adscripserat εἰ.

291. — quod πόνος est pro ἔργον. nusquam enim
πόνον pro dolore (ἀλγυδόν) dixit poeta, Sch. A. Atqui,
dices, nec h. l. sic erat accipiendum; est, vt et Sch. B.
et L. accipiunt, pro molestia et aerumna dictum. πολὺς
μὲν οὖν ἐστὶν ὁ πόνος, ὥστε λοιπὸν ἀκηδέσμενα (scil. τι-
νὰ) ἀνίστασθαι. meliora haec. πόνος est aerumna. κακοπά-
θεια. ita ipsum bellum et pugna. νέεσθαι est ἀπανεεσθαι

ex 288. Fdiffe qui πόθος corrigerent, Clarke narrat; ipse supplet, *re infecta*, parum commode.

Ceterum parum placet intra paucorum versuum numerum vocem νέσθαι ter quaterne iterari, bis in fine vs. 290. 291. Habet alter hic versus omnino notam adscriptae seu interiectae ab alio sententiae. Cum eum Paraphrastes omiserit, adulterinum eum esse suspicabatur Wassenberg, idem eum non lectum esse ab Eustathio notauerat; quod tamen aliter se habet; v. Eustath. p. 222. Versum tamen requirit ipsa sententia et nexus. v. Notam. Fuit vir doctus, qui coniecisset; ἀνηθέντα καὶ θῆσθαι. In Mosc. 1, versus septem 285 — 291. in rasura scripti erant; in vno tamen et tali codice criticus vsus eius rei esse potest nullus.

292. μένων ἀπὸ ἧς ἀλέχαιο. pro ἀποθεν. Ergo nonnulli olim scripsere ἀπο, repugnante canone Aristarcho, γ. ad Σ, 64. τις ἓνα codd. vt Vindob. sed τίςτε pro τις obuium est.

293. ἀσχαλία παρὰ νηϊ. Sic olim legebatur. Cod. Ven. cum Schol. A. σὺν νηϊ, et sic legerat Hermog. Method. c. 31. et Eustath. qui addit; σὺν ναυσι γὰρ καὶ Ἕλληνες μένουσιν ἐν τῇ Τροίᾳ. Porro σὺν νηϊ Eton. Barocc. Laud. Cant. ex a pr. m. Mori. Lips. Vrat. b. c. A. Mosc. 2. et a pr. m. 1. Flor. quam statim Ald. 1. deseruit cum Rom. inde vulgatum παρὰ. Videtur adeo huius interpretamentum esse παρὰ, quod et Ern. indicabat. Itaque Wolf. recepit σὺν, recte. — ὄν περ Eton. Venet. Lips. vn. Vindob. Porphyr. Qu. Hom. c. 3. cum vulgatum esset ἦν ad νηῖ, quod et ipsum bene se habet.

294. χειμέριοι Flor. Ald. pr. a qua discessit Ald. 2. cum seqq. etiam Romana. χειμέριοι etiam Vrgt. c. Lips. et placet Ernestio. Verum ab Homero etiam aliis locis femininum frequentatur, vt Γ, 222. et si et ibi lectio variat. Ceterum ex h. a. firmatur etymon τοῦ ἁλλά ex ἁλέω ex Porphyr. l. c. Pro εἰλέωσι alii εἰλέωσι. Cant. ἰλέωσι. Pro var. lectt. in vno Vindob. Φορέωσι.

295. περιτροπίων. περιτροπόμενος Schol. Apollon. Lex. h. v. Hefych. h. v. ex h. l.

296. τῷ οὐ. Corruptum τῷ ante vocalem: cf. sup. ad v. 206.

297. ξ Turbatum est Scholion A. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· ἀσχαλάαν μινύοντεσσι. τὰ πληθυντικὰ δυνάως ἐκφέρων. scripseratne μινύοντοιν?

298. recitatur a Strab. III, p. 223 B. Aristot. Rhet. I, 6.

299. ξ quod Zenodotus legebat μέλαι' ἔτι χρόνον. quod non adeo absurdum esse videtur.

300. ξ quod οὐκ scribendum, non οὐχι, v. ad 238. et quod Aristarcho auctore, ἢ ἑτερόν, vt et in Ven. legitur, non εἰ, est legendum. Sane saepe illud εἰ omittitur, vt tamen supplendum sit, et eius locum occupat ἢ, si sequitur alterum ἢ, vt h. l. ἢ ἑτερόν etiā Vrat. a. ἑτερόν autem, (κατὰ τὸ) ἀληθῶς, ab ὁ ἑτός, de quo v. Etymol. Aliud est τὸ ἑτός, μάτην de quo v. Ruhnk. ad Timaeum p. 200.

301. εὖ γὰρ ὁ γὰρ τὸδε ἴδμεν. Exhibet τὸδε Venetus Vrat. a. b. Townl. Mosc. 1. 2. Eton. Alii cum edd. τόγε.

302. ξ quod Zenodotus exhibuerat μάρτυρας. At qui Homerus alteram formam sequitur: (saltem pro ea pugnat Od. II, 423 οὐδ' ἐκέτας — οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος.) Hoc Scholion saepe repetitur, et h. l. a ceteris grammaticis, item ad I, 280. II, 274. cf. ad A, 338.

302. 303. Varie iungunt χθιζά τε καὶ πρῶιζα et interpungunt codd. et viri docti. Modo illa referunt ad ἴδμεν, modo ad seqq. vt finiantur superiora post Φέρουσαι v. 302. Alii ad Κῆρες Φέρουσαι χθιζά τε κ. π. quod iam expresserat Wolf. quem v. praef. p. XIV. ed. pr. Tum "Οτ' ἐς 'Α. — ὕδωρ· ἐνθ' ἐφάνη. πρῶιζον, πρῶιζαν, ex πρῶι, et πρῶιζον scribunt veteres; non πρῶιζον, ergo nec πρῶιζ' edi debebat, sed πρῶιζ'. Vñ tamen receptum πρῶιζα, forte vt πρῶην.

305. Est in Sch. B. προβλήμα καὶ λύσις Aristotelis seruata a Porphyrio, vt suspicor, mirae subilitatis. Si narrationi, inquit, ~~inest~~ *τέρας*, debet illud esse non in eo, quod passeret deuorantur a serpente, verum in eo, quod serpens in lapidem mutatur. Cur igitur Calchas hoc in interpretatione omnino non attingit? Aristotelean dubitationem ante oculos habuisse videtur Cic. de Diu. II, 30 *Quae tandem ista auguratio est ex passeribus annorum potius, quam aut mensium aut dierum? cur autem de passeribus coniecturam facit, in quibus nullum erat monstrum, de dracone silet? qui id quod fieri non potuit, lapideus dicitur factus? postremo quid simile passer habet annis? aut potius anni, vt coni. Hotting. V. C.* Atqui parata est responsio: *τέρας* omnino in passerum et matris necesse continetur: quatenus est res insolita, obseruata inter sacrificandum, in conspectu magnae hominum multitudinis. At grauior est alia quaestio, cum paullo ante Aristoteles dixerit: nihil quod insolens sit, in hoc esse, si passeret a serpente deuorentur, siue illi octo numero sint; in alio Scholio ad 311 legitur: *τέρας δὲ τὸ ὀκτὼ τερονέναι. ἑπτὰ γὰρ τέρεσι, (f. ὡς) ὅν τὸ ἐν οὐρίον εἶναι.* Et sane conuenit, quinque fere vel sex oua parere passerem. Possit adeo hactenus prodigium in numero octonario quaeri. Verum Aristoteles diferte aliquo in loco (nam in Hist. Anim. locum non reperio) tradiderat vsque ad octo parere: vt ex Athenaeo (IX, p. 391 F.) obseruat Gesner. de Aulb. p. 645. Possit prodigiosum videri et illud, quod mater non auolat; verum trepidatio et consternatio ausum etiam alias tanta saepe esse memoratur, vt in hiantem serpentum rictum inuolent. In eodem Scholio subiunguntur interpretationes ostenti ex iis qui *περὶ οἰωνοστικῆς τῆς κατ' Ὀμήρου* scripsere, tam ineptiae ac putidae, vt memoratu dignae haud sint. Repetuntur ineptiae ad v. 308. a Schol. B. L. et a ceteris et Eust. ad 311. 316. 319. 325. 329. vbi et Porphy. in Leid.

306. ἔρδομεν· αὖτις ἔρδομεν v. ad A, 315. Mox 307 ὄθι, pro ὄθεν Eustath.

308. Draconis nomen. Σθάνιος, surnomen a Porphyrio e Dionysio ἐν τῷ ἐ τῶν ἀπὸρων. et platani truncatum sibi monstratum viderat Papian. IX, 19. sub f. — ἔνθα φάνη Mosc. i. recte. In θαφεινός ambigunt grammatici. Sch. br. Hesych. Etymol. In μέλας acquiescit Eustath. Atiam Apollon. Lex. h. v. ἡ μέλας· Φοινός, ἐρυθρός. Ἐνθα δὲ θαφεινόν, τὸν μεγάλως· Φάνιον. (pro ἄγαν, ex ζα, δια).

309. σμερδαλέον primò occurrit: Φοιβρόν, κατακλιπτικόν, ubique exponitur, in Schol. Etymol. Hesych. — Argutantur grammatici in etymo, enim sic σμερδόν. (E. 742) a σμερδεν, μέρδεν, ἀμέρδεν, praefringere oculos.

311. ἔνθα δ' ἔσαν· scribunt alii ἐνθάδ' ἔσαν· στρούθοιο. At Chaeris στρούθος scribere iusserat. Sch. A.

312. πετάλοισι ὑποπεπτηότες. Miris modis rationem grammaticam reddunt grammatici: modo, esse pro ὑποπεπτηότες, modo pro ὑπεπεπτηότες. Sch. Leid. Eustath. — etiam pro πεπτηότες a πτήσω alii ap. Etymol. p. 662. Sed est πέπτα. πεπτός, πεπτός et πεπτός. et haec a πτώ, πτώ. cuius generalis notio est *parando, exparando*, unde translatum est ad *volantem, ad prostratum et ad cadentem*, etiam *prae metu subfidentem*; qui πτήσσειν, πτώσσειν dicitur. Hoc loco sunt pulli, πετάλοις ὑποκειμενοί, sub foliis sedentes. Aliquoties vocem adhibuit Apollonius IV, 1263 τῇδ' ὑπ' ἐρημαίῃ πεπτηότες, qui subierant syrtes, in eas inciderant, et III, 341 αὐτοὺς δ' ὅτ' οὐραίοι πεπτηότες, amplexos erotes. Est in Sc. Herc. 265 Τρίβλια λιγὴ καταπεπτηεῖα quae fame cecidit, consedit. Od. N, 98 in portu Phorcynis δύο πρόβλητες ἄντα ἀποβύοντες λιμένος ποτικεπτηῖα, προσπεσύναι, flexu utrinque facto tantum non *mutuo coeuntes*. At loca sub monte, monti adiacentia, dicunt ὑποπεπτηέναι, etiam finibus, populis, vicinia, ap. Polybium, Strabonem (v. c. p. 558 A.) et alios. — In Etymol. in ὄζος legitur: ὄζος, δ' ἀποστάσις πετάλοις, ὑπεπεπτηότες.

314. — quod Zenodotus legerat *τιτρίζοντας*; est tamen ea vox nimis tenuis, et vsu vulgari de voce pul-
lorum. „At illi *κατασδιόμενοι τρέχουσι*.“ Sch. A. Paria
sunt ap. Eustath. qui ad Il. Δ, 374 ait alios Zenodo-
to adscribere lectionem *τετρίζοντας*; quae eadem ad e.
l. habet Sch. A. Apud Hesych. est *τιτυβίζειν*. Simile
est *πιτίζειν*, quod idem Hesych. habet. At *τρέξω* est
ap. Etymol. Iterum de leni strepitu, qualis est vesperti-
lionum, occurrit Il. Ψ, 101, et Od. Ω, 5. tum omni-
no est *stridere*, ibid. 714. Voce vñ sunt seriores, vt
Plutarchus, qui saepe Homericis vocibus vitur, mulie-
res Ambroium in Mario p. 416 B, *δαιμόν τι τετρυγῶναι*
καὶ περιθύμων. — *τετρυγῶτας* Cant. Vrat. b. c. A. ed.
Flor. a *πρύω* quod sane idem esse debuit, et occurrit
inf. I, 311. vnde *τρυγών, παλμῶν*.

315. *ἀμφοτεῖτο ὀδυρομένη*. Hiatus ab Homero alie-
nus; iam Bentleio obuersatus, qui emendauit *ἀμφοτε-*
ρεῖτ' ὀλοφυρομένη. Vindob. *ἀμφιτεῖτο*.

316. *τὴν δ' ἐλελιζάμενος*. Bentley. *τὴν δὲ ἑλελιζάμενος*.
et sic Dawes p. 177. Suspicio *ἑλελισσείν* resolutum fuisse
in *ἐλελίσσειν* cf. ad A, 530.

πτερυγός scribebat Aristarchus, hic et Ψ, 875. cui
obtemperat Sch. A. *ὡς πᾶν ἀρίστῳ γραμματικῷ*, cum
Sch. br. et Eustath. vt adeo fuerit *πτερυξ* pronuntiatum.
Alii diuerso sensu voluere *πτερυξ* et *πτερυξ* scribi, v.
Etymol. et Eustath.

ἀμφιαχυῖαν pro portento vocem habet Dawes p.
177. et rescribit *ἄμφιαχυῖαν* (*ἑλελίσσειαν*) quod mul-
to magis portenti simile dixeris. Ita solemus plerum-
que bene inuento, quod placuit, male vti. Vere ita
res se habet vt per digamma scriptum fuerit *ἑλελίσσειαν*,
vt sup. ad A, 482 vidimus. Debuit adeo esse *ἀμ-*
φιἑλελίσσειαν. Potuit tamen in compositis digamma excidere;
vt ab *ἑλελίσσει* est *ἐλέλίσσει*, ab *ἐλελίσσει* *παρσίπῃ* A, 555 et al.
Potuit quoque *ἑλελίσσειαν* esse, adeoque *ἑλελίσσειαν*,
mutatum in φ, *ἀμφιαχυῖαν*. Prius firmes exemplo τοῦ

ἐπιμάχω pro ἐπιφιάχω, ut E, 860. ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπὶ
 εἶχον et aliquoties alibi; quod et ap. Apoll. Arg. I, 387 οἰ-
 currit, et saepe ap. Quintum, ut et ἀμφιάχον. περιάχον.
 Grammatici in Schol. Hesych. Etymol. tradunt non nisi
 vulgaria. Defendit ἀμφιαχυῖαν, ut nunc habemus; Knights
 p. 67. laudatque ex inscript. Heracleensi ap. Mazoch.
 θαμιοργος, cum deberet esse θαμιαργος. 317.

317. Fuit haud dubie κατὰ τέχνη Φάγες Ionice. Sic
 quoque erat in Mosq. 1. — Ad h. v. spectat Hesych. glossa
 κατεκνήφαγε etiam a Bequil. emendata.

318. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκε θεός. &c. quod Zenodo-
 tus scribit ἀρίδηλος, et admittit versum sequentem, quem
 alii sustulerunt, cum viderent τὸ τέρας non in ἀπολι-
 θῶσει serpentis esse quaerendum: v. Obsl. ad 305. Scilicet
 aberrarunt grammatici a sensus veritate, cum non
 viderent serpentem in lapidem mutatum monumentum
 portenti factum esse conspicuum; adeoque ἀρίζηλος sen-
 su esse idem quod ἀρίδηλος, Φανερός. etsi potuit quoque
 ἀρίδηλος eodem sensu positum esse, et pronuntiando ge-
 minari δ, ἀρίδηλος. At illi voluerunt ἀρίζηλον esse di-
 ctum pro ἀρίδηλον, ex oculis sublatum. v. Etymol. in ἀ-
 ρήλος et ἀρίζηλος, ubi protiocatur ad Cratinum ἐν τῇ
 ἐπιτομῇ τῶν Βασιλείδου περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως. quem lau-
 dat, etsi corruptis vocibus, Etymol. Gud. in voc. ἄρκτος.
 Hinc lucem accipit Sch. A. ad h. l. Ipsum ἀρίδηλον le-
 gisse videtur aliquis apud Etymol. p. 41, 42. ubi et He-
 rodianus περὶ παθῶν alterum ab altero duxisse narratur.
 Secundum Apollon. Lex. in ἀρίδηλος lectum quoque hic
 putes esse ἀρίζηλου, forte vitiose ex ἀρίζηλον, aut, quod
 Tollius suspicabatur, ducente eo Eustathio, ἀρίδηλον.
 τὸν μέγ' ἀρίζηλον Vrat. b.

ὅς περ ἔΦηνε. Legit quoque sic Hesych. ὅς περ ἔΦη-
 νεν. ὅς περ καὶ Φανερὸν (Φανερόν) ἐποίησε. Est tamen ὡς
 περ in Barocc. et Sch. Ven. ad Il. T, 407.

319. Λᾶν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου καὶ ἀγκυλομήτει.
 — ἀθετεῖται. sed immerito et per pravam grammatico-
 nam operam in v. 318. Atqui iam Aristoteles versum
 Obsf. Vol. I P. I R

legerat, quod e Sch. B. ad 305 allequor, et Cicero ipse: — *et duro formauit tegmina saxo.*

ἀγνυλομήτεω Ald. 2. intulerat. Renoucauit Turneb.
— μήτεω.

320. ξ— signo in Schollis nil respondet. In Townl. versus inter lineas scriptus erat.

321. 322. Suspiciari licet utriusque versus sententias fuisse olim iunctas: Ὡς οὖν — ἐκατόμβας· Κάλχας αὐτίκ' ἔπειτα — Cum itaque ostentum hoc sacris interuenisset, Calchas statim vaticinatus est. Deest quoque δ' post Κάλχας in Mori et Barocc. Producta autem est vltima in Κάλχας, nam erat primo Κάλχανς, αὐτός. Et si nec δέ, quod in apodosi haud insolens est, abiicere sic necesse esset. At Cicero et ipse aliam lectionem habuisse videtur: *Nos autem, timidi stantes, mirabile monstrum vidimus in mediis diuom versarier aris.* Legerat ergo iunctim cum superioribus: ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν, οἶον ἐτύχθη, ὥς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰς ἡλθ' ἐκατόμβας, vbi οὖν parum accommodatum erat: deberet esse, ὥς δὴ, ὥς ἄρα aut simile aliud. Vt nunc legitur, est noua sententia: ὥς. hoc modo, ita, ostentum diuinum interuenit sacro.

πελώρια Barocc.

322. Θεαπροπέων. In vitium Θεοπροπέων consentiunt multi, in his Vrat. A. ed. Flor.

323. τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε. Interpretatus est iam Apollon. Lex. laudatis verbis: ἄνεω, ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἶον ἀνψίαι, (immo ἀνίωσι) ἄφωνοι δι' ἐκπληξιν. Sch. br. ἄφωνοι. κατὰ στέρησιν τῆς ἰωῆς, ὅ ἐστι τῆς Φωνῆς. cf. eadem ad Γ, 84. Et de etymo v. plura tentata in Etymol. et Hesych. Scribunt passim ἄνεω sine iota, etiam Ven. Debuit esse ἀνέοος. ἀνέοσι, ἄνεω.

325. ὅου ad τέρας esse referendum, monent Sch. B. L. De voce ὅου pro οὐ v. Etymol. add. Knight p. 48.

ὀψιτέλευτον Vrat. b. Sed ὀψιτέλεστον satis firmant grammatici: vel Apollon. Lex. h. v. Cicero: *haec por-*

tanta tarda et fera nimis. non nisi anno decimo euentum habitura.

328. ξ quod $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\varsigma$, dictum est pro $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\theta\iota$. nam dixerat ista Calchas in Aulide; bellatum autem est ad Ilium. Sch. A. L. Traduxit ergo Calchantis verba in rem praesentem Vlysses; nam e persona Calchantis fuisset $\epsilon\kappa\epsilon\iota$.

$\tau\omicron\sigma\sigma\alpha\upsilon\tau'$ vitiose editum erat ante Turnebum. Firmant $\tau\omicron\sigma\sigma\alpha\upsilon\tau'$ codd. Cant. bini. Ven. alique. In Mori erat $\acute{\omega}\varsigma \eta\mu\epsilon\iota\varsigma \gamma\epsilon \tau\omicron\sigma\sigma\alpha\upsilon\tau'$. Antiqua lectio haud dubie fuit $\acute{\omega}\varsigma \eta\mu\epsilon\iota\varsigma \tau\omicron\sigma\sigma\alpha\upsilon\tau\alpha \varsigma\epsilon\tau\alpha$ ($\epsilon\tau\eta$) $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\iota\zeta\omicron\mu\epsilon\nu$. In Lips. Vrat. a. vno Vindob. $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\iota\zeta\omicron\mu\epsilon\nu$.

330. $\kappa\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma \theta'$ $\acute{\omega}\varsigma \acute{\alpha}\gamma\acute{o}\rho\epsilon\upsilon\epsilon$. Sic Herodianus et Aristarchus: Sch. B. et L. At Sch. A. „οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ θ'. Ἀριστάρχος δὲ διὰ τοῦ τ.“ Scilicet non τ' $\acute{\omega}\varsigma$, quod fieri nequit, sed $\tau\acute{\omega}\varsigma$, quod videbimus inf. E, 48. vbi idem versus iteratur, et tertio loco Od. Σ, 270. Iterum aliter Etymol. p. 508 vbi $\kappa\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma \theta'$ $\acute{\omega}\varsigma$ est Herodiani lectio, at Aristarchi: $\kappa\epsilon\iota\nu\acute{o}\varsigma \tau\acute{o}\sigma\sigma' \acute{\alpha}\gamma\acute{o}\rho\epsilon\upsilon\epsilon$. quod nec ipsum male se habet. Cum non perscripta haec ab Homero, sed ab aliis auditu accepta essent, et ex auditu prima exempla exarata: KEINOΣΤΟΣΑΓΟΡΕΤ. potuit scribi $\tau\omega\varsigma$, $\tau\omicron\sigma\sigma' \theta'$ $\acute{\omega}\varsigma$. Pro nouissimo militat: $\acute{\omega}\varsigma \acute{\alpha}\gamma\acute{o}\rho\epsilon\upsilon' \acute{\epsilon} \gamma\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$ Od. Θ, 570. N, 178.

$\tau\acute{\alpha} \delta\eta \nu\upsilon\nu \pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha \tau\epsilon\lambda\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, Sch. Lips. $\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\acute{\eta}\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$. Immo in eo sunt ut euentum habeant. Etsi omnino in vaticiniis futura per praesens enuntiantur.

331. $\acute{\alpha}\lambda\lambda' \acute{\epsilon}\gamma\epsilon$. Barocc. Vrat. c. $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha} \gamma\epsilon$.

332. $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon$, $\epsilon\iota\delta\acute{o}\kappa\epsilon\nu \acute{\alpha}\sigma\tau\upsilon$. vn. Vindob. $\alpha\upsilon\tau\omicron\iota$ — $\epsilon\iota\delta\acute{o}\kappa\epsilon$. Apud Herodot. et Hippocr. est $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon$ pro $\acute{\epsilon}\tau\epsilon$, quod in Homero non occurrit. Dicas in $\epsilon\iota\delta\acute{o}\kappa\epsilon$ occurrere. Verum hoc est factum $\epsilon\iota\varsigma \acute{\delta} \kappa\epsilon$, $\epsilon\iota\varsigma \acute{\delta} \acute{\alpha}\nu$. Πριάμοιο ἔλωμεν est hiatus: quem Bentl. iam vidit et sustulit reponendo $\acute{\alpha}\lambda\acute{\omega}\eta$. nam est hoc $\varsigma\alpha\lambda\acute{\omega}\eta$.

333. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. peccant ultima in doctrinam de digamma in $\varsigma\iota\alpha\chi\omega$. Inf. Δ, 506 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον. Bentl. variis modis occurrit. Ἀργεῖοι μέγα $\varsigma\iota\alpha\chi\omega\nu$,

vel δ' ἐπιφιαχον vel ὡς. Φατα λαοὶ δὲ μέγα φιαχον. Praefero mediam emendationem.

335. ἐπαινῆσαντες. ἐπαινέσαντες Mori.

336. Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ. Sch. A. ἱππότης. ἀντὶ τοῦ ἱππικός. νῦν δὲ Φυγάς. Similiter Sch. br. Eustath. p. 305, 5. ad vl. 628. vbi ἱππότης Φυλεύς. Apollon. Lex. h. v. οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην τὸν Φυγάδα λέγουσι. repetit Helych. repetunt et alibi vt ad Ξ, 117 quod ab alio auctore profectum esse debet, et Sch. Hesiodi Sc. Herc. 216 ἱππότης Περσεύς. Merito mireris. veteres in hoc incidisse, vt ἱππότην per Φυγάδα interpretarentur, quia nonnulli heroes exularunt; cum tamen commune sit heroum epitheton ἱππότης, quia curru vehebantur, maxime in praeliis. Alio modo ἱππῶται dicti sunt in ciuitatibus, qui primis classibus ciuium erant adscripti, quia equis alendis pares opes habebant.

Γερῆνιος, primo nunc loco memoratur; quia ἡ Γέρηνος, τὰ Γέρηνα, ἡ Γερηνία, (tam varie flectitur nomen) Messeniae vrbs, (Strabo VIII, p. 552 B.) Nestorem adolefcere vidit; v. Apollod. I, 9, 9. et Not. p. 154. cum Schol. ad h. l. Fuere quoque qui Γερῆνιος acciperent ἔντιμος. vt Apollon. Lex. h. v. ἐν γέρα ὢν ap. Eustath. inscite.

337. Orationem Nestoris ab arte rhetorica commendatam esse vult Dionys. Hal. Art. 8. f. 12. Cum, Vlysses a discessu copias reuocasset, nunc porro Nestor vt educantur copiae in aciem suadet: vt gratificetur Agamemnoni: vl. 370. Ita tandem effectum, quod Agamemnon infelici inuento perturbauerat, vt Achiui ad bellum continuandum vel sine Achille adducerentur. Patet quoque ex e. l. disceptatum fuisse (ζητησιν fuisse) inter rhetores, vtra oratio, Vlyssis an Nestoris, alteri esset praeferenda; at ipse docet, vtramque consilio diuerso respondisse. ἀγοράσθαι. an ἡγοράσθαι scribendum sit, dubitant Moschopoulos et Barnes. perperam; nam e trinis syllabis breuibus vna potest produci tono...

339. $\pi\tilde{\eta}$ δὲ συνθεσθαι — βήσεται — Erat inde a Flor. editum $\pi\omega\tilde{\nu}$ parum grammatice $\pi\omega\tilde{\nu}$ βήσεται, cum ad locum sit $\pi\tilde{\eta}$ vt Θ, 229 $\pi\tilde{\eta}$ ἔβαν εὐχολαί; cf. Etymol. quorsum abierunt. Laudaturat $\pi\tilde{\eta}$ e codd. Barocc. Laud. Cant. et ed. Dionys. Halic. Art. c. 9, 6. Barnes, addiderat Eustathium et Lipf. m. et probauerat Ernesti, vnde receptum est a Wolfio; firmant id omnes codd. meliores, cum Schol. Scribitur $\pi\tilde{\eta}$ et $\pi\tilde{\eta}$. prius accuratius, ex $\tilde{\eta}$, $\tilde{\eta}$, $\pi\tilde{\eta}$, vt $\tau\tilde{\eta}$. In fine versus $\tilde{\eta}\mu\tilde{\nu}$ in ed. Lipf. Ern. non est varietas sed operarum error.

340. ἐν κυρὶ δὲ βουλαί τε γενοίαιτο — grammatici γενοίαιτο et βήσεται et reliqua pro praeteritis dicta esse volunt. At enim solito more γενοίαιτο est optat. pro futuro. Adscripti itaque vl. 341 interrogationem.

ἐν κυρὶ δὲ recitat Schol. Aristoph. Acharn. 278. At δὲ etiam ap. Hesych. legitur in $\mu\tilde{\eta}\delta\epsilon\alpha$.

341. σκόνδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν. — quod, quum σκόνδαί ἄκρητοι dicantur, nulla aqua vino admixto, alio tamen loco: κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον (I, 269) legitur, de vino Troum et Achimorum mixtur hoc est accipiendum. Dices potius, altero loco ἔμισγον esse vocem generalem, *miscere*, κίνασθαι, μίσγειν, simpliciter *infundere*. Versus iterum legitur Δ, 159,

De ἐπέπιθμεν v. ad E, 55.

342. αὐτως γὰρ ῥ' ἐπέσσι. αὐτως, εἰρη. μάτην Sch. h. *ματαίω* Apollon. Lex. h. v. Recte Porphyrius tamen ad K, 165 vult esse *ἀκαύτως*, quemadmodum Ψ, 74. Et hoc est, quo Schol. Amst. spectat, laudando: οὕτω μὲν Φασιν Φαγέμεν καὶ πινέμεν οὕτως. (Od. II, 143.) οὕτως et h. l. scribitur in Flor. et m. Lipf. a m. sec.

γὰρ ῥ' ἐπέσσι. Iterum manifesta interpolatio priminae scripturae γὰρ *επεσσι*. Abest quoque ῥ' a codd. vt vno Ven. et ab Hesychio. At est in Apollon. voc. αὐτως, et in Etymol. idque Leid. Sch. h. l. in bonis exemplaribus fieri solere ait, vt ῥ' inseratur: καὶ παρειαί κρίνεται ὁ ῥα σύνθεσμος, ὁ τῷ ποιητῇ Φίλας ἐν συναλοιφῇ

συνήθης. At non poetae hoc debetur, sed grammaticis qui digamma ignorabant.

344. Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν, — Vrat. c. Eton! Cant. σὺ δέ θ' pro σὺ δέ τε. nec male. Corrupte σὺ δ' ὡς πρὶν ap. Themist. Or. XV, p. 198.

345. Ἀρχεὺ Ἀργείοισι. Legébatur ἄρχεϋ pro ἄρχου. Sicque ubique in codd. et Schol. Esse tamen vitiosum hoc, satis constat. Nam Homericæ formæ sunt ἄρχειν τινὶ et τινός, et ἄρχεσθαι τινος, non vero τινί, at ἀρχεύειν τινί. vt E, 200 ἀρχεύειν Τρώεσσι. Scribendum ergo ἄρχεϋ quod fecerat iam Clarke, mōnente Stephano.

346. τοὺςδε δ' ἔα. Legitur sic iam inde a Flor. male Steph. ed. τοὺς δέ δ' ἔα. Aliud vitium in Codd. τοὺς δ' ἔα.

ἔνα καὶ δύο. argutantur in hoc Sch. Est omnino dictum pro paucis. Respicit Nestor Achillem et verba A, 169 Νῦν δ' εἴμι Φθίῃν τε.

347. νόσφιν βουλευώσ'. Sch. A. „ὅτι, βουλευώσιν, καὶ Ἀριστάρχου.“ Est ergo hæc Aristarchea lectio, quam habemus, inde ab Ald. 2. et Rom. Quaeras, quæ igitur fuit alia? βουλευώσ' puto; nam et in Flor. Ald. 1. ita legitur, et in Vrat. a. b. A.

ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν. Erat αὐτοῖς in Flor. Ald. 1. Intulit αὐτῶν Ald. 2. sicque codd. Est tamen αὐτοῖς in Vrat. c. et superscriptum in Lips. ms.

348. πρὶν Ἀργοςδ' ἰέναι iungunt grammatici incite cum ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν cum ἰέναι, saltem sic supplendum: αὐτῶν βουλευσάντων ἰέναι. v. Notam.

349. ἦε καὶ οὐκ. ξ— quod οὐκ est non οὐχί. vt sup. 300. εἴτε καὶ Barocc. Mori a pr. m. etiam Cant. Vrat. b. c. item. ed. Flor. quam statim Ald. 1. deseruit. Erat tamen ἦε καὶ οὐκ iam sup. 300. Ceterum nescio an ex v. 348. 349. officia sit lectio ap. Galen. de Hippocr. et Plāt. plac. III, 2 κρήσεν ἐνὶ στήθεσσιν ἐρισθενέος Διὸς ἀλλήνῃ γυνόμεναι ~

351. νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν. Ven. ἐν. Qui gloriolam e nonis lectionibus inferendis quaerit, inferet hoc in ed. nam est hoc perpetuum νέεσθαι. ἰέναι. βῆναι ἐν νηί, ἐν νηυσίν. v. c. Od. Γ, 131 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι. Σ, 180 et al. Contra βῆναι ἐπὶ νηυσίν est ἐπιβῆναι, aggredi, ἐπιγενέσθαι, vt inf. Θ, 180, at si est conscendere, erit βῆναι ἐπὶ νηῶν Od. Θ, 500. I, 101. vt ἐπὶ ἵππων, ὀχέων, δίφρου, quo sensu est ἐπὶ νῆα Od. Δ, 731.

353. ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιαμα σήματα Φαίων. ἔ- quod ἀκαταλλήτως haec dicta, seu per anacoluthum; Φημί γάρ οὖν κατανεῦσαι Κρονίωνα — ἀστράπτων et Φαίων. Sch. A. Consentunt in hoc omnes; v. inprimis Eustath. De figura hac inter grammaticos decantata, quam proprie negligentio rem orationem dixeris, cf. inf. ad Z, 396. Et videntur in ea declaranda loco nostro grammatici, vt Lesbos p. 188, ad quem cf. Valken, ad Phoen. p. 101 sq. Expectabam fore cui versus suspectus esset tanquam a rhapsodo intercalatus; nam Nestor debet cogitare de ostentō ab Ulyssē paullo ante memorato, deuoratis a serpente nouem passeribus. Nunc, si versus probus est, inexpectato et praeter rem arcessit Nestor ostentum nouum ac diuersum e fulmine. Excitant tamen versum multi grammatici, vt Schol. Pind. P. IV, 350. VII, 4. Etymol. in ἐπιδέξια. e scriptoribus praeter Plutarch. nemo. De voce ἐπιδέξια cf. sup. ad A, 597.

354. τῷ, μὴ τις. Ven. et Etymol. in τῷ legunt τῷ sine iota, cf. inf. ad vs. 373.

355. πρὶν τινὰ παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακαιμηθῆναι. Aristarchus πρὶν τινὰ περ. quod et in Commentariis eius (ὑπομνήμασιν) erat. Schol. A. B. L. οὐ καλῶς addit Sch. L. Scilicet παρὰ vel σὺν vix bene abesse potest.

356. ἔ- aduersus eos qui contendunt, in Iliade Helenam inuitam a Paride rapi, in Odyssaea volentem. (Scilicet hi verba Ἑλένης ὀρμήματα στοναχάς τε acceperunt esse ipsius Helenae gemitus.) At supplendum esse περὶ, et accipiendum de aliarum moerore propter Helenam; vt sit τιμωρίαν λαβεῖν αὐτῇ ὣν ἐστενάζομεν καὶ ἐμεριμνή-

σμεν περὶ Ἑλένης. Sch. A. Eadem fere habent B. et L. Sch. br. et Apollon. de Syntaxi lib. II. p. 166. Manet vel sic difficultas, quo sensu ὀρμήματα dicta sint. Aiunt B. et L. τὰ μεμνημένα. quem usum vocis docere debebant: Schol. br. ἐνθυμήματα. cogitationes animi, constia. Etym. ὀρμήματα, ἐνθυμήματα, Φρονιδες. Et Hesych. ὀρμήματα, μέμνηται. At Eustath. de profectione Helenae cum Paride accipit, et στεναχὰς de eius poenitentia. Sane omnia melius se haberent, si illa iniuncta abducta fuisset, ita ut de iniuria sibi facta conquereretur; sic ut ciscerentur Achivi Helenae raptum et dolorem ex iniuria. Apollonium Lex. in οἶμῃσεν putes οἰμήματα legisse, quae ὀρμήματα interpretantur: pro quibus sunt οἶματα JI. Φ, 252. αἰστοῦ οἶματ' ἔχων. Ortum autem οἶμα ex οἶμῃμα, ut πῦμα ap. Etymol. et Eustath. ex κύημα vel κύκημα.

Ceterum illud miror, neminem animaduertisse, verbum ex 590 huc, in locum alienum esse illatum: quae observatione totus versus corrumpitur.

Primo loco in h. v. occurrit vox Ἑλένη. quam cum digamma olim fuisse pronuntiatam constat, vel ex Dionys. Hal. 1, 20, et antiquo carmine apud Pausan. V, 19, p. 425. Τυνδαριδα Ελεναν. Bentleium vidi in restituendo digamma subinde haerere, alia loca tentare, alia omittere. Verum dubitandum non est, in hoc nomine, ut et in Ἑλενος, digamma omnino ignorari ab Homero.

357. εἰ δέ τις ἐκπᾶγλως ἐθέλει. Vrat. b. ἐθέλοι. ἐκπᾶγλως ut Γ, 415 ἐκπαγλα φάσσα. et Callim. in Del. 247 ἀλλὰ μιν ἐκπαγλὸν τι σεβίζομαι.

360. ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο. Vrat. a. ἀλλ' ἄνα, αὐτός εὖ μὲν μῆδεο. parum suauiter.

362. Fuit quaesitum, cur nunc demum, nec statim initio belli aduersus Troianos suscepti, Nestor iactices curam iniecerit Achivis. Respondent, Achilles virtutem ipsis adhuc nullum tactices desiderium reliquisse. Sic Sch. B. L. ad h. v. et ad 368. Sch. A. item Eustath. qui aliam

maussum addit, quod acie adhuc inter Troianos et Achivos pugnatum non fuerat.

κρίν' ἄνδρας κατὰ Φῦλα, κατὰ Φρήτρας, Ἀγάμεμνον, κρίνειν h. l. esse διαχωρίζειν, (quod et Dionys. Hal. substituit) notatu. dignum habet Apollon. Lex. h. v. scilicet alibi est ἐπιλέγεσθαι, vt Z, 188, κρίνας Φῶτας ἀρίστους, h. e. ἐπιλεξιμένους.

Φῦλα ac Φρήτρας quomodo interpretarentur, dubitasse veteres apparet. Φῦλα esse τὰς φυλάς, satis constiat, vt Φρήτρας τὰς Φρατρίας. has volunt dictas esse vt in ciuitatibus; quod tamen alienum est ab ordinandis copiis. Apollon. Lex. in Φρήτρῃ. „proprie, ait, est πατρία (h. e. Φρατρία) ἢ συγγένεια. at improprie Homerus ea voce designat τοὺς κατὰ πόλιν μαχομένους. σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν τοὺς κατὰ ἔθνη (sc. μαχομένους). Accepit igitur „copias secundum populos et ciuitates dispositas.“ Non male hoc, si modo de verborum vsu hoc, et ista quidem aetate, constaret. Accedunt tamen alii. Φρήτρας, συγγενείας et Φῦλα ἔθνη, ὅ ἐστιν ἰδία πλήθη, reddunt Sch. br. ἔθνη et συγγενείας Eustath. Hesych. Suidas. Cf. Notam ad h. v. et Commentationem de acie HomERICA.

Φήτρας. Φήτρη. Φήτρηφι plures scribunt, in his Vrat. A. quomodo Φατρία apud Pindarum.

Ἀγάμεμνον. legitur inde ab Ald. i. Erat Ἀγαμέμνων in Flor. vt est in Vrat. c. cf. inf. B, 434.

363. ὡς Φρήτρη — Excitatur versus a Plutarcho in Pelopida p. 218 et Sympos. lib. I. Prohl. 2. et Dion. Or. LVI, p. 293 R. item Dionys. Hal. Art. rhet. c. 8. f. 12. et c. 9, f. 5. vbi ἀρήγῃ in codd. est. Disputatum quoque, sitne scribendum cum Iota Φρήτρηφι vl. 363. cf. Etymol. h. v. Vide de hoc ad Θ, 300.

364. εἰ δὲ κεν ὥς ἔρξης. Etiam h. l. variat ἔρξης et ἔρξης. v. ad A, 315. ἔρξης Vrat. c.

παίδωνται. pro hoc est παίδονται in Lips. Townl. Eton. Vrat. A. b. Mosc. i. a m. pr. et tribus Vindob. etiam in Dionys. Hal. l. c.

366. κατὰ σφάας γὰρ μαχέονται. Erat vulgata lectio inde ab Ald. 2. Est μαχέονται in Ven. Sch. A. B. L. tum cod. Mori, Eton. Lips. trinis Vrat. Townl. Mosc. 1. item in edd. Flor. Ald. 1. Add. Dionys. Hal. l. c. Art. rhet. c. 9. f. 5. vbi duo Codd. μαχέονται.

367. γνώσσαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξει. Obuia, res est, γνώσσαι esse binis syllabis pronuntiandum. Barnes tamen δ' fastulerat, lectionem Hefychii sequutus in θεσπέσιον. Si tamen nunc γνώσσαι scribitur, cur non et vs. 365?

Θεσπεσίη male ad κακότητι retulerunt, recte alii βουλῇ substituerunt (malim, μοίρα). Ven. A. λείπει, βουλῇ, ὡς Πίνδαρος. (non memini in eo occurrere, sed μοῖρα θεοῦ, θεόμοιρος, et similia.) Θεία βουλήσει καὶ αὐτὴ συμφύτω κακία Porphyr. Qu. Hom. f. 5 fere cum Hefych.

De ἀλαπάζειν, quae vox Homericæ est, non monent grammatici, nisi ad E, 166.

368. ἡ ἀνδρῶν κακότητι. Sch. A. „Πτολεμαῖος περὶ σπῆ τὸν ἡ διαπορητικὸν ἐνδεχόμενος.“ leg. διαπορητικὸν οὐκ ἐνδεχόμενος addunt Schol. B. L. ἢ ἡ, τῇ ἰδίᾳ. Apparet Ptolemaeum scripsisse ἡ ἀνδρῶν κακότητι. h. e. ἐαυτῶν, sua ipsorum ignavia. At Alexio (haud dubie cum aliis) ἡ disiunctivæ: (vt suppleatur: εἰ ἡ θεσπεσίη ἡ κακότητι.)

370—374 sunt ap. Dionys. Hal. l. c. vi et vii. 362. 368.

371. Αἶ γὰρ, Ζεῦ τε — Hunc cum seqq. respicit Cicerone de Senect. 10. et verba τοιοῦτοι δέκα μοι συμφοραί μινες Aristot. de Rep. III, 16. Plutarch. an seni ger. resp. p. 789 F. et passim Aristides similesque scriptores, vt Themist. Or. XIII, p. 172. addē Virgil. Aen. XI, 285.

373. τῷ καὶ τάχ' ἡμύσαιε πόλιν. Ven. τω. et Sch. A. τὸ τῷ πῶς σημαίνει. ἐπὶ μὲν τοῦ τοιοῦτου περισπᾶται. καὶ τὸ οὐκ εἶ. Quomodo πῶς locum habeat, non assequor. Sed veterum doctrina haec fuit. Vbi nos scribimus τῷ, (ἐν τούτῳ ἔρα, quare) vt σύνδεσμος αἰτιολογικὸς sit pro δι' ὃ, διότι, scripsere illi τῷ vel τῷ, vt esset factum ex

τὸ (quod saepe pro δὲ ὁ occurrit) et productum τὰ δ, τὸ, τῷ. Accipiendum potius pro εὖτως. v. Etymol. in τω. sicque Apion reddit apud Apollon. Lex. h. v. p. 663. cf. sup. 250. 354.

De voc. ἡμῶν v. sup. ad vl. 148.

375. ἄλγε' ἔδωκε. v. sup. A, 2 Dicta haec 375—380, et 381. esse magna cum arte, vt vel confessione sua et miseratione animos sibi Achiuorum placet, censet Dionys. Art. 9, 5. et c. 8, 12. Certe sine arte natura et res adducere ad poenitentiam debuerunt.

377. μαχησάμεθ' rescripti pro μαχεσάμεθ' cum Aristarcho, apud Schol. A. vt eadem scriptura vbique seruetur: v. sup. ad A, 298. alioqui nil refert, vtrum sequaris. μαχεσάμεθ' etiam in Dionys. l. c. editum est.

378. ἐπέεσσιν. ἐγὼ — Vindob. codd. ἔπεισιν γ' vel ἔπεισιν. indocte.

380. ἀνάβλησις hic et Ω, 655 est ἀναβολή. ὑπέρθε-
αι τοῦ κακοῦ. Sch. br. et Hesych. h. v.

381. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀργα. ξ. videtur στιγμῇ ad voc. δαῖπνον spectasse, quod nunc est τὸ ἐωθινὸν ἄριστον. v. Schol. Hesych. Etymol. add. inf. ad Λ, 86. Inter populos rudiores et barbaros nullum esse sumendi cibi constitutum tempus, nunc ferorum populorum exemplis satis constat. At inter veteres ad fastidium vsque disputatum fuit de temporibus cibi sumendi in vita heroica. Trina fuisse tempora multi statuebant, eoque traxerant voc. ἄριστον, δαῖπνον, δόρπον. Ita ipse Aeschylus Palamedii hoc tribuerat: εἶτον δ' εἰδέναι διώρισα ἄριστον, δαῖπνα δόρπα θ' αἰρεῖσθαι τρία. Addiderant alii tempus quartum. Alii hoc negarant fuisse; vnde tot disputationes ortae de voc. δαῖπνον et δόρπον, in quibus excutiendis otium consumat qui volet: v. Hesych. in ἄριστον et primo loco Athen. I, 9. p. 11. e quo multa petiit Eustath. ad Il. Ω, p. 1358, 3. Od. Π, pr. et al. Ceterum verba versus huius in iocum versa videbis πρὸς τοὺς ἐρίζοντας ἢ σοφιστιῶντας ap. Platarch. Sympos. Qu. I. pr.

382. Etiam hi versus passim excitantur. Lepide Themist. XV extr. subiicit: *ῥηξάσθω δὲ πρὸ τοῦ δόρατος, τὸν θυμὸν — θέσθω δὲ πρὸ τῆς ὀσπίδος, τὴν εὐθυμίαν.*

εὖ θέσθω. Sch. br. *εὐτραπισάνω.* At Sch. B. L. *ὦν τοῦ περιθέσθω.*

384. *ἀμφίς ἰδὼν* Homericum esse nequit propter metri vitium in *ἴδων*; fuit haud dubie *ἀμφὶ ἰδὼν*. *ἀμφὶ ἴδων*. nam *ἀμφὶ* et *ἀμφίς* promiscue dicta sunt pro *περί* aduerbialiter.

385. *ὥς κε πανημέριοι στογηρῶ κρινάμεθ' Ἀργεῖ.* *ἐ* quod *πανημέριοι* h. l. *id* dici est, quod eius iam ex parte praeteriti adhuc restabat. Alia observatio est de variis notionibus τοῦ Ἀργεῖ. Mirum autem, Agamemnonem pugnam promittere per totum diem faciendam, non autem; pugnandum esse vsque dum vicerint.

ὥς τε πανημέριοι Vrat. a.

388. *ἀμφὶ στῆθεσι.* Eton. Vrat. b. c. Mosc. i. *στήθεσι*. variat quoque in codd. Vindob.

389. *ὀσπίδος ἀμφιβρότης.* Est *ἀμφιβρότης*, ἢ *περὶ ὅλων τὸν ἄνθρωπον ὀσπίς*. Apollon. Lex. h. v. Eadem aliis verbis tradunt Sch. br. Hesych. Etymol. Eustath. verbo est *ὀσπίς ἀνδρομήκης*.

391. *ὃν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης* — Similia Verba sunt Hectoris inf. O, 348 — 351. vtrumque locum memoriter rectando confudisse videri debet Aristot. Ethic. III, 11. dum recitat: *ὃν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης πύσσοντα νόησω, αὖ οἱ ἄρκειον ἐσσεῖται Φυγέειν κύνες.* At locum nostrum recitat de Rep. III, 14. vt doceat, potestatem regum latius patuisse, quoties imperium bellicum ad eam accesserat. In fine adiicit: *πᾶρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος*, quod a philosopho profectum esse nequit.

ὃν δ' αὖ ἐγὼ Vrat. a. forte ex Jl. O, 348. *ἐγὼν* grammaticis debetur pro *ἐγώ*. Nil mutat Dionys. Hal. l. c. Art. 9, 5 vbi tres hi vs.

392. *καρὰ νηυσὶ κορώνισι.* Epitheton iam A, 170 occurrebat, varie a grammaticis vexatum. Optime Apollon. Lex. *αἱ καμπυλότρομοι*. Dicitur scilicet *κορώνη* de

parte navis extrema incurvata; simili modo, quo de arcus cornibus, v. c. Il. Δ, 111. sic et κερωνίς in aedificiis et voluminibus cf. Etymol. Nec memorandus Apion, qui a κάρα, quod etiam τὸ τέλος est, ductum esse voluit, quasi παρανίδας, nec alii, qui a cornicū nigredine vocem duxerunt.

393. ἄρκιον ἐσσεῖται. Aiunt hoc ἐσσεῖται esse Doricum. Saltem antiquum dicam: ab ἔω fuit ἔσω, et ἐσέω, ἐσσεῖω. cf. Etymol. in ἔσσεται. et Eustath. p. 655, 10. ἄρκιον interpretantur ἰανόν, ὠφέλιμον. (Sic sane accipiendum est inf. O, 502. K, 304. Od. Σ, 357.) Etymol. Hesych. Sch. br. hic et αὐταρκες. ἔτοιμον Apollon. Lex. h. v. Et Schol. Sophocl. ad Trachin. 724 (711) οὐκέτ' ἄρκεϊ. ὠφέλει. Ὅμηρος· ἄρκιον ἐσσεῖται. qui vocis usus alieni sunt ab h. l. Melius alii ad primitivam vocis vim τοῦ ἄρκεϊν, ἐπαρκεῖν, redierunt: cf. Eustath. Est adeo h. l. ἄρκιον, τὸ ἐπαρκεῖν, quod prohibet quo minus. Vt inf. 873 οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκασε λυγρὸν ὄλεθρον. Proprie est ἄρκεϊν sufficere, tum πρὸς τι, parem esse ad praesulandam vim, opitulari, adeoque malum avertere, omisso fere πρὸς. Homerum ante oculos fuisse Sophocli in versl. Antig. 314. 5. οὐχ ὑμῖν ἄδης μοῦνος ἄρκεσει, πρὶν ἂν ζῶντες πρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν. notat Sch. ad e. l.

394. μέγ' ἰαχὸν iterum vitiose: v. ad vl. 333. fuisse puto Ἀργεῖοι δ' ἐπιφιαχόν.

395. ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν προβλήτι σκοπέλῳ. Ita vulgo interpungitur parum commode, vt aut ἐλθὼν σκοπέλῳ iungendum sit, aut κινήσει σκοπέλῳ pro ἐπικινήσει. At ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν, absolute interpositum puta; et iunge ἐφ' ὑψηλῇ ἀκτῇ, προβλήτι σκοπέλῳ, per appositionem. — Etiam hic κινήσει Venetus et vn. Vindob. vt sup. 147. Rhetorice locum illustrat Plutarch. de Homer. poesi. l. 10 extr.

396. τὸν δ' οὐποτε praeue Vindob. ὃν γ'.

397. ἄταν, ἐνθ' ἢ ἐνθα γένωνται. — quod γένωνται (τὰ κύματα) HomERICA lectio est; quam et Aristarcheus

ἐκδόσεις habebant, et Aristarchus exposuerat. in Commentariis (ὑπομνήμασι) memorante Didymo. Refinxerant γένηται editiones minus frequentatae et in usu habitae (ἀγ. θεις). Scilicet Homérica aetate nondum solenne fuit neutra pluralia cum verbo singulari iungere; sed usus adhuc fuit promiscuus modo verbi singularis modo pluralis. Saepe itaque de varietate lectionis fuit in his monitum.

398. ἀνστάντες δ' ὀρέοντο. Fuit ὄρω. ὀρόω. ὀρούω. Non adeo miror, ὀρόοντο esse in Cant. ms. et Hefych. ex h. l. emendando in ὠρέοντο et ὠράοντο. ὠρμών. ἐπορεύοντο. quae iam Bentl. notarat. κατὰ νῆας vñs Vindob. κατὰ ν.

399. κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. codd. et edd. ante Barnes incuria metri κάπνισαν. ut adeo nec cum indicio κλισίη et similia scripsisse videri debent, si in iis antiquiores litteram haud geminant.

400. ἄλλος δ' ἄλλω ἔρξε θεῶν. In Vrat. b. vno Vindob. Schol. ad E, 372. et Themist. Or. V, p. 69 ἔρξε. Sed tempora haec eandem vim habere in locis similibus vides vel hic: ὀρέοντο. κάπνισσαν. ἔλοντο. ἔρξεν. ἔρρευσε. κίκλησκε. Subtiliorem temporum curam in Homero frustra quaeres.

θεῶν αἰαιγενετῶν. Vrat. c. diuissim αἰεὶ γενετῶν quod in hac voce fieri nequit, ut nec in αἰθρηγενέτης et in ceteris. αἰαιγενέτης autem non est qui semper generat, sed qui semper existit. v. Etymol. Hefych.

401. θάνατόν τε Φυγεῖν καὶ — haud dubie τε vel sine libro scripseris, sequente καὶ, quam quod in edd. erat, θάνατόν γε. Exhibent quoque τε Cant. Vrat. b. Townl. Mosc. 1. 2. et nunc quoque Ven.

403. πενταέτηρον. Emendat hinc Bentl. glossam Hefychii in πενταεταήριον. Iterum hic versus inf. H, 315 occurrit.

404. Versum recitat Apollon. Lex. et ex eo Hefych. in γέρων. ἐπὶ τοῦ ἐντίμου et Athen. V, pr. p. 186 F. docens hinc, qui sint vocandi. Παναχχοί primo nunc loco memorati, de quibus v. ad B, 684.

408. αὐτόματος δέ εἰ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Multum luserunt veteres in hoc versu memorando, αὐτό-
ματος δέ εἰ ἦλθε, dum, modo parasiti partes sustinere
visus Menelaus, modo ille hoc opprobrio liberatur: v.
Athen. IV, p. 178. Eustath. ad h. l. et ad Σ, p. 1148,
30. Praeinerat Plato in Sympos. pr. p. 174. hinc Lucia-
nus et al. Vix putes serio haec agi. Nam fratrem ad
fratrem nec vocatum venire, quid tandem mireris? —
βοὴν ἀγαθὸς primo nunc, loco occurrit. Ad vociferatio-
nem referunt lexica et Schol. B. L. idonea de caus-
sa, quia voce utendum erat heroibus, nullo alio pu-
gnae signo inuento. At alii βοὴν τὴν μάχην interpretati
sunt: Eustath. Apollon. Lex. et ex eo Hesych. militat pro
his frequens vsus voc. βοή pro μάχη. et βοῆ θεός N, 477.

409. ἦδ' αὖτε γὰρ κατὰ θυμὸν — Athen. IV, p. 177. in-
ducit aliquem ita disferentem, quasi hic versus a nonnul-
lis insertus sit, qui causam reddere vellent, cur Menelaus
vocatus non esset. Pertinet hoc ad easdem argutias, de
quibus vl. antec. dictum.

410. οὐλοχύντας ἀνέλοντο v. ad A, 449.

411. τοῖσιν δ' εὐχόμενος. Erat vulgata τοῖσιν δ' ἔπει-
χόμενος quod alienum ab h. l. Melior lectio erat in codd.
Mori. Cant. Barocc. Latid. Vrat. a. (alludit Vrat. b. τοῖσιν
δ' εὐχ.) Townl. et nunc Venetus.

412—418. recitat Dio Chryf. Or. II, p. 96 et di-
gnas deo preces esse iudicat Philostr. Heroic. c. 19. No-
bis notatu digniora sunt vetustioris sermonis vestigia.

412. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε — ζ quod in nonnullis
lectum; Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων. At non bene hoc in
oré regis Argiuorum, qui ad Troiam expugnandam ve-
nerat. Ita Priamus aut Hector loqueretur. Vulgata est
ap. Dion. Chryf. l. c.

414. πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν — καταπρηνὲς iun-
xisse videntur Schol. br. inde alii; et codd. Vrat. b. c.
vt est in χειρὶ καταπρηνέσσιν et χειρὶ καταπρηνεῖ. v. ad
II, 792. Et Hesych. καταπρηνές. κατὰ πρόσωπον. ἐπὶ στέ-
μα. καταφρέες. (καταφρέες.) Sed fortius καταβαλεῖν. et

παρὲς per se satis notum pro, *praeseps*. v. Eust. Hesych. Etymol. qui Herodoteum comparat, urbem εἰς γόνυ παστῆν. Hinc quoque ἡμῶν sup. 373. Laudat versum Apollon. Lex. in αἰθαλέν, ex quo huc spectat: τὸ κατὰ θαλάσῃναι ἄξιον — ἢ πρὸς τὸ δὲς με (quod de suo interponit grammaticus). βαλέειν Πριάμειο μέλαθρον αἰθαλέον, ἡπακουστέον· ὥστε αἰθαλέον πεῖσαι. quod verum. Habet quoque δὲς με Plutarch. de superst. p. 169 C. ubi v. hunc recitat.

415. πρῆσαι. Hoc et apud Etymol. in κρήσω — ἐμ-
κυρίζω, pleraeque ap. Schol. A. et ipsae Aristarcheae ha-
bebant πλησαι. quod est deterius. Notatum quoque hoc
a Tollo ad Apoll. l. 1. e ms. Par. Regio. Ap. Hesych.
est πρῆσαι vitiose pro πρῆσαι.

417. ζ. quod χαλκῷ βρωγαλέον pro ῥηγέντα. Apol-
lon. Lex. h. v. τὸν διεβρήγμενον θώρακα.

418. λαζοῖατο. λαμβάνοντα. Hesych. et λαδοῖατο, λαμ-
βάνοντα. scr. λασδοῖατο. Bentl. (iam observatum ad He-
sych.)

420. ἀλλ' ὄγε δέντρο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὁ-
φελσε. Est ἱερὰ in Flor. et Ald. i. Sane nil refert, mo-
do binis syllabis pronunties. πόνον δ' ἄλλιστον legerat et
interpretatur Schol. A. — ὁφελλεν, simpl. *dedit*, *immi-*
sit vt. iam Plato in Cratylo p. 417 C. καὶ Ὅμηρος πολ-
λαχρὺς κέχρηται τῷ ὁφέλλειν. ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ αὔξειν καὶ
ποιεῖν ἐπωνυμία.

421. οὐλοχύτας προβάλοντο. Vnus Vindob. ἀνέλαστο
ex alijs. locis.

422. ζ. quod αὐτὴν ἔρυσαν pro εἰς τοῦπίσω ἀνέκλυσαν,
quod fit mactando. Iam A, 459 de ea voce erat actum.
αὐτέρυσαν etiam h. l. Ven. vna voce. ad seqq. conf. A,
458 sqq. vbi hi iidem versus erant lecti.

423. κνίσση, antiquo more, scribitur in Ven. Townl.
aut potius ignorance prosodiae. Nam κνίσσα a κνίζω
priorem corripit: quod iam Etymologus monuit in κνί-
σα v. sup. ad A, 66. Aristarchus mira subtilitate κνίσση
(τὰ κνίσση) acceperat, cum tamen ipse monuisset, Homero

τὰ τεύχεα, τὰ βέλεα dici. Ergo τὰ κνίσση vt τὰ τεμένη dicta essent. Est sane τὸ κνίσσος apud Comicum: τὸ κνίσσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας. Homero tamen τὴν κνίσσαν frequentari docent tot loca alia: vt sit pro nido carniū et pro adipe et pro omento, quod intestinis praetenditur. Haec habet Schol. B. et L. quae, quod facile suspicabar, Porphyrii esse, docet Leid. et legitur illud in Quaest. Hom. 10. Mirum vero haec non monita esse ad A, 460. vbi idem versus legebatur. Iterum apponitur Scholion in Sch. B. ad Φ, 363 κνίσση μελδόμενος.

424. Ζ—diple spectat ad ὠμοθέτησαν de quo iam ad A, 461 vidimus.

426. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες legitur in Heraclid. Alleg. p. 92. Schow. et sic Harlei. Lips. Ven. Vrat. 2. Mosc. 1. 2. cum binis Vindob. Eustath. vnde reponendum iudicaui pro vulgato ἐμπεύραντες, quod cum sit *infigere*, vt iam Ern. vidit, minus est accommodatum, quam transfigere. Est tamen ἐμπεύραντες etiam ap. Schol. Apoll. II, 326 et in Plutarch. de Homer. poesi f. VII. Alterum hemistichium respexit Hesych. in ὑπείροχον (immo ὑπείρεχον) ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον. Ceterum dubito, an ei in ὑπείρεχον antiquioribus debeatur. ipsa pronuntiatione ε in ὑπέρεχον producit. Mox 427. 8. 9. omissi in Vrat. b. ex incuria forte propter τὸ iterum αὐτάρ.

427. μῆρ' ἐκάη. Ptolemaeus et hic μῆρε κάη scripserat, vt A, 464. vbi vide.

430. παύσαντο. Schol. A. „Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς, παύσαντο.“ Male ad h. v. reiectum Scholion, quod spectat ad 427 καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. pro his Aristarchus legebat σπλάγχνα πάσαντο vt A, 464. Quod addit „Ἰακῶς,“ eo spectat, quod sine augmento pro ἐπάσαντο, πάσαντο scripserat. Mox 431 οὐδ' ἔτι alii.

ἔϊσης erat iam in Flor. tum Ald. 1. intulit ἐϊσης donec remouit Turn. Steph. Atqui vox toties legitur, et iam A, 468 lecta erat recte scripta. vbi vide.

433. τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε. τοῖσι δὲ Cant.

434. Ἀγαμέμνον Barocc. Cant. Mosc. 1. 2. idque recte et hic reposuit Wolf. Nam ita et supra scriptum erat 362 et alibi. Et ita edd. Aldd. inde a secunda, cum Rom. etiam Turp. Vrat. b. Iterum reuocauit Ἀγαμέμνων Steph. vt iam erat in Flor. et Ald. 1. atqui in his etiam v. 362 erat sic expressum.

435. — μηκέτι νῦν δὴδ' αὖθι' λεγόμεθα. Est haec Aristarchea lectio; sic enim Schol. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τοῦ B. τῆς Ἰλιάδος. δηδὰ, πολὺν χρόνον — At Zenodotus legerat: „μηκέτι νῦν δὴ ταῦτα λεγόμεθα.“ vt Jl. N, 292 vbi v. ac si esset sententia: *ne haec nunc loquamur*. Negarant nonnulli λέγειν, λέγεσθαι, pro εἰπεῖν, λαλεῖν, apud Homerum occurrere; contra quos laudatur B, 222. 3 Ἀγαμέμνονι λέγ' ὀνειδέα. adde N, 292 et Υ, 244. sunt quoque plura loca in Odyssaea. Callistratus ἐν τῷ α' περὶ Ἰλιάδος legebat: μηκέτι δὴ νῦν αὖθι' λ. Nonnulli etiam μηκέτι νῦν δὴδ' αὖτι. Haec etiam B. et L. digna habuere quae exscriberent. Editur δὴδ' etiam a Stephano: ac si esset ex δὴτα. at ex δηδὰ fit δὴδ'. vn. Vindob. μῆδ' ἔτι. Iam in λεγόμεθα dissentunt, quandoquidem plures verbi significatus hic locum habent: λέγεσθαι *cubare*, *accumbere mensae*, *otiarī*, item, *numerari*, συναθροίζεσθαι et ἡθροισμένον εἶναι. Haec tenebant ii, qui λέγεσθαι Homero frequentari negabant pro διαλέγεσθαι. Conuenit, puto, inprimis: *ne quietur hic*. Tandem μῆδ' ἔτι Mor. Harl. margo Steph. f. ex Etymol. Mosq. 1. Vrat. a. probante Wallenb. ad Paraphr. p. 70. Videtur et μῆδέ τι scriptum fuisse.

436. ἐγγυαλίζει. Etiam sic Ven. cum Sch. A. B. L. Monetur tamen a Sch. A. ἐγγυαλίζε esse lectionem Aristarcheam, quam et Apollonius Rhodius habet et Aristophanis εἰδοσις. Sane parum refert; quoties tamen lego, sensus meus mihi offert tempus praesens. in Vrat. a. erat ἐγγυαλίξῃ.

439. ἀθρόοι. Etymol. in h. v. laudat versum et scribit ἀθρόοι. Erat haec Aristarchi scriptura, qui ab ἀμυ

ducebat et θρόος; tumultus et turba. Mirum tamen h. l. in grammaticis quos habemus, hoc non occurrere, nec memorari nisi ad Il. E, 38 et Od. A, 27. Tuetur asperum Knight p. 92.

440. ἴομεν, ὅφρα καὶ θᾶσσον ἐγείρομεν δέδυν' Ἀργαί. cui nil respondet in Scholiis; nec constat de lectione Zenodoti reiecta. Forte fuit ἐ — respectu τοῦ ἐγείρομεν ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. Ven. A. habet ἀγείρωμεν vt Townl. ἀγείρομεν. Sed ἀγείρειν μάχην non dicitur vt συνάγειν. De coniunctiui nota ω mutata in ο, vt. et in ἴομεν pro ἴωμεν v. Excurs. ad A, 66. 67. Hoc tamen loco ἴομεν potest esse pro εἰσόμεθα, et ὅφρα cum indicatio potuit fungi.

442. κέλευσε Vrat. b. κέλευε. a m. pr. et vn. Vindob.

443. κάρη κομόωντας scribit nunc diserte m. Lipsi. vide sup. 11.

444. οἱ δ' ἠγείροντο ab ἀγείρεσθαι non ab ἐγείρεσθαι.

446. Φῶνεν κρίνοντες; adscripsit Apollon. Lex. διακρίνοντες.

447. αἰγίδ' — ἀγήραον vulgata erat lectio, etiam codd. Aristarchus ἀγήρων (sic enim leg. in Sch. A.) cum Aristotele et Aristophane. Sch. A. L. Iterum varietas bēcurrit inf. Θ, 539. Vulgaris forma ἀγήραος passim in Odyssea sine varietate habetur. At sunt loca inspicienda, in quibus metrum contractionem suadere videri potest. Od. E, 218 — σὺ δ' ἄθανατος καὶ ἀγήρας; H, 94 ἄθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρας ἡμάτα πάντα. Sic et Il. P, 444 Τρῆϊς δ' ἐστὼν ἀγήρω τ' ἄθανάτω τε. et in nobilibus VII. Il. M, 323. Etsi in his omnibus locum habere potuit antiquior vsus scribendi voces integras, et contractas pronuntiandi; quae grammatici ex suo vsu et iudicio rescrixerunt.

Iam quod ad formam et vsum loquendi antiquum spectat, quandoquidem notio diuinæ naturae per haec duo declarari solebat, perpetuam vitam et aeternam iuventutem: ἄθανατον καὶ ἀγήραον εἶναι, (vt Θ, 538. M,

323. cf. ad N, 22) translatum hoc inde est ad omnem durationem, etiam ex materiae soliditate ac firmitate. Est adeo aurum ἀθάνατον. ἀγήραον. ἄφθιτον. Altera ex parte synonyma sunt cum his τὰ θεῖα, ἀγήρω τ' vn. Vindob.

448. τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσειοι ἡρέθονται. ἡερέθοντο erat lectio Zenodotea, casu seruata in libris scriptis et edd. Nam Aristarchea est ἡερέθονται, conuenientior hactenus, quod in dea hoc ipsum ornamentum perpetuum manere putandum est. Extat quoque illa in codd. non modo in Veneto et Sch. Leid. et in Eust. verum et in vtroque Oxon. Cant. duob. Vindob. Agnoscunt quoque ἡερέθονται Apollon. Hesych. Etymologus, et iterum inf. Γ, 108. 231. Φ, 12. et si et ibi lectio variat, etiam in Apollon. Rh. Arg. Possis forte dubitare, qua analogia ἀερέθουμαι fieri potuerit ἡερέθουμαι in praesenti. Sunt tamen alia quoque exempla, vt ἡλαίνω apud Callim. in Di. 251. ἡλάσσω inf. vl. 470 vbi v.

θύσανοι vbique redduntur ἡροσσοί, κόρυμβοι. Eadem ὦαι, λέγναι. vnde χιτῶνα λεγνῶτον tribuit Dianae Callim. in Di. 12. vbi cf. Schol.

Versum 448 ante oculos habuit Iulian. Epist. ad Serapion. extr. Excitat eum Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IX, 8. vbi docet ἑκατὸν esse multa.

De aegide non vbique facile est definire, clipeus ne an thorax sit intelligendus; videtur tamen h. l. cum ipso discursu ad ordinandas copias conuenire clipeus, σὺν τῇ παρθιάσσουσα — Ita quoque E, 738. vbi v. O, 308—311. P, 593 et Σ, 203. 4. vbi ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὅμοιοι φθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσιν. quod vtiq. de clipeo dici solet. Terrorem autem facile iniicere potuit clipeus, aere solis radios excipiente, oculis aduersarii intentus. Eundem itaque terrorem memorat poeta in aegide. Nunc tamen aegide mota Athene virtutem in animis excitare putanda est. Sic et in Sc. Herc. 353 equis currui Herculis iunctis: ἐν γὰρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, αἰγίδ' ἀνασείουσα.

450. σὺν τῇ καιφάσσουσα διέσσυτο — ruebat per copias, διήρχετο. De καιφάσσειν multa sunt in Schol. et Lexicis disputata, et iam in Apollon. Lex. Sufficit, esse ενδουσιαστικῶς ὀρμᾶν. Scilicet a Φάος, lux, est. Φάω, vnde Φάσσω. καιφάσσω (ex Φαφάσσω) celeri motu mi-
co. Inf. E, 803 est εκκαιφάσσω. De fulgure dixit Apol-
lon. Arg. III, 1265 Φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αὐθῆρος αἴτ-
σουσαν χειμαρὶν στερεπὴν θάμινον μετακαιφάσσεσθαι ἐν
νεφέων et IV, 1442 καίφασσε δὲ, τὸν δ' ἀνὰ χῶρον ὕ-
δαρ ἐξέρων. Sch. ἀντὶ τοῦ, ενδουσιωδῶς ἐφέρετο. Apud
Hippocratem etiam est καιφάσσειν, παραφρονεῖν, et ἀλ-
λοφάσσειν secundum Galen. in Glossis Hippocr. Ductum
hinc παμφαλῶν ap. Apollon. II, 127. vbi v. Schol. do-
ctum.

451. ἐν δὲ σθένος ὤρσεν ἐκάστω καρδίῃ. duplici da-
tuo; Homericō more. Corruptum erat ἐκάστω, in Ald.
i. et hinc in ceteris: cum tamen ἐκάστω legatur A, 11
et E, 151. vbi hi duo versus iterum appositi sunt, item
b. l. in Eustath. et in ed. Flor. assentiunt codd. boni
omnes, Iure adeo lectio haec restituta iam est a Wolfio.

452. ἄλληκτον. Ante Barnes ἄλληκτον non tam anti-
quitatis auctoritate quam metri incuria; nam et codices
variant. Etiam ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac.
III, 2.

453. 454 ✕ (potius ✕) quia duo hi versus h. l.
recte, minus bene A, 13. 14 leguntur. Ammonius p.
115 ex h. l. docet πατρίδα esse, non modo πόλιν sed
et χώραν.

455. Ἦύτε πῦρ αἰθῆλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. ap-
pictus asteriscus ✕ nec apparet qua de causa. Sane
quidem inf. A, 155 ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰθῆλον ἐν ἀξύλῳ ἐμ-
πέση ὕλη. spectatne ad epitheta ἀξύλῳ et ἀσπέτῳ va-
riata?

πῦρ αἰθῆλον versu laudato explicat Apollon. Lex. τὸν
(immo τὸ) αἰθλοποιόν. recte, modo teneas esse ex αἰθῆς
ab εἶδω, quod visui eripit abolendo. v. Etymol. et Eu-
stath. cum Schol. cf. Porphy. Qu. Hom. 26. Est ignis

epitheton iterum I, 436. Alibi est perniciosus, vt E, 880 et al. Primitiua notio ap. Apollon. Arg. IV, 681 occurrit: Φυὴν αἰδήλοισι, de obscura forma.

456. ὄρεος ἐν κορυφῇ. In Vrat. a. ἐκ κορυφῆς. Viadob. ἐν κορυφῇ.

457. ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ — vt iungantur ἀπὸ χαλκοῦ τῶν ἐρχ. nisi malis absolute positum: ὥς τῶν ἐρχομένων, ἀπὸ χ. Olim edebatur: ὥς τῶν, ἐρχομένων ἀπο. χ. Primus emendauit Oxon. ed. 1695. In Vrat. a. ὡς τῶνδ' ἐρχ. χαλκὸς θεσπέσιος ἐστὶ θεῖος, θαυμαστός, adeoque pro simplici *ingens*.

458. οὐρανὸν ἦε. Erat in Flor. quod et codd. habent, Vrat. c. et al. etiam ἦε scriptum; pro quo male ἦε in Ald. 1. 2. et cet. adhaesit hoc vitium edd. etiam Turneb. etsi Romana dederat ἦε, quod Steph. reduxit, Mox 459 καὶ ὥς. Viadob. Alteri.

461. Ἀσίω ἐν λειμῶνι. Ita veteres legerunt, vti ex Ven. et ex Schol. et Eust. et Etymol. patet, vt Ἀσία secundus casus sit ab ὁ Ἀσίας, (vt ὁ Αἰνείας) αα, εω, Ἀσίω, quod vulgo Ἀσίου. cf. ad Herod. IV, 45. Eustath. ad Dionys. 620. Stephan. Byz. h. v. Laudant Schol. A. et L. Herodianum ἐν τῇ κατόλῳ, et Ptolemaeum de Synagoge (ἐν τῇ περὶ τῆς συναγωγῆς) et in Schol. Ed. Orus ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. In Strabone XIII, p. 931 A. vbi versus assertur, ambiguum esse potest, at XIV, p. 961 C. manifestum est, etiam eum Ἀσίω legisse, Ἀσίᾳ herois. Etiam in Schol. Aristoph. Acharn. 68 vbi duo VII. recitantur γυνὴ δέ ἐστι τὸ Ἀσίω. Fuit igitur Asia aliquis, Cotyis, aut verius, Atyis filius, Manis nepos. Ab hoc Asiam dictam tradebant Lydi; contra Graeci, ab Asia Promethei filia. Locus classicus est Herodoti IV, 45. vnicus fons e quo ceteri hauserunt omnes; nisi forte fuerunt alia in Xanthi Lydiacis. In Schol. A. memoratur alius scriptor Christodorus ἐν τοῖς Ἀνδραχτοῖς, e quo mater Asiae editur Myio; vix ille habendus pro scriptore valde antiquo. Potuit is esse idem Chrestodorus, Coptus, cuius ecphrasia statuarum Zeuxippi in Anthol. gr.

habemus; carmen pro more saeculi istius conscriptum videtur ex antiquioribus scriptoribus admixta farragine commentorum seriorum. Versus eius adscribam:

— Κότυς λευκώλενον ἄλλην

ἔγχετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὐνομα Μυῖω,

ἢ δ' Ἀσίην τέως νοῦρον.

(rescripsi Μῶνω pro Μυῖαν) Nescio an eidem debeantur ea, quae sequuntur, Asiae et Penthesileae filium fuisse Caystrum, qui Ascalone! Perceto duxerit, e qua suscepta Semiramis. Verum haec seriora commenta sapiunt. Eustathius eadem Scholia ante oculos habuit. In etymo Asiae frustra laborarunt viri docti magno dissenso: collecta vide ab Eustath. in Dionys. Perieg. 620. Wesseling. ad Herod. l. c. p. 300, 56. Steph. Byz. in Ἀσία. Quicquid est, patet saltem hoc, ut aliarum terrarum nomina a singulari aliquo tractu nomen acceperunt, ita Asiae nomen primum inter Maeones seu Lydos ortum esse, quo designarunt tractum Lydiae ad Caystrum; quae est *Asia Lydiae*; v. Schol. Apollon. Arg. II, 779. Solent veteres regionum nomina fere petere a rege aliquo seu heroe; itaque nomen Asiae ab Asia aliquo. Cumque Lydi metallis et opibus aucti ab his oris antiquissima commercia et navigationes facerent, nomen illi Asiae in Graeciam afferre facile potuere, quo primum litus Graecis ex aduerso in Oriente situm, tum terra continens appellaretur. Est adeo hic λευκῶν Ἀσίῳ tractus ille nobilissimus, et frequentatum hinc est poetis Asiam de Lydia dicere; Ἀσίς ἡπειρος pro Lydia est ap. Apollon. Arg. II, 779. vbi v. Schol. qui memorat eitharam dictam esse Ἀσίαν, *Lydiam*, quia a Lydis inventa est; Ἀσίς illa est ap. Hesych. vbi v. Not. cum fragm. e Bibl. Coislin.

Post haec omnia de lectione menendum est. Lectio vulgata edd. erat Ἀσίῳ ἐν λευκῶν, inde ab Ald. r. iam in Flor. est Ἀσίῳ. agnoscunt quoque eam Schol. br. vt et in Sch. B. L. aliorum esse ea lectio memoratur, cum putido commento, ab Ἀσίς, Ἰλός, ductum no-

men esse. Praesidium ei lectioni esse videtur in Virgilio, qui *Asia prata* dixit Ge. I, 383. Est quoque poetico sermoni hoc propius, quam alterum, Ἀσίω, Ἀσίου λειμῶν, *Asii alioviui campus*, quod historico conuenit. Habet ille Asias heros auctoritatem grauissimam Herodoti, l. c. e quo tamen petitus ille esse potest ab ipsis grammaticis Alexandrinis et in poetam illatus.

462. ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. Vulgatam erat ἀγαλλόμεναι, (vt ἐθνεα — ἀγαλλόμεναι ad τὸ σημαίνονμεν spectaret, αἱ ὄρνιθες) nec tamen nisi inde a Turnebo, quem Steph. sequutus est, ex auctoritate suspicor ed. Rom. Expressum quoque sic in Plutarcho de Homer. poesi; nec displicet lectio grammaticis Schol. B. L. At Aristarchea esse traditur altera lectio ἀγαλλόμενα in Sch. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν ap. Eustath. habetque ea auctoritatem optimorum codd. Eton. a pr. m. Barocc. Vrat. b. c. A. et ipsius Veneti. tum edd. Flor. Aldd. mutata illa forte ab iis, qui metro male metuebant. Sequitur quoque προκαθίζοντων, non, προκαθίζουσῶν. quod Bentl. quoque obseruat.

ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. laetantes, (nam absolute ponitur: v. ap. Lennep. ad Coluth. p. 205) laetitiam significantes (σὺν) πτερύγεσσι, διὰ πτερόγων, πτέρυξι, alarum plausu. Est simile Virgilianum Aen. III, 226 *magis quatiunt clangoribus alas*. Nam clangor, et κλαγγή, est vocis, puto, non alae; quod de iisdem Harpyiis Apollon. II, 269 ἐσσεύοντο κλαγγῇ.

463. κλαγγηδὸν προκαθίζόντων. αὐτῶν καθίζόντων ἄλλων πρὸ ἄλλων. Iunctura totius loci et interpunctio varia esse potest. Vt vulgo fit, iunguntur ὥστ' ὄρνιθων ἐθνεα πολλὰ — ἐνθα καὶ ἐνθα ποτῶνται. Ita durius hoc κλαγγηδὸν προκαθίζόντων sc. αὐτῶν interpositum est, cum mollius esset προκαθίζοντα, σμ. aut κλαγγηδὸν δὲ προκαθίζόντων σμαραγεῖ λειμῶν. Veteres iungere, quantum o Schol. assequi licet; ὥστ' ἐθνεα πολλὰ sc. προχεῖται, ὥς τῶν ἐθνεα πολλὰ προχέοντο vs. 464. 465. magis hoc ex poetica ratione. Ita vs. 462. 463 sunt extra structuram

et παρενθετα. variata quoque structura pro πλαγγηδόν τε προκαθίζουσι, σμαραγαί τε λειμών. vel σμαραγαί τε λειμών, προκαθίζοντων αὐτῶν. Illi tamen προκαθίζοντων iungere cum ὀρνίθων πετσηνῶν, v. 459. adeoque locum sic interpunxisse videntur, vt solum, v. 462 ἐνθα καὶ ἐνθα parenthesi includerent. προκαθεζόντων vn. Vindob.

465. ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον. Καμάνδριον, et 467 Καμανδρίῳ m. Mori, duo Oxon. Harl. Lipf. Townl. cum Ald. 1. et Rom. Sic et alibi. agnoscit quoque Eustath. nec facile dixeris, vtrum Ionibus pronuntiatum fuerit.

467. ξ — fed in Schol. A. nulla στιγμής causa redditur; sed respexit haud dubie Καμανδρίῳ vt alii scribebant, et adhuc in codd. parte legitur. Argutantur B. L. in epitheto ἀνθεμόεντι. si floribus solum abundat, strepitum pedum audiri non posse. ἔσαν δ' ἐν λειμῶνι. Vrat. a. ἔσαν τ'. Etymol. ἔσαν in h. v.

468. ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεταί ὥρη. Vt semel de γίνεταί moneam, pro quo γίνεταί scribitur, perpetua varietate, etiam vnus eiusdemque editionis, multo magis codicum, vt h. l. et vbique fere, hoc vnum apponam: cum nihil intersit, vtrum eligas, modo per totum carmen retineas, me retinuisse γίνεταί tanquam antiquius; cum γίνεταί sit mollius adeoque vsu lenitum et aetate serius; nec assentior Eustathio contrarium afferenti p. 1064, 2. Idem euenisse statuo in γιγνώσκειν et γινώσκω. Antiquius esse γν patet ex ἔγνων a γνῶμι. γνῶω. γνῶέω. vnde serius factum νοέω. cf. ad Z, 191. Sicque in aliis. Statuendum enim est, antiquiora esse horridiora.

γίνεταί ὥρη vbique ita legitur, etiam ap. Maxim. Tyr. disl. XIII, p. 242. Lucianus tamen Reuivisc. 42 laudat ἥρι. memoriae vitio, aiunt Barn. Clarke, Ernesti. Probandum tamen videri potest, cum versu inde tertio 471 iterum ὥρη occurrat, et cum epitheto, quod hic requiras: ὥρη ἐν εἰαρινῇ. Potest quoque ὥρη repetitum videri ex altero loco Od. I, 51. vbi idem versus legi-

ταρ. ὅσα Φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεταί ὥρη. Enimvero vet-
lus sic cum vitio metri exiret in γίνεταί φηρι.

469. ✕ nescio quo spectet asteriscus. Observant
grammatici „anacoluthon ἥντε, τόσσα. cum deberet esse
ἔσα — τόσα.“ At centies comparatio variatur aut per
ellipsis instituitur, ut in eo ipso, quod laudatur Θ, 551
— 556 ὥς δ' ἐτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα — τόσσα μασηγὺν μέων
etc. Est igitur et h. l. dictum pro vulgari ὅσα ἐθνεα
μυιάων, τόσσοι ἐπὶ Τρ. vel pro ἥντε πολλὰ, — ὥς πολ-
λοὶ ὁμοίως πολλοί. De voc. ἀεινάων v. sup. ad vl. 87.

470. αὔτε κατὰ σταθμὸν ποίμνηϊον ἡλάσκουσιν. σταθ-
μὸν, ἔκφυλιν. Sch. Eustath. —

ἡλάσκειν ab ἀλᾶν. ἀλᾶσθαι, h. κλαυᾶν, ductum ef-
fe vix dubites; veteres tamen ab εἰλεῖν ducunt, περὶ
τὸν αὐτὸν τόπον εἰλεῖσθαι, perperam, Schol. Eustath. Ety-
mol., et Apollon. Lex. h. v. vbi v. Toll. p. 330. Est
quoque εἰλάσκουσιν in vno Vindob. In Sch. Apoll. Arg.
I, 272 forma comparatur cum ἡγηλάζω, ἡγηλάσκω ex
ἄγω. paullo supra ἡερέσθαι vl. 448.

471. ὥρη ἐν εἰαρινῇ. haud dubie sic legitur ex in-
terpolatione, extrito digamma; satis enim constat fuisse
antiquius φαρ, φηρ, φειαρινος. vnde secundum Varro-
nem Ber. Fer. Inf. Θ, 307 νοτήσι τε φειαρινήσι. Prae-
iuit Bentl. emendando ὥρη φειαρινῇ. Sic et sine ἐν re-
peries ὥρη χειμερίῃ Od. E, 486. Hesiod. Erg. 494. 534.
et ἔαρος ὥρη inf. Z, 148. Similiter ἡματι σκουσῶ et alia
sine ἐν. ὅτε — δεύει. vn. Vindob. δεύη.

473. διαβράϊσαι μεμαῶτες. διαφθεῖραι Hesych. et Ety-
mol. h. v. plenius est I, 78 adiecto στρατόν.

474. Iterum asteriscus praefixus ✕ vt 455. 469.
480.

475. ῥεῖτα διακρίνωσιν. auctoritati codicum in hoc erat
parendum; ita enim legunt Cant. Laud. Eton. Ven. Lips.
Vrat. tres, Townl. Mosc. 1. ed. Flor. διακρίνουσι Barocc.
Vulgatum per edd. erat inde ab Ald. 1. et Rom. διακρι-
νέωσι. quod tamen per se non aduersatur Ionicae ratio-
ni resoluendi talia verba, quoq. sit vt syllaba in priore

formae producta corripiatur: quod passim notabimus. Triplex varietas est quoque in codd. Vindob.

477. *μετὰ δὲ*, h. e. *μετὰ τούτοις τοῖς ἡγεμόσιν*. ἐν αὐτοῖς διεκέσμευ αὐτούς (τούς Ἀχαιοὺς) Ἀγαμέμνων, vñ adeo diuellenda non sint, vt suppleatur ἦν,

478. g. Versus recitat et comparationem οὐ προπόν, τῶς οὐδὲ πιθανῶς fieri iudicat Plut. de fort. Alex. II, p. 342 extr. philosophico tamen iudicio; non poetico.

479. Ἄρει δὲ ζώνην. Harl. Ἄρει τε. Quae ζώνη h. l. sit, quaeras merito; nam Agamemnonem gestasse zonam talem aut ita cinxisse, vt Mars solet, frigus esset; de parte corporis agitur. Schol. Ven. tacent. Sch. br. ἦτοι τὸ κατὰ ζῶμα μέρος, ἢ τὴν ὄπισθιν ἀπὸ μέρους. minus ambigue Apollon. Lex. ζώνη. ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ἐν οἷον τε ζώνησθαι. Idem diserte Etymologus, adscripto versu; τὸ τοῦ σώματος μέρος. Scilicet, quod inf. ad Δ, 132 videbimus, thorax ad ilia pertingit; vbi bakteus ei iniectus est, ζωστήρ et ζώνη; subtextum est extremae thoracis parti ζῶμα ad inguina tegenda, fascia, μίτρα. Est adeo h. l. ea pars corporis, quae cincta est balteo, quae cingitur thorax, intus munita ζώματι.

Ceterum de comparatione hac per varias corporis partes instituta ita statuo: eam habere vim ad animum; subtiliori tamen sensui haud satis se probare; mens enim per tria haec distincta a magnitudine totius formae aberat et aegre formam aliquam, forte disparem, componit ex tam diuersis partibus. Melius ad animi dotes talem comparationem transferas, vti Plutarch. de Alex. virt. p. 342. F. 343. Alexandrum ait habuisse magnanimitatem Cyri; moderationem Agesilai et sic porro. Eustathius tamen cum Porphyrio in Sch. Leid. ζώνην de tota ἀπλῶς, armatura accipiunt, etiam Paulan. τὴν σκευὴν τῶν ὀπλων. lib. IX, 17 pr. vt ζώνησθαι est, armare se. Alio modo Porphyrius laborat in eo, quod poeta in Agamemnonis specie describenda desinit comparatione in taurum, a qua paullo ante exorsus. Scilicet tam exquisitum decori sensum in Homero quis requirat!

480. ⚡ De hoc asterisco v. ad 474. At diplex, et-
li Scholion excidit, spectauit forte ad comparisonem
Agamemnonis cum tauro: in qua tantum corporis vasti
species insignis et eminens respicitur. Est particula Scho-
lii ad h. l. apud Suidam in voc. *εὔρε*.

481. *βόεσσι μετακρέπει ἀγρομένῃσι*. Disputant Bar-
nes et Clarke super altera lectione *ἀγρομένοισι*, quasi
haec ex codd. demum adoptanda sit. Atqui *ἀγρομένοισι*
iam inde ab Ald. sec. fuit lectum; habet quoque ed.
Rom. licet *ἀγρομένησιν* Flor. cum Ald. 1. exhibuissent, et
ex iis correctae sunt Louan. Turneb. Steph. auctoritatem
addunt cod. Ven. Eustath. in suo, Dio Chryf. Or. II,
p. 96. At *ἀγρομένοισι* alii codd. Barocc. Eton. Vrat. A. vn.
Vindob. Variat lectio etiam apud Aelian. H. An. XI, 10.
Verum vindicias secundum prius illud *ἀγρομένησιν* dat,
quod vsui nostri poetae conuenit, modo grammaticè modo
ad τὸ νοητὸν genera variare; inprimis in animantibus: Res
saepè obseruata a viris doctis, etiam ab Ernesti.

482. *ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι. εὐπρεπέ'* Cantabr.

484. (⚡ excidit) Zenodotus γρ. *Ὀλυμπιάδες βαθύ-
πολποι*. „At nusquam poeta Graecas mulieres hoc nomi-
ne insigniuit; itaque nec Musas.“ Scilicet tantum Tro-
ianis mulieribus hoc tribuitur Jl. Σ, 122. vbi cf. V. L,
339. Ω, 215. Haec A. add. Eust. ad h. l. et ad Σ, 339
item Etymol. in h. v. Arguta magis quam vera repre-
hensio: cum et per se Musae, vt quaeuis alia dea seu
mulier, non male *βαθύπολος* propter amplam pallam
dicatur, tum *Μοῦσαι βαθύπολοι* obuiaae sint in Pindaro
P. I, 123.

Porro *ἔσπετε* scribendum, h. *ἔπετε ἐνίσπετε*. Sch. et
Etymol. h. v. *εἴπατε ἐξηγεῖσθε*. γρ. καὶ *ἐνσπετε* Leid.

Inanis quaestio mouetur a Grammaticis, A. ad h. l.
et ad 490 ab Amst. et Sch. br. cur nunc *Musas* inuocet
poeta, qui, ab initio operis *νηπι* Musam inuocauerat;
at in poetis promiscue hoc fit.

Μῶσαι est vitium ed. Ernesti. non varietas. Melioris
iudicii est Woodii observatio p. 262 quod Musae,

Mnemosynes filiae inuocantur in re antiquae memoriae.

485. εἴ τι quod nonnulli scribunt: παρῆσθε sc. illo tempore. Sed melius, vniuerse de omnibus hoc efferrī A.

486. εἴ (fuit puto εἴ) Est aliquid quod turbet in seqq. idque sensere A. et B. Schol. A. „οὐδέ τι ἴδμεν οἷτινες ἡγεμόνες περισσεύοντος τοῦ τι μορίου. Mox tamen grammaticus ad alteras partes transit, et recte iungit: ἔσπετε νῦν μοι, οἷτινες ἡγεμόνες ἦσαν, et 493 subiungit: ἀρχοὺς δ' αὖ. In Cod. 453 apud Zanettum (est autem is Ven. B. Villoisoni) ad vl. 484—494 appictae sunt litterae, quibus significatur, versuum ordinem esse hunc: ἔσπετε. οἷτινες. ὑμεῖς γάρ — ἡμεῖς δὲ — ἀρχοὺς αὖ — πληθύν δ' — At ne sic quidem tollitur iuncturae hiantis asperitas. Ait enim poeta: *duces se et naues commemorare velle Musarum ope; at multitudinem se recitare non posse, ne decies quidem auctis viribus.* πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. multitudinem intelligit haud dubie, non numerum vniuerse enuntiatum, (v. c. centum millia) sed *singulos milites gregarios*; nam πληθὺς est *turba, plebs*. Atqui, dicas, quis hoc a poeta exigit? multo minus a Musa? Verum vel sic subiicit: *nisi Musae memorent omnes qui ad Troiam fuere. si μὴ Μοῦσαι μνήσωντο, ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.* Haec inepta sunt per se; et infringitur sic oppositio; nam vide sententias: *nisi Musae principes nauesque recitent, equidem qui non interfui, recitare non auserim; enimvero multitudinem non potero enumerare, nisi Musae enumerent.*

Videtur itaque liquere, versus 491. 492 εἴ μὴ — θυγατέρες esse ab interpolatore profectos; suspicor vsq. 488. 489. 490 ab alio, antiquiore, rhapsodo esse insertos; a simplicitate autem Homerica esse profecta tantum haec: ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, — οἷτινες — ἦσαν, vsq. 484. 5. 6. 7. Excipiebant haec: Βοιωτῶν μὲν Πηνελόπειας sq.

οὐδ' εἴ τι duo Oxon. κλέος, Φῆμη. Apollon. Lex.

488. πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μύθησομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Bentleius emendat *μυθήσωμ'*, forte quia sequitur *ὀνομήνω*. Atqui ea, quae nunc leguntur, inter Homerica esse referenda, censeo: futura indic. et aoristi subiunctiui eodem loco haberi, saepe monui; inter soloeca refert id grammaticus ad calcem Ammonii p. 200. videntur alii *ὀνομήνω* pro futuro habere, vt Mofc. i. gl. καθ' ἑκαστον ὀνομάσω. Reperio tamen *μυθήσωμ'* etiam scriptum esse apud Dion. Cass. LXXVII, b. vbi enumeratis Antonini iussu factis caedibus pergit: πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μύθησωμ' οὐδ' ὀνομήνω, quos occidit ille. *μύθησομαι* ἂν per οὐ *μυθησαίμην* reddit Anonym. ad calc. Ammonii p. 200.

489. (excidit ξ-) notata hyperbole, Homero propria, cum respectu ad eos, qui hos versus sustulere. Ita enim quoque Od. M, 78 οὐδ' εἴ οἱ χεῖρες γε εἰκόσι καὶ πόδες εἴεν. frequentati autem versus passim, vt a Diogene Or. XXXII, p. 66g R. Melius ab hominibus ad rerum narrandarum copiam, transtulit Virgil. noto loco Ge. II, 42 *Non ego cuncta meis amplecti versibus opto*, *Non, mihi si linguae centum sint, oraue centum.*

490. Φωνή δ' ἄρρηκτος στερεά, ισχυρά, eo modo dicta est, vt Latini *pulmones rumpi* dicunt adeoque vocem debilitari.

492. *μνησαίαθ' ὅσσι*. Apud Eustath. *μνήσωσιν ἦτοι ἀναμνήσωσι* p. 260, l. 27. Minus caute hinc effingit Zenodoteam lectionem: *μνήσωσιν βαθύπολοι* Barnes. Hos duo vll. 491. 492 haud dubie a mala manu illatos esse fateberis, etiamsi de ceteris ambigas. Dixit saltem: vulgus copiarum enarrare se haud posse; duces vero et naues enumerare posse. Vt vero Musae memorent aut recitent, quotquot milites gregarii ad Ilium fuerint, quis ab iis expectet!

493. (fuit ξ-) quod in *προπάσας* abundat πρό. Argutatur in eo Sch. Amst. laudat vocem Schol. Eurip. Phoen. 797 ad *προχόρσεις* pro *χορεύεις*. Totum ver-

sum rhapsodi additamentum esse conicere in promptu est. Non enim naues omnes enarras nec enarrare voluisti aut debuit.

Iam de numero nauium et copiarum quae a multis dicta sunt repetere haud iuuat; videat aliquis vel laudatos ad Virgilii Aen. II, 198 vbi sunt *mille carinae*. Verum numerum ex ipso Homero Thucydides I, 10 conficit, nauium cccc, et subtilius eam constituunt grammatici, ccccxxxvi qui iidem numerum copiarum ita constituunt, vt, cum Boeotorum naues cxx viroꝝ, Philoctetis et Achillis L fuisse tradantur (inf. 719 et II, 170.) mediam ipsi aliquam rationem sequantur, vt, quae adeo totius exercitus centies mille octingentis decem (100,810) viris constiterit, quibus XXIX duces accensendi sint. Ita Schol. Lips. ad 488. Eustath. ad e. v. Amst. et Reg. ad 494. Tzetz. Antehom. 192. Alio loco (ad v. 122. V. L.) alios aliter tradere vidimus. Possint plura hac de re disputari; sed qua cum vtilitate, non apparet. Inierat quoque numerum ducum Porphyrius Achiuorum, videratque esse eos numero XLVII e quibus XIV ad Troiam obierant. Omnino videtur etiam hic in memoriam reuocandum esse quod alias aliquoties monui: Homerum in ipsa re, bello ac pugna, heroum nominibus et factis praecipuis, famam aliquam antiquitus acceptam sequi, at in iis, quae ad exponendum ornandumque facerent, ex ingenio suo pendere videri: adeoque non tam probabile, quam necesse esse, vt in specie ac dignitate rerum gestarum augenda, etiam in locorum situ ornando ac variando, et in hominum nauiumque copia amplificanda, multum sibi permiserit; neque adeo in iis, quae extra historiae, fama rerum accepta constitutae, fines sunt, narrata ab Homero reuocari posse ad eam fidem historicam, qualis illa circumscribitur istis aetatibus, quibus mandari litteris et perscribi rerum gestarum memoria coepit.

Sequitur inde a 494 Βιογραφία, huc ut in aliis libris
inscribitur, Κατάλογος νηῶν,

Catalogus nauium

h. e. recensio copiarum: quae in aciem eductae fuere. Quae in eo probes, sunt varietas, suauitas, ornatus, et epithetis naturas locorum et hominum declarantibus, narrationibus et fabulis interpositis. Quod ab usu historico et geographico ille se commendat: quo nomine ille passim celebratur: (v. Wood p. 72. cap. de geographia Homeri) ad poetices laudem non spectat. Debit sane Graecis haec libri pars esse iucunda propter memoriam et famam maiorum, aut locorum, quae memorantur, veritatem et naturam ad veritatem adumbratam: qua effectum, ut in controuersis de finibus ad Homerum provocatum esse narretur: v. Sch. B. et L. Eust. p. 263, 27. Quid? quod Cercidas qui Megalopolitanis leges scripsit, catalogum nauium pueros ediscere iussit: quod a Porphyrio, a Proclo et Eustathio traditur.

Disputatum est super ordine, quem in recensu sequitur, magnaeque hoc ei cessit laudi, quod a Boeotis exorsus per vicinos populos procedit: Strab. I, p. 47. Macrobian. V, 15. Geographi ea esset commendatio, non poetae; seruauit istam vicinorum populorum successionem, tanquam opportunam, facilem et expeditam. Nec tamen propterea ei posthabendus erat Virgilius, qui per stirpes recensum facit, ut primo populos Graeca origine, tum Italicas gentes enarret: lib. VIII et X. y. Exc. VIII ad Aen. VIII et Exc. I ad X. Quod non animaduersum iudicia virorum doctorum conturbauit. Probabilior esset ratio, poetam obseruasse eum ordinem, qui nauium in statione fuerit; ut etiam inde constet, eo ordine, quo poeta narrat, classem dispositam fuisse; quo illud spectare potest quod Thessalos cum Achille ultimo loco narrat, quos constat dextram castrorum partem seruasse. Etiam Phocenses dicuntur proximum a Boeotis locum tenuisse 525. 6. et Salaminii adstitisse Atheniensibus 558 in versu controuerso. Sunt tamen alia quae ad similem ordinem haud facile reuocentur.

Orditur autem a Boeotis; possis coniectare, quia ii primo loco in aciem exierant; et quia in sinistro cornu constiterunt, a quibus versus dextram proximi stabant Orchomenii, ab his Phocenses et sic porro; sed, cum nullum eius rei vestigium aliud sit, probabilius est, poetam hoc sequutum esse, quod Aulis, unde classis exierat, in Boeotorum finibus sita erat. Vanas causas alias commenti sunt veteres. v. ap. Sch. et Eust. Fereamus saltem Aristarchum, quod non ἐκ τινος παρατηρήσεως a Boeotis exorsus est, ἀλλὰ κατὰ ἐπιφοράν, ἥτοι κατὰ τινὰ Φορὰν καὶ τύχην. vt Sch. et Eustath. Recte idem dictis adiecerat: εἰ γὰρ καὶ ἀπ' ἄλλου ἔθνους ἤρξατο; ἐζητοῦμεν ἂν τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς. v. Commentationem de acie HomERICA: quae partim ad stirpium, partim ad situs terrarum, unde aduenerant, partim ad ordinis et loci, quem tenebant copiae, rationem instituta esse videtur.

Quod tandem ad enuntiationem attinet, mira haec est sermonis, quo vitur poeta, felicitas, quod nomina haec locorum carmine commode reddi, et soni lenitate auribus placere poterant. Debetur tamen poetae ea laus, quam et Dionys. Halic. de compos. §. 16. cum Deme. tr. de enuntiat. f. 54. in eum cumulauit, quod et commode collocando ac contexendo et multa ac varia interponendo, partim ex antiquitate, partim ex locorum situ, modo per epitheta, modo per sonorum suauitatem, etiam per copulas, nominibus illis dignitatem addidit, etsi in magna orationis simplicitate, repetitis saepe iisdem verbis nec variatis: ἔναιον. εἶχον. ἔποντο.

Omnino autem de nominibus locorum iam ab initio notandum est, nisi alia, inprimis epitheta, eo duxerint, non esse de urbibus et oppidis munitis, aut muro et vallo inclusis, cogitandum; ista enim aetate Graecia habitata fuit partim per pagos ac vicos, partim per stirpes et familias longo terrarum tractu sparsim habitantes; fuere tamen, quod ipsa res suadere debuit, multae habitationes, πόλεις, in colle aut rûpe positae.

Iam *fines terrarum* et *situs locorum* accurate excutere velle, a poetae interpretatione esset alienum, quae non nisi ea postulat, quibus effici potest, primo loco, ut legentis animus notiones habeat claras, a locorum situ haud prorsum aberrantes nec turbatas et confusas; altero loco, ut ea, quae ad doctrinam et ingenium poetae declarandum spectant, digito monstrat, et ad notitias rerum, quae ex scriptore peti possunt, animos legentium aduertat. Mihi imprimis id agendum erat, ut cum Strabo et Stephanus Byz. veteres grammaticos ad Catalogum exscripsissent, colligerem ex iis ea quae ad Homeri lectionem et doctrinam Homericam reuocanda aut essent aut videri possent. De ceteris adeunda sunt scripta, in quibus ante aliquot annos *de Geographia Homeri* docte fuit disputatum; quandoquidem in Georgia Augusta ea quaestio in a. LXXXVII. edicta fuerat praemio proposito, quod tulit C. T. G. Schoenemann, qui ad singula fere poterat laudari; accesserant ad victoriam Aug. Guil. Schlegel et Hermann Schlichtshorst, quorum libelli extant. Fundus omnis accuratioris disputationis est Strabo. Multa quoque constituit Gattererus, Collega noster, doctissimus omnis historiae interpres.

Ceteram, ut ad critica nunc descendam, Recensus hic copiarum et nauium, num a primo carminis auctore profectus sit, an serius accesserit, an ex singulari carmine adoptatus et in epos nostrum redactus et insertus fuerit, quis pronuntiare auit! Hariolari licet multa; quod asseuerari possit, video nihil. Qui autem dubitat, nondum verum inuenisse aut excogitasse videri potest. Ab antiquis tanquam singularem aliquam carminis particulam, eam esse habitam, satis constat. Singularem quoque grammaticorum operam sibi ea vindicauit, et fuere, qui carmen paucorum versuum spissis voluminibus illustrarent: ὥς ἐν βραχέας τινὸς πρόχεις πολυτίμητον (lege πολύμιτον, multis liciis textum) ὑποδείξασθαι πᾶν πλοὺν φιλοτιμησάμενοι, ut ait Eustath. p. 369 extr. Me-

moratur (ap. Eustath. quoque p. 263) Menogenes; qui Catalogum nauium libris XXII illustravit, et Apollodorus libris XII *περὶ νεῶν*, (male scriptus *Ἀπολλώνιος*; ap. Schol. Il. Θ, 284) quem librum vtinam integrum haberemus! conquisiui eius fragmenta et disposui Vol. III. Biblioth. Apollod. p. 1099 sq. Transtulerat ille pleraque e Demetrio Scepsio; id quod Strabo monuit lib. VIII, 522 A. *καρ' οὐ μεταφέρει τὰ πλείστα*. Quod tamen tantum in rebus Troianis fieri potuit; nam scripserat Demetrius XXX libris *στίχων ἐξήγησιν μικρῶν πλείονων ἐξήκοντα τοῦ Καταλόγου τῶν Τρώων*, ut ait Strabo XHI, p. 900 B. scilicet inde a vl. 819. etsi etiam in locis Graeciae illustrandis aliquoties eum laudari memini. In Cod. Madrit. ap. Iriarte p. 233 habetur inter alia *εἰς τὴν Βοιωτίαν τοῦ Ὀμήρου* Commentarius. Apollodori esse ille suspicatur. Verum exordium, quod adscripsit, idem est, quod in Schol. Lips. ad B, 488 legitur.

Nunc, quae ad illustrationem faciant, maximam partem ex Strabone, qui Apollodorum ante oculos habuit; et ex Pausania sunt petenda: etsi hic nec Apollodorum nec Strabonem legisse videtur. In Scholiis paucissima servata sunt ex antiquioribus; id quod non miraberis, si memineris, de verbis potius eorum auctores sollicitos fuisse. Nonnulla delibavit Etymologus; alia sunt in Eustathio, maximam tamen partem petita ea e Strabone et Stephano Byz. *Ἐθνικῶν* auctore, quem tamen Eustathius plenior legerat. Porphyrius ea laude, qua viri docti nonnulli eum cumularunt, multo inferior, vix multa huius generis in suum Commentarium transtulerat; itaque nec in Scholiis aliquid ex iis adhaesit.

Quae notata sunt, spectant pleraque ad nominum *origines* et *urbium conditores*; a quibus illae nomina duxisse creditae sunt; interdum ex antiqua fama; plerumque ex figmento ab ipso nomine ducto. Haec ad poetam non faciunt; itaque nec a me adscribentur. Multa illustrata sunt a Palmertio; adde a Vindingio collecta. Verum nobis ea tantum curae sunt, quae ad Homerum

faciunt, et ad doctrinam Homericam! Non enim interpretamur tantum Homerum; sed et illustramus; et hausta ex eo a veteribus, quantum licet, enotamus. Iam autem omnis antiquae Graeciae, stirpisque Hellenicae, quae in varias gentes familiasque discesserat, notitiae ex hoc quasi fonte Homérico manarunt: vt adeo hic ipse Commentarius primas lineas antiquissimae historiae Hellenicae exhibeat.* At vitia codd. vulgarium in nominibus propriis enotare nolui, ne otium perderem.

494. Boeotis duces praefuere quini, oriundi illi a Boeoto: Sch. B. L. a quo rerum Boeoticarum origines ducuntur. Fuit ille ex *Aeoli stirpe, ad quam maxima heroum pars est referenda*. Stephan. in Ἀσπληδών. Φασὶ γὰρ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι: nisi potius scribendum: τοὺς Βοιωτοὺς πρότερον Αἰολεῖς καλεῖσθαι. Erat autem Boeotus seu Itoni filius, (adeoque Amphictyonis nepos, Deucalionis pronepos) seu Neptuni ex Arne Aeoli filia. v. Steph. Byz. in Βοιωτία. Arne autem nomen dedit vrbi Thessaliae, quam Boeotus inhabitabat. Haec Thessaliae Arne, in mythicis notissima, memoratur in Sc. Herc. 381. cum Helice et Anthrea, et Iolco cum Myrmidonum vrbe; h. e. Phthia; fuere adeo illae eodem tractu terrarum sitae; cf. ibid. 474. 475. Annis a Troia capta LX Boeoti, ad quos sub belli Troiani tempora Cadmei confugerant, vrta cum iis Thessalia pulsi in Boeotiam abiire ibique alteram Arnen condidere, quae an vl. 507 intelligenda sit; ad e. l. videbimus. v. Thucyd. I, 12. Diodor. IV, 67. ybi v. Wessel. Ab hoc inde tempore Aeoles Boeotiam tennere; antea enim ferae gentes stirpis Pelasgicae, in his Aones, eam inhabitabant; permixtae illae posthaec cum Aeolibus: cf. Strabo IX, p. 615 C. 616 A. Cur autem illo tempore Thebani inter Boeotos non primo loco memorentur, videbimus inf. ad vl. 505.

De *Leito* Alectryonis filio (inf. P, 602) et de *Peneleo* cf. Notas ad Apollod. p. 226. Memorantur enim inter procos Helenae. Scilicet, vt hoc interponam, duces

qui in Iliade memorantur plerosque poetae cyclici inter procos Helenae retulere, quos iusiurandum, quo Tyndareo obstricti erant, coegit Helenam repetitum ire. v. Apollod. III, 10, 8. Hygin. f. 81. *Prothoenor* Areilyci f. necatur ab Aiace Oilei f. inf. Z, 450. et *Arcefilas* ab Hectore, O, 329.

495. Κλονίος scribendum est, non Κλονιος, ut iam Barnes monuit, e grammaticorum praecepto saepe iterato, Sch. B. L. Eustath.

Versus 495. 6. recitat Maxim. Tyr. XVI, p. 303. R. A cod. Townlei. qui ex praestantissimis est, totus Catalogus nauium abest; et sequitur continuo post v. 493 initium libri III.

496. οἱ δ' Ἴδριν. ita quoque Strabo legere debuit IX, p. 620 A. et p. 577 B. at fuit olim quoque lectum οἱ Θυρίην. perperam, cum nomen urbis feratur ductum esse ab Hyrieo conditore: Ἴδριν ἀπὸ τοῦ Ἰδρίως. Sch. A. B. L. Eust. Hic versum Hesiodi laudat: ἦν δὲ Ἴδριν Βοιωτὶς τρέφει κούρη. priora in fragm. Hesiodicis leguntur ἐν δὲ Ἴδριν. Emendatiores dat Schol. A. ἦ οἱ Ἴδριν. verum et vltima sunt corrupta; leg. ἦ οἱ Ἰδριν Βοιωτὶς ἔτρεφε κούρη. Innotuit nomen urbis inprimis propter Orionem: v. Noni Apollod. p. 47, 685. 503. Fuit illa haud longe a Tanagra sita. v. Strabo IX, p. 620 A. (404)

496. Ἀλλύα, ab Ἀλλίς, ut contra ab Ἀλλίς, Ἀλλίς, esse scribendum, (ex Euphorione Ἀλλίς τ' ἑσφάραγον laudatur in Sch. A. quod corruptum est: an propter scapulos et Euripum fuit ἐρισφάραγον?) observant Sch. Eust. et Etym. qui et de nomine argutantur, vna cum Stephano Byz. Recitatur v. 496 cum hemistichio ap. Strab. I, p. 18 B. et 269. De ipsa urbe idem videndus IX, 618 B.

497. Notat versum Demetr. f. 54 in quo, ut et in aliis seqq. iterata copula τε facit notionem copulae et magnitudinis paruarum urbium. Σχοῖνόν τε Σκωλόν τε. *Schoenus* cum Schoenunte Arcadiae confunditur a Stephano Byz. qualem nunc habemus. Meliora habet Stra-

bo IX, p. 626 B. *Scolus*, alias ignota; nisi quod ex etymo colligitur, in solo aspero et spinis confito sub Cithaerone urbem sitam fuisse. v. Schol. Eustath. Etymol. Strabo p. 626 B. 627 A. Pausan. IX, 4 extr.

Eteonus, quae postea Scarphe. *πολύκνημον* δὲ ταύτην λέγει, ὡς ὀρεινήν. κνημοὶ γὰρ τὰ κάτω τοῦ ὄρους. Eustath. Schol. et primo loco Strabo p. 627 A.

498. — *Θέσπια* Ven. cum aliis, Vrat. b. Schol. A. ait, mediam produci metri causa; uti quoque hoc sit poeticum quod singulari numero effertur. Laudat Herodianum ἐν τῇ προσῳδίᾳ. Pleniora haec habet Schol. MS. S. German. e quo Excerptum habeo acceptum humanitati Tollii V. C. ad A, 357. vbi πότνια — Ἡραδία-νὸς ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσῳδίᾳ λέγει ὡς Θέσπια διὰ τοῦ ἰγράφεται, ἐπειδὴ εὐρηται συνεσταλμένη ἢ πῖ συλλαβὴ οἶον ὡς καὶ παρὰ Κορίνῃ. „Θέσπια καλλιγένεθλξ, φιλόξε-νε, μουσοφίλητε.“ Pergit Schol. Ven. A. eundem Herodianum ἐν τῷ ἰαῖ τῆς καθολικῆς προσῳδίας laudare Θέσπιαν. Hoc et B. et L. legérant in suis, et Strabo p. 627. At Stephanus Byz. tanquam commune agnoscit Θέσπιαν et plur. *Θεσπιαί*. quod ibidem additur γράφεται καὶ διὰ τῶν Ι, καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίνῃ· non bene accipitur, etiam ab Eust. quasi utrumque apud hanc fiat; sed est interpungendum καὶ ἐκτείνεται. respicit locum Homeri. καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίνῃ· ut in excerpto modo laudato vidimus. Ceterum et hoc est exemplum servatae in nonnullis antiquae scriptionis, vbi necesse non erat, cum ea imputata esset in centenis similibus, Nobilitatae Thespieae Cupidine Praxitelis: de quo Strabo p. 627 C. et Pausan. IX, 26. 27. p. 761. Propter Γραῖαν laudat versum Pausan. IX, 20. vbi *Θεσπείαν* scribitur. Tum *Μυκάλησον*, *Μυκάλισσον* legitur Vrat. a. b. Verum haec et similia vitia annotare vanae et inutilis operae esset.

Graea quae fuerit, iam inter veteres est dubitatum. Eandem, quae mox Tanagra, (cf. Paus. IX, 20.) aut non longe ab ea sitam, ediderant nonnulli; forte nomi-

nis similitudine adducti, Γραιῖαι et Ταναγραῖοι. Tana-
graei quidem in recensu non occurrunt; unde et versus
Euphorionis habetur: „οἱ πλὸν ἠρνήσαντο καὶ ὄρμους αἰ-
γιαλοῖο.“ (Ita emendatiora haec habentur et pleniora ap.
Eustath. quam in Schol. B. L. vbi καὶ ὄρκου Αἰγιαλῶν)
Aristoteles tamen Oropum Graeam olim dictam edide-
rat, quem Strabo sequitur hactenus, vt locum prope
Oropum Graeam fuisse dicat IX, p. 618 extr. add. Steph.
Byz. in Ὠρωπός. vnde Γραικὴν recte legerunt viri docti
in Thucyd. II, 23. vbi adhuc vitiose editum Πειραικὴν.
Non longe ab ea absuit fanum Amphiarai et monumen-
tum Narcissi: eod. Strab. auctore.

De *Mycaleffa*, in media Boeotia sita, Strabo IX,
p. 619 A. Quae apud Stephan. et Eust. leguntur, ad
etymum spectant. Meminit urbis a Diotrephe Atheniensī
Thracas ducente euerstae Ol. XCI, 1. Thucyd. VII, 29. 30.
Pausan. I, 23. et IX, 19, p. 747. etiam Hymn. in Apoll. 224.
ἐὐρύχωρον appellat propter camporum planitiem; nam χῶρος
etiam pro loco, in quo haberi possunt chori. Hactenus idem
quod ἐὐρύχωρος. nec statuendum erat, poetam longam
vocalem fregisse, ne sonantiorē voce abstinendum esset.

499. Repetit hunc et seqq. versus, et in eos com-
mentatur Strabo p. 629 C, 630 A. οἷ τ' ἀμφ' Ἄρμ' ἐνέ-
μοντο, ἀντὶ τοῦ, ὅπου, citat Schol. Pindari II. Ol. 23.
Ionicum Ἄρμα νέμοντα nusquam occurrit. Quod autem
ἀμφὶ adicitur, vt semel moneam, eo spectat, quod pri-
scis aetatibus loca plerumque per vicos aut stirpes et fa-
milias per agros sparsas colebantur; quibus designandia
vocabulum πάσις promiscue adhibebatur; cf. Strab. VIII,
p. 519.

Harma, Ἄρμα, in terra Tanagraeorum; nomen a
curru Amphiarai qui eo loco terrae hiatu subductus fuit,
ductum narrabant: v. Stephan. Eust. Pausan. IX, 19. et
primo loco Strabon. IX, p. 619 B. C. etsi loco alio
alia statuisset constat. De *Ilesio* nil aliunde nouimus:
nisi quod etymon ad τὰ ἔλη reuocatur. Strab. p. 623
A. B. quo spectat quod ap. eund. aspere scribitur Εἰλέ-

σιον. Pro eo in Etymol. legitur *Εἰρέσιον*, quod ἀπὸ τῆς εἰρεσίας ducitur, quia loca palustria erant et navigationem desiderabant.

Ἐρυθρὰς Apion et Herodorus scripsere; alii, *Ἐρύθρας*: Eustath. p. 267, 2. sicque editur in Thucydide, ut discerneretur Boeotiae oppidum ab urbe Ioniae, quae *Ἐρυθραί* dicuntur. Melius dixissent, e canone grammatico mediam acui, ut ab adiectiuo *ἐρυθρὸς* discerneretur nomen proprium. *Erythrae* in agro Plataico sub Cithaerone: Strab. p. 620 A. qui *Erythras* Asiae hinc ductas esse docet. Pausanias IX, 2 pr. eius rudera viderat; Thucydidis aetate superflus erat III, 24 pr.

500. ξ quod nunc in *Ἰλῆν* prior producta est, ut in *Ἰλῆ*, filua, v. c. P, 194. quae tamen etiam *φυλῆ* pronuntiata est. At alibi correpta: (H, 221) *σπυροτόμων ὄχ' ἄριστος*, *Ἰλῆ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων*. (adde E, 708 *Ὅς ῥ' ἐν Ἰλῆ ναίσκεν*.) Sch. A. Eadem ap. Strabon. IX, p. 625 C. habentur: qui addit, suo tempore *Ἰλας* numero plurali dictas, quod etiam Ven. A. repetit. Fuisse quoque, qui *ὅς ῥ' ἐν Ἰδῇ ναίσκεν* legerent; quae tamen sit Lydiae vrbs; J. T, 384. Quod ad ambiguum in *Ἰλῆ* priorem syllabam attinet, potuit ita vsus ferre; potest tamen commode quoque versus ad communem rationem redigi: *οἳ τ' Ἐλεῶν εἶχον, ἰδ' Ἰλῆν, ἥδ' οἱ Πετῶνα*. Et legitur *ἰδ'* in Codd. C. L. Eton. Lips. Vrat. C. et edd. Flor. Ald. 1.

Eleon, *Ἐλεῶν κώμη Ταναγρικῇ* ap. Strab. p. 620 B. iterum memoratur inf. K, 266. vbi monetur alios adspirare primam: quod et Strabo docet; de etymo ἀπὸ τῶν ἐλῶν ibid. et inde Eustath. vbi et de *Hyles* etymo; de ipsa Hyle Strabo l. c. add. Steph. Byz. *Peteon* in regione Thebana: Strab. p. 629 C. Erat porro in Baeoc. *οἳ τ' Ἐλεῶνην εἶχον, ἰδ' Ἰλῆν*. At Barnes aliam lectionem Demetrii Scephii laudat, *οἳ τε Νέων εἶχον*, quam tamen ipse confinxit e Strabone IX, p. 670 C.

501. *Ocalea*. *Ὠκαλεή* quae et *Ὠκάλεια*, inter *Ha-*liartum et *Alalcomenas*; adiacebat amni eiusdem nomi-

αις. Vna cum Haliarte memoratur in Hymn. in Apoll. 242. 243. Strabo p. 629 C. add. Steph. Byz. h. v. et Eustath. ad h. l. *Medeon*: Strabo p. 629 C. εὐ κτρίμενον πτολίεθρον vrbs bene sita. v. inf. ad 626. et an εὐ κτρίμενον sit scribendum, v. ad A, 164.

502. εἰς quod Zenodotus pro Θίσβην, habuerat Μέσσην, quae Laconicae fuit cum portu, non Boeotiae. Pausan. III, 25 f. *Copae* ad paludem Copaidem in boreali parte. Strabo p. 623 B. 630 A. Steph. h. v. Eust. Paus. IX, 24 pr. *Eutresis* vicus Thespiensium: cum templo Apollinis Eutresii: Strab. p. 630 B. Steph. Eustath. *Thisbe* καλυτρήρων, cuius imitatione Aeschylus Pers. 309 Salaminem πελαιοθρέμμονα dixit, columbis abundans, mox Thisbae ap. Xenophontem; sub Helicone haud longe a Thespiis. v. Strab. p. 630 B. Steph. Eust. Paus. IX, 32, καλυτρήρωνα legit ms. Eton.

503. *Coronae* et *Haliartus* satis notae vrbes; in ista postea Pamboeotia habita; haec δ' Ἀλιάρτος est, at apud Strabon. IX, p. 630, 631. ἡ Ἀλιάρτος. Sic quoque Etymol. M. h. v. vbi legitur: λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. lege, ὑπὸ Ἀλιάρτου, τοῦ Θερασάνδρου. v. Stephan. h. v. et, qui eum exscribit, Eustath. qui idem τὰ μέγα ἐτυμολογικόν in partes vocat; hoc adeo Eustath. manibus trivisse putandus est. Miror tamen eum non plura inde petivisse. Add. Pausan. IX, 32. 33. 34.

καὶ κτίθενθ' Ἀλιάρτον etiam Strabo recitat IX, p. 624 B. et epitheton ad terram aquis irriguam spectare docet. Ἀρίαρτον quoque scribi notavit Eustathius.

504. *Plataeas* Persarum clade nobiles nemo ignorat, *Glissantem* alia pugna facta Epigonorum cum Thebanis nobilitavit antiquitus: v. Pausan. IX, 19. p. 746. 747. qui ruinas viderat, Apollod. III, 7, 3. Schol. Pind. VIII, 68. Πλατεῖα et Πλατεῖαι vsu habitae sunt: docente Strabone IX, p. 631 B. C. Steph. et ex eo Eustath.

Γλίσσαντ' ἐνέμοντο erat olim editum; sed Γλίσσαντα suppediant codd. Eton. Ven. Vrat. A. b. Mosq. i. et vsus perpetuus. Et si est in hoc nomine magna scriben-

di varietas. Scholion A. periisse, ex Sch. ad M, 20 disco. Aiunt B. et L. vsu scribi Γλῶσας, at ab historicis Γλισᾶς, (ἡ συνήθεια προπερισπᾶ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ ἰστορία περισπᾶ) adeoque vsu Γλίσαντα scribi, cum deberet esse Γλισᾶντα, Eustathius ex antiquioribus docuit; adde Etymol. h. v. Scilicet ex Γλισάσις, Γλισάεντος factum esse videtur Γλισᾶς. At alii flexerunt Γλίσας, Γλίσαντος, quod iam in Herodoto legitur editum lib. IX, 43. et ap. Strabon. p. 632 A. Apud Stephanum Byz. male est Γλισᾶς, (locum pleniorē habet Eustath. ad h. l.) Apud Pausan. l. c. variat scriptura: in edd. est Γλισᾶντας, Γλίσαντα, in cod. Mosc. Γλίσαντας, Γλίσαντα. Ex Eustath. apparet lectum quoque fuisse in Homero Γλίσσαν τ'. Chaeroboscus scribebat Γλισσᾶν τ' vt Θωμᾶν. Hoc videtur exhiberi in cod. Lips. γλισᾶν. Cur tamen Ionicus poeta non Γλίσαντα νεμοντο scripsisse videri debet?

505. οἱ δ' Ὑποθήβας εἶχον εὐ κείμενον πολίεθρον. Ita et Ven. At Schol. B. et L. οἱ δ' ὑπὸ Θήβας, vt adeo πολύχμιον sit oppidum sine nomine subter Thebis conditum. Errant libri inter vtramque scriptionem; vt nec tamen eorum magna in his esse possit auctoritas. Gravius est monere, Thebas non memorari, quia nuper fuerant euersae ab Argiis in expeditione Epigonorum: de qua dictum paullo ante ad v. 504. Fuere tamen, qui excidio vrbis superessent, et discessu, Argiubrum facto iterum ad pristinas sedes redirent, ita vt in agro vrbis vicino sedes figerent; hactenus ὑπὸ Θήβας habitauerunt; πολίεθρον nihil aliud quam συνοικίαν declarare monitum iam est; potuit tamen prope ad ipsas vrbis ruinas aliud oppidum exstructum esse, quod Ὑποθήβαι recte dictum esse potuit; nam vt ita diceretur, quia Cadmeae arci subiectum erat, longius petatum esse videtur. Fuerunt qui Potnias pro Hypothebis haberent. cf. Strab. IX, p. 632. Plura de his fuere olim in Steph. Byz. quae excerptit Eustath. ad h. l. Diuersos prorsus auctores sequutus est Pausan. IX, 5 extr. quae ibi videnda sunt; nam ad Homerum nil faciunt.

506. Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσειδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος.
Onchestus nobilis lucus et templum Neptuni in terra Haliartiorum, v. Strab. IX, p. 632 C. Pausan. IX, 26. p. 761. Dictus inde Neptunus Onchestius ap. Pindarum.

Laudant, versum propter Ὀγχηστός Stephan. Byz. h. v. quem pleniorē et emendatiorē adhibuit Eustath, tum Schol. Apollonii III, 1241. vbi illustrat ἄλσος. Ταντίου Ὀγχηστοῖο. At Schol. Pindari docent, esse τὸ ἄλσος simpliciter locum sacrum, (vt τὸ τέμενος.) Versus repetitus est in Hymno in Apoll. 230 vbi ludi curules in eo luco agi soliti describuntur: in quibus erat hoc praeter morem aliorum ludorum sollenne, vt cursu inito defilirent aurigae, et equi soli certamen cursus absoluerent, currus autem deo consecrarentur in luco. (ἀναπνέει, equus onere aurigae leuatus, ἀχθόμενος περ, quippe operatus sessore, trahendo simul currum; at equi (mutato casu) tum quidem, τέως μὲν, τότε μὲν, ἀφιέντας ἀναπνέει, aurigam, qui defilierat, vacuo curru ruunt. Tum interpungo: εἰ δέ κεν ἄρματ' ἄγῃσιν, ἐν ἄλσει δεινδρήνῃσι, Ἴππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἑῶσι. Male ἄγῃσιν scribitur; si enim est ἄγῃ, ἑάγῃ, ab ἄγω frango, non subscribi poterat Iota. Si tamen mox Θεοῦ μοῖρα διφρὸν φυλάσσει, si religio dei, fas sacerque ritus, currum in luco seruat, non dicas, quorum currus fractus curae deo esse debuerit. Itaque praeferes εἰ δέ κεν ἄρματ' ἄγῃσιν scil. equi, si currum tamen perferunt ad metam integrum, tum homines, aurigae, curant equos et currum consecrant. De Taraxippo nemo facile cogitet.

Interpungebatur locus noster post ἱερὸν Ποσειδήϊον, α. α. at versus Hymni: Ὀγχηστον δ' ἔξες; Ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, docet, iungenda esse haec etiam in versu nostro; vt et iungenda sunt Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν, quod factum videbis a Schol. Lycophr. 45. Ceterum editur Ὀγχηστον, etsi diligentiores Ὀγχηστόν scribant.

Ποσειδήϊον. restituta scriptura a Barnes, quam et Ven. cum bonis codd. agnoscit; legebatur vitiose Ποσειδῆϊον. Corripi in h. v. diphthongum (h. e. Ποσειδήϊον scribi) ol-

seruat quoque Eustath. ad Perieg. 916. Occurrit iterum in Od. Z, 266 καλὸν Ποσιδήϊον, et apud Apollon. I, 1279 Ποσιδήϊον ἄκραν.

Dubitatum quoque est inter veteres: sintae diuersa loca Onchestus et templum Neptunium, an idem. Pro eodem habuit Schol. Apollonii l. c. et III, 1241, item Schol. Pind. I, I, 45, hoc versu adscriptor. Scilicet, ut in aliis, ad urbem erat lucus et in hoc templum. τὸ ἄλ-
σος supererat adhuc Pausaniae aetate; templum interie-
rat: IX, 26.

507. Εἰ quod pro Ἀρνην legerat Ἀσκηην, Zenodo-
tus. At Ascrea non potuit vitibus abundare, ut πολυστέ-
φυλος esset: cum Hesiodus fidē dignior sit: Ἀσκη, χε-
μα κακή, θέρους ἀργαλέη. cf. Strabo IX, p. 628 A. 633
B, C. et Eustath.

Aliud est in Strabone l. c. in Schol. br. et in Eu-
stath. traditum, fuisse, qui Τάρνην legerent; τιθανῶς,
ut ibi additur; Arnen enim belli Troiani tempore serius
fuisse conditam. At Tarna infra quoque E, 44 memora-
ta, Lydiae fuit: quod monent veteres ap. Eustath. quo-
rum enuntiata videbis ap. Strabon. IX, p. 633 et fluxit
lectio ex praua scriptura τῇ Ἀρνην. Versum ut nunc ha-
betur, recitat quoque Strabo I, p. 102 C. Quod autem
ad illud assertum attinet, Arnen Boeotiae belli Troiani
tempore seriolem fuisse, recte utique illud se habet; con-
stat enim ex ipso Thucydide LX annis post Troiae ex-
cidium Arnen Boeotiae conditam fuisse: v. sup. ad v.
494 vbi de Aeolum migratione e Thessalia in Boeotiam
dictum est. Scilicet utrique fidem suam constare puto,
si, ut in multis vrbibus factum, locum ac tractum iam
antēa nomen Arnes habuisse, adeoque Arnen, συνοικίαν
vicum, seu χώραν iam isto tempore, quo bellum in Tro-
ianos susceptum est, extitisse, serius autem urbem ab
Aeolibus e Thessalia reducibus conditam esse statuamus.
Sita autem erat Arne apud Chaeroneam; cum qua ad-
eo pro eadem habita est a Pausania IX, 40. Submersa et
absorpta est a lacu Copaide vna cum Midea: v. Strabo

lib. I. p. 102 B. Nec plura de hac Midea traduntur a Stephano Byz. h. v. Eustath. praeterquam hoc, quod per se intelligitur, quod diuersa fuit ab altera magis nota Argolidis, in qua Alcmena vixit: de qua v. Not. ad Apollod. Scribitur quoque haec *Midea*, altera *Midea*. Strabo p. 572 B.

508. *Nίσσαν τε ζαθέην*. Ita vulgo scriptum geminato e more *σσ.* editum. Vno sibilo in Ven. Mosc. 1. *Nίσσαν* in Lips. Eton. Multa in h. l. commentati sunt veteres, quae exulant e Scholiis; at seruata illa sunt ap. Strabon. IX, p. 621. 622. vade transtulisse putandus nonnulla Eustathius: uti ea ita comparata sunt, vt, quam parum certis rationes Critici veteres sequuti sint, inde cognoscas. Scilicet *Nίσσα Boeotiae* ignorabatur iam Apollodori Atheniensis aetate: v. Fragm. p. 1112. Iam fuit prope Anthedonem *Ἰσὺς, ἱεροπρεπὴς τόπος, πύλων ἔχουσα ὠκίαν*; legerunt itaque nonnulli *Ἰσὺν τε ζαθέην*. Videbatur tamen prima non bene sic produci. Alii *Κρεῦσάν τε ζαθέην*, vt sit nauale Thespiensium in sinu Crissaeos (*Κρεναίς* est Paulaniae IX, 32.) Alii *Φηράς τε ζ*, qui vnus est e vicis Tanagraeorum; tandem alii *Νῦσαν*, qui vicus fuit Heliconis, cuius et Stephan. Byz. meminit: putos hos proxime ad verum accessisse. Eustathius tamen cum Scholiis duas ait esse *Nίσας*, aliam Megaridis, aliam Boeotiae, ἥ δὲ ἐν Βοιωτοῖς Διονύσου ἱερὸν εἶχαν ἐπιφανές. ἔστι δὲ παρώνυμον ἥρσι τιμὴ Νίσσῃ.

Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώσαν. Schol. Apollonii I, 1316 cum Steph. Byz. in *Ἀνθηδών* et Suida h. v. legunt *ἐσχατώσαν*. sicque extat scriptum in Cant. ap. Bentl. et Vrat. A. item inf. 616. At *ἐσχατώσαν* agnoscit Strabo IX, p. 620 B. et lib. I, p. 30. Est ab *ἐσχατάω*. Indocte edd. vsque ad Turnebum *ἐσχατώσαν* geminato sibilo. Erat autem Anthedon cum portu ex aduerso Euboeae posita ad Euripum; nota in mythicis per Glaucum Anthedonium, deum marinum factum: de quo multa ad h. l. Eustath. narrat, quae petita sunt e Strab. p. 621 B. Athen. VII, p. 296. qui locus class. est de Glaucō. Add.

Pausan. IX, 22. Schol. ad Lycophr. 754. et ad Apollon. I, 1310.

Plene autem interpunxi ad finem versus; nam pendunt omnia a vl. 494 Βοιωτῶν, οἳ θ' — οἳ τε — Nunc subiungitur τῶν, h. e. τούτων, μὲν παντήκοντα. Ceterum notabile mihi videtur; Boeotiae vrbes tanto numero memorari, ad XXX fere, etsi per se non omnes valde memorabiles, cum nullius alius tractus, ne Mycenaei quidem regni; tot loca et oppida memorentur. Vnde tandem poetae Ionico tanta sedulitas in Boeotiae recensu subnata esse potuit?

510. καὶ εἴκοσι. Bentl. em. ἑξήκοστ. : Suaviter ad auditum. Fuisse *σεῖκοσι*. *εῖκοσι* constat, et, antiquiore more, *φίκοσι*. *εῖκοσι*. quod in tabula Heracleensi occurrit.

511. οἳ δ' Ἀσπληθῶνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. — quod et alter est Orchomenus Arcadiae πολύμηλος. (inf. 605.) At hic Boeotiae est Μινύσιος siue ab amne Minya, siue a Minya Sisyphi f. Aeoli nepote; vnde stirps Minyarum in mythicis celeberrima: vt Sch. A. br. et alii. De Orchomeno v. Strabo IX, p. 635. et Eustath. (qui servasse videtur ea, quae de hac vrbe in Stephano Byz. periire.) Copiosissime egit Pausan. IX, 36 sq. Nobilis fuit vrbs diuitiis, (de quibus inf. I, 381.) Minyarum nomine, et Charitum fano. Est δ' Ὀρχομενός, χῶρος, quia multarum vrbiū nomina p̄mitus erant nomina agrorum, regionum et tractuum, quos sparsim incolabant familiae.

Ἀσπληθῶν, quae et Σπληθῶν apud alios, saltem apud Asclepiadem; v. Apollod. fragm. p. 1124. ex Etymol. M. Sita fuit in finibus Boeotorum versus Locros. v. Strab. p. 636 C. Stephan. Eustath. Schol. Etymol. h. v. qui ad Herodianum περὶ παθῶν prouocat.

οἳ δ' Ἀσπληθόν ἐναίον Barocc. Eton. Mosq. 1. vn. Vindob. et Ἀσπληθόν ἐναίον Vrat. b.

512. τῶν ἥρχ' Ἀσκάλαφος. τῶνδ' ἥρχ'. Cant. et L. ap. Bentleium; ipse malit τοῖςδ'. Atqui et alibi cum altero casu iungitur, et ipso vl. 494 Βοιωτῶν. —

Ascalaphus et *Ialmenus* Orchómentorum duces. Refertur eorum stirps ad Erginum, Orchomeni regem, qui Thebanis tributum imposuerat, a quo eos Hercules liberavit: v. Apollod. II, 4, 11. Nam ex Ergino, Clymeni filio, natus Azeus, ex eo Actor, pater Asphyoches, quae ex Marte suscepit Ialmenum et Ascalaphum: quos et inter Argonautas, et inter procos Helenae, memorat Apollodorus. Occisus Ascalaphus a Deiphobo Il. N, 518. Cum Ascalapho tamen reduces a Troia Achaeos ventis aduersis in Pontum Euxinum raptos tandem in littorali Asiae plaga boreali confedisse, et Achaeorum populo ortum fecisse narrat Priscian. in Perieg. 665 sq. male acceptis, ut videtur, Dionysii Perieg. 683—5 verbis; nisi admittas acutam Arnzenii emendationem in Epist. crit. p. 52. *A Xanthi ripis pro Ascalaphi regis.*

514. ὑπερώϊον εἰσαναβῶσα Ven. ὑπερώϊον εἰς ἄ. Venerus, ut sit pro εἰς ὑπερώϊον; defendit Schol. A.

Iungenda sunt, οὗς τέκεν Ἀστύόχη Ἀρηί. si iungas ὑπερώϊον εἰσαναβῶσα, videtur illa adscendisse ad cubiculum et peperisse Marti filios. quod vix verum. sed dictum esse videtur pro simplici, ἔτεκεν ἐν παρθεῶνι, adeoque in domo paterna, nondum elocata. Erat scilicet thalamus puellae in superiore aedium parte, et quidem in postica, interiora aedium spectante, non versus viam, cf. inf. ad Z, 242.

515. ὁ δὲ οἱ pro ὃς παρελέξατο οἱ. Alio loquendi modo Il. O, 184. de oppressa Polymela ipse Mercurius est ὁ ἀναβάς εἰς ὑπερώϊον. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶν ἀναβάς παρελέξατο λάτρη.

516. τῶν δὲ τρέφοντα — τοῖς δὲ (non, ut editum, ταῖς) exemplaria Aristarchea exhibuerunt; ut alibi quoque τοῖσι δ' αὖ ἐγδοῦκοντα (inf. 568) et τῶ δ' ἄρα τεισάροντα (vf. 534 et al.) Haec Schol. A. In his αὖμα adiectum est; poterant alia loca memorari, in quibus tertius casus habetur nudus: ut vf. 602. 733. Verum etiam casus secundus additus est τῶν, τῶν δὲ, νέος ἐστὶν

χρώντο, vt vl. 690 et paullo ante 509. Ceterum τοῖς δα erat quoque in Eton. vno Vindob.

517. — quod praeter hunc *Schedium* alter *Schedius*, Perimedis f. occurrit, (Jl. O, 515.) ambo Phocenses, et ab Hectore interfecti. (mostr quidem P, 306. vbi additur, eum vrbi Panopeo regnasse.) addit Schol. A. ἡ δὲ ἀναφορά πρὸς τὰ Πυλαιμένους scilicet quia et huius nominis duo diuersi homines fuere. v. inf. ad 851. Immodice se iactarunt grammatici in hac obseruatione: cf. h. l. B. L. Eust. Scribitur Σχεδῖος, non Σχέδιος, vt ab appellatiue discernatur; et si ap. Pausan. X, 30. p. 1873. editur Σχεδῖος, in Polygnoti pictura, in qua ille appictus erat, sedens cum mucrone et gramina cinctus: quae de causa, non apparet;

Ἐν ταῖς Ἀριστάρχου duplici modo scribitur et Φακίων et Φωκίων. Ionicum esse debet prius. Ducitur nomen Φωκίς a Phoco Aeaci et Plamathes f. Sch. A. br. et Eust. Verba Sch. A. sunt: τοὺς δὲ Φωκίς οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου τοῦ Ψαμάθης καὶ Αἰακοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Προνόης τῆς Ἀσώπου. Ultima laborant: Aeacum Iouis filium omnes edunt. Leg. οἱ δὲ τοῦ Ποσειδ. sicque in Sch. br. legitur. Nam Phoci natales varie traduntur; nisi fuere diuersi huius nominis: alter Ornyti f. ap. Pausan. X, 1. et II, 29. Ornytionis, alter Aeaci et Plamathes, aut, vt h. l. Neptuni et Pronoes f. Leguntur vsq. 517 et 519 in Diodoro XVI, 23. vbi scriptura Φακίων quoque variat. *Schedii* et *Epistrophii* genus etiam ad Aeolum refertur. Nam ex Sisypho, Aeoli f. Ornytus, ex hoc Phocus, ex hoc Ornytion, e quo Naubolus pater Iphiti natus. Sic Schol. B. L. Panopeum incoluerunt.

518. Ναυελίδαο Barocc. Ἰφίτων mediam producit, h. l. cum alibi ea brevis sit, vt Od. Φ, 14 Ἰφίτος Εὐρυπύδης. Jl. P, 306. Sch. A. Eust. Barnesius ἐντατακὸν aliquod Tau comminiscitur. Immo vero pronuntiando duplex et inferri poterat, ac si scriptum esse Ἰφίτρος. agnoscat quoque hoc Clarke: sit enim saepe in aliis similibus, si attenderis. Aliam tamen dubitationem facit hoc, quod

ex JI. P, 306 *μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν* apparet, *φιφίτου* pronuntiatum fuisse; itaque sagaciter locum constituit Bentleius *υἱὸς φιφίτοφι*, seu ut nunc scribimus *Ἰφινόφι* ut *Ἰλιόφι* pro *Ἰλίῳ*.

519. Prouocant ad h. v. qui de *Cyparisso* et de antiquo *Delphorum* nomine agunt: Strabo IX, p. 648 A. Scilicet cum Phocidis locus post Homerum *Cyparissi* nomine nullus esset, alii locum cupressis cōstitutum, vicum sub Lycorea, fuisse tradiderunt: Strab. IX, p. 648 A. Eranon nomen antiquum edit Steph. in *Κυπάρισσος*. alii de ea, quae Apollonia vel Apollonias dicta. Sic Schol. B. et Steph. ex Didymo. add. Eustath. Etiam Cyparissum, Orchomeni fratrem, adeoque Minyae f. memorarunt: Sch. Eust. e Steph. Paus. X, 36 pro eadem cum Anticyrā Cyparissam habuit. Alia de hac et ceteris Phocidis vrbibus vide congesta a Palmer. VI, 1 sqq.

Πυθῶν, *ῶνος* et *Πυθῶ*, vnde *Πυθοῖ ἐν ἀγαθῇ* JI. I, 644. et Od. Θ, 80. vi Steph. h. v. antiqua nomina Delphorum, quod satis tritum. Sch. et Eust. de etymo laborant cum aliis. Cetera cum his ipsis videnda apud Strab. IX, p. 639. 641 sq. Paus. X, 6 sq.

520. *Ξ* respicit Zenodoteam lectionem *καὶ Πανόπτεων*, aut verius *Πανόπτων*, ut ex Eustath. discas, et si vel sic vitiosam, et metro infestam. (Nisi Zenodoto iniuria sit, cum ille scriptum habuisset *καὶ Πανοπήων*. Nam fuit nomen et *Πανοπεῖς*, ut apud Herodot. VIII, 34 et Pausaniam X, 4. adeoque *Πανοπήες*, *Πανοπήων*, sc. *πρό* λυ.) Est *Πανοπέυς*. JI. P, 307 *ἐν κλειτῷ Πανοπήϊ* et *καλλίχορος Πανοπέυς* Od. Λ, 80. ad quae loca respicit Pausan. X, 4. et ad versum, in quo versamur, Steph. Byz. in his voc. *Κρίσσα* vulgo legitur; antiquitus *Κρίσα* atque etiam *Κρίσα* fuit; cf. Eust. Etymol. *Κρίσαν* h. l. Eton. Vrat. b. *Κρίσαν* Laud. Ven. exhibent. De *Crissa* et *Daulide* adeundi Strabo et Pausanias, qui Crissam Homero dictam, quae, Cirrha est, diserte docet lib. X, 37. p. 893 f. Etiam *Cirrhaeus campus*, Cirrha excisa Solonis aetate Apollini consecratus (ibid. p. 894.) *Κρίσα*,
Obss. Vol. I P. I V

σαῖος est appellatus in Thessali *πρεσβευτικῶ* inter Hippocratis Epp. in quo bellum illud disertius, quam alibi, narratur. alteram, Dauidem, a Thracibus olim habitam rex Tereus nobilitavit; *Panopeum* (τὸν Πανοπέα) Tityus Latonae vim inferens ab Apolline sagitta occisus. De quo iidem; inprimis Paul. X, 4. et ex iis Eustath. Dicta vrb̄s postea *Phanoteus*: v. Strab. IX, p. 648 B. *Epeum*, qui equum ligneum fabricatus est, inter duces non memorat; etsi ille Panopei filius, Phoci nepos, Panopeum tenere debuit.

521. *Anemoria* in edito loco in confiniis Phocidis et Delphorum, dicta quoque *Anemolia*. Strab. IX, p. 648 B. Stéph. Eust. Sch. Apud Schol. Sophoclis Oed. T, 733 leguntur haec: τινες δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν. οὕτως Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα καὶ Πανοπήα. Vnde grammaticus hoc hauserit, haud apparet. Ἀνεμώλειαν legi ait Barnes. At Eustath. tantum hoc observat, pronuntiari nomen in hunc quoque modum.

Hyampolis ab Hyantibus ex Boeotia profugis condita: Sch. br. Dicta quoque ab incolis Hylampolis Sch. A. Eadem et plura Eustath. ex Strab. ibid. C. Steph. Paul. X, 35. p. 888 recitat. Strabonis locus obscurus et corruptus; quem emendat Schoenemann. p. 61.

522. *Κηφισόν* et mox *Κηφισοῖο* exhibent Ven. Eton. tum aliis, Vrat. a. b. Mosq. i. etiam Lipf. quam lectionem veram esse Ernesti arbitrabatur. Atqui nec minus nec magis vera dici potest, quam altera quae vulgo habetur, geminato σσ. Vna littera scribebant antiquiores, geminata seriores; nec codicum auctoritas villa in his est. Ita *Κηφισός* scriptura et lectio est antiquior; quam recte reponemus, modo ubique in alfis eiusdem generis et rationis eundem morem tenebimus: quod tamen non facile fieri potest. Ita *Parnassus* scribimus qui *Parnafus* esse debet; et sic innomera. In *Cephissus* tamen est aliqua ratio potior, quod media natura est longa; saltem correptam eam nusquam vidi. Apud Pin-darum est *Κηφισός*. Versum laudat Pausan. X, 33. p.

883 vbi memorat, fuisse qui Parāpotamios, non urbem, sed agrum incoluisse dicerent: quos Herodoti auctoritate (lib. VIII, 33.) refelli ait. Scilicet fuere olim *Ephēcephisi* dicti et *Parapotamii*: ita Schol. Enst. et primo loco Strabo IX, p. 649. dubitatum autem est, fueritne urbs huius nominis. Atqui disputatio vana est; siquidem *πατοικία* fuit, quae et ipsa per πόλιν declarari solet. Ad Cephisum igitur, Homeri saltem aetate, sparsis sedibus habitabant homines. Cephisus enim Phocidem pererrat in Boeotiam tendens versus Copaidem, ortu apud Lilaeam facto: ὅς τε Λιλαίηθεν προχέει καλλιῆρσιν ὕδωρ versus Hesiodi est apud Eustathium et in Hymno in Apoll. 241 integrior quam in Scholiis. Aliud huc spectans Hesiodicum fragmentum est ap. Strabon. IX, p. 649. de quo cf. Rahnk. Epist. crit. p. 106. Ager circa hunc amnem ubertate et amoenitate erat eximia: docente Paulania X, 33. p. 883.

523. *πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖδ*. Legitur vulgo *πηγῆς*; etiam ap. Strabon. IX, p. 649 B. vbi versus exscriptus est; at lib. I, p. 30 A. *πηγῆς*. Hoc quoque in Veneto legitur; et in Schol. B. L. br. vno Vindob. Recepi hoc ea de causa, quia apud Homerum ubique pluralis numerus vocis huius occurrit.

Disputatum quoque est de *ἐπὶ*. Aristarchus *ἐπὶ*, Ptolemaeus et Pamphilus *ἐπὶ* maluere; recte hi e canonis grammatico. *πηγῆς ἐπὶ* probauerat Alexion. *πηγῆς ἐπὶ* est in Cantabr.

Λιλαίην. Lilaea ad Cephisi fontes: v. Pausan. X, 33.

524. *τοῖς δ' ἄμα*. deest δ' in aliis, ut vno Vindob.

525. *οἱ μὲν* (sc. Schedius et Epistrophus: vs. 517) *Πηγήων ἐνὶ χῶρὶ Ἰστανῶν* — Variat lectio hic et inf. 777. et alibi: *Ἰστανῶν*. *Ἰστανῶν*. *Ἰστανῶν*. Bentleius malit legere *Ἰστανῶν* ex Etym. sic et Ven. Inf. ad M, 55 *Ἰστανῶν* defendit Aristarchus dictum pro *Ἰστανῶν* (*Ἰστανῶν*) quod sequuntur grammatici, perperam, arbitror. Scilicet formae vocis fuere plures: *στάω*. *στήμι*. *στήκα*. *Ἰστανῶν* et *Ἰστανῶν* statuo; *στήμι*, *Ἰστανῶν*, Ro. Ab

hoc est ἔστασα, *stabam*. Inf. M, 55 κρημνοὶ ἔστασαν, et inf. B, 777 ἵπποι ἔστασαν. Ab ἵστημι et ἔστημι, ἵστασα et ἔστασα, *statuebam*; nihil adeo interest, utram lectionem sequaris; etsi vltus nunc ἵστασαν probauit. Sic et Σ, 346. et Od. Θ, 435. ἔστασαν certe fuisse veram formam constat ex ἀφέστασαν, etsi hoc vlti habitum pro *assistere*.

Bentleius obseruat ad h. v. spectare glossam Hesychianam: εὐχὰς, τὰ τάγματα. et emendat στίχας. τὰ τάγματα.

526. Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, ἐπ' ἄριστερά θωρήσσοντι. ἔμπλην occurrit quoque in Hippocrate. Obseruant grammatici B. L. Eustath. notare vocem et ἐμπελάδην, *prope*, et χωρὶς: vt ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ ἁγέως. vt adeo sit pro πλήν. Similia sunt in Hesych. ad quem v. Notam. In Etymol. vnum tantum ἐγγύς, πλησίον, notatum, vna cum hoc versu. At obscurum est illud quo sensu dictum sit, stetisse Phocenses Boeotis a laeua: ἐπ' ἄριστερά. In θωρήσσοντι non est haerendum; est simpl. armata se et armatum stare; in acie, in procinctu, in ordinibus. At quaeri potest, primo: ceterumne Phocenses a laeua Boeotorum in narium statione, an nunc in acie; quod si ita se habeat, statuendum esset, Homerum etiam in ceteris ordinem esse sequutum hunc, vt a dextra ad laeuam in recensu pergeret. Atqui hoc non conuenit cum aliis locis, in quibus manifestum sit, dextram castrorum partem versus Sigeum tenuisse Achillem cum Myrmidonibus, in laeua versus Hellespontum Aiacem extremum cornu occupasse. Aut igitur necesse est, Phocenses a Boeotorum latere stetisse ita, vt vno quasi agmine cum iis coniuncti essent; ceteras turmas versus dextram Boeotis se adiunxisse; aut iungenda sunt ἔμπλην Βοιωτῶν stetisse Phocenses ἐπ' ἄριστερά seu castrorum seu aciei, in sinistro cornu.

527. Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας. Et quia nonnulli recentiores (in his Zenodotum tangi putat) legerant ὁ Ἴλῆος, indocte, Sch. A. aliquoties haec figme

repetitur. Fuit scilicet Zenodotus cum aliis, qui vbique Ἰλῆος intruderent, quod Eustath. notauit ad JI. O, p. 1018, 58. Obstat in Homero vsus τοῦ δ, nam ita esset ὁ Ἰλῆος. et quid facias versui A, 93 ἔπαιτα δ' ἐταῖρον Ὀϊλῆα κλέηκπον. item N, 694. Est quoque Ἰλιάδης apud Hesych. Et extulerat Ἰλῆος binis syllabis Hesiodus et Stesichorus, vt ex Eustathio discas p. 272, 2. et p. 1018, 58. Locum Hesiodi disertius memorat p. 650, 46 et totum fragmentum seruatum est in Etymologico Gudiano; editum iam e Cod. Par. a Ruhnken. Epist. crit. p. 108. Ἰλία, τὸν δ' ἐφίλησεν. — Et in Pindaro Ol. IX extr. vetus grammaticus haud dubie reppererat Ἰλιάδα scriptum, et potest videri haec esse ipsa Pindari manus. Etiam in Romanis scriptoribus hoc vitium occurrit, vt in versu ap. Propert. IV, 1, 117. *Victor, Qilide, rape nunc.* Adde inf. ad N, 203.

Versum 527 continuatum eum 535 Αοκρῶν, οἱ ναίουσι adscriptum Schol. Sophoclis Trachin. 788.

Est aliud obseruatum ab Ilerio: ad H. in Merc. 145 Ὀϊλῆος ταχὺς Αἶας, quod saepius occurrit, esse debere Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός. De veritate nondum mihi liquet. Ceterum Locri nunc sunt Epicnemidii, vt ex vs. 535 patet. Vide de iis congesta a Palmerio IV, 3. Nondum illa aetate discreti Locri Epicnemidii et Opuntii fuere. Ozolas prorsus ignorat Homerus.

528. μέων οὔτι τόσος γς, ὅσος Τελαμώνιος Αἶας. ξ. quod Zenodotus versum ἠθέτηκε. Necessarium tamen eum censent Schol. A. et Eustath. vt ab altero Aiace discernatur. Atqui hoc necesse non erat; abesse potest versus, modo simul sublatis sint vs. 529. 530. et interpolatorem prodit ipsa versus fabrica, sensus et hiatus; et hic quidem in verbis τόσος γς, ὅσος. Deberet saltem esse τόσος γ' ὅσος. Cui tamen Bentleius ingeniose occurrit; οὔτι γς τόσος, ὅσος. Idem in Hesych. μερῶν, ἐλάσσων, ad h. l. refert et corrigit μέων. Tum Schol. Sophoclis Trach. 788 iungit duo versus 527 et 535. tan-

quam continuos: ita ut, si ille antiquus satis esset, insertos ab interpolatore versus ignorasse videri posset.

529. 530. — Hi duo versus ἀθετούνται; prior quidem quod in eo male iteratur id, quod iam dictum erat, *μείων* et ἀλλὰ πολὺ μείων. Alias rationes adiungunt veteres in Schol. et Eustath. partim leniores partim satis graues: quorum enim, inquirunt, praefandum hoc erat, et inepta quidem iteratione, minorem eum statuta fuisse? Neque id quidem verum; fuerunt enim uterque Ajax pares Il. N, 703 sq. Porro λινοθήρηξ male; nam Graeci non linteis, sed aereis thoracibus sunt vsi: vnde χαλκοχίτωνα (cf. ad N, 372. et tanquam nova res memoratur λινοθήρηξ Amphius inter Troianos vl. 830) Repugnant quoque haec inter se, quod hasta vsus est et tamen λινοθήρηξ; nam linteae lorica utebantur tantum οἱ τοξόται. At nec arcu vititur Ajax, sed hasta: ἐγχείη δ' ἐκέλευστο. (Scilicet ducebat Ajax Oilei Locros τοξότας N, 712 sq. et ex his vsu ducta esse videtur omnis huius loci interpolatio.) Tandem Ἕλληνας Homerus de Theffalis vsurpauit vl. 684 non de omnibus Graecis, adeoque nec de Locris. Ad haec reponit nonnulla Clarke quae parum satisfaciunt. Mihi quidem manifestum interpolationis signum, post omnia ista, esse videtur hoc, quod interiectis his versibus iunctura et sententia turbatur; ambiguum enim sit: οἱ Κῦνόν τε quorum referendum sit. Atqui ad proximum spectare nequit, sed ad remotius Λοκρῶν.

Versum 530 etiam Aristarchum ἠθετημέναι memorant Sch. br. et Schol. A. ad h. v. Verba tamen Aristarchi aut male accepta esse videntur, aut eorum sententia praeue exposita. Causa cur damnaverit ille versum, affertur: quia contendebat: Ἑλλάδα designare solum Theffaliam. Atqui ei sententiae non aduersatur versus, sed eam firmare videri potest, si oppositi Πανέλληνες sunt Ἀχαιοὶ Peloponnesii; ut ille sensisse videtur; etiam alii pro synonymis habuerunt.

Haec et similia exempla, quorum tanta copia occurrit per totam Iliadem, firmant saltem et stabiliunt *libertatem* nostram statuendi *criticam*, h. e. vt nosmet iudiciis nostris e regulis bonis criticis de veritate singulorum locorum Homericorum possimus statuere: quandoquidem iam veteres, qui antiquiores codices tractauerant, adeoque lectionum auctoritatem melius diiudicare poterant, lectioni librorum non tantum tribuerunt, quominus iudicio suo in diuersa abirent, et plerumque quidem iisdem in locis, quos nos ipsi suspectos habemus. Desiere homines docui libertate illa iudiciorum vti ab eo iade tempore, quo vulgatam lectionem ita constitutam esse putabant plerique, vt de eius veritate ne dubitare quidem liceret; donec nostra aetate vt in sacris, ita in profanis litteris iterum scepsis aliqua critica inualuit: qua effectum est, vt et nostra et superiore aetate de toto carmine Homérico diuersis modis censeretur. *ἀν' Ἑλληνας* pro *Πανελλήνους* lectum in Schol. Thucyd. I, 3 probari non debebat; vel propter hiatum *ἐπέκαστο ἀν' Ἑλλάδα*. Nata est vox *ἀνὰ* ex interpretamento adiecto. De voc. *ἐπέκαστο* v. ad N, 431.

531. Versum laudat Stephan. Byz. in *Κύνος*, et Sch. Apoll. I, 69. Scribitur *Κύνος* ap. eundem, ap. Strab. et Pausan. *Κυνός* est in Vrat. c. Erat *Cynus* ad mare, ex aduerso Euboeae, Opuntiorum nauale. v. Strabo IX, p. 650. Steph. Byz. Dictus in ea vixisse Deucalion: cuius fabulae proxime ad Locros spectant. Notior est *Opus*, *Ὀπόσις*, *ὄαντος*, *Ὀποῦς*, vel Pindarico carmine, Olymp. IX. eadem Patrocli patria, A. Σ, 3260 *ἔστι Opuntius heras*. *Colliarius* Strabonis aetate non amplius habitata erat, p. 652 B. et Eustath. ex eo.

532. *ἔ* quod Zenodotus *Βῆσα* scripserat, vt distingueretur ab appellatione *βῆσσα*, *saltus*. „At sunt plura, ait grammaticus Sch. A. appellatiua, quae nomina propria constituunt, vt *Κυκάρισσος* vl. 519.“ Videtur itaque et ipse tuitus esse *Βῆσα*. Vno sibilo *Βῆσα* etiam Herodianus scripserat; Apollodorus vero, Epaphroditus

et Heracleon Βῆσσαν ap. Steph. Byz. h. v. adscripto hoc versu; adde Eustath. qui illum ante oculos habuit, et primo loco Strabon. IX, p. 652 B. qui et ipse pro σσ pugnat, cum contra Βησαςίς fuerint demus Atticae. Vides quae subtilitas veterum in his fuerit; cum non meminissent, pronuntiationem variasse, scribendi modum antiquitus fuisse vnum eundemque per vnum σ. Est quoque in codd. Βῆσαν Laud. ap. Bentl. Vrat. b. Mosq. 1. σβῆσσαν est in Eton. et Vindob.

Σκάρφην. In Vrat. a. Κάρφην. At Σκάρφλαι non est var. lect. sed vitium edd. Strab. IX, p. 627.

Αύγειας scribendum esse non Αύγείας, monent grammatici.

Iam *Bessa* erat locus fruticosus et siluofus: Strabo p. 652 B. vnde et nomen Βῆσσα ducunt grammatici. *Scarphie* et *Scarphia*, vt in Liviō, in summa ad boream Locridis parte ibid. p. 652 A. et Eustath. De *Augiis* nihil memoratur, nisi quod et alterae Αύγειαῖ Laconicae fuere, serius Αύγαῖαι dictae; at Locrensiū vrbs prorsus interierat. Ita accipiendus Strabo VIII, p. 560 B. cf. Pausan. III, 21. p. 264.

533. *Tarphie*: latet haud dubie in Σκάρφην Strabonis altero loco p. 652 B. serius Pharygae dictae fuere. *Thronium* supra portum Cnemidis, etiam e Liviō notum. Strabo p. 652 A. Alterum Thronium erat in Epīro a Locris Troia redeuntibus conditum. Pausan. V, 22. p. 435. *Boagrius* fl. praeterlabens Thronium; verius torrens, secundum Strabon. p. 652 A.

535. Λοκρῶν, εἰ ναίουσι πέραν ἱερῆς Εὐβοείης. Notabile hoc, quod poetam in insulis vel Asiae ora degentem arguit. nam *trans*, vltra, *Euboeam* esse *Locridem sitam*, nemo potest dicere, qui in Graecia habitat. Vidit quoque hoc Wood. p. 33. cf. inf. 626.

Versum laudat Strabo IX, p. 653 A. vnde pateat, Homerum alios Locros ad occidentem habitantes haud ignorasse, etsi non memorauerit.

πέρην ἄλός Εὐβοίης. vitio librarii; forte ex vl. 626 —
 πέρην ἄλός "Ηλίδος ἄντα. At Barnes hinc procūdit no-
 vam lectionem πέρην ἄλός Εὐβοίης. Doctius Bentl. ten-
 tabat: πέρην ἄλός ἄντ' Εὐβοίης. Iερῆς nihil amplius de-
 clarare, quam praeſtantiae laudem, alibi monitum.

536. μένεα πνείοντες "Αβαντες. Fuere *Abantes* ori-
 gine Thracica, ab Abis Phocidis profecti: vt ex Aristote-
 le Strabo prodit lib. X. pr. Insulam tamen infederant
 alii quoque aduenae Pelasgicae stirpis, in his Dryopes:
 Pausan. IV, 34. p. 366. qui Styra infederant, etiam Ara-
 bes, Cadmi comites: Strabo X, p. 685 C. Postea im-
 migrarunt in Euboeam Hellenes diuersarum stirpium, Aeol-
 licae inprimis et Ionicae, huius tamen potissimum, cum-
 que Ionibus ita permixti sunt Abantes, vt nomen exole-
 verit Abantum. Colligas haec ex iis, quae ap. Herodot.
 I, 146 leguntur. Itaque Abantes habentur inter populos
 Ionicae stirpis, qui Ionum nomine non vtuntur.

Ceterum vl. 536 a Strabone recitatur lib. X, p.
 682 B. cum 542 quod Abantes Homero dicuntur, non
 Euboeenses. iterum lib. X, p. 695 B. et lib. I, p. 68 C.

Restat μένεα, μένος, πνείοντες "Αβαντες; vt alibi "Α-
 χαιοί, plene dictum de animosis, quo factum esse vi-
 detur, vt etiam simpliciter πνέειν viri fortes dicantur vt
 Sc. Herc. 24 Boeoti ὑπὲρ σακίων πνείοντες, quod vix
 aliter accipi potest quam, animoso obtutu incedentes,
 ore supra clipeos erecto.

537. Ex vrbibus Euboeae clariores *Chalcis* et *Ere-
 tria*, ista quidem coloniarum numero et institutis, (v.
 Opusc. Vol. II. p. 266.) haec schola Eretrienſi a Mene-
 demo condita. *Histiæa* est, quae postea Oreus fuit,
 Livio Oreum, in extrema insulae parte boreali, v. Stra-
 bo X, p. 683.

Versus ap. Stephan. in Χαλκίς recitatur, vbi est:
 Χαλκίς "Ερέτρειάν τε. De metro in "Ιστρίααν quaeritur.
 Copiose docet Clarke στ non impedire, vt nec in aliis,
 quo minus antecedens syllaba naturam mutet et brevis
 habeatur: στ tamen pro vna consona haberi nequit;

Alia v. ap. Heath. ad Sophocl. Electr. 122. Res est observationis; caussam non nisi coniectando assequi licet; aut enim pronuntiando alterutra tantum littera σ vel τ fuit reddita (etsi non ita quoque scribi necesse fuit: quomodo Barnes scribit: $\gamma\rho$. Ἰστία . Recte hactenus monitum a Rich. Payne Knight nec in numis aliter legi quam Ἰστία) aut vocem per tres tantum syllabas fuisse pronuntiatam, ut esset *Histjæa* ut forte Ἀγυρτίας Il. I, 382 et alia in Odyssæa: ut nos solemus j consonam efferre. Cuius generis multa sunt in Virgilio et aliis. Præferam equidem priorem rationem molliori loquæiae Ionicae sono accommodatam. $\text{Ἰστία$ et $\text{Ἰστία$ habet Steph. Byz. et utroque loco hoc hemistichium excitat.

538. 539. *Carinthus* ad littus orientale sita: Strabo X, p. 684. B. *Dium* circa Oreum; ibid. A. Epitheton $\alpha\iota\pi\upsilon$ declarat in alto loco sitam fuisse. *Carystus*, a marmore nobilis et ab amianto: ibid. B. Steph. Byz. h. v. *Styra*, τὰ Στίρα vicina Carysto: v. ibid.

540. τῶν δ' αὖθ' Cant. Mosq. 1. τῶν αὖθ' sine δ, ut et 563. et αὖ duo Vindob. cum al. *Elephenor*, Chalcondontis f. ab Erechtheo genus ducere dictus: quæ v. ap. Schol. A. et Eustath. pleniora ex Porphyrio p. 283 extr. $\delta\delta\omicron\varsigma$ Ἄρης antiquo sermone simpliciter vir fortis; nam Chalcondontis editur filius et sic aliquoties: inf. 663, 704 et al. Abiere tamen hæc postea in fabulas et recepta sunt in genealogias, ut Actoris filii habiti sunt Neptuni inf. A, 749. 750.

541. Χαλκιδοντιάδης . Duxit hinc τὰ Χαλκιδόντες Εὐβοίας σταθμά Sophocles Trach. 489. vbi cf. Schol.

542. $\delta\pi\delta\epsilon\nu$ $\kappa\omicron\mu\beta\omega\nu\tau\epsilon\varsigma$. igitur occipite raso esse debuere. Caussam a pugna Abantum cum Curetibus, in qua hi istos coma in fronte promissa apprehensos ceciderant, repetiere veteres. v. Schol. Eust. et Strabo X, p. 713 C. cum Plutarcho in Thest. p. 2. F. 3. A. Versum 542 excitat Strabo X, p. 682. et corrupte Schol. Ly. eophr. 1133.

543. *μαραιῶτες ὀρεκτῆσι μέλησι* — hasta vtebantur, qua cominus appetebant hostem: *ὀρεξάμενοι αὐτοῦ ἐγχέει*. v. ad Δ, 307. adeoque pugna stataria praeliabantur. Versum adscribit Strabo X, p. 689 A. Idem p. 688 B. illustrat hoc Abantum institutum e veteri columna, cui inscriptum erat, quod in pugna de Lelanto pacti erant inter se, *μὴ τηλεβόλοις χρᾶσθαι*. Contrario more Locri vtebantur inf. N, 713. Scholion ad h. v. legitur quoque in Hesych. Verba oraculi quae Sch. A. B. L. afferunt de Euboeensium virtute restituenda sunt ex Strabone p. 689 C. Videtur huc spectare fragmentum Archilochi, quod iterum apposuit Brunck. Anal. T. I, p. 41. IV.

544. *δῆλόν ἀμφὶ στήθεσσιν*. Scriptum quoque fuit *δῆλόν*: v. Eustath. et sic pronuntiandum. *στήθεσφιν* Vrat. A. vn. Vindob.

546 — 557. De *Athenis* hic locus nobilissimus. *δῆμον* dixit non Attico more, sed est *populus*, isque pro ipsa *urbe*; quam *εἶχον*, *ᾤκουν*, qui ad Troiam profecti erant. Sic *δῆμος Τρώων* Od. A, 237 sq. *δῆμος Ἀνκίων*, Il. II, 437. h. terra. *Erechtheum*, heroem indigetem, summis honoribus ab Atheniensibus habitum, *Athene educavit*, *Terra genuit*, *Athene autem in suo templo collocavit*, h. e. Erechtheus Atheniensis fuit, et quidem *αὐτόχθων*, *γηγενής*, *indigena*, quem post mortem populares pro heroe coluerunt et quidem tanquam *σύνναον* Minervae, siue vt commune cum Pallade templum habuerit, seu adiectum illud aut contiguum templo Palladis. Certe fuit Athenis Erechthei templum in arce, Minervae Poliadis templo contiguum; virumque Herodoto memoratum, et Pausaniae aetate adhuc superstes lib. I, 26 p. 62 eiusque etiamnum vestigia haberi putantur, quae tamen Periclei aevi sunt. cf. ad Apollod. p. 845. Verum et ipse Homerus Od. H, 81 Minervam narrat Athenas abiisse, et Erechthei aedem subiisse: *Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δῆμον*. In eodem festum et sacrum Erechtheo heroi *periodicum* fieri solitum esse poeta vii. 550. 551 innuit.

Haec quidem, nec plura aut alia, ex Homeri versſ. iusta interpretatione instituta, eruere licet. Ab Atticis scriptoribus alia, eaque varie, confusis quoque *Erechthei* et *Erichthonii* nominibus et fabulis, (v. Apollod. III, 14, 6 et 15, 1. vbi cf. Not.) sunt narrata, quae ad Homerum non bene retulerunt interpretes et verba in alium sensum detorserunt. Apud Apollod. l. c. Erichthonius a Minerva ἐν τῷ ταμένει αὐτῆς educatus, et in eodem templo sepultus memoratur. Ita quoque statuisse videtur auctor inscriptionis Herodis Attici v. 30 vbi in dedicato ταμένει Minervae et Nemeseos sepeliri posse: qui ex stirpe Herodis sit: καὶ γὰρ Ἀθηναίῃ τε Ἐρεχθίδιον βασιλῆα Νηὲ ἐγκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν vt praeclare ex ipso marmore versum restituit V. C. Visconti. Ceterum sunt in verbis poetae nonnulla ambigua. In v. 549 καθίσθεν retrahendum est ad Minervam: θρέψε καὶ καθίσθεν (τὸν Ἐρεχθεα) ἐν τῷ νηὲ αὐτῆς. Accipiunt hoc sic: deam eum suum aedituum et sacerdotem constituisse. Enimvero Erechtheus rex fuit, idemque heros; at sacerdotium Butes habuit. Adhuc ad natales retulere, cum a Minerva Cecropia filiabus nutriendus traditus fuit: vt Sch. br. Ad sepulturam Erechthei in templo Minervae referre video Viscontium in Inscript. Herodis Attici a se emendata. An recte hoc inde colligatur, nunc non disputabo. Mihi videtur et sermonis prisca vis atque indoles, et ipsa memoria antiquitatis, nihil aliud suppeditare, quam, cum Minerva eum communes honores esse consequutam. Est tamen nonnullis aliis in mythis, aliquid quod comparari possit. Apud Hesiod. Θ. 985 Venus rapuit Phaethontem propter insignem pulcritudinem: et in templo suo collocauit: καὶ μιν θεοῖς ἐν νηῖς νηρόπλον μόχλιον ποιήσατο δαίμονα δῖον. Et ap. Pindar. P. II, 31 Cinyras amantissus Veneris est et Apollinis sacerdos; etsi locus ambiguus est. Koeppenio nostro in mentem veniebat, καθίσθεν (ὁ Ἐρεχθεύς) Ἀθήνην ἐν νηὲ ἰungere, vt esset quod Apollodor. l. c. ait, τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον ἰδρύσατο. — ἐν τῷ νηὲ primum nunc hoc epitheton occurrit, quod va-

riam interpretationem admittit: exponitur enim et *πλούσιος*, et *λιπαρός*, et *εὐδαίμων*. Potest et respectus haberi ad *πλοῖα μῆλα*, et ad *pingues victimas*, aut *pingues et omentosas carnes* arae impositas: ut *εὐώδεις νηοί*. quod Eustath. sequitur. De solo pingui, h. e. fertili, res expedita; sic *Λουκίης ἐνὶ πλοῖι δῆμον* pro *terra ferace*: at de templo nondum habeo quod litem dirimat. Simile epitheton est *λιπαρός*, pinguis, dives, splendidus, clarus. In v. 550 quaeritur, quo *μιν* referendum sit: vtrum ad Erechtheum, an ad Minervam? Hoc alterum sequuntur plerique, cum Sch. br. ut amplificatio sit *templi*, *ἐνθάδε* — et de Panathenaeia cogitant; sic iam Eustath. Et sequutus sum hoc ipsum Not. ad Apollod. p. 822. Monere quidem veteres grammatici, Schol. B. L. fieri hoc non posse, quia Minervae boues *feminae*, non mares tauri et agni mactati fuerunt: *θῆλέα δὲ τῇ Ἀθηνᾷ θυοῦσι*. *ὁ δὲ τὸ μὲν οὐκ ἐπ' αὐτῆς*. Schol. br. B. L. Potuit tamen temporum progressu aliquid esse mutatum. Videamus nunc de singulis versibus.

546. Versus recitatur a Strabone IX, p. 600 C. Ἀθηνᾶς pro Var. Lect. laudat: e Sch. br. interpolatis Barnesae.

547. §. cui nihil in Sch. A. respondet, forte spectavit ad *δῆμον Ἐρεχθίδης*, quem tamen Schol. cum Erichthonio confundit, quod multi faciunt. Recitat locum Theon Progyan. p. 47. eumque notat, quod ambiguum sit, *ὃν* vtrum ad *δῆμος* an ad *Ἐρεχθίδα* referendum sit. At de hoc altero quis dubitet! Plutarch. de gloria Athenarum Tom. II, p. 346 B. in loco de Theseo ab Euphranone picto; referre eum ait vere speciem priscorum Atheniensium virilem, robore et succo plenam, necdum cultu nec luxu fractam: *τὸν δ' Εὐφράνορος ἰδὼν τις, εἰπεῖν οὐκ ἄφωκός τις Ἀθῆναιον Ἐρεχθίδης* — *θυγάτηρ*. Graviter observatio haec est: quod vsq. sequentes, et 552. §. 4. de Menestheo, ut et 557. §. 8. de Alace Salaminio in Athenarum honorem insertos esse scrius ab Homero in Graeciam profecturo narrat: Auctor vitae Homer. sub Herodoti nomine c. 28. Pari iure possis suspicari ab rhapsodis in Atheniensium

gratiam hos, ut alios versus esse insertos. Verum ultra suspicionem talia non assurgunt, nec ei fundus idoneus potest substrui: nisi quod idem in aliis locis factum esse constat. Ita vero de omni fide antiquitatis actum est. Tam lubrica res est, aliquid in his, tanquam omnia dubitatione maius, statuere velle.

548. *Ζεῖδωρος* Ἀπουρα. Notabile quod nunc Ἀπουρα pro dea *Γαῖα* dicta est; nam appellativae permutari haec nemo mirabitur — *Ζεῖδωρον* h. l. de Attica proprie dici, tanquam frugum parente, omnes observant A. B. L. Dicis Atticam non *Ζεῖαν* sed *κριθην* primam protulisse. At grammatici vocem non a *Ζεῖα* ducunt, sed ἀπὸ τοῦ *ζῆν*, ut vertatur *η* in *ει* Boeotice. Dicerem saltem *ει* et *η* variasse prisco scribendi more. Ipse tamen Apollon. Lex. in *Ζεῖδωρος*, ἥ τὸ *ζῆν* θεωρούμενη γῆ. Sicque Helych. In Etymol. utraque etymologia apponitur. Translulerat epitheton *Ζεῖδωρον* ad Venerem Empedocles: Plutarch. Erot. p. 756 E.

549. καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃς· εἶπεν. ἐν Ἀθήνῃς Mosq. i. εἶπ' ἐν πτόνι γῆν· ἐν πτόνι Cant. Eton. Laud. Vrat. a. b. καὶ δ' ἐν. quomodo antiquiores scripserint, nunc ignoramus: probabile habeo κατ' δ' ἐν. Variat autem scriptura κατ' δ' ἐν. κατ' et κατ' δ' ἐν. hoc rectius.

550. ἐνθάδε μιν. ἐνθα δὲ Barocc. Cant. Laud. Eton. Mosq. i. καὶ ἀργεῖοις ἰδόνται. difficultas metrica inest, cum dithae priores alioqui producantur. v. ad A, 583. In Vrat. A. est: ἐνθα δὲ μιν ταύροις καὶ ἀργεῖοις ἰδόνται. feram; si sit: καὶ ἀργεῖν ἰδόνται. alioqui ἰδόνται erit δῶνται pronuntiandum et scribendum; sin prima fuit anceps, praeferam ἰδόνται, ut εὐχετόνται. εὐχερόνται.

552. τῶν αὐτῶν ἡγομένον. τῶνδ' αὖ Barocc. Eton. υἱὸς Περσῶν. Hoc ex Περσῶς, Περσῆς, Περσῶ Herodienus ducebat; ap. Sch. B. L. et Sch. bn ad A, 527. Περσὸς, Περσεῖ, Περσῆς, Περσῶς seu Περσῶ Aristarchus: ap. Eustath. ad h. l. et ad A, 338 add. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. Monueram iam Not. ad Apollod. p. 725.

Meneſtheum memorat Homerus. At Theſei liberi, Acamas et Demopheon, quos ſeriores in rebus Troianis memorant, ab Homero ignorantur. Scilicet acceſſere in Poſthomeriſis demum, Leſche vel Arctino auctore, quantum ex Quinto colligere poſſum. Meneſtheus genus ducebat ab Erechtheo per Orneum, e quo Petens, Meneſthei pater. Pauſan. II, 25 p. 168. Exularant pater et filius Athenis, eiecti ſive ab Aegeo ſive a Theſeo. Pauſan. X, 35 p. 889. Euſtath. p. 294 extr. Mox Meneſtheus redux Theſeo ſucceſſit, et in reditu a Troia mortuus Demopheontem ſucceſſorem habuit: cf. Plutarch. in Theſ. extr. Memorabile autem eſt, Athenienſes iam illa aetate tacticen melius aliis excoluiſſe, et Meneſtheum illa arte clarum fuiſſe.

553. ~~ε~~ 554. ~~ε~~ 555. ~~ε~~ Hos verſus Zenodotus improbauerat, *ῥέτρησε*, nihil enim de hac Meneſthei laude per totum carmen memorari. Reſpondet Sch. A. „etiam alia paſſim memorari, de quibus nihil ſigillatim alibi ſubiicitur. Sic M. A, 506 Machaon *ἀριστεύων*; nil tamen de eo alibi occurrit.“ Recte haec: ſi Zenodotus non codices habuit, in quibus verſus deeſſent, et tantum iudicium ſuum appoſuit.

553. τῷ δ' οὕτω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ. Legebatur οὕτως. minus bene ante conſonam. Sed οὕτω iam Barnes receperat ex Barocc. et Waſſenberg. Conſentiunt Eton. Vrat. a. c. A. Ven. cum Schol. A. B. L. ὁμοῖος in Homero ſcribitur, non ὁμοιος. v. ad E, 521. ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ, ſic optimi quique codd. Barocc. Cant. Vrat. a. c. A. vn. Vindob. Moſq. r. Ven. Euſtath. Vita Homeri 9. cum Flor. ed. Mutauit Ald. i. ἐπιχθονίων (ita vero et ἀνδρῶν debebat ſequi, quod apud Euſtathium quoque legitur, et ſaepe ἀνδρῶν ἐπιχθονίων occurrit, vt A, 266. 277. I, 554. aut ſimpliciter οὕτως ἐπιχθονίων eſſe deberet, ſine ἀνὴρ. Vt Ω, 220 εἰ μὲν γὰρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευσε.) quod edd. ſeqq. retinuer; recte alterum repetit Wolfius. Sic et Ω, 505 οὐδ' οὕτω τις ἐπιχθόνιος γένετ' ἄλλος. Nec aliter legendum Od. Z₂

205 οὐδὲ τις ἄμμι βροτὸς ἐπιμίσγεται ἄλλος, non βροτῶν. Saepe sic in Hom. βροτὸς ἄλλος. ἀνὴρ autem priore longa, quia fuit pronuntiatum ἀνὴρ.

Recitat versum et ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ in pedestre deflexit Aristides Panath. To. I. p. 192.

554. κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας Bentl. malebat κοσμηῆσ' ἱππῆας τε. Non accedam. ἵππους pro ἱππεῖς dictos iam veteres viderunt et notarunt: Porphyrg. Qu. Hom. 15. recte, modo curvus intelligas et eos qui de curru pugnant. Et sic iterum J. Π., 167. Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Schol. Thucyd. ad II, 41. (p. 630. ap. Ducker.) ὁ γὰρ Ὀμηρος πεπολεῖκε (excidit τὸν Μενεσθέα) πάντων ἀρίστα ἀνδρῶπων κοσμεῖν ἵππους τε καὶ ἀνδρας ὀπλίτας. Versum passim excitatum legas cum ceteris; memorabilis est usus eius apud Sext. Empir. adu. Phys. p. 555 vbi ad argumentum pro existente numine transfertur.

555. Νέστωρ οἶος. in vno Vindob. δ' interpositum. ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν. vt semel moneam, perpetua varietas scribendi modi est ὁ et ὁ, quod ὁς nunc est, nec iudicium est certum, sed seruanda usus constantia.

557. Αἶας δ' ἐκ — δυοκαίδεκα νῆας. Pamphilus contendebat δύο καὶ δέκα diuisim esse legendum, ap. Schol. A. Sane sic veteres scripsisse dubitari vix potest; verum usus haec vbique nexu facto coniunxit.

VII. 557. 558 sunt apud Strabonem IX, p. 604 A. et C.

558. Στῆσε δ' ἄγων — Versum omisit Cant. ap. Bentl. etsi in margine adscriptus est, Vrat. b. Venetus et ad Γ, 230 (quo et Schol. ad Δ, 251 spectat) Schol. A. monet, hoc ipso versu, quod in acie Idomeneus Aiaci adstitisse memoratur, patere, versum Στῆσε δ' ἄγων a nonnullis male scribi. Scilicet notum est, narrari Solonem, in controversia de Salamine insula cum Megarenensibus, vt eam Atheniensibus paruisset doceret, hunc versum inseruisse. v. Plutarch. p. 83 C. Diog. I, 48. et Strabo IX, p. 603. 4. (Hoc illud est quod Leid. Schol.

significare voluit: ση. (σημαίνει) Τοῦ (f. τὸ τοῦ) Σόλωνος· Σπῆος δ' ἄγων — φ. et Lipf. eodem modo emendandus in Specim. a Mullero Alton. edito quod cum Ven. B. conuenit: γράφεται δὲ, κατὰ τὸν Σόλωνος λόγον, ὡς τις, παραλόγως τὸ ἐν Ἀθηναίων ἵσταντο. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ οὐκ εἶχε ποιῆσαι τοῦτο. ἀλλ' ἡ ἀπελευθέρωσις οὕτως· οἱ δ' Ἄργος. Alia loca Casaub. annotauit, cum Menag. ad Diog. l. c. et Clark. ad h. v. Etiam Quintil. V, 11, 40. meminit. Ex Strabone etiam melius ratio supra e Schol. A. allata intelligitur. Scitoet apud ipsum Homerum argumenta contra hunc versum reperiri primo, quod N, 681 sqq. diuersus nauium ordo narratur, Aiacis in extrema parte cum Protefilai nauibus. (atque et ibi Ἴωνες, Athenienses pugnabant 685—689) porro Δ, in recensu Agamemnon ab Idomeneo 251. ad Aiaces 273. inde ad Nestorem, et tum centum 327 ad Menestheum venit, cui adstat Ulysses cum Cephalenibus. (Enimvero altus fuit ordo nauium, alius aciei, et tertius, quod probabile sit, recensu nauium: v. sup. Not. ad 494) Megarenses autem refinxerunt versus sic: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος. ἄγου νέας ἐκ τῆς πολέχνης ἐκ τῆς Λιγυρούσης, Νισαῖης τε Τριπόδων τε.

Eustath. nescio unde (forte ex Porphyrio e quo plura haufit) narrat, lectum quoque fuisse ἄγε τρισκαίδεκα νῆας, idque parodia mutatum esse: ἄγε τρισκαίδεκα νήσας, ἀνιᾶτες. Reliqua e Strabone et Porphyrio mutatus est Eustathius. ἵσταντο. in vno Vindob. στήσαντο.

559—562. Commentatur ad hos vss. Strabo VIII, p. 567. 572 sq. (vnde excipit Eustath. qui conferendus) et p. 577 B. vbi situs ordine vrbes recenseri testatur. Alia ap. Pausan. quaerenda. Versum 559 iterum excitat Strabo VIII, p. 568. et Apollon. Lex. in Ἄργος corrupte, item Steph. Byz. in Τίρυνς.

Argos, quod Danai posteri vsque ad Perseum tenuerant, cum iterum ad eius abnepotem, Adrastum redisset, quem excepit filius Aegialeus, hoc mortuo Diomedes, ex eius sorore natus, ipse Aetolus, Tydei f. Oenei nepos,

tenuit. Interea Pelopidarum regnum Mycenis, quas Eurystheo in pugna aduersus Athenienses caeso, Atreus occupauerat, opibus insigniter auctum Argiuorum gloriam obscurauerat; vnde nunc altero a Mycenis et Lacedaemone loco habitum Argos. Quod vero Ἄργος latius accipitur, et Ἀργεῖοι pro omnibus Achiuis dicuntur, ad superiora tempora proprie est referendum, quum Argorum regnum iam latos fines habebat. cf. Excurs. ad B, 101. et inf. ad 684. At nunc manifestum est esse ipsam urbem. — *Tirynthiam τεῖχίσσαν* dixit, propter muros a Cyclopibus conditos: v. Strab. p. 572. Pausan. II, 25. p. 169. Nullum in seq. est nomen, quod legentem tenere possit, nisi forte *Biones*, *Ἡῶνες*, quod Mycenaeis nauale fuit, iam Strabonis aetate deletum, et *Mases*, olim oppidum Argolidis, postea Hermionensium nauale: Pausan. II, 36. p. 197. (male *Ἀργυρῶν*, forte fuit Ἀργυρίων, nauale vocant Schol.) Minus est quod insulae subiungit oppidum in continenti: obseruante quoque Strabone p. 577 B. C. De *Asine* et *Hermione* satis multa sunt apud Pausaniam. Quod *Tiryns* et *Aegina* Argiuis tum paruit, ex Homero discimus. *τεῖχίσσαν* in vno Vindob. est merum vitium.

560. βαδὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας. Koeppen contendit male Grammaticos κατεχούσας κόλπον iungere; esse enim ἔχειν, οἰκεῖν, pro κείσθαι, κατὰ κόλπον, ad *sinum situm* esse. Atqui sic κατὰ omnino abesse debebat, nam ἔχειν κόλπον dicendum erat: vt paullo ante: οἱ δ' Ἄργες εἶχον. Pro ἔχειν, κατέχειν, κρατεῖν, dici insolitum putare noli: inf. Γ, 243 τοὺς δ' ἤδη κατέχευε Φυλῆος αἰῶν idem est atque εἶχε vt γῇ ἐρύκει et κατέρύκει. Eadem vsq. leguntur Φ, 62. 63.

561. Τροίην. Τροίην. Iscriptum olim in nonnullis fuit, patrocinante Herodiano: apud Eustath. p. 287. vt est in Mosq. 1.

Ad Ἡῶνες Schol. notant: οἱ παλαιοὶ ἐνέως. ergo ille legerant *Ἡῶνην* vel *Ἡῶνα*. Eadem Eustath. nisi haec

obseruatio spectauit ad alteram Eionem ad Strymonem sitam.

562. Versum excitat Stephanus in Μάσῃ. Strabone teste scripsere hic nonnulli olim: Νῆσόν τ' Ἀχιναν, M. —

563. τῶν δ' αὖτ'. Iterum Vrat. b. τῶν αὖτ' —

564. 5. 6. καὶ Σθένελοσ — *Sthenelus* vnus ex Epigonis, qui Thebas ceperant: inf. Δ, 406. Talai stirpem attingebat, quandoquidem Capaneus pater ex Hipponoo et Astynome, Talai filia natus erat. v. Not. ad Apollod. p. 1020. — *Diomedem* ex Deipyle Adraști filia natum esse constat. Et *Euryalus*, Mecistei (quem ludis funebribus Oedipodis interfuisse videbimus inf. Ψ, 677 sq.) filius, Talai nepos. v. Apollod. I, 9, 13 et notas ad e. l. et p. 1011. Temenda enim est Talai stirps, et propter alia, et, quod hinc intelligitur, cur hi ares Argiuorum duces fuerint: Facti enim Talaidarum vel Talonidarum superior. tandem facta erat Oiclidis, vt ex Pindaro discimus Nem. IX, 32 sq. cf. mox ad 572. Respicit ad locum Homericum, eumque illustrat Pausan. II, 30. p. 183. idem trium ducum statuas viderat Argis vno loco: lib. II, 20. p. 156. Euryali semel mentio fit inter pugnantes Z, 20 — 28. Fuere eius partes in ipso Troiae excidio: vt ex Polygnotti tabula intelligas Pausan. X, 25. p. 861.

566. Μηιστέως υἱός. — *Μηιστέας* Benl. nescio an e libro. certe ex more similitum in Iliade hoc praestaret. *Μηηστέας* Ald. 2. et hinc aliae, vitiose.

569 — 575. Hos versus recitat, et in eos commentatur Strabo VIII, p. 578 sq.

570. — quod Κέρινθον memorat, non ἘΦυραν, quod fuit antiquius et heroicae aetatis. Igitur e suo tempore mutuatus est nomen serius. " Ex quo ipso, tamen suspicio nascitur, serius hunc locum accessisse; nam vbique in reliquis rhapsodiis prisca nomina adhibentur; et ipsa Ephyra, in loco de Bellerophonte Z, 152. Etiam hoc notabile, quod *διυτίτις εἰσα* iam tum Corinthus fuisse raditur.

Ex hoc versu Corinthios cum Agamemnone pugna-
tes memorat Pindar. Ol. XIII, 81. cf. Pausan. II, 4. cum
a partibus aduersis staret alius Corintho oriundus, Glau-
cus. Et forte versus Simonidis hinc illustrandus ap. Ari-
stot. Rhet. I, 6 Κορινθίοις οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.

ἀφνειὸν τε praefixum Schol. A. Vbique est ἀφνειὸν
ex δ καὶ ἡ ἀφνειός.

Quod Cleonae εὖ κτιμέναις appellat, Strabo illustrat
dictum, quia urbs bonos muros habuit. De ea v. Pau-
san. II, 15.

571. εἰ quod Zenodotus scripserat Παραιθυρήν.
quo nomine tamen urbs non venit. Sch. A. Recte; desi-
deratur tamen aliquid ad explendum hiatum: ἐνέμοντο
Ἀραιθυρήν. Bentl. conl. ἐνέμοντ' ἄρ' Ἀραιθυρήν; vt inf.
Θ, 131 restituit ἦντ' ἄρ' ἄρνες. Suspicio antiquum fuisse
Ἰαραθυρήν. vnde ductum illud Zenodoteum Παρ. Ver-
sum, vt nos habemus, recitat Pausan. II, 12. p. 139. et
Schol. Aristoph. Au. 399 qui τ' post Ὀρνείας omittit.
At τε νέμοντο, quod Ionicum erat, nusquam scriptum
est. Apud Schol. Pindari Nem. VI, 71 Ἀραιθυράλα erat,
quod nunc e codd. est emendatum, et dicitur vetus es-
se nomen urbis Phliuntis.

Ὀρνείας, non Ὀρνείας, scribi, docet Stephanus in
Ἀρνεαί. Vitiose Ὀρνείας exhibent codd. in Thucydide.
Erat urbs supra campum Sicyoniorum sita; deserta iam
Strabonis aetate; Priapi olim templo clara. VIII, p. 586.
cf. Pausan. II, 25. p. 168. Eustath. *Araethyras* autem
in agro Phliasio fuit; migrarunt inde incolae in Phliun-
tem non longe ab ea conditam: Pausan. II, 12. Schol.
Pind. l. c.

572. καὶ Σικυῶν ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρὶν ἑμβασιλευ-
σέν. Flor. sed ὅθ' ἄρ' pro ὅθ' Ratim in Ald. 1. emen-
datum. pro eo est ἐνθ' Ἀδρηστος ap. Schol. Pindari Nem.
X, 49. in eodem est ἑμβασιλευσέν, quod et in Lips.
Vrat. 1. binis Vindob. et in Flor. Ald. 1. erat. Quod
nunc legitur, Ald. 2. Rom. et cet. cum codd. habent;
est prius accuratior oratio desiderat. Sicyon situ et so-

lo amoeno, fuit nobilis, etiam prouerbio ap. Eustath. et Schol. Leid. ap. Wassenb. et Valk. app. Ammonii p. 241. vbi praescriptum σημείωσις Σόλωνος. vereor ne περὶ Σικυῶνος scriptum sit.

Quae adiecta sunt de Adraſto; ita habe: In ſeditio-
ne aduerſus Talaum (v. ad 564) mota ab Amphiarao,
Adraſtus, Argis fugiens, Sicyonem ad Polybum, auum
maternum venerat, cui mortuo in regno ſucceſſit. v. Pin-
dar. N. IX, 25. 33. Herod. V, 67. 68. Apollod. I, 9, 13.
et Not. p. 167. Pauſan. II, 6. p. 125. Poſtea tamen red.
integrata amicitia Adraſtus Argos rediit. Hoc reſpectu
poeta putandus eſt inſeruiſſe *πρῶτα*, pro *πρότερον*.

573. 4. 5. Ad Achaïam, olim *Αἰγιάλει-
αν* dictam, pertinuerunt vrbes quae ſequuntur: v. de iis
Strabon. VIII, p. 587 ſq. Pauſan. VII, 1 ſq. Eſt in his
Hypereſia, de qua Strabo nihil adiecit; meminit eiſ
Stephanus; eſſe eandem, quae mox Aegira dicta, docet
Pauſan. VII, 26. et accurate de ea agit. *Goniſſam*, qui
alius memorafſet, ibi vidi; ait Schol. cum Euſtath. eſſe
promontorium Pellenes, et eſt Pauſaniae memorata *Γο-
νέουσα ſuper Sicyone* ſita, II, 4. p. 120. vbi cod. Vin-
dob. *Γονούσης* habet, et V, 18 *Γονούσης τῆς ὑπὲρ Σικυῶ-
νος*, vt recte nunc edit. a Faëio. At lib. VII, 26. p.
593. vbi a Sicyoniis euerſam eam eſſe iam antiquioribus
aetatibus diſcimus, antiquum nomen editur *Δονοῦσα*, quod
Piſiſtratum, vel eum, cuius opera ille uſus eſt in colli-
gendis Homericis, ex ignorantia ſcripſiſſe *Γονέουσα* pro
Δονέουσα, hoc verſu appoſito, narrabant Pellenenſes. Re-
liquae vrbes reſenſentur ab Herodoto I, 145. *Pellene*
haud longe a mari: Strabo p. 593 A. Pauſan. VII, 26.
Aegium, vbi poſtea Achaeorum conuentus habiti; noti
incolae *Αἰγιάεις* ex hſtoricis; de his v. Pauſan. VII, 23.
p. 582. Prope Aegium fuit templum *Ἄγαμέμνονος Διός*,
quo Agamemnon principes Graeciae coegerat ad delibe-
randum de expeditione aduerſus Troiam. vid. Pauſan.
ibid. c. 24. *Helice* tandem biennio ante pugnam Leu-
ctricam a mari abſorpta; de qua v. Spanhem. ad Cal-

lim. Del. 101. Per Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα reliquas Achaiae vrbes complexus esse videtur poeta Straboni p. 593. Ceterum alias vrbes in Agamemnonis diuione habitas videbimus inf. I, 149—154.

Dicas forte, parum sibi in his famam antiquam constare videri, cum Achaiam, quae h. l. in Achaeorum potestate habeatur, illis aetatibus Iones tenuisse memorantur; quippe qui ex Attica profecti Aegialeam occupauerant, ad id temporis a Pelasgis Aegialensibus habitam, (v. Herodot. VII, 94. Pausan. VII, 1.) inde Ioniam dictam, et Iones Aegialenses; et tenuere illi illam oram vsque ad Doriensium et Heraclidatum incurstationem, quo tempore Achaei e suis sedibus exturbati in Aegialiam secesserunt, quae inde Achaia dicta est. Scilicet si Iones immigrasse dicuntur in Aegialeam, non putandi sunt occupasse omnem terram, sed inter priscos incolas Pelasgos confedisse; vt saepe similes narrationes sunt accipiendae; et vt mox Achaei inter Iones confederunt. Si vero Ionia est appellata Aegialea; serius hoc nomen in carminibus et historiis adhibendum esse puta. Nihil adeo impedit, quominus belli Troiani tempore Iones cum Pelasgis Aegialeam inhabitarent eiusque tractus vrbes Agamemnoni paruerint. Quod non diserte Ionum fit mentio, causa esse potest, quod nullae eorum erant vires memorabiles; vt omnino πολλῶ ἦν ἀσθενέστατων τῶν ἐθνέων τὸ Ἰωνικόν, καὶ λόγου ἐλαχίστον, vt Herodoti verbis utar I, 143. contra Iones in Attica memorantur infra N, 685. Ionum praeterea stirps erat cognata cum Achaeis: ducta a Xutho eiusque filio Ione, Achaei fratre.

573. Ὑπερσείην. Ὑπερσειήν Barocc. Eton. Lips. At Schol. Apollon. I, 176 Ὑπερασείην scribit et ab Hyperasio heroe appellatam refert, qui ab Apollonio memoratur. In Pausania, qui versum recitat, VII, 26 sub f. est Ὑπερσείην. Illa fuit apud Aegiras sita; vt ibid. pr.

574. καὶ Αἰγίου ἀμφένεμοντο. Potest videri melius scribi ἀμφ' ἐνέμοντο, propter seqq. οἱ ἐνέμοντο ἀνὰ et

ἀμφὶ Ἑλίην. Est autem ἀμφὶ pro ἐν. vt et 634. 649. Ionicam formam, ἀμφινέμοντε, in hoc et similibus omnino exulare video; nam ἀμφεπέοντο. ἀμφεκάλυψαν et similia vbique leguntur.

575. Αἰγαλὸν τ' ἀνὰ πάντα — Versum Pausan. VII, 1. recitat, vbi fines regni Agamemnonis declarat et Strabo VIII, p. 592 B. cum Schol. Callimachi in Del. 73.

576. Agamemnon ἦρχεν ἑκατὸν νηῶν, τῶν pro τοῦσαν.

578. ἐν δ' αὐτὰς ἐδύσατο νῶροκα χαλκόν. inter hos erat, incedebat. Ornate ἐδύσατο, vt θωρήσσοντο 526.

587. Accepit Schol. br. ἐνεδύσατο. Immo vero est, ἐν αὐταῖς. Vindob. ἐδύσατο. Recte expulit ἐδύσσατο, quod vbique editum erat, Clarkē: nam media in ἐδύσατο per se est longa. Res nunc notata a multis. cf. ad Γ, 328. Sicque Barocc. Lipf. In Ven. et Vrat. b. est ἐδύσατο, perpetua varietate. ἐδύσσατο Vrat. a. Vocem νῶροψ, vocem antiquatam, primum nunc obuiam, a νῶ, στερέω, ducunt grammatici, Porphy. Quaest. Hom. 9. Etymol. quia splendore praestringit oculos. Meliora haec quam apud alios, et ap. Macrobian. VII, extr. et Plutarch. Qu. Conn. V. sub f.

579. κυδῖων. κυδῖαν voc. potens ac significans, quod conuenit fere cum voc. *superbire*, declarans simul animi gaudio et ferocia elatum, simul statum corporis et oris. Τὸ κῦδος, vnde ductum est, illustratum sup. ad A, 405. Sic Iupiter sedet in Ida prospiciens Troiam et Castra Achinorum inf. Θ, 51. et iterum Λ, 81. cum sensu exultantis ac gestientis cogitatione maiestatis suae: κῦδος γαίωv. Videtur hoc Virgilius reddere voluisse adiecto *altius*: Aen. XI, 725 *summa sedet altus Olympo*, et *ardens* X, 3. 4. Accommodate itaque de victore dicitur, vt Φ, 519 victores dii abeunt μέγα κυδῖοντες. In nostro loco de ductore exercitus vt ap. Hesiod. Sc. H. 27. de Hercule: ἦρχε δὲ τοῖσιν — Κυδῖων λαοῖσι. Et ὄλβω κυδῖων est ap. Apollon. I, 174. et Quintus II, 205 κυδῖων ἱπποῖς καὶ ὄχρεσφι. elatus, vt Latini poetae *super-*

Bus. Translatum ad equum ferocientem Z, 509 et O, 266. Apollon. III, 1260. v. Hefych. h. v. et Not. Eust. *μετέπρεπεν* h. l. dignitate puto, non, vt Schol. *κάλλει καὶ μεγέθει*. Itaque mox vl. 580 *ἄριστος*, *princeps omnium*, quod contextum docet; vt recte Kœppen; non fortissimus. Verum alter hic versus est suspectus: est enim otiosus et redolet rhapsodi inanem copiam in eadem sententia alio modo exprimenda. ¶

Ad *μετέπρεπεν* retrahit Benl. Hefych. in *μετέπρεπεν* et *μετέπρεπεν*. *κυδίων* ὅτι sunt iungenda. alias placeret lectio Vindob. Alteri *καὶ πᾶσι μετέπρεπε*.

579. ξ̄- 580. ξ̄- vtrumque versum Zenodotus ἡγή-
της, quia in seqq. (v. 768) *ἀνδρῶν μὲν ἄριστος* Ajax
dicitur. Respondet Sch. A. diuersis de causis vtrumque
esse praestantissimum, alterum virtute, alterum opibus
et nobilitate. Malim Zenodotum causam attulisse asserti
sui; quandoquidem vterque versus interpolationem redo-
let, saltem alteruter. Tum insuauis est repetitum ὅτι -
οὐνεκ' ᾱ. Mox in iisdem Scholiis subiicitur alia lectio,
eaeque Aristarchea; haud dubie melior, dummodo non
a correctione profecta ea est: *ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο κώρο-
πα χαλκὸν κυδίων· πᾶσι δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὐνεκ'
ᾱ*. Subiicitur, temere puto, sic quoque Zenodatum scri-
bere.

581. ξ̄- Excidit Scholion quod responderet signo;
haud dubie reprehensa erat Zenodoti lectio, de qua pos-
tea. *κοίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν*. In epithetis laborant
grammatici ad hunc et alterum locum Od. Δ, 1. *Κοί-
λην* ad conuallem inter Taygetum et Parthenium spe-
ctare, manifestum sit: *διὰ τὸ περιεληφθῆαι κυκλόθεν ὀ-
ρεσι*. In Oed. Col. 378 *τὸ κοῖλον Ἄργος* eodem modo
dictum est; idemque ex Epigonis et ex Thamyra, So-
phoclis fabulis, repetit Schol. ad e. l. At *κητώεσσαν*
varie exposuere et tentauere veteres, vt e Strabone con-
stat VIII, p. 564 B. Apollon. Lex. in *κητώεσσαν*. He-
fych. Eustath. Pauciora in Schol. sunt seruata. Plerique
et recte sequuntur hoc, esse *magnam*, ἀπὸ τοῦ κῆτος.

bellua marina adeoque magna; cf. Aelian. de Animal. XVII, 6. Etymol. in *μεγαλήτεα*. potuit enim τὸ κῆτος omnino magnitudinem declarare: cf. ad Θ, 322. ut adeo (apud Apollon.) non male per τὸ κύτος, *caviut ac profundum*, reddi posset; fuere quoque, qui κυτώσσαι legerent. Minus bene alii acceperant *κητώσσαν*, in quam cete maris aestu eiciuntur, aut cuius littus cete frequentant. Aelian. H. A. XVII, 6. (cf. Wernsdorf. Not. ad Aulien. Perieg. p. 1147.) Scripserant alii, in quibus Zenodotum fuisse ex Eustathio ad Od. Δ, 1 discimus, *καϊτάσσαν*, diverso tamen sensu interpretati; alii a *καύετα*, quae calamintha, menihæ genus Laconicæ frequen.; v. Schol. br. Eust. alii a *καυτός*, quo nomine appellati hiatus et cauernae ex terrae motu quæ Laconicam infestatam fuisse constat; unde et *καυάδας*, seu *καάδας*, nam a *κῆω*, *findo*, ductum videtur, de fossa, quæ Spartæ pro carcere erat: (cf. Thucyd. I, 134 vbi v. Not.) Contra quod, nescio quam scite, alii reposuere, has cauernas potius *κῶους* dici, unde et *Φηρσὶν ὀρεσκαύουσιν*. (A, 268 vbi v.) Sane *κῶς* et *κῶος* de cauerna dictum est et Corinthiis de carcere: v. Stephan. Byz. h. v. unde aliqua repetiit Eustath. p. 318 f. Laborant quoque veteres in hoc, quod Lacedæmonem et Sparten disiunxit poeta. v. Eustath. Lacedæmonem Homero et pro vrbe et pro regione esse docet Strabo VIII, p. 564. 5.

Ceterum ad vii. sequ. v. Strabo VIII, p. 559 sqq. Pausan. Eustath.

582. Φάριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην. — Respexit, puto, δίπλε Μέσσην, quam erant qui velent per apocopen pro *Μεσσηνήν* dictam esse: quod pluribus exemplis illustrat Strabo VIII, p. 559 B. et inde Eustath. Spectat quoque ad h. l. Hesych. in *Μέσσην*. Novisse autem Homerum Messenem, et Laconicæ eam adnumerasse, patere ex Odyss. Φ, 15. docet Strabo p. 564. 5. Sane Messeniam, seu verius eius partem conterminam subfuisse Menelao, adeoque in Laconicæ finibus com-

prehensam, ex ipso Catalogo probabile fit; cf. Strabo VIII, p. 549 C. sq. add. Schoenemann Comment. laud. p. 49. 50. Si tamen b. l. Messenia per *Μέσσην* declarata est, non urbem, sed regionem seu tractum intelligere necesse est. Epimvero *Messa* supra Taenarum urbs et portus fuit; Pausan. III, 25. Strabo VIII, p. 559 B. quidem, nullam iam tum, cum viueret, extitisse docet. Atqui multas alias vrbes iam suo tempore extinctas ille memorat ex Homero. *Μέσση* potest pro *Μέση* dicta esse, censente sic Wassenbergio. Diuersus est fons *Messais* ad Therapnen, infra Z, 457 memoratus: v. Pausan. III, 20. Recitat versum Maximus Tyr. Disf. XVI, p. 303. R. et *Θίσβην* pro *Μέσσην* memorat; memoriae puto vitio ex 502.

Φάριν. Variat lectio in codd. et edd. Erat *Φάρην* editum in Flor. cui statim successit *Φάριν* in Ald. 1. et sic in ceteris, item in Rom. At Stephanus reuocauit *Φάρην*. Contra Barnes ex Pausania probabat *Φάριν*, ut *τὸ Φάρος* scribitur. Potest memorari pro hoc Cod. Eton. Vrat. a. sicque excusum est in Max. Tyr. l. c. Ai ex perpetuo grammaticorum canone in verbis propriis accentus mutatur; et *Φάρις* vbique scribitur in Pausan. Strab. Steph. quod iam obseruauit Ernesti. Fuit autem urbs non longe ab Amyclis. Alia erat Phara Messeniae, ad quam alii iudiciis suis fuere prouiores, et tertia Achaiae. Porro *Φάριν* et *Σπάρτην* et etiam recitat Schol. Nicandri; sicque Ven. et Vrat. A.

583. *Bryseae* sub Taygeto: Paul. III, 20. p. 261. Male Stephan. Byz. ad Elidem retulit. *Augeas* Locridis supra vidimus vl. 53a. At fuere aliae *Augeae* Laconicae; v. Stephan. h. v. Seniore tempore nulla urbis erant vestigia. Pausan. III, 21. p. 264 Aegias non longe Gythio sita narrat; a nonnullis pro iisdem habitas; etiam Strabo *Αὔγιστος* mutatas esse ait in *Αὔγιστος* p. 560 B. lib. VIII. *Αὔγιστος* in ed. Lips. vitium typograph. est. Laudat hemistichium Steph. Byz. in *Αὔγιστος*.

584. Versum laudant Paul. III, 30. p. 261. Strabo p. 559 A. et p. 538 A.

Amyclae notae sunt vel Apolline Amyclaeo: de quo ipse egi alio in loco (*Antiquar. Abhandl.* 1. Th.)

Helos ad intimam partem sinus Laconici super Gythium erat sita; ruinas murorum viderat Pausan. III, 22. p. 266. Est hoc idem illud oppidum, quo potiti Dorien- ses incolae in servorum publicorum numerum retulerant; unde nomen Helotum postea ad omnes servos publicos fuit translatum: ibid. p. 261. 2. Strabo VIII, p. 561. et al. Steph. Hesych. Etymol. Hemistichium "Ελος τ' ἔφαλον πολέεθρον transtulere viri docti ingeniose in H. in Apoll. 419.

585. *Λαῖς*. Λᾶς, Stephano Λᾶς, Homero Λᾶας, v. Stephan. h. v. Eust. Strab. l. c. p. 560 B. Paul. III, 21. p. 264 extr. et c. 24. p. 273. *Oetylus* supra Taenarum Paus. III, 25 f. 21. p. 264 extr. οἱ Τύλον Tyrannio scripserat; contra quem disputarunt alii ap. Sch. A. Meminit quoque Eustath. verum et Straboni in Messenia est ὁ Τύλος, καλεῖται δὲ ὑπὸ τινων Οἴτυλος. lib. VIII, p. 552 A. Potuit utrumque nomen frequentari. Apud Stephan. h. v. οἱ δ' Οἴτυλον legitur, non ἦδ' Οἴτυλον. Ad quem cf. Holsten. nec hoc inepte.

587. ἀπάτερθε. Agmen ab Argiis discretum ducebat Menelaus; etsi et id ipsum ex Achaeorum genere.

588. ἦσι προθυμίῃσι πακοιδῶς h. τῇ προθυμίᾳ et hoc pro προθύμως ἔκειν, *incaussit inter ipsos animosus*. Scilicet est hoc inter ornatiores loquendi modos ἀλλὰ πακοιδῶς pro *habens, utens robore, fortis*. inf. 792, ποδωκίῃσι πακοιδῶς, *utens pedum celeritate, celer*. et huiusmodi multa alia. Sic et τόξωσι πίσηνος, *arcum habens*.

590. — Nil in Scholiis respondet; sed non potuere esse dissimilia eorum, quae sup. ad 356 scripta erant, quae vide. Τίσεσθαι et ψελένης Bentl. scripsit.

591. Illustrat et adscripsit vll. 591 — 5 Strabo VIII, p. 536. Et iterum vl. 591. ibid. p. 532 D, 541 B.

Pylus modo est vrbs, modo Pylia terra quae postea Elidis pars fuit, Triphylia dicta; ea vrbes complexa, quae serioribus aetatibus partim Messeniae partim Elidi fuere annumeratae. Orta hinc sententiarum diuersitas de nominibus et locis urbium a poeta memoratarum. Messene quidem seu Messenia, qualis postea fuit, Peloponnesi pars, post Heraclidarum demum aduentum, extitit, belli Troiani aetate partim Agamemnoni, partim Menelao, partim Nestori assignata erat; fuit tamen tractus vel vicus Messene dictus, in quo Orfilochum habitantem memorat Od. Φ, 16. cuius filius Diocles cum Pheris s. Pharis habitasse dicatur Od. O, 186. utramque urbem eodem in loco collocavit Pausan. IV, 1. Locum primo tenuit Lelegum stirps, Caucones. Venērunt in terram Aeoles cum Periere, successit stirps Apharei, quam exceperunt Nelidae, e quibus Nestor: omnes Aeolidae. *Pylus*, ὁ Πύλος et ἡ Πύλος, Nestoris quae vrbs fuerit, disputatio nota est vel ex Strabone VIII, p. 519. p. 529 sq. imprimis p. 538 sq. Cum alia Elidis, alia Messeniae, alia Triphyliae esset, huic Nestorem ille vindicauit ex mente Homeri; (vide tamen ad I, 153) etsi vulgo poetae et alii scriptores ad Messeniae Pylum Nestoris nomen referant: quam a Neleo conditam esse volunt; v. Pausan. IV, 36. (cf. Apollod. I, 9, 9. et ad e. l. Not.) Strabo itaque sequentia quoque loca Triphyliae vindicat, quae a Stephano et Pausania in Messenia memorantur. Idem Strabo in incerto relinquit, unde Pylus ἡμαθρῆς dicatur (sup. 77.) a fluuio ne Amatho, qui tamen non est apud Pylum Triphyliae, an ab arena, quam nec ipsam urbis solum habet; forte tamen a littore arenoso ductum nomen. v. imprimis p. 529 B. C.

Arene ab Aphareo condita; Pausan. IV, 2. p. 283. Apollon. Arg. I, 151. 152. et Schol. ad e. l. vbi hunc versum excitat, et ad I, 471. vbi Arenen nunc *Ἐράναν* dici e Pisandro tradit; lege *Ἐραν*. Perperam tamen ita tradi docet Strabo VIII, p. 554 A. Nam Erana alio loco sita erat inter Coryphasium et Pylum Messeniacum:

ibid. et p. 536 B. Adde Stephanum in *Κυπαρισσία*. Enimvero Arene, de qua hic agitur, Triphylliae fuit ad ostia forte Anigri: Strabo p. 532. 533. circa Samitum; nisi haec una eademque urbs fuit, quod suspicatur Pausan. V, 6. qui frustra vestigia urbis circumspexerat. adde Eustath. Arènes iterum mentio fit inf. A, 721. Aliam Triphylliae, aliam Messeniae Arenen edit Stephan. Byz. Tandem *Arene*, *Thryon*, *Aepy*, memorantur etiam in Hymno in Apoll. 422. 3. ubi *Argyphiea* adiicitur, quam in *Amphigeniam* ex mox seq. vs. 593 mutauit Ilgen: quem docte de his agentem, imprimis de Thryo, nunc video.

592. — quod *Οφύον* dixit, quae alibi est *Θουόσσα*. J. A, 710. Fuit autem situm Thryum ad Alpheum, ferrius *Epitalium*: Strabo VIII, p. 537 A. — B. Messeniae assignatur a Stephano. Tum longa est disputatio in Sch. A. super *Αἴτρυ*, quod Aristarchus et Apollodorus *αἴτρυ* scribi volebant. At Pherecydēs Atheniensis (narratione in Historiis eo deductus) *Εὐκτιρον* urbem esse censuerat, ut *αἴτρυ* pro epitheto esset; Ptolemaeus defendebat *αἴτρυ* Herodianus fluctuabat; tandem in *αἴτρυ* acquieuerat; cf. Eust. in hoc etiam Scholia consentiunt. Controversiam respexit Strabo p. 537 A. B. Apud Schol. Eurip. 1. Or. 1654 excitatur *Εὐκτιρον ἄστρ*, quod haud dubie est ex h. l. Ceterum *Aepy* hoc etiam Messeniae adscripsit Stephanus, versu hoc latidato; at Strabo in Triphyllia urbem quaesivit: p. 537 A.

593. *Cyparisseis* in ipsis Triphylliae et Messeniae confinis. Strabo VIII, p. 536 A. B. annumerata tamen Triphylliae p. 537 C. et diuersa a Cyparissia Messeniae: ibid. et p. 551 A. adde p. 531 A. ubi *Κυπαρισσία* de eadem urbe accipio; latet quoque eadem p. 535 C. in *Κυπαρισσία*, quod locorum situs docet. Messeniae tamen urbem et hanc edidit Stephanus h. v. adscripto Homericō versu. Adde Eustath.

Amphigenia etiam Messeniae est apud Stephanum Byz. h. v. Apollodorus vero ad Macistiam referebat; quem ideo sequi putandus est Strabo, p. 537 C.

594. *Pteleon* ab iis, qui *Pteleo* Thessaliae (inf. vl. 697) profecti erant, conditum tradit Strabo p. 538 A. Alias huius nominis vrbes recitat Stephan. Byz. de hac tacet. Variat scriptura Πτέλεον. Πτελέαν. Πτελεόν. Nomen Πτελέα plurimum fuit urbium, etiam Ephesi, aut loci circa eam v. Schol. Theocr. VII, 65. ad voc. Πτελασαεικός αἶνος, vbi h. l. vitiose adscriptit.

Ἑλος, *Helos*, quae fuerit, varia coniectarant apud Strabon. p. 538 A. *Dorion* in Messenia fuit, haud longe ab Andanio: Pausan. IV, 33. p. 365. Minus certa sunt ap. Strabon. p. 538 A. B. Stephanus Byz. in Δώριον versum excitat; sed lacunam habet in sequ. Ex eodem in Δώριον, quae Thessaliae fuit, intelligitur, vtramque urbem confusam a nonnullis fuisse, ideoque *Thamyridis* fabulam ad Thessaliam reuocatam, inprimis cum *Oechalia* mox commemorata sit, quo nomine vrbs etiam in Thessalia habetur inf. 730. Fuisse in his ipsum *Hesiodum* in Ἠελαίς, qui ad *Dotium* Thessaliae *Thamyrim* excaecatum retulit, e Stephano Byz. in Δώριον constat. Est ergo hoc exemplum variatae famae et mythi ex locorum nominibus perperam acceptis, quod in fabulis saepe accidisse probabile sit; vnde tot dissensus narrationis nat. Exempla alia sunt *Orchomenus* et in seqq. *Oechalia*.

Locum hunc adscriptit *Macrobius* V, 16. vbi *Homerum* laudat propter fabulas suauiter intertextas per episodica.

595. Recitat hunc cum vl. sequ. Strabo VIII, p. 522 B. Θάμυριν τὸν Ὀρήϊκα. Designat τὸν notum illum *Thracem*, *Thracica* origine; non quasi duo eius nominis fuerint, notante *Eustathio*. *Thamyris* *Thrax* ad antiquissima tempora spectat, quibus *Thraces* *Pelagici* populis permixti passim *Graeciam* infederant. Habitus ille *Philammonis* f. ex *Argiope*: *Apollod.* I, 3, 3. vbi alia in Not. p. 35. fuerint nomen *Argiopes* quae *Orphei* vxor editur in *Hermesianactis* fragmento, haud dixerim. Plura teneremus, si *Sophoclis* *Thamyris* superesset. Ducebant autem musices initia *Graeci* a *Thracibus*; e quibus *Orpheus*, *Musaeus*, alij, fama accepti; eaque nomina *Hel-*

lenicae stirpis tempora et res antiquitate antecessisse putanda sunt.

596. Οἰχαλίην ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. ἔστι Θεσσαλίας ἢ Οἰχαλίας παρ' Ὁμήρου. οἱ δὲ νεώτεροι ἐκ' Εὐβοίας πεποιήασιν. Ita Schol. A. Adstipulantur de Oechalia Sch. br. Amst. Praeuit ipse Homerus; nam inf. 730 in copiis Thessaliae memorantur: οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Quodsi Thessaliae vrbs h. l. intelligenda est, e valde longinquis locis eum venisse apparet; statuendum itaque est, plura hac in re vetere fama tradita fuisse, quae nunc ignoramus. Verum praeter duas istas vrbes traditur fuisse tertia Messeniae Oechalia, postea Cornasium dicta, ut nonnullis placuit: Paulan. IV, 2. p. 283. Straboni eadem habita est, quae serius Andrania, Arcadiae acoensa, erat: p. 538 B. 522 B. ex mente Demetrii Scaphi. Fuere autem plures vrbes huius nominis. cf. Stephan. Byz. h. v. et Eustath. p. 298. Quod si vera haec narrata sunt, praestat utique h. l. Messeniae urbem amplecti.

Iam vero Eurytus, qui h. l. Messeniae vindicatur, altero loco inf. 730 ad Thessalam reuocatus magnam dubitationem facit de Homericis versibus, et grauis suspicio exoritur, versum 596 Οἰχαλίην ἰόντα h. l. esse insertum, cum semel Messenii ea quae de altera, Thessaliae, Oechalia narrata erant, ad se transtulissent. Verum de his v. inf. ad 730. 731. Fabulae autem de Euryto et Oechalia valde fuere turbatae; multo magis, cum etiam tertius ex Oechalia Euboeae Eurytus acceisset, pater Ioles, quam Hercules patre occiso abduxit: v. Apollod. II, 6, 1. et Not. p. 439. e Tragicis hic notior ceteris: cf. Schol. Apollonii I, 87. Diuersus ab his haberi potest Eurytus, qui artem sagittandi Herculem docuit Apollod. II, 4, 9. de quo Odyss. Θ, 224 sq. Dubitatum quoque, Οἰχαλίης ἄλλωσις, antiquissimum carmen, ad quamnam urbem spectauerit; cf. Strab. IX, p. 669 B. A Messeniis Eurytus heros religiose coli solebat; Paulan. IV, 27. p. 345. Cf. quae disputauit Schoenemann. de geograph. Hom. p. 80 sq.

597. ξ quod στεῦτο h. l. est κατὰ διάνοιαν ὠρίζετο non vero *stabat*, vt Od. A, 583: " Nam hoc sensu acceperant alii verba: στεῦτο δὲ διψῶν. Observatiuncula aliquoties repetita: vt Sch. ad Γ, 83. E, 85a. Σ, 191. Φ, 455. A στεῶν, quod et στῶ, στῆμι, ἵστημι, erat, fuit quoque στῆσω, στεύω, στεῦμι, στεῦται, ἔστευτο, στεῦτο. eodem vsu adhibitum, quō ὕφίστατο. cf. Eustath. ad Γ, 83.

εἴπερ ἂν pro εἰ καὶ αὐταί, si vel ipsae. Nihil in Homericis de certamine Thamyridis cum Musis memoratur, verum tantum de eius arrogantia et poena a Musis inflicta.

599. ξ quod πηρὸν recentiores non esse volant τυφλόν (ita scilicet antiquiores acceperant vocem) sed ὥδης πηρὸν, *cantu priuatum*; poterat enim, inquit, caecus esse et tamen lyra canere, vt Demodóctus, quem Musa excaecauerat, canendi tamen facultate impertitum: ἐφ' ὅα λυγρὸν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδῆν. Od. Θ, 64. Esse hoc Scholion ex Apionis et Herodori τοῖς εἰς τὰ Ὀμήρου seruatum, discimus ex Eustathio. Fuere alii, in quibus Schol. B. est, qui πηρὸν, τὰς Φρένας πηροσθέντα, exposuere; contra quos disputat Schol. Lips. At Schol. B. ambigit, annon voce priuatum dixerit poeta; quod et in Helychio occurrit; de quo loco cf. Wassenberg. Certe πηρὸς est ὁ κατὰ μέρος τι τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Vsu loquendi tamen πηρὸς ad caecitatem retulere veteres; vt iam monitum cum ab aliis, tum ad Apollodorum, et Virgil. Aen. II, Exc. XVII. Et poeta duo memorare putandus, Thamyris et oculis esse priuatum, et arte canendi. Est aliud, quod Sch. A. monet, „πηρὸν scribi in Homero, eum Atticis sit πῆρον, ὡς σκληρὸν.“ atqui hoc alibi non occurrit. legendum ὡς κληρὸν. Atticum agnoscit Helych. πηρὸν, ἐσπερημένον τῆς Φωνῆς — προπερισπωμένως δὲ, τὸν τυφλόν. Schol. Lips. autem miratur, quomodo sint, qui πηρὸν scribere ausint.

600. ἐκλέλαθον κιδαριστύν. Helych. ἐκλέλαθον. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν. Vitiose κιδαριστὴν Barocc. Vr. b. Mosk. 1.

601. Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ. de his v. sup. ad 336. Mirum, Γέρωνας nunc inter vrbes non memorari.

602. τῷ δ' ἐνενήκοντα. ita statim inde ab Ald. 1, legitur; in ed. Flor. vt et in Cant. est τῶν δ' vt 680. De his iam dictum ad 516. Barnes „γρ. ἐννήκοντα.“

603. ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος. Vrat. b. ὑπὸ Κυλλήνην ὄρος. Strabo ad loc. sequ. nihil aliud affert lib. VIII, p. 595 sq. quam Arcades tot bellorum calamitates, esse expertos, vt plerisque vrbibus deletis ne vestigia quidem superessent ad situm earum cognoscendum. Disertior est Pausanias lib. VIII.

604. Αἰπύτιον, παρὰ τῦμβον, pro Αἰπύτειον, et hoc pro Αἰπύτειον, illustratum ab Eustath. Hemistichium, est ap. Hesych. h. v. et Schol. Theocr. I, 125, vt doceat, tumulos fuisse in locis altis et pro speculis fuisse. Αἰπύτιον, tumulus sub Cyllene monte. Viderat eum Pausan. VIII, 16. Erat Aepyti inter Arcadium heroes, Elasi filius: ibid. p. 605. v. Not. ad Apollod. p. 670. Pindar. Ol. VI, 54. Ἰνα et ad Ἀρκαδίην et ad τῦμβον referri potest.

605. Pheneus et Orchomenus. Arcadiae vrbes erant deletae Strabonis aetate. In mythis tamen Pheneos clara vrbs est, imprimis in rebus Herculis. Et aquis submersae alia vrbs successerat Pheneos, v. Pausan. VIII, 14. Stephan. Eustath. Est autem ὁ Φενεός, vnde apud Callimachum in Del. 71 ὁ γέρον Φαναίος emend. Φενεός.

Orchomenus fuit inter vrbes, quae in Megalopolin ab Epaminonda extructam concesserant; Pausan. VIII, 27. nomen ab Orchomeno, Lycaonis f. repetitur ibid. c. 2. p. 602. Orchomeni vestigia vidit idem c. 13. p. 526.

Iam apposita est in Ven. sigme ad h. v. & quod Orchomenus h. l. ab aliis huius nominis vrbibus disceritur per epitheton, πολυμήλες. Scilicet Orchomenus iter Boeotiae est Μινυῖος v. Eustath. sup. ad 511. p. 72. Etymol.

Ex Schol. et Eustath. ad JI. E, 785 colligo fuisse olim in h. l. versus insertos de Stentore, tanquam ex Arcadia oriundo; ne ille vno tantum loco memoretur E, 785.

606. Recitatur vl. a Strabone p. 595 C. *Rhipe. Stratie. Enispe.* ignoto situ iam Strabonis aetate. Ignorarunt quoque alii: Pausan. VIII, 25. p. 651. Enispen Stephanus memorat: epitheton *ἡνεμόεσσα*, declarat: *obvia ventorum furis*, vt e Virgilio Aen. X, 694 monet Koeppen. At *Tegea* cum *Mantineia* notissimae sunt.

608. Legitur hemistichium ap. Schol. Apollonii II, 7055. et versus ap. Schol. Pindari OL VI, 144. vbi male excusum erat *παρ Πασίην. Symphialis* vrbs ad amnem et paludem cognominem: Pausan. VIII, 22 accurate de ea egit. *Parrhasia* ab vno e Lycaonis filiis nomine ducto, seu, vt ferebant, ab eo, condita; etsi aliter Charax tradiderat; Stephan. Byz. h. v. Nec vero vrbs proprie dicta, sed tractus fuisse videtur vicatim habitatus.

609. Laudat versum Apollon. Lex. in *Ἀγαπήνορος*. sed corrupte. *Agapenor* genus ducebat ab ipso Arcade: Apollod. III, 9, 1. vbi cf. Not. p. 651. 724. Pausan. VIII, 2. 3. 5. ex vltimo loco patet in *Nóρροις* de eo plura narrata fuisse, nam in reditu a Troia in Cypro confederat.

610. Arcades, cum interiora incolerent Peloponnesi, a mari vndique seclusi paues ad tradendum non habere: quod, commemorato loco Homérico, repeterunt multi, vt Pausan. VIII, 1. Altera ex parte notabile habetur, Agamemnonem tantam nauium copiam habuisse, vt et ipse C nauium classem intruxisset et LX naues Arcadibus praeberet. v. Thucyd. I, 9. Scilicet in nauis insulis imperabat, vt sup. 109 vidimus.

πολλὰς δ' ἐν νηὶ ἐκαστῇ Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον. Si iungis *ἐνβαίνον νηὶ*, vt inf. 619 *πολλὰς δ' ἐμβαίον* Eπειὶ, non est, *conscenderant nauem*, sed *ἐβαινον* profecti sunt, *naugarunt*, *multi in quaque navi*.

611. ἐπιστάμενοι πολέμῳ. Erat hoc iam editum in ed. Flor. Ald. i. Röm. mutatum in Ald. 2. in πολέμῳ quod. hinc servatum in vulgatis. Vfu Homérico sollenni ἐπιστάμενος aut absolute ponitur, aut cum infinitivo; ut ἐπιστάμενος θέειν, μάχεσθαι, Od. I, 49 ἐπιστάμενοι μὲν ἄφ' Ἰππῶν ἀνδράσι μάνασθαι. Vnus locus est Od. Φ, 406 ὅς ὅτ' ἀνὴρ Φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰδοῖς. Simili modo εἰδώς variat, est enim εὔ' εἰδώς μάχεσθαι, εἰδώς μάχης, εἰδώς μάχην, et εὔ' εἰδώς absolute. Præualet tamen h. l. πολέμῳ auctoritate codd. Cant. Barocc. Mori. Ven. Lips. trium Vrat. cum A. Mösq. r. Bion. agnoscit quoque Eustath.

612. 613. 614. ἔ. hos tres versus ἡθέρηκε Zenodotus: quibus tamen carere non possumus" Sch. A. Nos his carere posse bene intelligo. Verum apponere debebat, num Zenodotus versus iudicio suo, an codicum auctoritate sustulisset.

615. περῶν ἐπὶ οὐνοῖα πόντου. ἐπιπερῶν pro vulgari διαπερῶν. Nisi dixeris περῶν esse absolute dictum.

εὐσελμῶν; antiquitus vno sibilo esse debuit εὐσελμους, quod codd. quibque exhibent, Vrat. a. b. sed lapsu potius quam iudicio; ita et σφὶ δῶκεν occurrit vl. 612.

614. Utuntur veteres, hoc versu tanquam vulgari dicto, v. c. Plutarch. de sollert. animal. p. 965 C. et alludunt ad h. v. qui de Philopoemene agunt, Livius XXXV, 26. et Pausan. VIII, 50.

615. vsque ad 619. recitat Strabo et illustrat VIII, p. 523 sq. et vl. 615 iterum lib. X, p. 695 B. et Stephanus in Βουπράσιον, et vl. 616. in Τρυμῆνι. In priore loco p. 523 bene observat Strabo in poetæ verbis inesse ambiguitatem. Scilicet τέσσαρες ἀρχαὶ videntur respicere quatuor vrbes Hyminen, Myrsinum, Oleniam petram, et Alisum, atque has contineri finibus, vtrum Elidis, regionis, tantum, an Buprasii et Elidis? Porro eas ait ab Epeis teneri: iterum ambiguum, vtrum etiam Buprasium, an sola Elis Epeorum fuerit. At Bu-

praefum Epeis etiam accensuit Il. V, 630. Obtinuit postea pro Epeorum nomine nomen Eleorum; ductum vtrumque ab heroibus, ap. Pausan. V, pr. Sch. br. Sch. A. ad A, 687. Aliam Elidis partem, Triphyliam dictam, Pylii tenebant: quos iam sub Nestore vidimus. cf. Strabo p. 518 B. Hinc in Odyssaea N, 475 additur Ἠλιδίαν, ὅθι κρητέουσιν Ἑκείνοι. Nondum autem illis tempore in vnum κρηδόν coierant omnes Elidis vrbes. Initio enim eas terras tenuere populi stirpis Pelasgicae; e quo genere ipsi Epei videntur fuisse; permixti cum iis habitauerunt Aeoles; vnde ipsi habitati sunt Aeoles; at Pylii referuntur inter Achaeos. Itaque Achiui passim distinguuntur ab Epeis. v. inf. ad A, 693. Serius cum Heraclidis inuasit Elidem Aetoli, duce Oxylo; vti narratum est, antiquissimis aetatibus Aetolum ex Elide in Aetoliam profugisse, vnde pater eius Endymion cum Aeolensibus Elidem adierat: Apollod. I, 7, 5 et 6. Pisam occuparat Pelops a Phrygia adueniens, nunc ne nominatam quidem, Eleorum res tenues erant hoc tempore, Pyliis contra florentibus, cum ab his illae attritae essent: vide quae Nestor narrat inf. A, 670 sqq. Accesserat clades ab Hercule illata; v. inf. A, 688 sqq. cf. Strabo p. 543 C. Pausanias lib. V. et VI. pauca Homerica attigit.

Buprasium videtur fuisse pagus, vel tractus, κατὰ τὴν, qui Strabonis aetate non extabat p. 524 A. urbem, situm et regionem eo nomine memorat Stephan. Byz. et ex eo Etymol.

Elis Epeorum fuit: quod diserte docet Od. N, 275. Vrbis hoc nomine non nisi post bella Persica fuit condita; at Homeri aetate ille tractus per pagos habitabatur; ἡ χώρα κωμῶδον ὄναστο. Strabo p. 519 A. idque tenendum est per totum catalogum Homericum, ut iam sup. 499 monui. Quandoquidem ut paullo ante vidimus, Buprasium cum Elide memorat poeta, Strabo eo devenit, ut suspicetur, Buprasium fuisse Elidis partem, et a poeta Elidem cum Buprasio, tanquam genus cum forma

sen parte, positum esse: id quod exemplis illustrat p. 524. et iterum p. 695. unde repetiit Eustath. ad h. l.

616. ξ— Zenodotus notatur, qui scripserat *Τρμίνη* tertio casu, (quod etiam in Vrat. a. est) ut sit εφ' *Τρμίνη*, (quod iuncturam ceterorum respuit) cum tamen iungenda sint εφ' *ὄσσον*. *ὄσσον* ὑφ' Eton. et Mosq. 1. ὑφ' *ῥμμένη* Lips. cum al. *ὄσσον* ἡ vn. Vindob. Potest aliquis suspicari excidisse copulam; quod et Bentleio obuerfatum esse videtur, qui adscripsit: "Ὀσσοις 3' *Τρμίνη*. Ita quatuor hae vrbes putandae essent fuisse extra Elidem. In fine *ἑσχατίεσσα* Vrat. a. ut sup. 508. Ferebatur autem *Hyrmīne* ab Epei filia dicta; Strabonis aetate non supererat: p. 525. In Stephano est *Τρμίνη*. *Myrsinus*, postea Myrtuntium, ad mare suum; Strabo p. 525 A. Stephan. Byz. h. v.

617. *Olenia petra*: putatur esse, quae postea Scolis dicta, inter Dymen, Tritaeam et Elidem, in confiniis Achaiae et Elidis: Strabo p. 594 A. 525 B. Adde Stephanum, qui et Hesiodi versum laudat, quem pleniorē Strabo p. 526 A. adscripsit: *ὥκας δ' Ὀλυνίην πέτρην παταμοῖα παρ' ὄχθαις εὐρεῖς Πείραις*. Olenium heroem, a quo ea nomen habeat, memorat Pausan. VI, 21. p. 505. Aliam Olenum Aetoliae videbimus inf. 639. Alia est Olenus Achaiae paullo notior.

Alisium, postea Alisiaeum, vrbs fuit Pisatidis, in via ab Elide versus Olympiam: Strabo VIII, p. 525 C. In Stephano Byz. est *Ἀλήσιον*. cf. Eustath. h. l. et ad Λ, p. 883, 1. At *Ἀλίσσιον*, quod h. l. editur, et codd. constanter exhibent, etiam Strabo agnoscit p. 525 C. cum Etymol. In Hesychio omnes formae occurrunt, *Ἀλίσσιον*, *Ἀλήσιον* et *Ἀλίσσιον*, ut hoc ultimum inf. Λ, 756 legitur. Ibi enim vsq. 755. 6. in Nestoris narratione, iterum memorantur Buprasium, Petra Olenia et collis Alisius.

Pro *ἐντὸς ἐέργει* Bentl. malebat *ἐεργε*, *εφεργε*, quae varietas inf. Σ, 512 occurrit. *ἐέργοι* Vrat. b. a m. seq.

618. 619. recitat Strabo VIII, p. 541 B. *πολλὰς δ' ἐμβάεινον* v. sup. ad 611.

620. Eleorum res in Heraclii passim expositae fuerant. Hercules, victo Augea, regnum eius filio Phyleo tradiderat; interemerat idem in ea expeditione Cteatum et Eurytum, Actoris et Moliones filios, vulgo pro Neptuni prole habitos v. Apollod. II, 7, 2) quos inf. Λ , 749 et Ψ , 838 memorari videbimus. Conuenerant illi in belli societatem cum Augea, vna cum Amarynceo.

Iam ex Actoris filiis nati erant, ex Cteato quidem *Amphimachus*, cuius etiam inf. N. 185 mentio fiet, (a quo diuersus est alius inf. 871 inter Troianos) ex Euryto *Thalpius*, qui Elidis partem obtinuerunt, vna cum *Diore*, Amaryncei filio; et cum *Agasthene*, Augiae filio; hic Phyleo fratri, qui Dulichium discesserat, v. mox 628. 9. successit, in eiusque locum nunc filius *Polyxenus* inter Eleorum duces annumeratur. Sane infra N. 691. 2. *Epei* sub *Megetis* auspiciis pugnare narrantur; scilicet hi sunt Epei in Echinades deducti. Locum hunc ante oculos habuit Pausan. V, 1. p. 380. add. Apollod. II, 7, 1. et Not. p. 450.

620. *Ἀμφίμαχος*. In Eton. $\lambda\epsilon$ superscriptum; an voluit *Ἀμφίλοχος*? perperam utique. Porro pro *ἡγησάσθην* est in Vrat. b. *ἡγησάσθων*. Adeo librarius ne flexiones quidem grae linguae norat!

621. ξ δ $\mu\epsilon\nu$ *Κτεάτου*, δ δ' *Εὐρύτου*. quod praeter morem δ $\mu\epsilon\nu$ ad prius, δ $\delta\epsilon$ ad posterius retulit poeta; est enim δ $\mu\epsilon\nu$ *Amphimachus*, Cteati f. δ $\delta\epsilon$, *Thalpius* Euryti f. Respicit autem observatio aliam observatiunculam saepe repetitam, solers poetam inuersa ratione in similibus vti.

Porro δ δ' $\alpha\rho'$ *Wassenberg*. e paraphrasi restituerat, recte receptum a *Wolffio*; sic quoque Vrat. A. Ven. A. cum Sch. Vulgo edebatur cum metri vitio δ δ' *Εὐρύτου*. Emendauerat *Barnes* *Κτεάτοις*, δ δ' et *Clarke* δ $\delta\epsilon$ *Εὐρύτου*, vterque hiatus illato. Melius *Bentl.* $\delta\delta\epsilon$ δ' *Εὐρύτου*, vel δ δ' $\alpha\rho'$ *Εὐρύτου*.

Gravius est, quod legitur *Ἀκτορίανος*, quasi Eurytus solus fuerit Actoris filius. Atqui Cteatus non minus

erat Actoris proles. Requirebatur adeo Ἀκτορίωνων. Verum repones, vsum esse poetarum, saltem post Homerum, vt singularem subiungant alteri e duobus. At exstat alia lectio in Veneto: Ἀκτορίωνε. Addit. Schol. A. καὶ ὅτι οὕτως εἰρηκεν. Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτορίωνων. Scilicet interpolatam dices. lectionem ab iis, qui non concoquebant: ὡς Ἀκτορίωνε pluralem cum duali: quod tamen haud raro occurrit. Est tamen aliud, quod me retinet, quo minus reponam: Ἀκτορίωνε nunc erunt nepotes Actoris, non, filii; quod per se me non mouere moueret; nam et huius moris exempla sunt; verum exoritur ambiguitas in verbis; et Ἀκτορίωνε solenne est de Cteato et Euryto filiis Actoris. Binis aliis locis praeterea iidem Ἀκτορίωνε appellantur A, 749. et Ψ, 638.

625. Θεοειδής, philosophatur super hac voce Plato. v. ad A, 131, Θεοειδὲς Ἀχιλλεύ. Sic τοὺς ἀγαθούς appellari, docet Plutarch. de Il. et Osir. p. 360 D.

625. εἰ δ' ἐν Δουλιχίῳ Ἐχινάων θ' ἱερῶν. quod non haec dicta sunt, quasi Dulichium et Echinades diuersae sint; verum pro ἐκ τοῦ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων (quod Strabo quoque illustrat X, p. 703 A. et ex eo Eustath. add. Stephan. in Δουλίχιον. Similis disputatio erat ad v. 615.) et quod Ἐχινάων pro Ἐχινάδες dictae sunt: cf. Stephan. Byz. h. v. Latet HomERICA vox in Hesych. Ἀχινάων. Sitae sunt eae insulae ante ostia Acheloi, limbo ab amne aggesto sensim auctae. v. Strabo p. 702 C. Stephan. h. v. A. serioribus Dulichium attribuitur Ulyssis ditioni, et ipse appellatur Dulichius. At apud Homerum ex iis insulis copias ducit Meges, Phylei f. Fuisse eos Epeos necesse est; quos eo duxerat Phyleus vide inf. N, 686. et 691. 692. cf. Strabo p. 699 C. et Stephanus in Δουλίχιον. Vna Echinadum est Taphus, quam Teleboae incoluerant, memorati in Odyssea. In eos expeditio ab Amphitruone facta nota est. cf. Apollod. II, 4, 4 et 6.

In Δουλιχίῳ Ἐχ. hiatum sustulit iam Bentleius. Manifestum est ex his, nam Homero solenne est his

cōpulam ponere. Dæst τ' εἰς αὐτὸν loco hinc excitato ap. Strabon. lib. VIII, p. 524 B. 695 B. et ap. Plutarch. de exilio p. 603 B.

626. νῆσαν αἰ νάουσι πέρην ἁλός, ἥλιδος ἄννα. Et quod Zenædotus legerat αἰ νάουσι, scilicet ἄννα. et νάουιν est pro νάουσαι, in quod A. B. L. Eustath. consentiunt. Nec tamen actiuum passiuè posuim putato. Scilicet νάουιν et ναιετάων dicitur pro, *situm, habere, iacere*. v. c. Δ. 45 ναιετάουσι πόλεις. Od. I, 23 ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλὰ ναιετάουσι. Ergo et vrb̄s *bene sita* est εὐ ναιετάουσα. Vñm Homericum sequenti sunt alii poætæ, vt Sophocles Ai. 603. de Salamine. Callimachus in Del. 266. et sæpe Apollon. I, 831 et al. Sic et οἰκισίη. Laudauit iam Kœppen Wessel. ad Herodot. II, 165. Nec alio sensu vrb̄s, tollenni aliquo epitheto ornate, εὐ κείμεναι dictæ, *bonum situm habentes, εὐκτισται*. est sensum varie constituunt grammatici. Ergo et insulæ sunt εὐ κείμεναι *opportunitum, bonum situm habentes*, aditu faciles, et sic porro. Sic Delus Hy. in Apoll. 102.

πέρην ἁλός, notabilis loquendi forma, de insula continenti obiecta, scil. parte maris inter litus et insulam interiecta, vt adeo inde a terra trans mare sita dici possit insula; non, toto mari interiecto. Sic et πέρην Ὠκεανοῦ accipe, de insula in ipso Oceano sita: respectu scilicet eius, qui ex continente prospicit, vt J. Ω. 753 πέρην ἁλός, ἐς Σάμον. Ergo etiam secundum Hesiodum Θ. 215 Hesperides πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῦ in insula habitauerunt; v. Not. ad Apollod. p. 387. Non itaque sequendus est Wood, qui p. 8. statuebat, esse Echinadas πέρην ἁλός dictas respectu poætæ Ioniam incolentis, mari Aegæo interiecto. Atqui etiam Græcia interposita erat.

627. τῶν αὐτῶν, Vrat. A. τῶν αὐτῶν. *Meges*. Phylei f. Augiae vel Augeae nepos. Phyleus, patri Augeae iratus, quod Herculem mercede fraudauerat, Elide discesserat in insulam Dulichium: v. Apollod. Hs 5. 5. 6. No.

tas p. 363. Narrat rem Scholion ad h. l. ex Callimacho: quod e Porphyrio petatum esse, disco ex Eustathio. Phyleus tamen, patre caeso ab Hercule in regnum restitutus est, Apollod. II, 7, 2. Not. p. 453. 465. 363. Statuendum itaque est, Megetem mansisse in insula et in principatu Epeorum patri ibi successisse. De Megete narrarat alia Lesches, ut ex Pausan. X, 25. p. 860. patet: ubi Meges, vulneratus in excidio Troiae, a Polygnoto pictus erat.

628. 629. Versus sunt apud Strabon. X, p. 704 A. Accipi et h. l. *ἐν πύλῃ* pro *φυγὰς* notat Eustath. de quo y. sup. ad 336.

629. ἧ — quod ambiguum est, ἧς ποτε sine Meges an Phyleus; more tamen Homérico ad id, quod posterius dictum, referri pronomen Sch. A. Dubitari vix poterat, de *Phyleo* haec dicta esse, nimis enim nota est narratio de Phylei sensu iniuriae a patre Herculi factae.

Δουλίχιον sine δ' Lips. Vrat. a. Mosq. 1. Vindob. *ἀπεράσασατο. ἀπώκισεν*. Schol. et Apollon. Lex. erit adeo hoc dictum pro *ἀπώκισθη. ἀπώκησεν*.

631. Appositus in Veneto obelus: cuius rei causam non assequor. Leguntur vs. 631—635 et illustrantur a Strabone X, p. 695 B. C. et iterum versus singuli p. 696 B. C. 699 C.

Cephalles autem non sunt solum, qui Cephalleniam, olim Samon dictam, inhabitant; verum apud Homerum illi etiam insulas et Acarnaniae oram maritimam inhabitant; observante quoque Strabone p. 695 A. Repetitur; more praefico, nomen populi a Cephalo, cui Amphitruo insulam habitandam concesserat (cf. Apollod. II, 4, 7. Not. p. 322. Strabo l. c. p. 699.

632. οἱ δ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. In Strabone legitur οἱ δ' Ἰθάκην. Apud Maxim^{us} Tyr. disc. V, p. 76 est περὶ Νήριτον εὔφυλλον, incertum vitio scripturae an memoriae. Significantius nomen est et ad sensum potentius εἰνοσίφυλλος, quam σκιάεις, *umbro-*

fus, aut simile; obicit enim sensibus simul motum frondium ex vento, ab ἐνέω, κινέω.

Neritum esse montem ipsius insulae Ithacae apud Homerum, dubitari nequit: Od. I, 22 Ναιετάων δ' Ἰθάκην εὐδαίμων· ἐν δ' ὅρος αὐτῇ Νηϊέων εἰνόνειφ' ἄλκι-
πρῆπας: cf. Eustath. ad h. l. et ad Odyss. Esse itaque Ithacem et Neritum iuncta ut supra Echinadæ et Dulichiam notarunt veteres; v. Strabio p. 695 B. cf. sup. ad 6rδ. 625. Virgilius tamen pro insula huius nominis Neriton accepisse videtur Aen. III, 27f. vbi cf. Not. Congessit quae de his dici possint Palmer. IV, 23.

633. καὶ Κροκύλει' ἐνέμουντο. Expectes Ionicum Κροκύλεια νέμουντο. Est ergo Homero τὰ Κροκύλεια, aliis τὸ Κροκύλειον, et Stephano ἡ Κροκύλεια. In Cod. Etom. Κροκύλην legitur. Vix diversa fuisse Κροκύλεια, cf. Waksch ad Thucyd. et Addenda p. 670. et Wallenberg. ad h. v. p. 81.

Memorantur a Strabone lib. X, p. 693 C. et IX, p. 577 C. *Crocylea* et *Aegilips* in Acarnania, seu in Leucade Acarnaniae accensa; a Stephano, autem in Αἰγίλῃ in Epiro: saltem latiore et antiquo sensu. Crocylis quoque Thucydides meminit inter vrbes Aetoliae lib. III, 96. In Scholiis inter vrbes Cephalleniae eduntur; male; nam Cephallenia, si Samos est, non nisi 634 memoratur. Si Homerum ipsum sine interprete legaris, vix aliter statuas, quam vss. 632. 633. ad Ithacam spectare, et esse Ithacam urbem, tum Neritum montem, ergo et Crocylea et Aegilipem in ea insula fuisse. Continens, seu Leucas, non nisi 635, subiicitur. Assentendum itaque esse videtur Heracleoni Glauci f. qui quatuor Ithacae tractus memoravit, et in his Crocyleum: ap. Stephan. Byz. h. v. cf. Palmer. IV, 23.

Fuere quoque qui Τρηχέϊαν urbem viderent, et Αἰγίλικα epitheton facerent. At vrbs Aegilips etiam aliunde nota; agnoscitur quoque a Strab. p. 693 C. et a Stephano.

634. εἰ quod Zenodotus legerat ἡδ' οἱ Σάμην ἀμφενέμοντο, aduersus metrum.

Est aliud prosodicum, quod mirationem facit, te ante Ζάμινδον non produci, notatum quoque ap. Eustath. Sunt tamen similia inf. 824. οἱ δὲ Ζέφυροι et iterum Δ. 103. 121. et quod toties breuis syllaba ante Σάμινδον occurrit.

Ceterum, *Zacynthus* satis nota, Elidi ex aduerso. f. 12: v. Strabo p. 702. De ea et Same egit Palmer. IV, 24. *Samos* vel *Same*, nunc Cephallenia, ut modo vidimus: v. Strabo X, p. 698 sq.

De ἀμφενέμοντο v. ad vl. 574. In vno Vindob. videtur ἀμφεπένοντο.

635. οἱ τ' Ἠπειρον ἔχον, ἡδ' ἀντιπέραν ἐνέμοντο. Nisi Ἠπειρον appellatiue scribere praestat, Epirus h. l. non est, quae vulgo ita dicitur, sed Acarnania cum Leucade, Ithacae et Cephalleniae ex aduerso posita. v. Strabo p. 693 B. 695 C. Interfuere adeo expeditioni aduersus Troiam etiam *Acarnanes*, qui h. l. sunt Cephallenae illam oram tenentes. cf. ibid. p. 708 sq. Interiora tenebant alii barbari, Pelasgicae puta et Thracicae originis: Curetes, Leleges, Teleboae, ut ex Aristotele apparet apud Strabon. VII, p. 495 C. Borealia loca tenebant Dolopes.

ἀντιπέραια eandem Ἠπειρον declarant. Male Schol. br. τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἠλίδος περμένα χωρία. οἱ δ' ἀντιπέραι Cant. Vrat. b. prius quidem hic non bene. ἀντιπέραν Vrat. c. Mosq. 1. Nusquam Ionicum memorari video: ἀντιπέραια, νέμοντο.

637. (εἰ) quod naues μιλτοπάροις (hoc vno loco) memoratae: vnde intelligi aiunt Schol. A. B. colorum usum iam tum notum fuisse ad picturam. (Scil. in pingendis, hoc est oblinendis seu inducendis colore navibus, ne trabes maris et aeris iniuria corrumpereantur. Nec de proris folis, nec de ornamentis est cogitandum) Vlyssis naues insignes fuisse inter ceteras, ita ut et in medio stationis constitutae locum concionis cogendae

praebere. (scilicet respiciunt haec locum A. 805 sq.) Longa observatio est Eustathii ad *μυλοναρχους*, quomodo partium corporis nomina, (vt. h. l. *καρσιν*) translata fuerunt ad alias res. Minus vltum in pingendis navibus testatur quoque Herodotus III, 68.

638. *Aetoles* ducit *Thoas*. Aetoliam inde a prima memoria tenuerunt Curetes; supervenerant Epei ex Elide, dūce Aetolo: qui fuere Aeolenses, admixtis antiquis Pelasgis: cf. sup. ad 615. Tum Curetes secesserunt in Acarnaniam: v. Strab. p. 713. Ita factum, vt Acarnania Curetis appellaretur: Plin. IV, 2. Alia sunt apud Thucydidem, et alia videbis in Palmer. Graecia ant. IV, 10. Curetes, ex Euboea venisse et Pleuronem condidisse, traditur in Schol. Lips. Viet. ad I, 525. Accuratus haec exposita videbis a Strabone X, p. 713. 714. qui Archemachum Euboeensem auctorem edit.

Thoas hic est Andraemonis filius et Gorge, Oenei filia: Apollod. I, 8, 1. Oeneo autem in regno Aetolorum successerat Andraemon, (ibid. I, 8, 6.) Thoas Pleuronem et Calydonem imperio tenuisse (*ἄνασσε*) dicitur h. l. 643 et inf. N, 216. 217. 218. hoc est, copiis inde ductis praefuisse. Laudatur fortitudine et facundia: Il. O, 281—41.

Αἰτωλῶν ἥρχεν δὲ Cant. „Ed. 1. in margine“ ait Barnes, quae tamen illa sit, non docet.

639. *Pleuron* et *Calydon*, nobiles olim vrbes, Strabonis vero aetate tenuibus rebus vtentes: lib. X, p. 691. 707. cf. inf. I, 526 sq. vbi Curetes cum Aetolis oppugnant Calydonem, quae Aetolorum erat; (nec tamen expugnant, et mansit vrbs in Aetolorum potestate: cf. E, 116.) at Pleuronem tunc tenebant Curetes; qua et ipsa illi mox exciderunt. Itaque utramque imperio tenebat Thoas: vt modo vidimus, h. l. et N, 216. 7. 8.

Est apud Schol. Ven. A. B. Lips. narratio, ab Eustathio p. 263, 17. recocta, ex controuersia inter Aetolos et Aeolenses orta Calydonem adiudicatam esse Aetolis ex Homericis versibus. Atqui non assequor, qui Aeolenses

sunt. Nam Curetes ex ea stirpe haud fuere: ipsi potius Aetoli inter Aeolēs sunt referendi; v. sup. ad 638 et 615. Probabile adeo sit, Curetibus in Acarnaniam discedentibus Aeolicae stirpis aduenas loca occupasse, eosque serius sibi Calydonem vindicare voluisse.

Olenus et *Pylene* non longe a Pleuronē sitae: v. Strab. X, p. 692 C. 707 A. et ex eo Eust. ut in ceteris Versus 639 est ap. Strabon. VIII, p. 592 B. Schol. Pind. Ol. I, 37. Stephan. in Ὀλένης, ubi cod. Voss. a δὲ Πυλῶν, quae scriptura et ap. Strabon. occurrit, Sch. Apollon. I, 202 ubi Ὀλένοι τῆς Ἀχαιῶς δόο. debebat accere: esse alteram Olenum Achāiae: forte fuit Ὀλένης δόο, ἥ μὲν τῆς Ἀχαιῶς, ἥ δὲ τῆς Αἰτωλίας. cf. sup. ad 617.

640. Versus legitur ap. Strabon. X, p. 687 A.

Chalcis, in littore ad Euenum fuit, non ad Acheloum: quod e Thucydide docet Palmer. IV, 16. et diserta Strabonis auctoritate firmatur p. 692 B. Apud Stephanum est tertia vrbs huius nominis.

641. 642. 643. utrumque versum ἦν δὲ τῆς Ζεφύρου; forte, ait Schol. quia Meleagrum ab Oenei filijs forsūm memoratum mirabatur. Sollenne tamen, ait Schr. A., est, dici totum et. cum eo partem, inprimis eminentiorem. Sic Τρώας καὶ Ἑκτορα. Similia sunt ap. Strabon. lib. I, p. 68 B. ubi inter exempla memorati primo generis tum partis alicuius est quoque hoc, quod memorantur, vides, et unus ex iis Meleager. Enimvero habuere haud dubie veteres aliquid, quod versus in suspicionem adduceret: quis non expectaret, inter Oenei filios primo loco memorari *Tydeum*? Hoc forte adduxit, doctos homines; ut infererent Tydeum in versu insititio cod. Mosq. post vs. 642 καὶ Τυδεὺς ἐν Θήβαις, ὅτ' ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν, et in marg. γράφεται καὶ, ἐν Θήβαισιν, ὅτ' α. λ. 'A. Scribendum saltem erat: Καὶ Τυδεὺς Θήβης ὅτ' ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν, vel Τυδεὺς τ', ἐν Θήβῃς ὅτ' α. Versus confusus est ex Il. Z, 223.

Oeneus. *Portheonis* ab Aetolo *Oriandi* f. magna fabularum varietate, inprimis per tragicos, celebratus; ut et eius filius ex *Althaea*, *Meleager*, et alter ex *Periboea* *Hydeus*, curus filius *Diomedes*. Vitam ad multam senectutem produxerat *Oeneus*, variis calamitatibus obnoxiam. v. *Apollod.* I, 8. vbi §. 1. de *Oenei* liberis, (cf. *Not.*) et *Anton. Lib.* c. 2. *Meleager* maturius obierat: nota fabula, de odio matris *Althaeae*. Omnia haec rebus *Troianis* anteriore esse ex h. l. discimus.

Laudat *Schol. Victor.* ad *Il.* I, 580 ei γὰρ ἔτ' vix cōmencōnfilio, ut et *Barnes* recte indicabat; et legitur ubique οὐσίαν apud *Strabonem*.

642. Duplici modo interpungi posse, observant grammatici; vel οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην scil. *Oeneus*; vel ut totus versus ad *Meleagrum* referatur: οὐ γὰρ ἔτ' αὐ. τὰς ἔην, δάνε δέ, ξανθὸς *Μαλέαγρος*.

643. τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασέμεν *Αἰτωλοῖσι*. hoc sibi: τούτῳ ἐπέταλτο (κατὰ) πάντα ἀνασέμεν. pro, ἐπὶ τούτῳ ἦν πᾶν τῆς ἐξουσίας. In *Lipl.* ἐτέταλτο. item a pr. m. L. et C. apud *Bentlei*. In vno *Vindob.* erat corruptela & v. 637 retracto.

645. Notiora sunt vrbium *Cretae* nomina, quam ut illustratione indigeant; et habemus libellum *Meursij*, *Cretam*; ut ad seqq. *Rhodom*. Inspiciendus tamen est ad seqq. *Strabo lib.* X, p. 727. qui passim versus vel hemistichia recitat. Locus classicus de *Cretae* originibus est *Od. T.* 172-19.

Versum 645 post v. 647 collocatum habebat m. *Mori*, ap. *Bentl.*

δορυκλυτὸς et δορυ κλυτὸς perpetua varietate scriptum occurrit; necdum ratio potior pro alterutro ad manum est; nisi quod novimus grammaticos compositorum numerum mirò studio auxisse.

646. *Κνωσσόν* r. antiquam scripturam *Κνωσσον* non reperi nisi in *Ven. Vrat. b. c.* De *Cnosso* cf. *Od. T.* 178. *Strabo X.* p. 729 C. et de *Gortyno* s. *Gortyna*, quae olim fuit florentissima ibid. p. 752 sq.

647. Λύκρον: tenum in priore habere omnes libros, aiunt Sch. B. L. Λυκρόν scribere nonnullos, non bene. Fuit ea quoque Lyttus; Λέπτος, ap. Stephan. h. v. et sic quoque tradidisse videtur Strabo X, p. 729 C. Goff. Spanhem. ad Callim. in Apoll. 33.

Miletus Cretae: e qua colonia Sarpédone dūce deduxa est Miletus Asiae: Strabo XIV, p. 941 C. Altemadii vt Apollod. III, 1, 6. Apud Strab. X, p. 734 C. editum est Μίλυτος.

ἀργινέοντα Λύκαστον. Cant. a m. pr. ἀργινέοντα, vt iterum vl. 656. Dicta vrbs candens, seu quod λευκάνειος erat, seu propter cautes candidas, quibus imposita erat: hactenus Koeppen bene comparabat *niueum Paron* et *Cycladas nitentes*; seu a muris candidibus; vt vl. 735: 739. De *Lycaſto* v. Stephan. h. v. vbi versum hunc recitat. Deletae *Lycaſtus* et *Miletus*, agro Miletī a Lyciis, Lycaſti agro a Cnassiis occupato: Strabo p. 734 C. Aq. vocem Λύκαστος in antepenultima, monent Sch. Eustath. et Schol. ad M, 20.

648. *Phaestus* a Minoe condita, et a Gortyniis diruta; ad eam pertinebat *Phlygium*: Strabo p. 734 B. vbi hemistichium excitatur. Φαιστόν acui iubent Scholiae; nam Φαῖστον esse nomen viri E, 43. Est sane in Schol. Pindari P. IV, 28 scriptor *Phaestus*, Φαῖστος ἐν Λακεδαιμονικοῖς, at idem Φῆστος ἐκ τῶν Μακεδονικῶν συγγραψας edictur Schol. Pind. P. IX, 89 nec pro alterutra lectione potior est auctoritas. Carmine ille fabulas veteres complexus erat seu Macedonum seu Laconum; inuocatione Iouis Ammonis praefixa: quod facit, vt in Μακεδονικῶν procliuor sim. Porro pro Φαιστόν τε erat Φαῖστον τε in Barocc. et in cod. ap. Bentl. Φαῖστον Πυττειὸν τε. Tyrannio scribere iussit Πυττειόν. De flexione πόλις v. ad N, 734. s. v. ναυσταύσας sup. ad vl. 626.

649. Κρήτην, ἐκἀτόμπειν. Ἐ πρὸς τοὺς χωρίζοντας (h. e. distrimen vel disensum in poeta obseruantes) Scilicet Odyss. T, 174 non nisi XC vrbes Cretae memorantur. Varia tentarunt Heraclides, Aristoteles, alii: quae

v. apud Strabon. X, p. 735. et (ex Porphyrio, cuius ζήτησις e cod. Leid. extat apud Wassenb.) ap. Schol. et Eustath. Sane quod statim in animum venire debuerat, est, quod h. l. e sua persona loquitur poeta, adeoque a suo tempore statum rerum Cretae declarare potuit; in Odyssæa autem ex Vlyssis persona agit.

651. Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐυαλίῳ ἀνδρείφοντι. Pronuntiandum esse censeo ac si scriptum esset Ἐυαλίῳ ἀνδρείφοντι. Hoc præstare puta commentis Barnesii et Clarkii, qui aut *λω* aut *να* vna syllaba efferri volebant, aut ἀνδρείφ, binis breuibus syllabis corripere. Nec aliter Bentleius statuebat, qui Aeolice hoc fieri dicit, ut α in principio elidatur; et laudat Sapphus illud: ἀφάνῳ δέρος, idemque monet in Hesych. ἀνδρείφοντι ex h. l. esse emendandum.

In voce ἀνδρείφοντι τὸ εἰ defendi potest per ἀνδρείφης, et similia, multoque magis per Ἀργεῖφοντις, Mercurii epitheton, pro Ἀργοφοντις. R. Payne Knight p. 31 profert e mss. Lipsi. ἀνρείφοντι, et manu ait ἀρῖφοντι vel ἀριφόντι.

Ἐυαλίῳ. De voce v, ad P. 211. Idem vir doctus, Knight, l. c. scribendum esse censet Ἐυευαλίῳ, ut in tabula Heraclidean. scribitur Εὐευω. Veteres Εὐνω et Εὐνω, adeoque Εὐνάλιος et Εὐνάλιος scripsisse, constat ex Eustathio p. 524.

653. Versus seqq. apte oculos habet et passim recitat vel illustrat Strabo lib. X, p. 965 sqq. praeter Pindari Ol. VII, 40 sqq. nunc confer Apollod. II, 8, 2, et Notas p. 501. Erat Tlepolemus Herculis filius ex Astyoche Phylantis filia: ibid. II, 7, 6. et Not. p. 464. Rhodus haud vnius generis colonos habuit. Antiquiores ad aetates mythicas spectant Telchines et Heliadae. Quos Tlepolemus adduxit, Argis profectus, Aeolenses et Achaeos fuisse necesse est: cf. Strabo XIV, p. 965, 966. Post Codri aetatem, adeoque post tempora Troiana, in insulam profecti sunt Dorienenses; atque inde Rhodii in Doriensium genere habitum sunt.

654. *Ῥοδίων ἀγέρωχοι* sunt h. l. aduenae cum Tlepolemo. Dicit illi *ἀγέρωχοι*, male in Sch. br. redditum: *νῦν αὐτὰρ ὁδὸν ὑβριστῶν καὶ θρασέων* etfi additur; *ἄλλοι δὲ καὶ τῶν λίαν ἐνδοξῶν*. Sch. R. L. *ἀγὰν γέρας ἔχοντων ἐντίμων*. Wallenberg reddit *splendidos, diuites*. Accipiam *spectabiles, insignes*; scilicet est notio paullo latior et vaga: ut nobis *die Stolzen*. Saepe *Τρῶες ἀγέρωχοι*, quod simpliciter redditur *πρλαμικοί*, ut II, 708^h a Schol. br. Vocem apud Homerum in laudem dici, notatum est iam veteribus, Apollonio quidem Lex. h. v. ubi et versus adscriptus, add. Eustath. Videtur Etymologicon ducta esse vox ἀπὸ τοῦ γέρας ἔχειν, alia admiscetur in Helychio, quae habet Ven. A. et Sch. br. inf. ad Kx 430.

655. *ἀντρίχη κατακρήντες* edd. At ratio iubet statueret, fuisse *διὰ τρίχη* sc. *διακοσμηθέντες τρίχη*. Hocque veteres malhere. Sic Ven. Schol. Eustath. scribunt. Iterum Od. I, 159 *ἀντρίχας κατακρήντες*. Locum excitat Aristides in Rhodiaca T. I. p. 569. *τρίχη*, non *τριχῶ* esse docet Sch. Al. et tamen mox 658 *τριχῶ* scribitur: et *τριχῇ* in aliis scriptoribus, et *τριχὰ* nil nisi neutrum plurale est a *τριχός*; maluerunt tamen grammatici aduerbium *τρίχη* scribere.

656. *Ἀλυσὸν Ἰηλυσσόν τε καὶ ἀργυρόεντα Κάμειρον*. *Ἰηλυσσόν* passim vno sibilo scribitur et editur; sic codd. Ven. Lips. Eton. Vrat. a. b. et in vs. Homœrico extant ap. Schol. Pind. Ol. VII, 34. Perperam tamen; docet enim metrum apud Pindar. Ol. VII, 136. 7. tertiam syllabam esse breuem; est ibi quoque accentu mutato, *Ἰά — λυσόν*.

ἀργυρόεντα scriptum in codd. Strabon. XIV, p. 966. A. mox tamen ead. pag. C. est *ἀργυρόεντα*. v. ad 647.

Κάμειρον scripsere multi inter veteres, in quibus Stephan. Sic Barocc. Eton. Vrat. b. c. A. Ex edd. Flor. et Ald. 1. *Κάμειρος*, Ald. 2. intulit *Κάμειρος*. Turnebus duce Romana iterum *Κάμειρος*. Reditum est ad alterum ite-

ram a Stephano. Et sane Κέρειρος ap. Pindarum, Strabon: scribitur, et sic Ven. Cant. et vsus vulgaris.

658. ε- quod Zenodotus scripserat Ἡρακλείη, vitio to metro: (h. e. in eius codd. sic legebatur, vitio librarii; nam ipse versus bene norat metiri, quod aliis locis constat.)

Ἀστυόχεια. Barnes: „γρ. Ἀστυδάμεια.“ Enimvero non sic in Homero variat lectio, sed hoc nomen ali edunt, ut ipse Pindarus Ol. VII, 43. vbi v. Schol.

659. ε- quod *Ephyra* haec diuersa est a Corintho; est enim Thesprotiae, quae pars erat Epiri, vrbs ad Selleentem fl. quem a Sellis dictum esse ait Sch. A. quos recentiores Ἑλλούς vocant. (cf. de Hls v. ad Il. Π, 234) cf. Strabo VII, p. 505 B. et VIII, p. 521 A. et 522 A. ex Apollodoro; vbi quoque versus laudatur tanquam Homericus: τηλέθειν ἐξ Ἐφώρης, πεταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντας. At p. 521 laudatur quod habemus, τὴν ἄγει ἐξ Ἑ. sic et Schol. Pindari P. X, 85. Et sic versus repetitur inf. O, 532.

Euerterat Hercules hanc Ephyram, quando Phylantem, Dryopum regem, propter sacrilegium in Delphos commissum bello oppressit; tumque, eo caeso, filiam Astyochem vel Astydamiā abduxit. cf. Diod. IV, 37. Apollod. II, 7, 6. Not. p. 464. Hi scriptores cum aliis Ephyram cum Selleente ad Thesprotiam referunt; rerum tamen gestarum Herculis ordo renocat eam rem ad Ephyram, Elidis: quod Strabo quoque notauit, lib. VIII, p. 521 A. (vbi etiam verba: πρὸς Ἑλλούς: δὲ οὐδὲς πεταμὸς Σελλήεις). at p. 505 B. C.

Facit omnino difficultatem, quod iunctio *Ephyrae* et *Selleis* pluribus in terris memorantur, nec locis satis vbiq. definitis: qua de re loc. class. est apud Strabon. VIII, p. 520. 521. Adde Schol. Pindari P. X, 85. Et Il. O, 531 quidem Megetis persona ad Thesprotiam nos re-vocat; in Od. A, 259 itidem vicinia Ithacae, et hinc alter quoque locus B, 328. At de Ephyra Corintho liquet Il. Z, 210.

661. Pro illustratione versuum est Pindar. OL VII, 36 sq. vbi quoque Schol. nostros versus adscriptit; recitat eos quoque Strabo XIV, p. 965. 966.

ἐπει οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. Ita legitur ex emendatione Barnesii praeceuntibus Schol. br. et defenditur lectio ex Γ, 201 ὅς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης et Λ, 222 ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ. Nec aliter Schol. Pindari ad OL VII, 36. statim in ed. Ven. pr. — Editur tamen inde ab Ald. 1. τράφ' ἐν vitiole haud dubie; nec tales elisiones Homerus admittit; ut nolim imitari Ernesti verecundiam in ea lectione toleranda; quamvis ea occurrat in codd., Vrat. b. vno Vindob. Mosq. 1. Eton. ipso Ven. et Eustath. τράφ' ἐν Vrat. a. τράφεν ἐν Vrat. A. Alia aberratio est τράφστ' ἐν in Mori, Barocc. Vrat. c. sicque ed. pr. quam Wallenberg exhibuit. Atqui nusquam alibi hoc tempus occurrit; nisi dicas esse a τράφομαι. Anriquam tamen esse lectionem τράφ' ἐν non dubito, forte casu ac vitio librarii ortam, postea pro genuina habitam, praecipue, quia notatum erat a grammaticis, occurrere quoque τράφω ea notione ut sit adolescere, ut ἐτραφέ, την inf. E, 555. ad q. l. vide. vnde et seu Callimachus seu interpolator ἐτραφον vsurpavit palline in Iou. 55, quem locum tuetur Ernesti.

662. ἀδελῶν ut minus molestum sit, ἐπει τράφη est accipiendum postquam adoleuerat, statim, paullo post. Quod nos diceremus: vix adoleuerat, cum illo. Ut fortuito sit, quomodo Clarke vertit, vereor ut vsus probet. — De voc. μήτρως v. ad II, 717. et h. l. Eustathi πατρες εἶπω v. Exc. ad A, 393. κατέκτα. de prosodia ultimae syllabae disident grammatici in Sch. A. Ptolemaeus Ascalonita pro breui habuit, uti Od. A, 409 ἔκτα σὺν οὐλομένη. et Il. Z, 64 οὔτα κατὰ λατάρην. Adstipulantur Sch. B. L. At Tyrannio ultimam longam esse clamabat; auctor Scholii comparat cum Aristarchea lectione Δ, 319 δῖον Ἐρευνθαλίωνα κατέκτα. At enim omnis controuersia ab h. l. est aliena, quandoquidem in fine

versus semper syllaba producitur. De controuersia ipsa v. ad Δ, 319.

663. ἤδη γεγάσποντα. pro γεγηρακότα, *sonem factum*. ὄζον Ἄρως, antiquo sermone, nihil amplius quam virum fortem designare; etiam ex h. l. fit manifestum; nam Lycymnius, frater Alcmenae, matris Herculis, filius Electryonis fuit e Midea, adeoque *auunculus Tlepolemi* hoc ipso loco 662 nominatur. Et sic saepius: v. sup. ad 540.

665. βῆ Φεύγων. Homericum usum postulare βῆ Φεύγειν notat Sch. A. neo tamen Aristarchum hoc mutasse: οὐ μετέδθηκεν. An igitur ille mutauit, quae putauit vsui Homérico aduersari? Potest tamen sensus esse; in libris Aristarchi lectionem haud variare.

ἀπέλησαν γάρ οἱ ἄλλοι. Aut hic versus serioris com-
matis est, aut male scribitur γάρ οἱ, hoc enim esset γαρ
φοῖ quod metrum ingulat; cum nec minus ὅς οἱ locum
haberet. Editur tamen γάρ οἱ iam inde a Flor. ed. Nunc
accessit monitum Schol. A. B. L. esse οἱ pro αὐτῶ, non
articulum. Scilicet quia Homerus iis non vitur. Quid
tamen si οἱ ἄλλοι est *ceteri illi*? Si serius interpositus est
versus: necesse est fuisse in prisco carmine: πολὺ δ' ἔγε
λαρὺν ἀγέλαας. αὐτὰρ ὄν' ἐς Πόδον ἔξε. line binis vers. in-
sertis. ἔξεν erat in Flor. et Ald. 1. Intulit ἔξεν Ald. 2.
quod et Turn. seruauit; etsi in Rom. erat ἔξεν, quod re-
uocauit Stéph. Argutantur super hac voce Bistath. Ery-
mol. et alii. Simpliciter dicendum erat: fuisse duas ver-
bi formas ἔκω. et ἔξω. vnde Od. Δ, 1 οἱ δ' ἔκω πολλὰν
Ἀσπεδαίμονα. Vnde ἔξω quam illustrat Toup. ad Suid.
Occurrit et ἔξεν, vt h. l. in cod. Barocc. et Mori. et
corrupte ἔξεν Vrat. b. vt adeo similiter et ἔκω et ἔξω
fuisse videatur.

666. Sunt Heraclidae, primo hoc loco memorati.

667. εἰ quod Zenodotus scripserat (h. e. quod in
Zenodoti editione legebatur) αἰψα δὲ, quod paullo ante
vl. 664. praecesserat.

668. εἰ apposita diplo propter versum sequentem εἰ-
ζατούμενον.

ῥῆκηθεν καταφυλαδόν. vna voce scriptum inde ab ed. Cantabrig. ex Schol. br. Antea ubique vulgatum κατὰ φυλαδόν, vt paullo ante 655 διὰ τρίχα diuulsum. ita esset pro κατῶκηθεν φυλαδόν τριχθὰ, h. e. κατὰ τρεῖς φυλάς. Sic quoque scriptum in Eustath. cum ed. Rom. Vrat. c. Mosq. z. Eton. Nunc accedunt plures codd. et ipse Ven. scripturae καταφυλαδόν iunctim lecto. καφφυλαδόν. Vrat. a.

ἦδ' ἐφίληθεν edd. inde ab Ald. sec. At ἦδὰ φίληθεν edd. Flor. Ald. 1. Rom. tum codd. Eton. Vrat. a. c. εἰ δ' ἐφ, Cant.

669. — Appositus obelus, quia ἀθετεῖται versus cum prius esset: ἦδ' ἐφίληθεν h. e. ἐφίληθησαν ὑπ' ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, etsi tribus diuersis vicis habitantes. Fuisse enim addit Sch. A. qui hoc non intellecto quaereret: ἐφίληθησαν a quo? et adiecit ille versum: ἐκ Διὸς, ὅς τα θ. Vtinam grammatici criticam ita instituisent, vt primo loco nos docerent, fuisse codices antiquiores, a quibus hic versus abesset. Idque suspicari licet; alias enim vix ad tam duram rationem deuenissent, vt ἐφίληθεν absolute dictum esse vellent pro, amabant se mutuo, h. e. concordantes inter se debebant.

Laudantur tamen hi tres vers. 668. 669. 670. etiam a Strabone XIV, p. 967 B. Et illustrat hinc τὴν τρίπωλιν νῆσον Pindari Schol. Ol. VII, 34.

670. καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων ἔ- quod Pindarus proprie dixit aurum pluuisse; Homerus autem metaphorice dixit κατέχευε, πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου. Etiam Strabo XIV, p. 967 B. censet, versus Homericos fabulae postea esse accommodatos, vt dicerent alii auro pluuisse in hac insula, cum nasceretur Minerva, ὥς εἴρηκε Πίνδαρος in nobilissima Od. VII. Olymp. 62. 89 sq. καίνοισι μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὕσε χρυσὸν Iupiter. Scilicet potuit fieri, sic, vt Homericæ vox κατέχευε locum fabulae daret.

Potest tamen nec minus in alteram partem disputari: antiquiorem ipsa Homero fuisse mythum eumque in-

de petiisse suum κατέχευε, h. e. ὕσε. Scilicet est hoc ipsi rerum naturae, ingenio humano, et iis, quae de mythorum more et origine tenemus, consentaneum, vt. ratio loquendi et sentiendi symbolica fundum fabulae faciat; itaque quoniam per imbrem aureum prisca aetas declarauerat copiam et abundantiam, proprie dictum accipere hoc seriores et in factum versum est, quod ab initio tantum erat mentis phantasma ad declarandum id, quod proprio verbo exprimere non poterant. Ita ex antiquiore mytho ductum hoc voc. κατέχευεν ab Homero; at mythum vberius exposuit Pindarus. Potest pro hac sententia memorari quod aureus imber memoratus est etiam aliis in mythis, inprimis de praesentia deorum, natalibus, επιφανείαις. Virolibet autem modo accipias, manifestum est ita declarari ἄλβον Rhodiorum, qui iam poetae aetate esse debuit conspicuus; quod aliunde ignoramus; ergo iam tum navigatione et commerciis floruerunt Rhodii.

Obseruandum porro et illud, ex prisca ratione Θεοφιλῆς vulgo habitos, quibus diuitiae affluerent; nec nos forte ab illa sapientia omnino recessimus.

Etiam super Θεπέσιον eiusque etymo disputarunt Grammatici ad h. vl. et iam Apio in Apollon. Lex. h. v. inde alii. Adde Schol. A. ad I, 2. Sufficit esse idem quod Θεῖον, memorabile, inprimis magnitudine vel numero; ingens.

Tandem notatu dignum est, Schol. Pindari, qui versum excitat ad Ol. VII, 36. mox ad 64 tradere, hunc versum pro spurio habitum esse: τοῦτο αἰτ ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀδοτουμένου Ὀμηρικοῦ στίχου εἰληφεν ὁ Πίνδαρος· καὶ σφι θ. Et potest hic versus videri habere aliquid simile cum iis versibus, qui sententiae antecedentis interpretamentum sunt. Nisi grammaticum memoria fefellit, cum de antec. versu ἐκ Διὸς hoc traditum esse a veteribus paullo ante viderimus.

καὶ σφιν θ. Barnes „γρ. καὶ σφισι.“ Nusquam hoc notatum vidi. In Schol. Pind. est καὶ σφι.

671. Νῆρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγρ' τρεῖς νῆας εἶσας.
 Primo Νῆρεὺς αὖ sine δ' Eton. Laud, Barocc. Vrat. A.
 Mosq. 1. Ven. etiam Stobaeus Serm., LXIII, p. 407.
 et sic fere vbique omittitur ante αὖ in melioribus libris.
 — δ' αἰσύνηθεν miro modo corruptum Vrat. b. et νῦν
 αὖ αἰσύνηθεν Vrat. A. ἐν Δύμηθεν cod. ap. Schol. Lycophr.
 1011. Σῦμη, insula inter Rhodum et Doridem sita: v. Diodor. V, 53. Steph. Byz. h. v.

ἄγρ' τρεῖς. Schol. A. B. L. notant ἄγρ' hic ante consonam duplicem non bene scribi. Mirum, nunc demum hoc moneri; et iterum inf. ad 756.

672. Νῆρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιο τ' ἄνακτος.
 Esse Χαρόποιο a Χάρπος scribendum, non Χαροποιῶ, vt distinguatur ab adiectivo χαρπός, diligenter monent grammatici; et quod Νῆρεὺς ter repetitur.

Abeſt θ' post Ἀγλαΐης in ed. Flor. (additum in Ald. 1.) tum in Barocc. Cant. Eton. trinis Vrat. Mosq. 1. etiam in Apollon. Lex. h. v. vbi versus apponitur; est etiam Χαρόποιο ἄνακτος sine τ'. Verum Homericum est copulam hanc geminare. Scribe modo Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόπου τε ἄνακτος.

673. εἰ. 674. εἰ. 675. εἰ. quia Zenodotus priorem et vltimum ἠθέτηκε, medium autem ne scripsit quidem; cum tamen, inquit Sch. A. Homerus Achillem vbique praestantem ceteris interponat. Malim addidisset, qua auctoritate, et qua de caussa Zenodotus versus hos damnauerat; nam si a codicibus abſuerunt, iusta est suspitio, versus esse inſtitios. Caussa vtiq; repetiti nominis et αὐξήσεως habetur nulla grauis. Figuram obseruarunt in his versibus multi, et iam Aristot. Rhet. III, 12, et Demetr. de elocut. f. 61. 62.

Nireus, vna pulcritudinis dote Homero memorabilis. Fuere tamen de eo plura olim narrata in cyclicis. Ita in Antehomer. est, v. 278. quod Hiera, Telephi vxor, pugnans ab eo ingulatur; alia ex Posthomericis sunt ap. Schol. Lycophr. 1011.

Porro eadem formae commendatio in Eurypyle Te-
lephi filio est in Odyss. A, 521 κείνον δὲ κάλλιστον ἶδον
μετὰ Μέμνονα ἦεν scil. inter Troianos.

κάλλιστος μὲν αἰὴρ in his vers. recitat Galen. Pro-
trept. 8.

675. ἀλλ' ἀλαπαδὸς ἔην. proprie ὁ εὐπόρθητος, nunc
ἀσθενής, potest et ad exiguas copias referri, et esse ἁ-
αλκίς. Etiam Hesych. reddit: ἀναυδός.

676. 7. recitat Strabo X, p. 748 A. et partem Ste-
phanus in Νίσυρος. Κάσος. Κῶς. In Lips. est Νίσυρον et
pro Κάσεν, Θάσεν. Apud Apollon. IV, 1635 est καίνα.
λόεσσα. Κάρπαθος. vbi Schol. hunc vs. excitat. Tum Κῶν
est in Vrat. A. Καλύμνας. ter var. Lect. refert Barnes;
ex Strabone X, p. 749 B. Καλυδνᾶς Flor. Ald. 1. Vrat. C.

Ex nonnullis Sporadicis, inter Rhodum et Cretam
Asiae a meridie subiectis copias duxere *Phidippus* et *Α-
ειπhus* Thessali filii quem Hercules ex Chalciope Eurypy-
li filia suscepit: Apollod. II, 7, 8. cf. Not. p. 492.
Erat autem Eurypylus rex Coorum, ab Hercule a Troia
reduce interemtus. v. ibid. II, 7, 1. cf. inf. ad Z, 255.
O, 28. *Nisyros*: cuius ortum fabula nobilitavit, in gi-
gantum pugna coniecta in Polyboten parte insulae Co-
natam esse eam insulam, hae omnino propter viciniam,
siue quod terrae motu pars media inter duas insulas cor-
ruerat mari submersa: Apollod. I, 6, 2. p. 20. cf. Not.
p. 75. Strab. X, p. 748. 749. Stephan. Byz. et Holsten.
Κράπαθος est vulgo dicta *Carpathus*, a qua *mare Car-
pathium*. Nec longe abest *Casus*. v. Strabo l. l. Ste-
phan. h. v. *Cos* satis nota vel Venere Coā, Aesculapii
templo et Hippocrate medico. Eam Meropes tenebant;
haud dubie barbari; In Νέστοις, a Podalirio et Machao-
ne eam infestam esse, narratum esse debuit: cf. Aristid. I,
p. 42. 43. videndus de ea Strabo XIV, p. 971 et The-
salus in Presbentico: p. 943 ed. Linden. *Calydnae* duae
insulae, eodem in loco, quarum altera *Calymna* dicta,
teste Strabone X, p. 749. vnde promiscue et *Calydnae*
et *Calymnae* dictae. Noli confundere alteras *Calydnae*

iuxta Tensendum, in fabula de Laocoonte narrata obuias: de his Strabo XIII, p. 900 extr. cf. ad Apollod. p. 1125.

678. 9. τῶν αὖ. variant et hic edd. et libri, cum in multis sit τῶν δ' αὖ. sic Mori. Eton. Vrat. c. et margo Cant. et ap. Strabon. qui hos versus excitat XIV, p. 966 B. Erat autem Thessalus Herculis filius ex Chalciope Eurypyli filia susceptus, (Apollod. II, 7, 8.) p. 163. cui paternum regnum ille reliquit.

ὄνο Ald. a. et hinc ductae. ὄνο Flor. Ald. i. Rom. repetiit Turn. Steph. et rel.

680. τῶν δὲ τριήκοντα. Lips. Eton. τοῖς quod praefert Bentl. ut conueniat cum 603. 733. cf. ad 516.

681. Initium inde sit recensio copiarum a Thessalia adductarum. Commentatur in l. l. Strabo IX, p. 658 sq. Obseruat is, Thessaliam apud Homerum in X partes seu dynastias esse diuisam. Scilicet nouem duces deinceps memorantur; omissa decima turma Dolopum, duce Phoenice, quam tamen alio loco nominat I, 480. Plerique hi duces Aeolicae stirpis erant; alii Achaeis annumerati, ut Achilles, Polypoetes.

Achillis ditio, quae primo loco memoratur, latius patuit quam forte potes: scilicet inde a Trachine sub Oeta usque ad Enipeum, ubi est Pharsalus, a qua non multum abfuisse *Helladem* putarunt Pharsalii, Melitaeensibus tamen Helladis vestigia in agro suo monstrantibus: ap. Strabon. IX, p. 660 quem excipit Eustath. Debut ea inde procedere ad Peneum usque, siquidem circa Larissam *Argos Pelasgicum*, seu urbem seu tractum, fuisse aiunt: Strabo p. 659 A. Interiectae tamen et ab oriente finitimae fuere dynastiae Protefilai, Eumeli, Philoctetis. Locus classicus est Strabonis p. 661 A. τὴν δὲ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῦ (sc. χώραν νομίζουσιν εἶναι) τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης, μέχρι τε τῆς ὑπὸ Πρωτεσίλαω πόλεως Ἀντρώνας, ἣ νῦν πληθυντικῶς λέγεται. scil. Antrones. (ita constituendus iste locus.) Fuit adeo Sperchius fl. quoque in Achillis ditione, cui ille comam dedicauerat: Jl. Ψ, 142. ibid.

p. 662 A. B. vbi etiam vrbes ei subiectas enumerantur.

Infederant Thessaliam Pelasgi, et mansere etiam post auctas Hellenum opes, cum Aeoles et Achaei magnam eius partem occupassent.

Versus 681—4. sunt apud Strabon. IX, p. 658. verbum 681 iterum excitat idem p. 568 B. VI. 681 et 683. Schol. Apollonii ad IV, 1329. et I, 14. vbi cf. Schol. Hemistichium VI. 681 est ap. Stephan. in Πελασγία.

Argos Pelasgicum, Πελασγικὸν Ἄργος, dictum esse respectu ad Ἄργος Ἀχαιικὸν manifestum fit: cf. Excurs. ad B, 108. Fuere, qui pro omni Thessalia dictum h. l. esse vellent, forte vt Argos Achaicum de tota Peloponneso accipi solet. Ita fit, quod mireris, vt v. c. inf. 730 Oechaliam ad Argos Pelasgicum pertinuisse dicant Steph. Byz. et alii. Etymol. in Ἄργος — ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης Ieg. Θεσσαλίας. Nūν αὖ τοῦς versus hic apponitur:

681. Nūν αὖ τοῦς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον
Ξ (deb. Ξ) ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραψεν (ergo ipse mutavit?) οὕτως.

αἱ δ' Ἄργος ἔειχον, τὸ Πελασγικὸν; οὐδάρ ἀρούρης.
(vti inf. legitur I, 141. sed de alteris Argis Achaicis) Contra disputat Sch. A. Homerum studiose transitum facere ad Thessaliam; subintelligi putem ex superioribus ἔσπετε, vel νῦν ἐρέω. — posse quoque in seqq. varie interpungi; Anacoluthon obseruarunt alii quoque et Clarke.

Versum recitat Apollon. Lex. in Ἄργος et Schol. Apollon. I, 14. vtroque expressum est: Nūν δ' αὐτοῦς, ὅσσοι τὸ Π. atque hoc idem edd. Homeri obsederat ante Stephanum excepta Ald. pr. quas αὖ τοῦς exhibet. νῦν δ' αὐτοῦς Vrat. a. c. A. νῦν αὐτοὶ Vrat. b. αἱ δ' αὐτοὶ ὅσσοι Mosq. i. νῦν αὐτοῦς ipse Venetus. At νῦν αὖ seruat Eton. Corrigebat Bentl. Nūν αὖ τῶν, ὅσσοι vt tum 685 eo redeat poeta τῶν αὖ π.

682. *Albs Phthiotica* ad Ambryssum: Strabo p. 661 B. Eustath. Fertur ea condita esse ab Athamante, Aeoli f. cuius quoque Campus Athamantius dictus ibi fuit. cf.

Notas ad Apollod. I, 9. 2. p. 140. Apud Schol. Apollonii I, 482 est πόλις Αἰταλίας a patre Aloidarum condita: leg. Θεσσαλίας.

Alope obscurus vicus in Phthiotide; alius in Locride Epicnemidiorum, e quo oriundi iisii: v. Strabo IX, p. 653 C. Eustath. Cum essent, qui Alon et Alopen in Locride quaererent, controuersia exorta est; fuere quoque qui pro Alope *Aliuntem* reponerent et scriberent: οἱ δ' Ἄλον οἱ δ' Ἀλιούνθ' οἱ τὰ Τρ. ap. Strabon. IX, p. 661 B. Scribitur autem Ἄλος et Ἄλος, tum ὁ σὶ δ' Ἄλος. — Schol. Apollonii I, 482 laudat οἱ τ' Ἄλον εἶχον. Occurrit quoque nomen vrbis in Herodoto VII, 172. vbi Achaiae in Thessalia est.

Trachin ad Sinum Maliacum prope Thermopylas notissima; a qua non longe absuit Heraclea Trachinia. Strabo p. 655 B. Τρηχίνα νέμονται Aristarchus: cum vulgo sit Τρηχίν' ἐνέμονται. etiam ap. Strabon. l. c. Male passim Τραχίνα, quae vulgaris fuit enuntiatio.

683. οἱ τ' εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Versus est ap. Strabon. IX, p. 659 C. prius hemistichium p. 666 B. οἱ δ' Ἑλλάδα Mosq. 1.

Helladem et *Phthiam*, quas vnam eandemque cum Achaia habuerunt nonnulli, aperte distinguit poeta pluribus locis Il. I, 474. 395. Od. A, 495. Vtraque in Achillis ditione fuit, de qua modo dictum ad vl. 681. In Schol. legitur: Ἑλλάδα οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιώτιν· ὃ καὶ βέλτιον. Immo vero male. Nam Phthiotis cum senioris aetatis fuit, (Hellanico tamen iam nota ap. Harpocration. in τετραρχία) tum multo latiores fines habuit, quam Hellas πόλις, h. e. *tractus*, *ager*, *regio*, κατοικία. habitabant enim tum vicatim et sparsis sedibus, cf. ad I, 447.

Iam grauis disputatio exoritur de eo, quod passim in Odyssaea occurrit, ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσσην Ἀργος. A, 344. Δ, 726. 816. O, 80. nam in Iliade occurrere non vidi. Ex altero in his locis adiuncto (μέσσην Ἀργος) apparet, etiam prius, *Helladem*, latius esse dictum, eti,

quam latè, non satis certo definiri possit; omnino tamen *Thessalia et Peloponnesus* declarata esse putanda est, quandoquidem magnam utriusque partem Achaei infederant. Etiam Apollon. I, 904 Ἑλλάδα γαῖαν pro Thessalia dixit. Idem pro Thessalia Ἑλλάδα Jl. I, 395 dictam accepit Aristarchus; quod ab eo loco est alienum: nam est ἐν Ἑλλάδι το Φθίῳ εα. quae sunt duae urbes s. tractus in Achillis ditione. Scholion ad h. v. in Ven. et ad 688. in Wassenb. et Eust. p. 321. cum Pelasgum, Phthium, Achaëum, Haemonis (non Ἀμμωνος) filios, Thessali nepotes edunt, turbant omnem historiarum rationem; estque Scholion petium ex scriptis eorum, qui, certam opinionem (nos hypothesis dicimus,) sequenti, ad Arcades renocabant rerum origines, quos sequuntur Dionys. Halic. I. et Paul. VIII. pr.

Phthiam inter Helladem et Alon fuisse, e multis colligas; tractum potius quam oppidum. At *Phthii* latius habitabant, nam etiam illi, qui sub Protesilaos, et sub Philoctetes, erant, Phthii appellantur Jl. N, 686. 693. 699. forte et ii, qui cum Eurypylo erant, finitimi istis: B, 734 sq. cf. Strab. p. 660. 661. Phthiotis autem, ut modo dictum est, senioris geographicae rationis est regio.

684. Μυρμιδόνες δὲ καλεῖντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. — Obseruat Sch. A., „dignum esse obseruatum, quod solas Achillis copias Ἕλληνες dixit poeta.“ Nec vox nisi solo hoc loco occurrit: Nisi quod supra 530 in versu suspecto de Aiace Oilei, Πανέλληνες καὶ Ἀχαιοί memorantur. Wetstenius apud Wassenberg. versum a paraphraste omissum videns, omnino eum in suspicionem adduxerat, ea quidem de causa, quia iam ante A, 180. B, 530 Myrmidones memorati sunt; quae sane causa per se leuissima est, ut recte monuit Wassenb. nec paraphrastaq, senioris hominis; parum docti, auctoritas esse potest tanta, ut eius iudicio versum tollere velis. Gravioris momenti res est, quod versus abest a cod. Lips. et Vrat. A. Versum tamen esse satis antiquum, et iam ab Alexandrinis receptum, dubitari nequit; recitat eum

quoque Strabo IX, p. 558. C. et VIII, p. 568 C. Plinius IV, 8, 14. grammatici autem saepe; Sic Schol. Apollon. I, 284. IV, 1329 et III, 774. Mouet tamen versus istam suspicionem grammatici interpolatoris, qui varias appellationes, quibus occurrunt Achillis cepise, declarare voluit; e quibus una, quod Ἑλλήνες dicti sunt, ne quidem HomERICA esse videtur; Homerus enim *Helladem* vocat, vix pariter *Hellenas*. v. inf. ad 684.

Myrmidones. a Myrmidone, Actoris patre dicti, ex Aegina, quam incolabant, (Strab. VIII, p. 576.) Peleum erant sequenti (Strabo IX, p. 662.) Phthiam fugientem ad Earytionem: (Apollod. III, 13, 1. Not. p. 785.) Ipse Myrmidon ex Aeolidarum stirpe erat; annumerati tamen Myrmidones Achaeis, quibus se adiunxerant; iidem *Hellenes* quia ab Hellene Aeolus, stirpis auctor natus erat; ut adeo dicendum esse videatur, Hellenum nomen latius patuisse, et non nisi Hellenum partem habitos esse Myrmidones, ut et Achaeos; scilicet fuisse *Hellenum* tribum, seu stirpem ab Hellene ortam, in locis circa Phthiam et Helladem, sedes antiquas, retinentem; cum alii, in alias terras profecti, nova nomina adscinissent, ut Achaeorum, Ionum; nam, quod miror, Aeolum nomen in Homero non occurrit; Dotienses in Creta morantur: Od. T, 177. Adinnoxilla iis se et communes sedes habuisse videntur mox Achaei et Myrmidones; facta inde quoque nomina communia. Inf. II, 595, 596 Bathycles unus e principibus Myrmidonum narratur ἐν Ἑλλάδι οὐκ ἴστω.

Ἑλλήνες. *Hellenes*, appellati, quatenus ab Hellena oriundi erant, qui ista Thessaliae loca incoluerat, nam Phthiam tenuisse fertur Hellen: de qua disputatum ad v. 681. et 683. cf. Strab. VIII, p. 587 C. ab Hellade Hellenas dictos parum grammaticae traditur, etiam a Sch. A. ad II, 595. Inualuit postea nomen, ut ad omnes Graecos, ab Hellene oriundos, aut in istam gentem coalescentes transferretur; Nam nusquam hoc animo dimittendum est, in Hellenicum nomen plurimas gentes Pelas-

gicas coaluisse et nominibus suis depositis commune Hellenum nomen adsciuisse: perpetuo populorum per omnes annos more, ut ab eo, vel illi qui principatum habent, nomen communicetur. Apud Homerum tamen nondum Hellenicum nomen vniuersae gentis fuit; ipso Thucydide I, 3 obseruante (Strab. VIII, p. 568. C. XIV, p. 976. C.) ista aetate *Hellenum* nomen intra Thessaliam continebatur: ut et Apollodori (in fragm. p. 1111.) apud Strab. p. 568. C. docet, qui etiam addit, primos Hesiodum et Archilochum Hellenas pro tota Airpe ac gente dixisse. Ex his etiam constituendum, quod Aristarchus recte senserat; male illud expressum a grammaticis ad I, 395 et alibi, statuisse eum, Helladem esse solam Thessaliam, nunquam totum continentem, ut nec Hellenas omnes Graecos. Si enim accuratius rem expendas, videbis, ut supra iam monui, omnino dubitari posse, an *Hellenum nomen* ab Homero pronuntiatum fuerit. Scilicet occurrit illud non nisi *binis locis*: primum hoc versu, quo Myrmidones eo nomine declarantur; an ab ipso Homero, supra dubitatum vidimus, et vl. 530 in versu iure suspecto, ubi Aias Oilei *ἑλλήνι δαίμοντι Πανελλήνας καὶ Ἀχαιοὺς*. Conf. ad haec et alia Palmer. et Prideaux ad Marm. Parium. Hudson. ad Thucyd. I. c. Ut latere Hellenicum nomen notione acciperetur, prima, quantum teneo, causa suborta est, ex interpretatione senioris famae antiquae, cum Aeacus oraculo excitus, ut, siccitatis agros prementis, deos placaret, *τῷ Πανελλήνῳ* diluit: Paul. II, 29. p. 179. Apollod. III, 12, 6. et primo loco Pindarus Nem. V. Ex usu vulgari seu mythotum interpretes, seu poetae, *Ἑλλὰς* eo calamitate fuisse oppressam putasse videntur; atqui haec Thessaliae fuit, et Aeacus potuit ex Aegina eo esse accitus. Increbuit sensim et temporum successu nomen Hellenicum; posteris Hellenis in multas urbes (quas Pelasgicae stirpis populi tenebant) admissis; (Thucyd. I, 3.) tum Olympicis ludis, ad quos soli Hellenes admissi, tandemque concilio Amphictyonum instituto.

Achaeorum stirpis, et nominis varia fuit fortuna. Maturius illa est obliterata ceteris stirpibus; maturiora tamen habuerat incrementa. Primas enim partes inter Helenas tenuit belli Troiani tempore; posthaec a Doribus principatu et Peloponneso decedere iussa in littorali plaga se continuit. At apud Homerum *Achaeorum* nomen per Thessaliam et Peloponnesum summam rerum tenuit; nam in Graecia proprie dicta, hoc est inter Isthmam et Oetam, nullos *Achaeos* numeratos meminisse; tenebant ea loca Aeolici, Dorici et Ionici generis populi.

Qui vero h. l. memorantur *Achaei*, *Ἀχαιοί*, sunt ii, qui Phthiadem inhabitabant; non vero tota *Achaeorum* stirps. Scilicet *Hellene*, qui Phthiam tenebat, mortuo *Xuthus*, a fratribus Thessalia eiectus, Athenas confugerat, ubi ex Erechthidis filia suscepti *Achaeus* et *Ion*. Hic quidem Aegialeam occupavit; at *Achaeus* in Thessalam rediit, siue ex Laconica profectus, quam antea occupaverat, (secundum auctores, quos Strabo sequitur lib. VII, p. 588 A. C. p. 561 C.) siue ex Aegialea, (ut apud Pausan. VII, 1. res narrata.) Incoluerunt itaque *Achaei* Phthiam et Helladem; neque adeo mirum, apud Homerum occurrere et h. l. *Οἱ τ' ἄρχοντες Ἰνν — Ἀχαιοί*. Et H. l. 395 πολλοὶ Ἀχαιῶδες εἰσιν αὖτ' Ἑλλάδα τε. Φθίῃ τε. Nam Hellas et Phthia erant *Achaeorum*. Tenebant quoque *Achaei* eam, quae postea dicta est, Phthiotidem, et appellati sunt *Achaei Phthiotae*; supererant illi adhuc Herodoti et Thucydidis aetate, et memorantur ultimo loco inter populos, quos Philippo victo Romani liberos esse iusserunt, ap. Liu. XXXIII, 32.

Ex iis qui in Peloponneso confederant, fuerunt, qui Pelasgis admixti, *Aegaei* occuparunt, ab his *Ἀχαιῶδες* dictum; cumque reges Arginorum plures urbes in ditione haberent, iuvenisse putandum, quod saepe solet, ut omnia regum ditio et regio et ipsa appellaretur *Ἀργεα*, utque incolae earum urbium, quae in Argiolorum ditione erant, et ipsi *Achivi*, *Ἀχαιοί*, appellarentur (cf. sup. ad B. 108.) inque his Mycenae et ipsa Lacedaemon, etiam tum

cum regem illae suum haberent, Menelaum et Agamemnonem. Narrantur quoque Achaei filii, Archander et Architeles, Argos commigrasse et Argolidem tenuisse Spartamque occupasse: Pausan. l. c. p. 522. quae saltem eam famam firmant, ex Achaeis fuisse, qui antiquitus haec loca incolerent. Etsi autem Aeoliam stirps numerosior fuisse videatur, et Pelasgorum multo magis: superius tamen factum est Achivorum nomen propter Mycenarum opes et Spartaë auctoritatem; ut altera ex parte in Thessalia propter Achillis virtutem.

Observatu itaque dignum est, in Homero vocem Ἀχαιοὶν acceptiones occurrere varias; ut et Ἀχαιοί. Sicut Ἀχαιοi dicti primo ratione stirpis communis. Hinc et Ithacenses in Odyssæa sunt Ἀχαιοί et Παναχαιοί. Sicut Achæi ratione habitationis, in Phthiotide et Peloponneso. Ἀχαιὶς pro Phthia Il. A, 769. Et in Il. Γ, 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα πολλογύναικα etsi per appositum dicta esse possint, tamen hanc ex opposito dictam referre malo ad Phthiam, quia et alias fungit Θῆβαι καὶ Ἑλλάδα πολλογύναικα. Ita puto Penelopem nomine suam Od. Φ, 207, aut etiam Isthmum pro Thessalia; ut vocem usurpavit Apollon. I, 284. vbi cf. Schol. IV, 1329 et III, 774. et Παναχαιὶς I, 243. et III, 347. Porro Achæi dicti ratione regni, quod in Peloponneso obtinuerant, cum Argos opibus valeret, et magnæ Peloponnesi parti imperaret, nomenque eius clarum haberetur: ἡ δὲ τῆς πόλεως celebratur ap. Strabon. p. 570 C. Ita Ἀχαιῖδὸν Ἄργος pro Argolide, tum pro totâ Peloponneso dici coepit, ut Il. I, 148 εἰ δὲ κεν Ἄργος ἡολέμεθ' Ἀχαιῖδὸν οὐδ' ἀρ' ἀρούρης. vbi manifestum sit, non de urbe sola, sed de patria ac de toto regno dici, in quo Mycenæ erant. Ab Argis itaque Argivi dicti idem Achæi, atque Danaï, etsi valde improprie; nam erant hi antiqui incolæ Pelasgicæ stirpis, a Danao adventu appellati conditore arcis Argorum; cf. sup. ad 559. Strab. VIII, p. 570 B. C. Tandem Ἀχαιὶς uniuersæ de omni Græciæ dicta esse videtur, ut statim A, 254 ἦ

ἄλλα πένδας Ἀχαιοὺς γαῖαν ἰάναι, non potest esse, nisi
 omnis Graecia, omne genus Hellenicum. Sic H. 224. Et
 hactenus recte Apollon. Lex. Ἀχαιοὶ πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον
 στρατεύσαντες. Hesychius: οἱ Ἕλληνας, καὶ οἱ κα-
 τοικούντες μέρος τι τῆς Ἰλασποννήσου. Quod tamen adii-
 citur τὴν καλουμένην Ἀχαιάν, ab Homericis aetatibus alie-
 num est. Nec aliter dici esse possunt Ἰλιοναῖοι, vt B.
 404. Agamemnon convocat ἀριστὰς Πανεχθίων.

Si nunc populos ab Homero memoratos ad stirpium
 origines reuocet: eas iam tum in plerisque admodum
 oblitteratas deprehendas fuisse, nominibus fere et origini-
 bus ab us. petitis, qui praegerant: id quod in aliorum
 quoque populorum originibus erendis, animo haud di-
 mittendum est. Scilicet I. c. Graeci *Hellenicae*, haberi
 volebant stirpis, permixti, tamen erant cum Pelagis
 et Thracibus: idque tantum non de omnibus videtur
 esse pronuntiandum; ita vt nequaquam liceat referre Hel-
 lenes inter populos ab vna sola stirpe oriundos, vt v. c.
 Hebraeos. Omnino paullo iactantius nomen Hellenicum
 a barbaris leuicium memorarunt Graeci, Graeca vani-
 tate gloriabunda. II. Etsi *Achaeorum* nomen obtinuit, non
 tamen omnes ab Achaei stirpe fuere ducti, qui eo no-
 mine appellabantur; vt nec omnino stirpes illas Helleni-
 cas ita inter se separatas fuisse statuere licet, vt v. c. Do-
 res nullam aliam quam Doricae stirpis progeniem conti-
 nerent. Transierant enim in vnamquamque stirpem et
 cum ea permixti erant et singulae familiae, et tribules
 et totae ciuitates ac tractus ex ceteris stirpibus oriundi.

III. Latissime *Aeolica stirps* et sedes et principatum te-
 nuit, cum ex ea essent duces, heroes fere habiti; sub
 Achaeorum tamen nomine ii veniunt, quia ex hac stir-
 pe potentissimi duces illa aetate erant; Aeolum nomine
 non frequentato in Homero.

Achaei itaque fuere Argiui, Mycenaei, Lacedae-
 monii. Porro Phthii, qui sub Achille, Protesilaio, Eume-
 lo, Philoctete, erant, adeoque qui Phthiotidem et Ma-
 gnesiam incolabant; forte et ii, qui sub Podalirio et
 Obss. Vol. I P. I Aa

Machaone, et qui sub *Eurypylo* erant; etsi ex *Aeoli* stirpe omnes fere sunt eorum duces, quos memoratos reperias. Omnino ita permixti fuere inter se *Aeoles* et *Achaei*, ut ipsa nomina permutata et pro iisdem haberi videas: cf. Strabo VIII, p. 514. Recte adeo v. c. eos qui sub Philoctete erant, *Olizones*, *Aeolenses* appellantur apud Porphyrium in Eustath. p. 329, 16. Porro *Aeoles* erant *Boeoti*, *Phocenses*, *Locri*. Tum *Eyli*, *Elei*, *Dulichii*, *Ithacenses*; et hi *Achaei* dicti; etiam *Aeoli*, sed cum barbaris permixti; et *Euboeenses*, et *Abantes* dicti, Thracicae stirpis, debuerunt tamen iam tum cum Ionibus et Aeolibus esse mixti; senioribus temporibus inter Iones fuere habiti. Ita et *Arcades*, *Pelagaei* erant, sed cum Aeolibus et Doribus mixti, et inter Aeoles numerati, Aeolico quoque sermone uti sunt. cf. Strabo p. 514 B. *Cretenses* ad *Dores* poterant referri: nam illi, inter barbaros variarum stirpium, eam tenebant. Od. 1, 176. *Rhodi* autem, aliquando *Dores*, illo tempore adhuc Aeolenses et Achaei fuere.

Quod mirationem facere potest, est, quod *Heraclearum* nulla mentio nec *Doridis* occurrit. Scilicet haec ab populis nullo vitae cultu utentibus illo tempore habitata esse videtur. *Hylli* autem stirps nullas adhuc opes, nullum nomen habere potuit. Mirari licet et hoc, quod Ionum omnino nulla insignior memoratio occurrit in poeta Ione; nisi Athenienses: v. inf. N. 685. Scilicet Ionum et Ionicae stirpis nullae omnino Troianis temporibus fuere opes.

Nec vero dixerit aliquis me in his extra oleas vagari. Ad rerum enim hominumque vitam et ad immensas res tanquam ad intuitum et sensum in Homero reuocandas his carere non possumus, et iple me his destitutum esse saepe aegre ferebam.

M. ἐκ καλῶντο. Pro hoc καλῶντο et ἐκ καλῶντο occurrit; hoc in Vrat. a.

686 — 694. — Nouem hos versus ἡδάρηκε Zenodotus. Reponitur a Schol. A. esse tamen versus necessa-

ritos. Necessarios quidem haud arbitror; verum nec otiosos esse dixero. Vellem causa iudicii Zenodotei esset apposta. Desuitne hic versuum numerus in aliis libris? Nunc tota observatio vana est et otiosa.

686. πολέμιο δαχχέος. primo nunc occurrit epitheton hoc pugnae, ut Latini *horrifonam* dixerunt. Iude et mors δαχχέος. v. ad II, 442.

687. ὄστις σφιν. Etiam h. l. multi cum Veneto ὄστις σφιν. sic et ed. Flor.

688. καί το γάρ — Schol. ἀργῶς διτελεί. Bene Koepen laudat illud Callini: μέχρις τεύ κατακείσθαι;

689 — 693. *Lyrnessus* in regione Adramyttena non longe a Thebe (de qua v. ad A, 366) austram versus sita, supra Adramyttium: v. Strabo XIII, p. 910. directa ab Achille una cum Thebe: ut h. l. T, 60. T, 92. et 192. inpr. T, 291 sqq. Strabo XIII, p. 875 C. Tenebant eam *Cilices* sub rege *Mynete*: qua de re v. notata ad B. Rh. assignata tamen Troadi cum Theba: v. de et Quintus IV, 478 *Λυρνησοῖο Τρωίδων ἄστυ*. In hac urbe capta ab Achille fuit *Briseis* Homero dicta, h. l. *Brisei* filia, *Hippodamia* aliis appellata, Achilli ex praeda tanquam praecipuum munus, *ἐξαιπερον*, assignata. Pater fuit *Βρίσηος* vel *Βρίσεως*, v. Meziriac. ad Ouid. Epp. P. L. p. 227 sq. Cum Lyrnesso euerfa *Pedasus* T, 92. Sita ea ad Satnioentem alto loco (Z, 35 *Πήλασον ἀπὸ καλῆν*). Alia addiderunt alii poetae: *Brisen* incoluisse *Pedasum*: habitum illum pro Chrysaee fratre; patre Ardyer Eustath. p. 77. filiam autem adductam Lyrnessum, ut regi Myneti nuberet: sic Schol. br. et Eustath. p. 322. 32. Certè urbe capta illa viderat maritum ante muros caelum, T, 291. 2. etiam tres suos fratres 293. 4. *Mynes*, rex Lyrnessi, ut h. l. discimus v. 693. 4. filius fuit Eueni, Selepii vel Selepie nepos, caelus cum Epistropho fratre, ut 692. cf. ad Hygin. f. 106. *Pedasum* aliquando tenuerat Altes, Lelegum rex, cuius filiam Laothoen duxerat Priamus ex eaque susceperat Lycaonem φ, 81 sqq.

689. ζ quod in κούρης χρώμενος desideratur περί.
observatiuncula saepe iterata.

690. ξ quod Zenodotus ἐν Λυρνησσῶ legerat. At,
inquit, Schol. A. vrbe direpta eam in praedae parte ac-
ceperat Achilles. Λυρνησοῦ et Λυρνησὸν Lips. Vrat. a.
b. A. probe, si antiquum morem constanter in ceteris
quoque servabimus.

692. καὶ δὲ Μύνην ἔβαλεν. Post διαπορθήσεως debe-
bat sequi καὶ καταβαλὼν Μύνητα, notante quoque Sch.
B. L. — ἔβαλεν admitto τὸ ν hoc loco nostro aurium
iudicio; an idem Homericī aevi fuerit, valde dubito.

Μίνυ Ald. 2. et alii vitiose. Vera lectio est quo-
que ap. Strabon. XIII, p. 920 C. cf. Il. T, 296. Cur
verò Ionica ratio non sit servata Μύνητα βάλεν, non
video. Est ea quoque in codd. ut in Vindob. Alteri.

ἐγχεσιμῶρους. varie deducitur haec vox, quae pri-
mo nunc occurrit, ap. Apollon. Lex. Etymol. Schol. et
al. Accipio dictum pro ἐγχεσίμοιρος a μοῖρα, qui fatum
et fors in armis est, et simpl. qui armis vitur. cf. ὤν-
μορος inf. Δ, 242. Inde simpl. bellicolum, hasta pugnan-
tem, designat.

693. Ad h. v. cf. dicta ad 689—693.

694. τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν. ξ quia Zenodo-
tus scripserat ἀνστήσεσθαι (corruptum in Ven. ἀναστ.
quomodo quoque Aldinam 2. et hinc alias infedit ἀνα-
στήσεσθαι). Verum Zenodotus haud dubie ἀνστήσεσθαι
legerat, qui usus non infrequens est cum μέλλω. Quod
hic et Σ, 358 ἀνίστημι est, id alibi est ὄρω, ut Θ, 474
πρὶν ὄρδαι παρα ναῦφι ποδάρεα Πηλείωνα. Ceterum co-
lor orationis iterum occurrit inf. 724.

695. Phylace Phthiotidis est Malienſibus vicina. Stra-
bo IX, p. 661 C. Pyrasus, Antigon, et Ptoleus erant
ad mare sitae: p. 664 C. 665 A. B. Mirum est in vrbo
Phylace primam esse breuem in Phylacus longam, ut
mox 705 Φυλακίδαο. res iam aliis notata, etiam Heinſio
et Hemſterhuſio ad Lucian. Verſum recitat Stephanus in
Φυλακίη. Apud eundem est Πυραſος, etiam ap. Strabon.

p. 665 A. vti et habent codd. Cant. Mori. Barocc. Eton. Vrat. a. b. Mosq. i. cum Veneto. Iure igitur vulgatum antea Πύρρασον emendarunt Wassenb. et Wolf.

696. — quod τὸ Δῆμητρος τέμενος non, vt nonnulli putarunt, epitheton est Pyrafi, sed τὸ Δημήτριον vrbs fuit. Sic quoque Apionem et Herodorum statuisse ex Eustath. disco p. 320. Scilicet copulae defectus in verbis: καὶ Πύρασον ἀνδρόμαντα, Δῆμητρος τέμενος, adduxit multos, vt virumque pro eodem, et hoc prioris appposito haberent. Etiam Strabo IX, p. 665 A. εὖ δὲ Δημήτριον Δῆμητρος εἶρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Substitit tamen ipse esse Pyrasum urbem cum portu, et duobus ab ea stadiis esse Δῆμητρος ἄλσος καὶ ἱερὸν. Hactenus possit Pyrasus dici per appositionem Δῆμητρος τέμενος, quia in agro suburbano templum habuit. Verum et sup. 647 Λύκος sine copula interpolata erat. Cur tamen non scripsere Διτέμενος τῷ Ἰτῶνα.

τὸ Δῆμητρος τέμενος, seu τὸ Δημήτριον, quod et ap. Steph. Byz. h. v. habetur, in agro Pyrafi fuisse recte dicitur A. Iton nobilis fano Minervae Itoniae: v. Strabo ibid. Eodem nomine alia vrbs erat Boeotiae, v. ibid. et Schol. Apollonii I, 551. Etymol. al. Apud Stephanum in hoc versu Ἰτῶνα legitur; adlicitus indigenas sic pronuntiasse, alios Σιτῶνα; quod inter Var. Lect. referre haud debuerat Barnes. Antiquitatem in voc. μητέρα μήλων facile agnoscas. Ab Itono Thessaliae haud longe aberat τὸ τέμενος Apollinis Pagasaei, in quo Cycnus transeuntem per ea loca Herculem ad pugnam provocabat, quae descripta est in Scuto Herculis.

697. ἀγχιάλῳ τ' Ἀντρῶν ἡδὲ — εἰ ὅτι Zenodotus scripserat ἀγχιάλῳ τ' Ἀντρῶνα. unde corrigendus Steph. Byz. h. v. Sed est, inquit Schol. A. commune δ' et τ' Ἀντρῶν. Scriptum quoque fuit Ἀντρῶνα, docente Eustath. et sic editum est Hymn. in Cer. 496. Ἀντρῶνα idē Plr. codd. etiam Ven. Eust. sicque, vt intelligas, quam parum scriptis et edd. in his tribuendum sit, inde a Flor. legitur; nisi quod etiam corruptius, in ἡδὲ muta.

tum a Stephano, quod, et in Strabone editur, p. 538 A. vbi hic versus laudatur: apud Steph. Byz. tantum hemistichium extat: ἀρχαίου Ἀγρώννα, vt et in Schol. Primum video correxisse Barnesium.

Πτελεὼν λεχεποῖν. est adeo ἡ Πτελεός. Alias dicta τὸ Πτελεόν. memorata vrbs Straboni IX, p. 665 B. et cum versu hoc lib. VIII, p. 538 A. vbi eius coloniam eodem nomine in Elide memorat.

λεχεποῖν suae epitheton de herbofo solo: βαθείας βοτάνας ἔχουσιν quae λέχος seu κατὴν praebeant: Sch. pr. Hesych. Suid. αὐανῆν πόαν ἔχουσιν, ὥστε λέχασθαι Apollon. Lex. vt est legendum. Inf. Δ, 384 Alopus H. est λεχεποῖς.

699. τότε δ' ἤδη ἔχε κατὰ γαῖα. Monent Sch. B. L. ex canone grammaticorum scribendum esse κατὰ. nam postponitur verbo pro κατεῖχε.

700. Versum cum hemistichio sequ. recitat, sine varietate, Plutarch. an vitios. ad infelic. suppetat: pr. p. 498. τοῦ δὲ καὶ Cant. male. ἐλλείπει vitium Flor. et Ald. x. v. Ern. ad Callim. in Cer. 94. Protefilai vxor, Lao-damia, Acasti Argiuorum regis, filia, pietate in maritum nobilitata, cuius desiderio illa ita tenebatur, vt per tres saltem horas cum eo colloqui cuperet. v. Hygin. CIII. CIV. et Eustath. vnde patet, fabulam a poetis varie tractatam fuisse, etiam a tragicis, vt ab Euripide in Protefilao. Notum est eius ἡρώαν ad Elaeuntem in Chersonneso Thracica, in quo Alexander sacrum fecit in Asiam traiecturus: ap. Arrian. I. II, 8.

701. καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔχοντες Δάρδανος ἀνὴρ. — Stigmae nihil respondet in Scholio. Spectauerat illa haud dubie ad posterius hemistichium; quod esse quor. e Schol. ad vl. 819. (Catal. 326.)

Quis sit δόμος ἡμιτελής, varie exponitur in Schol. et Eustath. Notum est τὸ τέλος de nuptiis dici: v. Ruhnck. ad Timaeum p. 224. at quid est domus, in qua nuptiae dimidiatae sunt perpetratae? quasi δόμος ἡμίγamos? Ferrem, si esset γάμος ἡμιτελής, ἀτελής. quod apud Philo-

fratum aliquoties est, vt Vit. Apoll. III. 1. Alij sic ex-
 ponunt, vt δῶμος ἡμιτελής dicatur, in qua matrimo-
 nium inactum nullus effectus liberorum suscipiendo-
 rum habuit; quod Hemsterhuf. probabat ad Lucianum
 eum Wallenberg, et Ernesti. Accommodato sane ad sen-
 tentiam; sed docendum saltem erat, τέλειν δάμον esse,
 uxore ducta liberos suscipere. Laborat quoque Apollon.
 Lex παρ' ὃν δάμον οὐδὲ καὶ πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγε-
 κροῦντα τῷ γάμῳ συνετέλεσθαι. ἢ παρ' ὃν οὐκ ἔφθην, καὶ
 σὴρ κληθῆναι. τέλειος γὰρ οἶκος ὁ γένεσθαι τέκνων ὑποδε-
 ξάμενος. Ita saltem dicam domum esse imperfectam,
 cuius hero defunt liberi, tanquam τὸ τέλος τοῦ δάμον
 τοῦ αἵκου, vitae domesticae, connubii, τῷ γάμῳ. In
 eum modum Herodianus in fragm. ad calcem Moeridis
 Pierf. p. 440 τέλειαι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ ἔντεναί;· ἢ
 hinc esse in hoc versu δάμον, ἡμιτελή, quod Protefilauus
 mortuus erat ἄτακτος. cf. ibi Pierf. Tollins comparat ex
 Aeschyli Agam. 981 ἀνδρὸς τελαίου, ὅμῳ ἀπιστροφούμενῳ,
 sed ibi est simpliciter, vir maritus vt γυνὴ τελεία. Mo-
 lius forte conuenit παντελής δάμων ap. Sophocl. Oed. R.
 949. propter liberos editos. τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ
 addit Schol. versu nostro laudato. Etymologus alio mo-
 do: οἶκος οἶονα μὴ τέλειος, ἐτέρου τῶν συζύγων ἀπαρρημέ-
 νος. altero comparat coniugii oratio. Ita δῶμος ἡμιτελής
 erit χῆρος, fere vt ap. Strabon. VII, p. 454 C. Ἀβίοντες
 Scythas forte dictos ὅτι χωρὶς γυναικῶν ἡγούμενος ἡμιτε-
 λῇ τινα εἶον τὸν χῆρον. κατὰ κερ καὶ τὸν αἵκον ἡμιτελῇ
 τὸν Πρωτεσίλαον, ὅτι χῆρος. Quanto simplicius haec di-
 cta sunt, si de vitae heroicae simplicitate cogites, qui
 filius familias nuptam ducebat, nouam domum sibi ex-
 struebat: vt nostri rustici ex se natis, si nuptam, hi du-
 cunt. Ita Priami filijs I. Thalami erant extracti, inf. 2,
 243 sqq. ap. Maronem Aen. II, 503. et sic in Aecetae do-
 mo ap. Apollon. III, 243 et al. Aula enim magnum nu-
 merum talium aedium continebat. Hoc illud est, quod
 inter alia in Scholiis occurrit: ἀτελείωτος. ἔδος γὰρ ἦν
 τοῖς γάμοις δάμῳ αἰκροδομεῖσθαι. Paria sunt ap. He-

ἔχ. in ὁδῶν τοῖς νέοις. quod, spectat inf. ad P. 35. de noua nupta amisso marito: *χρηστάς δὲ γυναῖκα μυχῷ δακρυοῖς νέοις*. Sane quidem Homericæ voce *domum incensam frustra* dixit Catull. LXVIII, 75. (vbi v. Intpp.) addit poeta, sacra nuptialia nondum fuisse peracta: *non enim cum sanguine sacro Hostia caelestes pacificasset heros*. Is erat γάμος ἀτελής proprio sensu. Et Valer. Fl. VI, 689 *primo domus imperfecit cubili*. Verum hi Homericum illud in formam poeticam mutarunt, quod ad suae vitae rationem proprie Homerus dixerat.

τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ. Quis ille sit; alium scrupulum iniecit grammaticis: sitne aliquis dictus Dardanus? (quod Porphyrius praetulit ap. Eustath. exemplis similibus adductus; vt Epeus (Ἐπειός) est faber equi Troiani, cum etiam vnus ex Epeorum gente sit) an aliquis e Dardanorum gente et quisnam ille? Réferunt itaque ad Aeneam ex vl. 819. alii ad Achaten, eius amicū, quem Virgilius celebravit, alii ad Euphorbum, vel Hectorem: Schol. Eustath. Tzetza Antehom. 232. Quod ultimo loco memorati, sequitur Quintus Smyrnaeus lib. I, 814 vbi inculcatum ex loco nostro οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλοῦ Δεύερ' ἀδελφιστοῦ μάχη ἐνὶ Πρωτεσιχόου. Qui Euphorbum intelligunt, in animo habuere vl. Il. II, 807 vbi Πάτροκλον hasta ferit Δάρδανος ἀνὴρ, et statim subicitur Πανδοῖδης Εὐφωρβος. Pro vocibus Δάρδανος ἀνὴρ ap. Schol. Lycophr. 531 recitatur Φαίδιμος Ἐκτώρ ex Iecione Demetrii Scepsii (ita enim corr. ὁμοίως δὲ δὲ Δημῶντος δὲ Σκῆψιος). Additur: ita quoque tradidisse Sophoclem ἐν Πηλέειν.

702. πολυκρήνιστον vna voce multi. v. Eustath. et ὁδὸς ἔκ. sic quoque Virat. a. Facta autem haec e vaticinio. v. Hygin. I. c. cf. Antehom. 222. et ibi Iac.

703. οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεν γὰρ μὲν ἀρχόν. variant Hbravii; Mosq. I. οὐδ' οἱ, et οὐ δὲ μὲν; nec digna haec enotatu. at Cod. ap. Bentl. πόθεν γὰρ μιν, vt repetitur vl. 709. πόθεν γὰρ μὲν est forma antiqua loquendi pro καὶ τὰς πόλεις, etiam desiderio pri-

709. πόθεν δέ μιν ἐσθλὴν εἶντα. Pro his, quae vulgata erant, πόθεν γε μὲν Barocc. Eton. Ven. Lips. Vrat. h. A. Mosq. i. et esse forte meliorem lectionem censebat Era. Scilicet ita similis est versui 703. unde hic versus repetitus. In Vrat. a. πόθεν γ' ἐσθλὴν.

οὐ δούρονδ' ἡγεμόνος, *habebant quidam suum ducem, οὐδ' ἀναρχοὶ ἦσαν* 703. J. Q. 126. αὐτὸ ἄρ' ἐστὶ δὴν ἴπῳ δούροδην σημάντορος, h. e. mox naevi sunt ducem suum. Est autem totus locus ad miserationem faciendam institutus. Facit hoc Homerus, ait Eustath. ὡς Φιλέλλην, immo verò, ut poeta epicus, qui ita narrat, ne superius animo audiat.

711—713. Commentatur in hos vs. Strabo IX, p. 666 sq. e quo Eustath. ut solet et ex Stephano Byz. *Pherae* in confiniis Magnesiae et Pelasgiotidis, clarae aliquando tyrannis, Iasone inprimis Pheraeo, et in fabulis Admeto rege. Nec longe abfuit Iolcos, fabulis Pelliae, Iasonis et Acasti celebrata. Boebe vicus ad lacum Boeheidem. *Glaphyras* ignotum aliis nomen.

711. οἱ δὲ Φερᾶς ἐνέμοντο παρὰ Βοιθηίδα λίμνην pro altero hemistichio laudat verba: ἐνέμοντο Ἰδὲ κρήνην Τπέρειαν, Pindari Schol. Pyth. IV, 222. sed duo hemistichia confundens ex h. l. et inf. 714. At tamen: κατ' εὐλοῦς δὲ καὶ εὐδοσίς παρ' Ὀμήρῳ οὕτως ἔχει. Debebat saltem scribi ἐνέμοντ' ἡδὲ κρ. Βοιβίαν λίμνην habet Eusrip. Alc. 593. vbi cf. Schol.

712. Γλαφυράς ubique scriptum, excepto. Vrat. a. debebat tamen ex canone grammaticorum scribi Γλαφείρας, ut discernatur a vulgari nomine γλαφυρός. quod bene mōnet Eustath. Apud Stephan. Byz. versus sic legitur: Βοιβήν τε γλαφυρήν, quod Berckel. cum Voss. ad Seylacem pro vero habebat, inprimis quia urbis Glaphyrarum alius nemo meminit. In Γλαφυράς tamen, (quem locum versibus Parthenii auctiorem habet Eustath. p. 327.) et in Ἰωλκός vulgatam lectionem adscripsit.

καὶ Εὐκτιμένην, ut pro urbe habuisse videatur, κατ' Ἰωλκόν Eustath. recitat. καὶ εὐκτιμένην Ἰωλκόν Harlei.

Veram *δύκτιμένην* etiam Steph. Byz. in *Ἰωλκός* agnoscit; τὴν Ἰωλκὸν etiam Strabo offert et Pindarus Nem. IV, 89. et Apollon. *ἱερὸν ἐς Ἰωλκόν*.

713. *Φίλος πάϊς*. per totum Homerum hoc tenendum, melius diuifim scribi *πάϊς*, quam *παῖς*, etsi libri vbiq; variant, vt h. l. Erat *παῖς* iam in Ald. i. reuocatum a Turnebo.

σῶνδ' ἦρχ' Vrat. a. haud male.

714. 715. leguntur ap. Strabon. l. p. 77. *ἄρ' Ἀμύτων* τέκε sollemnis loquendi forma ap. Homer. pro pleniore *ἀμυθαῖσα ὑπὸ ὑπαμυθαῖσα*. *ὑπόκυαμένη*, *ἔτακε*. vt Od. A, 253.

716. *οἱ δ' ἄρ' ἐκ Μηθώνην*. Erant hi e Phthiorum gente, qui ab Achillis inde ditionis finibus loca haec infederant: cf. N, 694 sq. cf. sup. ad vl. 683. Paria e Porphyrio repetit Eustath. p. 328 extr.

Methones Strabo IX, p. 667 meminit, in ora maritima sitae; nec longe abest *Meliboea*: purpura nobilitata a Virgilio Aen. V, 251. vbi v. Not. vtrique Magnesia. *Thaumacia* et *Olizonem* Steph. Byz. memorat De Methone, quo nomine fuere plures vrbes, plura conguessit Eustath. ad h. l. et Wassenberg.

In *Μηθώνην* primam produxit Homerus, cum vulgo sit *Μεθώνη*. obseruante Schol. cum Eustath. et Steph. Byz. qui versum recitat in *Μεθώνη* et *Θαυμακία*.

717. Versum laudat Steph. Byz. in *Ὀλίζων*. Nicias male scribebat *Ὀλίζωνα*, Sch. A. At tunc distinguendum erat nomen ab adiectiuo *ὀλίζονες* H. Σ, 519. pro *ὀλίζοι*. Sic Steph. Byz. et Eustath.

718. *ἐπὶ* quod Zenodotus legerat: *τῶν αὖ ἡγεμόνων Φιλεκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν*. Spernit lectionem Schol. A. poetam enim solere ab initio virtutem cuiusque memorare.

Ceterum mirum, in *ἦρχ'ε* line *ν*, repente nunc consentire edd. et codd. excepto Veneto. *ν*. Excursus de *ν* *ἐφελκυστικῷ*.

720. τόξων εἰς εἰδοτέας ἴφι μάχεσθαι. non fugit Bentleium, cum φύι Homericum sit, vt vidimus statim Il. A. 38. 452 et vbique videbimus; in metrum pectare εἰδοτέας ἴφι. Coniicit fuisse scriptum ἡδὲ μάχεσθαι. Sane. vtrumque per se bene dicitur, τόξων εἰς εἰδοτέας, vt saepe, et εἰδώς μάχεσθαι, sed talis iunctura εἰς εἰδώς τόξων; ἡδὲ μάχεσθαι offendit; adiectum esse debebat ἐγχεῖ, δουρὶ, μάχεσθαι. Adscripserat quidem loca N. 716. O. 472. sed ea nihil ad h. l. faciunt. Vereor, ne versus a rhapsodo adiectus sit, post 718. Philoctetes τόξων εἰς εἰδώς. in quo ἴφιμα subintelligit Thomas Mag. p. 402.

722. — quod diserte Lemnus memoratur; οἱ δὲ νεώτεροι ἐν τῇ Σιδῶν ἐρήμῳ. inauditum nomen. Leg. ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. in parua insula deserta. Scilicet recentiores Chrysen, insulam aliquam ad Lemnum; alii extremam insulae partem, Chrysen, commenti erant, in qua vulnus ab hydro acceperat. Erant quoque, qui aram Χρυσηΐς Ἀθηνῶς memorabant. v. Schol. ad h. v. add. Schol. Sophocl. Philoct. 195. et 270. Sch. Lycophr. 911. Si autem quaeris, quidam illi νεώτεροι sint, tenendum est Leschen fabulam exposuisse in Iliade parua: vt patet ex argumento carminis ap. Proclum; etiam ex Aristot. Poet. 23. v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Attigerant fabulam Bacchylides et Pindarus Pyth. I, 100. vbi cf. Schol. Tum in Scenam eduxit Sophocles et Euripides, cuius Philoctetes fuit. Ipse Sophocles Lemnum memorat; et a Chrysa Troadis eo accessisse naues Achiuorum ait 264 sq. Lemno etiam apud Quintum Smyrnaeum abducitur IX, 352 sqq. adde Hygin. f. 102. Apud Schol. B. L. Porphyr. in Eustath. Tenedos et Imbros memorantur.

723. Ἰδρον Interpretantur χέρουδρον Sch. B. L. Eustath. cuius morsus vlcera putrescentia infert. Coerceri putredinem aiunt aqua marina adspersa. Sophocles tanquam poeta ἐχιδναν memorauit. τὸ ἔλκος hoc proprio nomine phagedaena est; φαγέδαινα. κακὸν ὀλοόφρονος (h. e. ἄλσος) Ἰδρου Sch. br. Respicit h. v. Apollon. Lex. in ἄλσος φρονος.

724. 8. 725. 8. hos duo versus Zenodotus reiecit, ἡ δ' ἔτι καὶ. utinam adiectum esset, qua de causa. Schol. A. contendit, eos necessarios esse: quod equidem non video. Suspiciari potius possis, senioris rhapsodi fetum esse, cum fabula a cyclicis et tragicis de Philoctete Troiam arcesso celebrata esset. Color est idem, qui vl. 694. de Achille: τῆς ὄγῃ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ καὶ εἰ ἀνστήσασθαι μὲλλον.

726. 1. τρέψαι δὲ μνηστῆρας ἐμελλῆεν. sic iam ed. Flor. Ald. 1. quod repetit Turneb. nam Ald. 2. inscribat μνηστῆρας ex. ad. Rom. quod et margo Cantabr. mss. habebat μνηστῆρας ἱππ. ἀνστήσασθαι inducto Vindob. Alteri.

726. 1. πρὸ θεῶν γὰρ μιν. cod. ap. Bentl. vi. 703.

727. 1. Ἀλλὰ Μεδῶν. 8. Zenodotus τοὺς δὲ Μεδῶν, vi. omittit vsll. 724. 725. sententiae copularentur. Sch. A. Relictus tamen erat ab eo vl. 726. cum quo iungendus est hic versus. Μεδῶν, Atacis Oilei frater nothus, iterum memoratur inf. N. 695 sq. O. 333 Yq.

728. Τὸν δ' ἔτεκεν. quidni τὸν δὲ τέκεν. Sic et vi. Vindob.

729. οἱ δ' εἶχον Τρίκην. — Interiora Thessaliae nunc ad animam reuocanda sunt, ea quidem parte, quae postea Eetiaeotis fuit appellata, postquam Perrhaebi, quos in ista loca venisse infra ad 738 videbimus, ex Euboea captos ex Eetiaeae vel Hestiaeae eo traduxerant. Antea fuit appellata Doris; v. Strabo IX, p. 668 B. (cf. Not. ad Apollod. p. 477.) nam Dorus cum progenie, illam tenuerat. Finitimi in locis ad Pindum erant Dolopes, qui e Pelagis fuerunt. — Τρίκῃ templo Aesculapii clara fuit, qui etiam ad Lethaeum amnem vicinum natus esse dicebatur; Strabo l. c. et XIV, p. 957 C. — Ιθώμῃ eodem nomine, quo vrbs Messeniae, in praerupto loco, ἐν πλάγῃ; etiam Θούμῃ dicta, (quod male inter Var. Lect. relatum) serius Θούμαιον. Strabo ibid. Stephan. h. v. e quibus emendandus Eustath. ad h. v. Τρίκην intulerat Ald. 2. et sic Cant. Τρίκῃ Mori. At inf. Δ, 202

legitur — *ἔκοντο Τρίκλῃς ἐξ ἰκποβότοις*, unde apparet syllabam h. l. geminata littera esse productam.

Porro in *Ἰθάκῃ κλωμάδεσσαν*, aberrant codic. in *κλωμακίεσσαν*, ut Vrat. a. Vindob. et *κλωμακίεσσαν* ut Venetus. Sic et ap. Strabon. IX, p. 668 A. et Stephan. in *Ἰθάκῃ*, apud quos hic versus recitatur. Item Cod. Mosc. in Paulan. IV, 9. Verum Apollon. Lex. *κλωμακίεσσαν*. ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ὄρεινήν. et sic f. Schol. Diferunt est Eustach. qui docet *κλωμακίεσ* dici *εὐπύκτους ἢ λείπας ὑψηλότες*. *ὑπὲρ τοῦ μετακλήεν τοῦ ἀναβαίνοντος*. (propterea ipsum solum *κλωμακίεσσαν* dicentes per praecipua et fauces locorum) Cf. Hesych. h. v. in quo et altera lectio *κλωμακίεσσαν* occurrit, et vitiosum *κλωμακίεσσαν*. Expectes *κλωμακίεσσαν* a vitibus; sed nusquam hoc occurrit.

730. *ἔ* quod Oechalia Homero Thessaliae est, apud recentiores vero Euboeae. Sch. A. paria apud Schol. Apollonii I, 87. Notata iam supra ad 596. disidia et aberrationes in duplici Oechalia, ubi tercia memorata erat Melleniae. Quae h. l. memoratur, ad Estiaepolidem pertinere debuit. Stephanus h. v. et Schol. Apollon. I, 87 ad *Πελαγονικὸν Ἄργος* referunt: ac si hoc, supra vl. 681 memoratum, non vrbis, sed totius Thessaliae nomen fuisset.

πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλίου. Brunck. ad Sophocl. Trach. 327. lectum olim tenebat *πόλιν Εὐρύτου ἡγεμόεσσαν*, quia Schol. ad e. l. *Oechaliam διηγέμενον* explicat *τῆμον*, ὑψηλὴν, ἣν Ὀμηρὸς ἡγεμόεσσαν φησι. At ille more grammaticorum simpliciter docet, esse eandem, quae apud Homerum memoratur. Recitant versum, nec quidquam mutant, Strabo VIII, p. 522 B. et Schol. Apollonii I, 87.

Enimuero grauior difficultas in hoc est, quod eiusdem Euryti Oechaliensis vrbs Oechalia supra iam in Messenia memorata fuit 596. Thamyris ait *Οἰχαλίην πόλιν, παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίου*. Aut igitur duo Euryti Oechaliae reges, alter in Thessalia, alter in Messenia habitandi sunt ab ipso Homere admissi esse, aut alterutro loco in-

interpolationem agnoscere necesse est. Quod si posterius hoc sequendum est, pronuntiare malim alterum illum 596 melius abesse. Rationem confectam afferam ad v. 731. vbi de Asclepiadis.

731. τῶν αὖ (Vrat. b. τῶν αὖ) ἡγεσθην Ἀσκληπιοῦ δυο παῖδε. Mirationem facit, quod producta est penultima τῶν. multo magis, cum in ipsa Iliade aliis locis corrupta sit: vt Ἀσκληπιοῦ υἱὸν Δ, 194. Α, 517. Vidi quoque hoc antiquitas, et versum restitit ad claustrum τῶν λαγάρων. Bentleius emendat Ἀσκληπιοφιν, etsi ad maius erat Ἀσκληπιάδα δυο παῖδε. vt Α, 497 Doryclum Πριάμιδην νόστον υἱὸν dixit. Occurrunt tamen plura similia, vt sup. Α, 185 Στεροπλήσι, quae saltem impetum reprimere possunt. Producti haec propterea, quia accentus in τῶν sedem habet, censet Hermann. de Metris p. 81. In Ἀσκληπιός deferenda sic erit recepta pronuntiatio, et adoptanda altera, quam Eustathius narrat a Demosthene adhibitam, Ἀσκληπιός, vt actuator — πίου. Mirum tamen, a Bentleiano, tanquam insolitum quid, factum, ita visum esse, si ratio illa iam HomERICA fuit. Alio invento his occurrebat Bentleius memior antiquae formae οφι in secundo casu, quae, cum passim occurrat aliis in locis, mutata esse potest a senioribus, vt tot alia ad vulgarem formam sunt delata. Τλιοφι servatum est II. Φ, 295 vbi Τλιου cum accentu etiam ex priore ratione defendi poterat; at potuit quoque in aliis locis ita antiquitus scriptum fuisse, vbi nunc Τλιου legitur. Ita nihil in his litteris est tam firmum ac certum, vt assensam inuito extorqueat; Bentleius ubique illud ὁμοίαν πολέμοιο mutat in ὁμοίαν. κτελέμοιο & sic alia.

Iam mirationem facere potest, qua rerum vicissitudine euenierit hoc, vt Asclepiadis, seu Aesculapii filius, Machaoni et Podalirio, imperium in Estiaeotide inter Diores et Dolopes obungeret? Scilicet omnino Aesculapii natales ad Thessaliam retulerunt. Cogita de matre, Coronide, filia Phlegyae, cuius dicto in Thessalica locis fuit. v. Not. ad Apollod. p. 695. Schol. Pindari P. III,

14. et Sch. br. ad Il. A, 193. — Ab aliis Aesculapius a Lapiha, Apollinis e Sulbe filio, genus ducere fertur: cf. Eustath. ad h. l. et Sch. B. L. ad Il. A, 266. Atqui Lapihae fuere Thessaliae. — Tricca Aesculapii templo fuit clara: v. sup. 729. — Messenii tamen Aesculapium suum esse contenderant: ap. Pausan. II, 26. ut adeo ambiguum sit, utra regio alteri suam Aesculapii religionem imperierit; Messeniis vindicabat Aesculapium cum Oechalia Schoenemann noster, in Excursu ad Geograph. Homer. p. 80. potuere non minus probabiliter Messenii e Thessalia religiones et mythos petere, quos habes ap. Pausan. IV, 3. add. 31 extr. Verum haec utroque modo se habeant, Homerum utique necesse est, Asclepiadis sedem in Thessalia assignasse, adeoque etiam Oechaliae Thessalicae, non Messeniae; quod si adeo uterque versus, hic 730 et 596. de quibus paullo ante ad 730 disputatum est, simul stare nequeunt, manifestum est alterum illum 596 esse insertum; quippe quo bene carere potest oratio: at h. l. versu 730 carere vix possumus, ne versus 729 nimis exilem ditionem fratrum confirmat. Habet tamen Schoenemann l. c. etiam argumenta pro sententia contraria. Nisi omnino tollenda est omnia disputandi materia, et statuendum Thamyrim ex Oechalia Thessaliae Peloponnesum adiisse, nec agere Homerum nisi de yno eodemque Euryto utroque loco.

Ceterum laudes artis medicae Asclepiadarum videmus A, 514 et 832. Ad priorem locum Eustath. p. 859, 43. laudat τὰ ἰστορούμενα ἐπὶ τὰ ἐπὶ τῇ Τρωϊκῇ πορείῃ (videtur illas parva intelligenda esse; v. paullo post de Machaonis morte.) ἐν αὐτῷ φέρεται καὶ Ἡσυχίου καὶ Μαχάωνος ὡς ἐμφω μὲν Πηλεΐδανος ἡσυχίου Ἀπόλλωνος ἱερίεσθαι.

— ἑτέρον δ' ἑτέρου κωδίου ἐστὶν (pater) τῷ μὲν κουφοτέρως χεῖρας πορεύειν, ἐν τε βέλαννα σαρκὸς εἶναι, τμηκῆί τε, καὶ εἶναι πάντ' ἀέσασθαι. τῷ δ' ἄρ' ἀκροβῆα πάντ' εἶναι στήθεσιν ἐστὶν.

ἀσποκά τε γυνῶναι, καὶ ἀναλθεῖ ὄψασθαι (i. ἀναλθεῖ
ἴστασθαι).

Coniungere tamen illi cum arte medica virtutem bellicam. *Machaon* Paridis sagitta vulneratur A. 506 sqq. Plura de iis memorata fuere in Cyclicis: et quidem in Leschei Iliade pagina, secundum Pausan. III. cap. extr. sub f. *Μαχάων δὲ ἐπὶ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτήσας Φαίην δὲ τὰ ἔτη παύσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα*. Paria sunt apud Quintum VI, 398 sqq. ubi etiam eius cum fratre opera in Philectaeis vulnere sanando memoratur. Alii cum Equo Troiano inclusam memorauerant, quos sequitur Virgil. Aen. II, 267. unde egressus occubuisse eum narrarunt, alii, qui Troica exposuerant, ut Thestius personatus sub fin. τοῦ Πασθευτιναῦ profitatur. *Machaonis* tamen monumentum et templum *Gereneas* in Messenia fuisse Pausan. l. c. testatur. *Podalirium* Troia reducem in Cariam delatum καὶ εἰς Σύρον τῆς Καρυῆς ἡπειρου. Φαίην ἀποσπέντα οἰῆσαι ap. Pausan. l. c. Pro Syro nominat Σύρον. Stephanus Byz. h. κ. qui fabulam addit ad artis medicae origines notabilem: scilicet puellam *Syrmen* regis *Damaethi* filiam, de tecto delapsam et pro mortua habitam in vitam restituit *Podalirius* sanguine ex utroque brachio misso.

733. τοῖς δὲ. Sic Aristarchus, casu tertio: "ait Sch. A. Quid igitur in aliis fuit? forte τῶν δὲ —

734 — 737. Ex *Ormenio* et aliis locis copiae sub *Eurypylo* fuere. *Ormenium* vicus sub Pelio ad sinum Pagasaeum, in Magnesia. Strab. IX, p. 669 C. adde 666 B. Fontem *Hyperiam* in media Pheraeorum vrbe esse ait Strabo p. 671 A. Eius meminit Pindar. P. 4, 222. *Titanum* autem montem saxis candentibus; in quo erat vicus, haud longe ab Arna, nec procul hinc abesse *Asterium*. In Stephano est: ἡ γὰρ Πειρεσία. Est adeo eadem quae *Πειρεσία* ap. Apollon. I, 584. ubi ex alto ab Argonautis prospici potuit. Non itaque pro eadem habenda erat cum altera eiusdem nominis vrbe ad *Apidanum*, e qua *Cometes* oriundus erat ibid. I, 36.

37. et Orphic. 162. Phthii fuere, qui incoluere haec loca Magnesia. sup. ad 683.

Eurypylius Euaemonis f. ex Ormenio fuit, (Male Orchomenum legi in Aristotelis Epitaph. ap. Brunck. p. 182: iam monitum est a viro docto) ab Ormeno, urbis conditore, oriundus, qui ex Aeolidis fuit. Nam *Aeolis* filius *Cercaphus* fuit, *Cercaphi Ormenus*, Ormeni *Amyntor* et *Euaemon*. Ex Amyntore natus *Phoenix*, qui ad Peleum fugerat, Il. I, 447 sq. Hinc *Eurypylius* natu minor copias duxit. Haec ex Demetrio Scepsio recitat Strabo IX, p. 670. Alia de hoc Eurypylo v. ap. Pausan. VII, 19. Apud Homerum ubique habetur inter principes et fortissimos: ita H, 167 est inter eos qui cum Hectore congressuros se esse profitentur. O, 265 inter promachos et A, 575 ubi tandem vulneratus praeflio excedit.

734. 5. sunt ap. Strabon. IX, p. 669 C. ubi in h. l. commentatur. Vulgo lectum erat *οἱ δ' ἔχον*. At in ceteris ubique est *οἱ δ' ἔχον*. idque etiam h. l. habent Cant. Barocc. Bton. tres Vrat. et Ven. cum Strab. l. c.

735. *Τιτάνοιο λευκά κάρηνα* haud dubie designant montem; in quo etiam vicus *Titanus* fuit. Versum recitat Stephan. Byz. in *Ἀστέριον* et in *Τίτανα*. ubi male nomen ad Sicyoniam transfert.

738—747. Ex *Gyrtona* et vicinis locis copias duxere Lapithae *Polypoetes* et *Leonteus*. Tennerant ista loca *Perrhaebi*; sed eos in interiora (ad loca montana Pindi, inter Athamanes et Dolopes) se recipere compulerunt *Lapithae*, Ixion et eius filius Pirithous, qui etiam Pelium montem occupavit expulsis Centauris. Ita loca campestria inhabitaverunt Lapithae, et quidem Larissaei, permixti tamen Perrhaebis, quibus omnino pars ad Olympum fuit relicta. Strabo IX, p. 671. 673 A. Fuisse autem omnes e Pelasgica stirpe. cf. p. 676 A.

Argissa, postea *Argura*, ad Peneum. Super eam sita erat *Atrax* et ipsa ad Peneum; *Orihe* arx Phalanhae, urbis Perrhaebicae ad eundem amnem prope Tempe. (Eustath. Corseam quoque dictam notat). *Alona*.

postea Limone dicta, et *Oloosson*, ab albedine argillae soli designata, λευκή, λευκόγῶς, postea Elasson, v. ap. Eust. habetur, erant sub Olympo Perrhaebica oppida. Strab. p. 672. Notior ceteris est *Gyrton*, s. *Gyrtona*, Perrhaeborum, ad Peneum. De his add. Steph. Eust. Etiam Ixionis Phlegyaē s. fabulae ad haec loca pertinent; dicta quoque Gyrtona condita ab eius seu patris seu fratre Gyrtono, unde et Gyrtonii Phlegyarum nomen habuisse dicuntur ap. Strab. IX, p. 674 B. Adde Excyp. p. 508. vbi corrupte *Γιρῶν* expressum. Iam 741 *Pirithous* clarissimus inter Lapithas, a Ioue ex Dia genitus, duxerat *Hippodamiam*, in cuius nuptiis celebrandis Centaurorum et Lapitharum pugna intervenit; cui Nestorem interfuisse supra vidimus A. 268. g. Hoc tamen loco a poeta aliam pugnam narrari necesse est: nam ea non in nuptiis facta esse dicitur, sed eo die, quo natus est Polypoetes. Centauri tum, magna eorum strage facta, Pelio depulsi; et ultus est inibrias eorum Pirithous, unde ductum nomen pueri aiunt; Πολυπόιτης enim esse pro Πολυποινίτης (Barnes edit. Πολυποινίτης a ποινάω) διὰ τὸ πολλοῖς Κενταύρων ἐπιθεῖναι ποινήν, h. e. πικρῶσαι, quod in poeta est ἐτίματ, v. Schol. Eustath. qui Hippodamiam appellant Melanippen. Centauri autem, quos e Perrhaeborum gente fuisse necesse est, Pelion relinquere coacti in Aethicum confiniis sedes posuerunt, qui ad occidentem Thessaliae, versus fines Epiri, in iugis Pindi, habitabant. Aethices iam Strabonistempore defecerant, lib. IX, p. 664 A. cf. p. 657 C. Cum iis permixtum Centaurorum nomen, maturius exoleverat: p. 671 B. 675 A. cf. Schol. Lycophr. 802. — Ceterum Polypoetes fuit inter fortissimos duces, v. c. M, 129. Eiusdem partes fuere in excidio Troiae; vbi in Polygnoti pictura reuinctus erat caput taenia. Pausan. X, 26. pr.

738. g. Sunt apud Strabon. IX, p. 671 A. vbi in A. l. commentatur; et cum eo Stephanus. v. Eustath. Hemistichium 739 est apud Stephanum in Ὀλοσσῶν et Ἠλασσῶν.

"*Ἀργισαν*. In Ed. pr. et Wassenb. vt et in Barocœ Lipf. Vrat. a. Mosq. "*Ἀργισαν*. In codd. nonnullis "*Ἀργειαν* lectum esse testatur Eustath. "*Ἀργεισαν* Venetus habet. Arguram postea urbem esse dictam Strabo tradit, vbi in nonnullis codd. "*Ἀργουσα* legitur; quod et apud Suidam et Harpocrationem reperiri obseruat Holsten. Pro eadem cum Larissa, quae non multum a Gyrtone absuit, habet Schol. Apollonii I, 40. vbi male edd. "*Ἀργισση*.

De accentu voc. "*Ὀρθη* et "*Ὀλοοσάν* monent Schol. et Eustath.

741. *ἐπὶ πόν. ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς*. quod ἀθάνατος ediderat Zenodotus.

742. *ἐ* quod *κλυτὸς Ἰπποδάμεια* (obuiō vsu) pro *κλυτῇ* dixit. Atticum esse voluit Eustath. Gregor. de Dial. p. 25. Schol. Soph. Trach. 207 et al. Schol. Aristoph. Nub. 53. vbi h. v. apponitur; immo antiquum est: cf. Dionys. Hal. de Homeri poesi l. 8.

743. *Φῆρες*, Centauri. nota nunc res. cf. sup. A, 268. Od. Φ, 295 sq. 303 sq. Feritas eorum designatur per *λαχνήντας, hirsutos*, quod alias virile robur declarat, vt in Vulcano Σ, 415 et *λάσιον κῆρ* de Patroclo Π, 554. de Pylaemene 853. et de ipso Achille A, 189.

744. *Αἰθίηεςσι*, v. modo ad 738—747. καὶ *Αἰθίο- πεσσι πέλασσε* male scripserat Democrines aliquis Sch. A. Aberat versus a Vrat. A. cum vl. 746. librarii potius incuria, quam iudicio. Laudat versum Strabo IX, p. 671 B. et Schol. Lycophr. 801. vbi est *ἐκ Πυλίου* quod et Vrat. A. peccat.

745. *ἐ* quod interpositi sunt vsll. 742. 3. 4. de Centauris, reditque nunc narratio ad Polypoeten. οὐκ ὦς *ἴκ. ἡγεμόνευσεν, ἀλλὰ σὺν αὐτῷ καὶ Λ.*

Caenei nomen in fabulis Lapitharum nobile est; vel ex Ouidii Metamorphos. notum; modo Elati filius, modo Atracis ille editus. cf. Not. ad Apollod. p. 178 sq. Mentio eius iam A, 264. erat facta. Ei filius *Coronus*, ex

quo *Leonteus*; appellatus tamen Martis filius, ὄζος Ἀρηος, antiquo more: ut iam sup. 540 vidimus.

746. ὑπέρθυμος primo loco nunc occurrit, dictum fere in laudem, ut ὑπερήνωρ, valde fortis, acer, μεγάθυμος, μεγαλόψυχος, γενναῖος, ut h. l. Schol. Apud Hesych. ὑπέρθυμοι, πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι. Spectant ad Z, 111.

747. τοῖς δ' ἅμα, Vrat. c. τοῖς δ' ἅρα.

748—755. *Guncii* nomen alibi non memoratum. *Cyphus* Perrhaeborum vrbs, sed in antiquioribus eorum sedibus. *Aenianes* et *Perrhaebi*, e Pelasgica stirpe Troianis aetatibus alias Thessaliae partes habitarunt, quam quas senioribus temporibus tenuerunt, cum Aenianes quidem ad austrum in Oetaeis montibus: v. Strab. IX, p. 654 A. C. (qui idem Aenianes et Athamanes confunderetur videtur p. 674 C. et 675 A. Sane et illi e locis circa Dotium, haud longe a Boebe, a Lapithis eiecti recesserunt in iuga Pindii ab occidente Epirum intercludentis et tandem inter Illyricas gentes oblituerunt.) Perrhaebi autem ad Pindum habitarunt. At Troianis temporibus coniuncti cum Perrhaebis habitare debuerunt a septentrione Penei. Perrhaeborum quidem, quos a Lapithis fugatos, modo vidimus vl. 738. pars in boreali Thessaliae parte, Perrhaebia quoque dicta, habitavit ad amnem Titaresium. Atque in istis locis esse debuit Cyphus Perrhaeborum, cum monte eiusdem nominis Straboni memorato ibid. p. 675 A. Pars exigua Perrhaeborum sub Olympo, in vicina Macedonum, in sedes angustas fuit contracta, maior pars concessit ad montes Athamanum, et ad Pindum; Strab. ibid. p. 675 B. Hic inter eos confederunt Dorien-tes, donec hi in Dryopidem immigrarunt, quae inde Doris facta est: cf. Not. ad Apollod. p. 475. v. Schol. Pindari P. I, 121. Strabonis aetate nihil aut exiguae eorum supererant reliquiae. Minus perspicuae haec exposita sunt ab Hemsterh. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 116 sq. ubi nolim Ἀντιφάντα et πόσιν Κύφου pro eadem vrbe haberi et in Doride quaeri.

At difficultatem facit h. l. *Dodona*; partim quod tam longe a ceteris locis memoratis abest, partim quod obscurum est, Aenianum an Perrhaeborum, illa sedes fuerit. Scilicet per totum locum inde a 681 apparet, *partes Thessaliae interiores* illa aetate parum, *littorales* autem magno hominum cultu frequentatas fuisse; ex locis enim maritimis maxime profecti sunt, qui in exercitu Achivorum fuere. Notabile itaque est, hoc loco ex intimis terris inde a Dodona Epiri excitos populos memorari. Cum multae multis de causis populorum migrationes praeiis aetatibus fuerint, necesse est aut Aenianes aut, quod iunctura verborum in Homero probabilius facit, Perrhaebos e Thessalia eo usque fuisse reiectos. Dodonam tenuerant Chaones, tum Thesproti, tum Molossi. Perrhaeborum utique pars ad Titaresium confederant: manifesto poetae testimonio. Perrhaebi et Aenianes tanquam vicinis habitantes sedibus adhuc ab Herodoto memorantur VII, 185 et Stephan. Byz. *Αἰνία, πόλις Περραιβῶν*.

748. Versus est in *Κύφος* Steph. Byz. et Schol. Lyphr. 897 laudat *ἐν Τύφου* — δύο καὶ — At vl. 748 — 751 a Strabone transcripti sunt IX, p. 672. 3.

749. *Ἐνιῆνες* sic in libris constanter leguntur, qui alibi *Αἰνιῆνες* et *Αἰνιᾶνες* sunt. cf. Eustath. Apud Herod. VII, 185 scriptura variat; sed *Ἐνιῆνες* recte praeferuntur. Corruptum est, quod ap. Stephan. Byz. legitur: *Ἰωλον· ὅρος Περραιβίας. οἱ οἰκοῦντες Ἰῶλοι. Ὅμηρος τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο Μενεπτόλεμοι τε Περραιβοί.* nec sine libris sanandum; nam τῷ δ' ἄρ' Ἰῶλοι ἔποντο nullo alio exemplo defendi potest; etsi Holsten. sic in vetustissimo MS. repperat.

Περραιβοί, qui vulgo *Περραιβοί*. Tradit Eustathius e Stephano, quem integriorem habuit, „Aeolicum esse geminare litteram; fuisse enim eos Aeoles.“ Neutrum verum esse arbitror; fuere Pelasgi; postea autem, Aeolibus permixti.

750. *Dodona* in montibus et silvis sita graui frigori, ὀβροξία, δυσχαίμερος, algida, κακὸν χειμῶνα ἔχουσα, Schol. δυσχαίμερον οὐκ non potuit ab Homero proficisci: cui ubique est φοιτός; Emendat ergo Benil. δυσχειμερὰ φοιτὶ ἐθεντο.

751. De *Titaresia* fl. locus insignis est in Epitome Strabonis p. 508. ortus ille in monte Titaro, qui Olympo contiguus est: Strab. p. 673 A. Dictus idem fluminis quoque Eurotas: non Εὐρώπης vt male ap. Strab. l. c. Mirum autem est, quod ἱμερτὸν appellat, quem mox Stygis brachium esse ait: v. ad 755.

ἔργα νέμονται scripserat Aristarchus Ionica forma. Sch. A. ἔργα declarat agros cultos vt saepe. Odyll. Z, 259, ἀγρούς καὶ ἔργ' ἀνδράπων. Schol. bene: ἐγεώργουν.

At *Titaresion* ἔργα ab Homero profectum esse nequit: cum ei semper sit *ἑργον*. Emendat Bentleius: *Τιτάρησσαν ἑργ'* et comparat magnum numerum nominum in — σσος vt *Δυρησσός*, *Ταρτησσός*, *Μυκαλησσός*, *Τευμησσός* et al. Si tamen totum locum inde a 750—755 expendo, qui tam multa, in quibus haereas, continet, verendum esse arbitror, ne ille a rhapsodo illatus sit, saltem admodum interpolatus.

753. συμμίσγεται. Vnus Vindob. συμμύγεται.

754. Ἀλλά τέ μιν καθύπερθε ἐπιβρέει. Non ἀλλά τε sed ἀλλά γε vsu frequentatur; idque inuitis codd. et edd. reposui. In Strabone p. 673 B, editum: ἀλλά γε μὴν et ἐπιτρέχει. Mirum καθύπερθε ante ἐπι. codicibus insidere etiam Lips. sicque edi inde a Turn. et Steph. Lepide versum transfert ad philosophiae praecepta multorum animis non alte in mentem penetrantia Maximus Tyr. diss. XXXI. p. 107. To. II. ed. R.

755. Quod *Titaresius* dicitur a *Styge deductus* esse, seu tanquam alueus eius seu ostium, quorsum id spectet, recte quaesitum est etiam ab Ernestio. Sunt tamen plura, de quibus quaerendum erat: primo, quomodo *Titaresium* a *Styge* ortum habere dixit? tum, vnde ea natura *Titaresii*, vt alueo *Penei* supernataret? et cur

caussa eius rei repetita est a Stygē, 'tanquam fonte' Re-
pugnant porro illa, si *μυερός* est et *καλλιρόον ὕδωρ* ha-
bet, notioni aquae Stygiae. Non sane nisi probabiles
tantum rationes afferri possunt. Videtur mihi Titaresius
e terrae voragine et hiatu prorupisse; quod de multis
amnis memoratur; hacienus ille Stygis brachium habe-
ri potuit; nec amplius quicquam e Stygis notionē et na-
tura esse admiscendum; fuisse adeo amnem pulcrum ad-
spectu et incundum; aqua superfluatē potuit variis de
caussis; pinguedinem aliquam aquae inesse iudicabat Stra-
bo p. 673 B. vbi v. Calaüb. cf. alia exempla ad Mirab.
auscult. c. 123. ed. Beckmann. In Eustathio multa in-
epte cumulantur. Memoratu dignum est, quod apud
Athenaeum p. 41 A. *μυερόν* declaratur *κοῦφον καὶ πλε-
όνος τιμῆς ἔξισον*. Repetunt vulgo hanc Titaresii super-
natandi Peneo naturam a natura Stygis. Plinius utique,
plus quam poetico figmento, auersationem et horrorem
Peneo tribuit, qui Titaresiam aquam, quippe bitumino-
sam, ipse limpidus, abhorrens, ac si ab inferis ille per-
fluxisset, haud admittit. Nam ita ille lib. IV, 8. f. 15.
*Peneus — accipit amnem Orcon; sed olei modo super-
natantem, ut dictum est Homero, brevi spatio porta-
tum abdicat*, (h. e. recusat, non admittit per aliquam
cursus partem, nec secum misceri patitur) *poenales
aquas, dirisque genitas, argenteis suis misceri recu-
sans*. Koeppen cum Damnio a more per Titaresium
furandi, ut forte Arcades, saltem dii, per Stygem iura-
bant, rem repētebat: quo ducunt quoque Schol. A.

Alio modo Homerum interpretatus est Lucanus VI,
375 sq. qui Titaresium *fluvii contagia vilis* ait *nolle
pati superumque sibi servare timorem*: ut adeo in lap-
dem Titaresii hoc dictum sit, quod, quasi diuinæ natu-
rae amnis ille, aquas vulgari fluvio Peneo miscere re-
cusat.

ἀπορρώξ acuto scribendum esse monet Aristarchus
Sch. A. B. L. Distinxerunt scilicet grammatici inter *ἀπορ-
ρώξ*, *ἀπόρρωμα* (corrīg. *ἀπόρρωγμα*, vel ex Etymol.) et

ἀποβῶξ, ἀποβῶϊα. ἀποβῶή. nimis subtiliter. Iterum Od. K, 514 de Coccyto: Κωνυτός θ', δὲ δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποβῶξ. Confudit utrumque locum Musurus in Hesychio. Laudato hoc versu Apollon. Lex. ἀποβῶξ, ἀποβῶημα. ἀπόσπασμα.

756—9. Magnetes duce Prothoo agmen e Thessalia claudunt. Obseruat Strabo IX, p. 674. nullam Magnetum urbem memorari. Scilicet quia sparsis sedibus, nec per vrbes, habitarunt. Porro memorari Magnetes circa Peneum et Pelium montem; (h. e. a Peneo et Ossa vrque ad Pelium) atqui iisdem locis Perithaebos et Lapiethas habitantes narratos iam esse. Scilicet permixtis inter se sedibus isti populi habitarunt. Magnetes, quorum pars in Asiam quoque traiecerat; per plures tractus Thessaliae dispersi incoluerunt. Postea littoralis plaga etiam ab iis appellata est Magnesia. cf. Conon Narrat. 29. qui ceteros eorum errores post Troiam captam exponit; adde Schol. Lycophr. 902. Fragm. Apollodori p. 1037. 8. Quo exemplo intelligi potest, quanta veterum stirpium et originum passim facta sit commixtio. Fuere autem Magnetes e Pelasgis; cum tamen Aeoles potiores inter eos partes consequanti essent, repetiere hi originem et nomen a Magnete Aeoli filio: v. Schol. h. l. et Apollod. I, 9, 6. Ab hoc Magnete oriundus Prothous. cf. Schol. Constituebat autem Peneus fines Graeciae boreales Homeri aetate; vltiora a Thracibus habitabantur.

756. ἤρξε ante Πρόθους, quod duplicem consonam habet, esse scribendum, non ἤρξεν, monet Sch. A. vt sup. 671.

Τενθρηδόνος υἱός. Barnes „γρ. Τενθρήδονος.“ Sic in Vrat. b. cf. Schol. Nicandri p. 86. Vitiose Vrat. a. Flor. Ald. 1. Τερθρηδόνος, quod emendauit Ald. 2. et Τεθρηδόνος Vindob.

757. Versus legitur ap. Strabon. IX, p. 674 A.

761. τίς τ' ἄρ. In Veneto τίς τὰρ, vt alibi quoque. τίς γὰρ Vrat. b. et codd. Iuliani Or. II, p. 155 A. τίς δ' ἄρ nusquam. — Ceterum vll. 761—769 ap.

ponit Galenus ad Hippocr. de medici officio To. XII, p. 18. ut pro exemplo sint schematis, cum in enunciatione ordo mutatur; post αὐτῶν ἢ ἵππων primo loco de equis loquitur. Schema saepe grammaticis observatum. Ibidem legitur ἀνδρῶν ἢ ἵππων ex interpolatione.

763. Φηρητιάδαο. Dixit Φήρης pro Φέρης ut Od. A, 258. et alibi scribitur. Erat autem *Eumelus* filius Admeti, et Pheretis nepos, Crethei et Tyrus abnepos, adeoque ex Aeolidis. v. Apollod. I, 9, 14. De *Admeti equis* et *Eumelo cursu victore* v. Jl. Ψ, 287 sq. Versum respicit locus ap. Suidam in στατήρ.

764. τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε ποδάμιας. Ald. 1. Εὐμηλος, recte, et sic, puto, pronuntiari debuit. ποδάμιας scribi, cum ex analogia ποδάμης esset scribendum, copiose docet Schol. A. et Eustath. hic quidem ex Apione et Herodoro; uti mox οἰέτας, cum esse deberet οἰέτης, atque etiam ἐξετέα ἀδμήτην scribatur (quod tamen in vulgatis Jl. Ψ, 266 aliter se habet ἐξέτε ἀδμήτην ubi cf. Schol. A. Add. Eustath. Barnes.) Sane οἰετέας Vrat. a. Ceterum equorum celeritatem et in fine cursus remissionem videtur sibi visus est Clarke in ipsis versus numeris.

765. ὄτριχας, οἰέτας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔισας. ὄτριχας ὁμότριχας, Sch. br. ὁμόχροας Sch. B. At ὁμοῖοτριχας Apollon. Lex. cum Etymol. Suida et Hesych. Debuit ergo etiam οἰέτης ex ὀέτης dictum esse pro ὁμοιότης ut ὄθριξ pro ὁμοιόθριξ. Est adeo τὸ ο. pro ὁμοῦ et ὁμοίας. ut ὄπατρος A, 257. et credendum est οἶος fuisse primo ὄος, unde quoque ὅμος. ὅμοιος. In Barocc. et Mori erat ἰσοετέας, e gloss. Sic ap. Apollon. Lex. οἰέτας. ἰσοετέας. ὁμήλικας. adde Hesych. Suid. Cum Homero ubique sit τὸ ἔτος, ἴστος, necesse quoque est ὀφέτας scriptum fuisse. Vidit Bentl. et Dawes p. 177. donec fieret οἰετέας. De accentu in οἰέτας paullo ante monitum est.

σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔισας. Hic manifeste ἔισας pro ἴσας. εἰσος pro ἴσος. σταφύλη. στάθμη. σχοινίου λεπτὸν, χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ὃ σημειούμενοι ἀπορῥοῦσι τὰ ξύλα. Sch. br. cum A. B. L. Videtur tamen generale vo-

cabulum fuisse de quouis genere regulae ac normae h. l. quae superficies exigitur. De *σταφύλη* et *σταφυλή*, *υια*, v. Ammon. p. 124. 206. post Etymol. Eustath. al. *σταφύλην ἐπὶ νῶτον ἔχουσα* recitat Schol. Aristoph. Ran. 812. corrupte.

766. ἐν Πιερίῃ. Pro hoc, quod et in Macrobi. Sat. I, 17 legitur, Venetus Πηρείῃ. et ex Eustathio apparet, lectum fuisse ab aliis quoque Πηρείῃ. et Πηρίῃ. Vnde etiam in Stephano Byz. est Πηρεία, Θεσσαλίας χωρίον, et Πιερία πόλις ἐν δμωνύμῳ χωρίῳ. et in Hesych. Πηρία, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Quis in hoc nomine hallucinari veteres potuisse putaret? Pieriam dixit poeta agrum seu tractum a Pieribus aliquando inhabitatum. *Pherarum*, quae Admeti regia fuit, situm in Magnesia finibus supra vidimus v. 711. Habitarunt enim Pieres, Thracum stirps, pluribus terrae partibus Thessaliae; notissima sedes antiquiore aetate ad Olympum. Apud Virgilium ad Amphrysum fl. in Phthiotide, paut armenta Apollo. — Equos autem insigniores a deo aliquo nutritos prisco hominum sermone ferri notum est. *Apollinem*, eiusque vitam pastoritiam, et *Admeti* amorem, commenta sua, adiecerunt poetae.

767. ἔ- φόβον Ἄρης φορεούσας equas. Miris modis le excruciant grammatici in hac loquendi forma; φόβον Homero esse *φυγὴν* constat. Equorum nobilium celeritatem in fuga maxime spectari quis non miretur? — Absurdiora sunt in Schol. B. L. Eustath. Enimvero φορεῖν est h. l. εἰσφέρειν, cf. ad E, 223. Inferunt equi fugam aciei aduersae, incurfando; pugnant enim ante primam aciem πρόμαχοι curribus in hostem inuecti. — Etiam in sexu equorum, quod equae memorantur, argutatos esse veteres, ex Eustathio apparet.

768. ἀνδρῶν δ' αὖ. Exulat hoc quoque loco δ' ex optimis Barocc. Cant. Eton. Ven. Lips. Accedunt omnes Vratisl. Mosq. 1. cum ed. Flor. Est tamen δ' in Schol. Pindari Nem. VII, 40. ubi Pindaricum Ajax κράτιστος, Ἄχιλέος ἄτερ, hinc illustratur. Habuit quoque locum an-

τε οculos Sophocles Al. 1340 (1358) ἐν ἀνδρ' ἰδὲν, ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφινόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. Et Scholion ap. Eustath. p. 285. (Brunck. T. I. p. 157.) Αἶαν, — σὲ ἄριστον Δαναῶν, μετ' Ἀχιλλέα. — ἀνδρῶν μὲν μέγ' ἄριστος recitatur in Iuliani Or. II. p. 55. A. Est ἄριστος nunc, quod mox Φέριστος, Pindaro κράτιστος. fortissimus erat Ajax. At Od. A, 468 ad corporis speciem et magnitudinem reuocatur: Αἶαντός γ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε δέμας τε. vbi pulcritudinis notie locum non habet; Ajax erat μέγας. πελώριος.

769. Φέρτατος ἀνδρῶν Aristarchi est lectio; cum in aliis esset Φέρτερος. sic quoque Cant. Vrat. b.

772. καὶτ' ἀπομηνίσας. Male ἀπομηνιάσας Barocc. Mori. De voce hac nihil ad h. l. notant grammatici; qui diserte de ea agunt ad T, 62. ad quem v. vide. Nisi quod Sch. br. ἐπιμόνως ὀργισθεῖς. haec enim vocis vis est. Apollon. de Synt. p. 329 vocem inter exempla refert, in quibus ἀπὸ est pro ἐπὶ.

773. παρὰ βήγμινι θαλάσσης. Vrat. a. παρὰ perperam h. l. ante β.

774. δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες τόξοισι γ'. Male iungunt αἰγανέησιν ἰέντες τόξοισι τε. etiam Hesych. in αἰγανέησιν et iterum αἰγανέησιν. At sic esse deberet αἰγανέας. *emittere* iacula. Scilicet ἰέντες absolute est dictum h. l. sine regimine. Similis locus Pindari Isthm. I, 33. 34. — δίσκους volunt proprie discos e faxo perforato; contra σόλος est ex aere vel ferro: v. Schol. Ammon. et ad e. Valk. et inf. ad Ψ, 826. Respicit verbum Hesych. l. c. et Apollon. Lex. in αἰγανέας. τὰ ἀπόντια. vbi apponuntur varii significatus vocis ex etymo. add. Etymol. h. v.

776. λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. De loto herba pabulari non dubitatur. At σέλινον hoc seu apium palustre, quale sit ignoratur. Diuersum esse a petroselino notant Schol. et apponi equis, ne stranguria ex otio et inertia vexentur. cf. Eustath. Schol. Nicandri Ther. 597. et iam Plutarch. Sympos. V, 7.

ἔρεπτόμενοι de animantibus dici, vulgatum est inter grammaticos ad h. l. et alia loca, vt. Schol. Pindari P. IV, 426. Etiam Apollon, Lex. h. v. vbi v. Toll. Occurrit tamen et ἔδειν de equis, vt E, 203. vbi cf. Eustath. altera ex parte ἐρέπτεσθαι de piscibus Φ, 204.

ἐλεόθρεπτον. Cum τὸ ἔλος asperatum sit, putes etiam de herba palustris ἐλεόθρεπτον scribendum esse τὸ ἐν ἔλει τεθραμμένον, Φυόμενον. Seruatur quoque asper ab Etymol. et aliis. Ab Eustathio tamen ratio affertur, quia si quarto ab vltima syllaba loco positum asperari nequit. Sufficit vsum ita ferre. Adoptauit vocem Nicander Ther. 597. Laudat quoque ἐλεόθρεπτον σέλινον. Harpocratio ad illustrandum voc. Lyfiae ἀλεοπόκους, quā siluas caedunt; multo tamen probabilius ita dici eos, qui carnes caedunt ἐν τοῖς ἐλεοῖς, mensis coquitiariis, quas etiam inf. I, 215 videbimus.

777. ἱππὶ ἔστασαν. ἔστασαν cum adspiratione fortis vult Schol. A. vti est in Flor. Ald. i. Vrat. a. c. Ven. esse enim pro ἐστήκεισαν. Inculcant eadem Etymol. et alii. Saltem ἔστασαν ab ἔστημι ducerem. Sed praefero ἔστασαν a στήμι. v. sup. ad 525.

πεπυκασμένα. ἐσπεπασμένα. Sch. et Helych. hunc versum respiciens, qui addit περιπεκαλυμμένα. cf. Ψ, 303.

778. οἱ δ' ἄρχον Vrat. b. ἡδ' ἄρχον. Sed sunt οἱ ἐναντιοί.

779. οὐδὲ μάχοντο. Ionicum seruant Vrat. a. b. pro vulgari οὐδ' ἐμάχοντο.

780. ὥσεί τε. Eton. ὥς εἴτε, νέμεσθαι, depasci, pro φθίρεσθαι, de igni, etiam Ψ, 177 de rogo ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.

781. ὑπεστενάχιζε, vt mox 784 στεναχίζετο, legunt Ven. Sch. br. Eustath. pro vulgato περ ο, ὑπεστενάχιζε et στεναχίζετο. sic etiam alibi. ex στενω. στενάχην. Ceterum apparet, vim mediam et actiuam hic nil differre. — Διτ' ὥς, h. ὥς ὑπεστεναχίζει Διτ', h. e. ὑπὸ, διὰ, Διό. et dictum h. l. de fragore; resonabat solus, tanquam

fulmine percussam cum fragore tonitru. Puta autem rem praeteritam ad tempus praesens esse reuocatam.

782. ὅτε τ' — ἱμάσση. Vrat. a. vn. Vindob. cum Euth. ἱμάσσει. Est autem ἱμάσσειν graue et antiquum vocabulum pro πλήσσειν, vt πληγή est fulminis, Hesiod. Θ. 856 ἐπεὶ μιν δάμασε; πληγῇσιν ἱμάσσας. — ἀμφὶ Τυφώε: in loco, vbi terra ei est imposita, sub qua ille iacet: pro eo, quod dicendum erat: cum ipse petebatur fulminibus a Ioue eum aggresso. Fabulam de Typhoeo Terrae f. Ioui infesto v. ap. Hesiod. Θ. 820 sq. Apollod. I, 6, 3. Scilicet prisca aetas motus et incendia terrae ex ignibus subterraneis a monstro flammam exhalante inter turbines et fulmina quibus terra percussa exarasset, repetiit. Similis est fabula de gigantum pugna; saxa e terra rupta in altum elisis, inter fulmina et ignes.

783. εἰν Ἀρίμοις, ὅθι Φασι Τυφώος ἔμμεναι εὐνὰς. Recitant versum Strabo XIII, p. 929 B. Schol. Hesiodi Θ. p. CXXXV. vbi Τυφώεας, quod et in Vrat. A. legitur. Schol. Pind. P. I, 31. Εὐναρίμοις scribit Ven. et Schol. A. cum Hesych. h. v. qui tamen et Ἀριμα habet, vt Virgilius *Inarimen* dixit. De his v. Excurs. II. ad Aen. IX, 715.

Arima. (τὰ Ἀριμα ὄρη). *Arimi montes*, vbi fuerint, quaesiuerunt veteres, nec historicis argumentis expedierunt; coniectando ad diuersa loca rem reuocant, quae subterraneis ignibus aliquando arserunt. Itaque in Phrygia, (cf. Diod. V, 71. vbi Wessel.) Lydia, Mysia, Cilicia, Syria, Arimos quaesiuerunt. Loc. cl. est Strab. XIII, p. 929. Qui Phrygiam, Lydiam, Mysiam memorant, ad terram catacecaumenen respiciunt; Ciliciam et Syriam qui memorant, conueniunt quodammodo inter se. Arimi enim, iidem qui Aramaei, Ciliciam infederant.

Τυφώος εὐνὰς, male Schol. B. et L. τάφου interpretantur; Sch. br. διατριβή. Est locus vbi ille iacet sub terra, cubat; vt Virgilius *cubile* dixit, Pindarus *στρωμνὴν*. In iisdem Arimis spelunca Echidnae apud

Hesiod. Θ. 301. vnde satis patet, fuisse antiquam satiam memorabilis alicuius euenti naturalis in his locis.

E Strabone XIII, p. 929 C. discimus insertum olim fuisse ab aliis versum.

Χώρα ἐν δρυόεντι, Ἰδης ἐν πίονι δήμῳ.

Repetit ex eo Eustath. Scilicet fuere qui ad Lydiam referrent Typhonem, in qua fuit Ἰδῆ inf. T, 385 Τμήλω ὑπὸ νιφέντι, Ἰδης ἐν πίονι δήμῳ. vnde versum illum confictum esse manifestum fit. Incalcarunt eundem alii

inf. post vl. 864. Atque hic nollem viros doctos, Taylorum et Woodium, (p. 51) eo deuenisse, vt, cum de Sodomis et Gomorris cogitarent, versum praeficere a se emendari putarent. χώρα ἐν δρυόεντι Ἰούδης ἐν πίονι δήμῳ

(saltem deb. χώρα ἐν δρυόεντι Ἰούδης πίονι δήμῳ). Praefuerat Dickinson in Delphis phoenissantibus ap. Barnes: Τμήλω ὑπὸ νιφέντι Ἰδης ἐν πίονι δήμῳ.

784. στεναχίζετο legatur et hic Eustath. cum Cant. Eton. Vrat. a. b. Ven. Bentleius coni. ὑπὸ ποσσὶν ὑπεστεναχίζετο. nescio an ex vl. 781.

785. μάλα δ' ὤκα διέπρησσον πέδιλοι. supplendum τὴν πορείαν, τὴν κέλευθον διὰ πέδιλου. Sic διαπρήσσειν κέλευθον A, 483 et al. vt διανύειν. διαπερᾶν.

787. σὺν ἀγγέλῳ. Vrat. b. συνἀγγέλῳ vna voce. αλγίοχος v. ad A, 202. Excidit in Sch. A. Scholion ad h. v. de aegide; vt patet ex Schol. ad B, 447.

788. 789. δὲ δ' ἀγορὰς ἀγόμενον ἐπὶ Πριάμοιο θυρῶσι πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἦδ' ἐγέροντες. Exponunt grammatici ἀγορὰς ἀγόμενον per λόγους. qua notione supra occurrebat 275 ἐσχ' ἀγορῶν. et Od. Δ, 818 οὔτε πόγων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγορῶν. Id vero totum nunc habere nequit, nam additum πάντες νέοι ἦδ' ἐγέροντες. non hi omnes potuere pro concione verba facere. Nisi ergo a rhapsodis vl. 789 insertus est, est h. l. ἀγορὰς ἀγορεύειν simpliciter conuenire, ad concionem venire, vt forte ἀγορᾶσθαι dictum Δ, 1. et si vel sic a more istorum temporum hoc alienum est; conueniunt enim ante regis aedes senes (non νέοι) et de republica deliberant.

Negue de turba et multitudine conuenit dictum vñ. 808 ἀφ' αὐτοῦ ἀγορῇ ἔλυνται. Schol. br. „ἀγορὰς, νῦν αὐτὸ τοῦ λόγου ἀγορῆς.“ an ἀγορῆς voluit? Melius Apollon. Lex. ἀγορὰ καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος. Similia Hesych. et Etymol.

Conuenerat autem multitudo ante aedes Priami, quia Troiani in castris Achaeorum turbatum esse, homines ad naues procurrisse (sup. 144 sq.) acceperant; mirari poterant, quid evenisset; et putare, Achaeos de discessu cogitare; vñ. 794. Nihil adeo magis praeter opinionem iis accidere debuit, quam quod mox nuntiatum Achaeos ad pugnam castris exiisse. Cum tamen Achillis discessu Achaearum opes imminutas esse viderent, urbe egressi in aciem prodeunt; id quod antea facere ausi non erant. v. I. 352 sq.

789. πάντες δὲ ἡγήγερες. Vrat. a. ὁμηγερέες. Suspicio- nes de hoc versu supra ad 788. g. interposita.

790. προσέφη. Vrat. b. μετέφη.

791 — 795. — ἀφ' αὐτοῦνται versus quinque. Rationes in Sch. A. afferuntur, satis leues pleraeque, hae: „quia, si res tantum nuntianda erat, satis fuit Polites speculator, nec Iride erat opus; sin hortatu erant Troiani instigandi, vt in aciem prodirent, (μη τολμῶντας προελθεῖν leg.) etiam Polites ipse prodire debebat; porro dii, quoties in hominis speciem mutati interfunt, sub discessum numinis signa edere solent (non semper: v. ad Aen. I, Exc. XIII). Nec verba, quibus parens Priamus increpatur, conueniunt filio; nec, quod fratri Hectori praecipit vñ. 802 Ἐκταρ, ἀφ' οὗ δὲ μάλιστα ἀπὸ πύλλουται sq. Contra Iridi omnia melius conueniunt.“ Hactenus Ven. A. Ad- di potest, quod vñ. 807 est θεῶς, ὁπότε, At enim repo- ni potest quoque, quod Iris non nisi forma humana ad- scita Troianos alloqui potuit, quodque haec ita narran- tur, ac si audientes statim intellexerint, non hominem, sed deam verba facere. Fatendum sane est, Politaе qui- dem totam orationem parum conuenire, et deae Iouis

mandata perferenti bene convenire; esse tamen totum locum non satis feliciter tractatum.

791. εἶσατο δὲ Φοῖβον υἱὸν Πριάμοιο Πολύτη. Vrat. b. εἶσατο γὰρ Φ. υἱὸς Ven. etiam υἱὸς Apollon. Lex. in εἶσατο. ὁμοιωθῆ cum Vrat. a. De εἶδενθαι v. ad M, 103. — *Polites* autem o filius Priami, βοῶν ἀγαθός etiam Ω, 250. pugnat fortiter inf. N, 533. Plura de eo narrata fuer in Pothomericis, vnde transtulit Virgil. Aen. II, 526 quod vrbe capta ante parentis ora a Pyrrho caeditur. Ibid. Aen. V, 546 eius filius inter Aeneae comites numeratur.

792. cum 793. recitat Strabo XIII, p. 894 D. σκοπός: ἔξ et ἔξ variat, vt alibi: ποδωκέτης, πεποιθός, pro ποδωκέτης, ποδωκής v. sup. ad 588.

793. τύμβω ἐκ ἀκροτάτῳ pro ἐκ ἀκρῶ τύμβῳ, dictum esse monet Apollon. Lex. h. v. Specula haec abest V. stadia a vetere Ilio, ad viam quae Alexandriam ducit: Strabo XIII, p. 894. 5. v. Topographiam Troadis. Et in animum reuocandus est mos antiquissimorum hominum, altos tumulos mortuis extruendi, quibus terra consista erat; ita vt aded si pro speculis esse possent.

Aesyetan vnum e principibus Troianorum fuisse facile credas; Antenoris et Vcalegonis patrem eum ediderunt; alii ab Vcalegonte aliquo antiquiore oriundum, cui Ilios, Laomedontis filia nupsit: apud Eustath. Ipse Homerus, Aesyetas filium memorat Alcatholm, Anchisae generum, ducta Hippodamia, maxima natu filia. Il. N, 427.

794. ναῦφιν ἀφορμηθεῖν. ναῦφιν esse pro ἀπὸ νηῶν tradunt Schol. br. et Eustath. vñ et ναῦφιν explicant Apollon. Hesych. cum Etymol. de quo v. ad M, 225. Sensus videntur subiecisse: quando a navibus procedant Achivi, h. e. a navium statione versus urbem. Expectant adeo Troiani Achivos aduersus se in aciem exituros esse? Atqui Troianis hoc praeter opinionem accidere debuit, quod et ex seqq. colligas; contra videntur illi sibi persuasum habuisse, Achivos de discessu cogitare, spe ex

contentione inter Achillem et Agamemnonem orta; quibus contraria nunc nuntiat Polites. In Schol. br. est *ἐφορμηθεῖεν, ἐφορμήσειεν* leg. *ἐφορμήσειαν*. Non dubito veram hanc esse lectionem, *ἐφορμηθεῖεν*, mutatam propter *ναῦφιν* male acceptum, cum sit h. l. tertius casus, pro *νησι*, *εἰς νῆας*. quando *Achiui in naues irruiunt sint*, discessu parato; ex vrbe enim profugerant, quo modo, Achiui e concione *νῆας ἐκασσεύοντο* sup. 150. Prius isti Scholio adiuncta sunt alia in ed. Cantabrig. et hinc in Barnes. ἄλλως. *ναυσιν ἀποχωρήσωσιν. ἀναλύσωσιν. εἰς Ἑλλάδα ἀναζεύξωσι.*

In Vrat. a. vll. 793. 794. mutato ordine leguntur.

795. *μετέφη* Ven. Vrat. a. *προσέφη*. Similis varietas 790.

796. *ὦ γέρον, αἰεὶ τοι* — tu tanquam omnia pacata et tuta sint, sermones et confabulationes seris. ἀκριτῶς hunc pro πολλοί, vt certe grammatici. Sic inf. Γ, 412 *ἄχρα ἀκριτα* et inf. 868 *ἀκριτόφυλλον, πολύφυλλον*. Probat quoque Ernesti. Ergo sup. 246 *ἀκριτόμυθος* simpl. loquax.

797. *πόλεμος ἀλλαστος* nunc primo occurrit: *ἀνέκλειτρος* ap. Apollon. Lex. Hesych. et Sch. br. (interpolatum a Barnes *ἀνέκλειπτος*) Etymol. *ἀκατάκυστος* — *ὃν οὐκ ἔχ τις ἐκκλίνει, λιάζοιτο*. Dubito tamen an non melius aliis locis, vt E, 57. *ἀδιάλυκτος* exponatur, *πνεῦμα continua, pertinax*, cum acriter pugnatur. De *λιάζεσθαι* v. ad O, 520. *ὥς περ ἐπ' εἰρήνης* Vindob.

798. *ἦ μὲν δὴ* — sic Aristarchus scripserat, si recte Scholion interpretor, cum in exemplaribus, tum in libro ad Comanum (*ἐν τοῖς πρὸς Κωμαγόν*) vt sit pro *ὄντως μὲν δὴ*. cum alii scriberent *ἦ μὲν δὴ*, pro *ἦδη*. vt simile esset illis Γ, 184 *ἦδη καὶ Φρυγῆν εἰσέληθον*. — *ἦδη μὲν μάλα* Cant. Vrat. b. — *πολλὰς μάχας* quis credat in pluribus legi: edd. Flor. Ald. i. mf. Lips. Vrat. b. c.

799. *τοῖόνδε τόσονδ'ε. τε*. Cum primum, nunc legatur; monebo semel, nil tribuendum librariis esse in varietate *τοῖόνδε* et *τοῖόνδε*, vel *τοῖόντε. τόσονδ'ε* et

τόσον δὲ, itaque nec digna videri quae enotentur; servandum modo esse per omnem librum, quod semel arripueris.

800. ζ — forte propter omissum διὰ in ἔρχονται πεδίοιο.

801. μαχησόμενοι περὶ ἄστν. Adscriptum a Bentl. μαχεσσόμενοι, quod ille praefert: v. ad . . 298, e codd. nil video enotatum.

περὶ ἄστν Venetus. Sicque Zenodotum et Aristophanem scripsisse Schol. A. testatur; scilicet ut iungantur: ἐρχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν. Fuit igitur altera lectio περὶ ἄστν Aristarchea, quam si in aliis retinemus, quidni et hic? tuentur eam Ven. B. Lips. et ceteri.

802. Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ρέξαι. ita legitur inde a Turnebo, ὧδέ γε ρέξαι, qui ex ed. Rom. intulit; ut iungatur cum ἐπιτέλλομαι. quod solenne est; ut Od. Φ, 240 σοὶ δὲ — θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσσαι κληῖδι. Minus obvia est altera lectio, quae in Flor. et Aldd. erat, quam et habent codd. Ven. Eton. Vrat. b. c. A. ὧδε δὲ ρέξαι, scitunetum ab antec. ut imperatiue sicque tu facito, accipiatur; ut Od. M, 217 σοὶ δὲ — ὧδ' ἐπιτέλλομαι — ἐκτός ἔργε νῆα.

803. πολλοὶ γὰρ pro δὴ, est enim γὰρ ex γ' ἄρα. Iungendi autem sunt vs. 802 et 805. ita ut interpositi sint 803. 804. Quod Polites suadet Hectori, videri potest esse στρατηγικόν τι, (ex vs. 803. 804.) cum praeter Troianos adsint in vrbe socii (129 — 131) sermone inter se diuersi: ordinandas esse copias, non secundum stirpes et familias (vt sup. de Achinis vidimus vs. 362) verum secundum populos, vt popularibus imperent suis duces e populo quoque; at Troianos ipsos Hector educito et summum imperium habeto. Possunt tamen simpliciter accipi omnia haec sic: educanto copias suas socii, et tu, o Hector, Troianos.

804. ἀλλὰ δ' ἄλλων γλῶσσα. Eadem repetuntur Il. A, 437. 438. Qui commemorantur Troianorum socii, partim Thracici, partim Pelasgici nominis sunt; non igitur

tur, nisi dialectis inter se discrepare sermo omnium potuit. Aeschyli Sept. ad Th. 176 ἐτερόφωνος στρατός facile in mentem veniat, vbi Schol. h. v. apponit. Bendl. ex Eustath. laudat ἄλλη δ' ἄλλω. sed est vitium operarum ἄλλω omisso ν.

805. τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαίνεται, οἷσι περ ἄρχει. Obseruant Sch. B. et L. cum Leid. Eustath. praemittere causam et rationem vs. 803 πολλοὶ γὰρ, vt Odyss. K, 226 ἔνδον γὰρ τις ἐποικισμένη. Scilicet vulgari more Initium orationis fieret per ἐπειδή. Est tamen hoc nimis tritum, quam vt notatum a grammaticis expectares. Porro οἷσι περ ἄρχει cum tertio casu dictum, hic et aliis locis Homeri, cum vulgo frequentetur ἄρχειν τινός. Verum et ἡγεῖσθαι τινι vsu habetur.

806. τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι. Alii coniunctim legerunt τῶνδ'. Vt nunc haec se habent, ad antec. referuntur, et est repetitio verborum τοῖσι σημαίνεται. Atqui ita Hectori omnino nihil ab Iride praeciperetur, quod monitu opus erat; tenebat hoc ipse Hector, Troianos sub suo ductu se habere; tum oratio est paullo durior pro sollemni: σὺ δὲ, κοσμησάμενος πολίτας, ἐξηγοῦ τῶνδε. Expectatur hoc, quod per totam Iliadem ita se habere videmus: At tu, Hector, in omnibus summus dux praeesis et ciues tuos educito. ἐξηγοῦ requirebatur. Videtur adeo legendum ἐξηγεῖσθαι pro imperatuo. Praestat adeo saltem τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, suis quisque copiis imperato; at tu tu dux esto summus, Hector, in ordines deductis ciuibz tuis, Troianis. Etiam Matthiae emendabat τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, vt coniungeretur cum ἐπιτέλλομαι ὡς γὰρ ῥέξαι. sed ita κοσμησάμενος non bene locum habebat, sed aut — νον aut — νφ.

Notauerat Porphyrius (ap. Eustath. p. 353) Troianorum et Sociorum duces memorari in Iliade XXVIII. e quibus XVIII. deinceps occubuisse narrantur.

807. — quod haec verba induxerunt eos, qui superiora interpolauerunt, vs. 791 — 5 interpositis. — tum

οὐκ ἠγνοίησεν nunc esse, οὐκ ἀπίθασεν, In Apollon. in Hesych. versu appposito est: ἠγνοίησεν, ἠπίθασεν.

Secundum superius allata ad singulos versus liquere puto, totum locum e variis symbolis rhapsodorum coaluisse nec fuisse a primo auctore nisi vll. 786. 7. 8. 790. 796—801. 807.

808. αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορῇν. Alii apud Schol. A. αἶψα δὲ λῦσ': occurrere autem utrumque apud poetam (h. e. legi in libris; nam quid poeta maluerit, nemo pronuntiare potuit). Est quoque δὲ λῦσ' in Mosc. 1. Atqui hoc est Ionicum. Ergo etiam mox esse debuit ἐπὶ τεύχεα δὲ σείοντο, vt legitur Jl. Ψ, 198 ὕλη δὲ σείαυτο.

809. πᾶσαι δ' ὠδύνηντο πύλαι. ξ— quod πᾶσαι non de numero accipiendum est; nam vna tantum erat porta Ilii (aliter statuerunt sequiores, qui plures portas narrant. Est tamen in Homero πύλαι de vna porta vbique). Verum est, pergit Sch. A., pro ὅλαι. quam late patebat porta vrhis. Sic et Sch. br. glossaria et primo loco Apollon. Lex. in πᾶσαι, cum Herodoro et Apione, testante Eustath. cf. ad M, 175. Ceterum hi duo vll. 809. 810. iterantur inf. Θ, 58. 59.

810. πολλὸς δ' ἄρουμαγδὸς ἑρῶρει. Post ὠδύνηντο, ἔστυτο, expectabas ὄρωρεν, exortus est. aoristum hoc est, quod Clarke monere valuit. Nunc est: pedites et currus exhibant; et magnus tumultus exoriebatur. πολλὸς est μέγας, vt saepe videbimus, πολλὸς ὑμέναιος Σ, 493 sic πλεῖστος. Notatum v. c. apud Herodot. et al.

811. Ἔττι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεία κολώνη. Legebatur πόληος non modo in ed. Rom. et Eustath. sed in omnibus edd. ante Barnes. etiā in codd. vt in Vrat. a. b. Vindob. et ex correctione in Mosc. 1. — πόλιος est in codd. Barocc. Cant. Mori. Eton. Sic et Ven. Vrat. b. Apparet vel hoc exemplo, quam parum de metro solliciti fuerint homines. Barnes emendauit πόλεως, adductus binis alius locis; in altero ex iis, quem βουί, Υ, 52 πόλιος vera est lectio. Clarke addit Θ, 567 εἰ δὲ κεν οἱ προπάροιθε πόλεως κατευαντίην ἔλθω. de quo non minus

dubito. Ait idem πόλῃος, πέλιος, πόλεως promiscue haberi et pronuntiari contracte. Dubito an omnino forma Attica πόλεως in Homero locum habeat; πέλιος et πόλῃος in Homero contrahi nego; πόλεως, si contrahendum est, quorsum scribitur, cum πόλεος sufficiat? Et habent hoc codd. Lips. Vrat. A. Antiquum vitium insidere versui suspicari possis et fuisse, ἔστι δέ τις πόλιος προπάρειδ' αἰκείῃ κολώνῃ. Praesidium quoque esse video in Apollón. Lex. in Κολώνης, vbi vs. ita recitatur. Nec tamen necesse est ita statuere; et restat alter locus paullo ante memoratus ex Φ, 567.

Male Κολώνη pro nomine proprio habita ab Apione ap. Apollon. Lex. p. 409. potuit tamen hoc ad alium locum spectare.

813. 814. vs. sunt apud Strabonem XIII, p. 924 C. de vario hoc nominum genere v. ad A, 403. Constat nunc, ad sermonem *antiquiorem*, forte qui in antiquioribus carminibus habebatur, et ad *vulgarem* sermonem ea spectare; sic quoque tradunt ad h. l. Schol. B. L. et Leid.

ἤμα — ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ Apollon. Lex. ad h. l. cum Hesych. et al. Fuit autem *Myrina* ex Amazonibus, quas impressionem in Asiam, adeoque in Troadem quoque, fecisse, fama vetus obtinuit; nam et Belletrophon, et ipse Priamus, cum iis pugnavit: Jl. Γ, 189. Z, 186. Similiter Cume nomen ab Amazone duxisse credita: Strabo XIII, p. 924 C. et Smyrna, ibid. p. 940 A.

In Βάτεια arguantur grammatici, dum modo α βᾶω, βαίνω, modo a βᾶτος nomen ducunt; quia collis sentibus obductus esse potuit. Sufficit fuisse ante Ilium vetus κολώνην Βάτειαν vel Βατῖαν.

πολύσκαρθος (quod et πολυκάρδουιο h. l. scribitur, v. c. in cod. Vindob.) Amazon dicitur pro *agilis*, *acris*. v. Schol. Est enim agilitas in laude pugnantium. Σκαίρειν simpliciter de motu pedum dicitur, adeoque de saltatione; pugnantium autem motus cum ὀρχήσαι compa-

rari solet; ita μέλπεσθαι H., 240. Redit adeo, vt Apollon. Lex. in εὐσκαρθμός ait, res ad notionem τῆς πολεμικῆς, vt sit *bellicosa* Amazon. Strabo XII, p. 859 B. C. εὐσκαρθμούς equos dici; adeoque dici eam πολύσκαρθμον, διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος. equis eas infidentes adeo non agnoscit Amazones Strabo, sed curribus vectas.

Aliis nomen simpliciter acceptum est de puellarum *choreis*, e quibus illarum commendatio a poetis peti solet. Contendunt igitur Myrinam Trois fuisse filiam, Dardani uxorem. v. Eustath. qui Lycophronem et Strabonem laudat cum Arriano. Adde Wassenberg. Pro Troe Teucrum ediderant Cephalo (Gergethius, v. Notas ad Apollod. p. 740. 741.) et Hellanicus; cf. Sturz. ad eius Fragm. p. 100. filiam autem ille Arisben, hic Batiam memorant: ap. Stephan. Byz. in Ἀρίσβη. Δάρδανος et Βάτεια.

Tandem Μυρίνης firmatur, quod inde a Flor. Aldd. legitur, per Ven. Schol. A. Vrat. a. b. Schol. Lycophr. 243. Μυρίνης ed. Rom. Eustath. et Strabonis edd. XII, p. 859. et 924. Μυρήνης ex vitiosa pronuntiatione alii, vt Io. Diac. ad Hesiod. Θ. p. 168. b. Etiam vrbs fuit Myrine ap. Lycophr. l. c. vbi v. Schol. Legitur quoque πολυσκάρμοιο in Eton.

815. Populi, ex quibus conflatus erat Troianorum exercitus, memorantur primo loco *Troiani*, qui Priami sub imperio fuerunt; et hi quidem I. e *Troade* seu Troia proprie dicta, 816. II. ex *Aeneae* et *Antenor*is ditione, s. *Dardania*, 819. III. e *Pandani* ditione; in qua *Zelea* erat, 824. IV. ex *Adraști* et *Amphii*, filiorum Meropis ditione, in qua *Adrastea*, 828. V. ex *Asii* ditione, in qua *Percote*, *Sestus*, *Abydus* sitae 835—9. Hactenus omnes Troianis sunt accensi. Videntur tamen nec minus Priami imperio paruisse *Leleges*, *Cilices*, et *Cetei*, in recensu non memorati; de quibus v. Obsl. ad fin. libri; nam fuerunt ex iis populis, qui inhabitauerunt Troadis loca. cf. Schoenemann. *Geographia Homeri*, p. 104 sq.

Sequuntur in recensu loci: *Pelasgi*, 840. *Thracæ* 844. *Cicones* 846. *Pæones* 848: hi quidem omnes ex *Europa*. Porro *Paphlagonæ* 851. *Halizonæ* 856. *Myssi* 858. *Phryges* 86a. *Mæones* 864. *Cares* 867. *Lycii* 876. adeoque e XII. fere populis copiae, sitis fere intra peninsulam Asiae, h. e. in anteriore Asiae parte quae Sinope et Issò includitur. Bene hoc obseruauerat Apollodorus Ath. contra quem non bene disputat Strabo XIV, p. 995 lqq.

816. Τρωαὶ μὲν ἡγεμόνευε. Versum excitat Strabo XIII, p. 876 C. ibidem vl. 819. et Schol. Apollonii I, 794. vbi ἡγεμόνευε legitur.

Τρωαὶς autem h. l. *proprie* dicuntur, qui Illo et Troade continentur. Alias, eodem modo vt Achæi, *commune* nomen est et Troianorum et sociorum. Notauit quoque Strabo XII, p. 860. Troum autem ex Homero (nam serius Troadis fines geographi non vno modo constituerunt) ditionem ille constituit inde ab Aesepo fl. vsque ad Caicum amnem; regione in octo vel novem portiones diuisa: cf. XIII, p. 872 lq. At *Troas proprie dicta* Idae praetexta et Lectò promontorio finita tum erat; ad eam fere spectant ea, quae memorantur inde ab 816—839. In Il. Ω. 543 Priami ditio descripta est inter Lesbium; Phrygiam et Hellespontum. Adumbravit haec poeta ex fama antiquorum temporum; non ex sua aetate; etenim post Troiam captam, multo magis post migrationem Aeolum et aliorum Graecorum in eas terras, magna facta erat mutatio. v. Strab. XIII, p. 877 C.

πορευθαίσας, quod nunc primo loco occurrit, voc. *ἐναργές*; cum crista enim celeriter mota omnino motus celeritas animo obliquitur, facile constituetur ex iis quae ad Δ, 186 disputata sunt de αἶολος. ὁ αἰέλλων, ὁ κινῶν, τὴν περιπεφαλαίαν. Hoc tenendum e pluribus aliis in Schol. ad h. l. et ad alia loca. cf. Porphy. Qu. Hom. 3. Idem est πορευθῆναι inf. X, 132. Declaratur per vl. N. 805 ἀμφὶ δέ οἱ προτάφῃσι Φαινή σείετο πύληξ. Add. O,

608. 609. Schol. Aeschyli Sept. ad Theb. 117. comparat δοχμολόφους ἄνδρας in Tragici loco. In accentu vocis non sibi constant grammatici: scribitur ab aliis πορυθαίβ-λος. quod cum simpliciter αἰόλος conuenit.

818. μεμαότες ἐγχεῖναι sc. μάχεσθαι, dura breuitate; plenius: sup. 543 Abantes μεμαῶτες ὀρεκτῆσι μελή-σι θώρηκας βῆξιν et 863 μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. Occurrit sic quoque simpliciter μεμαῶς, pugnandi cupidus, acer, animosus. Quomodo possit et produci nunc in μεμαότες, breuis in μεμαῶτες sup. 543. ex analogia similium docet Clarke. Causa latere videtur in eo, quod Aelicum digamma interpositum fuit in μεμαφοτες.

819. Δαρδανίαν αὐτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιος. — quod Dardaniis imperauit Aeneas, et ipse Dardanius fuit. Notatur hoc, respectu habito ad sup. 701 Δάρδανος ἀνὴρ, qui nonnullis visus erat esse ipse Aeneas. Versum laudat et illustrat Strabo XIII, p. 885 et p. 876 C.

παῖς recte pro παῖς, quod inuaserat edd. saltem inde ab Argentoratensi; idque vbique restitui iubet Bentl. εὖς, ἀγαθός, Apollon. Lex. h. v. inde alii. Dardanios poeta memorat h. l. alio loco 7, 215 Δαρδανίην sc. πόλιν seu χώραν. Memoratur urbs Dardania sub Ida sita haud longe ab Abydo; Strab. XIII, p. 885 A. et ex eo Eustath. Itaque et urbi et regioni Dardaniae imperasse dicitur Aeneas. Δαρδάνιοι autem etiam Δάρδανοι Il. O, 425. De Dardano stirpis auctore v. Exc. VI. ad lib. III. Aen. Virgil.

820. 821. τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δὲ Ἀφροδίτῃ. plenius esset ὑπομνηθεῖσα Ἀγχίσῃ. Monitum sup. ad 714. Et si hoc forte loco iungere aliquis posset ὑπὸ cum εὐνηθεῖσα. Iterum attingitur fabula inf. E, 313.

Ex hoc vno, quod propter oris venustatem Aeneas Veneris filius erat appellatus, quot sunt fabulae latae! ut ex altero quod Paris pulcerrimam feminam duxerat, quasi a Venere monstratam et conciliatam! causis nunc ac modis rei gestae per poetarum ingenia inuentis.

τὸν ὕπ' Ἀρχίλῳ τέκε. quis credat τὸν δ' ὕπ' vbiq̄ue legi metro vitiatō, neq̄ sublatum esse vitium nisi a Barnes. Sunt tamen codd. a quibus δ' abest, Vrat. a. b. A. Lips. Ven. et Athenag. qui c. 17, Deprecat. pro Christi versum laudat. Simillimus versus est Hesiodi Θ. 1008.

821. Ἰδὼς ἐν πνυμοῖσι. Ioa: Diac. ad Hesiod. Θ. p. 168. b. miro modo corrupte recitat: ἐν πνυμοῖσι θεὰ θνητῶ εὐνηθεῖσα.

822. 823. Rarior memoria Antenoris Dardaniae partem imperio tenentis. De eo v. Exc. VII * ad Aen. Virgil. lib. I. Antenoris filii, Archelochus et Acamas, iterum memorantur M, 100 et cum Polyho et Agenore fratribus Λ, 59. 60. Archelochus caeditur Ξ, 464 sq. Acamas Π, 342. ὄνο vitium est ed. Steph.

μάχης εὖ εἰδότε πάσης. Vt semel de hoc moneam, in heroum laude habetur et hoc, quod *varios pugnandi modos* tenent, eminus, cominus, iaculo, hasta: scuto ad leuandum brachium modo a sinistra ad dextram translato, pugna stataria et curuli et procurrendo ante ordines facta; hos modos in loco classico de Hectore videbis JL H, 237 — 241. Declaratur ea laus interdum per παντοίην ἀρετήν, X, 269 Achilles ad Hectorem: παντοίης ἀρετῆς μιμήσκεο etc. ad quem loc. vide plura.

Superest Ἀρχέλοχος quod pro vulgato Ἀρχιλοχος receptum est: quod quidem nomen poetae lyrici bene tenemus, etiam Archidamum, et similia. At h. l. Ἀρχέλοχος iam erat in Flor. Ald. 1. sicque Cant. Eton. Ven. Lips. Vrat. omnes, sicque iterum edd. inf. M, 100. Ξ, 464. Defendit quoque Bentl. exemplis ἀρχέλαος. ἀρχοπτόλαμος. Adde nomina propria virorum plura: Ἀρχέδημος. Ἀρχέτιμος. Ἀρχέστρατος. Ἀρχέλαος. etiam Ἀρχέμαχος Euboeensis ap. Strabon. forte ex ἄρχαν pro ἄρχαν.

824 — 827. E Zelea vrbe copias duxit Πάndaυς. cf. Δ, 91. 103. Declaratur a poeta Zeleae situs accurate, (cf. Strab. XIII, p. 878 A.) sub Idae radices ad Aesepum: qui pro Troadis limite constituitur; vltiora sunt Mysiae: quod bene declarat Strabo XII, p. 847 C. add.

Schol. Ven. ad Z, 1. Seniore tempore in Cyzicena erat Zelea. p. 874 A. 863 A. Stephano in Ζέλεια est πόλις Τρωάδος. Eadem Ζελήη et Ζέλη. Laudantur ibid. versus ex epigrammate Posidippi (Ποσειδύππου). Add. Eustath. ad h. l. Memoratur adhuc in Alexandri expeditione ap. Arrian. I, 12, 15. At exoritur difficultas in Pandaro, qui cum Τρῶας duxisse dicatur v. 826. (inf. Δ, 91 sunt populi οἱ οἱ ἔποντο παρ' Αἰθήκιοι βοάων.) tamen E, 105 e *Lycia se profectum* ait ἀπορνούμενον Λυκίηθεν, cf. ibid. 173 vbi Lycios omnes arte sagittandi superasse dicitur, οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ. vnde colligunt veteres apud Eustathium, partem illam Troadis Lyciam dictam, et a Lyciis colonis habitatam. Et *Lycios* appellat Strabo XII, p. 858 A. XIII, p. 876 C. 878 A. Addunt alia leuiora, Lycaonis nomen, et Apollinem Λυκηγενῆ, quem ille invocatur Δ, 101. 119. In his enim argutari videntur veteres; nam Apollo Λυκηγενῆς non a Lycia, sed a diluculo (λύκη) nomen habuit. Quando et qua de causa Lycii in Troadem profecti sint, non reperio; Lycii in Lyciam proprie dictam immigrauerant e Creta: v. Hérodote. I, 173. Ex eadem Creta Teucris originem duxere; an cum his Lycii in Troadem profecti sint, quis dixerit? Obstat, quod in Creta non Lycii, sed Termilae fuere dicti. add. Obss. sub fin. libri huius II.

824. ὑπὸ πόδα νεύοντες Ἰδης. In ὑπὸ consentiunt veteres, vt παταί, παραί, Ven. A. B. L. et in Strab. XII, p. 848 A. vbi duo hi versus recitantur, et XIII, p. 876 C. 878 A. add. Schol. Apollonii I, 537. In aliis locis variat lectio, vt sup. vl. 44. Etsi persuasum mihi habeo seniorum hoc commentum esse, nec Homericis aliud quam ὑπὸ conuenire, quod ipso ictu h. l. ultimam productam habet: video tamen auctoritati librorum et veterum esse cedendum.

825. ἀφ' ὧντος. Mireris, potuisse nonnullos inter veteres vocem h. l. ducere ab Aphnitude lacu; vt idem ille sit cum Dascylitide palude, ap. Strab. XIII, p. 878 A. v. Eustath.

Ex μέλαν ὕδωρ fecit Callimachus ἐλινύσσων ὕδωρ At. σήκον in Eustath. ad h. l. Schol. B. L. Leid. v. Fragma 290.

826. τῶν αὐτ' ἤρχε. τῶν τ' αὖ Vrat. A.

827. ζ- quod τόξον dixit, cum τὴν τοξικὴν dicere voluerit; nam arcum ipsi ὁ κεραξόος τέκτων fabricatus erat Δ, 110. Notatur quoque, quod in his VII. praeparatur ἡ τοξία in Menelaum libro IV.

828. 829. *Adraſtea*, *Apaeſus*, *Pityea*, cum *Terea* fuerunt in terra Cyzicena et Pariana inde ab Aelepo II. Strab. XII, p. 848. Serius iste tractus Myſiae fuit; sed Troianis temporibus nomine eo nondum designabatur; etſi Myſos poeta memorat 858 ut eos adeo non tam late tum habitasse appareat.

Super *Adraſtea* disputatur eiusque conditore Adraſto, male confuso cum altero Adraſto, Argiuorum rege, qui copias aduersus Thebas duxit, et a quo Adraſtea Nemesis nomen habuisse credita est: de quo v. Strabo XIII, p. 879 C. 880. Steph. Byz., Pausanias, et ex iis Eustath. Adde Schol. Apollonii I, 1116. vbi et fragm. Callimachi.

Apaeſus vel *Paefus*, Παισός, inter Lampſacum et Parium fuit, Strabo XIII, p. 881 B. Steph. Byz. h. v.

Pityeam interpretatur Lampſacum Schol. Apollonii I, 933 laudato hoc versu; at ea olim nominata fuit Πιτύσσα, Strabo p. 881 B. Pityea autem sita fuit inter Parium et Priapum. (Steph. Byz.) in agro Pariano: Strabo XIII, p. 880 C. ἐν τῇ Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς. Eadem et Πιτύη dicta: ut docet Wassenberg. ad h. l.

Terea, Τήρεια, mons et tractus in regione Cyzicena. Videtur ea latere in Strabonis τῆς Πείρης ὄρος, cf. Schoenemann de Geograph. Hom. p. 105.

828. Οἱ δ' Ἀδρήστειαν. Laudat versum Steph. Byz. in Ἀπαισός, et Strabo cum 829. 830. i. ut nunc haec leguntur, lib. XIII, p. 878 B. At Schol. Apollonii I, 1116. οἱ δ' ἄρ' Ἀδρήστειαν. Est hoc quoque in Vrat. a. et Mosc. i. Ven. et praebe. Contra fuera, qui οἱ δὲ ἀδρήστειαν scriberent apud Eustath. Vbi pro Ἀπαισός scri-

ptum est Παισός inf. Δ, 612. et ap. Herod. V, 117. Obseruat hoc idem Strabo p. 881 B. C.

δῆμον Ἀπαισοῦ sc. urbis s. tractus. Adeoque sunt οἱ Ἀπαισηνοί. At Sch. aiunt: regis Praefi. Possit δῆμος quoque ipsa terra esse, vt E, 710 Βοιωτοὶ μάλιστα πίονα δῆμον ἔχοντες. sed simplicissimum est, quod primo loco posui.

830. *Adrastus* ab Agamemnone necatur Z, 37—65. *Amphii* nulla fit alia mentio. Diuersus ab eo esse debuit *Amphius*, Selagi s. etiam ex Paeſo, JI. E, 612. Et se hic videtur quem Schol. A. corrupte memorat Ἐλάτου υἱόν. Quod hic *Amphion* λινοθάρηξ dictus est, declarat eum leuiter armatum fuisse et arcu vsu, non hasta. cf. dicta sup. ad 529. de Aiace.

831. *Merops*, Percote oriundus, vates: cuius filiam *Clitem* (Κλειτήν) Cyzicus heros duxit ap. Apollon. I, 975. vbi Schol. Meropem regem Cyzici eum perhibet.

Περικασίου. sic constanter scriptum; etiam ap. Strabon. XIII, p. 877 A. v. mox ad 835.

ὁς περὶ πάντων ἦδες μαντοσύνας. Longum est Scholium Ven. A. atcedentibus B. L. non περί esse scribendum, sed περὶ, quandoquidem verbum non praecessit, (quod esset ἦδες περί) sed sequitur; et quod iungenda sunt περὶ πάντων, h. e. ὑπὲρ, prae aliis omnibus. Similia videbis in Etymol. in ἀπὸ. Sexcenties haec monitum inculcatur, vt statim ad 839. 877. Γ, 444. E, 325 vbi video, tale Scholion adscriptum iam fuisse ad A, 287. cf. ad A, 258. Erat περὶ in Vrat. b.

832. οὐδὲ οὐς πῦδας. ita recte legitur inde ab Ald. 2. et Rom. Antea in Flor. et Ald. 1. erat οὐδὲ εὐς aduersante metro: quod tamen optimi codd. tenent, Ven. Lips. Eton. Vrat. c. Simile mendum οὐδὲ εὐς obsidebat A, 330. Scilicet ignotum est mature digamma, cum antiquitas fuisset οὐδὲ εὐς. producta autem ultima in ictu et ex insequente s pronuntiato tanquam esset ουδέσσεως. Minus scite Barnes conl. οὐδὲ σφούς. In codd. Vrat. a. b. A. erat οὐδὲ εὐς. Vera notata erant a Bentl.

833. *στείχειν δὲ πόλεμον Φθισήνορα*. Ad h. v. pertinet Apollon. Lex. *στείχειν, πορεύεσθαι*.

Φθισήνορα in multis antiquis scribi testatur Eustath. Non tamen *Φθισήνορα* metro repugnare, monet Clarke; esse enim *Φθίνω* (potius *Φθίω*) *Φθίσω*, productum. cf. Eustath.

τὼ δὲ οἱ οὐ τι παιδέσθην, dinisim. Scribunt alii, *τὼ* Ald. 2. et hinc deducti *οὐ τι* —

835. 836. Versus hos cum seqq. 835—9. laudat et illustrat Strabo XIII, p. 882. 3. et p. 876 D. —

Percote. Practium. Sefus. Abydus. Arisba. Sunt hae urbes sitae ad Hellespontum, ad quem Priami ditionem pertinuisse Strabo docet ex h. l. lib. XIII, p. 877 A. *Percote*, de qua mox dicetur. *Practium* et *Arisba* circa Lampsaenum et Abydum: Strabo XIII, p. 883. Annem. *Πράκτιον* a poeta memorari tradit idem ibid. B. et Schol. A. cum Eustath. Itaque *ἀμφανέμοντο* acceperunt: *circa annem Practium*, ut similis sit ratio, quae fuit versuum 521 et 854, ubi etiam accolentes ad annem memorantur. De *Arisba*, quam Asius regni sedem habuit, v. Steph. Byz. et cf. ad Aen. IX, 264 ubi Arisbam ab Anchise captam Virgilius memorat, nescio an antiqua auctoritate; fuit ea, postea inter urbes Aeolicas numerata: memorata adhuc in Alexandri traiectione in Asiam ap. Arrian. I, 12, 10. una cum Percote et Practio fl. haud dubie enim *προκάσιος ποταμός* eo loco est leg. *Πράκτιος*. Diueria est alia Arisba Lesbi ab Arisba Macaris f. dicta; et altera ab Arisba, Teucri f. appellata. Venit tamen Arisba illa Troadis, quae antiquitus Thracum fuerat, sub nomine coloniae Mitylensaeorum: *Μιτυληναίων ἄποινος*. Ita dicendum est, in antiquam metropolin serius ex Lesbo novos colonos adductos esse.

Iam *Περκώπη* urbs iterum memoratur A. 229 vbi *Περκώπη* vulgatum est in edd. Idque e Steph. Byz. defendit Ernesti, et secundum hunc Brunck. in Apollon. I, 932. cf. Wesseling. ad Herodot. V, 117. Est sane nomen antiquum Percopae obuium apud Xenoph. Hist. Gr.

V, i, 25. Si tamen memineris in Homero paullo ante 832 Μέροπος Περνώσιον scriptum fuisse, et similiter apud Apollon. I, 975 subiici voc. Περνώσιος, poetas non Περνώπην scripsisse probabile sit, sed Περνώτην. etsi et h. l. Περνώπην exhibent Barocc. Vrat. b. Apud Strabon. est Περνώτη in locis memoratis; nisi quod p. 883 A. mutatam scripturam innuit. Eustathius ad Λ, 229, diversas vrbes edit Percoten et Percopen; indocte.

836. Sesti et Abydi mentionem iunctim factam narrant grammatici effectisse aliquando. (Sch. B. ad Catal. mau. i. et Eustath.), ut, controuersia super Sesto orta, Athenienses concederent de Sesto Abydenis.

837. Τῶν κούρ' Ἰφτακίδης ἦρχ' Ἀσίου — Ἀσίου Ἰφτακίδης. — quod alterum cognominem Asium, Hecubae fratrem, memorat poeta. (II, 719) Notauerat haec ex familia Aristarchus πρὸς τὰ Πυλαμμένους, hoc est ad vl. 851 vbi de Pylaemane agendum erat.

Praeparat autem poeta in hīs, quae de hoc Asio, Hyrtaci f. memorat vl. 837. 8. 9. ea, quae inf. Il. M, 110 sq. narranda erant.

838. — propter epanalepsin; seu repetitum Asiā nomen: quandoquidem de eo iterum alio loco dicturus est. Sch. A.

839. αἰθῶνες ποταμοῦ ἀπὸ Σαλλεῖντος — apposita est διπλή, quae ad Zenodotum spectare debuit. Nisi fuit simplex stigma — respectu ad Sallentem fl. de quo ad vl. 659 grammatici monuerant et monent iterum ad h. v. Porro subtiliter agunt de retracto accentu in ἄπο, et exponuntur in Sch. A. Ptolemaei Ascalonitae, Niciae et Aristarchi disidia, sitne ἀπὸ an ἄπο scribendum. In alterum hoc proniores sunt plerique, etiam Herodianus, ut ποταμοῦ ἄπο iuncta habeantur. Conf. ad 831.

Ἰπποὶ αἰθῶνες hic et M, 97 varie a grammaticis exponuntur. Vide primo loco Etymol. h. v. vbi de ferro et aere agitur; esse αἰθῶνα, λαμπρῶν, nemo dubitet. At vbi αἰθῶνες sunt equi, leo, vulpes, incertior est ratio. Verbum αἰθῶ τροπικῶ sensu occurrere non memini; ex

eo *αἰθων* potest ad colorem et ad splendorem referri; (pro colore antiqua esset auctoritas Pindari Ol. XI, 20 ubi *ἡ ἀλώπηξ αἰθων*, *raua vulpes*.) potest etiam ad animum et ingenium reuocari, ut sit animosus, feruidus, impetuosus. Nec tamen ubique in singulis locis definire auserim, quid vnice aut potissimum locum habeat. Possunt itaque h. l. *equi esse rutili, fulgentes*, possunt et *esse calidi, audaces, generosi*; nam nec hoc ratione caret. Ita in Rhese 122 est *αἰθων ἄνθρωπος*. Atque haec semel monuisse sufficiat. *Selleis* fl. nomina multis aliis locis frequentato (v. sup. ad 659) nunc in Hellespontum exire debuit.

840—843. Sequuntur *Pelasgi*, qui Larissam tenebant. *Pelagicae stirpis* populi per loca plurima Asiae et Europae sparsis sedibus habitabant, quippe antiquissimis aetatibus, quibus notum agri ex cultu feraces sedes certas ostendebant. Variis illi nominibus appellati, permixti passim cum Thracibus, mox confusi cum Hellenibus, tandem inter hos delinuerunt. Retinuerunt ex iis nonnulli nomen antiquum stirpis, dictique *Pelasgi*; et multis quidem Europae et Asiae locis, imprimis per littoralem Asiae plagam et insulas. Ita memorantur Pelasgi qui Ioniam, Lesbum, Chium, tenuerunt: (Strabo ex Menecrate XIII, p. 922 B. C.) Infederat pars Troadis tractu; eadem an alia Antandrum occupasse narratur a Conone 41. Insulas Lemnum et Imbram tenebant alii adhuc Herodoti aetate. Fuere igitur ex iis etiam qui nomen stirpis seruarunt, sic qui h. l. memorantur. Iam eorum sedes declaranda est ex urbe *Larissa* quam tenuerunt.

Est tamen non minor dubitatio, quae haec *Larissa* fuerit; inter tot huius nominis urbes; quandoquidem Pelasgi id nomen imprimis frequentarunt novis sedibus appellanda. Stephanus Byz. vnde cum Larissas enumerat. Ex his Strabo XIII, p. 921 C. D. memorat Larissam Troadis subiacentem Illo; aliam sub Tmolo ad Ephesum, aliam circa Cumen Aeolidiae, quae Phrygonis appellata

fuit; hanc ille h. l. memorari censet. Scrupulum tamen iniicit hoc quod video ordinem terrarum, quem poeta in recensu sequitur, hoc non admittere. Substitit ille in terris ad Hellespontum: et post Pelasgos memorat Thraces ad Hellespontum: iam minime sit probabile, interpositum esse locum ex plagis australibus.

Alii apud Strabonem, et cum iis Stephanus Byz. substituerunt *Larissam Troadis*: quae quidem aliqua saltem ex parte melius conueniret; nam propior illa sita est locis antea memoratis. Conuenit cum eo Schol. Apollonii I, 40. Enimvero repugnat ei sententiae locus inf. P, 301 ubi Hippothous Larissaeus hic caeditur τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος. Atqui Larissa Troadis sita fuit in ipso Ilii prospectu καὶ Ἀμαξιτὸν, ἐν ὧν τελευτῶ τῷ Ἰλίου, καὶ ἐγγὺς σφόδρα ἐν διακοσίοις πρὸ σταδίοις. Memoratur ea cum Hamaxito et Colonis inter vrbes Troadis maritimas adhuc a Xenophontē H. Gr. III, 1, 13 et 16. Recte itaque Strabo damnauit illam sententiam. l. c. p. 921.

Si ordinem locorum, quem poeta sequitur, accurate expendimus, cum antea ad Hellespontum ille substituerit, statimque iterum ad Hellespontum redeat, dum Thraces Ἑλλησπόντου memoret *Larissam* et *Pelasgos* credas in iisdem locis esse quaerendos: Nota tamen est nulla eius nominis vrbs, iis in locis, nisi huc reuoces ex Strabone *Larissam* aliquam in Haemo IX, p. 672 B. Memorantur post eos Thraces Cicones, et Thraces Paeones, in Europa, ut paullo post videbimus, post quos poeta redit ad terras boreales Asiae minoris in ora maris Euxini. Suspiciari adeo licet inter *Thraces Europae* consedisse turmas *Pelasgorum*, ex Thessalia profugas, eorumque sedem populari nomine dictam *Larissam*. Atque in Europa iam olim *Pelasgos* hos et *Larissam* quaesuisse nonnullos, ex antiquis Scholiis memorat Eustath. p. 358, l. 5. et Schol. br. Λάρισσα, πόλις Θεσσαλίας. Cogitauit ille de nota illa vrbe ad Peneum, in medio Achiuorum sita. Sane quidem ea iam tum condita esse

debuit, si quidem Acrisiam conditorem habuisse narratur: Schol. Apollonii I, 40. Parum tamen probabile, incolae non cum Achiuis, inter quos habitabant, sed cum Troianis militasse. Sed *alia* inde deducta esse debuit *Larissa*, de qua hic agi videtur. Scholion vetus, est B. et L. etiam in Eustathio obuium. ταύτην οἱ ὑπὸ τῶν Αἰολιδῶν (non, ἀπὸ — Αἰολιδῶν) μεταναστάντες ἔκτισαν, sed obscura sunt reliqua, nec adiectum, quatenam illa Larissa sit. Aeolidae seu Aeoles locis Thessaliae occupatis Pelasgos partim expulerant partim suae ditioni subiecerant; vnde et alia Larissa, haud longe a Sinu Maliaeo Pelasgia est appellata, alias Cremaste dicta.

Sin in Larissa Aeolidis, ad Cumas, persistat sententia, dicendum est, poetam, post eos, qui Troianorum ditioni subiecti erant, cum ad socios procederet, primo loco socios in finibus ab austro memorasse, qui soli in his locis erant, Pelasgos; tum ad reliquos, qui omnes in borealibus locis sedes habebant, processisse.

Quod Pelasgi ἐγχεσίμωροι, hasta utentes (v. sup. ad 692) nominantur, testatur eos grauis armaturae fuisse.

840—843. recitat Strabo XIII, p. 921. et lib. V, p. 338.

841. Λάρισσαν Lips. Vrat. 1. Eton. Vindob. alii prae-fixum habent Schol. B. L. Versus est et ap. Stephan. Byz. h. v. Pro τῶν οἱ est οἱ δέ γε in Vindob. Alteri.

842. Πύλαιος esse scribendum monev Sch. A. et πύλαιος scribi a πύλη. vt Ἑρμῆς πυλαῖος. Pylaeum sibi vindicabant Lesbii, seque sub eo ad Troiam miliaſſe contendebant: Strab. p. 922 C.

843. Λήθοιο recte erat editum in Flor. ed. Vitim. hinc Λέθοιο, quod et Eton. habet, subiit Ald. 1. quod male seruatum per edd. tandem correxit Barnes. Iterum nomen legitur P, 288.

844. Πείροος Ven. Schol. br. A. B. Porphyr. et codd. Cant. Eton. Vrat. tres et A. Mosc. 1. et edd. ante Turnebum, qui ex ed. Rom. adsciuit Πείρωος, quod Eustath.

agnoscit; minus suaue ad auditum; itaque Πείρος re-
vocaui.

844. 5. *Thracæ ad Hellespontum*: Quaeritur, qui illi sint? Primo, quos Hellespontus ἐντὸς ἑέργει, οἱ ἐντὸς τοῦ Ἑλληνπόντου ὄντες, (h. e. Hellesponti accolæ) esse possunt et Europæ et Asiae; cum tamen Cicones et Pæones subiiciantur, qui Europæ sunt, Thræces Europæ fuisse probabilius fit. Iisdem accensentur Thræces ad Maroneam habitantes; adeoque et ad Ismarum Od. I, 197. Pîros quoque ab Aëno venerat Δ, 520. quo ipso omnis dubitatio tollitur. Etiam præter hos alii Thræces memorantur ex Europa, qui sub Iphidamante Troianis auxilium tulerunt: Δ, 221 — 230. erat is Antenor^{III} f. in Thracia a Cisseo, a quo materno nutritus. Congressus is cum Agamemnone caeditur ibid. 240. Alii Thræcas adduxit Rhesus: quos e Lydia venisse Schol. A. B. tradunt; alii a Strymone haud dubie verius. Fuerunt ad eo hi a Rhese ducti Thræces ἐκτὸς τοῦ Ἑλληνπόντου, vt observant Schol. B. et L. ex Porphyrio scilicet: nam ad λύσιν prouocant; et adscriptum nomen in Cod. Leid.

Acamas Thrax, Eufori f. cuius speciem Mars adsciuerat E, 462. inf. Z, 8. vbi ab Aiace caeditur. Eius sororem, Aeneten, Aeneus duxit, et ex ea Cyzicum heroem suscepit: Sch. Apoll. I, 948. At Cliten edit Cōnon 41. Alius Acamas inter Troianos memoratur, qui Promachum Boeotum percutit Z, 476. ipse a Menone caeditur II, 342 sq. Videtur is esse Asii filius M, 140 memoratus. Pîros Imbrasi f. ab Aëno Thraciæ ad Hebrī ostia aduenerat; Diorem caedit Δ, 520. ipse a Thoante sternitur ibid. 528.

845. Hellespontus ἀγάρροος dicitur e natura freti, propter reciprocos maris Aegæi et Ponti Euxini meatus; qua de re Wood monuit.

846. 7. *Cicones* ducit Euphemus, Troezeni f. Ceæ nepos. Cicones, e Thracica stirpe, supra Maroneam et Ismarum habitauerunt. Eorum reliquiae adhuc ab Herodoto inter Hebrum et Lissum memoratae sunt; v. Gate

terer de Herodoti et Thucyd. *Thracia Contm.* II. p. 80. Paeonum ἀποίκους fuisse tradunt Schol. br. ad 848.

848—850. Ultra Cicones paullo longius versus austrum *Paeones* habitarunt, Thracica gens: Herodot. V. pr. etsi ibid. c. 13 Τεύρων ἐκ Τροίας ἔποικοι dicti forte quod ante traiectum in Europam loca circa Troadem infederant. Belli Troiani temporibus tenuerunt loca ad Axium fl. circa Amydonem: sitne quod e Paeonibus hi soli Troianis auxilio venerunt; sitne quod hae antiquiores fuere Paeonum sedes, e quibus progressi late loca Thraciae occuparunt; nam Herodoti aeno fuit Paeonia Axiana et alia Strymonis: qua de re docte disputantem vide *Gatterer. Comm. III.* p. 1 sq. p. 28 sq. 64 sq. Memorantur autem ex Paeonibus praeter *Pyraechmen*, quem a Patroclo caesum videbimus Π, 287. *Asteropaeus*, Pelegonis f. Axii et Periboeae nepos: Φ, 140 sqq. ab Achille necatus vl. 173 sq. Idem inter promachos numeratus M, 102. P, 217. utroque loco cum Glauco, 351. 352. eiusque thorax pro praemio propositus ab Achille in ludis funebribus Patrocli: Ψ, 560. 808. et *Apisaon*, Hippasi f. P, 348 sq. Videntur quoque diuersi generis *Paeones* ab Homero memorari: alii sagittarii, alii hasta pugnantes: de quibus mox dicam. Conf. de Paeonibus Strab. VII, p. 497. 504. 511. Ad Axium sita esse debuit *Amydon*: ibid. p. 509 A. At *Axii* fl. natura diuersa ab notatione huius loci: vt statim videbimus.

848. Cum praeter *Pyraechmen*, vt modo dictum est, inf. II. Φ, 140 seq. alius Paeonum dux, *Asteropaeus*, memoretur, fuere male feriatii homines, qui huic versui alium subiicerent: Πηλεγόνοσ 9^α υἱὸς περιδέξιοσ Ἀστεροπαῖοσ. ap. Eustath. p. 1228, 31. et in Schol. Townl. ad Φ, 140. Cum tamen is post recensum demum ad Troiam venisse narretur ibidem, Φ, 115. bonus Barnes alium versum procudit ad supplendum defectum: Ὅτισιν ἀντίων πολέμω· οὐδ' ἤλυθε πρῶτοσ. ἀγαυότοξοσ duplici modo interpretantur veteres, et *curuis arcubus* aut *arcus genere utentem* aut *de iaculo amantato*: vide

ur tamen hic vocis usus, ut ἀγκύλη *amentum* sit, senioris aevi esse. Grauius monitum mihi est, quod poeta sui oblitus esse videtur; quos enim Paeones h. l. ἀγκυλάρους, et K, 428 *sagittarios* appellat, eosdem *hasta pugnantes* exhibet Π, 287. Πάονας ἱπποκραυστάς, et Φ, 155 δολιχογχεάς. Neque succedit, si dicas, alteros Pyraechmen, alteros Asteropaeum adduxisse: nam Pyraechmeq; utriusque generis copias ducit Π, 287. et h. l. cf. ad Π, 287.

849. Ἀβυδάων nonnulli ap. Eustath. permutatione sollenni τοῦ β et μ. Additur tamen ex Strabone: ὅτι ἡ παρ' Ὀμήρου Ἀμυδῶν Ἀβυδῶν ὑστερον ἐκλήθη, κατεσκάφη ἐξ. Habuit ergo Eustath. pleniorē Strabonem; nostris exemplaribus ea pars libri VII deficit. Aliter tamen Steph. Byz. voc. Ἀβυδῶν — ὡς Στράβων. Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδάωνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ρέοντος. Agnoscit quoque Suidas Ἀβυδῶν. Iterum hic versus legitur inf. Π, 288. Editum quoque vulgo et scriptum erat Ἀξίου quod bene correxit Barn. Ἀξιοῦ o regulis grammaticis. Aberratum erat similiter in Thucyd. II, 99. l. 90. εὐρυρέοντος vna voce nonnulli ap. Eustath. et passim codd. vt Eton.

850. Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπιιδναται αἶψ. Et Diples rationem scholia non addunt; forte notata est epaphora: cf. ad v. 838. Molestum est Scholion interiisse, et ad h. l. et pariter ad alterum Φ, 158 Ἀξιοῦ, ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. nam lectio variat: αἶψν editum erat inde a pr. Flor. tum Turnebus o Romana intulit αἶψ, vnde αἶψ fecit Steph. Codd. non minus variant: αἶψν habent Ven. et ap. Barn. Oxon. Cant. ap. Bentl. M. C. Eton. Lips. tres Vrat. et A. Mosc. 1. cum Epitome Strabonis p. 509 B. Vtramque lectionem αἶψ et αἶψν norat quoque Eustath. Est alia veterum observatio, eaque grauior, quod h. l. Ἄξιος amnis dicitur esse *limpidissimus*, cum constet eum esse *turbidum*; repugnat adeo: Ἄξιος ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιιδναται αἶψ, (h. e. ἐπιβέσι) siquidem sensus est: *cuius aqua pulcherrima diffunditur supra terram*, h. e. cuius aqua omnium est pulcherri-

ma. Subiicit Eustathius duplicem esse scripturam *αἴη* et *αἴαν*, acceptamque vocem a nonnullis de fonte, *Aea* dicto, ad Amydonem urbem, cuius limpidissima aqua in Axium se infert: *πηγή δὲ πλησίον Ἀμυδῶνος Ἀἴα καλουμένη; καθάρωτατον ὕδωρ ἐκιδιδύσκει εἰς τὸν Ἀξιόν, ὅς, ἐκ πολλῶν πληρούμενος ποταμῶν, θολερὸς ῥέει.* Fluxit hinc pars Schol. br. ad h. v. Pergit Eustath. e Strabone ibidem: *Φαύλη οὖν, Φησι, ἡ Φερομένη γραφή, Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται Αἴῃ. ὡς δηλαδὴ, οὐ τοῦ Ἀξίου ἐπικίδνάντος τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ ἀλλ' ἀνάκαλιν.* (legisse Strabonem necesse est Αἴῃ). Pergebat Strabo monere, nec commodum sensum exire, si *αἴη* de terra acciperetur, ita videretur velle *ἐμβαλεῖν παντελῶς τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔπους τὴν τοιαύτην λέξιν.* (Bentl. totum versum damnabat; attamen, nisi in antiquissimis codicibus lectus fuisset, de eo disputari non potuisset.) Haec apud Eustath. At in Epitome Strabonis (ed. Alm. p. 509 B.) aliud subiicitur: quod fuere qui versum ita mutarent: *Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται Αἴῃς. cui miscetur pulcherrima aqua fontis Acae.* additis his: *οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῆς γῆς τῇ ὅψει κίδνεται, ἀλλὰ τῆς γῆς τῷ Ἀξίῳ.* haec corrupta: lege *οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῇ ὅψει τῆς Αἴῃς ὕδατι (vel τῇ Αἴῃ) ἐπικίδνεται, ἀλλὰ τῆς Αἴῃς (sc. τὸ ὕδωρ) τῷ Ἀξίῳ.* *Aea in amnem Axium defertur.* Repetuntur nonnulla ex his ab Eustathi et Schol. B. inf. ad Φ, 158. Manet itaque ambiguum et incertum, quae antiqua ac vera lectio fuerit. Si vero fons fuit Aea, cuius aquae in Axium ferebantur: lectio vera fuisse videtur: *Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται Ἀἴᾳ. cui pulcherrimam aquam admiscei Aea.* Talem fontem et amnem Paeoniae esse potuisse nemo neget, cum pluribus locis illud nomen habitum fuerit. Homerum sequutus erat Antimachus in Thebaide. Steph. Byz. in Αἴᾳ. *ἐστὶν Αἴα καὶ Μακεδονίας πηγή, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι.* Sin inficiari malis talem fontem fuisse, et *αἴαν* contendas esse terram: tum *Axii pulcherrimam aquam fuisse* verba arguunt; et dicendum est, aut Axium solum

aquam suam mutasse, aut poetam falsam famam accepisse. Quod altero loco Φ, 158 versus iteratur, non magni putabo esse momenti; nam multo maior de illo versu ab alia manu inserto suspicio oritur.

851. — quod hic est *Pylaemenes* ille de quo veteres tam multa disputarunt, ait Sch. Scilicet, quod ille Π. Ε. 576 caesus, Ν. 643 tamen iterum pugnat. Vide ad ea loca. Alius *Pylaemenes* memoratur e Maeonibus paullo post 865. — Versus 851. 852 laudat Strabo XII, p. 819 A. et 852 iterum lib. V, p. 325 A.

Πυλαίμενεος λάσιον κῆρ. reddunt grammatici πυκνόν, συνετόν. In his Hesych. in λάσιον κῆρ. apud quem λανόν κῆρ ex vitio natum notat Bentl. Quid ni tamen pro viro forti dictum accipias? Sic et de Patroclo J. Π. 554.

852. εἰς Ἑνετῆς legerat Zenodotus, quod et Strabo docet XII, p. 819 A. ut vrbs *Amisus* intelligeretur, quam olim *Heneten* dictam esse Hecataeus auctor fuerat, Demetrio Scepsio teste, memorat quaque urbem Schol. Apollonii II, 357 ubi Ἑνετῆας Πέλας memoratur, qui alias Lydus: ἀπὸ Ἑνέτης πόλεως Πιὰφλαγόνων. adscripto loco Homérico, in quo tamen Ἑνετῶν recitatur apud Strabonem p. 830 C. At Strabo servat vulgatam lib. V, p. 325 A. et Stephanus in Ἑνετοί. cum Schol. Apollonii II, 357. Asperat vocem *Vrat*, a. et est haec vulgata scriptio.

At primo loco quaeri debebat a grammaticis, quae nam esset verborum iunctura, et, quonam εἰς Ἑνετῶν spectet? Estne *Pylaemenes ex Henetis*? (Πυλαίμενεος λάσιον κῆρ εἰς Ἑνετῶν) an ἡγεῖτο εἰς Ἑνετῶν? adduxit ex *Henetis*. Constituuntne *Paphlagonες* populum, cuius pars et Φύλον sunt *Heneti*? an *Heneti* sunt *genus*, et eius *gens Paphlagonες*? Constituendi haec necessitas erat tanto magis, quod tam diuersa ac fabulosa de *Henetis* tradita erant, partim per Cyclicos, partim, quod diserte ait Polyb. II, 17, 6. per tragicos; et quod paullo post Troiana tempora defecerant *Heneti* istis in oris. Ait quoque Strabo XII, p. 819 A. quaeri de *Henetis*, cum nul-

li Heneti in Paphlagonia reperiantur; alios dicere pagum esse in littore, haud longe ab Amasii; alios, esse gentem Cappadociae conterminam, quae Cimmeriorum expeditioni interfuerit; in eo tamen convenire, quod inter Paphlagonem eminuerunt Heneti, e quibus Pylaemenes erat; unde et copiae eius maxime ex Henetis erant collectae. Est adeo iunctura verborum in Homero ita instituenda: Παφλαγόνων, ἔξ Ἑνετῶν. In Vindob. Alteri est καὶ Ἑνετῶν. non male; ex interpolatione tamen.

Credidi Heneti post Troiana tempora, amisso duce, in Thraciam, et hinc in Italiam, et quidem in intima sinus Adriatici immigrasse; assumpto, ex nonnullorum narratione, socio migrationis Antenore. cf. Strabo V, p. 325. unde Illyrii annumerati sunt, et sub iis latuerunt, iam Herodoti aetate: Ἰλλυριῶν Ἑνετῶν. lib. I, 195. v. Exc. VII, ad lib. I. Aeneidis.

Henetos e Leucosyris profectos Trojanis auxilio venisse, inde cum Thracibus auctos in Adriae sinu confedissee; at alios, qui expeditioni non interfuerant, Cappadoces esse factos, Maeandrius tradiderat; nec alienum se ab ea sententia ostendit Strabo XII, p. 830 B. Leucosyros tum ad Anisum habitasse. Eisdem fuisse, qui erant Caucones, narrat Schol. Apollonii II, 357.

853. 854. 855. Recenset has vrbes Strabo XII, p. 820 B. et addit: ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῷ Παφλαγονικῷ διακόσμῳ, h. recensu, vt solent grammatici alias catalogi partes appellare, v. c. τὸν Τρωϊκὸν διάκοσμον, ex v. 476 huius libri. ὡς τοὺς ἡγεμόνας διακόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Spectant autem loca, quae a poeta laudantur, ad occidentalem Paphlagoniae partem. Eadem recenset Apollon. II, 942. 943. vbi cf. Schol.

Cytorns quidem mons et vrbs Paphlagonum; haec quidem posthaec nauale Sinopensium; mons buxorum copia nobilis, etiam apud poetas. v. Strabo XII, p. 820 B. Ad Sesamum urbem Parthenius fl. in Pontum Euxinum exit: cf. Schol. Apollonii II, 936. Vtrique vrbs apud Stephan. Byz. memoratur. Fuit iisdem in locis Crenna,

cum *Erythia*; tum *Asgialus* littoralis. plaga circa Caxambin promont. cum pagis: v. Strabo ibid. p. 820 B. C. τὸ et ἡ et ὁ Κότωρος dictum v. Eustath. cf. Wassenb. Verba καὶ Σ. A. laudantur et illustrantur a Schol. Apollonii II, 943.

854. Versus laudatur ibid. a Sch. Apollonii.

κατὰ δῶματ' ἔνασον. tanquam variam lectionem recitat Eustath. ad Il. γ, p. 1210, 48. at est ea sumpta ex interpolatione Callisthenis, quam vide ad v. 855.

Parthenius fluuius amoenissimus. apud Apollon. II, 938 sq. itaque dictus Dianae gratius esse, ut illa in eo se lauaret: adde III, 875 et Strab. XII, p. 818 C. Stephan. Byz. h. v. Quinto VI, 465 sq. dicitur fluere ἤντ' ἔλαιον.

855. Κρωμῶν τ', Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Vrat. b. Κρωῶν fine τ'. et αἰγιαλοὺς pro var. lect. Barnes. Sed versum, ut est, recitat Strabo XII, p. 820 C. monetque simul, scribi a notulis Κρωῶν Κρωβιάλόν τε. Eadem Eustath. memorat; at Stephan. Byz. in Κρωβιάλός, et in Αἰγιαλός, ubi diuersitatem attigit, Κρωβιάλόν τε scribit. Suspicor lectionem illatam esse ex Apollonii viii. II, 943 ubi Argonautae praeternavigantes Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξένοντ' Ἐρυθίνους, Κρωβιάλον Κρωῶν τε καὶ ὑψήντα Κότωρον. Ἐνθάδε δ' αὖτε Κάρχαβιν — γνώμψαντες παρὰ πούλῳν ἔπειτ' ἤλαυνον ἔρετμοῖς αἰγιαλὸν — Schol. ad e. l. ad Strabonem prouocat. *Cobialus* ap. Valer. Fl. V, 103 legitur: ubi v. Notas.

ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. *Erythini* colles dicti a rubro soli colore, ut Schol. Apollonii II, 943 tradit. Strabonis aetate XII, p. 820 C. Erythrimi appellabantur. At in Homero est vicus per incolas declaratus. Hemistichium nostrum Apollonio tribuit Steph. Byz.

E quatuor illis pagis (κατοικίας Strabo appellat) *Sesamo*, *Cyboro*, *Cromna* ac *Tieo*; *Amastris* aliquando fuit conflata, ita ut vnum corpus, vnam ciuitatem, constituerent; *Sesamus* vero pro arce *Amastridis* fuit habitata. Strab. ibid. p. 820 B. *Amastrin* itaque non magis, quam *Heracleam* et *Sinopen* nominare poeta potuit in his lo-

cis, quia tum nondum erant conditae (ibid. D.) *Cremnam* eandem cum *Atnastride* prodit *Stephanus Byz.* non satis accurate.

Restat quod 852 in *Henetorum* terra muli, feri seu siluestres solum natale habuerunt: ὅθεν ἡμιόνων γένος ἡγορεῖται. Nec vero illi primi mulos educasse putandi sunt, ut grammatici tradunt; verum habuit ea regio feros equos et asinos, feros, onagros; unde facile praestantius genus mulorum et mularum provenire potuit. Videndus de his *Plinius* VIII, 44. f. 69 extr. add. f. 83 pr. Cogitabat *Koeppen* de *Tschigilai* ex *Gmelino* et *Pallas*, notis. Pro mulalibus *Henetis* sequioribus temporibus equae *Henetae* nobiles fuere, quibus *Leo* notatus est. vicisse *Olymp.* LXXXV. Castigatus itaque, *Euripides* est anachronismi commissi quod *Phaedrae* tribuit verba εἰς γενόμαν ἐν οἷς πατρίοις κίλους Ἐνέτας βαμαζομένα. *Hippol.* 231. vbi v. *Schöl.* et *Eustath.* ad h. l.

Post hunc versum 855. narrante *Strabone* XII, p. 817 B. *Callisthenes*, quem res *Troianas* attigisse scimus, (v. *Excerpt.* I ad *Aen.* II.) receperat in poetae recensum locorum (εἰς τὸν διάνομον) duo alios versus:

Καύκωνας αὐτ' ἦγε Παλυκλέας πρὸς αἰμύμων,

Οἱ περὶ Παρθένον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναον.

retracto versu 854 post 855. Repetit haec ex *Strabone* *Eustath.* ad h. l. et ad *Jl.* T, p. 1210 notatque var. lect. vides *Ἀμειβος* pro *αἰμύμων*, et κατὰ pro κλυτὰ. Quaeritas, quid ad hanc interpolationem homines adduxerit? existimo hoc, quod *Caucones* memorantur inter *Troianorum* socios inf. K, 429. et T, 329. Videbantur itaque illi in Recensu quoque memorandi esse. Habitarunt autem illi inde a *Mariandynis* usque ad *Parthenium* fl. oram maritimam, fuitque eorum urbs *Tieum* vel *Tium*. Nulla eorum vestigia supererant *Strabonis* aetate: lib. XII, p. 819 C. Attingit hos *Caucones* idem lib. VIII, p. 531 A. B. (vbi legendum τότε τῶν K. — καὶ —) fuerunt enim alii *Caucones* in *Elide*, qui memorati sunt *Od.* I, 366. et a *Callimacho* in *Iou.* 39.

856. — quod et alius "Οδιος est, sc. praeco Il. I, 170. At is, qui Alizones ducit caeditur ab Agamemnone E, 39. ubi in Schol. plura. "Οδιος scriptum in Ven. et Scholiis, quae etiam cf. ad E, 39. sicque excusum in Strabone qui versum utrumque recitat XII, p. 826 C. et versum 857. p. 829 C. Scriptum quoque in multis ὁ Δίος sique ed. Ald. 1. et al. ortum ex litteris distractis. Est et *Epistrophus* alius, Boeotorum dux B, 517. et alius Lyrnessius, Eueni f. B, 695.

Ἀλιζώνων. Ἀλιζώνων Vrat. b. Ἀλιζώνων et Ἀλιζώνων promiscue exaratum videas; etsi Grammatici ad E, 39 aspirate scribere iubent. *Halizones* eosdem habendos esse, qui *Chalybes* dicti, serius *Chaldaei*, docet Strabo, (l. c. p. 826 C. quem et Eustath. ante oculos habuit) seu quod Ἀλύβη facta est ex *Chalybe*, seu quod *Alybes* fuere prius, qui *Chalybes* postea dicti. Quae ibi sequuntur οὐ γὰρ νῦν etc. ita constituenda puto: εἰ γὰρ νῦν δυνατὸν γέγονεν ἐκ Χαλύβων Χαλδαίους λεχθῆναι, πότερον οὐκ ἐνῆν, ἀντὶ Χαλύβων Ἀλυβας; (sc. λεχθῆναι. saltem πρότερον οὐκ ἐνῆν — per interrogationem est legendum.) cuius generis mutationes nominum plures eo loco memorat.

Ex eodem Strabone discimus, multis modis olim hunc locum tentatum esse, quoniam nomen populi aliunde ignorabatur. οἱ μὲν, inquit, μεταγράφουσιν Ἀλιζώνων, οἱ δ' Ἀμαζώνων ποιοῦσι. (saltem hoc scriptum aut pronuntiatum fuit Ἀμαζώνων.) At Eustath. qui Strabonem exscripsit, p. 363 legerat Ὀλιζώνων, οἱ δ' Ἀλαζώνων τὸ δ', ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀόλης. Scilicet fuere, qui Halizonas Scythas supra Borysthenem memorarent; nulla idonea auctoritate, et a Troia nimium quantum remotos. Ephorus Amazonas amplexus erat, quae prope Cumen consedisse narrantur, dictae incurrisse aliquando ea loca.

Contra haec Strabo recte disputat: nullam Alybem istis in locis esse, nec satis longe (τηλόθεν a Troia) ab-

esse, nec argenti metalla reperiri. His occurrerat Ephorus sic, vt refingeret:

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅτ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Memorable exemplum critices veterum in Homero, cum mutarent temere ea, quae ignota essent! atqui non magis Alope, quam Alybe, his in locis, vnquam extiterat. Accellerant Ephoro ii qui (vt p. 828 C. ex Demetrio Stephio intelligitur) Amazones inter Ephesium, Magnesium et Prienen apud Pygella habitasse dixerant. Horum sunt, non Ephoti verba, quae repetit Steph. Byz. in Ἀλίζωνες et in Ἀλόπη vbi etiam exhibitum Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅτ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί, et emendatius Eustath. p. 363 extr. Forte hinc minus accurate repetitum est Schoënon Ven. A. et Sch. br. ad Jl. E, 39. de Halizonum populo: ἄλλοι δὲ εἶπον αὐτὸ ἐν εἶναι τῶν περὶ τὴν Καρικὴν θάλασσαν οἰκούντων Περσῶν. Alii Halizonas supra Pallenem constituerant: de quibus memorauerat Strabo in lib. VII. parte deperditā, vbi de Macedonia egerat. Memorat porro Strabo Demetrium Scepsium probantem antiquiorum scriptorum sententias, et si et ipsas inter se dissonas et cum scripturae mutatione coniunctas: Hecataei quidem Milesii, qui ἐν γῆς περιόδῳ Alaziam urbem in terra Mygdonum ad Propontidem memorauerat; tum Menecratis Elaitae, qui Xenocratis et ipse auditor fuit; is ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ περιόδῳ Hallizonos in montibus supra Myrleam (Bithyniae, dictam quoque Apameam haud longe a Prusa) degentes ediderat; et Pulaephati, qui tantum longius ab his recedebat; nam Ἀμάζωνας ille ἐν τῇ Ἀλόπῃ, νῦν δὲ ἐν Ζελεΐᾳ habitantes edixerat. Atqui ex his nihil conficitur, cum et diuersa inter se sint, et veterem scripturam mutant, nec argentum fodinae in his locis memoratae sint, nec, quomodo inde a Myrleatide palude profecti possint dici τηλόθι ad Ilium profecti esse appareat. Videtur Scepsius porro impugnasse sententiam eorum, qui Chalybes intellexerant ab Homero designatos; ipse procliuior in eam opinionem, vt Alaziam haud

longe a Scepsi, in ipso Troadis solo, sitam intelligeret: (p. 829 B. cf. 900 A.) inepte utique. Verum Chalybes etiam Apollodorus admittere noluerat ἐν τῷ Τρωϊκῷ διακόσμῳ h. in parte libri περὶ νεῶν. non enim auxilio venisse Troianis copias ex terris ultra Halyn sitis: quae sane erat petitio principii quam nos vocamus. Scilicet ille statuerat, nullas Troianis auxiliares copias fuisse nisi ex peninsula Asiae, h. e. ea parte quae intra Sinopen et Ilium finitur: v. Strabo XIV, p. 995 sq. videtur idem Ἀλυσῶνας ad Halyn habitantes constituisse, p. 829 C. et sic scribendum XIV, p. 998 C. At Strabo manet in hoc, et suam sententiam alibi firmat, *Halizones* esse *Chalybes* vt XIV, p. 997 B. et quidem circa Pharnaciam habitantes p. 995 B. etsi illud forte non recte neget, fuisse quoque Chalybes ἐν τῷ Ἄλυσ, nam repugnat Ephori auctoritas p. 996. (ubi ex eius verbis exciderunt Χάλυβας) et Herodoti I, 28. Tandem et Arriani (etsi in Periplo Ponti Euxini haec verba non habeantur) auctoritatem videmus memoratam in Eustathio p. 363 extr. qui Bithynos esse ait Halizonas, mari tanquam undique cinctos (ἁλίζωνας) a boreā et oriente ab Euxino ponto, ab occidente Propontide et Bosporo, et a meridie sinu Astaceno, reperiri in his locis vestigia argenti fodinarum. Versum 857 ut nunc legitur, recitat Steph. Byz. in Ἀλύβη. Fuisse tamen quoque lectum, ex emendatione scilicet, ἐξ Ἀλύβων, ἐκ Χαλύβων — ἐκ Χαλύβης, ἐξ Ἀλόβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀόλης, ex supra commemoratis patet. cf. Eustath. ad h. l. ἐκ Θαλύβης addit Barnes. ex Seldeno et MS. Barocco Alyben lacum Ponti esse ex Hellanico memorat Stephan. Byz. in Ἀλύβη. Scholia autem ad h. l. br. Amst. Ven. sunt corrupta. Ἀλίζωνες δὲ ἔθνος Πόντου (τῶν Πυφλαγδωνων ait Schol. Ven. B. ad E, 39. διὰ τὸ ὑπερῶσθαι τῇ ἁλί) αἰοῖ δὲ οὗτοι Βοιωτοί, (hoc iam Barnes. emendavit B. Junoi) οὗς τινες Οἰνοπὰς φασιν. οἱ δὲ ἔθνος Ἀἷα. in Sch. Ven. est οἱ δὲ ἔθνος Ἀσιακῶν. Legendum est Θρακῶν. Quod firmatum videbis e Sch. Ven. A. et Sch. br. ad E, 39. Apollonii Lex. aut mansum est, aut interpolatum in

h. v. Ἀλύβη. πόλις Τρωάδας. τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης. Sequitur Ἀλόπη. Nulla tamen in eo alia nomina locorum ex toto Catalogo apposita sunt. Vides quam docte multa sint disputata, vix cum vlla ad poetam utilitate, at non sine fructu ad litteraturam Homericam.

857. Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέ-
θλη pro γέννησις. h. e. ὅπου κάλλιστος ἀργυρος γεννᾶται,
Sch. br. seu γίνεται. unde magnus est argenti proven-
tus, bene ab Ernestio redditur; modo non de mercatu
accipias. De *Alyba*, s. de terra *Chalybum*, iam dictum
est ad v. sup. Memorabile est *Chalybum metalla* olim
argento fecunda, postea defecisse, et serius ferri proven-
tu celeberrima fuisse; iam Xenophontis tempore de ex-
ped. Cypri lib. V, 5, pr.

858.—861. *Myfi* h. l. Asiae sunt, etsi *Myfos* Euro-
pae ad Istrum non ignorasse videtur poeta: v. J. N, 5.
Strabo VII, p. 453. Erant autem *Myfi* stirpe Thracica
orti. cf. Strabo XII, p. 856 sq. p. 816 C. Fines *Mybiae*
Homericis temporibus ita constituendi esse videntur, vt
ab ostiis Aesepi fl. ad Olympum montem pertingerent:
cf. ibid. p. 847 A. B. versus septentrionem autem vsque
ad lacum Ascanium procederent. cf. mox ad 862. Alia
est *Mybia* serius dicta, in Adramyttena regione de qua
v. Strabo p. 912 B. 863 C. Habitarunt quoque *Myfi*
sparsi per Lydiam: v. ibid. p. 931 B. C. 932 C.

858. (Σ) quod *Chromis* hic alio loco *Chromius* est
(P, 218. Φόρκυν τε Χρόμιόν τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν. ad
quem locum vide). *Ennomus* caesus est in pugna ad
Scamandrum; etsi illo loco J. Φ, in ea pugna non me-
moratur. Alius est *Ennomus*, qui ab Ulyssae caeditur Δ,
422. *Chromius* quoque alius censendus est a Teucro
caesus Θ, 275. alius e Lyciis ab Ulyssae caesus E, 677.
alius Priami filius caesus a Diomedea E, 160. Notavi hos,
ne turbas faciant nomina. Fuit praeter istos *Chromius*
inter Achiuorum dnces Δ, 295. At *Myforum* dux iterum
memoratur P, 218. 494. 534.

859. ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μελαιναν. νή-
tiosum hoc ἐρύσσατο nunc ubique scribitur, cum alibi,
vbi ita scribi debebat, occurrat fere ἐρύσατο. Schol. br.
οὐκ ἐξέφυγε τὸν θάνατον. ἐφυλάξατο. Eadem Eustath. qui
addit: ἀπὸ τοῦ ἐρύω, τὸ φυλάσσω, ἢ πωλύω. ἐξ οὗ καὶ
ἔρυμα, καὶ ἐρυμνὸν, καὶ ἐρύκα. Scilicet haec non sunt
ab ἐρύω, τραχο, φέρω, in quo est media brevis, sed a
ῥύω, ῥύω, ῥύομαι, syllaba longa, nam est h. l. ὀλφε-
ρω, caueo. v. Excursi IV ad. A, 141.

οἰωνοῖσι, διὰ τῶν οἰωνῶν.

860. 861. — ἀθροῦνται, γῆρα πατὰ τὴν παραποτα-
μίαν μάχην (Jl. Φ.) Ennomus non memoratur inter cae-
sos ab Achille; solere autem poetam ducum neces di-
stincte notare. Sch. A. parum critice. Conf. ad 874. 5.

ὅτι περ Τρῳᾶς κερᾶζε. Ad h. v. refert Bentl. He-
sychii κέρᾶζε, τρεθεῖ. et emendat κερᾶζε, ἐπόρθει. Apol-
lon. Lex. διέφθιρς — Ἐν ποταμῷ. Eundem mireris alitis
praesire in prava etymologia ἀπὸ κερᾶτων cum manife-
stum sit vocem ductam esse ἀπὸ τοῦ κείρειν, tondere et
vastare. cf. Eustath.

862. 863. Phorcys, Phaenopis f. ab Aiace caeditur
Jl. P, 312. vbi est. Phorcym vitumque recte. cf. ad P,
218. Ascanius censetur inter fortissimos in acie Troia-
norum. N, 792. Duxerunt illi Phrygæ; quaeritur, e qua
Phrygiae parte? Scholiastae et Eustath. aiunt, e minore
Phrygia; nam maiorem ad Sangarium esse sitam. de quo
v. Jl. II, 717. 8. 9. cf. Γ, 186. Verum poeta ipse rem
definiit: τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, nisi valde ἀνώρως et impro-
prie eum loquutum esse dixeris. cf. Strabo p. 828. C.
Scilicet est lacus Ascanius et regio circa eum in Bithy-
nia; ad eum pertingebat ab vna parte Mysia; altera pars
regionis ad Phrygiam spectabat. Phrygiacam itaque Asca-
niam, quia τῆλ' addit, designare videtur poeta. cf. Stra-
bo XII, p. 847 B. C. Ad alteram Ascaniam, quae My-
siae fuit, circa Nicaeam, referendus esse videtur locus
Jl. N, 792. 798. v. Strabo XIV, p. 999. C. D. 849 B.
Partem igitur Bithyniae serius dictae tenuerant prisca ae-

tate hinc Myfi, illinc Phryges; quos omnino permixtis finibus habitasse constat.

τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης. Ascaniam ad lacum Ascanium esse modo vidimus. Ascaniam Troadis minus accurate dixit Steph. Byz. h. v. Aliam Ascaniam in Berecynthum sedibus, Phrygiae gentis, quae mature ex hominum memoria sublata est teste Strabone XII, extr. in Europa a laeua Ponti Euxini, ediderat Xanthus Lydius: eam in h. l. intulerat Apollodorus περὶ νεῶν (v. Fragm. p. 1118.) recte obiurgatus a Strabone XIV. p. 999.

862. (ξ) quod of νεώτεροι Troiam et Phrygiam confundunt; Phrygas enim poetam distinguere, Aeschylum vero confundere: scil. cum Troianis, et eius exemplo alios vulgo poetas. Eadem in ceteris Scholiis et Eustathio leguntur. Versum recitat Stephanus in Ἀσκανίᾳ. vbi cf. Holsten. Φόρυγος ultima longa: cf. Schol. ad P, 218.

863. ξ — apposita est stigmae quae apponi debebat versui 862 μέμασαν δ' ὑπαινέει μάχεσθαι soluta oratio: pro μεμαῶτας μάχεσθαι. — ὑσμίνη multi libri, indocte.

864. 5. 6. Μήρσιν αὖ — Recitantur versus a Strabone XIII, p. 929. Homero sunt Μήρονες, qui aliis Μαίονες: notante Strab. XIII, p. 928 B. Μηρόνες XIV, p. 996 B. Μήρονες in Herodoto? add. Eustath. Habiti Maeones ab aliis diuersi a Lydis; ab aliis pro iisdem: hoc verius, iudice Strabone p. 928 B. Et sic tradidit Herodotus lib. VII, 74.

Μεσθίλης et Antiphus duces; filii Talaemenis. Est enim Τελαϊμένης in ed. Rom. Eustath. Vrat. a. b. Mosc. r. et Veneto. Alludit Τελαϊμένης in binis codd. Vindob. Fuit scilicet Τελαϊμένης pro Τελαμένης. Eius locum occupauerat Pylaemenes, notus ex sup. 851. et aliis locis, qui erat dux Paphlagonum. — Μέσθρης legerant olim nonnulli ap. Eustath. nomen iterum legitur inter principes Sociorum P, 216. — Antiphus discernendus ab aliis huius nominis, maxime ab duce inter Achiues sup. 676 qui copias ex insulis duxerat; et a Priami filio Δ, 489. 490.

τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη. *Lacus Gygaens*, iterum T, 391. 2. memoratus, in regione Sardia, XL stadiis a Sardibus, etiam Herodoto memoratus I, 93. serius *Coloe* dictus: unde *Venus Coloena*, cuius templum ad eum lacum fuit, v. Strabo XIII, p. 929. et *Chandler Itiner. Asiae* c. 78. qui lacum vidit, cum sepulcris regum Lydiae haud procul a lacu sitis.

Quod *lacus Gygaeus* dicitur Talaemenis filios genuisse, ex antiquo sermone petatum est, e quo tot mythi profecti sunt, pro iis, qui ad eum lacum nati et educati sunt. Argutantur etiam in hoc grammatici, (etiam Eustath.) nec expediunt,

Scholion vetus memorabile seruauit Eustathius; γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καὶ, ὅτι ἡ Μασσαλιωνική ἀνδοσιν ἀντὶ τοῦ „Γυγαίῃ Λίμνη“ γυγαίως εἶχεν. Quid hoc sit, non assequor. Voluitne narrare scriptum esse Γυγαίῃ? Fuisse γυγαίῳ, ipsi iam magno natu? editio autem Euripidea (pergit idem Eustath. ἢ κατ' Εὐριπίδην, de qua aliunde nihil constat, nisi quod Suidas in Εὐριπίδης, sed dubitanter, alicuius hoc nomine ἀνδοσιν Ὀμηρικὴν memorat. Versum institutum Strabo XIII, p. 929 C. quoque adscriptit, sed, Euripideam lectionem eam esse, non meminit) post v. 866 οἱ καὶ Μήνοας ἦγον, alium versum subiicit:

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόντι ὕδης ἐν πτόνι δῆμῳ.

quem versum iam supra post 783. vbi de Arimis, a nonnullis insertum vidimus in hunc modum deflexum: Χωρῶ ἐνὶ δρυόεντι, ὕδης ἐν πτόνι δῆμῳ, repetitum ex Jl. T, 385 vbi Iphition memoratur sub Tmolo in vico Hyda natus; idem dictus erat vll. 399—2 natus Γυγαίῃ ἐπὶ Λίμνη, quo loco pater praedia habebat ad Hyllum et Hermum fluuios.

In Schol. A. τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη, casu recto, praeditur esse Aristarchea lectio: ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις. At Chaeris et Diodorus cum aliis sequibribus (σύν τισι καὶ ἡμᾶς ait Schol. non καὶ, pro iis Eustath. qui haec repetit, habet αἱ σχολιασταί) scripserant Λίμνη.

vt Gygaea, Gygis filia, seu nympa, eum peperisse dicatur λίμνη, ἐπὶ λίμνῃ. quod durum esset, omisso ἐπὶ. Aijunt quoque grammatici apud Eustath. versum excidisse, qui matris nomen enuntiaret.

867—875. *Cares* dicuntur βαρβαρόφωνοι, *barbare loquentes*; quod non vno modo accipi potest. Possunt esse aspere et incomte loquentes, quod omnino inculto sermone utebantur; sermone diuerso ab Achinorum, vel Troianorum sermone, vel eodem, sed corrupto; vel quod graecum sermonem, quem adoptauerant, aspere et corrupte referebant, cum pronuntiando tum soloece loquendo. Ad alterum hoc prior est Strabo XIV, p. 977. 978. Ita verò epitheton est ab Homericis temporibus petiitum, non a Troianis: quibus nondum Cares permixti erant cum Graecis. Schol. B. L. Leid. narrant, Cares e Creta profectos (adeo Cares aliquando inter eos fuere, qui Cretam infederant) graecum sermonem corripisse: ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. Estne hoc a κρητάω, in Creticam linguam conuerto? apud Eustath. p. 367 extr. est ἡχρήτωσαν, deprauarunt.

Quicquid est, Homerus vocis usum norat, βάρβαρος φωνή, quod ea est *aspera*, *agrestis*, aut simili notione. Non autem *populos barbaros*, βαρβάρους, norat, *nullo vitae cultu politos*. Multo minus *barbaros collectivae*, τοὺς βαρβάρους. opp. τοῖς Ἕλλησι. Recte adeo Apollodorum, qui censuerat per contemptum, conuicio communi, peculiariter dictos esse Cares barbaros refellit Strabo l. c. non enim barbaros appellat, sed *barbare loquentes*. Sic κρηκὴν Μοῦσαν recte dixerant τὴν βάρβαρον καὶ ἀσαφῆ. grammatici ap. Suidam h. v.

In Apollonii Lex. est glossa: ἀκριτόφωνοι, βαρβαρόφωνοι. συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων γλῶσσα. repetita ab Hesychio. Est docta super illo loco nota Tollii quaerentis, vnde glossa illa nata sit. In poeta κρητοφώνων lectum fuisse parum probabile est: etiam quod hiatus sic relinquitur, quem Homerus refugit. Tenendum

igitur alterum, in Apollonio glossam locum vocis primariae casu occupasse.

Omnino autem, quocunque sensu dictum putabimus voc. βαρβαρόφωνοι, non magis hoc *Caribus* solis proprium esse potuit, quam *Lelegibus et Pelasgis*, cum quibus communi stirpe orti illi erant: cf. Strabo XIV, p. 976. adeoque etiam communem sermonem; nisi forte dialectum asperiozem. Simili modo *Sinties ἀγριόφωνοι*, Od. Θ, 294. vix illi soli inter Thraces. *Lydi, Mysi et Cares* inter se cognati populi fuere: Strabo p. 974 A. quo vetus fama spectavit de tribus fratribus, Care, Myso et Lydo. ap. Herodot. I, 171. Ibidem narrabant Cretes, Cares primo insulas tenuisse et Minoi paruisse; cum ipsi Cares, et recte puto, contenderent, antiquiores se sedes in continenti Asiae habuisse.

Troicis temporibus Cares tenebant *Miletum* et loca vicina, eiecti postea ab Ionibus. Testatur quoque Phercydes ap. Strabon. XIV, p. 938. Inde Caria ab austro Maeandri fines habuit. Fuit illa subiugata primo a Croeso (Herodot. I, 28.) tum a Persis. (ibid. I, 171.)

867. — quod Thucydides, qui barbarorum nomen recentius esse dixit, hinc refellitur; Sch. A. Repetierunt hoc alii. v. Strabo VIII, p. 568. XIV, pr. p. 976 sq. Atqui non refellitur Thucydides; non magis enim collectio nomine barbaros dixit Homerus, quam Hellenas. v. Thucyd. I, 3.

Verseum 867 habet Strabo XIV, p. 976 C. vbi μάσθλης est: quod eorum, (v. Etymol. et Hesych.) et hinc hominem mollem significat apud Aristoph. Nub. 448. Equ. 269. vbi v. Schol. verum error memoriae esse videtur ex Μέσθλης 864. Ναύστης quoque lectum fuisse, ex Eustathio discimus; at Νάστης agnoscit Hesych.

868. Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον. Vocis Φθειρῶν varia est scriptura: Φθειρῶν et Φθιρῶν, hoc alterum est in Ven. Vrat. b. vno Vindob. sicque editum inde ab Ald. i. vsque ad Turnebum: qui ex Romana alterum reposuit. Steph. Byz. Φθίρα (τὰ Φθίρα puto) ὄρος Καρίας. οἱ κα-

τοιχοῦντες Φθίρας. Prouocat ad eum Eustath. p. 368 vbi est Φθίρ, ὅρος Καρίας, non recte, puto. Pergit ille: αἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὅρος Καρίας περὶ Μιλήτων πολλὰς ἔχον πίτυς ὧν τὰ ἐξανθήματα (et fructus, strobili,) οὕτω καλεῖται ὡς ὁμοία Φθειρσίν. Idem paullo post Herodianum narrat Φθίρ defendere tanquam verius. Ceteri grammatici plerumque Φθειρας exhibent, aut scriptio in iis variat, aut nullum ab iis notatur discrimen. Nec enim opus est, vt loca Apollonii, Hesychii et Etymologi adscribam. Interea videtur probabilius esse, minus notum Φθίρας abiisse in vulgatus Φθειρας, et altera ex parte melius discerni Φθίρας, pinus, ab altero, Φθειρας, qui pediculi sunt.

De monte ipso non dubitatur, in Caria apud Miletum; Latmum eundem esse Hecataeus ap. Strab. XIV, p. 942 C. censuerat; alii montem Grium pro eo habuerant, Latmo ex aduerso situm. Conuenit quoque in hoc, a pinuum frequentia montem nomen habuisse; etsi fuere qui a Phthire s. Phthirone, Endymionis s. nomen ducerent. Schol. br. A. B. L. Leid. Amst. Hesych. Etymol. Schol. Lycophr. 1383. sed videndus primo loco Apollon. Lex.

ὅρος ἀπριτόφυλλον. πολύφυλλον, quod iam Apollon. h. v. apponit. cf. ad 796.

869. Μαϊάνδρου τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Ergo per promontorii iuga sparsis sedibus habitauerunt Careres. Versu hoc vsos esse Milesios in controuersia super Mycale narrant veteres: ap. Eustath. ad h. l. et Schol. B. ad Catal. nau. 1. De Mycale v. Strab. XIV, p. 945 C. et Eustath.

871. ζ (propter epanaphoram nominum puto).

872. ζ quod haec ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων ad Amphimachum spectant; at Simonides (in deperditis) ad Nasten retulerat. Idem Simonides χρυσᾷ ὅπλα ei tribuerat; at in Homero est χρυσοῦς κόσμος: quippe cum puella eum comparat. Barbaros autem ornamentis ex auro vsos, apparet quoque ex Il. B, 52 Πλοχμοί θ' αἱ χρυσῇ καὶ ἑρ-

γύρω ἐσφάκωντο. Dio Or. II, p. 89. ed. Reisk. laudat
vll. 872—875. Priorem repetit quoque Clemens Alex.
Paedag. II, 12. p. 244. vbi est πόλεμον κλέν et κούρη
μητή.

873. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσα λυγρόν ὄλεθρον. ἐπήρκε-
σε. ἐβοήθησε Hesych. h. l. respiciens, et Schol. Scilicet
grammaticae explendum: ἐπαρκεῖν *sufficere, parum esse*
τινὶ ἐπὶ τι. πρὸς τι.

Ad 874. 875. Appicti obeli — nec tamen in Schol.
ea de re monetur. Scilicet damnati fuere versus; male
quidem; quod in ipsa pugna ad Scamandrum Amphima-
chus non memoratur. Vti nec Eanomus, de quo ad v.
860. 861. vidimus. Alius Amphimachus erat inter Epeos
sup. 620.

875. χρυσὸν δ' Ἀ. verba recitat Themist. Or. XV.
p. 197. satis commodo loco.

876. Sarpedonis genus non appofuit; vt ad alium
locum ornandum illud seruaret. Sic Schol. B. L. Scilli-
cet ad Jl. Z, 198. 199.

877. Si Schol. A. B. L. recte allequor, Aristarchus
scripserat ἄπο, nam proprio attemperari praepositionem
ait; contrarium, vt ἀπὸ esset, statuerat Ptolemaeus. At
Apollonius ἄπο tuitus est; v. Syntax. IV, 2. vide ad vl.
831. 839. 346) si res tanti esse videbitur. Variant quo-
que libri edd. et scripti.

De *Lyciis* teneatur pauca eaque parum explore,
quae forte sic constituere licet, vt Homeri *lux* affunda-
tur. Videntur Lyciam aliquando tenuisse *Solyimi*, quibus
ademerunt terrarum partem aduenae ex Creta, *Ter-
miliae* dicti, sub Sarpedone, Minois filio; hactenus *Lycios*
genus e Creta ducere lib. I, 173 Herodotus dicere po-
tuit. Cum iis habitauerunt *Cares* et *Leleges*, Pelasgici
generis. Adnenerunt exteri e *Graecia*, in quibus *Bel-
lerophon*, Corintho, a Sisypho oriundus, adeoque ex
Aeolidis; ab eo *Sarpedon* genus duxit: Jl. Z, 152 sqq.
Bellerophon, vt et filius *Isander*, cum *Solyimis* bella-
runt: Z, 184. 204. qui ad montes confugere coacti

erant: unde *montes Solymorum* Od. E, 283. in quibus Caballenses memorantur; Strabo p. 935 A. B. Pisidiae attributos Solymos passim videas in Steph. Byz. Schol. Pind. Ol. XIII, 129. quia Lyciae fines olim latius patuerunt, et Pisidiae partem, maxime littoralem, complexae sunt; ita et Lycia Ciliciam, et ipsam latiore, attingeret. Inter aduenas aiunt fuisse *Lycum*, Pandionis f. Atheniensem, a quo Lycia dicta, quae tum Termilurum erat, et *Milyas* audiebat, latiore forte sensu, quam serius geographico. Nomen primo Minyas fuisse, creditur, a Minoe, cuius frater Sarpedon ille antiquior erat. Manserant Lycii, post Troiana tempora, sui iuris, etiam sub Lydis, (Herodot. I, 28) mox autem iugum Persarum subire sunt coacti, victi ab Harpago ibid. 171. Haec colligas ex Herod. I, 173. qui loc. class. est, cum Strab. XII, p. 858 B. C. 935 A. B. 983 A. B. e quo sua repetiit Eust. h. l. et ad Z, 184. Paul. I, 19, p. 44 f. Diod. V, 79, VII, 3. p. 529.

Τηλεόθεν ἐκ Λ. Volunt grammatici opponi hanc Lyciam alteri in Troade, cui Pandarus imperauit: verum de hac falsa ops opinari supra indicavi ad 824 sq.

Ceterum in hoc recensu non memorantur, qui tamen inter Trojanorum copias et socios aliis locis recensentur: *Leleges*; Il. K, 429. qui ad sinum Adramyteum habitauerunt, aduersi Lesbo: v. Strabo XIII, p. 902 B. C. 908. 909. etiam ante p. 875. 876. circa Pedasum ad Satnioentem Il. Φ, 89. ubi *Altes* iis imperasse dicitur, add. Z, 35. et Lyrnessum (vt colligas Il. T, 92. 96.) et in aliis locis subter Scopii et circa Assum; Strabo p. 908 A. B. Vrbes alias, quae sub Trojanorum ditione erant, videbis enumeratas lib. XIII, p. 875 sqq.

Etiam per reliqua loca passos fuisse veque ad Phocaeam, Chium et Samum; antequam ab Ionibus agris priuarentur, ex Pherecyde docet Strabo XIV, p. 938 A. 940 B. 948 B. nam de iis qui in Europam transiere, nunc non quaerimus; de his v. eund. VII, p. 495. nec bene eos memorant interpretes vt Sch. br. ad T, 96.

Victi ab Achille in Cariam discesserunt et loca circa Halicarnassum tenuerunt, vbi octo vrbes, in his Pedasa, incoluerunt, permixti cum Caribus; vnde et his annumerati fuere: ibid. p. 909 B. C. Supererant adhuc Strabonis aetate in multis non modo Cariae sed etiam Ioniae locis sepulcra aliaque vestigia Lelegum. ibid. D. et lib. VII, p. 495 B.

Subiacebant Lelegibus *Cilices* ab austro: ibid. 903 B. C. quorum pars fuit sub *Eetione*, qui *Theben*, altera pars sub *Mynete*, qui *Lyrnessum* tenebant: in regione Adramyttena: ibid. p. 910 A. et 858. 875. Eos postea ex his locis eiectos in Pamphyliam discessisse narraunt veteres, vbi in Arimorum loca successerunt. cf. p. 983 C. adeoque posthaec Syris, vt probabile fit, expulsi Ciliciam a se constituerunt. cf. ibid. p. 995 A. Pessimè Homerica ad Ciliciam hanc serius dictam transulere seniores, vt et Curtius III, 4 Lyrnessum et Theben memorat. Causa, cur Leleges et Cilices in recensu non apponantur, probabilis est, quod iam antea, vrribus ab Achille vastatis, ita afflicti fuerant, vt pauci superessent, qui sub Hectore habebantur: cf. Strab. XIII, p. 920. 1.

Caucones inter Troianorum socios memorati inf. K, 429. et T, 329. quorum nomen mature defecit. Strabo VII, p. 496 A. qui lib. VIII, p. 531 A. Paphlagonibus eos accenseri ait. cf. ad 852. Multis passim locis illi olim habitauerunt; etiam in Triphylia Elidis et locis finitimis: ad quos spectat locus Odyss. I, 366. Sunt hi Caucones Pylai ap. Herodot. I, 147. Omissi illi in *Ἰωνόων*, vnde nonnulli duo versus inferuerant de iis post v. 855. ad quem loc. vide Obsl.

Tandem *Cetei* sub *Eurypylo* Telephi f. memorantur Od. A, 520 vno loco; ita vt obscura de iis sit quaestio; videntur tamen ad Caicum sedes habuisse: cf. Strab. XIII, p. 915 C. 921 B. 996 B.

EXCURSVS AD LIBRVM II

EXCURSVS I

ad B, 101—9.

De Agamemnonis sceptro, regno ac successione, de imperii finibus, et de Argis.

101—109. Prodit ad dicendum, aut potius surgit et stat suo loco dicturus Agamemnon. In oratore, qui ad dicendum surgit, conspicua erat, quam manu tenebat, *hasta* s. *sceptrum*. Hoc videtur adduxisse poetam, ut *Agamemnonis sceptrum* tot versibus insigniret. Erat autem illa hasta admodum memorabilis vel propter antiquam originem, qua ad Iouem ipsum illa referebatur, tum quod hereditarium Pelopiae gentis cimelium erat: Creditum illud serius seruari apud Chaeronenses Boeotiae, qui diuino illud honore coluerunt; exportatum forte, ut aiebant, in Phocidem ab Electra, Agamemnonis filia: v. Pauf. IX, 40. Ceterum a Ioue sceptrum Mercurio datum esse, tanquam *κήρυκι θεῶν*, nihil habet quod mireris: verum quid Mercurium induxerat, ut Pelopi sceptrum daret? Mireris hoc multo magis, cum is Pelopi propter Myrtilli ex se nati caedem tantopere irasceretur? Sch. Lipsi. haec habet: *Ἐρμού γάρ Φησιν, αὐτὸν (Pelopem) καὶ Κάλυπτος*. Haec aliunde nota non sunt; § *διὰ τὸν κύνα*. Canis in his mythis nulla est memoratio; sed *arietis aurei*, quo immissa sunt odia inter fratres Thyesten et Atreum. Itaque legendum *διὰ τὸν ἄρνα* et erat ille Mercurii munus seu potius dolus: v. Schol. Eurip.

Or. 998. 9. Sed interposita haec est Scholii pars ab alia manu. Nam antiquior grammaticus pergit monere: esse adeo recentiorum figmenta de Oenomaos et arietis aureo. Vbi paullo ante recte monebatur: ignorare Homerum amores Ius, et quae de Argo narrantur, et ad v. 107. ignorare eum odia inter Atreum et Thyestem. Verum omnino hic fabulas nullas respicere putandus est Homerus; sed in regnum successisse Pelopem, huic Atreum, Atreo Thyestem, Thyestae Agamemnonem declarare more loquendi antiquo: Iupiter per Mercurium mittit h. e. tradit sceptrum Pelopi.

Ἐν Διὶ reges esse et imperia, toties ait poeta; nunc copiose declarat, quomodo a Ioue sceptrum traditum per successionem ad Agamemnonem peruenerit: estque adeo hic locus memorabilis moris eloquendi antiquissimi. Est autem ex Homero successio in regnum Pelopidarum sic constituenda, ut Pelopem Atreus, hunc frater Thyestes exceperit; debebat huic succedere filius Aegisthus; sed rediit regnum ad Atrei f. Agamemnonem. Conuenit in potioribus Thucyd. I, 9.

Ἀργεὶ παντὶ δούλους Agamemnon. Quam late *Argos*, quatenus in Agamemnonis ditione fuit, pateat, pendendum est infra ex vll. 569 sqq. Veteres de tota Peloponneso acceperunt; et in his, ut Etymol. Hesych. et ad eum laudatos taceam, Apollon. Lex. h. v. cum Strab. VIII, p. 568. p. 571 A. cuius longa est de hoc disputatio. Atqui ipsa vrbs, Argos, Diomedis parebat. Videtur adeo dicendum esse, *Ἀργος* antiquiore loquendi usu, regnum Argium, quale inde a Persidis et ante Persidas, fuit, declarasse, adeoque magnam Peloponnesi partem, inque hac Mycenae, Tirynthem, nomen illud complexum esse; inde factum, ut etiam hoc tempore, etsi Argos istas vrbes non amplius sub imperio haberet, nomen tamen, *τὸ Ἀργος* et *οἱ Ἀργεῖοι*, *Argiui*, ad ista regna aliasque vrbes spectaret, latiusque adeo omnes, qui cum Agamemnone erant, designaret; iidem erant *Ἀχαιοί*, *Achui*, nam ex Achaeorum stirpe Argiui erant; etsi et

Iones et Aeoles, etiam Diores, ex Pelasgica stirpe orti, in copiis ad Troiam ductis fuere. Sic et *Danai* commune nomen factum: cf. Strab. VIII, p. 570 C. Ita tandem quodammodo, cum Strabone, (VIII, p. 570, 1.) Apollo-
nio Lex. Hesychio, Etymol. et aliis pronuntiari potest, *Argos pro tota Peloponneso* dictum esse apud Home-
rum; cum saltem potior eius pars Argiuis aliquando pa-
ruisset, et ab Achaeis, qui Argos tenebant, incoleretur.
Nec tamen, si accurate loquimur, recte aut pro nomi-
ne antiquo Peloponnesi, aut pro nomine geographico est
habendum Ἄργος. Quam diuersis modis dicatur Ἄργος,
docebunt loca sqq. I, 141 *αἰ δὲ ναὶ Ἄργος Ἰωάνης* Ἀ-
χαιῶν, est Agamemnonis ditio, in qua Mycenae erant.
In T, 115 Iuno profecta est Ἄργος Ἀχαιῶν, ad ma-
turandum partum vxoris Stheneli; potest ibi vrbs esse,
Mycenis tamen regnavit Sthenelus, dicendumque adeo,
esse regionem in qua Mycenae fuere. I, 246 *Φθίῳ δὲ
ἐν Τρῳίῃ ἐνὸς Ἄργος ἰκροβότου* est indefinite dictum,
ab Ulyssae, pro sedibus Achiuorum omnino. Sic O, 372
Nestor Argos commemorat, cum ipse Pylum teneret, ἐν
Ἄργει Z, 456 vbi Thessaliae fontes memorantur. Ita in-
definite positum accipi quoque potest pro ea quam nos
Graeciam omnino appellamus, nullo certo respectu limi-
tum: vt modo I, 246 vidimus, et O, 372, et alibi. Se-
cundum haec excusanda est tragicorum licentia, qui Ar-
gos urbem commemorant, vbi Mycenae erant memoran-
dae, v. c. Euripides in Oreste pr.

Tandem de *insulis* quaeritur: Schol. Ven. B. et Eu-
stath. docent alios putasse, fuisse vicos Argolidis *Nesos*
dictos, alios de copiis Rhodo, Creta, Aegina et ceteris
ad Troiam sub eius principatu ductis accepisse. Ita ve-
ro etiam Ἄργος latius de toto exercitu, cuius dux sum-
mus erat Agamemnon, intelligendum erit: vt quando
ille μέγα πλῆθος Ἀργείων ἀπαρτεῖν dicitur. Possis de in-
sulis finis Argolici cogitare; verum sunt illae paucae et
exiguae; et ipse Homerus ait eum classe prae ceteris nu-
merosa valuisse atque etiam Arcadibus naues praeuisse

inf. 620. vnde apparet plures insulas sub eius disione fuisse, etsi, quae illae fuerint, ignoratur. Ad hunc quoque modum Thucydides iudicat: lib. I, 9.

EXCVRSVS II

ad B, 718.

de Ν ἐφελυσσικῶ.

Non iam de iis quaeritur, quae omnino de litterula hac adiecta tradita sint aut tradi possint, verum de vsu eius vero ac certo in Homericis. Vsum eius maxime per grammaticos increbuisse, satis constat, ita ut in senioribus scriptoribus et in codicibus nullo cum iudicio, nulla certa regula, Ν addatur, etiam ante consonam, vel omittatur.

Codicum omnino fides et vsus in his est nullus; nam etiam optimi, in ipso Homero, ita variant, ut satis appareat, librariorum nihil certi habuisse, quod sequerentur; itaque nec digna haec habui, in quibus enotandis operam perderem. Ernesti quidem MStum Lips. certam legem sequi putabat; at MSti fidem eleuant ipsa ea exempla quae adscripsit. Nec aliud iudicium de Veneto, Leidensi, Townleiano alioque codice ferri posse, docet ipsa variationis vsus; etsi mirus interdum omnium codicum consensus est in Ν modo adiectum modo omissum, plerumque male et contra evidentem rationem; paucis in locis recte ut B, 671 ἀγς τρεῖς, non ἀγςυ esse scribendum, et 756 ἥρως Πάδραος, non ἥρωςυ scilicet ante duplicem consonam. Neque aliter rem se habere vidi in grammaticis, ut in Lexico Apollonii.

Cum neque in his neque in grammaticis vlla certa fides sit, varietas et inconstantia vsus in Homero me admonuit, ut regulas circumspicerem, quibus me ipsam regerem in admittendo vel omittendo illo Ν; non quasi rem ipsam satis grauem, de qua quaereretur, esse iudicasset, sed, quia molestum est in omni re, certum rerum iudicium si videas tibi haud adesse.

Primò itaque loco de diuersis τοῦ Νῦ vñbus quærendum esse vidi, et tum demum constitui posse, quid in Homero sequendum sit. Interponendi autem τοῦ Νῦ rationes esse possunt plures: primo, vt euitetur hiatus, ante vocalem seu in medio versu: vt, τόξ' ὤμοισιν ἔχων, seu in fine versus vocali sequente in alterius versus capite; vt αἶδι· παραψεν — ἡρώων. tum vero, ad syllabam breuem, in s vel i exeuntem, producendam, positione illata: ἐὺδείσεν δ'· δ γέρων. et στήθεσσι· λασίοισι. Idque fieri potest aut in caesura, vt in exemplis iisdem, quod nunc ita regnat, vt etiam in vitio habeatur, si Νῦ in similibus locis aut exciderit aut defuerit, *) aut extra caesuram et in thesi: vt A, 450 τοῖσιν δὲ Χρύσης. 459 Τόσσι· δ'· ἔκμενον οὔρον — Δ, 181 σὺν κένησιν νηυσίν. **)

Occurrit quidem et alius vsus τοῦ Νῦ extra syllabae producendae necessitatem, et in locis, in quibus syllaba sua iam natura producta est; vt, cum scribitur: Φαίης κεν ζήκοτον. Aut, quod saepe fit in versus fine: ἄλγε' ἔθηκεν Πολλὰς δ' — Atqui vltima iam per se pro longa habetur. Hunc quidem usum prorsus esse reiiciendum in aperto est. Quaerendum adeo est tantum de ceteris.

Vt Νῦ interponatur hiatus cauendi causa, iustissima opinio videtur esse ratio. Quid enim auribus molestius esse potest, quam binas vocales excipientes se nulla interiecta consonat? Itaque, vt ceterae linguae, graeca quoque lingua non vno modo auribus consulit, imprimis per elisiones, tum per Νῦ interiectum. Cum Ionum aures constet fuisse mollissimas, probabile fit, eos ab prisca inde aetate inuenio hoc vsos esse. Atqui

*) V. c. eius generis loca multa in Orphicis corrigit Schrader in Emendat. praef. Barnes vero etiam gloriatur passim, omnibus in locis se illud Νῦ inseruisse.

**) Excutiat, qui volet, plura loca, A, 66. B, 786. Δ, 97. 270. 289. E, 870. 887. 510. Z, 143. H, 259. 547. Θ, 433. I, 593. K, 170. 518. Λ, 134. O, 197. P, 705. Σ, 123.

Herodotei libri et Hippocratis docent, quod vix expectes, illud Νῦ omnino ab iis abesse. *)

Quae cum ita se habeant: putes forte iure te statuere, multo minus ab antiquiore poeta vsum τοῦ Νῦ expectari posse; eumque adeo debere omnino ab Homericis carminibus exulare, si antiqua facies iis restituenda sit; adeoque recte scribi v. c. Α, 67. 68 οἱ δ' ὥστ', ἀμυτῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Ὅγμον ἐλαύνωσι, ἀνδρὸς μακάρος κατ' ἄρουραν. Neque est quod reponas, nisi forte hoc, Νῦ illud non quidem scribi; in recitatione tamen et elocutione interponi solitum, ita vt οἱ ἀνάγκη pronuntiaretur οἷσιν ἀνάγκη, etsi scriptum hoc non esset; quemadmodum in litteris geminandis idem euenisse constat; vt produceretur syllaba duplicata consona pronuntiando non scribendo: vt in τὸν δὲ κατ' ὅσσε Ἑλλάβε πορφύρεος θάνατος scriptum est ἐλαβε. οἷον δ' οὐκ ἔρεξε, vbi nunc ἔρεξε. Hoc enim nisi statuas; repugnat in relinquendo concursu duarum vocalium diligens observatio summi studii, quod Homerus adhibuit in euitando hiatus: ita vt omnino nullus occurrat, qui tolli nequeat legitimis modis. Supererat vnum hiatus genus, cui medela nulla erat, quod tamen et ipsum sublatum obseruato vsu τοῦ digamma millenis in locis videbimus. Herodoteus igitur Ionismus, vt in multis aliis, ita in omissione τοῦ Νῦ, est diuersus ab Homero; quod alio loco diligentius declaratum dabo. Valde enim haec inter se variant; non occurrunt in Homero similia Herodoteis οὐκ ἤμιστα. κατῆμενοι. ἀπιέντες. ἐπεξῆς et al.

Restat alterum genus, quo producitur syllaba brevis in fine ante consonam, dum consona Νῦ breui istius syllabae adnectitur. Quod cum fiat aut in syllaba quae arsin habet seu in caesura, aut in syllaba, quae ictum non

*) Etsi et in his, maxime in prioribus libris, incuria multa reliquit, vt statim in Herodoti pr. τὰ δὲ βαρβάρουσιν ἀποδεχθέντες. pro — σι. et mox οἰκίονσιν αὐτίκα et μακρῆσιν ἐπιθέσθαι.

habet, sed in thesi est: in priore genere inutilis prorsus est paragoge illa τοῦ Νῦ. Nam syllaba illa ipso tono producitur: ἐν νηυσὶ κέεται — quorsum adicias Νῦ: ἐν νηυσὶν κέεται? Non male itaque viri docti, quos Wolfius iam sequutus est, eiecerunt Νῦ in hisce locis. Facere idem iussit nuper Wakefield ad Eurip. Herc. fur. 22. sicque alii; idque et ipse sequutus sum. Ernestius primo incertus haerebat; mox vidit melius Νῦ in his abesse; at in altero genere difficilior est iudicium: sic B, 786 Τρωσὶ δ' ἄγγελος ἦλθε, necessario videtur requiri Τρωσὶν δ' ἄ. A, 315 ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ — etsi hic τὸ ν duplicari poterat pronuntiatione. Et forte a similibus locis progressus usus τοῦ Νῦ omnino inualuit.

Veniunt in hunc censum voces nonnullae in ε exeuntes, quae et — εν pronuntiantur: vt πρόσθε et πρόσθεν, vt N, 157 Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχε — possit et πρόσθε se hic tueri, at Γ, 317 recte: Ὀκπότερος δὲ πρόσθεν ἀφείη — ἐντοσθε et ἐντοσθεν, νέρθε et νέρθε, ὅπισθεν et ὅπισθε. sic alia. Porro ὕμμι et ὕμμιν, ex ὕμεσιν. neque alio loco habeo τὸ ἐγὼν quod ante vocalem subiici solet, καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόν δε — manifeste ex interpolatione; nam fuit ἐγὼ φοικονδε.

Attamen etiam in his ipsis non vbique regulae parere licet. Quod vix expectes, in ipsa caesura sunt innumera exempla, quae vetare videntur morem resctandi τὸ Νῦ per se inutile ad syllabam producendam: Scilicet aurium iudicium, nostrum utique; nam an veterum Graecorum γνησίων idem iudicium fuerit, quis asseuerare auit? suadet saepe in his contrariam viam. Sic in particulis cum ipsa voce in eandem vocalem exeuntibus A, 333 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, Φώνησέν τε. Si scribas Φώνησέ τε, ingratum erit ad aures. K, 374 δ' δ' ἄρ' ἔσση τάρβησέν τε. 502 πόλιν ἔλκ' ἄρα — A, 139 ὁ δὲ κεν κεχολώσεται —

Sin est syllaba in thesi, multo minus aequo animo feras Νῦ sublatum. Sic, quod toties occurrit, τοῖσιν δὲ — et A, 498 εὔρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην — Γ, 348 οὐδ' ἔρ-

ῥῆξεν χαλκὸν — K, 518 ὤρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον, no-
lis admittere ὤρσε δὲ Θρ. Habet hoc ipsum-mf. Lipsi. et
addit Ernesti, bene! velim audire, quo iure? nisi dixe-
ris, tum pronuntiatum esse ὁ geminato, ὠρσεδδς Θρ.
Multa huius generis occurrunt; quorum magnam partem
et similia alia videbis a viro doctissimo Hermanno colle-
cta de Metris Gr. p. 70 sq. quae ad negligentiam pris-
corum poetarum cum ipso forte referas, etsi sunt in iis
plura, quae aliam rationem, quo se tueantur, habent.
Nam multa sunt quae digamma excipit, vt γαῖαν οὐδ' ἐλ-
λον, πρὶν Ἴλιον ἐξαλαπάξει X, 17. fuit πρὶν φίλιον. et εὖ
μὲν τόξον οἶδα fuit σοῖδα et al.

Quid tandem de iis locis pronuntiabimus, in quibus
illud εν in fine vocis ipso tono producitur ante vocalem:
Γ, 35 ἀψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρός τέ μιν εἴλε παρειάς.
Quam durum esset, — σε ω — spondei loca efferri!

Secundum haec concedendum esse videtur: Home-
rum etsi Ionem aliud aurium iudicium sequutum esse,
quam Herodotum, et hiatus evitasse interposito N. Non
ignotum hoc isti aetati fuisse colligo etiam ex his: Non
respuit Homerus ἦν. ἔην. Atqui hoc natum ex ἦον, ἦες,
ἦε, et ἦεν. Sic in ἦσκειν laudat Etymol. Jl. Γ, 388 ἦ-
σκειν εἴρια καλὰ — ductum ab ἦσκεον, ἦσκεες, ἦσκες et
ἦσκεεν; ἦσκειν. Est Jl. X, 349 εἰκοσινήριτ' ἄποινα, vbi ν
interpositum esse post εἰκοσι apertum est, observant quo-
que Schol.

IN LIBRVM III. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Ex Metaphrasi graeca Iliados liber III. pro specimine excusus extat in Villoisoni Prolegom. ad Apollonii Lexicon, et inde recusum ex parte a Th. Burgess. in Initiis Homericis. Cognoui vsu, esse eam recentissimi auctoris, nec vsum eius vidi esse vllum ad criticam, exiguum ad verba interpretanda.

1. αὐτάρ. Nunc ad h. v. grammatici, et ex iis Etymol. disputant de αὐτάρ, quod saepius iam, primo A, 51 occurrerat: Scribi vulgo αὐτάρ exemplo Callimachi; esse tamen vere αὐταρ. (est sane ex αὐτ' ἄρα. etsi grammatici ex ἄταρ factum volunt.) Vis particulae est eadem, quae τοῦ δέ. vt iam Apollon. h. v. κοσμεῖσθαι esse poetae quod τάσσεσθαι feriore vsu, obseruant Schol.

ἑκαστοι. siue pro ἐκάτεροι, Troiani et Achiini; vt I, 180 δειδύλλων ἐς ἑκαστον. siue singuli, secundum suam quisque tribum ac populum. Schol. br. B. L. Scilicet iungendum ἑκαστοι ἅμα σὺν ἡγεμόσι. ἢ πληθὺς μετὰ τῶν ἡγεμόνων, ait Eust.

2. Versum Strabo recitat XI, p. 860. vbi docet Τρωῆας vniuerse, etiam sociis adiunctis, dici. De clamore Troium cf. ad Il. N, 41. et Apollon. in ἄβρομοι.

κλαγγῇ, σὺν κλαγγῇ, μετὰ κλαγγῆς. auctor de Hom. poesi §. 10 τῶν ἀσυντάκτως Φερομένων καμμιγεῖς Φωνὰς hoc versu declaratas ait. τ' post κλαγγῇ passim excidit, vt in Eton. Townl. Mosc. 1. ὄρνιθες fws Benl. sed v. inf. ad 196. De notissima hac anastrophe, quam Iona

propriam esse volunt, v. Koen. ad Corinth. p. 210. γ' ὡς interpolate Mosc. 3.

3. ἤντε pro ὡς, ὡς, καθάπαρ, vulgo accipitur. Ita vero multo impeditior est structura, vt suspicari ad eo possis, non ab eodem ingenio profecta esse omnia; sed accessisse vl. 3. tum 4—7. Videtur sane alter τοῦ ἤντε significatus, ὅς accommodatior esse. *Troiani incedunt cum clamore, vt alites, quando gruum clangor oritur in aere.* pro vulgari: ὡς ὄρνιθες, γέραννοι, ὅς τε αὐτῶν κλαγγὴ γίνεται. Interponitur versus 7. ἡέριαι δ' ἄρα ad amplificandam narrationem; non autem respondet τῷ αἴγῃ. De ἤντε, v. mox ad v. 10.

οὐρανόθι πρὸ, antiquo sermone cum vi, ἐξ οὐρανοῦ, ex aere, πρὸ, εἰς τὰ πέραν, propagato quasi sono. Sic O, 557 de ignibus qui conspiciui erant Ἰλιόθι πρὸ.

Ceterum huic versui appicta ξ— quae ad οὐρανόθι πρὸ spectat, ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη τόπου. Appictus et asteriscus ✕ sed Scholion excidit.

Grues sub hiemis aduentum ad plagas australes festinare, nota res est; nec minus nota fama vetus, aduentantes eos pugnam facere cum Pygmaeis: de quibus multa sunt disputata. Ad Nili fontes et lacus eos collocat Aristoteles H. An. VIII, 15. quem Aelianus H. An. II, 1. III, 13. sequitur cum aliis; saltem in eo, quod ad gruum profectionem spectat; alii cum Ctesia eos in India collocant v. Plin. VI, 30 f. 35. p. 345. VI, 19 f. 22. p. 319. X, 23 f. 30. VII, 2 p. 373. quae in ultimo loco de insidentibus arietum caprarumque dorsis apposita sunt, ex Hecataeo petita esse, patet comparatis Scholiis A. B. L. ad vl. 5. Quod apud Eustathium ex aduerso Thules in Anglia (ἐνθα τὰ Ἰγλῦκα) collocantur Pygmaei, senioris aevi et mirum commentum est. Volatum gruum vulgo aiunt inde a regionibus borealibus supra Pontum Euxinum fieri, pro quibus Thraciam et Scythiam memorant alii.

At in Homero nihil est definite dictum, nec de lo-
pis, vnde veniant grues, nec quo tendant: πέτονται ἐπ'

Ὠκεανοῦ ῥοάων· quo nomine omnino extrema plaga australis designatur, secundum notitias terrarum istius aevi. Nec in Homero de Pygmaeorum corporibus quicquam additur: ita ut ex etymo vocis Πυγμαίων reliqua de corporis exiguitate figmenta ducta videantur, ut tamen fama subesset de certo hominum genere in locis supra Aegyptum. Tentyritae ap. Plinium VIII, 25 l. 38. similes corporum habitu sunt, crocodilis tamen infesti; visuntur iidem in musico opere Praenestino in Barberinorum domo, et in basi Nili in Museo Pio Clementino. De similiis Vrangutang cogitarunt alii. Homerus tamen hoc tantum narrat: grues versus austrum volare ibique Pygmaeis pugnam et caedem inferre: reliquas fabulas attenuere seniores, ut factum est in aliis innumeris. Deducta res est ad scriptores rerum naturalium; qui ad genus hominum corpore pusillo in terris australibus haec referunt; constat enim tribus ac populos pusillos et extitisse olim et adhuc existere: de quibus notae sunt disputationes Buffoni et aliorum: cf. Canus Notes sur l'hist. des Animaux d' Aristote Tq. II. p. 398 sq. Aristoteles ipse genus hominum pusillo corpore, cum equis pusillis, in cavernis degens (τρωγλοδύται δ' εἰσι τὸν βίον) asserit. Omnino τὴν μικροφυΐαν τῶν ἐν Λιβύῃ Φυομένων locum dedisse fabulae de Pygmaeis suspicari licet cum Strabone XVII, p. 1176 D. A figuris hieroglyphicis fabulam nuper petiere viri docti, aut ad πήχαις, cubitos, Nili retulere; amne enim iam decrefcente sub Nouembrem grues adueniunt, et semina in agrum iacta deperiscuntur.

4. 5. 6. versus a Strab. I, p. 60 A. excitantur, ubi hinc docet, per omnem australem oram Oceano cinctam Pygmaeos fingi habitantes. Immo nullo loco definito poeta haec scripsit. Locum ante oculos habuere multi, inque his primus Herodot. II, 23.

4. — quod χειμῶνα non hibernum tempus, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θράκης (eadem in Suida. τὴ τῆς Θράκης χειμέρια est ap. Eust.) dixit; „non enim hie-

me grues fugere, sed hieme instante." atqui sic fugiunt, anteuertunt hiemem: vnde ex gruum volatu aduentus hiemis colligitur. cf. Hesiod. *Ἔργ.* 448 sq. De gruum migratione in terras calidiores disputarunt iam veteres: v. Aelian. *H. Anim.* II, 1. III, 13. et ib. laudd. *Φύγον* est pro *Φεύγουσι*. Eurip. *Hel.* 1497 *ὄμβρον λιποῦσαι χειμέριον* dixit ad Homerum ductum. — *ἀθέσφατον*, πολὺν, iam Apollon. h. v.

5. ξ— quod *ἐπ' Ὀ. ῥοάων* dictum pro *εἰς ῥοάς*. notat quoque Suidas. addit Schol. *Ἀττικῶς*. scilicet serius videmus ab Atticis hunc loquendi morem esse frequentatum. *ποτῶνται* ant. edd. Strabonis l. c. Bentl. huc vocat Hesych. *ποτῶνται, πέτονται*. Eadem vox erat sup. B, 462 *ἐνθα καὶ ἐνθα ποτῶνται*. Est tamen *πέτονται* etiam in Schol. ad Arati *Diolem.* 279. Aristotelem et Strabonem exscripsit Eustath. De forma *ῥοάων* monent Scholia ad T, 1.

6. ξ— propter reconditam fabulam. Desudant grammatici in etymo *Πυγμαίων*. Etiam Apollon. *Lex.* h. v.

7. *ἡέριαι* veteres non acceperunt *in aere, ex aere*; sed, quod mireris, Schol. br. *ἐαριναί*, Apollon. *Lex.* h. v. Scriptum hactenus esse debuit *σηαριναί*. nam *ἔσαρ σηρ*. At *αἷρ ἡέριος*. *πρωῖναι*, *ἐωθίναι*, nec aliter *Etymol.* h. v. *θαμὰ* pro *θ' ἄρα* Vrat. a. a pr. m. Versus aberat a cod. ed. Vindob.

8. Versus ap. Strabon. l. c. p. 860 et ap. Gellium I, 11. qui *Achaeos mentium animorumque conspiratu tacito nitibundos* contorte interpretatur. *μένεα, μένος, πνέειν, spirare virtutem animi*, vultu et habitu oris prodere. Et *θυμῷ* vel *ἐν θυμῷ* poeta solet antiquo sermone adiungere *τῷ μεμαῶς*. nec *σιγῇ μένεα πν.* sed *ἴσαν σιγῇ*.

10. ξ— Haud dubie stigma respicit τὸ *εὐτ' ὄρεος*, de quo multa in Schol. A. ex Didymo, saltem partim; add. *Etym.* h. v. Primo scriptura variauit. Aristarchi lectio est, quam vulgo habemus. At in nonnullis *ἐκδόσεσιν*, ut in Chia, Massiliensi et aliquot aliis *ἤτ' ὄρεος* (non

ἤντε ὄρεος) contra quod obſeruat grammaticus, ſollenne eſſe Homero ὄρεος efferre, non ὄρεος. Altera obſeruationeſt de ſignificatu vocis εὔτε eſt illud et pro ὥς, (καθάπερ, ὃν τρόπον) vt Il. T, 386 τῷ δ' εὔτε πτερὰ γίνετο. et pro ὅτε frequentatum, vt A, '734 εὔτε γὰρ ἥελιοῦ φαίδων et Od. N, 93 εὔτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε. (Extant nunc haec in vulgaribus libellis) εὔτε; ἥν' ἰα Apollon. Lex. h. v. Iam h. l. qui pro ὅτε dictum accipiebant, locum ſic conſtituebant: *quando Notus nebula inducit montem — cum, τότε ἐπὶ τοσούτον δύναται τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λῆδου βολῆς διάστημα.* (quod fieri non poteſt, cum in poeta ſit copula: τίς τ'.) at qui pro ὥςπερ acceperant, idque melius, apodoſin faciebant ὥς ἄρα v. 13. Interpretamentum ὥς τ' ὄρεος eſt in cod. ed. Vindob.

ὁμίχλην recte ſcribitur cum parte codi et edd. Flor. Aldd. etiam Turn. quia ſic Ionice ſcribitur, et ſupra A, 359 iam lectum fuit ἤντ' ὁμίχλη. Diſceſſerat ab uſu hoc et aſpere ſcripſerat Clarkius, ſecundum Cantabrig. ed. ſicque erat in ed. Rom. ex vulgari ratione, quam et Suidas retinet in hoc verſu cum Schol. Ariſtoph. Reſpexit ad h. l. et mediam in ὁμίχλην corripit Quint. Smyrn. II, 470. 474.

11. ποιμένοι οὔτι Φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω. — quod nonnulli ſcribunt ἀμείνων. quo ſenſu, non adſciitur: forte vt abſolute interpoſita ſit enuntiatio: (κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων ſc. ἐστίη ἡ ὁμίχλη). Etiam quae ſequuntur in Scholio A. ſunt turbata. At tenendum ἀμείνω: οὐκί Φίλην irrepſit in Ald. 2. hinc in alias. οὔτε vn. Vindob.

12. τίς τ' ἐπὶ (potius ἐπι) λεύσσει diuiſim ſcriptum habuiſſe br. Schol. ſuſpicatur Barnes. Poteſt videri praeferendum ὅσον τ' ἐπι pro ἐφ' ὅσον. ſicque ſcriptum in Ven. B. Occurrit tamen et alibi ὅσον omiſſo ἐφ'. Similis ambiguitas inf. K, 351 ὅσον τ' ἐπ' αὐρα πέλονται. Ceterum in λαῶν ἦσιν nihil monſtrum video de proſodia vocis λαῶν, vnde vltima corripī potuerit. Non enim eſſe poteſt ex λάας in prima, vnde ſit λαῶν. niſi ad dōrica

confugias. Videtur forma $\lambda\tilde{\alpha}\varsigma$, $\lambda\tilde{\alpha}\sigma$ in tertia, quae et $\lambda\tilde{\alpha}\varsigma$ est, facta ex $\lambda\tilde{\alpha}\upsilon\varsigma$ vel $\lambda\tilde{\alpha}\iota\varsigma$, unde $\lambda\tilde{\alpha}\iota\nu$, $\lambda\tilde{\alpha}\nu$ et $\lambda\tilde{\alpha}\nu$. $\lambda\epsilon\upsilon\sigma\epsilon\iota$ et $\lambda\epsilon\upsilon\sigma\sigma\epsilon\iota$ v. ad A, 120.

13. ξ — quod non dicit: $\upsilon\pi\omicron$ $\kappa\omicron\delta\omega\nu$ $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta\varsigma$, sed $\kappa\omicron\nu\acute{\iota}\sigma\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta\varsigma$, $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\omega\delta\eta\varsigma$. Haeserunt adeo veteres in voc. $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta\varsigma$, quodd pro secundo casu ab $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\alpha$, *procella*, acceperunt. Addunt B. et L. Aristophanem scripsisse $\kappa\omicron\nu\iota\sigma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon$ $\acute{\omega}\rho\eta\nu\tau'$ $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta\varsigma$ (ita haud dubie $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\alpha$ ille legere debuit. $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta$ scribere non potuit, quoniam hoc in usu Homérico non fuit. Nam inf. Π, 374 $\epsilon\psi\iota$ δ' $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\alpha\sigma\kappa\iota\delta\nu\alpha\tau\omicron$.) quae interpolatio est; etsi Bentleium video hoc probasse; at $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta\varsigma$, adiectiua forma agnoscunt grammatici, Apollon. Lex. h. v. $\kappa\alpha\iota$ δ $\kappa\omicron\nu\eta\nu\omicron\rho\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\omega\delta\eta\varsigma$ $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\eta\varsigma$, $\delta\iota\omicron\nu$ ($\omicron\iota\omicron\varsigma$) $\acute{\alpha}\nu$ $\tau\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\omicron$ $\tau\omega\nu$ $\acute{\alpha}\epsilon\lambda\lambda\omega\nu$ $\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron$, laudato hoc versu, item Etymol. At Hesych. est corruptus.

$\kappa\omicron\nu\iota\sigma\sigma\alpha\lambda\omicron\varsigma$ vulgo editum; $\kappa\omicron\nu\iota\sigma\alpha\lambda\omicron\varsigma$ scribunt veteres: Schol. Etymol. Hesych. Ven. Lips. Townl. vt taceam recentiores codd. Sic et aliis locis, E, 503. et habet rationem, quia $\kappa\omicron\nu\iota\omega$, $\kappa\omicron\nu\iota\eta$, productam habent penultimam.

16. $\tau\omicron\iota\sigma\iota\nu$ putatur Eustath. legisse pro $\tau\omicron\rho\omega\sigma\iota\nu$ p. 374.

17. $\kappa\alpha\rho\delta\alpha\lambda\acute{\epsilon}\eta\nu$ — sic codd. etiam Ven. cum edd. Ap. Apollon. Lex. h. v. observatur quod $\kappa\alpha\rho\delta\alpha\lambda\acute{\epsilon}\eta\nu$ scribitur, (etiam K, 29.) Alii alia commenti sunt: v. ap. Eustath. ad Φ, p. 1251, 54. Aristarchus, $\kappa\acute{\alpha}\rho\delta\alpha\lambda\iota\varsigma$ vbique scribebat: v. ad N, 103. P, 20. Φ, 573. Faciunt scilicet grammatici veteres discrimen, vt $\kappa\acute{\alpha}\rho\delta\alpha\lambda\iota\varsigma$ sit mas, $\kappa\acute{\alpha}\rho\delta\alpha\lambda\iota\varsigma$ femina. v. Villois. et Toll. ad e. l. Quo ipso efficitur, vt nec liceat vbique scripturam constantem servare.

18. ξ — et in Schol. ξ — in $\alpha\upsilon\tau\acute{\alpha}\rho$ δ $\delta\omicron\upsilon\mu\epsilon$ omiserunt δ Aristarchus, Aristophanis et Callistrati editio, et fere sic meliores, et Ixion $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\tilde{\omega}$ $\acute{\alpha}$ $\pi\rho\delta\epsilon$ $\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\xi\eta\gamma\eta\sigma\alpha\iota\varsigma$. Accensendus quoque Zenodotus (unde ξ — appicta). Dendit tamen $\tau\omicron$ δ Schol. A. ianquam vere Homericum; et recte. Laudat quoque (ex pluribus) exemplum Od. I, 372 — 4. Accinunt B. L. et laudant JI. Π, 466. 467.

19. — 20. — vterque ἀγρεῖται. nam qui pardi pelle indutus est et arcu instructus, non facile prouocabit alios ad pugnam; absurdum quoque, eum omnes prouocare. Zenodotus cum his etiam superiorem 18. damnabat: quippe sine his iunctura laborantem. (hoc est puto: Ζηνοδοτος δὲ ἡδέτης τοῖς ἐξῆς οὐ συντιθέμενον) Retulerunt alii inter ζητήματα in Sch. A. B. L. et br. ad 22. Respondabant ad haec alii: αὐτὰρ ὁ δοῦρε supplendum esse ἔχων. (quod ieiunum foret.) Prouocasse autem eum fortissimos ex Achiuis non verbis, (cf. ad Π, 657.) sed specie, quam prae se ferebat, et ostentatione, vibrata hasta; aut etiam poetam voluisse Paridi ridiculam personam imponere. Fatendum est, sine his versibus et personam Paridis et reliqua sibi melius constare videri. Si tamen Paridi eam personam induere placuit poetae, nec id ratione caret. cf. Not. ad v. 59. et Clark. ad v. 19. Ad hos versus videntur spectare verba v. 44 Φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι.

20. δηϊότητι penultima circumflexa. qua de re saepe monent grammatici, deque ea actum erat ἐν τῇ Ἰλιακῇ προορδία (Herodiani). Eustathius controuerfiam pluribus locis repetit, et plurimos acriter contendere ait, vt scribatur δηϊότης, vt κακότης, Φιλότης.

22. μακρὰ βιβῶντα. Huc vocat Benl. Hefychii: βιβῶντα, διαλαμβάνοντα pro βιβῶντα, διαβαίνοντα. Inf. 371 est ὕψι βιβέντα. vbi v. V. L. Occurrit tamen quoque μακρὰ βιβῶσα Od. Δ, 538.

23. Haeserunt grammatici in σώματι. (cf. Sch. br. A. B. L. et Eust. h. l. et alibi, vt p. 666, 24.) quod Homerum non nisi de cadauere dixisse obseruarunt: (h. l. et H, 79. Σ, 161. X, 342.) vt contra δέμας semper de viuo. Obseruatiuncula est Aristarchi: v. Apollon. Lex. in σῶμα, saepe a grammaticis repetita: v. c. in Cod. Leid. ap. Valken. Disf. de Scholiis p. 121. Iam autem alia est obseruatio, leonem cadauer non attingere. Rem itaque sic expediunt: esse σῶμα seram, quam aut ipse leo aut venator modo ante necauerat: nec hoc male. Quod

ad rem attinet, tradunt naturae animantium periti, praeferre leonem praedam recentem, nec nisi fame adactum cadauer attingere; Aelianus utique de N. A. V, 39 narrat, leonem praedae partem tanquam penu recondere, verum tanquam obliuione vel contemptu negligere, et aliam praedam circumspicere; *εἰ δὲ μὴ, ὥς ἐπὶ οἰκείων θησαύρισμα παραγίνεται*. Id quod cum eo conuenit, quod vulgo dicitur cadauere non vesci, nisi quando praeda recenti potiri omnino non licuerit. Cum adeo h. l. adiciatur *παινῶων*, potest recte de cadauere accipi: adiicitur vs. 25 *εἴπερ ἂν* pro *κἂν*: vnde et *σεύωνται*, non *σεύονται*, etsi hoc desiderat Benth. Nec aliter Apollon. Lex. in *σεύας* acceperat: nam: *σεῦαν* (Od. Z, 89.) *ἀπασσόβησκυ. καὶ τὸ, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται, σοβῶσι μεθ' ὀρμῆς, οὕτως καὶ Ἡλίοδώρος*. Minus enim commode, cum *σεύωνται* sit, in praesenti, non in praeterito, accipias pro *si quando*, vt v. c. est Jl. A, 580. vt causa famis reddatur. *μάλα κατασθίει* quod Aristot. H. A. VIII, 5 *τῇ βρώσει χρηταὶ λάβρως καὶ καταπίνει πολλὰ οὐ διαιρῶν. ἐχάρη* post ὥς ἐνόησεν. alibi promiscue ponit poeta aoristum primum et imperfectum. v. c. K, 516 sq. 520 sq. Q, 679 et 685.

24. *ἄγριον αἶγα*, esse *ἀγαγρον* dictum obseruat Apollon. Lex. h. v. quaerendus ille est in iugis Asiae. Disputat de eo Koeppen ad h. l.

26. *αἰζοί* ex Eust. p. 376 laudat Barnes, quia et habetur *αἰζινός*. Haec Apollonii Lexicographi sententia fuerat ap. Etymol. h. v. nam in Lexico non legitur: vbi v. Villois. ad hanc vocem.

28. *Ξ*. Zenodotus *ἀλείτας* scripserat, *τὰς ἀμαρτίας* accipiens: quod nescio an hoc sensu dici potuerit; et forte iniuriam faciunt grammatico, qui pluralem posuerat, qui habetur Od. T, 121 *Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας*, ex *ἀλείτης*. Recte Etymol. *ἀλείτης* σημαίνει τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἄδικον. Schol. br. *ἐχθρόν*. hoc ex contexto. *ἀλίτην* legerat Apollon. Lex. h. v. inuito metro: quam vocem etiam Etymologus memorat. Tum *τίσασθαι* vulgo editum: *τίσασθαι* iam H. Steph. maluerat; et occur-

rit id inf. 366 ἢ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότη-
τος. Temperat tamen sibi, quia etiam Od. T, 121 φέ-
το γὰρ τίσεσθαι Ἀλκίτας legitur. Scilicet est haec ambi-
gua scriptio aoristi et futuri innumeris in locis a doctis
viris notata. In nostro loco autem vel propterea puta-
re potes nihil satis firmum te habere, quia τίσεσθαι to-
ties in Homero occurrit, ut B, 356. Neque adeo iuvat
Etymol. qui τίσεσθαι τιμωρήσασθαι habet et bene illu-
strat. Enimuero τίσεσθαι grammatica ratio postulat et
vltus Homericus post ἐφάμην, *putabam*, *sperabam*. Od.
P, 41 ἦλθες — οὐ σ' ἔτ' ἔγωγες ὄψεσθαι ἐφάμην. E,
481 ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην βρωσέμεν ἔμψης. cf. N, 357 et al.
Jl E, 190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀιδωνῆϊ προΐκψαι. O,
498. 9 νῦν ἐφάμην — ἄψ ἀπονοστήσειν. M, 165. 6. O,
251. Ergo nullus dubitavi τίσεσθαι h. l. reponere, quod
et Venetus habet; idque inf. v. 366 reuincendum, et φῆ
— τίσεσθαι recte Od. Ω, 461.

29. χαμάζεις multi. De accentu v. Eustath. p. 377.

31. ξ — quod κατεπλήγη non κατεπλόγη. Scilicet,
quod iam ab aliis notatum, Attici ἐπλόγην penultima
breui, Iones ἐπλήγην efferunt: quod singulare huic ver-
bo esse ait Clarke. Multo magis argutum est, quod Ety-
mol. in πέπληγες notat: ἐπλάγον ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πάθους,
ἐπὶ δὲ τοῦ σωματικοῦ διὰ τοῦ ἦ. poetam dixisse κατεπλήγη,
et, ne ad corpus referamus, adiecit Φίλον ἦτορ.
Quidni statuamus, fuisse antiquam formam πλόγημι, ἐ-
πλόγην. qua Homerus vitur h. l. et alibi, vid. N, 394.
Π, 403. κατεπλόγη etiam in libris occurrit, ut in Vrat. b.

32. κῆρ' Ἀλκείων, ἐκκλίνων καὶ Φυλασσόμενος Apol-
lon. Lex. h. v.

34. βήσσης Townl. ut iam B, 532 vidimus. at βήσ-
σης Cant. ἐν βήσσησιν Eustath. p. 377. hoc non male,
ut apodosis fiat exclusio τε ὡς δ' — ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε
γυῖα. Apud Clement. Alex. Coh. p. 37. vbi vll. 33. 4. 5.
adscripti sunt, eo alludit lectio vitiosa: ἐν βήσσησιν, ὑπὸ
τε τρόμος —

35. ἀψ' δ' Eaton. εἴλε παρειάς. Lectum olim πᾶρειά, quod et Ven. habet., v. Etymol. h. v. et Schol. A. tuetur exemplis πλευρά et πλευρά. Addit idem Φασί μὲν Ἀρίσταρχον καὶ Ἀριστοφάνην γράφειν παρειάς σὺν τῷ σ. ε-πειδὴ καὶ παρειάων ἀπαλάων λέγει. Adversantur Schol. B. et L. Ἀρίσταρχος οὐδενότι. ἔν τισι δὲ θηλυκῶς. Similia Eust. affert. Ergo hoc unum constat diversas olim lectiones fuisse. Conf. ad X, 491. Vocem ὤχρος, ὤχρισις satis illustrant grammatici inde ab Apollon. Lex. h. v. Quod in ἀνσχωρήσεν ultima per -ν ante vocalem producit, notabile. v. Excurs. ad B, 718.

36. ✕ — Stigme respicit voc. ἀγαρώχων et asteriscus idem voc. h. l. de Troianis, nec tantum de Rhodiis (B, 654. vt nonnulli statuisse videntur) dictum. Mira grammatici comminiscuntur de etymo vocis: v. Eust. Schol. A. B. L. Apollon. h. v. e quo saltem tenendum hoc: dictum vulgo in vitium, Homero esse in laude habitum: τοὺς ἄγαν ἐντίμους, laudato h. l. et B, 654. aut vt Sch. B. L. σεμνοῦς, μεγαλόφρονας. At Sch. br. αὐθαδῶν. ὑβριστῶν, reddunt. αὐτίς variant et hic.

38. De αἰσχροῦς ἐπέσσει cf. ad Z, 325.

39. Δύσπαρι. Varie vocem interpretantur, scilicet ex etymo et ad analogiam. Vt δυσηχῆς, δύσποτος et alia. Schol. A. cum ceteris fere: ἐπὶ κακῷ ὀνομασμένε Πάρι. κακὲ Πάρι. καὶ Ἀλκμάν Φησι. „Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βοιωτανίστη.“ Prior interpretatio petita ex κακοῖσιον, οὐκ ὀνομαστήν Od. T, 260. 597. Ψ, 19. — δύσπαρι, δυσώνυμα. κακῶς παρωνομασμένε Apollon. Lex. et Hesych. in quo et alia glossa: ἐπὶ κακῷ Πάρις κληθεῖς. add. Suid. atqui hoc alienum a re: nulla enim aut bona aut mala notio inest voci Paridis. Nisi forte Etymol. habuit, quod sequeretur: Πάρις, παρὰ τὸ παρίεναι τὸν μόρον ταυτέστιν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον. esset adeo: infeliciter, qui cum malo aliorum mortem effugisti. Addunt simile δυσέλεον ap. Eurip. Or. 1391. Idem Hec. 945 αἰνόπαριν βούταν. Videtur verum esse: exitiose, calamitose Paris. Similis usus est compositorum per α,

ut apud Sophoclem El. 492 ἄλεκτρα, ἄνυμφα, ἐπέβα-
μαι φόνων γάμων ἀμιλλήματα, h. γάμος δύςλεκτρος καὶ δύ-
νυμφος, pro κακόνυμφος.

εἶδος ἄριστε in obiurgatione iterum videbimus N.
769. P, 142.

γυναιμανῆς esse potest vel ὁ τὰς γυναῖκας ὡς μαινά-
δας τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτη vel ὁ ἐπ' αὐταῖς μαινόμενος.
Schol. B. L. et br. cum Hesych. Etymol.

40. ὀφελές τ' erat vulgo edium; recte τ' sustulit
Wolf. ad mentem Barn. Benti. Clark. et Ern. abest τ' in
Eust. in Ven. Barocc. At retinet τὸ τ' Dio Or. XI, p.
328 R. vbi hos vss. laudat. Ern. etiam ex Suet. Aug.
65. qui eo saepe vsus esse fertur, laudat inuerse dictum:
αἰ3' ὀφελον ἄγαμος τ' ἔμεναι ἄγονος τ' ἀπολέσθαι. Bent-
leius hunc ordinem tanquam naturae consentaneum, cum
ἄγονος acciperent, *sine liberis*, praeferebat. Idem con-
iecerat ἄγυμος. Hesych. ἄγυμος, ἀγύναϊος. Cur τ' ante
ἔμεναι eiiciatur, causa idonea non est.

Tandem ἄγονος quod proprie est ὁ μὴ γεννῶν, ἄ-
τεκνος, ἄσπερμος. quomodo et Augustus l. c. acceperat,
et sic Apollon. I, 684. vbi v. Schol. add. Hesych. h. v.
et Maximus Tyr. XXVI extr. vbi alludit ad narrationem
ap. Herod. V, 7. Cum tamen huic loco id non satis con-
venire videatur, accipitur ὁ μὴ γεννηθεῖς. repetiit idem
Eurip. Phoen. 1591. 2. cum interpretatione: ὃν καὶ πρὶν
εἰς Φῶς μητρὸς ἐκ γυνῆς μολεῖν, ἄγονον — vbi cf. Valk.
In iis qui ἄγονον, *sine liberis*, acciperent, fuit apud
Schol. A. et Eustath. Dionysius Scytobrachion (qui vixit
ante Ciceronem et cuius Sueton. Grammat. 7. meminit)
isque tradiderat, vere Paridem ex Helena filium Darda-
num nomine suscepisse, idemque versum ex Jl. I, 455
petitum protulerat post ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, μηδὲ τι γού-
νασιν οἶσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν. Quid hos homines de
Critica sensisse putabimus! Volunt quoque Schol. B. et
L. esse τὰ, τὲ, pro ἡ, ἥ. Transfert versum ad homines
felicitatem in voluptatibus collocantes Maxim. Tyr. disl.
IV, p. 60 R.

41. καὶ κὲ τὸ βουλομένην — Refert verba ad Hectorem ipsum Clarke: *Sane ego, istic si essem, mallem id et ipse*, sc. quam ut ego sic opprobrium essem. Enimvero ad Paridem haec spectant: *malim το non natum — quam sic probris infamem*.

42. λῶβην ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. Lectio haec ἐπόψιον fuit Aristophanis ut Schol. B. et C. constat; adde Schol. br. (Eandem amplexus erat Herodianus, ut ex Etymol. discimus.) hoc sensu: *κερδάναι τὴν ἀπὸ τῆς Φυγῆς αἰσχύνην ἐπὶ τῆς πάντων ὄψεως*. Aut, ut Eust. τὸν ἐν ὄψει πάντων ἀσχημένως Φυγόντα. Proprie ἐπόψιον dicitur de loco edito. Apud Apollon. est Iupiter ἐπόψιος II, 1126. *inspector*, actius et Callim. in Iou. 82. Notant quoque grammatici, Aristophanem haud interpunxisse post ἔμεναι, ut iungantur: λῶβην — ἄλλων. An ille haesit in usu casus secundi ἐπόψιον ἄλλων, sitne κατὰ, *inter alios*, an pro ἄλλοις? At alia lectio olim fuit ὑπόψιον. sic Ven. Lips. Mori. Barocc. Vrat. a. b. c. A. Mosc. i. Townl. Eaton. et e vet. Schol. B. L. Eust. Schol. br. Etymol. edd. Flor. Ald. 1. (mutavit Ald. 2. et Rom.) primoque loco Apollon. Lex. h. v. qui ὑποπτου καὶ ὑποβλεπόμενον reddit. Schol. A. τοὺς ἄλλους ὑφορώμενον, μήπως ἂν δράσεις, πείσῃ. Duriora sunt ap. Schol. B. et L. Melius inter alia Eustath. τὸν ἐκονεῖδιστον — ὃν τινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος. Aliis adspectu iniuissum: ὑποπτεύεσθαι ὑπὸ τῶν πάντων καὶ μισεῖσθαι ἄξιον redditur ap. Etymol. h. v. qui et alteram lectionem ἐπόψιος memorat et Herodiano tribuit. Necesse utique est ex ipsa sententia, ὑπόψιον non tam esse suspectum, quam *iniuissum*. Lambin. ad Cic. ad Attic. I, 20. emendasse se putabat ὑπώπιον, eleganter sane, si in seriore Attico scriptore versabatur; non in Homero.

43. καγχαλώσι. Etymol. hoc loco laudato: ταυτέστιν ἐν χαλάσματι ποιῶσι τὴν ψυχὴν. ex etymo, quod et Apollonius probauit. Melius simpliciter χαίρουσι. γελῶσι. Hesych. καγχαλαάσκειν, γένυσθαι et κενεῖσθαι. iungit Apollon. IV, 996. 7. 8.

44. ξ̄ quod πρόμον dictum sit pro πρόμαχον (male additur per syncopen) οὐχ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, τὸν βεσιλέα. vid. inf. ad H, 75. Idem Schol. A. B. L. monent respici ad v. 18—20.

45. Interpungi posse monent Sch. minus plene post εἶδος ἐπ' et continuari orationem, ut pendeat a καρχαλώωσιν, et plene, ut Hegoris verba sequantur: quod gravitatem orationi addit. Convenit sententia cum Od. P, 454 οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδαι καὶ Φρένας εἰσά.

46. τοῖςδε ἐών hiatum turpem facit, qui tamen ubique in scriptis et editis occurrit; haud dubie fuit, quod nec Bentleium fugit, τοιούτος ἐών. Ita quoque recitatur versus ab Eustathio ad Jl. Σ, p. 1152, 23. Super pronuntiatione multa habent Scholia. Optimum est per exclamationem et interrogationem efferre, ut admirationem referant verba.

47. ἐρίηρας Barocc. Eaton. ἐρίηρ, ab ἄρω, εὐάρμοστος, est frequens de sodalibus. ἐρίηρας ἀταῖροι. Illustrat, hoc ipso loco laudato, Etymologicus.

48. ξ̄ quod ἀνῆγες de navigatione ex Peloponneso ad Trolam quasi altius positam. Sch. A. (Atqui ἀνάγειν νῆα a littore in mare, in altum solenne est.)

49. ξ̄ quod ἀπ' ἡν dixit longe remotam; non, ut recentiores, de Peloponneso v. ad A, 270. Sch. A. Vtrumque Sch. br. memorat.

νὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν. Reddunt grammatici νὸν *sponsam*, quia multi principes viri proci Helenae fuerant. Et est νὸς, *sponsa*, passim; ut latinis poetis *nurus*. In Homero tamen νὸν nusquam reperio nisi pro nuru dictam; et fuit Helena *nurus fortissimi viri*, Agamemnonis; quod poeta per pluralem extulit. Alias potest latinus accipi dictum omnino respectu affinium: cum Apollonio h. v. et Hesychio.

51. (debuit praefixum esse ξ̄-) Xenodotus legerat κατηφείη, nec male. Sic enim conuicia 50. 51. ad Patidem spectant, non ad Helenam, quae non bene poterat θυγατρὶ χάριμα esse, ne eius quidem raptus. Mul-

to melius etiam ipse Paris sibi est *κατηφής*, quatenus se intuens *κατηφής*, moestus pudore, reddi debet. Melius sic continuatur oratio vs. 51. 52. Attamen *κατηφής*, quod Schol. A. docent, agnouerunt αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Σωσιγένους, καὶ ἡ Ἀργολικῆ. καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριστάταις οὕτως εἶχεν. De voce *κατηφής*, *κατήφεια* cf. ad Ω, 253 — δέ σοι et δὲ σοὶ αὐτῷ. vtrumque bene. *δυσμενέσιν* μὲν Flor. Ald. 1. recte; at Rom. *δυσμενέεσσι* μὲν et Ald. 1sc. *δυσμενέεσσιν* μὲν quod pessime alii retinuerunt. Infident eadem vitia codicibus. Debebat sic saltem μὲν induci. Eadem Ald. secunda versu 52 sequenti *μείνας*. vitiose, vnde alii *κα* petierunt.

53. γνῶις δ' Vrat. A. Eaton. At γνῶις ne suam vim habet: *experturus tum esses, qualis ille vir sit, cuius uxorem abduxisti.*

54. ξ— quod nonnulli, cum nihil alibi de Paride citharoedo occurrat, pro *κίθαρις* scripsere *κίθαρις*, quod pilei genus est. Addit Schol. cum Eust. qui eadem affert, multa tamen esse in Homero ἄλλα λεγόμενα. (Sane tale vocabulum esset et ipsum voc. *κίθαρις*. Et poeta omnino mollitiem Paridis arguit.) Quae autem *κίθαρις* fuerit, et an *Φόρμιγξ* ab ea diuersa, equidem cum aliis ignoro. — οὐκ ἂν δὲ Homericā est forma, notante Bentl. E, 32. 456. K, 204. At Dio Or. XI, p. 328. vbi h. v. c. seq. excitat οὐ γὰρ τοι legit; non male. οὐκ ἂν τε Barocc. Mosc. 1. Nobilitata est Paridis cithara Horatii carmine I, 15, 15. et dicto Alexandri M. apud Aelian. V. H. IX, 38.

56. Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδόμενες. ξ— quia Zenodotus exhibuerat *ἐλεήμονες*. Atqui, ait Sch. A. non misentur Paridem, sed oderunt, Troiani. Respicit haec Sch. A. ad H, 390. et inf. ad 453 vbi ipse poeta inuisum Troianis Paridem fuisse ait; igitur ne odio indulgeant, aut metu aut reuerentia eos moueri necesse est; non miseratione: quod et negatur illo loco: οὐ Φιλότῃτι. nam hoc est διὰ τὸ ἔλεος. δειδόμενες, εὐλαβεῖς. διὰ τὸ δέος

Apollon. Lex. h. v. ut sint *verebundi et reuerentia tacti*. et Etymol. versu adscripto, εὐλαβεῖς; φοβεροί, ἀσχυνηροί. addit iis δειλοί Hesych. Tandem δειλήμονες est in Townl. et Vrat. a. a m. pr. quod et ipsum defendi potest, ut sint *meticulosi*; etsi error ex Δ et Λ facile oriri potuit. Hesychius similem glossam habuisse videtur, πῆσι corruptam: δειλήμονες. εἰδήμονες. (hoc alio spectat, ad δαήμονες, nili censeas scriptum fuisse δειδήμονες) εὐλαβεῖς ἢ δειλοί καὶ ἀπολλωνοί. In Apollonio bis occurrit δειλήμονες, quod altero loco fuit δειλήμονες. Alio modo rem expedit, ut video, Slothouwer p. 89. — Pro ἢ τέ κεν Vin-
dob. ed. ἢ ῥά κεν.

57. λαῖνον ἔσσο χιτῶνα. Fuit antiqua scriptura ἔσο ex ea aetate, qua geminabatur littera pronuntiando non scribendō. Huc redit observatio Schol. A. „ἔσσο per duplex σ scripserat Aristarchus, nec modo in commentariis, sed et in nonnullis editionibus; nec aliter Zenodotus et Aristophanes.“ Itaque iam hi grammatici litteras scriptura geminare coeperunt.

ἔσσο. debuit esse ἔσσο· nam ἔω si est *vestis, induo, tego*, constanter fuit ἔσω. ἔννυμι. ἔριμα et alia. Bentl. coni. λάων. Tum ex Hesych. affert λαῖνον, λίθον. Malim statuere λαινὸν non trinis sed binis syllabis fuisse pronuntiatum: λαιναν ἔσσο χιτῶνα. Et forte ipsum illud, quod Hesychio est λαῖνον, λίθον fuit λάων, λίθινον. Nihil in poeta mutant codd. nec apud Lucian. Reuivisc. 5.

λαῖνον χιτῶνα induere quid sit, ex ipsa re facile licet assequi; antiqua loquendi forma, ex antiquissimorum hominum more per similitum rerum species potius, quam verbo proprio, declarandi res. Is, qui lapidatur, lapidibus obruitur, λίθοις χρωσθεῖς, visus est esse quasi vestitus et amictus lapidibus. Eustathius comparat Hesiodum ἔρα ἔσασθαι h. ἐνδύεσθαι. Accommodatus est Pindari cum ἐφέσασθαι γῆν. Nem. XI, 21 θνατὸ μὲνέσθω περιστέλλον μέλη καὶ, τελευτὰν ἐπάντων, γὰρ ἐπισσόμενος. et Apollon. I, 691 γαῖαν ἐφέσασθαι, quod copiose illustratur ad Hesych. in ἐπίεσασθαι γῆν, ταφῆναι. De tu-

nulo cogitasse quoque video Koeppen ad nostrum ver-
sum. Est aliud simile apud Apollon. I, 1326. saltu in
mare facto *κῦμ' ἀλλιάστον ἐφέσσατο, κύματι δύνψας*. Abie-
cit in his elegantior vsus vocem *χιτῶνα*.

Post *κακῶν ἔνεχ'* plene interpunxerat Seleucus, im-
probante Schol. A. Ei accedunt B. et L. vt per exclama-
tionem efferatur: *οἶα θοργας!* parum scite. *ἔνεχ'* recte
Flor. Discessit in vitium *ἐνακ' ὅσσα* Ald. 1. 2. et hinc
omnes; nec correctum vitium nisi in Basil. Oxon.

59. *ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέειπας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν*.
Primum hoc est exemplum vsus Homericī τοῦ *ἐπεὶ*, vt
ponatur nulla subiecta apodofi. Iungit Sch. A. quod et
alii faciunt *ἐπεὶ* — *μή μοι δῶρα*, nexu parum commodo.
Durior altera ratio, vt cum *αἰεὶ τοι* iungatur, vt si sit:
ἐπεὶ μοι ἐπέπληξας, σιδήρου τομώτερον εἶναι σε Φημί. In-
ter *ζητήσεις* et *λόσεις* haec fuisse intelligas e Schol. ad
61. Nec minus molestum esset iungere vl. 66. quando-
quidem merito meo me increpas, nunc vero cum Mene-
lao congregiar. Dicam equidem per aposiopesein talia
dici, gestu forte supplente apodofin: vt in istis Achillis:
Σ, 101 *Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι* etc. scil. aut moriar, aut
vliciscar amicum Od. Γ, 103 *ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας* sc.
memorandum sane mihi est de his. Sic JI. N, 68. 775.
Add. Od. Δ, 204. Θ, 236. Sic et h. l. supple, feram
equidem. Vnus locus est, in quo diserte apodofis appo-
nitur JI. Z, 334 *τούνεκά σοι ἐρέω*.

In *αἶσα*, τὸ *καθῆκον*, laudat versum Hesych. Et ad
h. l. refert in eodem corruptum *κατ' αἰανόν, κατὰ πρέ-
πον* Bentleius. ἐπὶ τοῦ *καθῆκοντος* Aristides Quintil. de
Musica lib. III, p. 162 reddit.

κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, e veteris sermonis sim-
plicitate profectum, quae tamen *δαινότητι* aliquam ha-
bet, qua et sequiores vtuntur: vt Sophocles: *γνωτὰ κούκ
ἄγνωτὰ μοι προσήλθεθ' ἰμείροντες* Oedip. Tyr. pr. quod
laudat Eustath. hic et ad Z, 333. p. 645, 14. Infra I.
70 *εἰσὶνέ τοι, οὐ τοι αἰεῖς*.

60. ἀτειρής. Apollon. Lex. et ex eo Hesych., ὁ στερεός, καὶ ἄτρωτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ ἀκαταπάνητος. quod postremum ad h. l. spectat. Est quoque hoc in Schol. et Etymol. qui addit σκληρός. et ἀτειρεῖα χαλκῶν (T, 233) Φύσει δύστροπον. (quod quid sit v. ad M, 66.) opponitur ὀπαλός.

Koeppen haerebat in comparante et comparato, et convenire aiebat: ὥς τοι νοῦς ἀτάρβητος ἐστὶν ἀτειρής. Saltem dicere debebat iuncturam et interpunctionem esse hanc: ὥς πάλαι ἐστὶν ἀτειρής, — ὥς τοι νοῦς ἐστὶν ἀτάρβητος. vt quod exorsus erat et inexplerum reliquerat, αἰεὶ τοι κραδίη, — repetatur, et suppleatur, ὥς τοι νῖος. Durum tamen et hoc.

61. ἔς τ' εἴσι. Cod. Vind. ed. ἔς εἴσι. et mox ἔ: ῥά vs. non male.

63. ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι — Ven. et Sch. ὥς σοι — ἀτάρβητος, ἄφοβος Apollon. Lex. h. v.

64. χρυσέης Ἀφροδίτης. De epitheto hoc antiquo multa argutantur veteres, laudata quoque Histiaea (Hestiaea) grammatica, h. e. femina docta, Alexandrina, (v. Strab. XIII, p. 894 D.) etiam Eustath. pluribus locis, imprimis ad T, 282. Quae antiquissima notio fuerit, nemo facile expediet. Nunc satis est tenere, aurea dici praeclara, pulchra: cum Apollonio: καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.

χρυσέης et χρυσῆς variant libri hic et vbique. Antiquius prius, etsi contracte pronuntiatum; contracte scriptum est serius: hoc sequutae sunt edd. et codd. recentiores. Etiam in Suida hoc To. III, p. 213. Semel monitum esto.

65. 66. — ἡ διπλῇ πρὸς τὸ ζητούμενον πῶς, εἰ οὐκ ἐστὶν ἀποβλήτα, ἐκὼν οὐκ ἂν τις εἰλόιτο. Et est longa ζητήσις et λύσις, haud dubie Porphyrii, in Schol. Lips. plena ineptiarum: cum huc trahatur illud: esse alia deorum dona bona, alia mala; atqui poeta agit tantum de beneficiis quae a diis profisciscuntur, quae nisi diis volentibus nemo assequi potest. Bene is qui in Schol. A.

adscript: τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν, Φησί, διδόμενα δῶρα οὐκ ἐστὶν ἀρνήσασθαι, οἷα ἂν εἰαι· μὴ διδόμενα δὲ παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ νατόν τινα λαβεῖν οἰκεία σκουδῇ. — οὔτε α. Vrat. a.

65. θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. pro hoc ἐρικερδέα mf. Lipf. sed emendatum a manu seriore, cum Schol. in quo bis legitur, tertio autem ἐρικυδέα. Non dubito lapsum felicem esse librarii. Vulgata est in Pind. Sch. P. III, 182. Viuntur vf. 65 commodè Lucian. Tim. 37. Laert. VI, 66.

67. νῦν αὐτ' fine θ' Barocc. Lipf. Vrat. b. Mosc. 1. εἴ με θελεῖς. edd. vsque ad Barnes. male. v. ad A, 133, et μ' ἐθέλεις est quoque in Lipf. Ven. Vrat. A. mox 69 ἐν μέσῳ vitiose multi; sed piget aperta vitia enotare.

69—72. ap. Plat. Sympos. IX, 13 pr. leguntur. De re ipsa cf. inf. ad 457.

70. σύμβαλέ τ' edidit Barnes. vt singularis esset, κάθισον καὶ σύμβαλε. At sic τὸ importunum foret. συμβάλλειν, vt Lat. comparare, componere, de pugnaturis, proprie de paribus. cf. inf. T, 54. 55. Frequentius est, ipsos pugnares συμβάλλειν, conferre arma, vel ipsos συμβάλλεσθαι.

πτήμασι πᾶσι. Inter ea, quibus raptum Helenae ornarunt poetae, praeunte haud dubie Cyprio carmine, fuit quoque, quod ex h. l. petium erat, memoratio pretiosi apparatus, quem Paris Sparta cum Helena abduxerat. Ex Cyprio illo Proclus: καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα πτήματα ἐνθέμενοι, ναυτὸς ἀποπλέουσι. et secundum Fragm. Vffenbach. p. 661 κόσμον οὐκ ὀλίγον Helena secum habebat: adde Tzetzae Antehom. 130. Ad II. N, 626 ait Sch. B. μετὰ πολυτελοῦς ἀποσκευῆς, ὥς ἐπὶ θυρίαν ἦκουσα, (an Minervae Chalcioeci? Eurip. Helena 250 sq.) ἤρπαστο ὑπ' αὐτοῦ. Inter sacra Bacchi factum id esse, narrat Lycophron 106 sq. cf. Schol. ad eum vf. 93.

Ceterum primo loco occurrit αὐφ' Ἑλένην. Fuisse ἑλένην pronantatum, patet ex Pausan. p. 425. et Hes. Odss. Vol. I P. I.

merus digamma non agnoscit. v. ad B, 356 — ἀμφι Ἐ-
λέην vn. Vindob.

71. Ἐ quod Zenodotus κρείσσω legerat, quod iam
vidimus eum admisisse A, 80. Sanē κρείττω esse possunt
τὰ πρᾶγματα. νικήσει Vrat. a. h. vn. Vindob.

72. ἄγεσθαι Vrat. c. et vn. Vindob.

73. Φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταυόντες. Quae ὄρκια
πιστὰ sint, et quid ὄρκια ταυόν, vidimus ad B, 124. sc.
ἀποτέμνειν τοὺς στομάχους τῶν θυμάτων ὀρκίων. At h. l.
adiungitur Φιλότητα ταυόντες, non quasi hoc per se dici
possit, nisi duriore ellipsi, verum propter iuncturam cum
altero ὄρκια ταυόντες, in quo latet generalis notio πω-
σαντες Φ.

74. Ἐ quod Zenodotus scripserat ναλοίμεν male, ait
Schol. cum non posset tam cōfidenter de exitu certami-
nis augurari. (non video, quid nī Paris bene de se omi-
nari potuerit.)

75. Ἄργος ἔς ἱππόβοτον. ἱπποτρόφον. recte Sch. br.
Quae in iis et Sch. A. B. L. ex Hellanico apponuntur
(in Fragn. Stürzlii p. 48. in Argolicis) sunt commenta
ex nominibus conficta. Vnus Vindob. ἱππόβατον.

Ἀχαιῖδα, χῶραν, γῆν, Sch. br. accipiunt de totā
Peloponneso; Sch. A. B. L. τὴν πᾶσαν Ἑλλήνων γῆν Ἀ-
χαιῖδα Φησί. v. notam ad h. v.

76. 77. 78. iterantur inf. H, 54. 55. 56.

77. Τρώων ἀνέργε Φάλαγγας. Scriptum fuit ἀνεφε-
γε· sicque Bentlek. scribebat, et Dawes φεργνυμι. φερχ-
ται. φερχατο. Repugnat Payne Knight, qui statuebat (p.
98.) hoc vocabulum non admisisse digamma; quia inf.
Π, 481 occurrit ἔνθα τὲ φρένες ἔρχεται, sed fuisse ἔργω,
ἔέργω. quia, quae hinc deducta sunt, ἔρκος, ἔργμα, ad-
spirantur. et inf. Φ, 283 fuere inter veteres qui ἀπέρ-
σει scripserant. Atqui sunt tot alia loca, quae aperte ad
digamma ducunt: τῆλε με φεργουσι ψυχαῖ. Π. Ψ, 72. τὰς
μὲν ἄρα φερξαν Ὀδ. Ε, 411. Et quae obstare videntur,
aut corrupta sunt, vt P, 571 ἦτε καὶ ἐργομένη, vel ἦ
καὶ φεργομένη. vel ἦ καὶ σφεργομένη, nam utrumque vñ

habitu; hoc alterum quidem constanter; aut dicendum saltem est fuisse plures formas *ἔργω* et *εἶργω*, *ἔργω*, *εἶργω*, *φέρω*, *φέρω*. Ita et *ἔρκος* hinc fieri potuit, et recte legi Π, 481. P, 354 potuit quod in edd. habemus.

78. Abest versus a Veneto; et potest ille illatus videri ex JI. H, 56; ubi proprius ei locus est; nec in Schol. ullis quicquam in etna notatum. Potest tamen nec minus librarii incuria excidisse videri. In his ac similibus nihil est quod definiri possit. *μέσου δουρὸς ἑλών*. Bentleius coni. *μέσσαν δουρὸς ἑλών*. Cum *ἐλεῖν* non nisi quarto casu iungatur, apparet dictum esse ut *ἄπτεσθαι* et supplendum esse (*κατὰ*) *μέσου δόρατος ἑλών* (*τὸ ἔγκος* vel *δόνον*.) Ita *ἐλεῖν* absolute possumus puta. Paullulum diverso modo dictum *χειρὸς ἑλών* ἐς δ' ἄγε *χειρὸς ἑλών*. h. e. *ἑλών αὐτὸν ἐν χειρὸς*. Inf. Π, 406 *ἔλας δὲ δουρὸς ἑλών*. ubi vide.

80. — quod Homerus *βάλλειν* pro *τιτράσκειν* ponit; nunc autem emphasin habet. Sic Sch. A. Non video quem locum haec observatio hic habeat. *βάλλειν* est h. l. ut alibi eminens telo petere; opp. *εὐτῆν*, quod ipsum saepe in Schol. inculcatur. At illud quaeri potest, siue *ἰδὼν* ad *ἐπιτοξάζοντο* (ut sit *ἐπιτοξάζοντά τε ἑβαλλόν τε*) an ad *ἑβαλλον* referendum; ut sit *καὶ ἰοῦσι λάεσσι τε ἑβαλλον*. Saxa autem per fundas iacta intellige.

τιτυσόμενοι. ἐπὶ τοῦ στοχασμοῦ, ait Apollon. Lex. h. v. *εὐστοχεῖν*. *στοχαζόμενοι* Hesych. *καταστοχαζόμενοι*, *βλέποντες*. Etymol. qui multa de etymo argutatur. Simplicius erat dicere: quod *τεῖνω* nunc est multas habuisse formas, passim obvias: *τῶ*. *τᾶω*. *τέω*. *τεῖω*. *τείνω*. *τύω*. *τιτύω*. *τιτύσκω*. quod simpliciter pro *τεῖνω* dictum inf. N, 23. O, 41. Triplicem vocis usum de oculorum usu, de animo, et pro *ετοιμάσθαι*, allatis vsf. O, 41. V, 159 et 558 docent Sch. br. ad h. l. Apollon, Lex. a *τιτύσκετο* et Etymol.

82. — quod *βάλλετε* pro *τιτράσκετε*. v. ad vf. 80.

83. ξ — quod τὸ σταῦται ἀντὶ τοῦ, κατὰ διάνοιαν δρᾶζεται, v. ad B, 597. γάρ τοι ἔπος ex Eustath. Barnes memorat, quod metrum vitiat.

84. ἀνέω τ' ἐγένοντο. nusquam Ionicum habetur τὸ γένοντο. ἀνέω, ἥσυχτοι Sch. br. e contextu. v. ad B, 323.

86. Κέκλυτέ μεν, Τρῶες, — Temere inculcauit Barnes post hunc versum alium, in margine ed. Florent. tum in mss. Barocc. Cantabr. Mori adscriptum; est ille quoque in Lips. Townl. Harlei. Eaton. vt alios recentiores taceam:

Ὅφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Est enim is ex aliis locis similibus huc retractus.

Scribit Barnes „γρ. κέκλυτ' ἐμεῦ.“ Alias est μοι. Nunc erunt iungenda, vel κέκλυτε μῦθόν μεν vel κέκλυτε ἐξ ἐμεῦ. Wasse melius coni. κέκλυτε νῦν.

90. αὐτῶν δ' ἐν μέσσω. Vrat. a. ἐς μέσσω Plutarch. Sympol. IX, 13. vbi locum inde a vl. 88 recitat (v. inf. ad 457.) nonnulla, omittit ex vl. 90. 1. 2. et subiungit: τῷ δέ κε νικήσαντι γυνή καὶ πτήμαθ' ἔποιτο. ex vl. 255.

92. ξ — ὀπτότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τὸ γένηται. quod Zenodotus κρείσσων scripserat, vt vl. 71. νικήσει Vrat. a. b. vt vl. 71.

94. ὄρκια πιστὰ τάμωμεν. v. ad B, 124. πάμωμεν ed. Vindob. e cod.

95. οἱ δ' ἄρα πάντας ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Scholia hic et aliis locis super ἀκὴν et eius etymo multa argutantur, quibus similia sunt in Eustath. et Hesych. Praestat forte ἀπὸ τοῦ χαίνειν, factam esse ἀκὴν. Sufficit fuisse aliquando κατὰ τὴν ἀκὴν, h. e. ἥσυχίαν, ab ἡ ἀκὴ. Apollonii Lexicon reddit ἐφ' ἥσυχίας. Virgilio est: *Olli ob- stipuere silentes.*

97. κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο. Vitiose ἐμοῖο Cant. Vrat. b. vt saepe.

98. διακρινθήμεναι ἤδη — διακρ. ἄμφω Cant. et Harl. ap. Bentr.

99. ξ — quod Zenod. scripserat: Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, vt alloquatur eos Menelaus, vitique διακρινθήμεναι absoluit.

re positum sit *συνήθως ἥρην*, ait Schol. — Super *πέπο-
σθε* Scholion et in Etymol. habetur. Volunt esse pro
πέπησθε vel pro *πεπώνησθε*. Fuit puto forma *πόω*, unde
πόος, *πονέω*, ut alia forma *πένομαι*.

100. ξ — quod Zenod. *Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης* pro *ἀρ-
χῆς* scripserat. Sane *ἄτης* habet quo se defendat: ut sit
ἄτη Πάριδος error animi, vesania, flagitium commissum in
Menelaum. Occurrit idem hemistichion inf. Z, 356 *εἰ-
νεκ' ἐμείδ' κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης*, ubi eadem
varietas, et JI. Ω, 28. At *ἔνεκ' ἀρχῆς* erit supplendum
ut sit *ἀρχῇ τῆς ἑριδος* initium factum a Paride; ὅτι *προ-
κατήρξεν*, sane durius; antiquiore tamen sermone haud
indignum. *Ἀρχῇ* autem belli a Paride repetenda; Sic X;
114 sq. Hector dubitat; an satius sit reddere Helenam
cum bonis raptis ἢ τ' *ἔπλετο νείκεος ἀρχῇ*. et inf. 351 *ᾧ
ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ μὲ πρότερος πάρ' ἔοργε*, unde eius
naues *Ἀρχέλαοι* JI. E, 63. et belli initium *πῆματος ἀρ-
χῇ* Od. Θ, 81. Minus bene Clark. *ἀρχῇ* ex Latino red-
dere vult *coemptum*, *inceptum*. Vix definias, vtra lectio
ab Homero profecta sit; *ἀρχῆς* tamen est recepta inde ab
Aristarcho et Aristophane, ut probabile sit. In vl. princ.
εἴνεκ' ἐμείδ' Cód. ed. Vindob.

101. 2. apud Plutarch. Sympot. IX, 14. p. 743 B.
recitantur.

102. *διακρινθεῖτε* pro *διακρινθείητε*. Schol. Sic Od.
X, 62 *ἐπιθεῖτε* pro *ἐπιθείητε* et *διαποσθηθείμεν* sup. B,
126. Attamen *διακρινθήητε* Barocc. Vrat. A. Eaton. *διακρι-
θήητε* Vrat. a. καὶ *διακρινθήητε* Schol. Vrat. b. Argute
quaestionem moverunt grammatici in Schol. B. L. cur
Menslatus oblitus sit prodigii a Ioue oblatus et a Calchan-
te interpretati B, 300 sq. Scilicet virum fortem poeta ex-
hibuit, non philosophum subtiliter res exquirentem.

103. Οἴσετε δ' ἄρ' ἔτερον λευκὸν, δτέρην τε μέλαι-
νχην ξ — 104. ξ — quod οἴσετε et οἴσμεν non est futurum
ab οἶω, sed est verbum οἶσθαι. Recte quidem; sequitur
tamen ἄξετε.

ἄρν', sine vi. sit ἄρνα ἑτεραν, sine vi sit ἄρνε. * hoc verius; nam inf. 246 ἄρνε δύν. Paulo post proxime dictum 117 ἄρνας, et 119 ἄρνα, utrumque de vno.

Notatum quoque a veteribus, in 104 Δι' δ' ἡμεῖς ὄσομεν ἄλλον, tertio loco dictum esse ἄλλον, at de duobus ἑτεροσ apud Eustath. et Suidam in ἄλλος.

At in metro turbat: οἴστε, δ' γάρν', nam habuit digamma vox: inf. Δ, 435 ἀγαύσασαι ὅπα γάρνων. Debuit ergo scriptum esse: οἴστε γάρν' sine δ'.

Varia autem comminiscuntur grammatici super deorum distributione in hoc sacro; etiam Eustath. Videtur Iupiter ad Hellenes, Terra et Sol ad Troianos proprio aliquo modo spectare. Compares forte inf. 276. 7 foederis verba. Retundit tamen impetum usus eiusdem formulae inf. T, 258. 9. in Agamemnonis iureiurando; nam in hoc quoque ipso cum Ioue Tellus et Sol memorantur.

105. ἔ- quod ἄξετε pro ἄγχετε. quod et Apollon. Lex. apposuit cum h. v. ἄξετε, Cod. Vindob. ed. Servarunt ad h. v. e Porphyrio; ut probabile mihi sit, Scholia br. antiquum ζήτημα; valde ineptum: cur nunc ad pugnam descendat Menelaus, cum Iupiter excidium promississet: respectu puto ad Calchantis vaticinium B, 324 sq. habito.

ὄφρ' ὄρνια τάμνη. inf. in Apollonii Lex. in τάμναι exhibet τάμνοι.

106. ἐπεὶ αἱ παῖδες ὑπερβήλαι. De hac voce v. ad N, 293 ἐπεὶ εἶπεν αὐτῷ παῖδες ὑπερήφανοι.

107. μὴ τις ὑπερβασίη Διὶς ὄρνια δηλήσῃται. Apollon. Lex. in ὑπερβασίησι (corr. — σίη) παραβάσει τῶν ὄρκων καὶ τοῦ δικαίου. ὅδ' ἁμαρτία. Similia in Schol. Hesych. imprimis Etymol. h. v.

δηλεῖσθαι τὰ ὄρνια, vt Lat. violare iusiurandum. At Δ, 67 dictum est Ἀχαιοὺς δηλήσασθαι ὑπὲρ ὄρκου. sic et vl. 236. Est sane pro φθίσειν, βλάπτειν, v. c. ap. Theocr. IX, 35. imprimis per Φάρμακα, dicta δηλήτῃρια.

108. 9. 110. — obelo notantur, quia sic venia Priamidis danda foret, si tale omnino iuuenum est ingenium: *Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν Φρένες ἡερέδονται.* Obliti erant viri docti, vsu sermonis hoc vbique haberi, vt de eo, quod *plerumque* sit, dicere soleamus semper, *αἰεὶ*, id fieri.

Recitat vl. 108 vt eum habemus, Polybius, vt credimur, in fragm. ap. Suidam in *προκαστεισόμενες*, forte *προκαστεισόμενος*. Artemidor. I, 52. p. 44. Lucian. Herc. 4. et Stobaeus Serm. L, p. 358 *περὶ τόλμης*; et secundum hunc versum habemus epigramma de adolescente: *εἰς σε καὶ ἀψευδὲς ἐψεύσατο· βιβλὰς Ὀμήρου, Ὀπλοτέρων ἀνδρῶν μεταφορὰ δῆμα Φαιῶν* ap. Stobaeum Serm. III, p. 37. Anthol. Steph. p. 120. Brunck. Anal. III, p. 244. In Helych. a. Bentlei. notatum est *ἀερέδονται* et *ἡερέδοντα*. Etymol. *ἡερέδονται* ἐπὶ τοῦ ἀπαιροῦνται καὶ κρέμονται. Suidas: *αἰωροῦνται* Apollon. Lex. *σεύονται*. Actum de hac voce ad B, 448. Est ea inprimis apta ad declarandam animi levitatem; vti opp. τὸ ἔμπεδον: convenit δ *ἀσείφρων*, inf. T, 183. et quodammodo ὁ παρήγορος Ψ, 603.

109. οἷς δ' ὁ γέρων μετέχσιν. Fuit, puto, antiquius, οἷς δὲ γέρων, vsu antiquo.

110. λεύσσει et λεύσει variat et h. l. v. ad A, 120: ὅπως τὰ πρῶγματα διώγηται ὡς βέλτιστα.

112. ἐλπόμενοι παύσεσθαι διζυροῦ πολέμοιο. quāe perpetua est variatio, legitur et h. l. *παύσασθαι* in Barocc. Cant. Lips. Vrat. a. A. Mosc. 1. 3. vn. Vindob. Townl. Eaton. — *συχόμενοι* Cod. Vindob. ed. a pr. m.

115. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. res ipsa postulat, inter utramque aciem relictum fuisse exiguum spatium pugnantibus Paridi et Menelao. ἀμφὶς dubitare potes, sitne ἀμφοτέρωθεν, ab utraque parte, an χωρὶς seorsum relictum spatium.

116. δύο κήρυκας ἔπεμπε. Barocc. ἔπεμψεν et ἔπεμψε Lips. Townl. Vrat. a. A. Eaton. duo Vindob. Sequitur tamen προῖαι.

117. *καρκαλέμωος* cum *ἐπήμεος* vulgo tangitur; videtur praestare nectere cum *σέγγ.* *καρκαλέμωος ἄρως* τε *Φάρεν Πρίαμόν τε καλέσσαι.* habet quoque hoc facere Schol. A.

119. *ἡδ' ἄρ' ἐπέλασεν οὐδέμεναι.* Cant. Barocc. Lips. Vrat. a. b. A. Mosc. 1. Estion; etiam Athen. XIV, *ἐπέλασαν.* Debat autem olim scriptum esse *Μὲ γαρ' ἐπέλας* aut potius Ionice *ἄρως πέλας.* De *γάρ* v. ad 103.

121. *Ἰσὺ δ' αὖθ' Ἐλένη.* — In Schol. Harlei. αὖ *Ἐλένη*, quod praeferebat Bentl. ut *σελένη* docum. haberet.

122. *ἱκία εἰδομένη γαλόω* *ἐπὶ δὲ διπλῇ.* διὰ τὸ γαλόω. *αὖ* tamen additur, quid memorabile visum sit in hoc; at conferenda sunt Scholia ad altetum locum X, 473. *Ἰσὺ γάρ* iam olim minus notam fuisse, ex eo colligas, quod grammatici certatim eam interpretantur, iam inde ab Apollonio in *Lex. γάλας, ἀνδρὸς ἀδελφῇ*, allato hoc loco, ut contra *ἀνδρὸς* v. 180 *ἀνδρὸς ἀδελφῆς.* Tum forma minus usitata: *γάλας*, ex *γάλας*, *ῥου, ῥω.* (non, ut grammatici volunt τῇ *γάλῳ* esse productum in *γαλόω*) Schol. A. comparat *Ἀθῶν δ' ἐπὶ πόντῳ* E, 229, at ibi est *ἐξ Ἀθῶν δ' ἐπὶ πόντον.*

Ceterum episodium, quod sequitur, cum ipsa carminis rerumque summa nullum vinculum habet tam necessarium, ut a primo auctore profectum videri debeat. Potuit hoc aliunde accedere seu tanquam singulare seu tanquam nouum ingeniosi rhapsodi carmen. De his tamen facile est ariolari; quod tuto pronuntiet, nemo, putato, habet.

123. *ἔσχε* Porphy. ad Z, 252. sufficit esse h. i. pro *συνῆκει αὐτῇ.*

125. *τὴν δ' αὖρ' ἐν μεγάρῳ. ἐν οἴκῳ.* Sch. br. et putet hoc satis esse; at Sch. A. B. L. esse pro *ἐν θαλάμῳ.* in eo enim materfamilias versatur; at viduae et virgines *ἐν ὑπερώῳ.*

126. *δίπλανα πορφυρέην.* Erat in edd. *μαρμαρέην.* *ἐ* quia in *δίπλανα μαρμαρέην* omissum *χλαῖναν.* Porro lectum olim fuit *πορφυρέην* sic non modo Aristarchi, ve-

rum et Zenodoti et Aristophanis editiones habuerunt, vt Sch. A. testatur; et sec. antiquiores, Eustathius. Mirum utique, vnde altera lectio illata in libros nunc superior antiquiore illa facta fuerit. Quid igitur? reducemus ne alteram? Sane, si auctoritati antiquiorum parendum est: Vitram tamen veriore[m] putabimus? vitram dicemus e gloriosemate ortam? Sunt loca plura, in quibus eadem res memoratur; sed lectio fere variat. Sic Il. X, 441 *δίπλακα μαρμαρέην*. alii *πορφύρεην*. Inf. Σ, 480 *ἀντιγὰ σάντες τριῖς πλάκα μαρμαρέην* alias dubitationes facit. At Odys. T, 242 *δίπλακα δῶπα καλὰ πορφύρεην* sine varietate. Memorantur *Φάρει ἀλεπόρυφα* Od. N, 108. *ἡλέκων ἀλεπόρυφα* Od. Z, 53. 306. Apollon. I, 722, vbi Iasonis *χλαῖναν* ad h. l. adumbrat, etiam *δίπλακα πορφύρεην* habet. Quod in vestibus nitratiōi et, alias esse videmus, est nitor et splendor. Huc in candore sine in purpureo colore; vt Apollon. I, 725. 6. commendari quoque vitrumque colorem saepe videmus a splendore; hactenus tamen doctior videri potest lectio *πορφύρεην*, quippe quod male accipi potuit de colore, adeoque minus aptum ad ill. l. visum est. Atqui *purpureum* poetis de nitore ac splendore quoque dici, a multis observatum est.

πολέας δ' ἐνέπασσεν αἰθλους. Apud Apollon. Lex. in *πάσσει* est *πολέας*. — in Hesychio tamen, qui eum exscripsit, est *πολέας*, vt et apud Athen. V, p. 191 D. vbi VII, 125 — 128 appositi sunt, vbi et *ἐνέπασσεν* et *μαρμαρέην* legitur.

ἐνέπασσε — *ἐπὶ τοῦ ἐπείκειλλε* versu adscripto Apollon. Lex. in *πάσσει* Hesych. et Sukk. in quo *ἐνέβαλλεν*, *ἐνεπείκειλλεν*. cum Schol. br. Inf. X, 441 *ἐν δὲ θρόνῳ ποικίλ' ἐπασσε* ad quem locum vide Schol. Pindari Ol. X, 113. vbi *ἀναπασσαι χάριν* explicat *ἀναπείκειλλαι*, versum nostrum adscribit; et Schol. Theocr. II, 18 addit versu adscripto, *ἀντὶ τοῦ μετὰ κόσμου ἐπὶ θῆ*.

Restat *δίπλαξ*, vt quaeratur, quanam illa fuerit. Difficultatem facit, quod non liquido constat, fueritne *διπλή*, *διπλοῖς* et *δίπλαξ*, vnum idemque an diuersa;

prius tamen probabilius sit. Nam et de omento quo in-
 tellectum profectus victimarum, *διπτυχα ποιήσαντες* dicit
 A., 461. et al. et hoc idem de veste *διπτυχον λώπην* Od.
 N., 224. Et *διπλάσι θυμῷ* H., IV, 243. add. 253. ut *διπλα-*
σι ἐσθῆτι. Pro synonymis tandem ponitur *διπλῆ* et *δι-*
πλαῖ Od. T., 225. 241. Pro synonymis habeat quoque
 vocem grammatici: Etymol. in *δίπλανα*. σημαίνει δὲ δι-
πλαῖα, διπλαῖν ἰσότητιον, ὃ ἐστὶν χλαῖνδα διπτυχον, διπλῆν.
 Conferunt glossae Hesychianae in vocibus his singulis.
 Porro ora clipei Achillei est *Δ*, 480 *τρίπλαξ*, h. e. tri-
 plici lamina constabat. Fuisse *χλαῖναν*, h. e. vestem ex-
 teriorem et crassiorem, et quidem ex lana, dubitari no-
 nuit; quia cum corpus ampiciretur, potuit illa modo an-
 gustior, modo latior ac largior esse. Memoratur iaque
ἐπὶ λαῖσιν H. H., 230. Od. Ω., 275: *Διότρεα δ' ἀπλοῦς χλαῖ-*
νας quem et Pollux respicit VII, 47. qui nulla rei de-
 claratione addita in loco cetera turbat. Et fuit *διπλῆ*,
 quae duplicata corpori iniiciebatur. Atque ea statim ita
 texta esse debuit, ut maior ac latior tela esset, H. X,
 441. ἄλλ' ἢ γ' ἱστὸν ὕφανες, — *δίπλανα, μαρμαρέην*, ubi
 Sch. A. *διπλαῖα ἢ ἂν εἴναι τε, διπλῆν περιβαλέσθαι*. et po-
 stro loco Γ, 126. Helenam Iris offendit: *ἢ δὲ μέγας*
ἱστὸν ὕφαντα δίπλανα μαρμαρέην. siquidem vestis confi-
 cienda erat, quae duplicata corpori iniiceretur, eadem-
 que ad talos demitti solita; nam hoc fere adiicitur: H.
 K., 133. Nestor noctu processurus: *ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας*
περυνήσαντο Φαιακίδεσσιν διπλῆν ἐκταδῆν, et Od. T, 225
ἔφθι χλαῖναν περφυρέην — *διπλῆν*, cui subiicitur pro mu-
 nere dato munere, 241. καὶ *δίπλανα δῶνα καλῆν περφυρέ-*
ην, καὶ τερμίδεσσι χιτῶνα. Iam talis vestis et dignitatis,
 fortunae aut mollitiei significationem habere et vero et-
 iam corpus adversus frigus munire potuit. Ad prius spe-
 stat Od. N, 224. *ἐνδρὶ νέφ' παναπάλῳ* assimilata Pallas
διπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην, h. *διπλῆν*,
 s. *δίπλανα*. Frigoris auertendi causa ea veste induti et-
 iam noctu processerunt; unde etiam eae vestes cum cras-
 siores fuere, tum villosae ad contingendum corporis ca-

lorem. Nestor li c: H, 133: *ἡ ἡμέρα προδίων ἰνδύετο*
χλαῖναν διπλὴν ἐνταδίην· ὅλην δ' ἐπεμήνοδε λάρχη. In
 Vlysses Od. T, 225 *χλαῖναν περφυρέην· ὅλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς.* Contra *ἄπλοισ* tempestati molliori accommoda-
 tior: quam in Rhesium 444 acute intell. Toup. ad Sui-
 dam in *ἄπλοισ*.

Nuper vir doctissimus Visconti in Museo Pio-Cle-
 ment. III, 37 *δίσπλακα* animaduertit in Pallada duplici
 amictu vestita; praeclare ea inservire potest formae hu-
 ius indumentum adumbrandae; etsi antiquioribus aetatibus
 formam rudiorum et simpliciorum fuisse credere licet.

128. *ὅς θεν ἐγκλιτωὺς* scribi iussit grammaticus
 v. Schol. A. cf. ad A, 114. Apollon. Lexic. in *θεν* *ὅς*
θεν εἰς δ' ἀντι τοῦ; ὅς. αὐτῆς Versum 129 et 133
 omittit Vrat. b. sed mera librarii incuria.

130. *Νύμφα* non est Doricum Ionico immixtum, sed
 servatum, puto, ex antiquiore sermone; vt *Μούσα*.

132, et 134. *οἱ* iam veteres esse scribendum nota-
 runt.

135. Versum *παρῶδε* Aristoph. Au. 402. ad verba
ἀσπίσι πεκλιμένοι v. Schol. cf. ad E, 356.

137. *μαχῆσοντα* Bentl. praefert *μαχέσσοντα* v. ad
 A, 298.

138. *ἐ τῷ δέ, καὶ μήσαντι.* „quod ne abundat, et
 tertius casus, est *πρὸ τοῦ μήσαντος.*“ Suspiceria utique
 scriptum olim fuisse *γε*. cf. inf. ad 176. Nec tamen aliter
 in Plutarcho quoque, Sympot. IX, 13, p. 742 C. Quod
καλέσας *πρὸ ἔσθ* dictum, vulgo nunc notum, notant et
 mea grammatici ad h. l.

140. *ἀνδρὸς γε προτεροῖο.* Observant grammatici
 quod poeta ignorat raptum Helenae a Theseo. cf. Schol.
 ad 242. At v. ad 144. In *προτεροῖο καὶ ἄστεος* manifeste
 est grammaticorum ignoratio τοῦ Digamma. Fuit enim
 ab Homero pronuntiatum *προτεροῦ καὶ ἄστεος*. Mox in
καλυψαμένη vsus mediae formae, cum se ipsam *κατα-
 ρυῖσσε*, Clarke observat.

143. ἀργεννῆσι καὶ ἰδόνῃσι Pollux recitat VII, l. 54. et non ex lino sed laneam (gossypinam puta) vestem intelligi docet: forte ex usu antiquiore.

145. ἄμα τῇδε Can.

144. — Εἰ Ἀΐδη Περσῆος θυγάτηρ. Si poeta Thesei matrem dicit, delendum esse verbum pronuntiant grammatici; etiam Eust. add. Scho. A. ad H, 9. 10. nihil enim vetulant eam ita fore, nec Helenae esse posse pedisequam; addunt alii eam socrum Helenae fuisse, sci. Nest. propter Theseum, a quo raptā fuerat Helena. Adhuc Barnes Scholio Plutarchum etiam ἀδελφὴν τὸν στίχον. Scilicet ille Thesei extr. p. 16 B. vult propter molestias, quas versus facit, καὶ ὁ θεὸς καὶ τὰς καὶ ἑκαστὰ διαβάλλεται. h. improbant, suspectum reddunt. Sublatum tamen verbum et ipse vult Bentleius.

Εἰ δὲ fuit quoque ἑστῆμα, Porphyrii puta, cum ipsa poeta Theseum inter προτέρων ἀνδρῶν numeret (Odyll. A, 630) et ἀμφιπόλος non nisi de iugencula ancilla memoretur, non potuisse Thesei matrem esse servam Helenae; et λύσις dici ἀμφιπόλον etiam de vetula; ut γὰρ ἐν ἀμφιπόλῳ Od. A, 191. — Fuit alius, qui distinguere iuberet post Ἀΐδη, ut reliqua ad Clyménen referrentur. Volunt quoque habendam hanc Aethram aliam ac diuersam. At hoc nullo modo fieri potest, cum Περσῆος θυγάτηρ adiectum sit. Nec vero in fabulis priscarum scriptum tam iusta temporis ratio habetur. Fabula imprimitis decantata fuit in tragœdiis; quippe quae multum opportunitatis dabat poetis, nota et Atheniensibus audiri grata fingendi; eadem in antiquissimis artis operibus expressa, ut in Cypseli arca ap. Pausan. V, 19. Et in Polygnori pictura apud Delphos Aethra adstabat Helenae ipsa detonso ad cutem capillo ap. eund. X, 25. p. 861. et si Helenae aderant duae aliae ancillae Electra et Panthalis p. 860. Antiquior auctoritas erat Hellenici: is Helenam a Theseo raptam, mox cum ille cum Pirithoo ad Proserpinae raptum abiisset, Aethrae seruandam traditam, Aphidna autem expugnata Aethram captivam ab-

ductam tradiderat. Ita Schol. et Schol. Eusip. Hec. 125, et eadem cum aliis ex Hellenico Plutarch. in Theseo p. 14 E. F. v. Apollod. III, 20, 7. et ad e. l. Notas. Lycophr. 503 c. Schol. Add. Jacobs Træmæ Antehom. 130. et Starz. Hellenici fragm. p. 115. Fontem fabulae cognouimus ex præclaris Procli fragmentis Elscur. fuisse Arctinum ἐν Ἰλίου Πέλοιδι. Lescheum pro eo memorat Pausan. X, 25. p. 861. siue quod similia is in parte Iliadis paruae narrauerat, siue quod illam ipsam poesin sub Arctini nomine memoratam intellexit. Atque hæc narrata potissimum mihi fidem faciunt, rhapsodi alicuius, fœtum hunc versum esse, cui non satis visum, ἐμφέρολοι δύο.

De Clymena nil monent Scholia. At fuit et illa inter captiuas in Polygnoti pictura apud Pausan. l. c. p. 862. lib. X, 26 pr. vbi Stesichorus ἐν Ἰλίου Πέλοιδι eam inter captiuas numerasse narratur. Quod si is primus Clymenen inter captiuas retulit, senioris etiam commatis versum nostrum habendam esse patet. Dictys eam memorat lib. I, 3. V, 13. Fuit aliquis e Tragicis, qui ei sororem Pirithoi Thiladien vel Philadien substituerat; vnde Hygin. hoc habet fab. 79 et 92. Ceterum in Or. funebri, quae inter Demosthenicas est, (p. 1308 R.) legitur: ἐμὲ μνηστο εἰ Ἀναμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὀμηρος ἐνεκα τῆς μητρός Φησιν, Αἰῶρας Ἀνάμαντα εἰς Τροίαν ἀγαλαί. ὁ μὲν οὖν παντός ἐπειρώτα κινδύνου, καὶ σῶσαι τὴν αὐτοῦ μητέρα ἐνεκα. auctorem aut fefellit memoria, aut in eius codice plura lecta fuisse necesse est quam quae in nostris libris habentur.

145. αἶψα δ' ἔπειτ' Ἰκάνον. vn. Vindob. Ἰκάνον. Σκαεαὶ πύλαι. Causam nominis portae Scaeae non vno modo tradunt Sch. br. Apollon. Lex. h. v. et inde Hesych. Etymol. item Schol. ad Il. X, 6. Probabilius ceteris, a situ dictam, quod ad sinistram manum, nescio quo respectu, sita erat. Sufficit eam ad planitiem et castra Achivorum duxisse.

146. οἱ δ' ἀμφὶ Πύλαμον. Notatur ad h. v. primum h. l. occurrere usum loquendi οἱ περὶ, οἱ ἀμφὶ, pro

ipso nomine: v. Eustath. et iterum ad Z, 436. M, 139.
140.

Nomina senum ex parte Virgilius, ex parte Quintus Smyrnaeus, et Tragicis, ad suum consilium adhibuerunt. Inutile esset quaerere de singulis. Pauca monere sufficit. *Paniskous* et *Panthūs*, *Odrys* vel *Othryāe* f. (Aen. II, 319.) cuius filii memorantur ex Phronitide II. P, 40. Polydamas et Euphorbus, tum Hyperenor II. P, 24. De *Panthos* origine Delphica narratio est apud Schol. ad II. M, 281. Eustath. p. 900, 46. et Serv. ad Aen. II, 319. vbi cf. Notam. *Thymoctes* notus ex Aen. II, 32. suator equi Troiani in urbem admittendi; eundem Laomedontis filium, adeoque Priami fratrem, fabulatus est Hesiodus, quia apud Diodor. III, 66. — *Lampius*, *Clytus* et *Hicetaon*, Laomedontis erant filii, adeoque Priami fratres II. T, 138. Apollod. III, 12, 3. — *Valegoniem* memoravit Virgilius et de *Antenore* actum in Exc. VII ad Aen. Virgil. lib. I.

149. *δημογέροντες*, οἱ τοῦ δήμου ἐντιμώτεροι. Hesych. cum Schol.

150. γῆραι δὲ πολέμοιο παπαυμένοι. γῆραι. γρ. καὶ γῆραι. ὡς οὐδαι. Schol. A. B. L. et Etymol. in γέρων (verbis huius versus corruptis) et in ὀφλότεροι memorat γῆραι.

151. καὶ ὕλην. Scriptum olim fuisse ὕλην vnde fil. va, notatum iam viris doctis. v. Bentl. ad Horat. I, 23. et Clarke h. l. add. ad E, 285.

152. δένδρεω ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόσσαν ἰεῖσι. E. quod Zenodotus legerat δένδρεα (quod et in Diog. Laert. paullo post videbimus) At apud Homerum est δένδρεον, nusquam τὸ δένδρος, cf. Eustath. ut nec τὸ δένδρον. Itaque nec δένδρεω ἐφεζόμενοι h. l. legi potest; et est quoque δένδρεω in plerisque. δένδρεω ἐζόμενοι est in Cant. sed δένδρεω binis syllabis est efferendum. ὅζω ἐφεζόμενος est in suaviissimo loco in Sc. Herc. 393 etiam de cicada: ἦμος δὲ χλοερῶ κυανόπτερος ἥχετα τέτατ' ὅζω ἐφεζόμενος θέρους ἀνδράποισιν ἀλδεῖν ἀρχεται, ὃ τε πόσις

καὶ βῶσις, ὅπλως ἐέρσηται καὶ τε παρημέριος τε καὶ ἰσχυρὸς
 χέει αὐτὸν Ἰδὲ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅποτε χροά σείριος ἄξει. Post
 haec omnia tamen veram et antiquam lectionem esse
 censeo, δένδρει, vel δένδρα ἐφεζόμενοι nam Ioniensem hoc
 est, et Herodotem. Placuit quoque Gregorio Cor. p.
 25. et si mox subiicit, per metaplasium δανδάειν maluisse
 Homerum.

ὅκα λειριόεσσαν. Vox hoc ex altero Ios. N. 839
 obuia, vbi λειριόεσε χροῦς occurrit, ut molle corpus iu-
 tis tenera sit. Habet ea adeo sensum ex re declaran-
 dum, ut sit mollis, dulcis, suavis. ut iam Apolloni, Lep-
 b. v. λειριόεντα — οἱ δὲ τὴν (ἄκα. scil. ex b. l.) προσημῶν
 exscriptus ille in Hesychio h. v. apud, Etymol. λειριόε-
 σα simpliciter est γλυκεῖα. ἐκδυμητή, ἡδῶα. Apud, Qui-
 tum. II, 417 sunt Hesperides λειριόεσσαι. Si vox ἀπὸ
 τοῦ λείριον ducta est, a suavitatis vnius ea generis, quam
 lili odor praebet, ad aliam omnem suavitatem traducta
 esse debet. Nisi cum Schol. Apollonii I, 879 statuas,
 λείριον omnino pro ἄνθος dici coepisse, ut ap. Nicandr.
 Ther. 243 λείρια δ', ὡς ἴα τοῖα, περιστρέφει illam radi-
 cem. leg. περιστέφει, et esse adeo λειριόεν τὸ εὐανθέα.
 Certe Lucian. in Herc. 4 καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων
 τὴν ὅκα τὴν λειριόεσσαν ἀφίπαιον, εὐανθέη πινα, λείρια γὰρ
 παλεῖται, εἶγε μέμνημι, τὰ ἄνθη. et reddit ὅκα ἀνθηρὰν
 Eustath. At ζῶα ὀξύφωνα in lib. de Homer. poesi f. 18.
 non est pro interpretatione habendum. Apollon. IV,
 903 ὅκα λείριον dixit, ut putes adiectivam aliquando
 formam vocis fuisse. Versu nostro Timonem Philiastum
 Sillographum vsum esse ap. Diog. Laert. III, 7. et ad
 disputationes Platonicorum accommodasse, notatum iam
 ab Ernestio: vbi tres versus 150. 1. 2. παραδύνται.

ληριόεσσαν vitiose inde ab Ald. 2. editur.

λεῖσι notatur a grammaticis hic et ad Δ, 270 προ-
 λεῖσι, quod est pro ἰᾶσι. cf. Etymol. in ἀφίπαιον.

154. ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην εἶδονδ' Harlei. Vrat. A.
 et a. sicque rodd. in Θ, 251 variant, vbi vide. Et Π,
 278 ὡς εἶδοντο Μενoitῶν υἱόν. Virumque igitur vñu habet

ap. Biondeius defendebat εἶδον. ὅ' quia ante Ἑλένην, quam in Homero digamma non habere vidimus sap. 70. Nil tamen interest, cum et in εἶδον ultima in caesura producat. Apud Hesych. est ὥς, ἡνίκα. οἱ δ', ὥς οὖν εἶδον Ἑλένην.

155. ξ- Zenodotus ὦκα legerat, cumque eo Crates, si recte intelligo grammaticum e Ptolemaeo Ascalonita haec tradentem. Atqui ὦκα nec sensibus convenit, nec bene ad Helenam retrahitur εὐσαν ὦκα, quod indecorum esset in femina eius ordinis. Verbo: vitiosa fuit lectio; cuius Eustathius quoque meminit. ἦκα, *συντιπύσσει* voce, prae pudore sentes loquuntur. ἦκα, *πράως, ἡσύχως*. ἦ κα πρὸς ἀλλήλους est ap. Apollon. h. v. Male editum ἦκα inde ab Ald. 2. et Rom.

156. οὐ νέμεσις. οὐ νεμεσητόν, ὥς τὸ οὐχ ὄση (Od. X, 412) ἀντὶ τοῦ οὐχ ὄσιον Schol. B. et L. Scilicet νέμεσις est μέμψις, indignatio, modo animo suscepta, modo verbis expressa: vide Il. E, 80. Od. A, 350. T, 330. Interdum (non semper) reddi posse οὐ νέμεσις, *non mirum est*, monet Hemsterh. cum Ernestio ad Callin. in Dian. 64.

VII. 156. 7. 8. sunt ap. Valer. Max. ext. III, 7, 3. ubi de Helena sua Zeuxis eos recitasse fertur; sunt et apud Athen. V, p. 188 B. versus 156 — 159. Philosophar de his vll. Maximus Tyr. disl. XXXI. p. 107. To. II. et videntur loco passim scriptores, ut Aristot. de Morib. II, ext. Sext. Empir. adu. rhet. praecepta. Suauiter Lucian. Merc. cond. 16.

158. αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦκα ἔειπε. Fuere qui iungerent cum antec. ἀλγεα πάσχειν αἰνῶς. At αἰνῶς ἔειπεν ἔστ pro λέων, ut iam Etymol. notavit; ut Od. A, 208 αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τῆς καὶ ὄμματα καλὰ ἔειπε κείνῃ. et sic alibi, etiam in scriptoribus Ionicis, Herodoto et Hippocrate, quod iam Ernesti monuit ad h. l. Sic alias dicitur δεινῶς. quod comparat Herodian. in fragm. ad calcem Moeridis p. 446. Porro εἰς ὦκα est, *adspectu*; nec mo-

do facit ac vult, sed toto corpore. *als* *ἀπὸν* visum est

Ald. 2. *traductum* in alias. *in* *magis* *in* *magis*

ἀθανάτοισι *ἰατρῆς* *ταποῖσι* Turnebus, nulla auctoritate; nisi quod *ἡμεῖς* sic quoque expressum video in Herodiani fragm. l. l. p. 446. Frequentat alteram quoque Homerus. *ἀθανάτοισι* *ἰατρῆς* est quoque in Etymol. voc. *αἰνῶς* et ap. Athen. V, p. 188 B.

159. *ἄλλα* *καὶ* *ὡς* — *ὡς* scribere iusserunt veteres momentibus A. B. L. cum sit pro *ἡμῶς*. cf. ad A, 146.

160. *μηδ' ἡμῶς* *τελέσσει* *τ' ἐπίσσω* *πῆμα* *λίποιτα* Volnere *ἡμῶν* scribi veteres ap. Schol. A. B. L. cf. ad A, 147. et Etymol. in *ἡμῶν*.

λίπηται Sch. br. inde ab Ald. cum vno *Ῥινδοῦ* Ferri hoc posset, si esset *μη* — *λίπηται*. At est *νεέσσω*, *μηδὲ* *λίποιτα*. Thucyd. I, 81 f. *δέδοικα* *δὲ* *μᾶλλον*, *μη* *καὶ* *τοῖς* *παισίν* *αὐτὸν* *ὑπολίπωμεν* sc. *τὸν* *πόλεμον*, vbi Schol. laudat h. v. *μηδ' — λίποιτα*.

162. *δεῦρο* *ἐλθοῦσα* *ἴξου* *πάραιθ' (πρὸ) ἐμοῦ*. quis dubitet de verborum ordine. Turbant tamen Schol. *ἐμοῖο* vitiose et hic librarii, vt Vrat. b.

163. *ὄφρα* *ἴδῃ* *πρότερόν* *τε* *πόσιν* — *ἐ* quia *ἴδῃ* Homericum magis est quam *ἴδῃς*. De hoc v. ad A, 203. Vtulo editum erat *ἴδῃς*. Vtrumque Eustath. memorat, *ἴδῃ* Sch. B. ad E, 695 *πῆροι, οἱ* *κατ' ἐπιγραφὴν* *συγγενεῖς*. debuit et hoc vocabulum esse antiquatum ferius, cum Schol. et glossaria, cum Suida, illud interpretentur.

164. *οὔτι* *μοι* *αἰτλή* *έσσι* — Expressit haec et ornauit Virgil. Aen. II, 601 sq.

165. *οἷ* *μοι* *ἐφάρμῃσαν*. *ἐφάρμῃσαν* Lipf. edd. Rom. Ald. 2. et hinc aliae.

166. *ὡς* *μοι* *καὶ* *τόνδ' ἄνδρα* *κελάριον* *ἐξονομήνῃς*. Aiunt grammatici, posse *ὡς* *μοι* iungi cum *ὄφρα* *ἴδῃ*, *καὶ* *ὡς*, *ἴνα*. melius tamen accipi optative: *εἴθε* *μοι* *ἐξονομήνῃς*. Atqui nescio an sic optatio carere possit oratio. Sane sine vinculo continuatur oratio, tanquam mora aliqua interposita, cum *δεῦρο*, *ἴξου* *πάραιθ' ἐμοῦ*.

Est porro ζήτησις ad h. v. (in Sch. br. ad 170.) haud dubie e Porphyrio: quomodo Priamus decimo anno de Achiuorum ducibus interroget? Ad quam quaestionem varia reponuntur. Simplicissimum esse videtur, quod in nota apposui.

169. καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν — Barnes: γρ. καλὸν δ' οὐ πω ἐγὼν οὕτως ἴδον. nescio unde. Vulgata est quoque ap. Themist. Or. I, p. 6. III, p. 181.

170. οὐδ' οὕτω γεραίρον. ἔντιμον. sic intellige Apollon. Lex. h. v.

172. Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσι, φίλες ἐκυρὰ, δεινός τε. Iunctim memorantur metus et reuerentia. Π. Ω, 435 τὸν μὲν ἐγὼ δειδοίκα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι. — Commentatur hac de re Plutarch. in Cleomene: αἰδοῖός, αἰδοῦς ἄξιος. Apollon. Lex. h. v. quod communi fere usu adhibetur de ἐκέτη. de ξένω. passivae, qui reuerenter habetur. unus locus est, iam in lexicis notatus, Od. P, 578 κακός δ' αἰδοῖός ἀλήτης, vbi manifeste est actiue dictum, pudens, verecundus: vt possit forte aliquis αἰδοίος ἀλόχους in eundem sensum dictas accipere; praeferat tamen et has αἰδοσίμας interpretari, reuerenter habendas: αἰδώς autem pro σέβας saepe in Homero.

Porro δεινός, ap. Apollon. Lex. ἀξιοματικός, ἐντροπηματικός (nova vox: qui ἐντροπήν mouet, reuerentiam sui) laudato hoc versu. Iunxit utramque vocem iterum Homerus Od. Θ, 23. Suauiter hac compellatione de Parmenide vititur Plato Theaet. p. 183 f. (To. II, p. 138.)

Nugas grammaticorum super versus metro in φίλες ἐκυρὰ, vide ap. Eustath. Nota sunt disputata de versibus λαγαροῖς, quos Chamaeleon inde tuebatur, quod eos Homerus ad μελωδίαν comparauerit, cum versus cantare soleret: ap. Athen. XIV, p. 632. Clarke ad A, 51. n. 10. propter aspiratam primam in ἐκυρὰ vltimam in φίλες produci; spiritum enim asperum saepe tanquam consonantem pronuntiari vel tanquam aeolicum digamma; lectumque, tanquam si scriptum fuisset: φίλεφφ ἐκυρὰ δ δεινός τε. Inest aliquid veri; nam primo in tono seu ar-

et posse syllabam breuem produci et ipsa pronuntiatione consonam geminari nemo dubitet. Tum etiam digamma in *ἐκνρὰ* fuit *ἑκνρς*, et potuit pronuntiari *φιλε ἑκνρς*.

Laudatur fere corrupte *φιλε* vt ap. Stobaeum Serm. XXXII, p. 212.

173. *ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἄδειν*, reddit Schol. *ἀρεσαι*, idque Apollonium quoque in Lex. h. v. apposuisse vidit Villoison. adde Etymol. Et Eustath. altero loco: *ἀρεστός καὶ ἡδὺς μοι ὄξει*. At Hesychii glossa *ἀδειν*, *ἀπολουθῆν*, aut corrupta est, aut ad h. l. spectare nequit.

Eustath. ambigit, sitne *ἀδειν* an *ἀδεῖν*, aeolice, et sitne ab *ἥδω* an ab *ἀδάω*, *ἀνδάνω*. Est quoque *ἀδειν* in Lipf. Vrat. A. edd. Ald. 2. Rom. et ceteris hinc ductis expressum. Bentleius quoque censabat *με φαδσειν* fuisse; enimvero *ἀδειν* semper cum casu tertio iungitur (v. c. M, 80. Od. Z, 245. T, 327.) nec *φαδσειν* esse potuit. v. disputata inf. ad E, 203.

εἶθ' ὄφρα Cod. ed. Vindob. saltem *εἶθ' ὅ*.

175. Est in Porphyrii Quaest. Homer. 13 observatio super *τηλυγέτην*. At plenior olim in h. v. esse debuit *ζήτησις*, quandoquidem plura alia ex eo laudantur in Schol. br. valde corruptis, et Schol. A. minusque contaminate in Ven. B. (quem compara ad Jl. N, 470.) Sch. Lipf. et Leid. apud Valken, diss. de Schol. Homer. p. 144.

Secundum haec Helenae filia fuit Hermione; tum, secundum Diaethum, filius Morrhaphius, et secundum Cinaethonem, Nicostratus. Aliter Apollodorus tradidit III, 11, 1. ad quem vide. Scilicet a tragicis commenta haec sunt profecta, quae grammatici exceperunt tanquam historice tradita.

παῖδα τε τηλυγέτην proprie vocem hanc patre aetate iam prouecto natam designare conuenit, vt Jl. E, 153. 154. ad quem locum pleniora sunt Schol. B. Volunt inde dictum esse de prole vnica: quandoquidem iunctum est interdum *μοῦνον τηλύγετον*, vt Jl. I, 478 *ὡς εἰ τε πατήρ οὐ παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, τηλύγετον*. Ait Plutarch. de

amicor. multitud. p. 93. 94. ταῦτάσιν μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι μήτε ἔξουσι γεγεννημένον. Sic quoque Porphy. Qu. Hom. 13. Alii ἀγαπητὸν εἶναι volunt, vt esse solent οἱ μονογένηες. Sic Jl. I, 143. Videtur tandem omnino dicta esse vox de puella aetatis tenellae, delicato: sic saltem Jl. N, 470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομένηα Φόβος λάβε, τηλύγετον ὦς. etsi multa de h. l. et aliis comminiscuntur grammatici: est enim plerumque ambiguum, quo sensu vox ea adhibita sit, si subtilius inquiras. v. Apollon. Lex. h. v. quem tamen interpolatum esse arbitror. Philemon ap. Villosif. ad e. l. Etymol. h. v. Hefych. Suid. Schol. Apollonii I, 99. 719. Egit quoque de h. v. Pollux II, 20.

176. τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο. Fuit quoque in libb. x' ap. Schol. A. male. τὸ, δι' δ', καὶ κλαίονσα τέτηκα. Frequentata hinc poetis loquendi forma. proprie ὁ θυμὸς τήκεται, consumitur, conficitur, contabescit, inter lacrimas: μηκέτι τῆκε θυμὸν, πόσιν γόοισα Od. T, 264.

178. οὗτός γ' Ἀτρεΐδης· οὗτος δ' Ἀ. apud Apollon. de syntaxi p. 79, 27. minus bene.

179. ἀμφοτέρων βασιλεύς· τ' — Nobilitatus versus Alexandri vfu, qui eum ore ferebat: Plutarch. de fort. Alex. I. p. 309. item Xenophontis memoracione Mem. Socr. III, 4 pr. Sympof. 4, 6. tum centies in Plutarcho, Dione et aliis. ῥαθὺν ad φρόνητιν reuocat Schol. Pindari Nem. VIII, 13.

180. δαήρ, ἀνδρὸς ἀδελφῆς, Apollon. Lex. h. v. At Hefych. in δᾶερ. Argutantur in etymo Etymologus et Eustath. ad Z, p. 648, 31. δαήρ ἐμὸς κοινώπιδος esse pro ἐμοῦ obseruant omnes.

εἶποτ' ἔην γς quid sit nemo diserte docet, sed ex sententia vnusquisque arliolatur. Eustath. οἶνει λέγουσα, ὡς οὐ νῦν ἐστίν, ἀλλὰ ποτ' ἔην. Sch. B. L. εἶποτε ἔην δαήρ, ἐμὸς ἔην. quae putida sunt. Sch. br. εἰν ποτε ἔην cum so. loecismo. Consului recentiores: parum profecti. aut omittunt, aut vertunt varie. Proprie est: si vnquam, si modo fui, vel, siquidem fuit. Clarke: siquidem meminisse fas sit. si vnquam digna eram, quae isto nomine

nominaret. Alii aliter; vt Schol. ad Ω, 426 per *ἄως γα*. Sed de graecis quaerimus et sensu grammatico, non de eo quem inferas. Optatine *εἴποτ' ἦν* accipi nequit, tum dicendum erat *εἴθε*, non *εἴποτε*. Inspexi Damnitum, qui ceteris melius vertit: *quum olim essem quidem*. Comparemus alia loca, in quibus formula occurrit: Π. Α, 761. Nestor de se et sua virtute: *ὧς ἔον, εἴποτ' ἔην γα, μετ' ἀνδράσιν*. Ω, 426 Priamus de Hectore: *ἐπεὶ οὐ ποτ' ἔπαυε πῶις, εἴποτ' ἔην γα, λήθετ' ἐνὶ μαγάροισι θεῶν*. Od. O, 268 Telemachus ait: *κατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς, εἴποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο*. T, 315 non est in dōmo herus, οἷος Ὀδυσσεύς *ἔσσι μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γα*. Nihil video quod accommodatum his locis sit quam vt statuam *εἴ ποτε* dictum esse pro *εἴποτε*. ἔτε. *ἐπειδὴ*. prisco vsu loquendi. Alio vulgari vsu *εἴποτε* vidimus in votis et precibus A, 39 et al.

182. *ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον*. versus recitatur passim, etiam ab Ammon. in Aristot. π. Ἑρμηνείας p. 31. Ald. Suauiter hoc versu vtuntur Diog. Laert. IV, 52. et Plutarch, de an. tranquill. p. 471. dum ait, extra domum Agamemnonem felicem praedicari; et eundem de se ipso profiteri Ζεὺς *με μέγα Κρονίδης ἄτην ἐνέδωκε βασιλῇ*. B, 111. Commode quoque versum adhibet Themistius Or. X, p. 133 ad Valent. Imp. de pace cum Gothis facta.

μοιρηγενὲς, ἀγαθῇ μοίρῃ γεγεννημένος Schol. et Hesych. Per *εὐμοίρας* explicat Schol. Pindari Ol. II, 18. 19: vbi est *αἰὼν μέρισμος*.

ὀλβιόδαιμον, κραταρὸντόνως, qua de re longum est Scholion A. quod et in Etymol. in Ἀπόλλων extat.

183. *ἦ ῥά νύ τει πολλοὶ δεδμήκατο πούρῃ Ἀχαιῶν*. Non sibi constat temporis ratio in *δεδμήκατο* (h. e. *δέδμηκατο* sub imperio tuo erant) nullus enim locus est temporis praeterito. Aliter res se habet Od. Γ, 304 Aegisthus *ἐμήσατο λυγρὰ — δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ*. recte et Od. Α, 621. Viderant hoc Bentl. et Clarke. Requiritur *δέδμηνται*. Legerant Sch. br. et Eustath. in suis libris *δέ-*

δμησται, nam adscribere, δεδμήσται, ὑπερεταγμέναι εἰσίν.
 At sic metrum iugulatur: δεδμήσται κοῦροι Ἀχαιῶν. Aut
 itaque legendum est cum Barnesio: δεδμήσται υἱὸς Ἀχα-
 ῶν. aut ὁδμήνται κοῦροι Ἀ. reponendum est. In Hesychio
 occurrit utramque, et δεδμήσται et δεδμήστε. alterum
 hoc solum attulit Apollon. Lex. et Etymol. Possis
 δεδμήσται sic expedire velle, ut cum miratione dictum sit:
 imperabas tu, ut nunc video, ingentibus copiis, quod
 non putaram! At hoc argutius esset pro nostro poeta.

184. ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσέλασθον — Memorabilis locus
 antiquae rei gestae fama acceptae; discimus enim, fa-
 ctam aliquando esse *incursionem Amazonum*, femi-
 narum e Scythia; h. e. e locis ultra Maeotidem, in Phry-
 giam, Copiae Otrei et Mygdonis, Phrygum, admodum
 numero sae, ad Sangarium sinuum eis occurrerant; ill-
 que Priamus socius auxiliis adductis interfuit. Nec mi-
 rum, cum Hecuba e Phrygia esset oriunda, Dymantis
 filia, cuius aiunt Otreum quoque et Mygdonem filios
 fuisse; (et si alii Mygdonem Aemonis filium ediderant)
 adeoque Hecubae fratres, una cum Asio: cf. Apollod.
 III, 12, 5. et ad e. l. notam p. 759. Ab Otreo Otreoa
 oppidum supra Ascanium lacum fuit: Strabo XII, p. 849
 A. A Mygdone autem Mygdones ad Olympum montem
 habitaverunt ibid. p. 861 B.

Amazonum autem antiquissima haec est memoria;
 altera, tempore etiam antiquior, est de Bellerophonte
 Z. 186. Utraque videtur fama esse accepta; at auctores
 Argonauticorum, Heracleae et Theseidis, tandem et re-
 sum Dionysi, seu Bacchi, Amazones commenta poetico,
 dum miranda captant, inseruisse suis carminibus viden-
 tur: cf. ad Apollodor. notas p. 372 seqq. Fuit quoque
 epos Posidia Ἀμαζονίς, ap. Athen. VII, p. 296 D. (nisi
 historicum hoc opus fuit; idem enim τὰ Μαγνητικά κρι-
 pserat ibid. XII, 533 D.) τὰ Ἀμαζονικά Onas (ὁ Ὀνα-
 ρος, nisi Ὀνάτης fuit) memorat Schol. Theopriti XIII,
 46. Esi autem h. l. cum iis bellavit Priamus, Cyclici
 tamen post Homericam demum tempora auxilio venisse

Troianis Amazonas narrarunt, ducente Penthesilea: ex
his sua duxere Quint. Smyrn. II. et Tzetz. Posthomer.
vbi cf. Iacobs. vl. 7.

Cum Phrygas αἰολοπάλους memórat poeta, obseruan-
dum et hoc, Phryges iam tum equórum vsu in bello in-
claruisse, curuli iamen, puto, vsu. Etiam J. K. 431
sunt Φρύγες ἱππόδαμοι. Notandum quoque hoc, vitium
cultu antiquitus celebratam esse Phrygiam, Φρυγίην ἀμπε-
λόεσσαν, quod serius aliter se habuit. Schol. br. itaque
obseruant, ad tractum circa Apameam solum hoc specta-
re; nam reliqua Phrygia frumentis tantum idonea erat,
πυροφόρος.

184. ζ. quod apud Homerum Troia diuersa est a
Phrygia; recentiores vtramque confundunt. — et quod
ἤδη est pro ἤδη ποτέ.

185. αἰολοπάλους. Tenendum e pluribus apud Eu-
stath. esse αἰολόπῳλων pro simplici αἰόλον, ταχύν, adiun-
cta notione, agitandi currum; vt αἰολοθάρηξ. αἰολομίτρης.
Schol. Aristoph. Nub. 727 reddit ταχυίππους. v. Not. ad
B, 816. vbi est κορυθαἰόλος Ἑκτωρ.

186. Λαῶν Ὀτρῆος καὶ Μυγδόνος. edd. ante Canta-
brig. Mori. Cant. Lips. Vrat. A. Μυγδόνος.

187. οἳ ῥα τότε ἐστρατόωντο παρ' ὅχθας Σαγγαρίοιο.
in vno ap. Bentl. τότε στρατόωντο, Ionice, recte.

παρ' ὅχθαις Bentl. laudat nescio vnde. At παρ' ὅχ-
θας vbique legitur, etiam in Strabone XIV, p. 999 C.
vbi docet, Phryges hos in Asia esse quaerendos, non, vt
alii fecisse videntur, in Europa. Cum Phrygum societate
teneretur Priamus, duxerat ex iis Hecubam, Dymantis
filiam Π, 718. 9.

188. 189. Versus recitat Strabo XII, p. 830 A. Ad-
dunt recentiores, etiam tum ab Amazonibus captam esse
Troiam, v. Schol. Lycophr. l. c.

189. ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον. Erat editum ὅτε ἦλ-
θον ingrato hiatus. Legebam ὅπότ' ἦλθον. Sed Cant. di-
serte ὅτε τ' ἦλθον. Sic et Townl. Vrat. a, b. Eaton. et
Sch. Lycophr. 69. At ὅτ' ἦλθον Vrat. i.

Ἀμαζόνες ἀντιδύειραι. De epitheto multa Sch. br. Hesych. h. v. Etymol. Praestat accipere, viris pares.

190. ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί. οὐδ' α'. Townl. — De Scholio ad ἐλίκωπες v. ad A, 389. Referebam vim vocis ad vigorem et alacritatem obtutus quaquauerfus se circumferentis, ἐλάσσοντες ὤπα, ἐφθαλμόν.

193. μέλων μὲν κεφαλὴν Ἀγαμέμνονος. — Erat haec lectio Aristarchea, quam desertam esse miror, cum in ceteris sere ea regnet; receptumque pro ea κεφαλῇ vbiq̃ue in codd. et edd. Offendit in hac, eum fuisse minorem capite Agamemnonis: immo vero, minor Agamemnone erat, capite; altero non nisi humeros huius attingente.

194. εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Sch. br. ἡδὲ cum Vrat. b. Ald. Ergo et ὤμοις lectum esse debuit ὤμοις ἡδὲ στ. Innumeris tamen ex locis apparet, librariorum metri nec notionem nec rationem et curam habuisse.

196. αὐτὸς δὲ, κτελὸς ὡς, ἐπιπωλεῖται στῆλας ἀνδρῶν. Bentleius sibi persuaserat ὡς ita postpositum, scribi solitum ὡς, antiquitus fuisse FΩΣ, idque adeo vbiq̃ue in suo exemplari monuit. Causam non apposuit; quam tamen facile exputo fuisse in eo, quod et ὅς, ὄν, εὖ, fuerit φας, φόν, φῶν. Sunt quoque loca, in quibus Bentleiana observatio adhiberi possit, ut sup. v. 2 ὄρνιθας ὡς. θεός ὡς, et similia. Observabatur locus hic κτελὸς ὡς, qui excludit digamma; tentabat itaque modis variis: αὐτὸς δὲ ψιλὸς ἐπεπωλεῖτο, vel αὐτὰρ ὁ ψιλὸς εὖν, — ut Δ, 231 αὐτὰρ ὁ πεφῶς εὖν ἐπεπωλεῖτο στῆλας ἀνδρῶν, vel αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων — Verum omnia haec opera vana puto suscepta esse; et ὡς omnino digammam haud admisisse litteram censeo, repugnantibus omnibus locis; et si qua sunt loca ambigua, facilem medelam aut rationem aliam habentibus. Vide modo A, 66. 116. I, 391. Δ, 210 et al. In his autem, in quibus vltima produci- tur ante ὡς, θεός ὡς, σῦες ὡς (Od. Δ, 412) et simili- bus, tono ea produciuntur.

In Vrat. b. κτῖλος ~~¶~~ vt et in alijs nonnullis; male; N, 492. Λαοὶ ἔπονθ' ὥς τε μετὰ κτῖλον ἔσπετο μῆλα. Et ap. Pindar. P. II, 31 ἱερέα κτῖλον Ἀφροδί — τας — Ibid. Schol. de voce agit. Ὀμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς πολυμνης κριὸν κτῖλον ὀνομάζει. Scilicet ἀρνειὸς est ὁ κριός. Apollon. Lex. h. v. laudato hoc versu. Ammon. h. v. p. 24. adscriptis vsq. 197. 8 ἄρνες οἱ νεογενεῖ — ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήμεντες τῇ ἡλικίᾳ. De voce κτῖλος iam ad Pindar. l. c. monitum est: v. Etymol. cum Schol. Cum κτῖλος sit τιθασσός, πρῶτος, χειροῦρης, necesse est in Homero esse propriū nomine arietem gregis ducem dictum. Nam generalis notio locum non habet. Ita apparet, τὰ κτῖλα omnino fuisse τὰ ἡμέρα, pecudes: Sch. Nicandri Ther. ad v. 452 (p. 25) 471 κτῖλα μῆλα.

197. ἀρνειῶ — πηγεσιμᾶλλον. Accipiunt alij de denso, alij de nigro, alij de albo vellere. Constat adeo ariolatos esse grammaticos modo ex etymo, modo ex contexta oratione. cf. ad I, 124. Praestat cum Etymol. a πηγός, (πήγω, πηγύνω, a πήσσω, nutrio, pinguescatib) ducere vt sit, εὐπαγεῖς μᾶλλον, τεῦτ' ἐστὶν εὐτραφεῖς ἔχων, vt Apollon. Lex. h. v. vno verbo, δασύμαλλος, βαθύμαλλος. Sic κῆμα πηγὸν Od. E, 318. quod alibi παλὸν καὶ τρώφι Il. A, 307. Cum vero μέλαν κῆμα alibi occurrat, putarunt grammatici, hoc idem πηγὸν esse posse. Aiunt autem Sch. B. et L. iam Antimachum τὸ πηγὸν opposuisse τῷ λευκῷ. Mature itaque vocis vsus exoleuiss. se videtur. Quod πηγεσιμᾶλλος pro πηγόμαλλος formatum est; illustratur ab Etymol. in ἀλφεσίβοια, exemplis ἐλκεσιπέλος ex ἐλκόπελος, Πρωτεσλαας ex Πρωτόλαος, et ἀλφεσίβοια ex ἀλφόβοια.

198. Longum Scholion super ὅτιν quod bis syllabis pronuntiauit Aristarchus, fauente Ptolemaeo. Ascalonitai recte intercedentibus Herodiano; Aristonico et Schol. Ven. A.

199. ἔπειθ' Ἐλένη. sine digamma. v. ad B, 356.

200. οὗτός δ' αὖ vt τοιόςδε. Schol. br. quem male Barnes. sequitur.

201. ἐν δῆμῳ Ἰθάκης pro Ithacenſibus, et hi pro ipſa Ithaca. Commentitium eſt quod Schol. ait, fuiſſe locum in Ithaca Δῆμον dictum. Pro ipſa terra, ſolo ac regione ſaepe δῆμος ap. Homer. vt. Λυκίης ἐν πλάνι δῆμῳ. unde et epitheti πλάν ratio reddenda, de fertilī agro.

202. Verſum recitat Strabo I, p. 32 B.

203. αὐτὸ Lipſ. perpetua varietate.

204. Ζεῖτας Mori Barocc. Vrat. a, a m. pr. Lipſ. a m. pr. Vindob. ed. At Ζεῖτας Euiſtath. et al. v. ad A, 106 dicta. Ceterum ex ſeqq. conſinxit Libanius, declarationes ſuas Menelai et Vlyſſis ad Troianos pro reddenda Helena.

205. ἔ- ἢ διπλῶ, ὅτι παραλλάτως τὸ δὴ τῷ ποτέ. Accepit ergo ἢ δὴ γὰρ καὶ δεῦρο ποτέ. ἤλυθε h. l. ab aoristo, non a praeterito eſſe ducendum, temporum ratione docet Clark. Reſpicit h. l. Pauſan. X, 26, ſub f.

Quod in ſeqq. narratur, ad Antehomerica ſpectat, et expoſitum erat copioſius in Carmine Cyprio; quod ex Proclo allequi licet in argumento: καὶ διακρεσβεύονται (οἱ Ἀχαιοὶ) πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ πτῆματα ἔπαιτουντες. ὡς δὲ οὐκ ἐπῆκουσαν ἐκείνοι, εὐταῦθα δὴ τειχομαχοῦσι. Vlyſſes et Menelaus (alios adiungunt ſeriores. v. Tzetza Antehom. 154. et Dictys pr.) ante bellum illatum, Tenedo proſecti, vt eſt in Schol. res repetitum Troiam venerant et in concione Trojanorum verba ſecerant. Eos Antenor hoſpitio exceperat. Menelaum huic legationi interſuiſſe, etiam Herodot. II, 118 ſide ſacerdotum Aegyptiorum ſe accepiſſe narrat. Ad hanc legationem ſpectat, quod II. A, 137 memoratur Antimachus aliquis tanta fuiſſe veſania, vt legatos occidendos ſuaderet. Diuerſa et altera Vlyſſis proſectio ſub finem belli facta, qua ſpeculatum Troiam ſub mendici habitu ingreſſus ab Helena agnitus eſt: de quibus Od. Δ, 242. Expoſita erat haec legatio a Leſcheo in Iliade parua, vt e Proclo diſcimus. Meminere ea multi: Quintus V, 78 ſq. Tzetza Poſthom. 602. et Schol. ad 609. Tertia eſt proſectio Vlyſſis cum Diomede ad Palladium auferen-

dum; etiam haec in Iliade parua fuit narrata. Haec omnia aliis variisque modis exposuere tragici et seriores; de quibus nobis laborandum non est. Ceterum memorato apud Antenorem hospitio superstructae sunt multae aliae narrationes; etiam de legatione Antenoris in castra Achiuorum post Paridem e medio sublatum ad pacem componendam. In castra adductus iam Helenus exposuerat fata urbis, si adductus esset Neoptolemus, abductum Palladium, et equus Minervae consecratus: cuius narrationis primus auctor fuit Lescheus: (v. ap. Proclum. add. Quint. X, 346 sq. Tryphiod. 43 sq. et disertius Canon Narr. 34.) In illa legatione iacta sunt fundamenta proditionis: de qua v. dicta ad Aen. I. Exc. VII*.

206. ξ — (potius ξ-) quia Zenodoti lectio fuit: σῆς ἔνεκ' ἀγγελίης (ap. Apollon. Lex. p. 26. est ἦρ) Grammatici ei ita occurrunt, vt distinguant σεν ἔνεκ', ἀγγελίης σὺν α. vt sit ὁ ἀγγελίης Ὀδυσσεύς, pro ὁ ἀγγελος, quod vix putes iis in mentem venisse, nisi diserte hoc haberent Schol. et h. l. et alibi, vt N, 252. et Lexica, ipse Apollon. Lex. in ἀγγελίην p. 26. ad quem locum doctus est excursus Tollii p. 736. cf. inf. ad Δ, 384. Α, 140. Verum vtiq̃ue est, ἀγγελίαν pro eo dici, qui nuntiat; abstractum pro concreto; non vero vt ὁ ἀγγελλίας sit. Est autem ἀγγελία σου idem ac ἀγγελία ὑπὲρ, περί σου. vt recte Tollius pluribus docet. Duriozem in hoc secundi casus usum etiam Ernesti notavit. Occurrit tamen haud raro, et in hac ipsa voce Od. K, 245 Eurylochus venit ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων. pro περί ἐτάρων. Porro ἀγγελλίης (ἔνακα) ἦλυθε est etiam Od. Π, 334. apud Hesiodum in Theog. 781. ἀγγελλίης πωλεῖται ἐκ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης et inf. Il. O, 639. 640 ὃς Εὐρυπύχ-ος ἄνακτες ἀγγελλίης ὄχμασε adde N, 252. At Bentleius recordatus loci Α, 140 Μενέλαον — ἀγγελίην ἐλθόντα refingit et h. l. ἀγγελίην. vt legebatur quoque inf. O, 640 a Zenodoto.

207. ξ — quod ἐκ παραλλήλου dicta sunt ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα; nam idem significat virumque“ Sch. A. Sunt

201. ἐν δῆμῳ Ἰθάκης pro Ithacensibus, et hi pro ipsa Ithaca. Commentitium est quod Schol. ait, fuisse locum in Ithaca Δῆμον dictum. Pro ipsa terra, solo ac regione saepe δῆμος ap. Homer. vt. Ἀνκίης ἐν πῖσι δῆμος. unde et epitheti πῖσι ratio reddenda, de fertili agro.

202. Versum recitat Strabo I, p. 32 B.

203. αὖ Lipf. perpetua varietate.

204. ῥεῖπας Mori Barocc. Vrat. a, a m. pr. Lipf. a m. pr. Vindob. ed. At. ῥεῖπας Eustath. et al. v. ad A, 106 dicta. Ceterum ex seqq. confinxit Libanius, declamationes suas Menelai et Vlyssis ad Troianos pro reddenda Helena.

205. ξ- ἢ διπλῇ, ὅτι παραλλήλως τὸ δὲ τῷ ποτέ. Accepit ergo ἢ δὲ γὰρ καὶ δεῦρε ποτέ. ἤλυθε h. l. ab aoristo, non a praeterito esse ducendum, temporum ratione docet Clark. Respicit h. l. Pausan. X, 26, sub f.

Quod in seqq. narratur, ad Antehomerica spectat, et expositum erat copiosius in Carmine Cyprio; quod ex Proclo assequi licet in argumento: καὶ διακρεσβεύονται (οἱ Ἀχαιοί) πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ πτῆματα ἐπαιτούντες, ὡς δὲ οὐκ ἐπήμουσαν ἀχαιοί, ἐνταῦθα δὲ τειχομαχοῦσι. Vlysses et Menelaus (alios adiungunt seriores v. Tzetza Antehom. 154. et Dictys pr.) ante bellum illatum, Tenedo profecti, vt est in Schol. res repetitum Troiam venerant et in concione Troianorum verba fecerant. Eos Antenor hospitio exceperat. Menelaum huic legationi interfuisse, etiam Herodot. II, 118 fide sacerdotum Aegyptiorum se accepisse narrat. Ad hanc legationem spectat, quod Il. A, 137 memoratur Antimachus aliquis tanta fuisse vesania, vt legatos occidendos suaderet. Diuersa et altera Vlyssis profectio sub finem belli facta, qua speculatum Troiam sub mendici habitu ingressus ab Helena agnitus est: de quibus Od. Δ, 242. Exposita erat haec legatio a Lescheo in Iliade parua, vt e Proclo discimus. Meminere ea multi: Quintus V, 78 sq. Tzetza Posthom. 602. et Schol. ad 609. Tertia est profectio Vlyssis cum Diomede ad Palladium auferen-

dum; etiam haec in Iliade parua sunt narrata. Haec omnia aliis variisque modis exposuere tragici et seriores; de quibus nobis laborandum non est. Ceterum memorato apud Antenorem hospitio superstructae sunt multae aliae narrationes; etiam de legatione Antenoris in castra Achiuorum post Paridem e medio sublatum ad pacem componendam. In castra adductus iam Helenus exposuerat fata urbis, si adductus esset Neoptolemus, abductum Palladium, et equus Minervae consecratus: cuius narrationis primus auctor fuit Lescheus: (v. ap. Proclum. add. Quint. X, 346 sq. Tryphiod. 43 sq. et disertius Canon Narr. 34.) In illa legatione iacta sunt fundamenta proditionis: de qua v. dicta ad Aen. I. Exc. VII*.

206. ζ— (potius ξ—) quia Zenodoti lectio fuit: σῆς ἔνεκ' ἀγγελίης (ap. Apollon. Lex. p. 26. est ἦς) Grammatici ei ita occurrunt, ut distinguant σέῃ ἔνεκ', ἀγγελίης σὺν α. ut sit ὁ ἀγγελίης Ὀδυσσεύς, pro ὁ ἀγγελος, quod vix putes iis in mentem venisse, nisi diserte hoc haberent Schol. et h. l. et alibi, ut N, 252. et Lexica, ipse Apollon. Lex. in ἀγγελίην p. 26. ad quem locum doctus est excursus Tollii p. 736. cf. inf. ad Δ, 384. Α, 140. Verum vniue est, ἀγγελίαν pro eo dici, qui nuntiat; abstractum pro concreto; non vero ut ὁ ἀγγελίας sit. Est autem ἀγγελία σου idem ac ἀγγελία ὑπὲρ, περί σου. ut recte Tollius pluribus docet. Duriozem in hoc secundi casus usum etiam Ernesti notauit. Occurrit tamen haud raro, et in hac ipsa voce Od. K, 245 Enrylochus venit ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων. pro περί ἐτάρων. Porro ἀγγελίης (ἔνεκα) ἦλυθε est etiam Od. Π, 334 apud Hesiodum in Theog. 781. ἀγγελίης πωλεῖται ἐκ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης et inf. Il. O, 639. 640 ὃς Εὐρυπύχ-ος ἄνευτες ἀγγελίης ὄχμασσε adde N, 252. At Bentleius recordatus loci Α, 140 Μενέλαον — ἀγγελίην ἐλθόντα refingit et h. l. ἀγγελίην. ut legebatur quoque inf. O, 640 a Zenodoto.

207. ζ— quod ἐκ παραλλήλου dicta sunt ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα; nam idem significat utrumque“ Sch. A. Sunt

tamen hactenus diuersa, quod alterum est, *hospitio excipere*, alterum, *hospitem cōmiter et benigne habere*.

Cum, vt paullo ante vidimus, ex h. l. ductae sint narrationes de nimis proclini Antenoris in Achiuos voluntate, hos ipsos versus eo consilio adscripsit Schol. Pindari P. V, 108.

209. Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθη. Erat vulgata lectio Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν forte orta ex omisione τοῦ ἐν, quod adest in ed. Flor. Ald. i. item in Vrat. c. Verum alteram lectionem agnoscunt codd. M. L. H. apud Bentl. quod et ipse praefererat, tum Ven. Lips. Townl. Eaton. Vrat. A. Mosc. i. duo Vindob. Sic quoque Eustath. recitat p. 406. c. Schol. Biblioth. S. Germ. ad A, 54. recte, vt sit ἐνεμίχθη Τρώεσσιν. vt K, 180 οἱ δ', ὅτε δὴ Φυλάκισσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο.

211. ἄμφω δ' ἐζομένω. ἔ. quod Zenodotus scripserat ἐζομένων. " At enim nota est: casus rectos absolute positos dixeris pro quibus vulgo genitui absoluti poni solent: Sic σύν τε δὴ ἐρχομένω, καὶ πρὸς ὁ τοῦ ἐνέησε, Il. K, 244 οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν — Od. M, 73. Figura a multis illustrata: vt in Lesbonacte de figg. p. 183. Koen. ad Gregor. p. 34. Vim in figura quaerit Demetr. de enunt. l. 60.

ἐζομένω est in Townl. et Eaton. scilicet vt conueniat cum σπάντων et hoc ipsum maluerat Bentleius; aut si ἐζομένω, legendum quoque esse σπάντες μὲν. recte, si quidam poetam ad subtiliorem rationem adigere licet.

212. ἀλλ' ὅτε δὴ μῶθος καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον. Videtur ieiunum esse πᾶσιν, et proum est conuicere suis Τρωσίν. Defendes alterum ex obseruatione, quod saepe poeta πολλούς et πάντας memorat pro πλήθος. Est adeo πᾶσιν, ἐν πᾶσιν, pro ἐν πλήθει, in concione posuit; alibi ἐν δῆμῳ vt inf. Σ, 295.

Pro ὕφαινον Casaub. Lect. Theocr. c. IX. ἔφαινον malebat; et miror Bentleium ipsum proum esse in hanc lectionem laudato loco N, 295 Νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐν δῆμῳ. tentabat quoque πᾶς ἀνέφαινε. Non

video, quid in ὕφαινε displiceat, cum ὑφαίνειν δόλους καὶ μῆτιν, toties occurrat, nec ipsa notio texendi aliquid insoliti hac in re habeat, vt sit, componere cum arte et ingenio.

213. ἦ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε. ἦ τοι ὁ μὲν Eustath. recitat. ἐπιτροχάδην. vocis significatus plures annuumerant grammatici in Schol. et Etymol. ἡπειγμένως. ταχέως. ἐσπευσμένως. In Hesych. quoque est ταχέως. ex Apollonio exulat vox. porro καφαλαιωδῶς. συντόμως. Manifestum sit, eos non ex vsus nouitia, sed ex etymo et sententia ea esse arriolos, quod multo magis patet, si Schol. A. B. et Eustath. inspexeris. Habet sane per se vtrumque locum, vt sit ἐπιτροχάδην et *celeriter* et *cursum, strictum, breuiter*: vt Eustath. τὰ καίρια μόνον ἐν βραχεί ἐπιλεγόμενος, τὰ δὲ περιττὰ ἐπιτρέχων. Si tamen alterum locum, in quo eadem vox occurrit, Od. Σ, 26 compares, de *celeritate* videtur ea a poeta dicta esse: nam Vlysses iratum, voce concitata loquentem, comparat Irus cum vetula garricante: ἦ πόποι, ὡς ὁ μολεβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει γρητὶ καρινῶϊ ἴσος. Sane vetula voce *volubili* vtitur, non oratione breui. Videntur tamen reliqua de Menelai oratione ad breuitatem nos revocare; estque haec recepta interpretatio, et volunt veteres *genus dicendi concisum ac breue*, quale postea Laconicum fuit, indicatum esse. Laudat versum in hanc rem Schol. Thucyd. IV, 84. p. 287, 56. Duck. et creditur ad h. v. respicere Euripides Or. 639. (v. Schol. ad e. v.) ita vt contrarium afferat: τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐκίπροσθ' ἐστὶ, καὶ σαφεῖ μᾶλλον λέγειν.

Comparant grammatici (in Sch. A. B. Lips. Leid. br. Eustath.) *genus dicendi tenue ac subtile*, quale Lybiae fuit; ἀνετον appellant et ἀπολελυμένον; vt contra Vlyssis orationem, vbertate et grauitate cum affectuum, tum sententiarum insigne (τὸ ἄδρὸν) cum Demosthenis oratione; tandemque Nestoris suauitatem et copiam cum Iliocrate. Agnoscunt quoque in hoc genus medium, ad delectandum aptissimum, dum dulciorem melle orationem

eius fluere dixerit A, 249. Sunt loca veterum pernulgata ap. Clark. et alios: Ciceronis Brut. 10. et 13. Gell. VII, 14. Sic et Quintil. XII, 10, 64. eoque spectat lib. II, 17, 8. *et omne in tribus ducibus orationis genus.* Inculcatum inde hoc passim et a multis decantatum: Barnes laudat Cuper. Apotheos. p. 119. Petr. Victor. Var. Lect. XV, 17. adde Commentar. in Aphthon. in Biblioth. Coislin. p. 591. 596. Iudicia tamen plerumque sunt aut parum aut nimium subtilia. Voluit quoque genus dicendi Menelai pressum, et Vlyssis copiosum exprimere Libanius in binis orationibus in legatione super Helena habitis ad Troianos Vol. I. p. 189.

214. *καῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.* Reddunt Scholia *ἡδέως. ὀξέως. εὐφυνῶς.* parum definite. Ex vsu Homérico esse debet, *voce clara ac sonora*: ut sit: etsi celeriter loquebatur, distincte tamen et clare ad aurem pronuntiabat. Sic Il. T, 82. *ὅδ' ἐν μεγάλῳ στρεπτεῖ πομπῷ* quis audiat vel dicat? *βλάβεται δὲ, λογὺς περ εὖν ἀγορητής.* quis dubitet esse dicentem *voce clara ac sonora*? et *κλαλεῖν λιγέως* T, 5. et similia. Veteres tamen acceperunt *suauiter*; quia Il. A, 248 Nestor *ἡδὺς πῆς, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής*, quasi unum idemque sit. Cicero Brut. 13 *Menelaum ipsum dulcem illum quidem tradit Homerus, sed pauca dicentem.* Quintil. cum animi iucunditate. Auctor de Homer. poesi: f. 20. *τὸν δὲ Μενέλαον βραχυλόγον καὶ εὐχαριν καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα.* Dionys. Halic. Art. c. 11, f. 8. (p. 120. Hudf.) subtiliora captare videtur; ubi enim dixerat, *ἡ γνώμη τριπλὴν ἐξέτασιν ἔχει, μὴ περὶ τὰ, μηδὲ ἐλλείποντα, μὴ ἐναντία*, primum illud illustrat exemplo contrarii in Therfite: alterum et tertium *μὴ ἐλλείποντα*, per haec verba *καῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως*; *ἐπεὶ οὐ πολύμυθος*, et reuocat haec ad duo: *μέτρον καὶ ἀσφάλειαν*, τὸ γὰρ *μὴ περὶ τὰ μηδὲ ἐλλείποντα*, μέτρου ὄνομα. τὸ δὲ, *μὴ ἐναντία, ἀσφαλείας.* comparat enim hoc cum O, 171 *ὅδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει.*

215. οὐδ' ἀφ' αμαρτοεπῆς, εἰ καὶ γένοι ὕστερος ἦεν.
Sane ἀφ' αμαρτοεπῆς per se non vno sensu dictum esse
potest; potest esse et is, qui in pronuntiando non pe-
cat, et is, qui veras sententias pronuntiat; et is qui con-
silio dicendi non excidit; (vt Schol.) quique adeo argu-
mentis certis et probantibus vititur et ἀπόδειξιν facit διὰ τῶν
ἐμολογουμένων, vt Dionysii verbis l. c. vtar, et qui ver-
ba cuique sententiae, rei et loco, idonea et propria ad-
hibet. Sic contra Il. N, 824 Aiacem Hector appellat ἀ-
μαρτοεπῆ, qui stolidus, rei non consentanea, loquitur.
Apud Clement. Paedag. II, p. 183 versus Eratosthenis
seruatus: οἶνος ἀμαρτοεπῆς, οἶνος μεθύουσιν ἔλυσθός, οἶνος
ψυχαπάτης. vbi est vinum quod temere loqui cogit.
Iam in loco nostro, si ad breuitatem renoces, quod non
verbosus erat, erit, quod verba idonea, sua ac propria,
ei erant in promptu, vt nec lingua falleret, nec verbo-
rum sententia, sed ea, quae sentiret, verbis propriis
enuntiaret. In Odyss. A, 510 Neoptolemus αἰεὶ πρῶτος
ἔβαλε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. etsi et hic ambiguum
esse potest, sitne qui loquitur prudenter, an cui non
desit facultas verborum idonea ad animi sensa enuntian-
da. Veteres Vlyssis laudem acceperunt de ipsa elocutio-
ne animi sensus accommodata ac fida. Loc. cl. Quintil.
XII, 10, 64 nam et Homerus breuem quidem cum ani-
mi iucunditate (παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λυγρῶς) et pro-
priam, id enim est, non errare verbis, (οὐδ' ἀφ' αμαρ-
τοεπῆς) et carentem superuacuis (ἐπιπροχάδην ἀγόρευς)
eloquentiam Menelao dedit. Apud Gellium VII, 14
subtile in Menelao et cohibendum dicendi genus. Poe-
ta quidem Menelaum aliquoties inducit verba facientem;
vt sup. 97. H, 97. P, 18. 248. inprimis Od. A, 78. vbi
suos labores ille exponit; non tamen equidem diuersum
ab aliis sermonis characterem in his locis reperio: etsi
Poppius supra in v. 96 Laconicam breuitatem agnoscere
sibi videbatur.

In illis εἰ καὶ γένοι ὕστερος ἦεν fuit γ in antiquis;
quod et Townl. Eaton. Ven. Sch. A. B. L. Eustath. Ety-

mol. p. 415, 17 agnoscunt; addunt tamen Scholia et Apollon. (in γ , p. 322 extr. ed. Toll.) et Etymol. I. l. esse γ pro ν . hoc idem lectum in Sch. Est. Apparet hoc esse superstitione servatum ex prisca scribendi ratione, cum H scribebatur per E innameris aliis, locis redditum per ei EI per η vel γ . Sensus sane respuit η sine, at possit scribi η . erat *junior natu minor. καίτοι νεώτερος ἦν*. quod et reperias in Sch. A. B. L. Eton. Verum hoc esset, argutari. *εἰ καὶ* est prb *καὶ*.

216—220. Vlysem exhibet poeta in exordiis submissum, lenem, stantem meditabundo similem, oculis in terram deiectis, immobilem. Praeter Ouid. Met. XIII, 125 sq. Aen. VII, 249 sqq. iam alii, in his Clark. laudantur Quintil. XI, 3, 158. „*Mire auditurum dicturi cura delectat, et iudex se ipse componit. Hoc praecipit Homerus Vlixis exemplo, quem stetisse oculis in terram defixis, immotoque sceptro, priusquam illam eloquentiae procellam effunderet.*“ Pro paraphrasi habendus locus Tryphiodori 113 sqq. *αὐτὰρ ὁ, δαιμονίησι νόον βουλῆσιν ἑλίσσων, Πρῶτα μὲν εἰσάγει κενοόφρονι ἀνδρὶ εἰκώς, "Ορματος ἀστρέπτου βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας. "Αφνω δ' ἀενάων ἐπέων ὠδῖνας ἀνολέας, Δεινὸν ἀνεβρόντησε καί, ἡρώης ἄτε πηγῆς, Ἐξέχεε μέγα χεῦμα μελισταχέος νιφθοῦ.* De *sceptro* in dicentis. m. n. v. B, 101. 186. 7. Od. B, 37 et al.

217. *ὕκαι δὲ ἴδεσκε.* *ὕκαι* vbiq. legitur h. l. nisi alibi variat, nec dubito esse grammaticorum acumen in syllaba producenda. Hesych. *ὕκαι δὲ ἴδεσκεν, ὑπέβλεπεν.* et mox alieno loco et corrupte *ὕκαιδεῖσκεν*. Inciderat ille in codicem deprauatum, qualis Apollonii Lexicon est p. 668 *ὕπεδεῖσκεν, ὑπεβλέπετο.* Fuit *ὕκαιδεῖσκεν* pro *ὕκαι δὲ ἴδεσκε*. v. Villois. et Toll. Reddidit verba Ouid. Met. XIII, 125 *Laertius heros adstitit atque oculos paulum tellure moratos sustulit, ad proceres expectatoque, resoluit ora sono.* et versum vertit Chalcidius in Timaeum Platonis p. 361 *Stabat acerba tuens defixo lumine terrae.* Idem haec ad iram refert; vix bene. Immo

declarat gestus τὸν ἄγαν φροντίζοντα; vnde ap. Aristoph. Nub. 191 οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες. vbi Schol. h. l. laudat.

218. σῆπτρον — ἐνώμα. Sch. br. ἐκίλει. et ad E. 594 διέφραεν, ἐκίλει. praeiuit Apollon. Lex. add. Hesych. Etymol. ἀπὸ τοῦ νέμειν.

219. ἀλλ' ἄστεμφές ἔχουσιν, τὸ σῆπτρον. — propter ἄστεμφές, ἔτι τὸ, ἀμετακίνητον. Sch. A. Eadem sunt apud Apollon. Lex. add. Eustath. et Etymol. h. v. παρὰ τὸ στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς. Vidimus iam sup. B, 344, ἔχων ἄστεμφέα βουλῇ. vbi Eust. ἄστεμφέως ἐχέμεν Od. Δ, 419. 459.

αἰδρεῖ Φωτὶ δεινός. Sch. A. multis docet αἰδρεῖ esse proparoxytonon. Scilicet, esse αἰδρεῖ non αἰδρεῖ. — esse ποττο pro αἰδρεῖ αἰδρεῖ, vt πῶσιος πῶσει, Ionice seu euphoniae caussa. Eadem fere ex Herodoro attulit Eustathius. αἰδρεῖ Mose. i. et alii. αἰδρεῖ Cant. Vrat. b. e. Townl.

220. Φαίης καὶ ζῆλον. „pro Φαίη τις ἄν. vt Δ, 223 ἐνθ' οὗπ' ἂν βρίζοντα ἰδὼς Ἀγαμέμνονα δῖον, pro ἴδοι τις ἄν.“ Sch. A. cf. inf. ad 392. Repetunt haec alii vt Sch. Eurip. Or. 128. ζῆλον. Putes esse dictum omnino pro animo commotum: ἀγωνιῶντα. Nisi irato similis erat in hoc, quod contractis superciliis, fronte corrugata, oculis contentis stabat, homini autem stupido, ἄφρονι, quod immobilis stabat. ζῆλον, μάλα ὀργίλον. Schol. A. διὰ τὸ ὑποδράξ ὀρεῖν. Interpretantur vocem Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych. Eustath. Ceterum diuersum est, quod Cicero de se memorat exalbescere in principiis, et tota mente atque omnibus artibus contremiscente: de Or. I, 26.

ζῆλον τέ τιν' ita rescriptum ad stipulantibus Eustath. Ven. Lips. Barocc. Vrat. A. Townl. Mose. i. vn. Vindob. pro vulgari ζῆλον τινα ἔμμεναι, in quo hiatus erat et si sic recitant etiam Schol. Eurip. Or. 128. Correxerat quoque Bentleius.

ἄφρονα θ' αὖτως. Alii τ' αὖτως. Sic ipse Ven. Eust. Flor. Rom. Vrat. tres. Mose. i. Townl. et si subtiliores

esse volebamus, recipiendum erat hoc; ita vero plura loca fuissent mutanda. Ita veteres scripsisse satis constat; aeolice factum aiunt. Tum vero grammatici discrimen intulerunt, esse αὐτως, quoties sit *temere*, αὐτως pro οὐτως. cf. ad A, 133. Et si hoc loco non est, temere, sed fere vt A, 520. ἡ δὲ καὶ αὐτως — νεῖκεϊ. aut, vt Schol. br. ὡσαύτως. ὁμοίως. Quod autem αὐτως adiicitur, more Homérico fit, ex antiquo sermone, multo cum gestu et mimice pronuntiato, ita vt gestus et vultus multa definiat accuratius. Etiamnum in vulgi sermone adiungimus *ita, so*, quoties aut cum affectu animi loquimur aut rem siue attenuare siue augere volumus, comparatione idonea, qua vti volebamus, destituti. Saepe in Homero αὐτως occurrit, ex contextu accuratius constituendum: modo est *sic temere*. modo, *nude, simpliciter*. modo *valde admodum*. vt Z, 400 νήπιον αὐτως. modo, *iam sic, etiamsi nihil aliud accesserit*: vt A, 520. Compara loca a Damasio congesta. Seiungenda tamen vulgaris notio αὐτως, οὐτως, *ita*: quae difficultatem non habet.

221. Ἄλλ' ὅτε. a principiis lenibus ad vehementes et concitados motus animorum et affectus et ad copiose fluentem orationem vberemque progreditur Vlysses. Quintil. XII, 10, 64. „*Sed summam aggressus, ut in Vlyse, facundiam, magnitudinem illi (delectationi), iunxit (Homerus): cui orationem niuib. hibernis et copia verborum atque impetu parem tribuit. Cum hoc igitur nemo mortalium contendet (ex v. 223. Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀ.) hunc ut deum homines intuebuntur.*“ Apud Ausonium sunt *Dulichii ninguida dicta*. Et Seneca Ep. 40 „Itaque oratio illa apud Homerum *concitata et siue intermissione in modum niuis superueniens oratori (Vlyssi) data est; at lenis et melle dulcior seni profuit*“ et auctor de poesi Hom. l. c. ait Homerum χαρκτηρίσαι τὸν Ὀδυσσεά πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι κεχρημένον. Est scilicet genus dicendi πυκνόν, ἄδρον, νοημάτων καὶ ἐνθύμημάτων. Haec est eloquentia, quam Plinius sibi votis expetebat Epp. I, 20 *Si detur electio-*

illam orationem similem niuibus hiernis, id est, crebram, assiduam et largam, postremo caelestem et divinam, volo.

221. 2. 3. versus recitat Strabo I, p. 33 A. Iam in 221 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅκα aberat ῥ' in Cant. Harl. Townl. Eat.

ὅκα τε μεγάλην ἐν στήθεος ἔει. In iisdem codd. est εἴη. Lipf. ἦ. Apollon. Lex. ἔει, ἀφ' ἑσ. τοῦτο δὲ, οἶον, ἀπέπεμπεν. quod viri docti ad h. l. referunt. Varietas ex antiquiore scriptura profecta est.

ἐν στήθεος solenne est de voce magna et valida, laterum ac pulmonum vi prolata. Romani fere latera et ilia memorant. Argutatur Gellius I, 15. qui versu adscripto subiicit: *Vlyssē contra Homerus virum sapienti facundia praeditum vocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore etc.*

222. καὶ ἔπεια νικᾶδουσσιν εὐκλότα χειμερίησι. νικᾶδας per ψενᾶδας reddiderat Apio, quem refellit Apollon. Lex. h. v. cf. O, 170 ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων.

χειμερίοισιν Flor. Ald. 1. Vrat. c. Nil mutant alii, nec Commentator ad Aphthon. in Bibl. Coisl. p. 596. cf. ad B, 294.

223. ἐρίσσεις. Edd. ante Barnes ἐρίσεις. Tam parum curae erat de metro. Adscripserat Bentl. loca Od. T, 286. Ψ, 726. Jl. Ψ, 792.

224. οὐ — ὧδε non tam formam oris, quam nunc eloquentiam. Longius repetitum est, si sic accipias: tum non longius mirabamur eum stare ore defixo in terram etc. ex 217 sq.

Etiam Sch. A. ξ non tam mirati sumus corporis speciem in Vlyssē, ὡς τὴν κατὰ λόγον δύναμιν, vel, vt Sch. B. L. ὅσον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐπλάγγμεν.

Peccat versus in fine contra digamma: ἀγασσάμεθ' ἔειδος ἰδόντες. Quod ipsum suspicionem ex ipsa versus sententia susceptam firmat, esse versum rhapsodi pannum; adeo redundat ille et nexu caret. Viderat et no-

tarat iam Bentleius. Versum tamen repetit Aristides *T. II*, p. 105.

225. ἐρέειν ὁ γεραιός. Nusquam variat ἐρέειν γεραιός. quod expectares.

226. 7. Suauiter ad Milonem haec transfert Lucian. *Contempl.* 8. τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ, πᾶχιστος ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε, ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

227. κεφαλὴν τε καὶ Aristarchi et Aristophanis lectio est. Lectum ab aliis et editum κεφαλὴν ἧδ' εὐρέας ὤμους.

229. οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ — Abest δ' post οὗτος *Lipf Townl.*

230. — quod Idomeneus prope adstitit Aiaci; adeoque pro insitio habendus est versus B, 558 στήσε δ' ἄγων, ἐν Ἀθηναίων Ἰσταντο Φάλαγγες. (ad quem versum v. *Obss.*) Haec Sch. A. in quo primum mireris ad hunc locum haec esse notata; non autem ad Δ, 251. 273. vbi de ordine aciei agitur. Tum vero aliena est observatio a toto loco: nam B, 558 de ordine navium agit poeta; nec vero, quia Helena Idomeneum post Aiacem memorat, necesse est alterum alteri proximum adstitisse. Post θεός interserit 9' *Vrat. b.* et τ' *Vrat. a.* perperam.

231. ἡγερέθονται. Haesit in h. v. *Barnes.* et iure, nam est verbum ἡγερέθομαι. Edidit itaque ἡγερέθοντα. quod et *Schol. br.* habent, et *Cant. Mori. Vrat. a. b. Townl. Cod. ed. Vindob. forte et Mosc. i.* Saepe quoque hoc in poeta occurrit; at alienum esse a temporum ratione h. l. *Clarke* monuit. Scilicet, si ἡγερέθοντο legeris, verba sunt poetae narrantis; quo turbatur narratio Helenae, quae ipsa Idomeneum prospicit et observat, alia parte eum stare in medio *Cretensium.* ἡγερέσθαι occurrit inf. K, 127. possit adeo et h. l. legi ἡγερέονται. At consentiunt codd. et edd. in ἡγερέθονται. Videtur adeo eodem modo formatum esse ἡγερέθομαι v. ἡγερέθομαι, vnde sup. 108 ἡγερέθονται. Et est quoque ἡγερέθονται in *Hy. in Apoll. 147.*

232. ξείνισσ' ἀρηιφ. Ald. 2. cum sqq. et Rom. cum vitio metri.

234. ἐλίκωπας iam vidimus A, 389.

235. εὖ et εὖ promiscue codd. edd. Vtitur hoc versu Strabo XIV, p. 992 C. vbi et vna voce editur. καί κ' οὖνομα Townl. vt sit μυθησαίμεν κα.

236. Longum est Scholion antiquius in B. è quo hausere ceteri, qui factum sit, vt per nouem annos non reseiscere posset Helena, superstites ne essent fratres, ne ne. Non legerant Grammatici Aristotelein de Poetica, docentem, ea quae sunt extra drama, adeoque et extra epicam narrationem, in censum non venire. Porro Sch. A. ἰδέειν Ionicum esse docet: idem Etym. Ceterum ad hos versus respicere debuit auctor carminis Theocritei Id. XXII, 218, 9. color orationis est idem qui inf. X, 46. Adde similem locum Eurip. Phoen. 159. vbi quoque Schol. nostri loci meminit.

238. αὐτοκασιγνήτω dictum esse h. l. de iis qui nati sunt eadem matre at non eodem patre, obseruat Apollon. Lex. h. v. τῷ μοι. intelligo σὺν ἐμοί. Sunt fratres ὁμογάστριοι. ὁμομήτριοι.

239. 240. ἢ οὐχ ἐσπέσθην — ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο. Ita erat expressum inde a Barnes, vt prius membrum per interrogationem efferretur; parum commode. Reuocaui antiquiorem rationem ἢ — ἢ quae in Cantabrig. et iam antea in Louan. Basil. regnat. Nicanor ἢ — ἢ scripserat, vt disiuncta essent. At Herodianus altero loco ἢ. ὡς διαπορητιμὸς ἅμφω δεχόμενος. (quod non bene conuenit. Debuit sic accipere, vt priora ἢ οὐχ ἐσπέσθην iungeret cum 236 δοῖω δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν — ἢ οὐχ εἶ.) Sunt haec eadem in Excerptis e cod. Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 241. sed minus bene ad v. 230 retracta. — οὐκ ἐσπ. ἐσπ. ἐπέσθην lapsus codd. et edd.

240. νέεσσ' ἐνὶ π. Nicias ἐνι. sed repugnare, ait Schol. A. quod narratur in tali positu Aristarchus contrarium sequi. Sexcenties hoc passim inculcatur. — Quod de δεῦρο monent Schol. B. L. vide disertius in

Etymol. dictum, δεῦρο Ionicum, δευρὶ Atticum; δεῦρ' αὖ μὲν mallet Barn. sine idonea causa. Bentleius tentabat: δευρὶ, vel ἢ μὲν δεῦρ' ἔσποντο. Hesych. δεύρω. δεῦρο. idem a m. sec. Vrat. a.

241. πόνον pro μάχην br. Schol. Eust. legerant. αὖ. Vrat. a. et sine δ' Vrat. b. c. Townl. utrumque bene si recte iudico.

242. Nolunt grammatici interpungi οὐκ οὐδὲ πολλ', αὖ sed οὐκ οὐδὲ, πόλλ' αὖ μοι ἐστὶ. h. αὖ ἐμοῦ χάριν ἐστὶ. αἴσχηα, οὐκ οὐδὲ. αἴσχηα δευδιότες. Apollon. Lex. h. v. Forte melius cum Wallio interpungam — μάχην κατὰ μέναι, ἀνδρῶν αἴσχηα δευδιότες, —

243. τοὺς δ' ἤδη κατέχευε Φυσίζωος αἶα, iterum obuia Φ, 63. Od. Λ, 300. duplici modo exponitur, aut, quod recte fit, ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν (πρὸς ζῶην. puta esse ζῶν) Φύουσα καὶ δωρουμένη. Sic, et Etymol. Apollon. Lex. h. v. Hesych. utrobique per ω Φυσιζωος. quod iam Eustath. damnauit; laudatur Aeschylus Suppl. 599 Φυσιζων γένος. sed et ibi est emendandum. Scilicet ζῶη ex Herodoto notum Ionice dici; aut, quod vere locus in Laedæmone fuit, Φυσιζωος dictus, quia ibi Dioscuri visi terra abscondi et iterum reddi. (hoc grammaticum commentum est.) Add. Sch. br. In Eust. est et aliud: ἢ τὰ ζῶα φύουσα.

Quod autem ad rem, de qua agitur, spectat: Castor et Pollux iam fatis functi erant in pugna cum Aphareii filiis, Ida et Lynceo. v. Pindar. N. 10, e quo recitant Schol. A. v. Apollod. III, 11, 2. et not. p. 730. Disertius exposita fuerat ea pugna in carmine Cyprio: ut ex argumento apparet quod Proclus seruauit, et apud Polemonem et Alcmanem: ut docet Schol. br. et Sch. A. ubi παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις haud dubie legendum est παρὰ Πολέμωνι. ut iam Valk. monuit Dis. de Schol. p. 119. Patet autem ex iisdem, non vno modo haec narrata fuisse. — κατέχευε γὰρ ad fabulam referunt grammatici, quod alternis in Olympo, alternis sub terra alteruter degebat, ut Od. Λ, 302. 303. Argutius quam verius: nunc enim poeta hoc vnum declarat, eos mortuos

ac sepultos esse. Fuit quoque Therapnis sepulcrum Dioscurorum, quod idem Pindarus memorat. Ceterum senium decori seruauit poeta, bono cum iudicio, saltem in hoc, quod de Menelao non interrogatur Helena.

244. ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, Φίλη ἐνὶ πατρίδι γαίῃ. ξ- (potius ξ-) quod Zenodotus legerat ἐῖ ἐνὶ π. sua sc. Helenae. et Apollon. Synt. II. p. 159 ait: ὡς ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν. idque ille bene defendi posse ait, esse ἐῖ scilicet in sua, in Helenae patria: simile ei quod II. X, 404 habetur, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῖ ἐν πατρίδι γαίῃ. ἐν πατρίδι, pro ἐν, pars codd. Cant. Lips. Vrat. a. b. Mosc. 1. Townl. Eat. Hiatu in Λακεδαίμονι αὖθι, offensus Bentl. modo tentabat δηθα, vel ἐν Λακεδαίμον' ἀνευθε. Sed totum versum esse serius insertum docet et hiatus, et otiosa sententia, expletina superioris versus, et ipsum αὖθι tam ieiune appositum; etsi versus etiam ap. Clement. Cohort. p. 26. legitur.

245. Θεῶν ὅρκια πιστὰ iungenda sunt, ut sit 269. antiquo sermone, diis destinatae victimae. nam ὅρκια substituendum est θύματα, ἱερεῖα. (v. sup. 73. et 105.) Cum tamen ὅρκιος adiectiuum sit, τὰ ὅρκια possunt etiam generaliore notione πάντα τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα χρήματα intelligi, non modo ἄργε δύω sed et οἶνος ut et inf. 269 praecones ὅρκια πιστὰ Θεῶν σύναγον, latius dictum accipi potest. —

ὅρκια πιστὰ, Sch. br. interpretantur τοὺς πιστοὺς ὅρκους τῶν Θεῶν. Etiam Hesych. ὅρκους ἐπὶ πίστεσι. Sed hoc conuenit forte aliis locis, ut mox 252. et B, 124. at h. l. ea, quae ad fidem faciendam necessaria sunt. Eustath. recte τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Mox εὐφρονα οἶνον, pro εὐφραντινὸν dixit.

247. Φέρε δὴ Lips.

249. ὄτρυνεν Vrat. a.

250. Appicta est ξ- Veneto; nihil tamen in Scholiis monitum, nisi forte in ὄρσεο peccatum fuit a Zenodoto, qui non vidit ab ὄρσω, ὄρσομαι ductum esse. Est aliud, quod Schol. A. ex Porphyrio de praetermissis

ab Homero nominibus: (ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων) monet, Priami matrem apud Alcmanem memorari Zeuxippen, apud Hellanicum Strymo. Extat idem Scholion in Schol. br. ad h. v. cf. Not. ad Apollod. p. 752.

252. ἢ ὅρνια πιστὰ τάμνται vulgo legebatur. Fluctuat lectio in vltima voce et potest in varias partes trahi. τάμνται inductum est ab Ald. 2. eandem firmavit ed. Rom. (quid Eustath. legerit non apparet) vix tamen media forma satis est accommodata h. l. Est quoque altero loco Jl. I, 576 ταμέσθαι actiua significatione. Antea in Flor. et Ald. 1. legebatur τάμωνεν, quod potest videri docte dictum, vt praeco ipsa mandantium verba recitet; potest tamen etiam ab interpolatore ex vl. 257 ναίωμεν esse profectum; etsi quoque legitur in Vrat. c. At est tertia lectio τάμντε 6 qua error vulgatae argui potest: nam ex ea facile τάμνται oriri potuit: hoc τάμντε exhibent Ven. Lips. Oxon. Townl. Eat. Vrat. a. Mosc. 1. et ex corr. 3. Cod. ed. Vindob. Iam hoc vnice verum existinarem, nisi ex Cod. Cantabr. prolatum esset τάμνται. Cum ambiguus inter duo haec haeream, haud multum aberat, quin relinquerem, quod vulgo exaratum erat; est tamen erroris ratio ex τάμνται orti tam aperta, vt de eo, tanquam vnice vero, vix dubitare liceat.

254. μακρῶς Cant. μαχήσονται Lips. Vrat. c. et ed. Flor. Ernesti tamen suspicabatur fuisse ἐγγείης μαχέσονται. Et prodit sic haud dubie versus comitor.

255. γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτε. Oxon. ἔποιντο. Nil mutat Plutarch. Sympol. IX, 13. p. 741. F.

257. ναίωμεν Τροίην → τοὶ δὲ νέονται. ✕ asteriscus respicit Zenodoteam lectionem supra 74. vbi ναίωμεν in Paridis verbis non bene legi aiebat grammaticus, melius autem hoc loco. νέονται Mori et Oxon. Ven. Townl. vn. Vindob. Eaton. Vrat. c. Mosc. 1. 3. tum edd. vet. omnes, etiam Rom. cum Turn. Intulit νέωνται Steph. iam ante Castellionem, quem Ernesti laudat. Vfus coniunctiui pro imperatio requireret subintellectum ὥς, vt

sup. v. 166 ὡς — ἐξονομήνης. In C. et L. apud Bentl. Lips. Vrat. a. cum Vindobon. ed. νεέσθων quod praeferas, nisi, esse illud ex v. 74 repetitum, suspicio foret.

258. Ἄργος et Achaia per appositum dicta: v. ad 75.

259. ἐκέλευσε δ' ἑταίροις, ἵππους ζευγνύμεναι. Flor. Ald. 1. ἐκέλευε. ἑταίροις reposui pro ἑταίρους. sane et hoc recte dici posset, sed sequente altero quarto καὶ ἵππους praestat alterum. Habet autem ἑταίροις auctoritatem Veneti et Lips. apponit grammaticus οὕτω αἱ Ἀριστάρχου, συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. etiam vn. Vindob.

260. ὀτραλέως. Sch. br. σκουδαίως. ταχέως. Similia Helych. in h. v. et in αἶψα καὶ ὀτρ. Etymol. hoc versu adscripto. Iterum, inf. T, 317. et Od. T, 100.

261. 2. Est h. l. observandum, quod et ad anaglypha aliaque priscae artis opera spectare potest, cum in pugna ὁ παραβάτης prior dignitate sit, utpote pugnator, equos autem regat ὁ θαράκων, h. l. Priamus rex ipse aurigae vices sustinet, habenis regendo equos, Antenor autem adstat ei. Assumerat autem hunc Priamus comitem, tanquam virum prudentem et Achiuis haud ignotum, ut supra 203 vidimus.

κατέτεινε τὰ ἥνία. quippe habenae religatae erant orbiculo currus; has manu prehendit et intendit ὀπίσω κατὰ τῶν ἵππων. cf. ad E, 264.

261. ζ. quod currus, δίφρος, duo insistentes recipit; et quod heroes αὐτουργοί, nam ipse Priamus aurigatur. Sic A. At B. L. praeludi ita volunt narrationi de Priamo curru vecto in castra Achaeorum in Ω.

262. πὰρ δέ αἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον. βήσατο antea erat vulgatum inde ab Ald. 2. At βήσατο est in Ven. Cant. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. vn. Vindob. edd. Flor. Ald. 1. Est haec illa perpetua varietas in hac forma, saepius notata a grammaticis. Editores modo hoc modo illud inferunt sine certo consilio: cf. ad B, 35. Clarke plerumque vulgarem formam praetulit. Secundum Schol. A. Aristarchus praeferebat βήατο, reliquerat

tamen βήσατο. Si loca, in quibus haec varietas occurrit, diligentius inspicias, sunt. sane alia ita comparata, ut et aoristus et imperfectum pari iure locum habeat: ut B, 35. si conferas B, 84 et K, 531. Λ, 516. 7. et simili loco etiam aoristi secundi occurrunt. At sunt alia, in quibus ex iunctura et ordine sententiarum imperfectum requiritur: Od. Γ, 481 ἀνεβήσето, sequitur ἀνέβαινε et λάζετο. Od. Δ, 521 ἀπεβήσето — καὶ κύνει — χέοντο. H, 135 θηείτο — ἐβήσето. N, 75 ἐβήσето — κἀθίζον. Sic et O, 284. 285. Et sic in Iliade, ut inf. 312 ἔβαινε, τείνε, βήσето. E, 745. et Θ, 389. K, 513. 529. N, 26. Iam grammatici veteres, si critice exercere volebant, aut codices aut rationes quas attulimus sequi debebant; quorum neutrum fecerunt. Similis ambiguitas est in δύσето et δύσατο. Esse autem talem formam praesentis βήσομαι, dubitari nequit; nam est v. c. Θ, 105 ἀλλ' ἔγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσο. Post ἔβη, τείνεν et sequente ἔχεν erat sapo quod βήσето praeferres. πὰρ δέ οἱ βήσето, pro παρεβήσето, dictum est proprie, unde παραβάτης.

263. ζ. quod ad Σκαιῶν omissum πυλῶν. et quod nunc Σκαιῶν dixit non Σκαιῶων (scilicet ut JI. X, 6, Ineptia observatio!) πεδίον ἔχον sine δ' Lips.

264. γρ. κατὰ Tr. Barn.

265. ἐξ ἵππων ἀποβάντες. Eustath. τὸ τοῦ ἄρματος καταβῆναι, ἵππων ἀποβῆναι ἐστίν. ad sensum recte. sed ἵπποι sunt pro ἄρματος, et ἵππων καταβῆναι non minus dictum ut JI. K, 541.

267. ἔπειτ' ἀναξ pessime Stephanus nouavit; est tamen in libris v. c. Mofc. 1.

268. ἀν δ' Ὀδυσσεύς, Sch. br. ἀνέστη δὲ καὶ Ὀ. recte ad sensum, ad verba tamen debuit ἀνάρνυτο h. l. et Ψ, 755 subintelligi, formatum uti ἀνάρουσαν. Sic H, 168. Ψ, 837. et alibi supplendum ex antec. ἀνώρτο.

κήρυκες ἀγαυοί. spectat ad h. l. ex parte Hesychiana glossa: λαμπροί, Φωτεινοί, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. Sch. br. vero, νῦν θαυμαστοί. Conf. Λ, 1. Δ, 534. Est omnino epi-

theton ornans, obliiciens legentis sensui aetatem, incessum habitumque hominum sacra gestantium.

269. ὄρνια πιστὰ θεῶν σύναγον. συνῆγον τὰ εἰς ὄρνεν χρήσιμα Eustath. cf. sup. ad 245.

270. μίσγον, ἅταρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον. — quod μίσγον non h. l. de vino aqua miscendo dictum, sed de confuso Troianorum et Achivorum vino; (hoc et Sch. br. et Eust. cf. inf. ad Δ, 159. et B, 341.) et quod ἔχευον ab Aristarcho scriptum, quod convenit cum μίσγον. Sic quoque Ven. B. exhibet, et Sch. br. tum Oxon. Lips. (vbi Schol. ἢ ἂν ἀλόγον τῷ μίσγον) Townl. Vrat. c. et tres Vindob. ed. Flor. at discessit statim Ald. 1. ἔχευαν, quod inde obtinuit. Fuit autem, singulari huius sacri ritū, vinum vtriusque foedus facientis populi apportatum in ipso cratere confusum, haud dubie symbolica aliqua ratione et respectu ad ipsam animorum coniunctionem. In sacris, etiam foederis causa factis, alias σπονδαὶ ἄκρηται fiebant, ut appellantur B, 341. et de hoc ipso sacro nostro Δ, 159. a quo adeo nec abesse potuit libatio; ab ea tamen diuersus alter hic sacri ritus. — μίσγειν adeo diuersum est a κερᾶσαι, κερᾶσασθαι misce-
re vinum aqua in poculo.

Ceterum discendi sunt ex h. l. ritus antiquissimi in foedere feriendo; memorabiles, ut apud alios populos antiquiores et rudiores, cum nondum perscriberentur pactationis verba. Sunt in iis pili ex victimae fronte recisi et inter paciscentes vtrinque diuisi; foederis condiciones per preces et diras enuntiatae; victimae ab altera parte caesae, ab altera absportatae; libatio facta vtrinque. Diuersa nonnulla sunt in simili loco inf. de Agamemnone iurante, Briseidem a se intactam dimitti: T, 250 sq.

271. — quod μάχαιρα h. l. est ἡ παραξίφης, iuxta ensen suspensa. Alias ἐγχειρίδιον. ut Eust. Ceterum obseruandus et hic mos gestandi mucronem propter artis priscae monumenta. Versus 271. 2. 3. iterantur inf. T, 252. 3. 4. in iurandi apparatu, quo se Achilli purgat Agamemnon de intacta Briseide.

272. ἢ οἱ παρ' ἑκάστος μέγα κούραον αἰὲν ἄωργο. Vix credas, nisi oculorum fides iuberet μέγαν scribi et edi in Flor. Ald. 1. Turneb. vt in codd. Mosc. et al.

Variat scriptura hic et altero loco T, 253. ad quem vide. ἄωργο editum in Flor. et Ald. 1. ἄοργο receptum ab Ald. 2. firmatum per Rom. obtinuit per edd. seqq. excepta Turn. et hinc forte aliis quæ ἄωργο repetierunt; idem fecit Wolf. nam Glasg. habebat ἄοργο. Iam Grammatici modo hoc modo alterum amplectuntur, ἄωργο Apollon. Lex. h. v. Hesych. Suid. Etym. Eustath. qui tamen ἄοργο ab aliis legi obseruat, et Schol. A. qui ex Herodiano eandem scripturam laudat, Schol. br. Reliqui itaque scripturam hanc, cum parum referat, vtro modo scripseris. Habent eam quoque codd. Mori, Cant. Barocc. Lips. Ven. Vrat. a. b. c. Mosc. 1. duo Vindob. Laborant porro grammatici in forma et ratione τοῦ ἄωργο. Herodianus ἐν τῷ β ποιηματι (leg. ἐν τῷ β' ὑπομνήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου, (τῶν vel τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου. cf. ad P, 201.) ab ἄρω, ἀρμόςω, duxerat ἤρμαι, ἤρμην, ἤρτο, ἄρτο, ἄωργο miro acumine! Sic Ven. A. et Etymol. Apud hunc alii ab αἶρω, ἤρτο, ἄρτο, ἄωργα. Iterum alii pro ἡώρητο ab αἰώρην. Tandem et ab αἰίρω, ἄοργο. Si semel argutari super antiqua formā, cuius causam nondum repperunt, volebant grammatici, quid ni simplicissimam sequebantur? fuit forma ἄορμι, ἄορμαι, ἡόρμην, ἄορμην, et hinc ἄοργο. nam ω Homerus non norat. Potuit autem esse tale verbum; nam fuit quoque ἄόρω, simili vi, qua εἶρω, αἰίρω, necto, nam hinc factum ἄορτήρ, ἐπείτ, et hinc ducta παράορος, μετήορος et reliqua. Vim vocis exprimit glossa Hesychii, ἄωργο, ἐκρέματο. παρήρητο. hoc positemum est in Apollonii Lex.

273. ἀρύνων ἐκ κεφαλῆων — εἶ „quod Zenodotus ἀρνέων scripserat.“ Similia B. L. At ab ἄρνες non sit ἀρνέων, nisi dixeris fuisse ἀρναύς. Acceptum itaque ἀρνέων dictum pro ἀρνεῶν, adiectiua forma. Id colligo e loco corrupto Etymologi, vbi in voc. κεφαλῆων dicitur Zeno-

dotus legisse ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν quod prorsus indoctum et absurdum esset; repugnante quoque metro. Sed grammaticus, vnde haec exscripta sunt, egerat de ἀρνέων pro ἀρνέων. monetur enim βέβαιον κεφαλὴν et similia dici de mortuis, non de vivorum capitibus.

Quod autem pili ex victimae capite rescissi distribuuntur, factum esse aiunt, ut in caput periuri verteretur malum; ideoque distributos esse pilos. Eustath. laudat quoque versus Sophoclis in verbis Teucris: γένους ἀπάντες sq. Ai. 1178. 9. Enimvero communis sacrorum fuit ritus, pilos ex victimae fronte rescindere, ut essent pro ἀπαρχῇ diis oblata; itaque mox igni cremandae erant: quod tamen h. l. non fit, ut nec in iureiurando l. c. Jl. T, 256 πάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. vbi v. Obsl. Distribuantur autem h. l. inter principes adstantes, ut omnes fierent sacri et foederis participes, forte etiam ut pilos, tanquam foederis facti documentum, asservarent; uti alter, Priamus, victimarum partes secum aufert.

274. νεῖμον Lips. Townl. Eaton.

275. τοῖσι δ' Flor. Aldd. et rel. ante Turn. et Steph. sic et Vrat. c. Vide Excurs. ad B, 718.

276. — quod Ἰδῆθεν μεδέων pro Ἰδης. Sane sic plerumque casu secundo μέδουσαι, ἀνάσσουσιν, dii dicuntur, praeesse ei loco, in quo coluntur: ut et accepisse videtur Sch. Aeschyli S. ad Theb. 169. Attamen h. l. est ἐξ Ἰδης. ut et B. L. ἐξ Ἰδης ἐποπτεύων. Heraclid. de Alleg. 3. p. 8. laudat: Ζεῦ κρόιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων, Ἥελιός θ' etc. memoriter priora ex B, 412. Simili modo haec recitat Lesbosax p. 198. quae ex Cleanthis interpolatione nata esse suspicor, qui, dignitatem Ione lectionem inferre voluerat pro Ἰδῆθεν μεδέων. ut disco ex Plut. de aud. post. p. 31. D. E. Est Porphyrii ad h. v. quaestio in B. et L. cur, cum excidio perdendi essent Troiani, non tamen perituri reos eos fecerit poeta, sed finitur pugna sic, ut res exitum non habeat; nam Paris non interimitur; non autem nisi alterutro interempto condiciones pugnae, locum habebant.

Narrat Porphyrius Aristotelem quæstionem sic soluisse: non periuros factos esse Troianos sed *diris deuotos*, κατὰ πότους, vii. 298 sq. Ζεὺς κύδιστος — ὀππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρνια πημύνειαν sq. hoc ipsum machinatam esse Iulionem cum Minerva Δ, 66 sq. (Scilicet hoc voluit dicere: periurii, quod ad pugnam inter Menelaum et Paridem spectat, reos non esse factos Troianos, sed induciarum violatarum, sagitta mox a Pandaro in Menelaum emissâ: hoc esse Δ, 67. et 72 ὑπὲρ ὄρνια δηλώσασθαι, τὸ δὲ βλάψαι οὐκ ἔστιν, ἐπισημῆσαι. Vereor ne hæc sint nimis subtiliter exputata, ad rationes philosophicas περὶ τοῦ δικαίου. Nam ἀμφαίνουσιν ὑπὲρ τὰ ὄρνια 299 vix aliud esse potest quam ἐπισημῆσαι. Quantum assequor, omnia hæc ad *oconomiam poetæ* sunt referenda: expectare nos iusserat pugnam; dum de eius exitu solliciti eramus, ecce pugna inter Paridem et Menelaum interponitur; pugnae euentu iterum omne Iliadis argumentum intercepti poterat, caeso Paride; inuenta noua fraus, qua nos deludit, Paride neci subducto; restabat pugna faciendâ; nouauit tamen et hic aliquid poeta ingeniosus, vt Troiani inopinos Achinos aggredierentur, et quidem initio per Pandari perfidiam facto, a quo vulneratus Menelaus nobis alium metum iniecerat. Itaque Troiani haud dubie periurii rei facti, h. e. pactionis, sed alio modo; quæ poeta non tam subtiliter discernit. cf. ad 302. et 457.

Ἰδὼν μὲν δὲ ἀν. accommodate, vt ex Ida prospiciat Iupiter et foedus factum testetur. Scilicet sacrum fuisse Iouis in Idae vertice vel hinc patet. Erat Iouis ara in Gargaro Θ, 48 Ἰδὼν — Γάργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βαμὸς τε θυήεις. Habitat itaque Iupiter in monte et ex eo prospicit, vt Iehoua ex monte Sinal. Opportunitatem dedere, nubes his montium iugis insidentes et fulmina inde procedere visa. Narratur enim ab his, qui hæc loca adierunt, nubibus in his montium iugis collectis, et versus camporum planitiem ad mare se demittentibus, nasci tempestates et procellas.

Ne in ceteris argutemur, et Iouem ad Hellenas, Tel-
lurem et Solem ad Troianorum religiones referamus in-
tercedit alter locus in Il. T. vide sup. ad vl. 103. 4.

277. Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.
ἐκ διπλῇ περισστιγμένῃ, ὅτι ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἥλιε, ὡς καὶ κεῖν
Δὸς φίλος (Od. P, 415) καὶ, ἀλλὰ φίλος, θάναε καὶ σὺ
(Il. Φ, 106. Similia sunt in Schol. Pindari P. XI, 1. Ex-
go id, quod vulgatissimum inter nos habetur grammaticis
illo tempore visum est notabile, primum casum poni pro
vocatione. Inter Soloeca hoc relatum video a grammati-
co ad calc. Ammonii p. 198. Quid autem in his passa-
rit Zenodotus non apparet) καὶ πρὸς τὴν ἀδέτησιν τῶν
ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ὠκέα δ' ἡελίῳ ἐπερίονι ἄγγελος ἦλθεν (M,
374.) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντα ἐφορῶντι
(vt adeo versus damnandus esse videretur, quia factum
nuntiatur aliquid Soli, qui tamen omnia videt). Subiecta
est e Schol. B. et L. Porphyrii quaestio super eadem re
valde inepta. Altero enim loco poeta Soli praedicatum
perpetuum adiungit, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, altero loco poetico
more narratio instituitur. Cuius generis in Homero haud
pauca in diuersam rationem variata occurrunt. Etiam
278 habet ἐκ in Veneto, librarii errore arbitror.

279. ἐκ aduersus Zenodotum; ex duali enim appa-
rere, de Plutone et Proserpina haec dici, non de mor-
tuis: οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. At quomodo is hoc facere
possit? An forte legerat: καὶ εἰ ὑπένερθε καμύντες ἀν-
δρώπους τίνυσθον et Manes qui ulciscimini: vt dualem
pluralis locum tenere putarit? nam ita τίνυσθε esse de-
buisse, facile etiam locum habuisset, si legebatur ἀνδρώ-
πους τίνυσθ', ὅστις κ' ε. fere vt in edd. Heraclid. de
Allegor. c. 3. καὶ οἱ ὑπένερθε καμύντες ἀνδρώποις τίνυ-
σθον. — Tum τίνυσθον et τίνυσθον etiam h. l. variant.
At enim si τίνω priorem habet longam, quod ipse Clar-
ke fatetur (a τίνω,) v. c. inf. 289. non est liberum, τι-
νύω an τινύω scribere velimus, sed vnica vera ratio est
τινύω. sicque vbique resingam; nam variat lectio, vt Il.
T, 260. Od. B, 73. N, 214. — ἀνδρώπους. — ὅστις pro

ἔστιν, nota figura, quam illustrat Eustath. e recentiorib. v. c. Br. ad Soph. Al. 760. Pro ὅτις in multis legitur ὅς τις metri ignorantia; κ' quoque abest Townl. Est. tum nec dualem attendunt; ita Mosc. 1. reddit τιμωρεῖσθαι. uidebat saltem sic resingere, τίνοσθ' ἔστις. Porro ἐπὶ ὅρκον vna voce, vt et verbum: οὐδ' ἐπιμαρτύρω πρὸς δαίμονα (Jl. T, 188.) Ven. B.

Ceterum in altero loco, iam memorato T, 259. 260. pro diis inferis, Plutone et Proserpina Erinnyes memorantur αἱ δ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίθυνται, ὅτις κ' ἐπὶ ὅρκον ὁμῶσιν. Confuse, ex utroque loco, ductum est ad 278. Schol. br. quod meliora appenit ad vl. 279. Notabilis autem locus, quod poenae a mortuis exigi creduntur; periurium autem inter atrociora flagitia, inature habitum.

280. ἔστι, quod Zenodotus scriptum habebat μάρτυρες, cum Homero sit ὁ μάρτυρος. Observatio plus quam vicies repetita ad fastidium. Ζεὺς δ' ἡμ' ἐπιμάρτυρες ἔστω Jl. H, 76. Porro ἔστι scribere iubent grammatici, imperatiue non ἔστω. Sch. A. B. L. Etymol. — Alio autem modo ii, qui iurant, alio h. l. dii iusiurandum seruant, curando, vt obseruetur fides a iurantibus data.

281. Est hic alia quaestio Porphyrii ex Ven. B. quae potius inf. ad 457 spectat, de discrimine verborum Hectoris sup. 92 ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται et Menelai: εἰ μὲν κε M. — καταπέφυγ. (De quo monitum ad v. 101. 2.) quo ipso Troianis pugna facta parata sit responsio: non esse reddendam Helenam, cum Paris non necatus fuerit; at Agamemnonem inf. 457 poscere Helenam, et verba Hectoris praetendere ex v. 92. quibus denictō altero conditio proposita fuit. "Hoc alterum argutius quam verius. Sufficit pugnae conditionem ab ipso Agamemnone pronuntiatam locum non habere.

282. ἔχεται. Plutarch. Sympot. IX, 13. p. 742 A. ἔχεται. Sane Homericum est ἀγέσθω sup. 72. 93. Est tamen ἀγέτω Od. Γ, 424. Verum Plutarchus, qui eo loco

plura ex Homericis laudat, (cf. inf. ad 457.) memoriter recitans nonnulla confundit. Ita eodem loco subiiciens vl. 285 sic effert: Κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκον ἀγέσθω ex vl. 72. 93.

283. Ἡμεῖς δ' ἐν. versum alicubi omitti, notavit Steph. et abest a Lips. et a Townl. Est. vno Vindob.

285. ἀποδοῦναι, ἀντὶ τοῦ· Τρῶες ἀποδότωσαν. Ven. A.

286. — quod τιμὴν ait τὸ ἐπιτίμιον, mox v. 290 ποιήν. Alias τὸ ἐπιζήμιον. τὸ πρόστιμον τοῦ πολέμου br. Sch. et Apollon. in τιμῇ, — ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου· Τιμὴν δ' Ἀ. ἀ. sic et Schol. Sophocl. Oed. Col. 381. Porro τιμὴν τ' Ἀ. uterque Mosc. ἣν ἐπέοικεν Eustath. vn. Vindob. ἣν τ' ἐπέοικεν. sed fuisse putandum ἣν τε φοίκοιεν. cf. ad Δ, 341.

287. ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράποισι πέληται. L. et C. apud Bentr. ἥ τε κεν. De huius versus qui et inf. 460 repetitur, fuso non sine causa me dubitare arbitror. Primo sententia non est absoluta: ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράποισι πέληται desideratur aliquid, quod Schol. supplet: Φανερά γενήσεται καὶ (f. ἥ) μένει καδάπερ νόμος. Similia loca occurrunt plura, in quibus πυθέσθαι adiicitur: Od. Α, 76 σῆμα τέ μοι χεῦσαι — καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Φ, 255 ἐλεγχεῖν τε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Ω, 432 Λάβη γὰρ τάδε γ' ἔστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Item Il. B, 119. Abest quoque versus in Porphyrio et hoc et 460. etsi hic reponas, ad consilium eius, quo locum recitat, (ad 281.) versum non spectasse. At eum agnoscit Eustath. — ad πέληται Barnes in Schol. adscripsit: γρ. καὶ μέληται. nescio unde; verum sic μετὰ abesse deberet, ut sit μέλεται τοῦτο ἐμοί.

288. Πρίαμος τιμὴν Vrat. a. Laudat versum Schol. Sophocl. Oed. Col. 373. ut doceat esse τιμὴν Homero πρόστιμον.

289. οὐκ ἐθέλουσι L. et C. ap. Bentr. cum cod. Vindob. ed. at est ἂν in vl. antec.

290. μαχήσομαι renocatum est, ut sibi constaret scriptura pro edito μαχέσσομαι. v. ad A, 298. Est autem

μαχήσομαι lectio Aristarchi: quam Ven. habet, et Schol. Ven. A. Sic C. L. ap. Benth. cum vno Vindob. — πεινῇ nunc compensatio, per quam satis facimus; pro iniuria: qui antiquior vocis usus, proprie caede facta, ut satis fieret propinquis tanquam per ἐπιτίμιον ὑπὲρ τοῦ πεφονευμένου, Homero frequens. cf. ad 207. N, 659. inprimis Σ, 498.

292. ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε. ἀπὸ est Aristarchea lectio; at plures ἐπί. nec inelegans est lectio iudicio Ven. A. καὶ ἐστὶν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Enimvero non tam de elegantia quaerebatur, sed diuersus sensus notandus erat. Σὶ ἀπέταμε στόμαχον. fauces adeoque cervicem absecuit; si ἐπέταμε tantum iugulum immisso cultro secuit. Communi usu Ἰσραελῶν τὰς Φάρυγγας ἀποτέμνειν esse ait Pausan. VIII, 37. p. 676. Est autem στόμαχος Homero ὁ λαιμὸς, proprie inferior eius pars, οἱ βρόγχοι, ait Eustath. vnde tandem ventriculi orificium declaratum est ea voce. cf. Etymol. Hesych. cf. inf. ad P, 47. τάμνειν ἐπὶ τοῦ θῦσαι Apollon. h. v. (v. ad B, 124) idem νηλεὶ χαλκῷ respexerat in voc. νηλεῖς, vbi v. Villosif. νηλὲς occurrit semel inf. I, 628.

294. θυμοῦ δευομένους *vita priuatos*. explicat Apollon. Lex. in δεύεσθαι μένος pro vita antiquo sermone, quia cum vita vis ac robur discedit.

295. Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι — Primo, ἐκ abest ab Harl. additur tamen ἐκ aliis quoque in locis. Tum ἀφυσσάμενοι. Ita et Ven. At Schol. monet, eam esse Aristarchi lectionem, alios legere ἀφυσσόμενοι. Sicque Lipsi. a pr. m. Mosc. 1. Eaton. cum binis Vindob. Eadem varietas Ψ, 220. in ceteris locis ἀφυστάμενος obtinet. edd. Ald. 2. et hinc ductae, Deseruit Turneb. Steph.

296. θεοῖς αἰσιγενέτησιν. τοῖς αἰδίων ἔχουσι τὴν γενεάν, ἦτοι αἰεὶ οὖσιν. Sic Schol. Similia ceteri grammatici, Etymol. Hesych. ut sint αἰσιγενεῖς. Scilicet, ex re interpretantur; nam ex analogia sunt, *qui semper genitores sunt. διὰ παντὸς ἐνεργοῦντας.*

297. ζ — quod ὅδε Homero est οὕτως nunquam pro aduerbio loci. Observatiuncula et alibi repetita, tum ap. Etymol. Eustath. In marg. Vrat. b. legitur: γρ. ἄλλως· ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. quod et vn. Vindob. habet. Scilicet ex aliis locis v. c. H, 178. et inf. 364.

299. ὑπερόρκια vna voce Mori L. ap. Bentl. Mosc. i. et al. ea forma qua ὑπέρμορα B, 155 et alia. δηλήσαντο et ex corr. δηλῆσαιντο Mosc. i. ex Δ, 236. Redit sane ad idem, δηλῆσθαι et πημαίνειν, iniuriam facere, ὑπὲρ τὰ ὅρκια, praeter pactionem, contra iusiurandam; adeoque violare foedus; βλάπτειν. Sch. br. βλάψειαν διὰ τὸ πικρελθεῖν αὐτοὺς (τοὺς ὅρκους) Mosc. i. inter lin. ἔξω τῶν ὅρκων. Supra 107 erat μή τις ὑπερβασίη Διὸς ὅρκια δηλήσεται.

300. Observant B. L. ὅφιν — αὐτῶν. (sed est βέσι σφιν ὁ ἐγνέφαλος αὐτῶν) et comparant Od. I, 256 ἡρῶν δ' αὐτὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Δεισάντων Φθόγγον τε βαρύν.

300. i. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγῶσιν. Eustath. δαμῶσιν ἢ μιγῶσιν. Etiam Harlei. vtrumque habet, et Schol. ad E, 486 laudat δαμῶσιν. Etiam Vindob. vnus in marg. γρ. δαμῶσιν. Et est hoc expressum e cod. Ven. et sic Townl. sane vocabulum vsitatum hac in re, vt Jl. Σ, 432. Convenit tamen h. l. alterum cum symbolo vini mixti, pro sensu rudiore istorum hominum; non ad sensum nostrum.

302. οὐδ' ἄρα πῶ σφιν. fuit et πῶ σφιν scriptum, teste Eustath.

303. τοῖσι δὲ Δαρδανίδης. Barnes hic et alibi scripsit τῷσιδε reprehensus a Clarkio.

304. κέκλωτά μιν. Barocc. κέκλυτ' ἐμεῦ.

305. ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ Ἴλιον. Mori: ἦτοι ἐγὼ μὲν εἰμι πρὸς Ἴλιον.

Ceterum quaestio est, haud dubie e Porphyrianis, ad 300. 306. in Ven. B. cur nunc Priamus nolit pugnam filii cum Menelao adspicere, qui postea Hectoris congressum cum Achille e muris urbis prospexit? E pluribus, quae memorantur, (absurdiora etiam in Ven. A.

et Schol. br. ad 313.) hoc locum habet: quod Priamus non otiose spectat Hectoris pugnam, sed eum obtestatur, ut intra moenia se recipiat, et una cum Hecuba et aliis de eius salute consilia versat. At h. l. indecorum fuisset, cum ex composito pugna fiat, patrem adflare spectatorem.

306. ἐπεὶ οὐκ ἔτι τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Edd. ἔτι. Est οὐκ in Eust. ed. Flor. Ven. Vrat. tribus. Mosc. 1. 3. Est. et recte ante τλ. τλήσομαι ὀφθ. Eustath. minus scite ad aurem. v. ad A, 587.

308. μέν που esse forte pro μέντοι. Ven. B. L. Ζεύς γάρ που Eustath. At μέν που etiam Plutarch. Sympol. IX, 13. p. 742 E.

310. Cur victimae reportentur a Priamo in urbem, varia comminiscuntur grammatici B. et L. Sufficit eas non cremari. cf. not. ad 292.

312. βήσεται Ven. Vrat. a. b. A. cum vno Vindob. quod h. l. iunctura verborum postulat, pro vulgato βήκατο. vide ad 262. Mox 313. ποτὶ Eustath. Et de ἀπορροῶς v. ad H, 413.

315. Porphyrīi fuit quaestio, (e quo Eustathius petiit) haud dubie secundum antiquiores, cur nunc Achiui locum dimensi sint pugnantibus, cum in pugna Hectoris et Aiakis (inf. H, 225 sq.) hoc idem non fiat. Varia argutantur grammatici. Simplicissimum erat dicere: constitutum esse spatium iustum inter duas acies, quas exiguo intervallo medio relicto sibi adfuisse supra vidimus (115 πλησίον ἀλλήλων· ὁλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα). Tum autem recordandum, Paridem et Menelaum cominus hastis se petiisse: cui pugnae generi certus status conveniebat, ut alter alteri ictum inferret.

316. Versus iterum legitur Ψ, 861. Recitat eum Apollon. Lex. in κλήρους. p. 400. 1. vbi βάλλον pro πάλλον est; vnde creditur olim sic quoque lectum fuisse: v. Not. ad e. l. Enimvero ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο est Ψ, 352. non ἐβαλον, et H, 187 ὅς μιν ἐπιγράφας κυνέη βάλεν de eo, qui sortem in galeam inficit. Et multo pro-

babilius est librarium lapsum esse in Apollonio, quia praecesserat: κλήρους. Sunt enim verba: κλήρους. ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὸν λαχμὸν, ut legendum cum viris doctis. Ipse enim Apollon. agnoscit πάλλειν et πάλος altero loco p. 525. πάλος. κλήρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. — Vnde Hesychii Scholion in πάλλος emendandum esse manifestum sit.

317. ἀφ' αἷ Ven. inscite. ἀφ' αἷ Vrat. a. b. Mosc. 1. Townl. e corr. Est autem in hac voce et forma simili perpetua modo varietas modo aberratio; vide ad P, 631. T, 464.

318. λαοὶ δ' ἤρσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. Ita iam olim fuit scriptum; at viderat Nicanor ita inferri tanquam diuersa: copias esse precatas, et alterum: ad deos manus eleuasse. Atqui preces, inquit, nec minus iisdem diis faciebant; distinxitque adeo: ἤρσαντο θεοῖς, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον. Scilicet vidit ille male olim fuisse distincta verba. Seruarunt hanc observationem A. et B. add. Eustath. et legitur θεοῖς ἰδὲ χ. in Barocc. Cant. Lips. Vrat. c. tum in edd. Flor. et Ald, 1. At Ald. 2. mutauit, et ex ea Iuntina, quippe quae ex illa est expressa. Ita que hoc reuocaui, h. l. et in J. H, 177. vbi vide. Notatus quoque versus in Sch. B. ad Ω, 499. quod ἤρσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, dictum sit pro ἀνασχόντες ᾔσαντο.

319. ὧδε δὲ τις εἶπασκεν. Vrat. a. ὑπέσχεν. forte memoriae vitio ex J. H, 188. vbi Aiax ὑπέσχεσθαι χεῖρας sorti.

325. ἀψ' ὀρόων. Πάριος δὲ θεῶς ἐν κλήρος ὄρουσεν. Appicta est διπλῇ εἰ in Ven. Scholion tamen excidit, quod de Zenodoti peccato aliquo monuit. Ad θεῶς Bentl. adscripserat: Hesych. ὀθῶς, ταχέως. leg. θεῶς, quod iam alii obseruauerunt. Apud Gregor. de Dial. p. 144. laudatur: Πάριος δὲ θεῶς ἐν κλήρος ἔπασσεν. memoriter et vitiose.

326. ἔζοντο κατὰ στήχας. Etiam ad h. v. Bentl. adscripserat: „Hesych. κατὰ στήχους, κατὰ τάξεις. leg. στήχας.

ἥξει ἐνάστω ἵπποι — ἔκειτο. Aristarchus legebat ἥξει ἐνάστων. et ipsum recte. alterum tamen frequentissimum in Homericis. Antiquitus scriptum erat ἐνάστω, per ω , quod et α et $\sigma\upsilon$ esse poterat.

327. ἵπποι — καὶ τεύχε' ἔκειτο. nota figura, cum verbum proxime ad alterum solum spectat; nam ἵπποι requirebant ἕστασαν. Vén. A. add. Eustath. vel εἰστήσαν, secundum τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον. quem illustrat Porphyrius in nota inserta Schol. A. JI. K, 165. Simile illud JI. K, 407 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι; vbi cf. Sch.

τεύχε' ἔκειτο vulgo lectum. ἔκειντο Cantabr. vnus Vindob. etiam sic Schol. Sophocl. legit alicubi. At Ionicum τεύχεα κεῖτο Barocc. habet.

ἵπποι ἀερίποδες vim epitheti in declaranda equorum impatientia notarunt veteres; αἰρόντες εἰς ὕψος, κουφίζοντες τοὺς πόδας. Sch. A. et br. et Etymol.

328. αὐτὰρ δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καὶ. Intolerat Ald. 2: ἐδύσατο. Iterum hoc eiecit Turnebus secundum ed. Rom. qua ille utebatur: praefero h. l. aristum ἐδύσατο, cum sequantur ἔθηκε. ἔδυε. ἤρμοσε. etc. et sic alibi: sup. B, 578. I, 592. A, 16. Male ἐδύσατο in nonnullis hic et alibi scribitur, vt in Vrat. a. nam δύω longam habet priorem: vt iam ab aliis alicubi notatum est. ἐδήσατο Townl. Ceterum habemus hic grammaticorum disputationem de ἐδύσατο et ἐδύσατο similem ei, quam de βήσατο et βήσατο vidimus sup. ad 262. B, 35 et al. Fuit δύσαται tria forma.

330. 1. 2. iterum occurrunt versus A, 17. 18. 19 et II, 131. 2. 3. et T, 369. 370 et 371. vtro loco primo auctori debeantur, quis dixerit! Sunt quoque similia in So. Herc. 122 sq. Initium armorum vbique fit ab ocreis.

331. ἐπισφύρια, satis patet ex ipsa re et ex etymo, esse fibulas, quibus supra malleolos pedis (τὰ σφυρία) ocreae confringantur; exponuntur tamen et illustrantur a grammaticis, et ab Apollon. Lex. h. v. et in ἀραρυίας, ἡρμοσμένας, vt appareat vocem iam illa aetate fuisse antiquatam. Armatur autem Paris ocreis, thorace, scuto, ga-

lea et hasta, quia antea leuiter armatus profiluerat: sup. 16. 17. quod cum non teneret. Schol. Lipf. miras tricas facit.

333. ἥρμοσε δ' αὐτῷ thorax, pro ἥρμόσθη. vt et P, 210 "Εκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα. Resoluitur autem sollenni more Homérico, quod esse debebat θώρηκα ἥρμοσμένον. cf. — De οἷο pro αὐταῦ, agit Apollon, de Syntaxi p. 155.

334. & 335. & quod duo hos versus Zenodotus ἡδέτηκε; in Veneto etiam vl. 333. signatur, perperam. Scilicet is locum ita ediderat:

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν
οἷα κατιγνῆτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ.
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχταν ἔθηκεν
Ἰπποκρίν· δεινὴν δὲ λόφος καδύπερθεον ἔνευσεν.
εἶλετο δ' ἄλκιμον ἄγχος, ὃ αἱ παλάμηφιν ὀρώρει.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄμοισι βάλετ' ἀσπίδα θυτανόεσσαν.

Monei aduersus haec Sch. A. aduersari ea mori armandi se Homérico; quod ante clipeum arreptum galeam imponit Paris, et ensē omnino non habet: πρὰ τῆς ἀσπίδος γάρ, εἰτ, φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περιεσφαλαίαν, καὶ ξίφος μὴ ἔχων. " Fateor me haec non satis assequi; eur enim prius clipeum capiat qui galeam nondum impositam habet? nisi forte galea capiti imposita impedimento fuit balteo scuti humeris induendo. Iterant tamen hanc obseruationē grammatici ad A, 32. et O, 480. At quod ensē desiderat grammaticus, rationem habet, quod v. 339 Menelaus eodem modo quo Paris, armare se narratur: iam autem is ensē habet inf. 361. Respiciunt ad haec itaqum Scholia ad 361. et ad 363. (nam ibi leg. τὸ Ἀλεξάνδρου sc. ξίφος) et ad 370. Atqui si semel argutias sectari placet, respondeas: Paridem ense non instructum fuisse, hinc patere, quod, si is ensē habuisset, eo arrepto Menelaus eum iugulaturus fuisset v. 370. Praefero tamen post omnia haec lectionem vulgatam per totum ἐπλισμέν.

336. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην — ἔθηκεν. — ἐπ' ἔθηκεν. ἀντὶ τοῦ περιέθηκεν Ἀττικῶς. Schol. A. At ἔθηκεν

nude per se dictum accepit Harpocration, qui verbum adscribit in *Θέμενος τὰ ὄπλα ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ ἐπισάμενος*. Scilicet variis modis *Θέσθαι*, vel *τιθέναι* τὰ ὄπλα dicitur; v. Valesii notam ad Harpocrat. Ex vff. 336. 337. rifum de Aeschilo captauit Aristoph. in Ran. 1066. vbi v. Schol. ad 1070.

338. *εἰστο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ αἱ παλάμηφιν ἀρήρει*. Ven. A. ait: „in alio *εἰστο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀναχμῆ-
πον ὀξεῖ χαλκῷ*“ scilicet ex aliis locis repetitum.

339. ξ- respicit *στιγμή* ea, quae ad v. 334. 5. notata sunt: Menelaum ensē habuisse, adeoque et Paridem, siquidem vterque eodem modo armatus esse dicatur.

344. *καὶ β' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ*. Sch. A. *διαμετρητῷ* vltima circumflexa Aristarchus scripsit et alii; *καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις* (scilicet, cum ex analogia esse deberet *διαμέτρητος*.) v. Etymol. h. v.

345. *σεῖοντ' ἐγχείας*. malebat Stephanus *σεῖδν τ'*. perum tamen interest, iudice quoque Clarke. *ποτόντες* Sch. br. cum binis Vindob.

346. *πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προῖσι δολιχόσκιον ἔγχος*. hasta pugnatur modo duplici, aut vt pro telo missili sit, vt emittatur, aut vt cominus pugnetur, hostis feriat: *ἐγχεῖη ὀρεκτῇ, ἣ ὀρέγεται τίς τις*. v. ad Δ, 307. et iam sup. B, 543. *ferire* tum hostem, *οὐτάσαι*, aliquis dicitur; vt E, 386. At hasta *εμιῖσα* dicitur aliquis *βάλ-
λειν*. haec semel dicta sunto, per totam Iliadem animo tenenda. Hoc ergo loco hasta manu emittitur: *προῖσι ἔγχος*. et iterum 356. et 367 *ἐκ δέ μοι ἔγχος ἦλχ-θη κα-
λάμησιν ἐτάσσαν, οὐδ' ἔβαλόν μιν*. sicque alibi *παρετράπτε-
το ἔγχος* Δ, 233.

Ceterum, cum primo nunc memoretur pugna singularis, agendum, videamus, quae in ea notabilia sint. Primo in altera pugna Aiacis et Hectoris inf. H, 232. 244. is, qui prouocauit, orditur pugnam, primusque emittit hastam; altero loco Φ, 439. qui iunior erat aetate; at h. l. fortitō Paris prior hastam emittit: vt 315. 325. vidimus. Tum hastis vtuntur longis, quas manu emittunt,

βάλλουσιν, vterque semel. Ex quo statim Menelaus ensē ducto in Paridem irruit; et H, 244. 255. hastam clipeis extractam altera vice immittunt; tertio loco saxi se petunt, quarto denique loco 273. ad ensis vsum procedunt. In funere Patrocli JI. Ψ, 817. ter hastis se petunt Ajax et Diomedes.

Effectum autem ex h. l. post Homerum aliud certamen Paridis a Philoctete prouocati et sagitta interfecti, apud Leschen et hinc apud alios. cf. ad Apollod. p. 765. Tzetz. Posthom. p. 155.

347. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην. Occurrit nunc primo, πάντοσ' ἐίσην, quod toties videbimus, vbiq̃ue diuersis modis scriptum, aut sic aut πάντοσσι ἴσην. Sane per se nihil interest, vtro modo scripseris; est Homericum ἴσος, potuitque adeo πάντοσσι ἴσην recte scribi. Fuisse tamen etiam ἔσος, apparet ex eo, quod toties occurrit αὐτοῖς ἐίσης, et, si dabites, an hoc sit pro ἴσης, referendus est animus ad ἐπὶ νῶτον ἔσας B, 765. ad quem locum vide. Vt scribendi ratio sibi constet, cum Wolffio et h. l. retinui πάντοσ' ἐίσην, quia sic in ceteris locis receptum est: καὶ πάντα temere sint mutanda. Videtur autem ἀσπίς πάντοσ' ἐίση declarare clipeum rotundum περιφερῆ. alibi εὐκυκλον.

348. οὐδ' ἐρρήξεν χαλκός, ἀνεγυάμφθη δέ οἱ αἰχμή. Legebatur οὐδ' ἐρρήξεν χαλκόν h. e. τὴν ἀσπίδα vt ἔγχος clipeum non perruperit. Ita quoque in Sc. Herc. 415 σάκει ἐμβαλε χάλκον ἔγχος, οὐδ' ἐρρήξεν χαλκόν: Attamen Townl. Vrat. a. vi. Vindob. et Venetus χαλκός exhibent, quod etiam Eustath. non vno loco memorat, quodque in loco Scuti Herc. scripserat Seleucus, teste Tzetz. Ita χαλκός est ipsa hasta, vt et alibi. Sic γὰρ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός Δ, 528. et E, 292 τάχα χαλκός et saepe. Nec quicquam interest, vtro modo legas. Adiciunt tamen Scholia A. B. οὕτως Ἀρίσταρχος Schol. Lipf. Ἀρίσταρχος μὲν „χαλκόν, ἔμαλλον χαλκός,“ ita intellige et interpunge. Ita conuenit, quod statim sequitur, ὁ δὲ δεύτερος ἄρνυτο χαλκῷ, ἡστέ et οἱ post αὐτόν.

γνάμψθῃ refertur ad ἔγχεος. — Versus idem occurrit H, 259. et P, 44. priore loco constanter, etiam in Veneto, χαλκὸν legitur.

Porro obseruandi sunt numeri οὐδ' ἔρρηξεν χαλκῷ; cum posset refingi οὐδ' χαλκὸν δ' ἔρρηξεν. Sitne τὸ ἄδiectum a grammaticis, et an antiquioribus fuerit οὐδὲ ρῆξεν χαλκός; quis dixerit? Dawes ἔρρηξεν inferebat. v. ad Δ, 140. De adiecto γ in ᾠέσει v. Exc. ad B, 718.

ἀμεγνάψθῃ ap. Etymol. in γνάμψω. idque in aliis locis saepe variat.

349. ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. Sic et Ven. Eat. et alii, hiatu ingrato; et hoc intulerat Stephanus; ante quem ubique editum erat ἀσπίδι ἐν κρατερῇ contra metrum, quod et ipsum in codd. Cant. Mosc., i. Townl. occurrit; adde Eustath. Atqui manifestum sit fuisse ἀσπίδι ἐν κρ. idque exhibent codd. Mori Barocc. Similes errores occurrunt in versu repetito P, 44. Elidi autem et ne dubita. cf. Ω, 26. Similiter inf. H, 272. ἀσπίδι ἐν χριμψθεῖς emendatum fuit ab Aristarcho: ἀσπίδι ἐν χριμψθεῖς.

351. ὁ με πρότερος καὶ ἔργω. Bentleius, qui formam antiquam φοργω fuisse putabat, in hoc versu et aliis haerebat; et corruptos esse arbitratus ingeniose emendabat καὶ ἔρεξε. vt legitur Δ, 32. Od. Σ, 455. Φ, 298. et sequitur vs. 354. ξεινοδόκον κατὰ βέβαι. Non videbat vir acutissimus, in hoc ac similibus fuisse duas formas: φοργω. εφοργα. et φοργα. vt εφοικε et εφοικε, εφοικα. et εφοικα. vt sup. 57. ὅσσα φοργα. B, 272. Ὀδυσσεὺς εὐδὲ καὶ φοργα. Sic E, 175. Θ, 356. I, 320 et alibi. At nec minus Φ, 399 et X, 347 οἶα μὲ ἔργας, et X, 318 οὐδὲν ἐργάς. etsi his remedium aliunde esset; s. εὔτε φοργάς.

354. ξεινοδόκον — ὁ καὶ φιλότῃτα παράσχη. Obseruant Sch. B. et L. φιλότῃτα nunc dictum esse pro ξενίαν. Scilicet genus reuocatur h. l. ad vnā formam seu speciem. Longum est Scholion aliud, de iniquitate sortis inter Menelaum et Paridem pugnantes: de quo monui in Nota ad vs. 76.

355. ἀμπεκαλῶν. Etymologas versu adscripto: ἀντὶ τοῦ ἀνασεύσας, ἀνατείνας. sic quoque Sch. br. Hesych. Eustath. Addunt hic et Etymol. esse ductum ab ἀναπάλλων, πεκαλῶν, πεκαλῶν. quid ni ex πέπαλα dicemus ductam more sollenni vocem παπάλω vel πεπαλέω.

356. πάντος ἔσθην. in scriptura nunc conueniunt Lips. Vrat. a. ed. Ald. 2. vsque ad Turnebum. Alii πάντοος ἔσθην. cf. modo ad 347.

357. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. Occurrit primo nunc loco crux haec metricorum, quod tres breues syllabae se excipiunt; repetitur versus H, 251. Λ, 435. et Δ, 135 διὰ μὲν ἄρ' ἑωστῆρος — Est adeo tribrachys pro spondeo vel dactylo adhibitus. Aut dicunt primam breuem esse productam, vt fit in αἰῖς, si trinae syllabae breues se excipiunt, vt in ἀθάνατος, et passim in multis. ὅς τις huc refert Ernesti ad Callimach. in Apoll. 53. verum Bentl. emendat οἷας. Consulto tres syllabas breues cumulari ad adumbrandam ictus celeritatem statuebant Barnes et Clarke. Sane pronuntiatione ipsa productam esse syllabam facile censeas; et dignum adeo metrico est iudicium Hermannii de Metris Graec. p. 70. syllabam in διὰ esse productam in prima arsi, quae sit omnium fortissima.

ἄμβριμον ἔγχος erat. At Barocc. Cant. Ven. Lips. ἄβριμον et sic vbique in hac voce scriptura variat. Dicis prius, tanquam antiquius, horridius et potentius, esse seruandum. Verum antiquiores grammaticos, Apollonium, Etymol. Hesych. tum codd. antiquos video ἄβριμος vnice memorare; et fauet etymon ex βρι, βριαρος, βριμῶ, ἄβριμος, ita vt μ insertum dixeris ab iis, quorum animis infidebat ἄμβρος. esse tamen diuersa, discas ex ἄβριμον ὕδωρ Δ, 453. vbi est impetuosum, validum. Retineo itaque per totam Iliadem ἄβριμος.

358. ἡρήρσιον. in soni asperitate vim ictus agnoscunt Sch. B. L. Eadem occurrunt Jl. H, 252. vbi 244. 249. — 253. ex h. l. sunt translati.

πολυδαίδαλου. πολλά δαίδαλματα ἔχοντος reddunt, et iam Suidas; non video, cur non simpliciter, affabre factus, sit thorax.

359. ἀντικρὺ δὲ παρὰ λακάρην διάμησης χιτῶνα. Schol. A. distinguit inter ἀντικρὺ et ἄντικρυς; esse illud ἐξ ἐναντίας, hoc Φανερώς. Similia produnt Sch. br. Etymol. qui simul de accentu in vtraque voce diverso monet, Ammonius et Eranius Philo (alii laudantur a Valken. ad e. l. p. 17. et 161.) Herodianus et ad eum Pierfon. in app. ad Moerid. p. 462. ad καταντικρὺ Platonis Schol. in Charmidem in Siebenkees Anecd. gr. p. 41 apud Homerum notat esse ἀντικρὺ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ ἐξ ἐναντίας laudato hoc versu, et loco Thucydidis; at in Demosthenis loco esse Φανερώς. significare quoque ταχέως et ὀλοσχερώς, et laudat Il. II, 116. et Od. X, 16. Miscet plura Suidas in ἀντικρὺ, qui et observat ultimam h. v. produci. Apollon. Lex. tantum laudat ἀντικρὺ διαμπαῆ καὶ οἶον δόλου, adscriptis locis P, 49. E, 67. Ψ, 673 ὅτ' ἀδὲ ψιλῶς ἐξ ἐναντίου Od. K, 559.

Porro ultimam in ἀντικρὺ breuem esse, apparet ex E, 130. — ἀντικρὺ μάχεσθαι. Nec aliter res se habet in similibus: μεσσηγνὺ, ἥμισυ. Itaque Bentleius vbique, quoties v producitur, refinxerat ἄντικρυς, et μεσσηγνὺς, quoties ultima esset producenda; itaque et h. l. ἄντικρυς δὲ π. scripserat. Simile quid videtur innuere Schol. Aristoph. Pl. 134. Quod tamen necesse factu haud videtur; quandoquidem ipso tono ultima brevis producitur.

Mihi videntur omnia haec ad argutias grammaticorum esse releganda. Manifestum sit fuisse aliquando adiectivum ἄντικρυς; τὸ ἀντικρὺ. e regione positus, adeoque aduersus, et manifestus, et δόλου, si gladius adactus in alterum latus exit, vt v. c. cernix tota refecetur. Neutrum abiit in adverbii usum; vulgi vsu accentus potuit mutatus esse, et scribitur ἄντικρυς. eodem modo adhiberi. Aliter iudicantem video Bruckium ad Apollon. III. 493.

παρὰ λαπάρην. Deberi παρὰ senioribus suspicor: fuit παρὰ, quod et legitur in Townl. Vrat. a. — De voce λαπάρα multis agunt grammatici, quae ad poetam nihil faciunt. Sufficit esse τὴν ἐκκεκνωμένην καίλιαν, ile. cf. inf. ad Z, 64.

361. ἔ- respectu Zenodoteae lectionis ad v. 334 355. in qua ensis nulla fiebat mentio. ἐρυσάμενος vno sibilo multi, ut aliis in locis, quod recentiores faciunt ignorance rei metricae, at veteres ita scribebant, quia litteras geminarunt pronuntiando, non scribendo: ut saepe monuimus. Vitiosius Ἀτρεΐδης δ' ἐρυσάμενος Lips. Townl. Flor. et al. Aiebat Ernesti τὸ ρ sic pronuntiatione duplicandum esse. Immo digamma habuit ubique vox ἑρυνω et mediam breuem, duplicata consona producendam. v. Exc. ad A, 141.

362. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ scilicet κόρυθι, περιεμφαλαίῃ Aristarchus legit: quo vulgato αὐτῷ. quod adsciuvi, non, quia Aristarcheum erat, sed quia notio rei primaria ad galeam non ad conum φάλον, pertinet. vn. Vindob. etiam αὐτοῦ.

πλήξεν ἀνασχόμενος. Apollon. Lex. h. v. reddit ἀνατείνας. occurrit saepius, subintellecto τὰς χεῖρας, h. i. τὸ ξίφος.

363. τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ. de sono verborum congruo monuere omnes. — Longa est nota Clarkii de versibus similibus Homeri et Virgilii, e re sane ipsa natis: quis enim, si lenia eloquitur, asperis, si aspera, lenibus verbis ac sonis vititur!

διατρυφάν, pro hoc vitiose διατρυφθέν Mori, Lips. Vrat. a. Townl. Vindob. tum edd. Rom. Ald. 2. et hinc ductae, vsque ad Turnebum; nisi quod Camerar. in marg. Heruag. emendarat. Laudat prius hemistichium ad declarandum usum τοῦ τρις Strabo lib. I, p. 75 B.

364. ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἔ- quod Zenodotus legerat εἰς οὐρανὸν αἰτύν. Atqui αἰτὺς est mons, caelum autem εὐρύ. Sch. A.

365 — 8. recitantur a Plutarcho Sympoſ. IX, 18. p. 743. et verſus 365 iterum legitur Od. T, 201. de Antilocho: οὗτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλων, Jl. Ψ, 439. Iupiter χαίρεμακος ſic declaratur. Mira eſt interpretatio Gregorii de Dialect. p. 46. eſſe ὀλοώτερος pro ὀλοός, ut ſit: ὀλοός ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἐſτί. voluit ergo eſſe, σου, praeter te. Scilicet viſus ipſi eſt poeta impie loqui. Vnde et Plutarch. de aud. poet. p. 25 F. animos adoleſcentum contra impiam ſententiam munit. Iterum talis impietas occurrit Jl. X, 15 ἐβλεψας μ', ἐκείργε, θεῶν ὀλοώτατα πάντων.

366. ἦτ' ἐφάμην τίσεσθαι. recte ſic ſcribitur: v. ſup. ad v. 28. Eſt tamen τίσεσθαι in magna codd. parte, Mori, Cant. Barocc. Vrat. a. c. Moſc. 1. Ven. et in edd. non modo Rom. ſed omnibus ante Steph. et in edd. Plutarchi in Sympoſ. l. c.

367. νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἄγῃ ξίφος. Ita vulgo editum. At ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ Ven. ed. Rom. cum Euſt. Mori. Barocc. Cant. Vrat. a. Townl. Eaton. ſicque vulgo editur inf. II, 801. et in edd. Plutarchi l. c. praefert ἄγῃ Valken. Diatr. ad Eurip. p. 234. Atqui utraque lectio eſt vitioſa. Bentl. modo* φαγῃ priorē breui, modo φαγῃ coniectabat, nec expediebat. Nam primum ἄγω *frango* habet primam longam. Inf. Λ, 558 — ῥοκαλ' ἀρφίς ἄγῃ. Od. Λ, 574 χερσὶν ἔχων βόταλον παγχάλπεον αἰὲν ἀαγές. Etiam ap. Pindar. I. I, 52 ναυαγίαις producit τὸ α. nec aliter κατάγω in Ariſtophane.

Contra haec poſſunt laudari loca Jl. N, 162. et P, 607 ἐν ναυλῷ ἄγῃ. II, 801 νῦν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ. Od. K, 560 et Λ, 65 ἀσπραγάλων ἄγῃ.

Enimvero inſidet voci vitium alterum: ἀγω *frango* Homeri aetate fuit φαγω, cum aſpiratione antiqua: quod docent loca multa: ἐξ αὐχένα φαξει. κατὰ δ' ἄρματα Ψ, 341. πάταγος δέ τε φαγνυμέναων et ſic ſaepe. Etiam αφαγες.

Apparet itaque ſcripturam antiquam fuiſſe νῦν δέ μοι ἐν χερσὶ (ſeu noſtro more ἐν χερσὶν) φαγῃ ξίφος.

Et sic in ceteris locis laudatis pro *εαγη* reponendum est *ἄγη* vel antiquum *φαγη*, et syllaba ubique producenda: *ἐν καυλῷ φαγη. ἐν χερσὶν ἄγη.*

Porro quoties *εαγη* occurrit, fuisse putandum *εφαγη*. vt. in *ρόπαλ' ἀμφὶς εφαγη*. — Et *ἔαξα* fuit *εφαξα*. *ἰστὸν εφαξε* Od. E, 316. et M, 422. *πρὸ δὲ κύματ' εφαξεν* Od. E, 385. add. Γ, 298. Sic *ἄσπιδ' εφαξε*. nisi praeferas *ασπίδα φαξε* Ionicum. *αὐχέν' εφαξε* vel *αυχένα φαξε*. Et JI. N, 257 *καταφαξαμεν*. Natum ex hoc οὐδὲ κε καυ-
άξαις pro *καταφαξαις* Hesiod. *Ἔργ.* 666, 693. Ibid. quoque prius vocis vsu apparet vs. 533. 4. 5 esse ab interpolatore. Vitiosus quoque est versus Hymn. in Apoll. 235 *εἰ δὲ κεν ἄρματ' ἄγησι*. si hoc ab *ἄγω* frango ductum est. De locis Δ, 214. Ψ, 392. et Od. T, 539. suo tempore videbimus.

Ceterum e dictis apparet, formam Atticorum, *κατέαγα*, *καταγωγὴς*, *καταγεῖναι*, vti et *ἔαδα*, *ἔαλω*, et similia ab *ὀράω*, *ὠθέω*, ab Ionibus accepta esse. Itaque *ἔαγη*, et *εαγεῖναι*, quod Tho. Mag. in *καταγεῖναι* p. 497 impugnatur, vbi v. Not. Ionibus quoque vsu habitum est, vt ex versu nostro patet.

Fuisse quoque grammaticos, qui *ἄγη* et *ἔαγη* scribebant, exemplo Tyrannionis discimus in Schol. ad JI. N, 543.

368. οὐδ' *ἔβαλόν μιν*. *ἔ* quod Ammonius in libro ad Athenoclem aut legerat aut interpretatus erat οὐδ' *ἔδάμασσα* (οὐδ' *ἐδάμασσα*). Sunt grammatici, inprimis Sch. A. valde solliciti in repetenda hac obseruatuncula: quod *βάλλειν* est eminus ferire, at *ὄνταμαι* est e propinquo, cominus, vulnere, percussio. Monitum inprimis contra Zenodotum. Post Homerum, vt alia, discrimen hoc exoleuit, etiam apud Tragicos. cf. Schol. Eurip. Hippol. 587.

ἤϊχθη καλάμηφιν ἐτάσιον. rescripti *καλάμηφιν*, quia est pro *καλάμησι*, ἐκ *καλάμης*. v. ad Θ, 300. Adscr. *ζαρν.* „γρ. *καλάμηθεν*. dubito an vsquam sic lectum sit,

371. ἄγχε δὲ μιν πολύνεστος ἱμάς — praecesserat
 362 Φάλος, mox 372 ὅχους τρυφαλείης. Vt semel de-
 fungar opera, rem paucis aperiam, vt ad alia quoque
 ἰδεὰ memoria teneatur.

Galea, κόρυς, κυνέη, περιστεφαλαία, πῆληξ, ex aere
 corio munita, habet in vertice conum, Φάλον, cui infe-
 ritur cristā, λόφος; intendum plures coni plures cristas
 recipiunt. Cum Φάλος et λόφος alter alterum possidet,
 nam vbi λόφος est, necesse est, esse Φάλον, permutan-
 tur voces; itaque est τετράφαλος, quae τετράλοφος, et
 ἀμφίφαλος κυνέη, quae proprie esset ἀμφίλοφος κυνέη. c.
 ad E, 743. At discernitur utraque vox N, 614. 615. ἦ-
 γροι ὁ μὲν κόρυθος Φάλον ἤλασεν ἰκτεθασείης ἄκρον, ὑπὸ
 λόφον αὐτόν. Contra iunctim dictus est ἄφαλος καὶ ἄλ-
 φος K, 258.

Memoratur quoque αὐλός in galea, seu αὐλίῳ, qui
 est canalis, cauum in cono galeae, cui inseritur cri-
 sta. vnde galea αὐλῶπις inf. E, 18a. et Λ, 353 ad h. l.

Iam τρυφάλειαν putes debere dictam esse τριφάλειαν,
 trinis conis ac cristis instructam; sicque grammatici pro-
 nuntiant fere omnes; cum tamen alterum scribatur, du-
 cendum erit a τρύειν, quia conus perforatus est et aper-
 turam habet, αὐλὸν illum, cui inseritur cristā. Certe τρυ-
 φάλεια genericum nomen est pro galea. v. ad Λ, 352. 5.

Cum Φάλος viri docti cum grammaticis, vt h. l. ad
 362. confundunt τὰ Φάλαρα vel Φάληρα, quae sunt orna-
 menta galeae in fronte; οὐβικνί, ἀσπίδια, clavi, in στε-
 Φάνη. Est autem στεΦάνη, lamina in galea fronti prae-
 fixa aut galeae oram ambiens, vt pro tegmine ac muni-
 mine frontis sit; vt in pileis nostris ora prominentior ex-
 surgere solet. Inde est κυνέη τετραφάληρος E, 743. cf. α
 Π, 106. Haec ex antiquitate graeca attigisse satis est.

Iam galea subter mento religata erat loro, in πο-
 dum coacto: hic est ὅχους, ὁ ἱμάς.

373. καὶ νύ κεν εἵρυσσέν τε h. e. εἴλκυσεν ἄν αὐτόν,
 εἰσεῖλκυσεν ἄν πρὸς εαυτόν. adeoque ἐξώγρησεν ἄν. In Ari-
 stophanis editione fuit καὶ νύ κεν ἐξείρυσσε καὶ αὐτὸν. minus

bent. Est quoque vulgata apud Aelian. Hist. Anim. X, 1. Geminandus autem sibilus in *εἴρους*, nam est *υ* breve in *εἴρω*. v. Excurs. ad A, 141.

374. Διὸς θυγάτηρ. Ἀφροδίτη. Et ad h. l. et saepe alibi, vt T, 107 observant grammatici hoc, quod Homero Venus est Ionis filia, non ex Vrani genitalibus nec e mari.

375. Ad βροτὶ καμμένοι grammatici arguantur, et ex iis Plutarch. Sympos. II, 9. additum hoc ad *καμνέοντα* monentes, quia morbosarum pectorum coria sunt mollia ac fluxa. Enimvero poeta simpliciter epitheton orniens adiecit, corium bouis caesi, et addit *καμνέοντα*, quia viribus opus est ad eum caedendum.

376. καὶνὴ δὲ τροφάληα ἄμ' ἔσπετο. Hiatus perturbabat Bentleium, vt et suspicaretur h. l. et B, 745 fuisse aliquando *καμνέοντα*. Potest defendi hiatus ex eo, quod in thesi et in caesura *καμνέοντα* occurrit. Bentl. reponit *καμνέοντα*; at in Homericis vbique est *καμνέοντα*. Forte fuit *καμνέοντα ἄμ' ἔσπετο*. Similis tamen versus est K, 285 *σπεῖ μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπετο Τυδείδῃ δῖω*. Alioqui dicendum est, esse inter ea, quae a more et lege recedunt.

379. — 380. — Laborant grammatici cum Didymo quem laudant, A. B. L. vt exputent, vnde Menelaus hastam acceperit; nam eam, quam habebat, emiserat: vl. 355. 368. Nolumus turbari; aut emissam hastam de terra arripuit, aut ab adstantibus aliam accepit.

381. ὥς τε θεός, ἐκάλυψε. Vrat. A. ὥς τε θεός γ', temere, in caesura.

382. καὶ δ' εἶς ἐν θαλάμῳ εὐώδει κηῶντι. In Sch. br. καὶ δ' εἶς ἐν θαλάμῳ, quod ex vsu Homeri videtur esse praefendum, iudice quoque Bentleio. In Mosc. 1. καὶ δ' εἶς ἐν θαλάμῳ. Townl. καὶ δ' εἶς ἐν θαλάμῳ. At apud Apollon. de Syntaxi IV, p. 321. l. 14 est καὶ δ' εἶς ἐν θαλάμῳ ab ἑξ, καθίζω.

κηῶντι. ex etymo interpretantur grammatici: Sch. L. κοιμιστικῶν. εὐώδει. hoc ἀπὸ τοῦ κῆρι, καλῶν. v. Eu. Olf. Vol. I P. I.

stath. Hefych. e quo Bentl. laudat καὶεν pro κηῶεν. add. Sch. br. ad Z, 288. Prius ἀπὸ τοῦ κῆω, κοιμῶμαι ductum est quoque apud Etymol. et Schol. br. Verum poeta amat synonyma iungere; εὐώδες et κηῶεν sunt vnum idemque, hoc a bonis odoribus incensis.

382. καλέουσ' ἥδε notant dictum pro καλέσονται.

383—448. Sequitur episodium, quod in multorum reprehensiones venit, et merito, si de arte et dignitate epica, et de loci nexu cum ceteris effectutque quaeras. Veteres videmus tantum offensos oratione Helenae v. ad 395. At sunt grauiora, quae de toto episodio moneri possunt: nihil enim habet, quod cum carminis argumento sit necessario coniunctum; contra vero officit narrationi, dum expectatione et metu, quem pugnae exitus iniecerat, animus haud liberatur. Audire cupiebamus, quid Menelaus, quid Achini, quid Troiani, qui pugnam spectauerant, nunc molituri erant. Pro his narratur intempestiuus Veneris interuentus, retracta Helena domum in amplexus Paridis, nulla cum vilitate ad carminis summam et praeter omnem expectationem, cum de Paride et Helena nunc nihil erat cur solliciti essemus.

Scilicet haec ipsa docere poterant, frustra de arte et de artissimo nexu aut mirabili partium consensu episodiorumque dilectu subtili multa iactari; neque tali iudicii seueritati in antiquissimo carmine locum esse; expectari in Homero non artem, sed ingenii felicitatem in rerum inueniendarum copia et varietate et narrationis suauitate. Atque hac ex parte nihil est, quod in episodio reprehendas. Sitne illud a primo auctore profectum, sacile dubites; nec, ut in interpolatione fieri solet, omnia satis sibi constiant aut iunctura commode cohaerent; esso tamen antiqui poetae, ex eo patet, quod digamma in iis est seruatum. Infederat, puto, eius qui episodium apposuit, animo ea cogitatio: debuisse Helenam succensere Paridi, quod ex pugna inferior discesserat; mox tamen eam cum marito in gratiam rediisse. Facile in animum venit Veneris opera et ministerium in

placanda Helena et sic porro. Hoc itaque narratum et ornatum est eo more quo reliqua huius carminis; ad nostros quidem mores ac sensus non satis accommodata, per se tamen probabiliter. Paris, fuga elapsus, domum redit incolumis, et in ea latet; nam ad Troianos promuris stantes vix accedere ausus esset. Nuntiandum erat Helenae in muris stanti, Paridem domum rediisse. Irasci eam Paridi victo nemo mirabitur; et muliebrem animum mariti prioris desiderio recrudescente contactum esse facile expectes: quo etiam ducunt sup. VII. 139 sq. cf. dicta ad B, 356. Porro Menelai victoris virtutem animum Helenae multo magis a Paride alienare, sensui omnis feminae, inprimis in heroica, quam vocamus, aetate consentaneum est. Inde 428 sq. obiurgationes. Concidit tamen omnis Helenae ira Paridis aspectu et blanditiis eius facile mulieris animus expugnatur. Paratum hoc et instructum iam erat vetulae verbis Paridis illecebras VII. 391 sq. praedicantis. Postrema haec narratur ad morem antiquorum hominum; non vero ad nostrum decori sensum, nec ad rationes ethicas. Opinioni de Paridis virtute nihil detrahitur hac eius domum reducis cupiditate qua in vxoris amplexus ruit, et eius placandae modum hunc esse tutissimum censer.

Veteres reprehenderunt alia multo minus in vitium incurrentia, inprimis hoc, quod Venus facit indigna se, cum lenae partes illa agit in perducenda Helena, v. Sch. 3. L. ad 383. 424. Enimvero placatur illa a dea Parili marito, neque ex Homeri sensu molitur aliquid ab honestate alienum.

385. *χρῆσι δὲ κατὰρξεν ἑανὺ ἐρίμαρτε λαβούσα.* Vox *ἐνός* media; breui hic et 419. A, 178. Π, 9. Φ, 597, occurrir, alia locis media longa, E, 734. Θ, 385. Σ, 352. 254. add. Σ, 612. posset in his *ἑανόν* legi; sed Σ, 12. *ἑανὺ κατὰρξεν* docet etiam significatum diuersum se, *subtilis*, proprie de bysso, seu xylo vel limbo: for-
ab *ἑα*, pro *ἑλᾶς*, *ductile*: ab alia origine *ἑανός*, *per-*
um, ab *ἑα*, pro *ἐννυμ*, quod cum fuerit *ἑα*. *ἑννυμ*.

necesse est scriptum fuisse *φανός*. R. Payne Knight p. 97 suspicatur fuisse hoc *εφανός* at ab *εάν* ducere nolum. De vario vocis sensu v. Etymol. in *εανός*, qui pleniora dat iis, quae apud Apollon. Lex. sunt. Cumulat plura Hesych. parum curiose.

νεκτάρειον autem dixit quod alias *αμβρόσιον*. v. ad A, 529. Redditur per *ἡδύ, καλόν, εὐώδες*, etiam in Suida. *εανού λαβοῦσα* quod serius *λαβόμενη* praestat forte supplere: *λαβοῦσα αὐτὴν κατὰ, ἐκ, τοῦ εανού σὺν χειρὶ, εἰνάξε τὸν εανόν.*

387. *ἢ οἱ Λακωναῖοι ναιετάωσι*. Schol. A. B. L. vult dictum esse Ionice pro *ναιεταούσι*. Est quoque hoc in vno Ven. et apud Athen. V, p. 191 A. vbi vll. 386. γ. 8. adscripti sunt. In Barocc. *ναιετάωσα*. in Harl. *ναιεταῶσα*. Non viderunt ex *ναιετάω* fuisse quoque *ναιεταῖω*, vnde *ναιεταόουσα, ναιεταῶσα*, et h. l. *ναιεταῶσι*.

εἰροκόμω. In Townl. *εἰροπόκω*. At hoc onium est epitheton. v. E, 137. Od. I, 473. Bentleius censebat fuisse *φειροκόμω* et mox *φειμα*. in quo fallitur; fuit *εἶρος, εἶριον, vellus*. Iana. Od. Δ, 135 *ἰδυεφές εἶρος ἔχουσα*. JI. M, 434 *ἢ τε σταθμόν ἔχουσα καὶ εἶριον*. ab alia origine ductum; *εἶρω. iungo. necto. ἔερμαι. ἐρμένον*. Od. Σ, 295 *ὄρμον ἡλέκτροισιν ἐρμένον* et O, 459 *μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔερτο*. inde *ἀεῖρω. παρήγορος* et alia sine f. Etiam *εἶρω, necto* verba, dico, *εῖρα*. Ceterum sibi non constitit pronuntiatio: fuit enim *εἶριον. εἶριον. εἶριον*. quod Steph. quoque docet.

388. (*ἢ οἱ*) *ἦσκειν εἶρα καλὰ* L In *ἦσκειν* antiquam scripturam pro *ἦσκει*, Etymologus quoque et Hesychius agnoscunt. Observatum quoque est Eustathio, qui Ionicum esse vult; scilicet quatenus antiquum fuit et ab Ionibus servatum; a quibus retinuerunt eam formam Attici, ut in *ἦδειν*, de quo multi egerunt. cf. Schol. Aristoph. Pl. 696. et Hemist. Mirum tamen, quod in *ἦσκειν* tantum antiquum servatum est in Homericis. Alterum tamen exemplum est in *εἰσῆμειν* JI. Ψ, 697. btfi et ibi libri variant, et saepe alibi occurrat, quod vulgo fre-

quentatur, ἐσθήκει vel εἰστήκει. Aristarchus voluit ἡνάγειν inducere Z, 170. Eustathius comparat antiquum ἦν tertia persona pro ἦ, ex Heraclide grammatico ad h. L. et Od. T, p. 1182. Est tamen et nostro in loco ἦσκει in Mori, Vindob. ed. et a m. sec. in Lips.

De voce ἀσκεῖν pro ἐργάζεσθαι v. ad Σ, 592. Pro καλὰ est πολλά in Vrat. b.

389. τῇ μιν λεισαμένη. Longa Clarkii nota est dubitantis an praeficit μὲν scribere. Atqui hic versus iam B, 795 occurrebat, et alibi. τὸ μιν referendum est ad προσφώνεε. est προσφωνεῖν τινα.

390. δεῦρ' ἴθ', Ἀλέξανδρος — male Stephanus intulerat δεῦρ' ἴτ', recte eiectum a Barnes. Utique est et esse debet ἴθ' pro ἴθι. In Vrat. b. est οἰκόνδ' ἐπανελθεῖν.

391, κείνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτῶσι λέχεσσι. Ex quod δεινωτὰ (ita enim scribitur in Veneto, cum tamen inf. N, 407 sit δινωτὴν) λέχη dicit poeta ἦται διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἐνστασιν (leg. ἐντασιν) τῶν ἱμάντων. πρώτη γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ. Vides eum de sella plicatili cogitasse. cf. Schol. A. at enim δινωτὸν λέχος est quod alias τορνωτόν. Homero δῆρος est τόρνος, instrumentum quo tornatur: recte Hefych. reddit δινωτοῖς, στρογγύλοις. Et inf. N, 407 ἀσπίδα δινωτὴν dixit clipeum rotundum. Minus bene Etymol. τορνευτοῖς, caelatis, sculptis. Etiam Od. T, 56 κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ.

δεινωτοῖς scribunt cod. Ven. et Sch. A. adde Apollon. Lex. h. v. Adde N, 407. ἐν θαλάμῳ ἐν δ. ap. Barnes et Mosc. 1.

κεῖνος ὅγ' Sch. B. et L. supplent ἐστὶν ἐν θαλάμῳ quod languet. Immo sollenni usu τοῦ ὅδε, ὅγε, pro στίλβων ἐκεῖνος. Vocat te, nitens ille — Inf. T, 344 κείνος ὅγε — ἦσται ἐδυρόμενος.

392. κάλλει στίλβων. refert ad vnguenta Athenaeus I, 15. p. 18. E vt Od. Σ, 192. 3. Proprie sane alio modo στίλβειν dicendae sunt vestes, alio corpus et oris pul-

critudo: utrumque petiti a candore, vestium quidem, si lotae sunt. nunc figura nota utrumque iungitur. Nitor rem pulcritudini cuiusque rei tribuit omnis aetas.

οὐδὲ καὶ Φαίης ζ — quod dictum pro οὐδὲ Φαίης τις ἀν-
repetitum inf. Δ, 429. Vix expectes grammatico hoc no-
tatu dignum visum. Verum fuit quoque lectum olim
Φαίη vt disco ex Sch. ad E, 58.

393. ἀνδρὶ μαχρροσάμενον. ita nunc vbiq. scribitur:
nec variat nisi Vrat. a. sed a m. sec. In eodem et binis
Vindob. τόνδ' ἐλθέιν pro τόνγ'. Et ἐλθέμεν scribi notat
Barnes, nescio an ex libris; suavius vtique ad aurem;
Wassio quoque iudice,

394. νέον λήγοντα κατίζειν Vrat. a. χατίζειν, ex ar-
ditu.

395. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινα. ζ — (nisi
aduersus Zenodotum disputauit, ζ) quod non debet hoc
accipi *ira exasperauit*, (ἐδύμωσε) sed *concitauit*, παρώ-
μωσε. Iterum h. l. respicit Sch. A. ad Δ, 208. Scilicet
cum improbeniur versus seqq. profectos eos esse putarunt
ab aliquo qui iratam Helenam fuisse ex hac voce statue-
ret, cum illa potius esset *commota animo*, audito, Pa-
ridem domi apud se esse. Et recte sane ἀρίνειν pro συ-
χέειν θυμὸν dicitur, et recte h. l. accipitur: vt locis aliis,
Sch. br. διατάραξε. Adiectum εἰς ἔργα αὐτὴν ἦγαγε.

Verum audiamus grammaticum nostrum, Sch. A. Ait
is, „aliquem, qui verbum male acceperat, inferuisse ver-
sus sequentes: ἐνδιασκευάζει τοὺς ἐξῆς. Itaque, inquit,
ἀθροῦνται versus XXIII, καίγ' ὡς οὖν ἐνόησεν vique ad
418 ὡς ἔφατ', ἐδδειςέν δ' Ἑλένη Διδὸς ἐκγεγαυῖα. quomo-
do enim, pergit, quae vetulae se assimilaui, pulcrum
cervicem, pectus amabile et fulgentes oculos habere po-
tuit? Porro, inquit, impia sunt v. 406. 407 ἦσε παρ' αὐ-
τὸν λαῦσα — Est etiam tenue illud: μὴ μ' ἔρεθε, σχετλά.
Contra vero iis versibus sublatiς, αἰρομένων αὐτῶν, (non,
ἐρομένων) bene se ait excipere ista: ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινα, βῆ δὲ κακασχομένη ἐαυτὴν ἀργῇ-
τι φαεινῇ. Hacienus Schol. A. Pariter B. et L. ad. 396

notant id, quod vetulae assimilata dea pulcram ceruicem habere et per hanc agnoscitur; apparet quoque ex his inter ζῆτῆματα hoc fuisse, et λύσιν subiectam esse hanc: heroes solere deos agnoscere, vti Ajax Neptunum: οὐδ' ὄγ'. Κάλχας ἐστὶ etc. Il. N, 70 sq. itaque Helenam agnoscere deam (γυμνήν additur ad 397) cum Troianorum oculos illa fugeret.

Iam in his primo deprehendimus τὸ ἀπαρτῆσαι de iis versibus dici qui improbantur grammaticorum iudicio, non propter defectum auctoritatis codicum. Tum autem iudicium illud est parum subtile. Nam ex hoc ipso, quod Helena agnouit vetulam ex diuina specie, patet et intelligitur, Venerem, deposita vetulae specie, diuina forma conspiciendam ei se praebuisse; vti alias discessu Neptunus Il. N, 72. et discessu patuit dea ap. Virgil. Porro illud miror: si grammatici repugnantia ceteris in h. l. deprehendere sibi visi sunt, cur non tollere maluerunt vs. 386 — 389. quae multo magis poterant pro institutis haberi, quibusque sublatis sublata erat omnis difficultas. Secundum omnia tamēn disputata liberatum et ipse carmen versibus his malim, quia aliena et longe petita in Helenae verbis 400 sq. inferuntur; et si non metu, sed mariti reducis videndi desiderio illa de iudicis discessit, multo melius narratio facta videtur.

396. Exuerat nunc dea anum, cf. Excurs. XIII, ad Aen. I. In dea ὄμματα μαρμαίροντα memorantur tanquam proprium aliquid deae et eximium. Video, nondum Cnidiam aliquam Venerem verecundia amabilem Homeri menti insedisse.

398. Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔκτος τ' ἔφασ' — v. v. Vindob. δ' ἄρ. Vrat. a. Θάμβησ', αὐτὰρ ἔπειτα —

399 sqq. Non statim in oculos incurrit, quid Helenae suspicionem fraudis mouere potuerit. Scilicet, illa videtur credidisse, Menelao victori se nunc esse reddendam; Venerem studio Partidis cauere velle, ne id fiat, eoque consilio motam non domum se auocare, sed in interiora Asiae loca abducere velle, ne Menelao dedi-

posset. Statuendum adeo est, eam prius matrimonium probasse: conuenit hoc cum vll. 139, 140. Hinc illa irascitur Veneri eamque amaris dictis increpat: si tanto Paridis amore ac studio illa teneatur, cur non ipsa ei pro coniuge sit.

Fatendum tamen est, toti loco inserta esse nonnulla aliena a consilio. In vl. 402 suspicatur Helena, se abduci, vt alii, cuius studio, vt olim Paridis, dea teneatur, tradatur: quem versum, si ille absit, haud desideres. Quae autem 406 sq. subiiciuntur, non ita intelligenda sunt, quasi ipsa suspicetur, Venerem id agere, vt, abducta Helena, ipsa Paridis amplexibus fruatur: sed Helena Veneri exprobrat tantum summum illud studium, quo in Paridem teneatur, vt etiam cauere velit, ne ipsa, Helena, reddatur ex foedere.

ταῦτα, διὰ ταῦτα. κατὰ ταῦτα pro οὕτως.

400. ἢ κῆ με προτέρω πολίων εὐ ναιομένων ἄξας.

Erat ἢ κῆ με et ἢ κῆ με ante Clarkium, qui ἢ κῆ με scribere iussit: sic mss. Lips. et Schol. facere monent. Scilicet non est, *quorsum*, sed, *num aliquo* me abducere vis? ἢ κῆ (εἰς τινά) τῶν πολίων — Est quoque in codd. κῆ, pro κῆ *quorsum*. sane ex etymo recte; est enim ex πός, πῆ, πόν, κῆ et ἢ, ὅπως, sed vsus non probat. εὐ-ναιομένων vna voce codd. et edd. Sed v. Exc. V ad A, 164.

πρότερον. Sch. B. L. πρότερον δῖχα τοῦ κ ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γάρ εἰσι. Ultima illustrat Etymol. in προτίρω. Scilicet fuerat in nonnullis lectio *πρότερον πολίων*, quam et Eustath. quoque in suo exemplari habuerat. Eam alii mutarunt in *πρότερον*, quod et in Rom. Ald. Turn. legitur: mutauit illud Stephanus.

τ. 402. εἴ τις τοι καὶ κείνῳ. Potest videri maior vis inesse, si scriptum fuerit: ἢ τις τοι. *num et ibi aliquis* est amasius ad quem me abducas? καὶ κείνῳ, Aristarchea est lectio. Alii κἀκείνῳ. quod est ex seriore vsu: Sch. A. Sic tamen scribunt Sch. br. Harl. Vrat. a. b. Mosc. i. Sic mox τούνεκα scribitur passim.

404. *στυγεράν ἐμὲ — μισητὴν* Sch. br. Enst. et iam Apollon. h. v. Sic *στυγαῖν* A, 186. Eodem sensu dictum inf. T, 325 est *ρίγδαυήν Ἑλένην*.

406. *ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπέειπε καλεῖ-
δους*. Ita ubique legitur. Attamen Sch. A. narrat „le-
ctionem Aristarcheam fuisse *ἀπόειπε καλεῖθου*, nec intel-
ligi, vnde vulgata venerit, nec eam in ylla alia recen-
sione reperiri, nec in commentariis.“ An vero non illa
esse potuit in Zenodotea, Aristophaneane recensione?
Pergit: „esse etiam expeditum *εἰς τῆς καλεῖθου εἰς θε-
οὺς, καὶ τῆς ἑδοῦ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς*.“
Non video, quam commode hoc se habeat, *decede da-
via ad deos*; eisi sequitur, nec reuerti ad Olympum.
ἀποσιπεῖν vel *ἀπειπεῖν* est Homericum, abnuere, recusa-
re, respuere. Et hoc ipsum *ἀπόειπε*, *ἀπόφησον*, *ἀπάρ-
ησαν* est in Hesychio, quod tamen ad A, 515 spectare
potest. Etiam Sch. br. *ἀπάρησαι δὲ καὶ ἐπιλάθου δι' αὐ-
τὸν τὴν σὴν διαγωγὴν τῶν ὁδῶν*. Laudatur Callimachus
Dian. 174 *ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης ἀπὸ δ' εἶπαο τὲθρμα Ταύ-
ρων*. Est etiam pro *Φεύγειν*, *ἀλεεῖναι*, vt in Carpi. de
Hero 125, Possunt *κλεῖνθαι θεῶν* de vita et ratione vi-
vendi cum Schol. accipi; possunt quoque proprie accipi,
propter versum sequentem.

407. *μήδ' ἔτι* recte Stephan. edidit. pro *μηδέ τι*.
Iam Schol. br. *καὶ μηκέτι* interpretantur, quod et Cle-
mens scribit Cohort. p. 65. Poit. et est *μήδ' ἔτι* expres-
sum e Ven. it. in mss. Lips. et Sch. ap. Benth. Vrat. a. b.

408. *γρ. παρὰ κείνοισι* vt 406 *ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα*
ap. Barn.

409. In Schol. B. et L. longa est argutatio super
εἰς ὅκε, siue vna vox composita. Eadem extant in Ety-
mol. h. v. De subtili discrimine inter *σύνθεσιν* et *παρά-
θεσιν*-v. ibid. in *καλὴν πλαγχθέντας*. Ap. Barn. *γρ. εἰς-
ὅκεν ἢ σ' ἄλοχον*, forte e Schol. br. *εἰσέκεν ἢ* Vrat. a.
a m. pr. Mosc. 19

ἢ ὅγε in altero membro inter elegantias celebratum
a viris doctis: Clarke ad h. l. et Ern. ad Callin. Di.

150. Bentlei. ad Horat. l. 9. et al. Grapius est, quod totum versum deleuerunt olim nonnulli propter vocem δουλῆν. Nunquam enim ancillas (Θεραπαίνας) poeta δούλας vocat, sed δμῳάς. Obseruat hoc Eustath. alio loco, ad Od. Δ, 12. et apparet hinc, serioris commatis et hunc versum esse.

410. 411. καίτε δ' ἄγῶν οὐκ εἰμι — Monent grammatici A. B. L. iungenda esse εἰμι πορσυνέουσα (pro ὥστε πορσύνειν) vt νεμασσητὸν δέ κεν εἴη interpositum sit, de quo vix dubites. Explicant porro πορσυνέουσα, εὐτρεπίζουσα. ὥς τὸ, λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. (Od. Γ, 403 et H, 347.) Enimvero de duplici lectione huius versus Scholia nil monent: legitur tamen in ipso cod. Ven. et expressum est πορσανέουσα, etiam in codd. Cant. Vrat. b. et A. Mosc. 1. vn. Vindob. Agnoscunt idem Schol. br. (vt nunc edita sunt; nam edd. Rom. Aldd. Bas. vitiose πορσυνέουσα) et praeferunt viri docti, Bentl. Ruhnken. alii. Accedunt his Etymologus, (cetera turbatus) et Hesych. cum Eustath. etsi hic et alterum, quod vbique expressum erat in edd., πορσυνέουσα habet; neque hoc potest per se pro vitioso haberi: recte enim πορσύνω, πορσύνεω, etiam ad metrum, formatum est: et πορσύνειν occurrit in Odyss. locis modo laudatis. Est adeo non tam vitiosa, sed duplex lectio, de qua egit Eustath. et Stephan. Thes. L. Gr. Vt tamen πορσανέουσα reponerem, adductus sum eo, quod ex notione πορσύνω facilior aberratio fuit πορσυνέουσα. Apollonius in Argonauticis et ipse vtrumque agnoscit, πορσαίνειν tamen fere solum hac in re et sensu qui huius loci est. Constante legitur III, 2127. Ιάσον Μεδεαε: ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίῳσι πορσανέσις. vbi etiam de vxore legitima dictum; etsi Schol. aliter accipiunt; item IV, 1107. 1119. vnde et Brunck. reposuit III, 839 οὐκω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσυνέουσαι pro πορσυνέουσαι. Firmavit quoque Ruhnkenius πορσανέουσα ex Hy. in Cer. 156. etsi locus ille tantum hoc docet; fuisse et fortissimam πορσαίνειν in vsu; nam sunt ibi vxores quae domum cingunt κατὰ δώματα πορ-

παίνουσιν, latiore adeo sensu quam h. l. Apud Apollon.
 II, 721 τὴν δαίμονα πορσαίνοντας est τιμῶντες, exquisitio-
 re sensu, unde etiam in aliis ap. Schol. lectum fuit κ-
 κλήσκοντες. Conf. quoque IV, 897. vbi Sirenes Profer-
 pinam πορσύνεσκον, coluerunt tanquam comites, IV, 967.
 Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς vbi est exsequi mandata. Esse
 vero πορσαίνειν etiam aliis de curis frequentatum docet
 vel Pindar. Ol. VI, 54 iussit dare infantem Aepyto πορ-
 σαίνειν, vt educaret, et Apollonii locus IV, 248 ὅσσα
 θυγλῆ κόρη πορσαίνουσα (vt Brunck. edidit). τιτύσκειτο.
 Schol. ad III, 1123 οἱ δὲ σε πᾶν γυν. θεῶν ὡς πορσανέου-
 σιν, νῦν ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι καὶ ὡς θεῶν τιμῆσαι σεπτῇ.
 ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ἰάσων· ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐν
 κουριδίοις πορσανέαις (non — εἰς, 1127. 8.) δηλοῖ ὅτι
 προσκτῆσθ καὶ αὐξάνει· δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει.
 Obscura haec vltima, forte corrupta. Schol. ined. pro
 his: ὅταν δὲ αὖ λέγῃ — τὸ πρᾶττασθαι καὶ αὐξάνειν δη-
 λοῖ, δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει. possis legere προσκτῆσθ.
 sed αὐξάνειν τὸ λέχος non magis eommode dictum. Non
 itaque mirum, vocabula memorata inter se variata oc-
 currere, nec semper de vera lectione satis constare: vt
 πορσύνεσκον et πορσαίνεσκον in Apoll. IV, 897. Contra in
 locis Odyss. in πόρσυνε nulla variatio occurrit. Nulla in
 Pindaro I, IV, 105 δαίμονα πορσύνοντας et al. At idem
 Ilihm. VI, 11 dixit κρατῆρα πορσαίνοντας.

Restat nunc alterum, vt de more loquendi hoc an-
 tiquo moneam, πορσαίνειν λέχος dictum de femina in
 amplexus viri ventura. Simile est illud, quod A, 31 vi-
 dimus: ἀντιᾶν λέχος τινι, praesto esse viro. Mores ru-
 diorum hominum formulæ prodit; ducta forte ex eo,
 quod in eodem toro et interdium sedent, et noctu dor-
 miunt; etsi Eustath. nescio quomodo pro honestiore vo-
 cabulo habet pudoris causâ posita: πορσύνειν λέχος σε-
 μνωῶς εἶρηται, δηλοῖ γὰρ — τὸ συγκαταίεσθαι. Honestè
 sane dici certum est: Od. Γ, 403 de Nestoris coniuge:
 τῇ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν, et H,
 347 de Alcinoi vxore. Minus facit mirationem, si de

ipſo congreſſu agitur: vt de Medea in Argonaut. Orphicis 1331. Δὴ τότε Μηδείη θαλάμων πορσύνετο λέκτρων (ἐ. θαλάμῳ) add. Apollon. III, 1127, IV, 1107. 1119. Et III, 40. de Venere ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμῳ — ἵν' ἐντύνησκε θεῶν λέχος Ἡφαιστῆϊο. In Theocrito Cyclops occludere vult fores, donec Galatea iuret, αὐτὰ μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τὰςδ' ἐπὶ νάσω. Adoptarunt quoque Tragici: Eurip. Hel. 59 ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Perijt itaque e graecis verſum Catull. Epithal. 163. vbi Ariadne vel ſerua eſſe mallet Theſei, qua ille pro pellice vteretur: *candida permulcens liquidis uſſigia nymphis, Purpureaeue tuum conſteruens ſeſte cubile.* Contra ſimpliciter inter munera ſeruilia memoratur in Hymno in Cer. 143 καὶ κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπῆκτων. nam loquitur Ceres in anum mutata.

μωμήſονται γάρ με, Φηſιν, αἱ Τρωάδες, ὡς δαυτέρως μάχης οὖσαν αἰτίαν· ἔδει γάρ αὐτῇ τῷ μὴχαντι ἔπεσθαι. Sch. B. L. Immo vero, Troianae mulieres Helenam eſſent ſeu conuiciaturae, ſeu irriſurae (melius ſic Apollon. Lex. h. v. οἶονεῖ κατακαίζονται) quod maritum imbellem praeferret fortiori. Mulierum ſenſus illa rudiore aetate notabiles!

412. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ſum enim animo valde afflicto. Haec non videntur ſatis conuenire. Forte ἔχω pro ἔξω δὲ ἄ. — ad μωμήſονται, utque *hinc eruciabor animo.* male me hoc habebit, ſi me irriſam videro.

414. ✱ — Obelus omnibus his verſibus appoſitus erat in Veneto inde a 396. at aſterifci nullam video rationem. Nihil enim ineſt verſui quod alibi iteretur, niſi forte A. 32 ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, ſαώτερος ὅς κε νέηαι. Sed nec hoc quicquam ad rem. Ap. Barnes. γρ. ſχετλή, μὴ μ' ἐρεθε. Diſyllabi locum obtinere ſχετλή putabat Waſſe.

415. τῶς ex h. l. laudant Etymol. Heſych. Suidas, Schol. Ven. ad E, 48. et Euſt. ad h. l. — ἐκπαγλα εἰ-

λησαι Barocc. Lips. Townl. Eat. recto pro vulgato ἐκ-
παλ' ἐφίλησα.

416, μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθρα λυγρὰ.
Posset, seiunctum a superiore sententia accipi. 'At iun-
gendum est cum iis: μὴ μεθίω, — ἀπεχθήσω — μητί-
σσομαι. Iungitur enim μὴ cum futuro indicatiui. v. ad T.
301.

μητίσσομαι scriptum est in edd. recentibus inde a
Turn. et Steph., et in antiquioribus, excepta Ald. 2. hinc
quæ ductis et Romana, in quibus μητίσσομαι est, quoddam
msl. nonnulli habent, ut Ven. Vrat. a. b. Mosc. i. vitiosè
μητήσσομαι in msl. Lips. Media syllaba potest pro breui habē-
beri, si μητιέτα Ζεὺς, μητιέεντα et similia cogites, at sunt
verba in iω producta vocali, μῆνιω, φθίω, τίω, et al.
Itaque Clarke ad Il. K, 48. et Ψ, 312 etiam μῆτιω pro-
fessus est productam vocalem habere. Exemplum tamen
non attulit; at Ernesti ad Il. K, 48. ex Orph. Argon.
1330 τὰ οἱ μῆτιον ἀνακτες. Porro ἄχθρα pro ἔχθρα in
altera Aristarchii editione lectum fuit; nonnulli autem
ἄλγεα scripserunt.

417. σὺ δὲ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι. vltatius in hoc po-
lita; ὄλω κεν. Sed subintelligitur: δείδω, μὴ ὄληαι κεν.
nam a μὴ 414. vix deduci potest.

419. βῆ δὲ κατασχομένη δαυὶ ἀρήξει Φαεινῷ. Prima
κατασχομένη idem est quod supra 141. κτελψαμένη. De
caussa formae dicendi Rustathius disputat: „vτ ἀνασχέ-
σθαι τὸ ἱμάτιον; subducere vestem, attollere, sic κατα-
σχέσθαι esse demittere; pro ἱμάτιον nunc esse ἱμάτιον.“
Volebat sic dicere: pro κατασχέσθαι τὸν δαυόν, illa nunc
κατασχομένη τῷ δαυὶ dicta est. Scilicet κατασχεῖν est de-
trahere, adeoque, quatenus rei cessandae causa sit, oc-
cultare, ergo κατασχέσθαι occultare se. ut ἀνασχόμενος
erigens se, stans erectus. Sic ἀντισχέσθαι ex aduerso
venere se, Od. Z, 141 ἀπασχέσθαι τοῦ πολέμου, conti-
nere se a pugna, adeoque non pugnare.

Μοx ἀντὶ ἀργῆτι, Φαεινῶ. Interpretatur, adscriptis verbis, Etymol. ἀργῆς, λευκός, ἢ λαμπρός. De εἰανός cf. sup. 385.

421. Ἀλεξάνδροιο ὄδμον. De hac Paridis domo videbimus plura Z, 316. 242 sq.

423 ad 426. εἰ quia Zenodotus mutauerat orationem (trinis versibus extrusis) hunc in modum:

ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο·
αὐτῇ δ' ἀντίαν ἦεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος,
ὅσος τέλει κλίνασα.

visum enim ipsi erat indecorum, Venerem sedile apponere Helenae; (Sic alii Schol. ad 383) at, Ven. A. subicit, oblitus erat Venerem anilem formam induisse adproque ex persona anus ministerium rite praestare. "At qui Venerem sub anus specie Helenae cubiculum interiorius intrasse poeta non dixit. Quaestio omnino est inepta. Quidni enim Venus, ut dea, faciat aliquid; ita ut actionis modum poeta haud memoret?" — In B. et L. subiicitur aliud Scholion, in quo poeta, multo etiam inaptius, defenditur ex allegoria ethica; est illud depromptum ex Heracl. de Allég. Hom. c. 28. — Aiunt eadem Scholia, εἰα esse pro διοτάτη. quid ni εἰα κατὰ τὴν θεῶν, eminens inter deas.

424. τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλούσα Φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Primo δίφρον sellam; non confundendam, ut Etymologus facit; cum θρόνος. v. Apollon. Lex. h. v. et Not. Tum Φιλομειδῆς pars codd. ut Mori, Cant. Vrat. Townl. et edd. Flor. Aldd. cum ipso Apolloni. Lex. h. v. recte: si veterem scribendi modum sequi videri volunt, quo littera non geminabatur scribendo, sed pronuntiando.

Vox Φιλομειδῆς vix interpretatione egebat: grammaticis tamen ἢ Φιλοῦσα τὰ μειδάματα (est iam in Apollon. Lex.) ἐξ οὗ τὴν ἰλαρὴν σημαίνει. εἰ δὲ Ἀκτίων Φιλόγελας. ut quoque Hesych. Sch. br. Etymol. etiam Sch. A. B. Putes potius esse referendum ad blanditias oris arridentis ei quæm illecebris suis demulcet, qui sollennis usus est τοῦ μειδῆν, μειδῆν, subridere. In Sch. br. ad h. l.

et Δ, 10. adiciuntur alia interpretatio, quae Theophrasti Hesiodeas, haud dubie ab aliena manu, inserta est per versum 199. ἦ δὲ Φιλομυθία, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, ἡ τῶν αἰθέρων Vrani, πον. Κρόνου. ut, in Sch. et Eustath. legitur.

426. Helena πούρη Διὸς αἰγέχοιο. Vrat. a. cum Vindob. ed. Διὸς ἐννεαυῖα. Max 427 ῥῶσα πάλιν κλέεσσα est *evertens*. cf. ad N, 3.

428. ἤλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὥφελες αὐτόνδ' ὀλέσθαι. — Possunt iungi ἤλυθες; — ἀνδρὶ δαμείς πρ. Possunt quoque iungi ὡς ὥφελες αὐτόνδ' ὀλέσθαι δαμείς, et absolute dictum accipi ἤλυθες ἐκ πολέμου, tu ergo ex pugna *excessisti!* ut nunc, editur. Altera haec ratio Nicanori fuit probata, ut e Sch. A. B. L. discitur: sicque acceperat Plutarch. Qn. Conu. IX, 1. p. 737 B. εἶθ' ὥφελες, Vindob. ed.

429. ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν. Apud Eustath. πρότερον quod praeferam cum Wallio.

432—437. — ἀδιστοῦνται στίχοι πάντες: quia sunt sermonis pedestris, et sententia frigidi, et sibi repugnantia infunt: modo enim ire, modo manere iubet Paridem. Sic Sch. A. At nec ipse, nec B. et L. ad 434 vident, haec esse verba Helenae irridentis.

433. ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Cant. μαχέσασθαι. vitium.

434. ἀλλὰ σ' ἄνωγε παύσασθαι κέλομαι. Sch. A. suffragantibus Sch. B. L. iubet post παύσασθαι (immo post κέλομαι) interpungere, et sequentia infinitiva pro imperativis accipere. Quod sane fieri potest. Melius tamen sequentia a κέλομαι pendent.

παύσασθαι Aristarchus ediderat, quod et B. L. praesentem habent: sicque Barocc. Mosc. 1. Bat. tres Vindob. παύσασθαι Cant. Lips.

435. πολεμίζεν ἦ δὲ μάχεσθαι. nusquam πολεμίζεμεν.

436. μάχεσθαι ἀφραδέως, μή πως τέχ' ὑπ' αὐτοῖς δοῖσι, δαμείης. ἀφραδέως. ἀνεπιστημέως, ἀπείρως. Apollon Lex. et Hesych. qui addit ἀδιανοήτως. et Etymol. ἀναήτως. ἀτυνέτως. ἀπείρως. δαμείης. Est Aristarchea lectio, nunc

vbique recepta; eandem Eust. habuit. At alii *δαμάσθη*; legerant, vt et Cod. Ven. A. habet: qui de altero monet. Corrupte *δαμάσθη* in litura Vrat. b.

437. Paridis exculatio sanè ex re petita est, at quae 441 sequuntur, reprehensionem habere possunt et habuerunt. v. V. L. ad 441. Veteres primo loco improbarunt libidinè Paridis; at hæc reprehensio est facti, non poetæ, qui probabilia sequitur; altera reprehensio poetæ, quod decori haud satis obseruans fuit, in Homeri aetatem haud cadit. Contra sensibus ac moribus istorum hominum conueniebat, vt inter virtutis præmia haberetur, si heroes e pugna reduces amplexu seu coniugium seu captarum feminatum se recrearent. Bene autem h. l. et Helenæ pulcritudinem et Paridis incontinentiam hoc ipsum declarat, quod contumeliose a coniuge appellatus tamen amplexus eius appetit. Alia reprehensio est, quod animum ad alios sensus poeta auertit in sua narratione. Scilicet persequutus est episodum tanquam narrationem vsque ad nouissima momenta; peccauit adeo in artem epicam; quam tamen ipse vix professus est.

438. μή με — ἐνείδεσι θυμὸν ἐνίπτει. ἐνίπτει. ἄλλοι ἐνίπτει Sch. br. Etiam Eust. habebat in suo ἐνίπτει. at in Rom. ἐνίπτει expressum. hoc idem receptum in Ald. sec. et in edd. ex ea propagatis. restituit ἐνίπτει, quod iam Flor. et Ald. i. habebat, Stephanus (non primus Barthel.). Variant quoque libri ἐνίπτει Mori, Vrat. a. Mosc. f. ἐνίπτει Lipf. variant item tres Vindbb. At θυμὸν quorundam iungimus? μή με ἐνίπτει θυμὸν ἐνείδεσι. Sane quidem θυμὸν saepe apponitur, sed alia ratione. Eustath. comparat τὴ δὲ σὲ θυμὸν κατὰ πένθος, at hoc parum conuenit. Si ἐνίπτω est *bliurgo*, ἐπὶ πλῆθος, λοιδορῶ, (v. Eymol. h. v.) ratio grammatica non constat; nisi grauior insit verbo vis, *ne animum meum exulcera probris*. Nisi fallor, ἐνίπτω duas diuersas habuit origines: ab ἵπτω, βλάπτω; est ἐνίπτω, quod ad h. l. spectat: μή βλάπτει με (κατὰ) τὸν θυμὸν. Est vero etiam ab ἔπω, λέγω, ἐνέπω, ἐνίσπω; et ἐνίπτω, *increpo*, quod saepe alibi oc-

currit in Homero; vnde et *ἐνεύκτω*, *ἐνικάτω*, *ἐνική*. In Townl. aberratur *μύθοισιν* *ὀνειδεσιν*.

439. *ἐνίκησε σὺν Ἀ*. Fulcrum per *ν* quaesitum videntur alii quaesivisse per *ξ* in *ξὺν Ἀ*. ap. Barn.

440. *παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν*. — *παρὰ* scribendum esse, accentu retracto, monet Ven. A. quia *παρὰ* — *εἰσι* iungendum, quod scribitur *παρῑσι*. v. sup. ad B, 831.

441. *ἀλλ' ἄγε δὴ Φιλότῃτι τραπέομεν εὐνηθέντε*. Nugatoria est Porphyrii quaestio in Schol. B. et L. cur poeta Paridem, qui vix discrimen vitae effugerat, tam pronum in libidinem sinxerit. Sane quidem Paridis intemperantia per se spectata recte reprehenditur; in hoc assentiaris facile Plutarcho de aud. poet. (3. f.) p. 18, F. Recte quoque narratio ab Agatharchide ridetur, quatenus morum praecepta et religionum principia in Homero quaerebant alii: in fragm. de rubro mari p. 9. τὸν δὲ ὑπὸ Μενελάου κατὰ τὴν μονομαχίαν ἤδη χειρούμενον, ἐξαίφνης ἀρπαγέντα, ἐν θαλάμῳ γενέσθαι πρὸς συνουσίαν ἔτοιμον ὄντα, τῶν δεικνῶν ἀπάντων ἐπιλελησμένον. — Bene observauerat Aristoteles, „ex natura humani ingenii haec esse a poeta constituta; nam amabat Paris Helenam, et per absentiam tanto maiore eius desiderio flagrabat.“ Recte haec, sed de poeta quaeritur, an recte haec narraverit. Scilicet nec ex philosophicis, nec ex decori rationibus haec sunt diiudicanda; sed ex poeticis. Si de arte epica quaeras, peccavit poeta; sin eam ne requiras quidem in tali poeta, nil reprehendas; per digressionem haec sunt narrata et ex vitae heroum usu adumbrata: est negari nequit, et a summa consilii ea esse aliena, et ad nostrum sensum verbosiora. cf. ad 383 et 437.

Φιλότῃτι τραπέομεν εὐνηθέντε. *τραπέομεν* pro *τραπῶμεν*, ut alia apud Etymol. in *θέρομεν* pro *θῶμεν* p.

449. ab *ἐτρέπην*, *conversamur*, *τραπῶμεθα*, et *Φιλότῃτι* pro *ἐς Φιλότῃτα*. quod sollemnius est: *οἱ δ' αἰς ἑρχομένῃ*

τε καὶ ἡμερόεσσιν αἰοδὴν τρεψάμενοι τέρποντο. nec insolens iste vsus casus tertii. In Vindob. cod. ed. est quoque Φιλότῃτα. In vi tamen vocis et origine iam veteres in diuersa abierunt: sitne a τραπέω pro τρέπω, an potius τραπῶμεν pro ταρπῶμεν, idem quod ταρφθῶμεν, τερπόμεθα. Apollon. Lex. τραπέομεν. τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάδοσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν. Scriptum erat haud dubie τραπέομεν. τερφθῶμεν. - Etiam Hesych. τραπέομεν. τερφθῶμεν. Idem quoque Eustath. Et τέρπεσθαι φιλότῃτι obuium, vt Od. E, 227 τερπέσθην Φιλότῃτι.

Vtrum igitur verius putabimus? Scilicet est aliquid quod litent dirimat, quod adiectum est εὐνηθέντε. Nam cum hoc iungendum est Φιλότῃτι. εὐνηθῆναι Φιλότῃτι et εὐ Φιλότῃτι vsus fert Homericus: Inf. Z, 331 εἰ νῦν ἢ Φιλότῃτι λιλαίεσθαι εὐνηθῆναι. et 360 Ἥρῃ δ' ἐν Φιλότῃτι παρήκαφεν εὐνηθῆναι. Ergo et h. l. erit accipiendum εὐνηθέντε Φιλότῃτι τραπέομεν pro ταρπῶμεν, oblectemur. Nec aliter accipiemus Od. Θ, 292 λέκτρον δὲ τραπέομεν εὐνηθέντε.

Φιλότῃτι h. l. esse pro σπουσίᾳ notant Apollon. Lex. et Etymol. adscripto versu.

Pro εὐνηθέντε est εὐνηθέντες in Townl. Vrat. a. Mosc. i. vno Vindob. et ap. Eustath. et Etymol. in Φιλότῃς. Variat quoque in Od. Θ. l. c.

442. οὐ γὰρ πώ ποτέ μ' ὥδε ἔρως Φρένας ἀμφεκάλυψε. Versus haud dubie corruptus. ἔρως Homerus non agnoscit, sed ἔρως. Porro ingratus est hiatus ὥδε ἔρως, qui Bentleium non latuit; interponebat ille fulcrum εἴ
γ' ἔρως. Ducit ad veram lectionem Eustath. qui p. 455 nonnullos legere ait, Φρένας ἔρως. Legerunt scilicet veteres: μ' ὥδε Φρένας ἔρως ἀμφεκάλυψε. Firmatur ex altero loco Z, 315 de Ione, vbi idem color est: οὐ γὰρ πώποτε μ' ὥδε θεῶς ἔρως οὐδὲ γυναικὸς θυμὸν ἐπὶ στήθεσιν ἐπιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν.

De usu vocis ἀμφικαλύπτειν Homérico paucis est monendum: A nube et nocte traducitur fere ad moerorem et iram ac dolorem, qui quasi caligine obducit animum; v. c. P, 591 τὸν δ' ἄχος νέφελ' ἐκάλυψε μέλαινα. Sic et νέφος θανάτου, et simpliciter θανάτος μιν ἀμφεκάλυψε. vt Π, 350. E, 68. Schol. Lips. a reti petit, ἐθ' ἔρευσεν. cf. Eustath. Traductum nunc ad amorem qui ἀμφικαλύπτει, pro simplici περιέλαβε. κατέσχες, vt in Schol. br. redditur. Inf. E, 294 ὡς δ' ἴδεν ὡς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Sic, et ἀμφιχειῖσθαι, περιχειῖσθαι, et de gaudio διαχειῖσθαι.

Est alterum in hoc verbo, quod ad res, quae ἀμφικαλύπτουσι, spectat; dicit enim Homerus καλύπτειν et ἀμφικαλύπτειν νέφος τινί, et τινὰ νέφει, et νέφος τινὰ, vnde nunc ἔρος ἀμφεκάλυψεν ἐμὲ φρένας. de hoc cf. inf. ad Θ, 331.

443. οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς. Erat vulgatum πρότερον. Tres hos versus adscripsit Strabo IX, p. 612 B. vbi est πρῶτον. hoc et exhibet Ven. c. Sch. A. Barocc. Cant. Harl. Vrat. a. b. Mosc. i. in litura, item Eustath. Et praestare sentio. Mox 444 ἐνὶ ποντοπ. v. Vrat. a. nec male. et ἔκλων Vindob. ed. quasi a πλῶμα sed est merum vitium vitiosi codicis.

445. νήσω δ' ἐν Κρανάη — ξ quod non Lacedaemone primo congressus est Paris cum Helena, sed in insula; tum, quod incertum est, quatenam haec insula sit; potest enim esse epitheton κραναῇ, vt sit insula *aspera*, τραχεῖα; at si est insula, ἡ Κρανάη, (v. Sch. br.) tum alii insulam ante Gythium Laconicae, de qua accurate tradit Pausan. III, 22 pr. alii Helenen insulam ante Atticam intellexerunt: de qua v. Strabo IX, p. 612. A. B. Steph. Byz. h. v. Alia v. et ibi et apud Holsten. add. Schol. br. B. L. Postremum, de insula Helena, sequitur quoque Euripides, in Hel. 1689. Ita vero Paridem recto cursu Sparta Troiam contendisse necesse est. Alii Cretam praeteruectum in Phoenicen, alii in Aegyptum de-

vertisse narrauerant: prout scilicet poetarum quilibet famam antiquam pro consilio suo varianit et ornavit. Vide vel Lycophr. 97 sq. add. in nostro loco Sch. ad 443.

446. ὡς σεο νῦν ἔραμαι. Sic editur ὡς σεο. Attamen A. B. L. volunt ὡς σεο scribi. ἀπόλυτον γὰρ ἐστίν. (indefinite ponitur, nam opp. ὀρισμὸς v. c. Etymol. in ἡμῖν) Scilicet volunt sententiae vim in νῦν quaeri: *nunquam alias sic ut nunc*. At, pergunt, ἐπὶ Διὸς ὀρθονητέον. h. e. in Iouis verbis E, 328. vbi comparatio est Iunonis cum aliis feminis, ut adeo ὡς σεο νῦν ἔραμαι scribendum sit. Alii porro sic distinxerunt: καὶ εὐνῇ. Ὡς σεο νῦν ἔραμαι. *Adeo, tantopere, nunc ego te amo*.

447. ἥ ῥα καὶ ἦρχε λέχοςδε κίων. ἄρχε vbique legitur, nec modo in edd. sed et in codd. et in ipso Ven. tum in Schol. B. L. br. Eust. ἦρχε Barnes. reposuerat, a Clarkio eiectum Wolf. reuocauit; idque retinui, quoniam me hoc propositum habere professus sum, ut, cum Homeri lectio, qualis illa ab ipso poeta profecta est, nullo modo restitui possit, ut ea, quae diuersis locis variant, ad vnā saltem normā reuocem. Centies et paullo ante 420. A, 495 eodem sensu ut h. l. προηγέτο, occurrit in Homero voc. ἦρχε, nusquam ἄρχε. quod quo casu hunc locum infederit, nemo facile expudet.

448. τὸ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λεχέσσι. Iterum Ω, 720. et aliquoties in Odyssaea obuium. Tedium mouet recognoscere, quantopere grammatici, Apion, Heliodorus, (Herodorus) Apollonius Chaeridis f. in voce hac ex etymo constituenda trepidarint: ap. Schol. Ven. A. (partim ductum ex Apollon. Lex. h. v.) Etymol. Hesych. A τρέω ductum esse satis patet; cum autem τρέω, τιτράινω proprie sit perforo, dubitatum est de sensu; a plerisque refertur ad foramina, per quae lora, ἱμάντες, traiciuntur, ad stragulas vestes continendae. Simplicissimum erat videre, τρεῖν latius dictum esse pro sculpere, fabricari; esse adeo τρητὸν λέχος idem quod χλίσια

δινωτή, et αὐτοκτές. A genere aliquo tota ars, totumque opus declaratur. Inter loca verècunde rem enarrantia versum referebat Gell. IX, 10. non video caussam; nec expectes pudoris studium post vl. 441.

449. ἀν' ὅμιλον, μάχην. Apollon. Lex. h. v. In omnibus edd. est φοῖτα. Quam parum curate descriptus sit Homerus, vel hoc documento esse potest; docet enim aurium iudicium ἐφοῖτα hic fuisse, vt aliis locis. Rectè adeo reposuit Barnes. Legitur quoque in ed. Ven. ex ipso apographo vt credere licet. item in codd. Mori, Barocc. Cant. adde Lips. Vrat. a. b. A. Argutabatur Clarke, qui perturbationem Menelai per numeros in ἀν' ὅμιλον φοῖτα redditam volebat.

450. εἴ ποτ' ἐς ἀθρόησιν. Ven. Eustath. disiunctim. Θεοειδῇ Mosc. 1. ex pronuntiatione. Vulgata sunt apud Plutarch. Sympos. IX, 13. p. 762.

453. οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεῖθ' ἄνον. Schol. A. ait hinc firmari lectionem δειδήμονες sup. 56. pro quo Zenod. ἐλεήμονες legerat; nam exesus fuit Troianis.

ἐκεῖθ' ἄνον, „κευθάνω“ ait Bentl. alibi non occurrit. „Sane multa alia semel tantum leguntur in poeta. Gravius alteram quod ἄν desideratur; probo ergo ἐκευθον ἄν. Est tamen antiqua lectio, etiam in Hesych. ἐκεῖθ' ἄνον, ἐκρυπτον. Φ. γε κεῖθ' ἄνον Vrat. a. recte Ionice.

εἴ τις ἴδοιτο. manifeste a senioribus grammaticis interpolatum. Bentleius resingit: εἰς ἴδοιτο. cf. ad Δ, 432. 516. mihi probatur εἴ τις ἐρῶτο. aliquoties enim hoc modo interpolatum est τὸ δρᾶσθαι per ἴδωθαι.

454. ἴσον γάρ τοι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. antiqua loquendi forma significanter declarans id quod inuisum est, ἴσως κηρὶ, mortī, Orco. Inf. I, 312. ἐχθρὸς γάρ τοι κεῖνος ὅπως αἶδω πύλῃσιν.

456. Κέκλυτέ μεν; Τρῶες καὶ Δάρδάνοι, ἧδ' ἐπὶ κούροι. Pro his Vind. ed. καὶ εὐνήμιδες Ἀχαιοί. verum etiam Strabo XIV. p. 977 B. notat, Δάρδανον metro iubente pro Δαρδάνιοι dictum esse quod supra vidimus B, 819.

vbi v. Obss. Quod ii et Τρῶες iunguntur, veteres eo referunt, quod duo regna fuerunt, alterum Dardani, alterum Τροίς. Saltem Dardania dudum erat condita, cum Ilium et Troianorum regnum ortum habuit in eius finibus. v. ad Apollod. III, 12. Sufficit diuersa regna fuisse. B, 816. 819.

457. Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀργιφίλου Μενελάου. Scilicet Alexander χώρῳ μετρητῷ excellerat nec aderat, nec tamen caesus erat; adeoque Troiani laudare poterant pro se verba Agamemnonis sup. 284 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον πτερυγ. nam occisus Paris non erat; Achaei autem vl. 92 ὁ πότερος δέ κε νικήσῃ, nam Menelaus superior pugna discesserat, cf. sup. ad 276. 281. Manet itaque caussa incerta et quaestio scripti ac voluntatis, vt Schol. subiiciunt: καὶ γίνεται ἡ στάσις, ῥητὸν καὶ διάνοια. διὸ ἀμφοτέρων ἔλογον αἰτίαν ἔχοντων, ἐπισκεψίς itaque et mora aliqua ac cessatio pugnae succedit. — ἀντιμαχίας δίκην appellat Eustath. p. 434 extr. secutus forte Plutarchum in Sympol. IX, 13. in quo quaestio haec proposita non vno modo soluitur. Sane conditionibus pugnae ter eodem modo enuntiatis vl. 69—72. 88—94. et 97—102. et quarto loco 138. ecce mox in ipso foedere 281—291. addicitur aliquid de poena, quod in istis locis memoratum non erat; vt adeo illos versus serins insertos esse suspiceris. Potuit hoc illatum esse ab aliquo rhapsodo ex iis, quae Hector pacisci volebat inf. X, 117. 199. Dicendum est, tacite et in hoc conuenisse Troianos. Enimuero vel sic pugna exitum non habet, Paride non caeso: quae conditio primaria erat vl. 281. et 101. nec aliter τὸ νικῆσαι acceptam esse patet e versu 309. Ergo recte H, 69 Hector Ὀρχία μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσαν. cf. ad 101. 2. 281.

459. Ε: quod Zenodotus ἀποθήρε ediderat, et quod infinitum pro imperatiuo frequentatur. Sch. A. Idem versus iam lectus fuit sup. 286. vbi et monitum est, vltima verba laborare ignorato digammo, in ἥντιν' ἔσκιε;

ergo videri fuisse ἦν τε φεφοικε. Erat ἦν τε φεφοικε. ἦν
τ' ἐπέοικε. in Mofc. 1.

Ceterum ex Schol. Ven. A. intelligas fuisse quoque
lectum ἀποτίνατον, nam συγγεῖται, ait, τὸ δυνὸν σχῆμα
ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον. Zenodotus ita statuisse putatur.

460. — appicta Veneto, sed sine Scholio. Redit
ea haud dubie ad ea quae v. 287 dicta; nam eo loco
idem versus legebatur: profectus utroque loco ab inter-
polatione.

461. Versum laudat Apollon. Lex. in αἰνήσωσι. quod
de assensu dictum est.

IN LIBRUM IV. ILIADIS
V A R I A E L E C T I O N E S
ET OBSERVATIONES

Ἐπιπώλῃσις inscripta est haec rhapsodia apud antiquos propter Agamemnonem discursitantem per ordines copiarum v. 231 sqq. 250 sqq. ad quos vll. ef. Eust. et ad pr. libri.

1. αἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰφί καὶ ἡμίονοι ἡγορώντο. Laudas vll. 1—4. Athen. XII. p. 513 E. ubi vita deorum voluntaria ex his versll. notatur. ἡγορώντο Sch. B. ἐδημύγερουν — ἡ διελέγοντο. primo male. Etiam Sch. br. miscens διελέγοντο εἰς τὸ καίνεν — ἐκκλησιάζοντο — ἡθροίζοντο. gl. Mose. 1. ὠμύλουν recte. v. Notam. In Sch. Leid. est Porphyrii Scholion: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἡγορώντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἡθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο. ὥσπερ καὶ τὸ „ὡς ὅπου ἐν Δήμῳ πανσυνάξεις ἡγοράσθῃ.“ (Jl. Θ, 230.) εἰ γὰρ εἰπεῖν ἐβούλετο, ἡθροίζοντο, ἢ Φη δὲ αἱ θεοὶ — ἡγερέθοντο, τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγείρασθαι. τὸ δ' ἡγορώντο, ἀπὸ τοῦ ἀγοράσθαι. recte quidem, nec tamen nunc ad concionem aut consilium habendum.

2. ζ. Notatur quod Hebe virgo inducitur; neque adeo Herculi nupsit; (estque adeo mythi in his diversitas cum Od. Λ, 602.) Hinc ζήτημα in A. et B. atque etiam in Sch. br. subicitur: cur Ganymedes in deorum epulis non ministret, cum multis argutiis. Simplicissimum erat dicere, poetam aliam nunc rationem in vita deorum constituenda sequi, et Hebes opera uti, fabula non inepta, ad vitam deorum per perpetuam iuventutem de-

clarandam. etsi nec minus ingeniose alii poetae, modo Mercurii tanquam *κήρυκος*, modo Ganymedis, secundum morem orientis, qui formosos pueros ad mensam adhibet, aliquis etiam poeta Harmoniae, ministerio vsi sunt. v. Athén. X, p. 425 C. D. Respicit versum Pausan. II, 13 vbi narrat Philiis Heben dictam *Ganymedam*; vt adeo nomen videatur inuentum et ductum esse ab hilaritate impertienda, cum γένος sit *gaudium*, et μήδεας γένος dici possit auctor ac dator laetitiae.

Alia in Scholiis quaestio est: quomodo, cum πολυχάλκην εὐρανὸν (χαλκοβατέας δὲ sup. A, 426) alibi appellet, nunc aureum eum dicat? Scilicet quoties Σολιδὴν (στερεὸν) eum esse declarare vult, illo, si pulcritudinem, aureum, appellat. Similia in Schol. br.

Tandem monetur μετὰ δέ σφισι enclitice h. l. esse scribendum ex scholae Aristarcheae doctrina (quia σφισιν indefinite ponitur: non, inter eos ipsos, sed simpl. inter eos: cf. ad A, 368.) Laudantur loca Il. P, 453. X, 474. Od. E, 272 et Δ, 683. χρυσῆν ἐν δαπέδῳ. inf. Mori χρυσῆν ἐν δ. — δαπέδον ex γῆ πέδον miro consensu contendunt grammatici. Sic Sch. B. Eustath. Etymol.

πότνια "Ηβῇ. male me habet, etsi nec a Bentleio observatum, cum nusquam Εἰβῇ occurrat; contra καλλι-σφυρον "Ηβην et similia nouerimus. Contra sollemne est πότνια "Ηρῇ. Iam Apollon. Lex. in μετὰ, vbi docet esse pro ἐν, laudat, μετὰ δέ σφισι πότνια "Ηρῇ. hoc quidem ex vsu fieret ποτνια Εἰρῇ. cf. Exc. IV. ad lib. 1. Ita vero dicendum erit, locum hunc esse interpolatum; eumque seu casu seu consilio, ne bini se excipientes versus exirent in "Ηρῇ, "Ηρην, ex πότνια "Ηρῇ factum esset πότνια "Ηβῇ, vll. 3, 4. a rhapsodo seriore esse insertos. Suspicionem firmat hoc, quod Hebe nusquam in Homero ministrat ad epulas; ministerium illa praestit Junoni, E, 722 sq. Ceterum Hesych. in "Ηβῇ laudat, vt nunc legimus cumque eo Etymol. in γέντας, Athenaeus, l. α. et ipse Apollon, in "Ηβῇ.

3. Νέκταρ ἐνωνοχόει. ζ— Leontio Zenodotea fertur, fuisse ἐνωνοχόει. Schol. A. κατ' ἑνια τῶν ὑπομνημάτων „ἐνωνοχόει“. Φέρεται. οἱ δὲ Φασι, τὴν Ζηνοδότειον εἶναι γραφήν. ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν εὐρομεν ε. κατ' ἀρχὴν τῶν παρωχημένων. cf. Eustath. Laudat Sch. A. paulo post ἀνῶγεν et ἀνέφγεν ἥνδανε et ἐήνδανε. ὥσεν et ἔωσεν. ἔσαστο (sic leg. pro ἔσσυτο) et ἔέσαστο. sic et ἐνωνοχόει h. l. quod est ὠνοχόει Od. O, 144. et Jl. A, 598. vbi v. Exscriptit simile Scholion Eustathius; unde et patet, ab Herodiano ista esse profecta. cf. Hesych. h. v. Etymol. Volunt grammatici Atticum esse, Dicendum erat, esse formam antiquam, quam Attici reliquerunt. Ceterum in ἐνωνοχόει indocte ν interpoluisse patet seu Alexandrinos seu antiquiores ex ignoratione digammi; fuit enim εῳνονοχοει (Dawes p. 179 εῳνονοχωσει.)

De νέκταρ agunt ad h. l. Eustath. et Etymol. h. v. Notatur quoque schema, quod οἶνοχοεῖν νέκταρ iuncta sunt notione τοῦ οἶνου adiecta, pro simplici χέειν νέκταρ, vt de equis βουκολεῖσθαι dictum Jl. T, 221. vbi v. — χρυσεῖς binis syllabis efferri, hic, et ad B, 268. et vbiq̃ue inculcat Clarke. χρυσεῖσι passim in codd. vt sc̃pe, indocte.

4. ζ— δειδέχατ' ἀλλήλους. Excidit Scholium, quod ad δειδέχατ' spectasse videtur. Vrat. a. δειδέναν. A δέχεσθαι est ἐδεδέχμην, inde pro ἐδεδέχοντο est δειδέχατο. vt δεῖδεκαί pro ἐδεδέκται, et alia. δέχεσθαι pro δεξιῶσθαι δεκάσσει. hebat sic vt alter alteri poculum plenum praeberet, interdum delibatum, quae docent loca a Clarkio adscripta, Athen. I, 11. p. 13 T. 14 A. loco hoc appposito lib. V, p. 193 A. XI, 14. p. 498 D. Virgil. Aen. I, 741.

5. 6. αὐτὴν ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐραδιζόμεν "Ἡρην περτομέοις ἐπέσσει παραβλήθην ἀγορεύων. Est in Schol. B. longum Scholion, exscriptum ex Porphyrio (in cuius Quaest. Hom. 16 repetitur) an vere prouocare dicendus sit Iupiter Iathonem. Scilicet indignum hoc Ioue putarunt multi, quare etiam παραβλήθην v. 6. de compara-

ione acceperant; vnde hoc petatum in Schol. br. cf. Eustath.

παραβλήδην ἀγορεύων. Est de ista voce quae vno h. l. occurrit, nec ex contexto definitam notionem habet; si autem ad etymum recurritur, quandoquidem τὸ παραβάλλειν multos vsus habet, multo magis ambigua est, servatum Scholion in Etymol. voc. ὑποβλήδην (A, 292) vbi παραβλήδην ex Apollonio illustratur: lib. II, 60 ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ὃν' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν. *nil, regerendo altercatus est.* hoc autem Homeri loco redditur per τὸ κατ' ἀπάτην λέγειν. quae interpretatio auctoritatem habet Apollonii Lex. h. v. vbi cf. Villosif. Vnde assequi licet, quod Schol. Aristoph. Au. 1647 de fraude accipit, et illustrat inde τὸ διαβάλλεσθαι pro ἐξαπατᾶν, laudat quoque ex Alcaeo διαβάλλεται σε. Suidas: παραβαλέσθαι τὸ ἐξαπατῆσαι. Θουκυδίδης α. (loco ab hoc sensu alieno p. 86, 60.) οὕτω καὶ Ὁμηρος· παραβλήδην ἀγόρευε. et postea παραβλήδην. ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς. Haec eadem habet Hesych. h. v. et adiungit alterum, ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες. Apud eundem alieno mox loco idem voc. appositum, habet adiunctum ἐρευστικῶς. Habemus itaque duplicem interpretationem. Fraudis quidem notio videtur esse aliena; sed exponendum est, *simulate*, per *simulationem*. Cum tamen παραβάλλειν sit interponere seu subiicere aliquid inter dicendum, seu respondendo seu interpellando, vt ὑποβλήδην dictum est, amplecti licet alterum, vt sit *interponere inter confabulandum*: vt quoque Schol. III, 107 παραβλήδην προσέειπε reddit, ἀντὶ τοῦ παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις. οὐ γὰρ ἀκουστέον ἐπὶ τοῦ ἀπατᾶν. Παλαμήδης δὲ ἐξ ἀντιβολῆς. ἢ παραλογιστικῶς. νῦν δὲ, ἐξ ἀποκρίσεως. add. Schol. ad IV, 1563. Vides quam ambigua vox sit. Disputasse video de ea Koeppen, ad h. l. Sturz. et Jgen ad Hymn. in Mercur. 56. vbi παραιβόλα κερτομέουσι pro suo quisque sensu exponit.

7. δοῖαι. — δέων. ἢ γρ. δέαιναί. Barnes.

8. Ἡρῇ τ' Ἀργεῖη. versus excitatur a Strabone IX, p. 634 A. et hemistichium VIII, p. 571 A. vbi notat, ab urbe dictam esse. Etiam Apollon. Lex. in Ἀργεῖη. Πελοποννησία. Ἀργεῖη δ' Ἑλένη (B, 161) ὅτε δὲ, διὰ τῆς πόλεως. „Ἡρῇ τ' Ἀργεῖη.“ Φησὶ γάρ· ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς etc. inf. 51. 52. Scilicet fuera, quibus ἀργεῖη esset ἡ λευκή. vt ex Hesych. h. v. discas; vbi adscribitur Ἡσίδορος, pro Ἡλίοδαρος, vt emendauit Ruhnken. Praef. p. VIII.

Ἀλαλκομένης Ἀθήνη. Veram notionem epitheti ignorarunt iam veteres; itaque ex etymo declarant, s. ab ἀλάλκειν, quod vim depellit dea, siue ab aliquo homine, siue a vico Boeotiae: vt Sch. B. et Sch. br. inprimis Etymol. h. v. et in Κύπρις. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Praestat cum Strabone IX, p. 634 A. statuere, dictam esse Athenen ab Alalcomenis, Boeotiae vico, cf. Pausan. IX, 33. p. 777. respondet quoque hoc alteri Ἀργεῖη Ἡρῇ, monente Clarkio. Fuere quoque Alalcomenae in Ithaca: de quibus Plutarch. in Qu. Gr. p. 301 D.

9. νόσφι καθήμεναι. νόσφι non succurrendo Menelao. νόσφι τοῦ Μενελάου Sch. B. dum ei non subuenerunt.

10. Φιλομυειδής Ἀ. variant in μ et μμ codd. et edd. etiam h. l. v. ad Γ, 424.

11. τῷ δ' αὐτῇ Φιλομυειδής Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. Sch. br. παρμεμβλωκε, παραμένει. πάρεστι. Apollon. Lex. h. v. παραμεμβλόηκε, συμπάρεστι. Eadem repetunt Hesych. Eustath. ad h. l. et ad Ω, 73 (vbi de Thetide ἡ γὰρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμεμβλωκε) Etymol. Suid. in μέμβλωκε. De sensu igitur constat; at de forma vocis, grammatici varia comminiscuntur; quae repetere piget. Simplicissimum erat dicere, fuisse verba μέμβλω et μεμβλόω ex μέλω ducta. Μέμβλω et μέμβλωμαι occurrunt in ipso Homero T, 343. Φ, 516. Od. X, 12 pro μέλεσθαι. Est adeo παραμεμβλοῦν assidua cura aliquem amplecti ac prosequi. Apud Hesych. est βέμβλωκε sollenni permutatione τῶν β et μ. Etiam βέμβλωτο et μέμβλωτο.

Pro καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει Barnes „γρ. αὐτῶ.“ Placebat Wallis; et placere potest, modo auctoritas adesset; est enim hoc sollenne. Occurrit tamen et alterum Φ, 539 Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι; vbi paullo ante 250 Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι dictum erat.

13. ἦτοι et ἦτοι et hic et vbique variat.

15. Φύλοκιν. primo loco nunc haec vox Homericæ occurrit, quæ pugnam declarat, nec tamen de ea quaerunt grammatici, nisi ad Z, 1. Sch. B. et Sch. br. Α. Φύλον vocem esse ductam, probabiliter disputes; at altera pars obscura est; disputant de ea Etymol. Hesych. Apollon. Lex. p. 700.

16. ἡμεῖς δὲ Φραζόμεθ' — ἦ ῥ' (subintell. εἰ ἦ —) — Laborant grammatici in consequuntione temporum constituenda: Φραζόμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. ἦ ῥ' — ὄρωμεν, ἦ — βάλωμεν. Scilicet permutauit poeta tempora propter paritatem virtutis; vt sexcenties facit, cum aut ὄρωμεν aut βαλοῦμεν dicere deberet. Exempla v. ap. Barn. ad Od. A, 41. Idque inprimis locum habet in futuris indicatiui et aoristi coniunctiui. Etiam Pindarus v. c. Ol. VI, 39 ὄφρα βάσομεν — ἵκωμαι τε.

17. εἰ δ' αὖ πως. Sic αἰ Ἀριστάρχου. (Expectabam αὖ τῶς pro οὕτως, vt sup. Γ, 415.) At Aristophanea: εἰ δ' αὕτως, vt nunc legitur. Sch. A.

18. ἦτοι μὲν οἰκείτο. μὴν ediderat Barnes quod recte spreuit Clark. *sane quidem*. ἦτοι κεν Vindob. Pronuntiatum autem fuisse οἰκείτο trinis syllabis modere vix opus erat, nisi vt animaduertas, omnes contractiones esse senioris vsus.

20. ἐπεμύξαν. Satis declaratum per Schol. Eustath. Hesych. Suid. etiam ab Apollon. Lex. h. v. (vbi verba ὦν πάσχουσι videntur retrahenda esse ad superiora οἶον ὠγανανκτοῦντες, ὦν πάσχουσι.) esse proprie id genus ingemiscendi prae indignatione, cum labris compressis sonus per nares editur. ἐπεμύχθησαν ad interpretandum vitiose vbique pro ἐπεμύχθισαν legitur. cf. Ern. ad h. l. et quem laudat Hemst. ad Lucian. T. I. p. 253. notioni ir-

iplo congressu agitur: vt de Medea in Argonaut. Orphicis 1331. Δὴ τότε Μηδείῃ θαλάμων παρσύνετο λέκτρον (ἐ θαλάμῳ) add. Apollon. III, 1127, IV, 1107. 1119. Et III, 40. de Venere ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμῳ — ἔν' ἐντύνεσκε θεὸς λέχος Ἡφαίστου. In Theocrito Cyclops occludere vult fores, donec Galatea iuret, αὐτὰ μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶρό' ἐπὶ νάσω. Adoptarunt quoque Tragici: Eurip. Hel. 59 ἵνα μὴ λέκτρον ὑποστρώσω τινί. Petiit itaque e graecis versum Catull. Epithal, 163. vbi Ariadne vel serua esse mallet Thesei, qua ille pro pellice vteretur: *candida permulcens liquidis vestigia nymphis, Purpureae tuum consteruens veste cubile.* Contra simpliciter inter munera seruilia memoratur in Hymno in Cer. 143 καὶ καὶ λέχος στορέσκειμι μυχῶ θαλάμων εὐπῆχων. nam loquitur Ceres in anum mutata.

μωμῶσονται γὰρ μέ, Φησιν, αἱ Τρωάδες, ὡς αὐτέρως μάχης οὖσαν αἰτίαν· ἔδει γὰρ αὐτὰν τῷ μῆξαντι ἔπεσθαι. Sch. B. L. Immo vero, Troianae mulieres Helenam essent seu conuiciaturae, seu irrisurae (melius sic Apollon. Lex. h. v. οἶονσι καταπαίζονται) quod maritum imbellem praeferret fortiori. Mulierum sensus illa rudiore aetate notabiles!

412. ἔχω δ' ἄχρ' ἄκριτα θυμῷ. sum enim animo valde afflicto. Haec non videntur satis conuenire. Forto ἔχω pro ἔξω δὲ ἅ. — ad μωμῶσονται, atque hinc eruciabor animo. male me hoc habebit, si me irrisam videro.

414. ✱ — Obelus omnibus his versibus appositus erat in Veneto inde a 396. at asterisci nullam video rationem. Nihil enim inest versui quod alibi iteretur, nisi forte A. 32 ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθις, σκώτερος ὅς κε νέηαι. Sed nec hoc quicquam ad rem. Ap. Barnes. γρ. σχετλή, μὴ μ' ἐρεθε. Disyllabi locum obtinere σχετλή putabat Wasse.

415. τῶς ex h. l. laudant Etymol. Hesych. Suidas, Schol. Ven. ad E, 48. et Eust. ad h. l. — ἐπαγλα τῶς

οὐκ ἔχαδε (κατὰ τὰ) στήθος χόλον, οὐ κατεῖχε· idem quod Ω, 584 κραδίη· χόλον ἐρύσσεται est.

οὐ κέχαδε, an οὐκ ἔχαδε sit legendum, dubitat Eustath. prius legat ad altero loco Θ, 461 at οὐκ ἔχαδεν recitat ad Jl. Σ, 34. Contra ad Od. Δ, 96 χρήσις δὲ — inquit, τοῦ κέχαδεν ἐν τῷ· Ἡρῇ δ' οὐ κέχαδεν χόλον θυμός· εἰ γὰρ καὶ τινες βούλονται γράφειν ἔχαδε, λόγῳ δευτέρου ἀρίστου, ἀλλ' ἡ πλείων χρήσις τῶν ἀντιγράφων κέχαδεν αὐτὸ οἶδεν. Atqui hoc ita se habet; ubique legitur οὐκ ἔχαδε, etiam ap. Hesych. Suid. Athenag. l. c. (vbi Bodlei. 1. 2. χόλος) Tamen κέχαδε legeres, non tamen h. l. esse posset praeteritum perfectum, sed esset ab ἐκέχαδον, a καχάδω, noua forma pro χάζω. Contra ab hoc χάζω frequentatur κέχανδα Jl. Ω, 191. Ψ, 268. Od. Δ, 96.

25. ποῖον τὸν μῦθον εἶπες. Mori cum al. Vrat. a. εἶπας, perpetua varietate; de qua iam monitum A, 106. Formulam aliquoties iteratam videbimus, Il, 439-X, 177.

26. ἄλιον θεῖναι πόνον ἢ δ' ἀτέλεστον. Ad h. v. respicit mox v. 57. In Townl. πόνον ἢ δ' ἀτέλεστον θεῖναι. Expectabam alicubi θεμέναι πόνον, plenius ad aurem.

27. ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μέγα. Vulgo legitur vna voce ἰδρῶθ'. atqui in Homero nusquam occurrit ἰδρῶτα, sed ἰδρῶ. Videntur Sch. A. et B. sic legisse, etsi verba corrupta sunt; neque aliter Hesych. ἰδρῶ, ἰδρῶτα, hoc ipso loco laudato: qui excidisse videtur in Apollonio in ἰδρῶ. Add. Etymol. Ita verò apparet θ' esse copulam τε, et esse eo modo interpungendum, quo feci: ut iungantur πόνον ἰδρῶ τε.

At alio modo Bentleyus locum concinnabat, ἰδρῶ, ὄνθ' legendo: ita οὐδ' ἀτέλεστον ἰδρῶ, iungebat, ὄντε. Enimuero ὄν ipso tono producitur.

καμέτη μοι ἵπποι. Cantabr. ἵππω.

29. ἔρδ' et ἔρδ' variat. v. ad A, 315.

οὐ τοι πάντες ἐπαινέμεν. Ἐπαινεῖν nunc est συναίνειν, assentiri. Sic et Σ, 312· Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν καὶ μητιώοντι. ἐπαινέσομεν Mosc. 1.

Μοx εανῇ ἀργῆτι, Φαινώ. Interpretatur, adscriptis verbis, Etymol. ἀργῆς, λευκός, ἢ λαμπρός. De εανός cf. sup. 385.

421. Ἀλεξάνδροιο δόμεν. De hac Paridis domo videbimus plura Z, 316. 242 sq.

423 ad 426. Εἰ quia Zenodotus mutauerat orationem (trinis versibus extrusis) hunc in modum:

ἔμφιπλοι μὲν ἔπειτα θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο·
αὐτῇ δ' αὐτῶν Ἰὼν Ἀλεξάνδροιο ἀνακτος,
ὅσος πάλιν κλίνασθαι.

visum enim ipsi erat indecorum, Venerem sedile apponere Helenae; (Sic alii Schol. ad 383) at, Ven. A. subicit, oblitus erat Venerem anilem formam induisse adque ex persona anus ministerium rite praestare. "At qui Venerem sub anus specie Helenae cubiculum interiorius intrasse poeta non dixit. Quaestio omnino est inepta. Quidni enim Venus, ut dea, faciat aliquid; ita ut actionis modum poeta haud memoret?" — In B. et L. subiicitur aliud Scholion, in quo poeta, multo etiam impius, defenditur ex allegoria ethica: est illud depromptum ex Heracl. de Allég. Hom. c. 28. — Aiunt eadem Scholia, οὐκ esse pro διατάτῃ. quid ni οὐκ κατὰ τῶν θεῶν, emineas inter deas.

424. τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλούσα Φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Primo δίφρον sellam; non confundendam, ut Etymologus facit; cum θρόνον. v. Apollon. Lex. h. v. et Not. Tum Φιλομειδῆς pars codd. ut Mori, Cant. Vrat. Townl. et edd. Flor. Aldd. cum ipso Apolloni. Lex. h. v. recte: si veterem scribendi modum sequi videri volunt, quo littera non geminabatur scribendo, sed pronuntiando.

Vox Φιλομειδῆς vix interpretatione agebat: grammaticis tamen ἢ Φιλοῦσα τὰ μειδῶματα (est iam in Apolloni. Lex.) ἐξ οὗ τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. εἰ δὲ Ἀπείων Φιλόγελοις. ut quoque Hesych. Sch. br. Etymol. etiam Sch. A. B. Putes potius esse referendum ad blanditias oris arridentis ei quam illecebris suis detulceret, qui sollemnis visus est τοῦ μειδῆν, μειδιῆν, subridere. In Sch. br. ad h. l.

et Δ. 10. adiicitur alia interpretatio, quae Theogoniae Hesiodaeae, haud dubia ab aliena manu, inserta est per versum 199. ἦδ' ἡ Φιλομηδέα, ὅτι μηδῶν ἐξεφαάνθη, ἰς τῶν αἰθέρων Vrani, πον. Κρόνου. vt, in Sch. et Eustath. legitur.

426. Ἥλενα πούρη Διὸς αἰγέχοιο. Vrat. a. cum Vindob. ed. Διὸς ἐνγεγαυῖα. Max 427 ἥσσε πάλι κλύεσθαι est *auertens*. cf. ad N, 3.

428. ἦλυθες ἐκ πολέμου. ὡς ὥφελας αὐτόθ' ὀλέσθαι. — Possunt iungi ἦλυθες — ἀνδρὶ θαμνὶς πρ. Possunt quoque iungi ὡς ὥφελας αὐτόθ' ὀλέσθαι θαμνὶς, et absolute dictum accipi ἦλυθες ἐκ πολέμου. *tu ergo ex pugna excessisti!* vt nunc, editur. Altera haec ratio Nicanori fuit probata, vt e Sch. A. B. L. discitur: sicque acceperat Plutarch. Qu. Conu. IX, 1. p. 737 B. εἴθ' ὥφελας Vindob. ed.

429. ὅς ἐμός πρότερος πόσις ἦεν. Apud Eustath. πρότερον quod praeferam cum Wallio.

432—437. — ἀδαιτούνται στίχοι πάντες. quia sunt sermonis pedestris, et sententia frigidi, et sibi repugnantia infunt: modo enim ire, modo manere iubet Paridem. Sic Sch. A. At nec ipse, nec B. et L. ad 434 vident, haec esse verba Helenae irridentis.

433. ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Cant. μαχέσασθαι. vitium.

434. ἀλλὰ σ' ἄνωγε παύσασθαι κέλομαι. Sch. A, infragantibus Sch. B. L. iubet post παύσασθαι (immo post κέλομαι) interpungere, et sequentia infinitiua pro imperatiuis accipere. Quod sane fieri potest. Melius tamen sequentia a κέλομαι pendent.

παύσασθαι Aristarchus ediderat, quod et B. L. praesentem habent: sicque Baroec. Mosc. 1. Bat. tres Vindob. παύσεσθαι Cant. Lipf.

435. πολεμίζειν ἦδ' μάχεσθαι. nusquam πολεμίζεσθαι.

436. μάχεσθαι ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτῶν ἐσθ' ὀδὸν, θαμνίης ἀφραδέως. ἀναπιστημένως, ἀπειρώς. Apollon Lex. et Hesych. qui addit ἀδικοσύνως. et Etymol. ἀνάρτως. ἀσυνέτως. ἀπειρώς. θαμνίης. Est Aristarchea lectio, nunc

vbique recepta; eandem Eust. habuit. At alii *δαμάσθη* legerant, vt et Cod. Ven. A. habet: qui de altero monet. Corrupte *δαμάσθη* in litura Vrat. b.

437. Paridis excusatio sanè ex re petita est, at quae 441 sequuntur, reprehensionem habere possunt et habuerunt. v. V. L. ad 441. Veteres primo loco improbarunt libidinem Paridis; at hæc reprehensio est facti, non poetæ, qui probabilia sequitur; altera reprehensio poetæ, quod decori haud satis obseruans fuit, in Homeri ætatem haud cadit. Contra sensibus ac moribus istorum hominum conueniebat, vt inter virtutis præmia haberetur, si heroes e pugna reduces amplexu seu coniugum seu captarum feminatum se recrearent. Bene autem h. l. et Helenæ pulcritudinem et Paridis incontinentiam hoc ipsum declarat, quod contumeliose a coniuge appellatus tamen amplexus eius appetit. Alia reprehensio est, quod animum ad alios sensus poeta auertit in sua narratione. Scilicet persequutus est episodum tanquam narrationem vsque ad nouissima momenta; peccauit adeo in artem epicam; quam tamen ipse vix professus est.

438. *μή με — ἐνείδεσι θυμόν ἐνιπτε. ἔνιπτε. ἄλλοι ἐνιπτε* Sch. br. Etiam Eust. habebat in suo *ἐνιπτε*. at in Rom. *ἐνιπτε* expressum. hoc idem receptum in Ald. sec. et in edd. ex ea propagatis. restituit *ἐνιπτε*, quod iam Flor. et Ald. i. habebat, Stephanus (non primus Barthel.). Variant quoque libri *ἐνιπτε* Mori, Vrat. a. Mosc. i. *ἐνιπτε* Lips. variant item tres Vindob. At *θυμόν* quorsum fungetur? *μή με ἐνιπτε θυμόν ἐνείδεσι*. Sane quidem *θυμόν* saepe apponitur, sed alia ratione. Eustath. comparat *τί δέ σε θυμόν ἔκτε πένθος*, at hoc parum conuenit. Si *ἐνιπτω* est *bluergo*, *ἐκκλήσσω*, *λοιδορῶ*, (v. Etymol. h. v.) ratio grammatica non constat; nisi grauior insit verbo vis, *ne animum meum exulcera probris*. Nisi illor, *ἐνιπτω* duas diuersas habuit origines: ab *ἵπτω*, *βλάπτω*; est *ἐνιπτω*, quod ad h. l. spectat: *μή βλάπτε με (κατά) τὸν θυμόν*. Est vero etiam ab *ἔπω*, *λέγω*, *ἐπέπω*, *ἐνίσπω*; et *ἐνιπτω*, *increpo*. quod saepe alibi oc-

ἱρή, in eo eum mentiri contendunt, quia J. T. 306 Ἡ. ὃν γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων. Ait Schol. A. et Eust. hoc serius factum propter impietatem. Atqui diuerso respectu utrumque verum est.

47. εὔμελιος multi vt alibi, vno μ. et sic antiquitus recte.

48. δαιτὸς εἶσος. classicum hunc locum esse ait Ern. aduersus eos, qui a partitione ciborum ducunt modum loquendi, et ad intelligendum, δαῖτα εἶσος esse nihil aliud, quam cibum bonum, optimum. ἀγαθὴ e Zenodoti mente. v. Athen. I, 10. et Suid. in δαιτή. Etiam ad Ω, 69 τῆς ὀφειλούσης καὶ δεούσης redditur. Equidem ne sic quidem rem expeditam video propter alia, quae ad A, 468 disputata sunt. et quid? si Od. T, 281. pro εἶσος dicitur Ἴσος? Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἳ πινέοντο, Ἴσος ὡς αὐτοὶ περ ἐλάγχχανον. et 293. Μοῖραν μὲν τοι ξείνος ἔχει πάλιν, ὥς ἐπέειπεν, Ἴσος, εὖ γὰρ καλὸν ἀτεμβέμεν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου. Et sic saepe ἀτεμβόμενος κίεν Ἴσος. Occurrunt vl. 48. 49. iterum Ω, 69. 70. Nec dicere ausim, annon ex isto loco in hunc translati sint. Notandum autem inprimis h. l. δαῖτα de sacrificio poni, quod reliqua docent.

49. Utuntur hoc versu passim Patres eccles. ad irridendos deos victimarum nidore gaudentes, v. c. Clemens Cohort. p. 35. κίσεως et h. l. veteres ap. Eustath. v. ad A, 66.

51. 52. Versus recitantur in Schol. Pindari Nem. X, 1. est ap. Apollon. Lex. in Ἀργείῃ. ibid. τρεῖς legitur. Possis arguitari τρεῖς Φίλαται fuisse; sed verius, vitium esse. — Φίλαται Vrat. a.

52. ἔ. quod Iuno harum urbium causa se bellantibus iudex ait, non vero propter formam spretam; nam iudiciū. Paridis ignorat Homerus. Praestat observare, debuisse aliquando, Achiuorum tempore, maiorem Spartaē religionem esse Iunonis, quam serius, scilicet inde a Doram immigratione, quae etiam religiones antiquas turbauit. In Ven. B. et Leid. inserta est ἑτήρης haud da-

bie Porphyrii admodum inepta, cur tres vrbes Iuno memoret pro vna. Ex eadem sunt quae Eustath. memorat p. 443. Ἄργος τε Σπάρτη τε Strabo VIII, p. 568 A. laudat inter exempla variae acceptionis prioris vocis. et Schol. Sophocl. El. 4 observat h. l. laudato, Homerum disiungere Argos a Mycenis, quae post Homerum vna eademque vrbs sunt (in Tragicis).

53. διαπέρσαι scribere lubent, vt sit infinitivus pro imperativo, cum posset quoque scribi διάπερσαι et ἐπιτε-
λον. imperativus διάπερσον tres Vindob. Scripsi πέρι, non
περί κῆρι. cf. ad 46. Ordo sententiarum est inuertas, et
lenior foret oratio versu 54 ante 53 collocato: Τάων οὖ-
τοι ἐγὼ πρόβῳ ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω Τὰς διαπέρσαι, ὅ-
ταν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι. Saltem ne τὰς — τάων
se excipiant, praestat: οὗτοι ἐγὼ τάων. μεγαίρω ait Ven.
A. pro futuro φθονήσω.

54. τάων οὗτοι ἐγὼ — Ita vel sine codice erat legen-
dum, vt hiatus tolleretur qui erat οὗτι ἐγὼ. Subue-
niunt tamen et legunt sic Townl. Mosc. i. 3. Eton. et
yn. ap. Bendl. duo Vindob. προϊστάμαι in Vindob. est
vitium.

55. 56. — ἀθετοῦνται. quod ipsam gratiam, quam ei
facit Iuno, infringunt.

56. οὐκ ἄνθρωπος, φθονέουσα — οὐ τελειῶ Helych. add.
Suidas ἄνυσιν, τὴν ἐνέργειαν. Ὅμηρος οὐκ ἄνθρωπος φθονέ-
ουσα. Schol. Apollon. I, 413.

Φέρτατός εἶσαι laudatur in Ven. A.

59. Ἐ quod πρεσβυτάτην nunc dixit ἡμῶντάτην. He-
siodum hinc in fraudem inductum Iouem minorem nam
facere: O. 454 sq. (etsi nec hic diserte hoc pronuntiatum).

Κρόνος ἀγκυλόμητης. Desiderabat Bentleius ἀγκυλο-
μήτα, vt est μητιέτα Ζεὺς. In Mosl. m. et in marg. ed.
Henr. Steph. est ἀγκυλόμητις. Sic est δολόμητις et δολο-
μήτης.

60. ἀμφοτέρων, γενεῇ τε. Ἐ quod γένεῃ πρὸ γένε-
(non, natu, sed genere, nam hisdem parentibus nata).
Apollon. Lex. h. v. per εὐγένειαν reddit. At Ven. B.

Schol. cum Leid. affert *lex* (ἐξ ὅν ἐξῆς) voc. γενεὰ significatus. Petit illi ex Apollon. Lex. h. v. Paria habet Etymol. h. v. cf. ad A, 250. Porro σοὶ παράνομις Ald. 2. et Rom. vnde aliae. Sic Mose, i. 3.

61. Recte observat Sch. B. κέκλημαι, σὺ δὲ π. dicta esse pro, *διότι σὺ εἶμι γυνή, τοῦ πάντων θεῶν ἀνέκσσαντος, βασιλεύοντος*.

63. ἐκιδέψανται erat in Hefych. ex h. l. notante Bentl.

64. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι, ἔ— quod ἐπιτεῖλαι pro imperatio (ἐπιτεῖλον, πρόσταξον) est. Sch. br. Observat quoque hoc Apollon. de Syntaxi p. 84, 27. et si in editis peccatum est. Tandem Sch. B. θᾶσσον ad ἐλθεῖν referre iubet, nam v. 70 sequitur: αἶψα μάλ' εἰς στρατὸν ἐλθέ.

66. Πειρᾶν θ', ὥς κε Τρῶες ὑπερνώδαντας Ἀχαιοὺς — Primo argutantur grammatici (in Ven. A.) quod nolunt Troianos cogi a diis ad delinquendum, sed tantum *tentari, πειρᾶσθαι*. (ex antiquo philosophandi more, ut occurreretur impio effato, deos esse auctores malorum: quo nomine hunc ipsum locum damnauit Socrates apud Platon. de Rep. II. extr. quasi dei nunc minor culpa esset, si *pellexit* ad peccandum. Ignorant, rudiorum hominum sensus alios nec fuisse nec esse potuisse, quam ut malorum auctorem facerent numen; nec nisi melior philosophia hac super re subtilius quaerere coepit.) Repetunt similia grammatici inf. ad v. 88. Etiam Popium hic haerentem videas.

Laborant porro grammatici in forma vocis ὑπερνώδαντας. Multi contractum accepere ex ὑπερνωδέντας ab ὑπερνωδέεις. Ita vero scribi debet ὑπερνωδᾶντας. Herodotus ex ὑπερνωδᾶντας contractum esse statuebat, ab ὑπερνωδαίνω. Scholion extat quoque in Etymol. Adde Eustath. e quo Barnes habet: γρ. ὑπερνωδᾶντας. Non perspectum habuere viri docti eiusdem vocis varias esse formas, et ex iis nonnullas esse antiquatas post Homerum; fuisse adeo ὑπερνώδημι, vnde ὑπερνωδᾶς, debebat esse ὑ-

περνούοντας, at ignorantione originis mutarunt accentum. In Sch. A. aliud adicitur: ὑπερκύδας δὲ, ἐκ τοῦ κύδος κύδας, ὑπερκύδας. Esset adeo ut γήμας, α γάμω, κύδας α κύδω. Nisi et is scribere voluit κύδας α κῶδῃμι. Sensus reddit Apollon. h. v. et ex eo Hesych. ὑπερκύδεις γαυομένους. εὐδόξους. Est adeo epitheton ornans ὑπερκύνδαντας Ἀχαιοὺς, ac si κλειτούς diceret. Aliquid amplius addunt Sch. br. ὑπεράραντας τῇ δόξῃ διὰ τὴν Μενελάου νίκην. fere uti in Sch. A. aliud Scholion, nec indocti hominis; subiicitur: ὑπερκύνδαντας, μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκῃ, nec male.

Sed de κειρᾶν adhuc monendum: quod, ut ἐπιτεῖλαι paullo ante, pro imperatīuo acceperunt veteres, ut esset κειράτω. aut etiam κειρῶ, ut Gregor. de Dialect. p. 198. indocte; pendet enim ab ἐπιτεῖλαι ἐλθεῖν — κειρᾶν τε.

κειρᾶν 3° pro hoc κειρᾶν δ' Mori. C. L. et praefert Bentl. ex 71. Vrat. b. Eton. Townl. hic et 71. Mosc. i. Vindob. Alt. Gregor. l. c. cum non animadversum esset, κειρᾶν τε pendere ab ἐπιτεῖλαι. Monstrum lectionis est in Sch. B. L. ad Γ, 276 vbi hic versus adscribitur: κειρᾶν 3° ὡς κέντροισιν ὕ. Ἀ.

67. ὑπὲρ ὄρκια. Etiam hic nonnulli, ut Mori, vna voce ὑπερόρκια, de quo v. ad Γ, 299. vbi v. de modo loquendi: ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς, *aduersus foederis pactionem violare Achiuios*. cf. inf. 236.

71. ξ — diple spectauit eo quod post ἐλθεῖν subiicitur κειρᾶν pro κείρα, imperatīuo: quo nomine quoque versus notatur ab Etymologo in μῆ. p. 586, 26. et Schol. Aristoph. Pl. 321. et inter soloeca refertur a grammatico ad calcem Ammonii p. 210.

73 sqq. Nihil in his, quae Minervae tribuuntur, est, quod ad ethicas notiones exigi possit ac debeat; Ingenium, quale tum erat hominum, expressum puta in Minerva: quae pro studio suo Achiuorum odioque in Troianos hoc vnum satagit, ut redintegretur praelium. Inepte arguantur super his Schol. ad 88. 93. et Plutarch.

de Pyth. Orac. (p. 405 A.) quos Clarke minus bene commendat.

74. — Quod de Olympo tanquam de monte memoratur: βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπου καρήναν —

75. οἶον δ' ἀστέρα ἦεν Κρόνου παῖς — Ita legebatur hiatu haud Homericō; vitiose pro ἀστέρ' ἔηκε. Sic sup. A, 48 μετὰ δ' ἰὼν ἔηκε. sic et ξυγέηκε. μεθέηκε. ἀνέηκε. ἀφέηκε. ἐνέηκε. κατέηκε. Emendarat sic Bentl. et est ap. Barnes: „γρ. ἀστέρ' ἔηκε“ nec addit, vbi.

De meteoro agi manifestum est, non de stella; videtur cogitandum esse de igni repente per aerem discurrente, interdum in globi, alias in facis morem; id quod iam tum prodigii loco habitum esse nemo miretur, qui meminerit, nec maiores nostros aliter statuisse; adiicitur, pro prodigio haberi a nauigantibus aut. praeliaturis; adeoque in rei magnae ac periculosaē aditu ac cursu. Singulare hoc, quod *scintillae ab igni emissae* memorantur; accipiendum tamen rectius de flamma micante ac vibrante. Cadunt autem tales ignes et noctu et interdiu, etsi poeta nec de tempore quicquam adiecit. Etiam Apollon. III, 1376 sqq. locum expressit de stella cadente. Add. Virgil. Aen. II, 694. vbi v. Schol. B. καλοῦσι δὲ τοὺτους διαττόντας, quod nomen iam aliunde notum est, et de quorum causa iam Anaxagoras quaesivit, v. Plutarch. de placit. philos. III, 2. Male Sch. br. cum Tzetza Homeric. 25 de cometa acceperunt.

Ceterum non formam ac speciem talis meteorī assumisse putanda est Athēne; sed dea, fulgida nube induta, de caelo delapsa ignis decidui speciem spectantibus obiecit, ita vt talem ignem de caelo cecidisse putarent.

77. τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔενται. Hefych. τοῦ δὲ πολλοὶ in τοῦ δὲ. Expressi hinc vll. 441. 2. in Hy. in Apoll. vbi deus ἀστέρι εἰδόμενος, μέσῳ ἡματι τοῦ δ' ἀπὸ πολλοὶ σπινθάριδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἦκε.

Potest scribi ἀπὸ, vt sit ἀπὸ — ἔενται, ἀφ' ἔενται, et ἄπο, ἄποθεν. Sch. B. potest etiam esse τοῦ ἄπο, ἀφ' οὗ. Vrat. a. ἔενται quod ferri possit.

78. τῷ εἰκυσίᾳ. Sch. br. τῷ ἀέλιῳ. forte ex v. 86 repetitum.

79. καὶ δ' ὁ ἔθορ' ἐς μέσσον. Apollon. Lex. καὶ δὲ θορὰ κατέθαρεν δέ. ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ κατεπλήθησε.

81. ὦδε δέ τις εἴπασκε. Rem insolitam non temere esse obiectam, sed pro prodigio habendam statuunt Achivi et de memorabili euento insequenturo interpretantur aut redintegrandi praelii aut pacis conficiendae. Quae-runt Scholia vñm τοῦ τέρατος in eo; quod *ignis* pugnam, *casus in terram* finem belli declarare videtur: add. Eu-flath. Nescio tamen an recte interpretentur verba, ut de dubitatione agatur. Saepe ἢ altero loco ponitur pro μάλλον ἢ, quod magis convenit, ἔσσεται πόλεμος μάλλον ἢ, profecto nunc, hoc prodigio obiecto, verendum est praelium magis portendi quam pacem. In Schol. A. ad 82 video verba ἢ ῥ' — ἔσσεται; interrogativae esse accepta. Etiam Bentl. hoc maluerat; qui praeterea coni. ἔσσεθ'; δ. δ' οὐ φιλότῃτα — τέτυκται;

83. ἢ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροιςι τίθησι. Apollon. Lex. φιλότῃτα. ἐπὶ μὲν Φιλίας versu hoc adscripto; et Etymol. h. v. vbi scriptum τιθεῖμεν.

84. Ζεὺς, ὅςτ' ἀνθρώπων ταμὴς πολέμοιο — Daceria desiderabat ἀνθρώποις. Verum et inf. T, 224 sic legitur, vbi hic versus repetitur, et ap. Plutarch. de aud. poet. p. 15 A. B.

86. κατεδύσαθ' ὅμιλον. Vulgg. edd. inde ab Ald. 2. et Rom. κατεδύσαθ', quod et codd. habent, inque iis Lipsi, Mosc. 3. ignoratone prosodiae. Restituerat Barnes κατεδύσαθ' secundum Flor. et Ald. 1. At Clarke reposuit κατεδύσαθ', quia sic K, 517 scriptum occurrit. Sane sic quoque Schol. br. Mori. In Vrat. a. est κατεδύσσαθ'. Est haec perpetua illa formae varietas in δύσσο, βήσσο, et similibus. cf. sup. ad Γ, 328. 262. At h. l. κατεδύσαθ' firmatur per bonos codd. Ven. Townl. Vrat. b.

88. ξ. 89. ξ. Scholion A. aut obscurum est aut corruptum. Quantum assequor, Zenodotus dea indignum

ratus, quod hominem quærere narratur, deleuit versum
88 Πάνδαρον ἀντίθεον.

ἀντίθεον. ἀμύμονα; vel hoc exemplo patet, laudes
huius generis Homericas non ad mores et animi virtutes
spectare, sed, pro illa aetate ad manuum robur, dexte-
ritatem, corporis virtutem qualemcunque, et armorum
tractandorum peritiam; interdum simpliciter ornare, vt
praecipuum et praeclarum aliquem esse designent, aut
suirpe vel fama nobilem.

90. 91. ἀσπιστάων λαῶν. Eustath. λαῶν ἢ ἀνδρῶν. Si
etiā ἀνδρῶν lectum fuit, praeferam hoc. Nam ἄνδρες
ἀσπισται bene dicuntur; insolenter λαοὶ ἀσπισται. Enim-
vero iterum hoc occurrit inf. 291, 2. Et comparari pos-
sunt λαοὶ ἀγραιῶται, A, 675,

οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσχύπαι βοάων. turpe infidet vitium
prosodicum: corrigendum haud dubie παρ' Αἰσχύπαιοι. Sic
iam Bentleium video emendasse, excitato inf. vl. 500 ὅς
οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' Ἰπκων ἀνκισίων. vbi Eustath. quo-
que notat παρὰ Homero vsurpari pro ἀπὸ, &c. addit πα-
ρὰ dici de rebus inanimatis. (p. 895, 35. et plenius p.
1134, 37.)

92. ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔκασ πτερόεντα προσηύδα.
Cant. Lips. Mori ap. Benil. Vindob. Alt. a sec. m. le-
gunt ἀ. δ' ἰ. προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

93. Ἡ δὲ νῦ μοι τι πείθοιο. In hoc Mineruae confi-
lio non est cogitandum de iniuria et periurio Pandari;
nec de deae persona et ethicis praeceptis; quod omnino
facere non licet, quoties dii sunt pro machinis, quod
nos vulgò loqui solemus, hoc est pro ministris aut se-
questribus et adiutoribus rerum gerendarum. Propositum
erat poetae epico hoc vnum, vs haberet, qui esset ido-
neus consilii auctor et suaser.

Arguantur veteres, praeunte iam Aristotele, (v.
Sch. A. cf. Sch. br. et Eustath.) dum quaestionem mo-
vent: cur non e Troianis, verum e sociis aliquem exci-
tauerit Minerva, et cur Pandarum? Reponunt: „cum Pa-
ris esset tam odiosus (sup. Γ, 453. 454.) neminem ex his

eius causa aliquid fuisse novaturum; Pandarum autem fuisse auarum; nam auaritia adductum eum reliquisse e quos cum curru domi E, 192 sqq.; et fuisse perituum, ut solent esse Lycii. (male *Λυκάονες* scriptum Sch. A. B. cf. Eustath.) Scilicet veteres perperam Lycium gentem Pandarum e Lycia aduenisse statuerunt: v. sup. ad B, 824—7. Mirabar, cur non pariter quaesiverint veteres, cur Laodici maxime personam induerit Minervā. Video nunc in Schol. B. ad 87 hoc esse factum; scil. quia Antenor pater hospitio acceperat Achiuorum legatos, adeoque filius hospitii iure impeditus ipse facinus perpetrare non poterat. Quam acute? Ceterum improbari hoc Minervae assignatum consilium; quod ipsa τὴν τῶν ὄρκων σύγχυσιν suadet, videbis a Platone in de Rep. II p. 379 E.

94. Τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; scripserat Μενελάω ἐπὶ Aristarchus. ἐπὶ e Lips. laudat Bentl. Etiam Ven. discriminat duo verba. At vulgatum tuitus est Menecrates Milesius, similiter ac ἐπιπροήλας. ἐπιπροέηκε. A. et B. addit Schol. A. ἵνα ἔμψασις μᾶλλον γένηται. hanc vix agnoscas. Ceterum interpunctio varie institui potest; satis commodam video esse nullam. Lenior foret iunctura, si εἰ ῥά legeretur, sequente apodosi: τλαίης κεν — Nunc, conditionem, (in εἰ) puta mutatam esse in interrogationem. Apud Proclum in Platon. Polit. p. 378 legitur ἦ ῥά νυ περίθροιο. Etiam v. 95 alii absolute extulerunt; quod Schol. A. improbat. Mox 95—98 absunt a Vrat. a. non tamen de iudicio, sed librarii lapsu.

95. Recte κς nunc servant codices; nec tamen omnes ut video; nam κς est in Vrat. b. c. Sic et I, 303 ἦ γὰρ κς σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. Adeo nihil in his est quod pendeas a libris.

96. μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ. ingratus hiatus. Supplere facile est, quod et Bentl. facit μάλιστα γ' Ἀλ. MS. Lips. Townl. c. Sch. B. μάλιστ' Ἀλεξ. magis corrupte.

97. τοῦ κεν δὲ πᾶμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα Φέροιο.
Schol. A. improbatur, quod nonnulli παρ' scribunt, nam
esse iungendum παραΦέροιο. Cui nos quidem non ob-
temperabimus. Est enim παρ' οὐ Φέροιο κεν δῶρα.

99. Monent A. et B. non necesse esse scribere πυ-
ρῆς ἐπὶ β. In Mori et Vrat. a. πυρῆς τ' ἐπὶ β. Male Bentl.
adscript: „Hesych. ἀλεγεινῆς. χαλεπῆς ad h. l. spectare;
scr. ἀλεγεινῆς. (iam observatum).

100. — quia supplendum ἐπὶ Μενελάου. ὅτι ἀντὶ τοῦ
ἐπὶ τὸν Μενέλαον. Comparant cum ἐπὶ Ὀδυσσεύος ῥοῶν
sup. Γ, 5. quod et Suidas facit. Tum quaerunt gram-
matici, cur non Agamemnon telo petatur? Aiunt, quia
opinari voluit Achivos, telum a Paride furtim emissum
esse. Satis argute! ἀλλὰ γ' Vrat. c.

101. — Quia Λυκηγενῆς a Lycia Troica ductum est,
e qua Pandarus ortum traxerat. Sic Sch. A. A Lycia mi-
ro consensu ducunt Λυκηγενῆς veteres; etiam rhetor Ale-
xander in libello, qui Menandro rhetori adhaesit in
Rhet. Ald. p. 640 med. De Lycia Troica cf. ad B,
824—7. Enimvero si in Lycia natum dicunt Apollinem,
in quo consentientes habet grammaticus multos, Lycia in-
telligitur proprie dicta, quae vulgo inter Apollinis ter-
ras natales memoratur. At enim ex Λύκιος non fieri
potest Λυκηγενῆς. Fuere quoque fabulae, sed seriores,
lusus verius ex nominis interpretatione, de Latona in lu-
pam mutata (Aelian. H. A. X, 26) item de comparato
Sole cum lupo et alia; ut apud Aeschyl. VII ad Theb.
in primo choro Λύκειος a peremptis lupis. Haud dubio
potior est grammatica ratio, ductum nomen esse a λύκη,
ἔρδιος, atque patet ex hoc quoque epitheto, notionem
Solis in Apolline antiquissimam esse, est enim Sol mane
natus, ut dies est Ἥως ἡριγένεια. Etymum istud memo-
rat quoque ad h. l. Schol. A. quod ex Heraclide de
Alleg. Hom. 7. p. 24. exscriptum est, add. Macrob. Sat.
I, 17. p. 301. Lipsi. etsi hi ad allegoriam prolabantur.

102. ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξιν κλειτὴν ἐκατόμβην. —
diple, nisi ad v. sequ. spectat, voc. πρωτογόνων respice-

re videtur, etſi Scholion A. excidit. At Sch. B. exponit: *γέων* — ἡ πρωτευόντων ἐν γονῇ, ἡ ἡριτόκων. *πρωτεον* γὰρ *πρώτης* ὥρης τὸ ἔαρ. Apollon. Lex. in ἄρνες, τὰ νεογνὰ τῶν προβάτων, verſu hoc appoſito.

ἐκατόμβην non proprie dixit, ſed indefinite pro ſacro, ſaltem pro ſacro lauto et opiparo; etſi de Apolli. nis ſacro nunc agitur. v. ad A, 65.

103. — ὅτι ἡ ὑπὸ τῇ Ἰδῇ Λυκία τὸ παλαιὸν Ζέλεια ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα λῖαν ἐν αὐτῇ εὐσεβεῖσθαι. Sic Sch. A. cf. Euthath. non quaſi α λῖαν νόμεν ducatur; ſed ait Zeleam fuiſſe antiquum nomen Lyciae ſub Ida; Lyciam autem dictam a cultu Apollinis Lycii. Eſt haec Lycia ſub Pandaro ap. Strabon. XII, p. 847 extr. cf. ad B, 824. Patrium autem numen Zeleae et inſignem eius³⁰⁹ cultum fuiſſe, ex VII. 102. 103 apparet.

Obſervat Euthath. in Ζέλεια et ſimilibus vocalem ante ζ non produci; ſed manere h. l. brevem ᾠστὺ Ze — et iam ſup. B, 824 οἱ δὲ Ζέλειαν ἐναιον. Metricòs hoc non fugit. Payne Knight ſuſpicabatur p. 33. fuiſſe olim ſcriptum Δελεια, vt in numis ſcribi ſolet Δανκλε pro Ζαγκλη. Δακυνθος pro Ζακυνθος.

104. τῷ δὲ Φρένας ᾤφρονι πεῖθεν. Verſus ab aliis laudatus, vt a Plutarcho de aud. poet. p. 19 D. apud Clarke, et reſpexit ad h. l. Virgil. Aen. V, 496 *Pandara, qui quondam*.

105. ἱξάλου αἰγὸς ἀγρίου. nonnulli ἱξάλου, vt Eton. Barnes. „γρ. ἱσάλου et ἱσάλου antiquo errore“ nec addit, vbi? Apud Heſych. eſt ἱστέλα. At Galen. in Gloſſ. Hippocr. ἱξάλην, τελείου αἰγὸς δέρμα. De voce ἱξαλος mira comminiſcuntur veteres, ſcilicet, quia iam tum vox erat antiquata: v. Sch. A. B. Sch. br. e Porphyrio et Euthath. qui copioſior, Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Ab ἱνω et ἄλλομαι vocem eſſe ductam non improbable eſt. Legimus eam adhuc in veteri monumento, quod Expiatio ſeu Apotheoſis Herculis appellatur, ſervatum olim in Muſeo Farnesio, inde in Villa Albani, (Ἡρακλῆς ἀναπαύομενος) illuſtratum olim

a Corfio, inde in *Inscrizioni antiche delle ville Albani* p. 150. In hoc vox ἤαλος Fauno adscripta est tantquam πηδητικῶν. Visconti (p. 54. Vol. III. *Musei Pio-Clement.*) sagaciter conficit partem illam superiorem tabulae ex dramate aliquo Satyrico esse adumbratam. Fuit sane Hercules complurimum eius generis dramatum, etiam comoediarum, argumentum, et in his Epicharmi Ἡβας γάμος. Equidem antiqui carminibus nomen ducturum quaerebam in adscripto nomine Εὐρύκην.

ἐσύλλα, aliqui, ut Eron. Ἀβ ἤαλου usque ad κορυήν vl. xii. parenthesi includit Henr. Stephan.

107. ἐν προδοκῇ Sch. B. τόποις προβλήματα (tegmen prolectum, prominens focus quo quis tectus latet) ἔχουσιν· οἱ δὲ, ταῖς ἐνέδραις, Apollon. Lex. h. v. πρόσθεν δραις, laudato hoc versu.

108. — quod vim ictus declarat τὸ ὕπτιος. Sch. A. (ieiuna observatio!)

109. κέρα — ἐκκαίδεκάδωρα. sunt sedecim palmi; sed re tres pedes. Interrogat grammaticus: καὶ ποῦ ἐστὶ κέρασ δὺο ἡμῖσι πηχῶν; subicit: ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἐκατέρου Φησιν, ἀλλ' ἀμφοτέρων. ut adeo octo palmi bis sint sumpti. sinistre utique. nam usu loquendi utriusque cornu eadem debuit mensura sic declarari. Etiam apud Eustathium utrumque cornu simul quinque spithamis et vno palmis censetur; nam σπιθάμη tres palmos efficit. Grammaticus apud Venetum A. XVI palmos aestimat δὺο ἡμῖσι πηχῶν. Vult puto dicere ποδῶν. duobus pedibus cum dimidiis. Scilicet pes Graecorum censetur VI palmis, palmus autem quatuor digitis. (Palmus est δῶρον, καλαισθητὴ δόχη. Apud Apollon. Lex. h. v. est δῶρον, ὁ καλαισθητὴς, laudato hoc versu. adde Suid. in ἐκκαίδεκάδωρα.) Tam magna esse caprarum agrestium cornua olim dubitatum est. Vtrum iam Schol. A. ex Alexandro (Polyhistorē putat) narrat in Dēlo visa esse allata a rubro mari cornua affictis et capri etiam longiora. add. Eustath. Altera dubitatio suborta, quomodo arcus, cuius cornu tam latum erat, commode tractari potuerit. Popio respondet Clarkē, po-

maile arcum, accisis et imminutis cornibus habilem reddi. Tandem metrum aurem vellicat κέρα ἐκ π. sed κέρα est pro κέρασ, ex κέρατα.

110. καὶ τὸ μὲν ἀσκήσας παραξόρε ἤραρε τέκτων. Re-
ctius Schol. A. τέκτων esse generale nomen artificum: pro
ἀσκήσας. Sic, ἀποτέκτονες, χρυστέκτονες, dicti. ἀσκή-
σας. Helych. ποσμήσας. κατασκευάσας. Sch. ποσμήσας. ἐρ-
γασάμενος. Neuter vim exprimit: est. ἀσκεῖν elaborare,
elaborate ac studiose aliquid facere ac fabricare. Quo
sensu saepe in Homero occurrit, v. c. de curru K, 438.
— ἤραρε. non praeteritum, sed aoristum esse, monet
Clarke.

111. ἐπέθηκε. Schol. A. ἐπάνω ἔθηκε. sc. in extremis
oris. Est quoque versus in Apollon. Lex. ἐν κορώνῃ.

112. 113. καὶ τὸ μὲν (τὸ τόξον) εὖ κατέθηκε ταυ-
σάμενος, ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Vertunt εὖ κατέθηκε, bene
disposuit, ad terram inclinans. nec aliter Ven. B. ac-
cepisse videtur: τεντέστιν ἐπαναβιβάσας τῇ κορώνῃ τὴν νε-
ρῶν, et ἀπαρείσας, αὐτόν. aut potius ἐκπερείσας. Dubito
an alterum conveniat ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Vix enim hoc
de eo, qui arcum intendit, εἰσὶν τὸ τόξον πρὸς τῇ γῇ.
Nec ἀνακλίνεται aut κλίνεται τὸ τόξον, sed ἀντανίσταται.
Ergo Pandarus, postquam arcum tetenderat, deposuit
eum humi reclinatum, cum scilicet nunc id ageret, ut
sagittam pharetra promeret. Ita κατέθηκε τὸ τόξον Eu-
maeus Od. Φ, 81. 82. et κλίνεται τόξον quod deponitur,
ut Od. Φ, 136. 137. 138. ubi Telemachus frustra exper-
tus vires intendendo deponit arcum, mox Antinous 163.
4. 5. et sic porro, ut X, 121. Atque aliis quoque in
rebus, quas quis in terra deponit, ut Od. N, 370. I,
329.

Schol. A. bene monens post ταυσάμενος esse di-
stinguendum nec cum eo iungendum ποτὶ γαίῃ, sed τε-
τι γαίῃ ἀγκλίνας, tamen hoc, quod ad arcum spectat,
accepit male, πρὸς τῇ γῇ ἐκπερείσας αὐτόν. et Sch. b.
πρὸς τῇ γῇ ἐκπερείσαι αὐτόν, δηλαδή, ὥστε μὴ εἰσάδω
ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων.

πρὸς et πρὸς perpetua varietate.

Pro ἀγυλίνας est ἀγυλίνας in Lips. ap. Benl. Vrat. a. Eton. At ἀγυλίνας est in Apollon. Lex. et Hesych.

πρὸς θεν δὲ σάκη σάκον ἐσθλαί: σταῖροι. Barnes res finivisse se putabat. At σάκη mera est corruptela ed. Rom. et ex ea H. Steph.: Vbique in his veteres scripsere ea, est una syllaba pronuntiarunt.

114. αἱ σπινθύνες. sic recte add. Flor. et Ald. e quibus repetit Turnebus. ἀναΐσαι est vitium edd. Aldd. ἀναρῆσαι. Vrat. a.

115. Μενέλαον Ἀργίον, ἄρχον Ἀχαιῶν. Pro postremis Ἀτρέος υἱόν iterum h. l. Venetus, cum aliis, ut binis Vindob. et ter Ἀτρέος. ut erat sup. 98. et inf. 195. 205. Utique offerunt C. et L. ap. Benl. Vrat. a. h. Mosc. 1. Totum versum ab interpolatore insertum esse arbitror ad supplendam sententiam. Non tanta fuit antiqui vatis inopia, ut bis se exciperet eadem vox, Ἀργίον υἱὸς Ἀχαιῶν, et Μενέλαον Ἀργίον. Aberat quoque versus ab Eton. adscriptus a. m. rec. in marg.

116. ἐν δ' ἔστι ἰόν. Vrat. b. ἰόν. et Vrat. c. ἐν δ' ἔστι. Scribunt illi et alibi ἰόν. ut sit ductum ἀπὸ τοῦ ἰέναι. emittere. ἔστιν est in vno Vindob.

117. ἀβλήτης. versus (ὃν δὲ ἀβλήτης παρέρχεται, μελαινῇ, ἔρμ' ἰδμενόν, quia praeter Homericum usum ἄβλητος dictus, legitur nunquam emissus, ἔμπεδον βλήτης, ὅ: ἐστιν, ὁφείδης, κατὰ τινας ap. Eustath.). Nam Homero βάλειν est, ferire, non, simpliciter, emittere, προσεσθαι. cum ἀβλήτης esset ἀβλήτης, nonδων, mulieratus, (ut ἀβλήτης, fulmine, ictus. Sed haec subtilia magis esse censeo quam vera.) Minus doctum est Scholion in Etmol. Suida. Difficultatem non senserunt Schol. br. Hesych. nec Apollon. Lex. Quod vero multo magis miraris, Apollonius Arg. III. 879. versum ex h. l. habet, τόξα τε νέεσθαι Ἰδομένη ἀβλήτης πολέστονον, ἔβλητ' ἰόν. legerat itaque versum et probavit.

118. Bergit. Ven. A. ἔρμ' ἰδμενόν non esse, quod sensus postulabat: ἔρμα γὰρ καὶ Ὀμηρον ἔρυσμα, καὶ μύημα,

quod a loco alienum est. Similia ἐκ τῶν παλαιῶν recitat Eustath. Ex Apollonio autem Lex. voc. ἔρματα. discimus, Aristarchum maxime fuisse, qui locum damnaret; ὃ μὲν Ἀριστάρχος ἀφῆκε τὸν στίχον, λέγων. — reliqua truncata sunt; sed sensum facile assequaris, multo magis nunc e Sch. Ven. etiam vidisse, notionem esse alienam ab h. l. si sagitta dicatur qui dolorem sistit, vel tollit.

In eodem Sch. A. alius grammaticus explicuit ἔρμα, quia dolorem comprimit, cohibet, sagitta, quantumdiu haeret in vulnere; scilicet sagitta euulsa grauior est doloris sensus ex vulnere; comparat quoque ἔρμα πῶλος, parum commode.

Est tandem melior ratio in Sch. br. ἔρμα, ἐρείσμα, τὸ ἐνερπιδόν τὰς ὀδύνας. Eadem fere sunt apud Eustath. Ex Apollonii Lex. l. c. intelligo, (Dionysium) Sicionium fuisse auctorem huius interpretationis; ὃ δὲ Σιδώνιος βοή. ἴδων τῷ λεγόμενῳ, ἐκρούει τὸ ἐρείσμα, πρὸς τὰς ὀδύνας. ἥτις tollas πρὸς, est quod adactum (vt ἐρείσεται, hasta, sagitta, vt inf. 136) penetrat ad dolorem inferendum.

μελαίνων autem ὀδύνας dixisse auit propter sanguinem e vulnere emissum; at cetera sunt omnia trita, exitiola.

Post omnia haec nullus dubito, verum esse confectum ex v. 190. 191. vnde et huc translatus quod vulgo legitur in cod. cum metri vitio μελαίνων ἔρμα ὀδύνας. mutauerat hoc in μελαίνων ἔρμας, (quod et in cod. Ven. et praefixum Schol. legitur, etsi in Scholi verbis μελαίνων expressum est) in μελαίνων Clarke. Etiam Bentleius damnat verbum, non modo hunc, sed et antecedentem: quo tamen recte interpretandi hoc ratio carere nequit; erat enim sagittae e pharetra iussenda memoratio faciendae. Verum tamen esse valde antiquae poetae seu rhapsodae, inde, quod sunt Apollonius imitatione expressit, apparet. Agnouerat quoque verbum Apollon. Lex. in ἀβλήτα, supra laudatus.

118. κατεκόμες. Cant. et L. ap. Bentl. forma antiquiore.

122. γλυφίδας illustrant Sch. A. et Apollon. Lex. h. v. cum Hesych. Etymol. vt taceam Sch. br. Eustath. Et iam Apollon. Arg. III, 282 γλυφίδας μέσση εὐκαίρ' ἔτεο νευρῇ, γλυφίδ' αὐτὰ λαβὼν Vindob. Alt.

123. νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασσε, τόξον δὲ σιδήρεον. (potius ξί) quia Zenodotus alio ordine versus exhibuit ἔλκε δ' ὁμοῦ — αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ — νευρὴν μὲν — λείξε βροῖς — recte improbant Sch. A. Expressit verba Virgii Aen. XI, 860 — 3. comparat quoque utrumque poetam Macrob. Sat. V, 3.

μαζὼν et μαστῶν differre volunt grammatici, prius viri, hoc feminae esse, hoc versu laudato Ἀντιφ. p. 95 Thomas M. h. v. Suidas, et al. Sane μαζὸς refugium Attici et amant μαστὸς, vidē praetex alios Brunck. ad Hecub. 140. Apud Homerum sane μαζὸς scribitur, et plerumque de virili mamma ac pectore dictum; est tamen X, 80 de Hecuba ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.

124. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλωτέρως μέγα τόξον ἔτεινε, Sch. A. ἀντὶ τοῦ, τείνας κυκλωτέρως ἐποίησε. Clarke. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ad numeros rotundius esse censebat.

125. νευρὴ δὲ μέγ' ἰαχὴν ἄλτο δ' αἰστός. Legimus sic e scriptura Alexandrina. Nam ἰαχω fuit ξαχω n. ad A, 482. B, 316. prima modo breui ante vocalem, modo longa. Necesse adeo est scriptum olim fuisse μέγα ξαχ' ἄλτο. Offenderat quoque corruptela Bentleium.

126. δέξυβελῆς, haud dubie δέξυ βέλος ἔχων, h. e. δέξιαν ἀκμήν, vt recte Eustath. at veteres δέξιος βάλλον ἢ βληθείς. mīro consensu in Schol. Etymol. Hesych. Suid.

ἐκπνέσθαι μενεαίνων. Laudant locum propter tropum Aristot. Rhet. III, 11. Demetr. de Eluc. f. 81. conuenit ἀλαιομένη χροὸς ἔσται. vt Φ, 168. A, 573. Sic multa alia vt naues ἀγαλλόμεναι Διὸς ὄρω Od. E, 176 vnde proclians erat rudior aetas ad fingendum quoque animo et credendum, animata esse ipsa ea, quae sensu carent; vt adeo Argo vocalis, quercus vocalis, memorari posset.

Ceterum in ipsis numeris verborum et sonis celebritas inesse visa est criticis. Ita in λείξε βροῖς Quinctii Obss. Vol. I P. I. O o

liano I, 5. ap. Clarkium. επιπτόσθαι vt σχέσθαι, i
πτήμη.

127. οὐ δὲ σέθεν, Μανέλαε, θεοὶ μάκαρες λεκάνοντο.
Observant grammatici apud Eustathii apostrophēn primo
nunc loco in Iliade adhibitam (occurrit alibi, et illustri
exemplo in Patroclo Π, 787 ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε,
Φάνη βίοτοιο τελευτή.) in Odyssēa non nisi semel (scil.
in versu toties repetito: τὸν δ' ἀπαπειβόμενος προσέφη,
ἑκάμει συβώτα. Od. P, 272.) Etiam Sch. A. de apostro-
phe agit.

128. Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη. Quod in Turnebo et
H. Stephano legitur, Ἀγλαΐη, corruptela est, non va-
rians lectio, ex duarum vocum confusione orta; haec
gregalem, ista *praedatricem* significat. Inf. K, 460 est
κηΐτις. Est eadem λαφυραγωγός. In Vrat. a. aberran-
tum erat Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Est ἄγουσα λείαν quod
certatim illustrant; v. Etymol. Apollon. Lex. cum Hesych.

129. ἥ τοι πρόσθε σταῖσα. In aliis fuit ἥ σὺ ap.
Sch. A. πρόσθεν σταῖσα quod vulgo edebatur, correxi,
praecepente iam Bentleio; τοῦ ν nulla prorsus hic erat
caussa, cum sequatur στ.

ἥ τοι πρόσθεν σταῖσα Vindob. Alt. ἥ γε πρ.

130. ἥ δὲ τόσον μὲν ἔργων et mox 131. ἔργων, pro
quo Townl. ἔργη;

131. ὅθ' ἡδέε' λέξεταί ὑπὸ. vbiq. legitur λέξεταί
in codd. etiam ap. Plutarch. de praeept. reip. ger. p.
821 C. Quod in vulgatis legitur λέξετο, ortum est ex
mendo. ed. Ald. 2. λέξετο quod repetierunt Iunta, Ald.
3. et al. correxit Lonicerus in Argent. 1525 λέξετο, et
que inde servatum ab editoribus. Video tamen λέξεταί
in Mosc. 3. sed ex correctione; contra Mosc. 1. λέξεταί
ex correctione. Scilicet sefellit futurum positum loco praesentis.
Porro in eo, quod nunc legitur ὅθ' ἡδέε' λ. v-
tium est ex digammo; nam Homero vbiq. est ἡδέε';
emendavit itaque iam Bentl. ὅ pro ὅς. vt Λ, 648 Ἀ-
δοῖος ναμεισγῆτος, ὅ μὲ προήκει πνέσσειναι. M, 380 μαρμα-

πρὸ δαμάσσαντι βαλὼν ὃ βα — καί το. N. 211 Ἐρχόμενος
παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο ἦλθε.

132. 133. ὅθι ζωστήρος ὄχῃας χρύσειοι σύνεχον, καὶ
διπλὸς ἦντατο θώραξ. Iterum hi duo versus leguntur T,
414. 5. ὄχῃας τὴν τοῦ θώρακος ζώνην κατέχοντας ex h.
I. observat Apollon. Lex. ὄχευς, tum alii.

In definienda specie ac forma τοῦ ζωστήρος et τῆς
μίτρης, et quis sit διπλὸς θώραξ, assumunt quoque τὸ
ζῶμα ex vll. 186 et 187. 215. 6. dissident grammatici,
et obscurant potius rem, de qua quaeritur. Videbimus,
an rem aliquomodo illustratam dare possimus. Prius au-
tem in animum revocanda est antiqui thoracis forma,
qui στατὸς erat, e duobus cavis, (γύαλα dicta) corpus
ambientibus constabat; definebat is infra umbilicum, ita
ut ilia et alius parum munita essent. Ad 133 ξ-
„quod, qua parte cingulum erat, διπλοῦς erat θώραξ,
quoniam thoraci στατῷ (recto, nec plicatili), suberat
τὸ λεγόμενον ζῶμα, κατῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ πῶν
λαγόνων.“ hoc ζῶμα ille mox tanquam adiunctum seu
assutum thoraci memorat, ut adeo utrumque saepe ea-
dem voce designetur: ἀμφότερα δὲ ταῦτα (ὁ στατὸς θώραξ
et τὸ ζῶμα) θώρακα καλεῖ. hoc spectat ad vll. 186. 7.
216. 7. ubi ζῶμα solum memoratur. Quod autem Schol.
ad thoracem στατὸν solum haec refert, non bene fieri
arbitror. Nam eius vsum iam tum sustulerat melior fa-
brica thoracis plicatilis. Idem ζῶμα distinguit a mitra:
ἐνδοθεν δὲ τούτῳ (ait. sc. τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ζώματος)
πρὸς τῇ χροτῇ, κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας, ἡ μίτρα
ζωστήρα. autem et ipsum distinguit, h. e. cingulum, ζώ-
νην, quo thorax cingitur. ὁ ζωστήρ, ὃ ἐπάγει τοῦ θώρα-
κος χροῶνται Apollon. Lex. h. v. cum Hesych. Ergo ex-
terior est ζωστήρ, cingulumque thoraci assutum est interior
ζῶμα, κατὰ τὰ κοῖλα, νεαίρη ἐν γαστρὶ, H. P. 519. sub-
est μίτρα. Apollon. Lex. μίτρη, λεπὴ χαλκῇ, ἡ ζώννυται,
ἐστὶ δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος, paria ap. Etymol. Sch. h.
Video de his nuper egisse doctiss. Boettiger ad vasa pi.

ita P. II. p. 84. 85 consentientem fere metum, cum et ipse Scholia Veneta ante oculos haberet.

Conueniunt fere Sch. B. et Leid. nisi quod is Telepho nomina obscurat; *Θώρακα* ait appellari partem superiorem usque ad umbilicum; inde autem ad crura *ζώμα* appellari. Qua parte coeunt, fuisse *μίτραν*. δὲ τὴν ἐμβολήν (qua parte ora thoracis (τὰ πτερύγια) iungitur *ζώματι*) *διπλῶον*, *Θώρακά* *Φησιν*. exterius eodem in loco cingulum erat iniectum, *ζώνη*, ἣν *ζωστήρα* καλεῖ, et quatenus ibi sibi admoti et alligati sunt *Θώραξ* et *ζώμα*, dici potest *ἀπλῶς* *Θώραξ*. Est autem *μίτρα* fascia intus lanea, exterius aere munita. Qua materia *ζώμα* fuerit, non memoratum video.

Difficultatem in hac expositione fecit; quod ita non apparet, quomodo sagitta, quae in thoracem incidit 136. mox 186. *ζώμα*, traiecitte dicta est, cum tamen *ζώμα* at-
textum esse infimae parti thoracis. Equidem censo τὸ *ζώμα* sub interiora thoracis parte fuisse inferius, tamen usque ad genua descendisse; adeoque aliqua sui parte superiectum fuisse *Θώρακα* *ζώματι*. At, ut iam paullo ante vidimus, aiunt grammatici ap. Sch. A. esse *ζώμα* dictum pro thorace. Huius iudicii auctorem esse video Aristarchum: Apollon. Lex. in *ζωστήρ* *ζώμα δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ὁ Θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον*. Vnde in Hesychio est, *ζώμα, Θώραξ*, adiectum *χιτῶν* aliunde (Est tamen etiam Sch. br. ad 187. *ζώμα δὲ ζωστήρ χιτῶν*.) et paullo post ἄλλοι τὸν *Θώρακα* male adiectum εἶναι τὸ *ζώμα*. Idem misceat plura in *μίτρῃ*. At Etymol. p. 414, 26 paria habet cum Apollonio. Eustathius, qui ceteroqui veteres sequitur, male *ζώρα* etiam *ζωστήρ* appellat, et *ζώνην* distinguit, atque ita perturbat totam rei rationem.

Apparet ex his aliò sensu dictum esse *duplicem* thoracem apud Virg. Aen. IX, 707. ubi *lorica duplici squama* est, vnde Valer. Fl. VI, 248 *duplices thoraces* fecit. Alio sensu thorax esse potest *ἀπλῶς*, quatenus duobus casibus, *νοσάλαις*, constabat, quibus τὸ *κῦτος* thoracis consistebant: de quibus v. ad E, 99.

Post omnia haec animo tenendum est, nec vnum eundemque armandi se modum moremque fuisse, nec ubique tam diferte a poeta modum memorari; ne in alia loca haec eadem inferas, quae de cinctura et succinctu memorata sunt. Ita inf. E, 539 traiecto clipeo hasta in alium adigitur: *νεικίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε* (τὸ ἄγχος). Sic et ibid. 615. 616. et P, 519 hic nec thorax nec *ζῶμα* et *μίτρα* memorantur. At A, 235, ictus infertur *κατὰ ζώνην, θώρηκος ἐνερθεν, οὐ δ' ἔτορε ζωστήρα* — *ἀλλὰ πολὺ πρὶν — ἐτράπετ' ἀλχμή*.

134. *ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι*. Forte potest ferri hiatus, quia vox hic subsistit et moram facit. Bentleius tamen expleuit *ζωστήρι δ' ἀρηρότι* vt *ζωστήρ' ἐπαρηρότι*. vt Odyss. Σ, 377 *γάlea est ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυία*. Si *φαρῶ* etiam fuisset, vt viros doctos optare video, rationem haberemus accommodatiorem.

135. *διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο* — *ξ* — *πρὸς τὸν δ* — *πλισμὸν* ait Sch. A. hoc est, vt obseruetur armatura, (quam paullo ante memorauimus) Aiunt Sch. B. narrari contrarium inf. 186 *εἰρύσατο ζωστήρ* — sed hic cingulum Menelaum seruisse dicitur frangendo sagittae impetum, ne in corpus penetraret.

De metro nil monent veteres. In *διὰ μὲν ἄρ*, celeritatem sagittae adumbrari per tribrachyn aiunt metrici nostri. Nescio quam vere; suspicor fuisse olim scriptum *ἄρα, διὰ μὲν ἄρα ζωστήρος*, contractis duabus syllabis in vnam in *διὰ*, et locum corruptelae fecisse alteram corruptelam sup. Γ, 357 *διὰ μὲν ἄσπιδος*, vbi fuerat scriptum: *διὰ μὲν ἄρ ἄσπιδος ἦκε*.

137. (Excidit ξ) *μίτρης δ', ἣν ἐφόρει, ἔρυμα χρόος, ἔρκος ἀνόντων*. Sch. A. Zenodotum et Aristophanem tradit legisse *ἔλυμα* quasi *εἴλημα*, *inuolucrum*. Vtinam his appositum esset: fueritne haec varietas lectionis an correctio grammaticorum! Nam potuere esse in hoc versu quae improbarentur; primum hoc, quod se excipiunt *ἔρυμα* et *ἔρυτο*, et quod alterum est interpretamentum alterius; et multo magis displicere potest, quod in *ἔρυμα*

media est brevis, in *ἔρυτο* longa. Ita tamen *ἔλυμα* pro *εἴλυμα* putes non minus peccare, media correpta, cum Od. Z, 179 *εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχας* — Contra quod tamen haberem, quod reponerem, *εἴλυμμα* scribendum esse. Pro interpretatione *τῆς μήτρη* est *εἰλημία* *ἐρεοῦν* quoque in Sch. br.

In eo quod legitur *ἔρυμα* *χροός*, alia est difficultas, eaque gravior: media breui est ab *ἐρύω*, *traho*: quod alienum est ab h. l. in quo sensus requirit, *tutamen*, *munimentum*, adeoque *ἔρυμα* media producta, ab *ἐρίω* et *ρύω*, *tueor*: v. Exc. IV ad A, 141. Knight, qui p. 103 prosodiam in hac voce animaduertat, emendat *ῥύμα*, et scribit: *ρυμα* *χροός*. et in Hesiod. E. 536 *καὶ τότε φασσασθαι ρυμα* *χροός*. Bene haec: apud tragicos tamen et alios *ἔρυμα*, sensu *tutaminiis*, *praesidii*, *tutela*, saepe occurrit media breui: exempla vide ap. Valk. ad Phoen. 990. Mature adeo in hac voce deserta est ratio grammatica et etymi prosodia neglecta, et ad vulgarem usum mutarunt Homericum *ῥύμα* in vulgare *ἔρυμα* grammatici. Factum hoc idem in *ἐρυθίτρολις* inf. Z, 305. quod esse debuit *ρυθίτρολις*. In H. in Cer. 230 est *ἐρυσμός*.

138: *ἢ οἱ πλειῆστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς ξ — πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ Ἀχιλλέως ἀσπίδος*: scilicet Il. T, 272. 3. vbi hasta penetrat in auream laminam et in ea haeret fixa, nec ulterius procedit; vt h. l. sagitta in mitra, impetu retulso.

Porro Ven. A. monet, „scribendum esse *ἔρυτο*, ex Aristarchi auctoritate, *καὶ ἐπαίσθη αὐτῷ ἢ παραδόσις*; esse enim *εἰρύω*, vnde *εἰρύετο*, pro quo *ἔρυτο*.” Ita vero debebat scribi *ἐρύτο*, vt et *ἐρύσθαι*, non *ἔρυσθαι*, quod nescunquo occurrit; nec necesse erat, ab *εἰρύω* peius sed ab *ἐρύω*, pro quo *εἰρύω* poeticus mos usurpat. At ignorebant grammatici esse duo dinerfa voc. *φάρυα* media breui, *traho*, et *ἐρύω*, media longa, vel *ρύω*, *ῥύμι*, *servo*, *tueor*, eodem modo *ἔρυμι*, *ἔρυμαι*, *ἔρυσθαι*, *ἐρύμην*, *ἔρυτο*. v. Exc. IV ad Il. A. paullo ante memoratum.

διὰ πρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς. In his est graue versus vulnus, hiatu relicto. cum non sit ab εἶδω, φείδω, vnde φείσατο, sed ab εἶμι, vado; neque vllum suspicioni locum video, cur et hoc φείσατο pronuntiatum fuerit. Verum expedita est medicina; εἶσατο fuit quoque εἰσατο, vt in excusis quoque est O, 415 "Εκτὼρ δ' ἄντ' Ἀλκάντοος εἰσατο, et 544 τῷ μὲν εἰσαόσθην — Od. X, 89 Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος εἰσατο. Scribendum adeo et h. l. διὰ πρὸ δ' εἰσατο. Sicque quoties hoc idem recurrit, inf. E, 538. P, 518.

139. ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστὸς ἐπέγραψε χροῶ φωτός. — quod Zenodotus scribit χαλκός, (scripserat adeo aut ediderat ille ἀκρότατον δ' ἄρα χαλκός, cum respectu ad Il. Γ, 348 οὐδ' ἔβρηξεν χαλκός.) atque, pergit Sch. A. supra vl. 123 εἰδῆραν dixit, ferream cuspidem telii, non adeo, putauit, χαλκὸν nunc locum habere. — Porro ἀκρότατον h. l. esse pro ἄκρον; et ἐπέγραψε scribendum esse propter sequens χροῶ. Etiam Apollon. Lex. in γραπτῶς laudat ἐπέγραψε χ.

140. αὐτίκα δ' ἔβρωον αἶμα καλαϊνεφές ἐξ ὠτειλῆς. — ὠτετεῖται, quod poeta non facile dixit ὠτειλὴν de vulnere ex missili; nam aliud ipsi est βάλλειν, aliud οὐτάσαι, illud eminus, hoc cominus hasta. Sch. A. Aristarchi eam censuram esse, disco ex Apollon. Lex. in ὠτειλῆν. Repetitur ea a Schol. Eurip. Hippol. 684. Est autem ὠτειλὴ ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι cf. ad Ξ, 518. P, 86. Neque tamen vel sic admitti potest lectio ap. Ammon. in οὐλῇ p. 107 κατ' οὐταμένην ὠτειλῆν. petita ex P, 86. Repetitur mox vl. 149 αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς.

καλαϊνεφές. nunc primum occurrit. Disputant de eius vi grammatici. Apollon. Lex. h, v, et in τανύημος vult modo esse compositum ex νέφος, vti, quoties Iupiter est καλαϊνεφής, modo esse paragogice dictum pro καλαϊνός. Mirum acumen. Immo vero est ex iis compositis, quae poetico vsu pro simplicibus adhibentur, vt sexcenties inprimis in tragicis. Proprie nigram nubem declarat, sum omnino nigredinem, vt nunc, si καλαϊνεφές

αἶμα dicitur. In Helyeh. καλαινεφεσ αἶμα μέλαν a Benl. tum ab aliis iam legitur κ. αἶμα. μέλαν.

Tandem de ἔρρεν, quod primo hoc loco legimus, monendum est vel verbo, nonnullos viros doctos scribi velle ἔρρεν, vi quoque ἐρήξε. ἐρύγησε. ἐρίψε. ex doctrina Dawéhi Misc. Crit. p. 160. Quid tamen ex hac subtilitate lucratur, non assequor. Ab initio sane litteras non fuisse geminatas nemo facile dubitet; ex prisco itaque vsu ἔρρεν, scriptum esse debuit. Vñs tamen innumera emoluit, aspera laeuigauit, haec ne omnia ad pristinam asperitatem reuocabimus? et si non omnia, quo tandem iudicio ac dilectu, tantum nonnulla? Nec magis tamen fructuosum est, quod spiritibus appingimus ῥῥ.

141. ὡς δ' ἔτε τις τ' ἐλέφαντα γυνῇ Φοίνικι μίγη. ✕ Alterum hoc signum, quod declarat versum et aibi legi, ab h. l. est alienum. Diple autem eo spectat, quod nonnulli ἐλέφαντα acceperunt pro ἐλεφαντινῶ, tanquam ἔρια. λευκῶ. quod etiam Eustath. memorat. Atqui ἐλέ. Φας est etiam pro ebore; vt Od. Σ. 195 πριστοῦ ἐλέφαν. τοσ. Apollon. Lex. ἐλέφαντα. τὸ ἐλεφαντινόν, addit Helyeh. ὁσπεύν.

Φοίνικι δὲ; ait Sch. A. ἔνθαι, ὃ ἀπὸ τῆς πρινοῦ συλλέγουσι Τροισζήνιοι. Etiam Apollon. Lex. h. v. Φαινικὸν ἄνθος designari ait per Φοίνικα, appposito hoc versu. add. Eustath. Etymol. cf. Z. 219. H. 305. Colorem designari, qualis est teneri palmarum palmitis, σπάδικος, Φοίνικος, adeoque sabrusum, docuit Salmas. ad Solin. p. 291. cf. Virgil. Ge. III, 82. At vnde color ille confectus fuerit, nos latet. Florem πρινοῦ memorat Schol. A. ad h. v. 141. Forte est ilex aquifolia, qua coccum nasci narrat Plinius XVI, 8. de qua v. Salmas. ad Solin. p. 190 sq. Pro flore καρπὸν memorat Eustath. p. 456. pr.

μῆνη, duplici iota, monente Ernesto, Wolfius, vt in Ald. 1. 2. et hinc deriuatis, et in Rom. Excidit alterum Iota in Turn. Steph. et hinc ductis, in quibus μῆνη. Codices variant, vt in aliis similibus. Est sane prior scriptura accuratior, quam etiam Ven. c. Schol.

Vrat. a. Mosc. 3. exhibent. cf. ad A, 41. ubi est κρήνον. Nec tamen in his sibi constant nec librarii nec editores.

142. Μῆρονις ἢ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι Ἰκτων. Κάειρα, Καρινῆ, ait Apollon. Lex. laudato hemissichio. Vox Κάειρα nullam habet analogiam formae: cf. Eustath. et Etymol. h. v. Non enim eonaeuit μάκας, μάκαιρα. saltem δάκρ, φάειρα, ut forte fuerit Κάκρ, Κάρ, Κάειρα. Alii volunt esse pro Καῖρα, alii comparant cum Φαείρα.

Porro Schol. A. laudat duplicem lectionem, Ἰκτων et dualis Ἰκτων (debuit esse Ἰκτων.) Aristophanem tantum dualem agnouisse.

143. πολέες τέ μιν. Vindob. Alt. δέ μιν.

144. ἰκτῆς Φορέειν (μιν ἤρσαντε) βασιλῆϊ δὲ νεῖτα ἄγαλμα. Versum habet Suidas in ἄγαλμα, ubi observatio, quae et in Schol. br. occurrat, addita: ἄγαλμα ornamentum Homero, fertioribus statuam esse. Disertior in hac voce est Apollon. Lex. h. v. laudatis vll. 144. 5.

145. ἐλατῆρι τε κῆδος. Vrat. b. δέ, at praecesserat, κόσμος ὁ Ἰκτων.

146. τοῖσι τοι, Μενέλαε, μίανθην αἵματι μηροί. — μίανθην metrum forte admittere ait Eustathius pro μίανθην. Quorsum tamen hoc? cum μίανθην sit contractum ex μίανθήτην, alterum autem ne metro quidem satis conveniat. Etiam cp. Maximam Tyr. (24) XXXX. p. 257. To. II. Reisk. μηροί, et tamen μίανθην. Dubitat tamen Bentleius, an fuerit: τοῖσι τοι — μηρῷ εὐφύες, κνήμαί τ' — Etiam veteres grammatici pugnant, sintne εὐφύες μηροί, an εὐφύες κνήμαί τε. prius defendebat Nicanor. „γρ. κνήμαί τε ἰδὲ“ ap. Barnes. indocte. sic Cent. Harl. ap. Bentl.

148. Πίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα. Aristarchea lectio δ' ἄρ. Improbatur altera τὰρ, v. ad A, 65.

149. — praefixus est obelus in Ven. et in Sch. A. nec tamen monitum, quid sit, quod versus damnetur. Scilicet respectu voc. ὠτελλῆς. v. sup. ad 140.

Subicitur Scholion, quod ratione caret, nisi retrahatur ad vl. 151 εἰδ' εἶδε. ubi grammaticum puta legisse

ὥς δὲ ἴδε. Ait enim: συσταλτέον τοῦ ἴδε τὸ ι, ὁμοίως τῷ ὠκ ἴδαν, οὐ πυθόμεν (Od. Ψ, 40). Pergit: αἰσι δὲ οἱ ἀναγινώσκοντες; ὥς δ' εἶδαν νεῦρόν τε, ὁμοίως τῷ ὥς εἶδαν δύο Φῶτες (Il. E, 572) οὐχ ὕγιως. ἐνθάδε γὰρ οὐ καλῶς ἀνάμαθα ἀναγνῶναι η (corr. εἰ). Φυλάσσοντας τὴν δέφθογγον εἰ. Caussam diuersitatis mox declarat obscure per subtilitates vanas, quia veram rationem ex digammo ignorabat.

151. ὥς δὲ ἴδε. ita reposui pro ὥς δ' εἶδε. v. modo ad vl. 149. Est quoque ὥς δὲ ἴδεν in Ven. Lips. Harl. Vrat. a. Townl. alludunt Mosc. 1. 3. ὥς δ' ἴδεν. ὄγκους, τοὺς πάγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν. Apollon. Lex. h. v. addunt τὰς ἐξοχὰς τῶν βελῶν Sch. A. et similia omnes fere grammatici repetunt, etiam Etymol. et Polux. At τὸ νεῦρον, τὸ κύκλω σφίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολήν. Eustath. Sch. br. Hefych. h. v. ergo ex tendine, nervo pro filo factum.

ἐκτὸς δόντας. ἐκτὸς τοῦ σώματος. ne diuersa tradi videantur inf. 213 lqq. Supererat salutis spes, ferri acumine tantum in corpus acto. Mox de voce ἄψορρον v. ad H, 413. rediit ei animus.

153. τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων. Ita distincte Ven. vulg. βαρυστενάχων. v. ad A, 364. τὸν δὲ. Par. in marg. ed. Libert. Pro μετέφη C. et L. ap. Bentl. et vn. Vindob. πρόσφη.

154. ξ- δίπλε videtur ad vl. antec. spectasse quod in eo est στενάχων, non στεναχῶν, quia et στενάχομαι (in ἐπαστενάχοντο) sequitur. Ex Ven. B. colligere licet, verum ab aliquo codice abfuisse, nam recte eum legi grammaticus contendit.

155. φίλε κατήγηγε. In φίλε quomodo optiorem producere potuerit poeta, quaeritur. Metri necessitate factum aiunt. Alii geminandum esse λ, alii scribendum esse φίλε, quod Ptolemaeus facere iussit. v. Eustath. ad h. l. et E, 359 sicque exaratum a Barnes. Cum duplicem probabile sit fuisse formam vocis, alteram priore longa, φίλω, φίλωμαι, φίλημι, alteram breui priore, φίλεα: pos-

his suspicari quoque, fuisse primitivum duplex *φίλος* et *φίλος*. Cum tamen de hoc aliunde non constet, manebo in hoc, tono et geminato λ productam esse syllabam. Hermann. de metris Gr. p. 70. brevem productam censet vi arleos, quae fortissima est in principio versus.

„γρ. *πυρίγυγτες*“ Barnes. ex suo forte commento.

156. *ὄδον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι*.

Est in πρὸ Ἀχαιῶν hiatus, qui tamen aurem non offendit. In Sch. A. et Eust. notatur lectio πρὸς Τρώων. Suspiciari licet exempli loco hoc appositum esse alteri lectioni, quae fuit, πρὸς Ἀχαιῶν. Nam πρὸς notionem τοῦ πρὸ interdum habet, ut in πρὸσθεν. ἔμπροσθεν. et πρὸς, coram, in illo: τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων πρὸς τῶν θεῶν μακάρων, πρὸς τῶν θνητῶν ἀνθρώπων A, 539. et al.

157. *ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες*. — πρὸς τὸ ἔβαλον, ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, *eminus telo*. cf. ad 140. et saepe. Nusquam memoratur Ionicum ὥς σε βάλλον. Apud Hesych. est, ᾧ σε. διὰ τοῦτο. ᾧ σ' ἔβαλον Τρῶες. notante Bentley. Putes auctorem glossae aliter legisse in Homero. Nunc inspecto Schow video in Hesychii mss. Veneto legi: ὥς σε. διὰ τοῦτον. ὥς ἔβαλλον Τρῶες. ita evanuit varietas. In eodem Hesych. in ὥς. καὶ θανμαστικὸν ἐπὶ ῥήμα. ὥς ἔβαλον Τρῶες. Acceperat ergo per exclamationem. Melius nos vulgo: *Sic. adeo*. Alii, *quandoquidem*.

158. *οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ἔρμιον*. Opportune hunc versum in animum revocavit Quintus in ipsa Troiae ex-cidio, lib. XIII, 377.

πέλοι C. et L. ap. Bentl. qui probavit adscriptis vll. B, 340. i.

αἰμά τε ἀρνῶν. hiatus animaduvertebat Bentl. nec meminerat, esse digamma *ἄρνων*, v. ad Γ, 103. sed tentabat variis modis: αἰμά τ' ἄρ' ἀρνῶν vel ἄλῖα πέλοι ὄρμιον, μήδεά τ' ἀρνῶν ex B, 340. vel ὄρμιον αἰμα κατ' ἀνδρῶν, nam κατ' erat in C. et L. sic fere est in Hesych. κατὰ βο-ὸς εὐξασθε vbi vide. Est quoque, notante Bentley, in Hesych. αἶον, μάταιον, pro ἄλιον.

159. σπονδαὶ τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιά αἱ ἐπέπιθμεν. — propter ἄκρητοι, cum tamen sup. Γ, 269. 270 dictum esset κρητῆρι δὲ οἶνον μίσχον. quod adeo non potest esse, ἀνήνυτ' ἀνὴρ πεισθεύοντες, cum nunc οἶνος ἄκρωτος memoretur. v. ad e. l.

Observant quoque grammatici, quod *dexteras dadas* supra non memorauerat poeta in ipso foedere. Ceterum versus iam fuit lectus B, 341. ἐπέπιθμεν est et ἐπέπονθμεν, ut in vno Vindob.

161. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τέλει. ἔτι ὅτι Ζηνόδοτος γράφει, τέλει. (Ita scribere non potuit, sed τέλει pro futuro acceperat) καὶ, σύν τε μεγάλῳ τίσουσι. (hoc utique melius conueniret.) Pergit grammaticus: οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς (per sententiam, non de solis Troianis) ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρνια. Grammatici τέλει et ἀπέτισαν pro futuris dicta esse volunt, quod et patet ex Eustathio. Ernesti adeo hanc futuri et aoristi coniunctionem ait esse frequentem, etiam profaïcis, et laudat Inapp. ad Luciani Reuivisc. c. 22. Enimuero diuersa est ista ratio ab hac, in qua versamur. Ita debet saltem esse ἀποτίσαιεν ἄν. Forte dicas in ἀπέτισαν subintelligendum esse ἄν. ut illud Apollonii I, 1158 τὴν δ' οὐ κα — κίχον ἵπποι, *assequi possent*. Saltem dicendum, ἀπέτισαν dictum esse pro praesenti ἀποτίουσι, et rem adductam in praesens tempus. Si tamen constaret Zenodoteam lectionem non correctionem esse, sed antiquam lectionem, hanc utique praeferrem. ἀπέτισσαν vitiose edd. ante Barnet. qui ad prosodiam cum codd. plerisque, exceptis Cant. Venet. Vrat. b. et c. correxit; nam media per se producta est. σύν τε μεγάλῳ. Sch. br. χόλῳ. ἢ τόκῳ ἤτοι ποινῇ. προστίμῳ. Simplicius Sch. A. κακῷ. Notabile quoque quod σύν adiectum, quod vulgari vfu non in more habetur: nam alias est ἀποτίσεις μεγάλῳ, κεφαλῇ σου et sic porro, magno lues. ●

163. εἴ γὰρ ἐγὼ τόδ' οἶδα. Flor. et al. ἐγὼν fine causa. Bentleius hos tres versus 163. 4. 5. suspicabatur ex Jl. Z, 447. 8. 9. huc translatos esse. Potest alius con-

trarium suspicari. v. ad e. l. Versum 163 recitat Strabo XIII, p. 897 A.

164. ἔσεται ἡμαρ, ὅταν ποτ' ὀλέσῃ Ἴλιος ἱρή. Quod ὀλέσῃ pro ἀπολείπαι. (scil. vi et vii ὅτε ἀπολείπαι et ὅταν ὀλέσῃ esse possunt idem: Ita O, 373 ἔσται — ὅταν εἴπῃ vbi Ven. A. observationem repetit.) — et quod ἡ Ἴλιος Homericum est.

Versus recitantur a Galeno de apto secta 14 vbi male editum, ὅταν ποτ' ὀλέσῃ.

ἔτ' ἀπ' et h. l. scribitur: v. ad A, 519.

165. λαὸς εὐμελίω. Inutilis est geminatio litterarum: nam ipso loco ac toto syllaba producta esset εὐμελίω. Est autem εὐμελίας, et Ionice εὐμελῆς, εὐμελίας. Iam docente Etymologo h. v. Sic in Ἀσιῶ ἐν λαιμῶν B, 461. vbi v.

166. Ζεὺς ἐψέχοντο. ἡ μεταφράς ἀπὸ τῶν ἐν ναυτοῖς ζυγῶν, ἐφ' ὧν καθέζανται οἱ ἐρέσσοντες. Sic A. B. Sch. br. Eustath. Auscultiatur alia minus probanda et ibi et apud Philemonem MS. in nota Villosioni ad Apollonii Lex. h. v. In Apollonio recte ad h. l. ὁ τὴν ἀναπλῆσιν ἔδραν ἔχων. Occurrit sic et ap. Tragicos v. c. Eurip. Phoen. 74 vbi cf. Schol. et Valk. est idem quod ἐψέχοντο. ἐν ὕψει θρόνον ἔχων. Suidas.

167. Ζεὺς δὲ αὐτὸς ἐπιστάσειν ἐραμένην αἰγίδα πᾶσι. pendent ab ὅταν. Quod aegis Iouis ἔσλον. (αἰρεῖται) πρὸς τοὺς ναυτέρους ποιητάς. „Monatur hoc adeo adper-
sus recentes poetas, an quod hi pro ἱερῆς vocem ac-
cipiunt? 19

Notat quoque Sch. B. ἐπιστάσειν esse pro futuro; et in Sch. br. redditur ἐπιστάσει. Geminatio sibili debetur senioribus.

170. αἶψα καὶ θάνατος καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βίοντι. (Ζ.) quod Aristarchus habuit. πόντον, vulgatae (ποιναί) habue-
re μοῖραν. Solenne est μοῖρα θανάτου. et absolute Apol-
lon. I, 1322 πέπρωται, μοῖραν ἀναπλήσειν. Scilicet μοῖ-
ρα praefinitum est εἴπωρος, fons, seu vitae, seu mortis.
hoc frequentius in formulis: μοῖρα θανάτου θάνατος καὶ

μοῖρα. Possit ergo etiam ἀναπλήσαι μοῖραν θανάτω το-
cum habere. At βίωτοι μοῖραν, explendo fatale vitae
tempus obire, fere vt Latini dicunt *explere*. Aliis locis
ἀναπλήσαι est reddendum per *εξαντλῆσαι, περπεῖ, sub-
ire*, vti πότμον, κῆρα, οἶτον, ἄλγασα, παυὰ, et similia, et-
iam in Apollonio Rh. et aliis; ἀναπλήσωμεν ἕλεθρον est
ap. Quintum V, 426. interdum mutatum in ἀνατλήναι et
ἀνατλήσεις. v. c. ap. Brunck. ad Apollon. IV, 1888.

171. καὶ νεν ἐλέγχιστος πολυδύψιον Ἄργος ἰκοίμην.
Ξ ὅτι Ἄργος τὴν Πάλεπόννησον, οὗ τὴν πόλιν λέγει. De
hoc v. Exc. I ad B.

Duplicem lectionem habuit Aristarchus, ἐλέγχιστος,
et ἐλέγχιστον, alterum hoc vix ferendum; praefixum ta-
men Sch. B.

Super πολυδύψιον Ἄργος mira comminiscuntur vete-
res. Obuia res est δύψιον terram esse aridam; fontem δὲ
ψιον qui nullam aut exiguam aquam habet; sic Hermip-
pus ap. Ioseph. in Apion. I, 22 Pythagoram ait praece-
pisse, τῶν διψίων ὕδατιον ἀπέχεσθαι, scil. potius sectari
amnes largos. Expeditum est rem ex priscis mythis re-
petere, quibus traditum erat, antiquissimis aetatibus siti-
culosam, ἄνυδρον, fuisse Argolidem. In quem sensum
quoque mythum de L. Danaidibus interpretantur, pro-
visum enim fuisse a Danao L. putei effossis. Primo lo-
co haec traduntur in Sch. A. et Etymol. v. Apollod. II,
1, 4. Bene de his, vt de multis aliis, agit iam Koeppen.
Interca mirum videri potest, antiquum hoc, quod ad Ar-
golidis origines spectauerat, in epitheti perpetui loco ha-
beri potuisse, quandoquidem serius Ἄργος εὐῶδρον factum
est per puteos et fontes. Itaque viam inierunt aliam, vt
repererent vocem ab ἥπτω pro βλάπτω, vt sit pro πολυ-
ψιον, interposito delta (qua tandem analogia?) πολυβλα-
πὲς διὰ τὴν ἥπταν. Sicque tradunt non modo Sch. br. A.
B. Etymol. Schol. Apollonii Arg. IV, 14. verum etiam
Strabo VIII, p. 569 B. C. quem exscripsit Eustath. h. l.
et p. 16 extr. Est quoque ap. Apollon. Lex. δύψιον βλα-
πὲρον, quod in Sophoclis Ixione fuit lectum. Tandem

πολυδάφειον voluerunt ex h. l. esse πολυπόδητον, metaphora a sitientibus ducta: v. Sch. A. br. Etymol. Sch. Apollon. l. c. Strabo l. c. Athen. X, 9. p. 433. v. Barnes. hoc Hesychius illustrat: δάφειον Ἄργος. Ἡσίοδος μὲν (legit praef. p. VIII. Ruhenken. Ἡλίοδος) τὸ ἀνδρῶν, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόδητον. διψᾶν γὰρ τὸ ἐπιποθεῖν. Additum tamen his alterum: ἃ ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον. Ἰψαι γὰρ τὸ βλάφαι. (de quo v. ad A, 3.) Notam coniecturam proposuit Toup. ad Hesych. Vol. III opp. p. 326. πολυδάφειον, quia apud Apollon. IV, 813 occurrit λίπτειν, pro ἐπιθυμᾶν, et λίψ, ἐπιθυμία, apud Hesych. Effet itaque et sic Ἄργος πολυπόδητον. — Videntur veteres plus laboris et molestiae suscepisse, quam necesse erat. Potuit Argolis solum habere natura aridam et sitichiosum; vixisse fabulosum; habuit tamen et amnes et fontes, quibus irrigaretur.

173. καὶ δὲ κεν εὐχολῶν Πριάμῳ καὶ Τρῶσι λίποιμεν Ἀργείην Ἑλέην. In Cant. Lips. Etren. λίποιεν vt ad Achivos referatur.

174. σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα — quod hinc patet in terra peregrina mortuorum corpora non fuisse domum reportata. (Reperuntur haec a Suida in πύσει, sed in alium sensum deflecta.) Monitum, respectu loci H, 334. 5. quous versus ab Homero non esse, hinc apparere. πύσει; σήψει, Apollon. Lex. h. v. vt ἀνδρῶν πυθόμενων Od. M, 46. πύσει iam ante ed. Rom. corrupit Ald. 2: cum sequacibus, cum in Flor. et Ald. 1. esset πύσει; renouavit hoc Stéphanus cum prior sit producta. Sic quoque Schol. Nicandri et Apollon. de Synt. II, p. 165. vbi docet, σέο ὄστέα esse pro σὺ, et p. 66. esse σέο scribendum, idque factu opus fuisse, etiamsi non in principio sententiae legeretur. Disertissime τὸ πύθεσθαι expressum est in Sc. Herc. 152 ὄστέα δὲ σφι περὶ ἡνῶτο σακέσσης Σειρίου ἀζωλέοιο πελαυνῇ πύθεται αἶψα.

176. καὶ κέ τις ἄδ' ἐρέει — quod abundat κε, aut est enallage pro εἴποι ἄν. Oblitus est grammaticus, Homerum saepe futurum cum ἄν ponere pro optativo vel

coniunctio. Ὑπερβορεῶντων, o pluribus teneo esse pro ὑπερβόρωντων.

178. εἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χρόνον τελέσει Ἀγαμέμνων. restituit τελέσει Barnes, quod et Cod. Cant. habet; pro vulgari τελέσει edd. et codd. et εἴθε cum futuro, quis ferat! τελέσει est in Eustath. marg. Caut. item in Apollonio Alex. de Syntaxi p. 246 et p. 248.

χρόνον τελέσει, vt A, 82 ἄφρα τελέσει referendum ad χρόνον. Nec de νόον cogitandum.

181. σὺν κεινῇσι νηυσὶ. Cant. κερσι superior. νηυσὶ, sic et L. ap. Benl. etium, cui hoc probatur, quomodo enim, inquit, nauces inanes, sine remige, domum redire possunt. Laudat quoque Od. K, 42 οἴκαδ' ἐπισύματα κεινὰς σὺν χερσὶν ἔχοντες. Atqui, praeda ex urbe nunc non capta, vacuae ipsas redeunt nauces: vt in illo loco: πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ ληϊδος praecedat; et inf. viii 238. 9 pro interpretatione sunt. Trepidant tamen grammatici quoque in Sch. A. B. Sch. br. Eustath. plerique, et Eust. accipiunt, vacuae, sine Maelao.

Aliud mirari licet, cum tam importune alibi τε, in fine vocum inculcetur, h. l. edi vbiq. κεινῇσι neque ad Turnebum, qui sine codice intulit; porro a codd. Eton. Vrat. A. Mosc. 1. 3. abesse video; ex aliis nil notatum. E. cod. Ven. tamen κεινῇσιν editum est. Videmus vtiq. p. codd. parum praesidii ad iudicium de his ferendum peti posse.

182. τότε μοι χάνει εὐρεῖα χερσίν. — quod εὐρεῖα h. l. non est genericum epitheton, sed pro εὐρεῖα γενομένη. αὐτῇ μοι χάσμα γῆς γένοιτο Sch. A. Sch. br. Suidas. Per εὐρεῖα reddit Sch. B. vt ἀγὰρ αἰψήρη. Od. B. 257. Eadem iam leguntur ap. Apollon. Lex. in αἰψα et in ττ χεῖρα. ex eo Hesych. in αἰψήρη. Idem χάνει εὐρεῖα χερσίν. εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν ἡ γῆ. Equidem non video, cur non pro ornante terrae epitheto εὐρεῖα accipi possit.

In capite versus ὥς ποτέ τις ἔρει. Benl. tentabat ὥς ὅτε τις ἔρει, τότε —

183. τὸν δ' ἐπιθαρσύνων. Ed. Flor. Vrat. c. ἐπιθαρ-
θήσας.

184. μηδ' εἰ πω. Sic Aristarchus; non πω, ut non-
nulli. Sch. A.

185. οὐκ ἐν καιρίῳ ἔξω πάγῃ βέλος. Harlei. οὐ θῆν
καιρίον ἔξω βέλος πάγῃ, α.

De καιρίον v. ad Λ, 439.

186. 187. ἀλλὰ πάρουθεν εἰρύσατο ζῷότηρ τε παναί-
λος ἢ δ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μήτηρ, ἢ χαλκῆς κάμον
ἄνδρες. Ellet εἰρύσατο a παρὼν trahō: quod est alienum.
Non dubito fuisse aut εἰρῆτο, tuebatur, ut sit pro εἰρύ-
το, aut εἶρτο, ab εἶρμαι, εἶρύμην. Sic Fl, 542 δς Λυ-
κίην εἶρτε — v. ad vl. 138 et Exc. IV ad A.

παναίλος. in aliis ut Vrat. a: παναιίλος. Sic variat
scriptura in κορυθαίλος et ad. ut iam monitum ad B,
816. Redditur vox *mobilis* a Clarke, ex Porphyrii Qu.
Hom. 3. (est locus etiam in Schol. ad Z, 359.) At ea no-
tio h. l. parum commoda est. Ut igitur de hac voce se-
mel dicam: αἰόλος cum derivatis spectat omnino ad *mo-
tum celerem*, unde et est αἰόλλειν (male ἀπὸ τῆς ἀέλλη
ducit Porphyr. Qu. Hom. 3. et ad Z, 359). At is est *va-
rius*, *variat* quoque *res*; et *varios* habet effectus. Est
adeo *variā* modo luce ac splendore, coruscans; modo
colore; modo *figuris*, *arte*. Transfertur quoque ad *anī-
mi cogitata*, *consilia*, *dolos*; denotat versutum. Con-
venit adeo voci Lat. *varius*. Quo fit, ut interdum nota-
tio sit incerta, cum haud vna modo sententiae conue-
niat; utque definiri nequeat, quam poeta in animo ha-
uerit; ita κορυθαίλος potest ad celeritatem motus, et
ad vibrationem lucis ex aere referri: cf. ad B, 816. Con-
venit αἰόλος saepe cum ποικίλος v. inf. 432. Cingulum h.
cum ex aere sit, esse potest αἰόλον, seu παναίολον, vti
ie ornatum ut supra erat δαιδαλέον vl. 135. potest tamen
uoque esse coruscum, ut E, 295 arma αἰόλα καμφάνει
ντα. et sic Sch. ad K, 77.

187. ξ (non ε) quod ὄμα solum nunc memora-
tur, non thorax simul, cui illud est subtextum; — καίτε
Obss. Vol. I P. I. Pp

autem lanea est aere obducta. De his v. sup. ad v. 135.

τὸν χαλκῆς κάμου ἄνδρες. Poteſt videri ad h. l. reſpexiſſe Ariſtoteles Poet. c. 22. vbi inter ea, quae vñ defendi poſſunt, eſt: καὶ χαλκίας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους. Adde Od. I, 391. 2. 3. De auri fabro χαλκῶν Od. Γ, 432.

190. ἔλκος δ' ἡτῆρ ἐπιμάσσεται. Sch. br. ἐφάψεται. ψηλαφῆσει. recte. Per duplex σ ſcribitur ἐπιμάσσεται h. l. vbiq̃ue, etiam in Ven. vbi Schol. A. παρὰ τὸ μῶ. μῶν. μῶν. vt νῶ. νῶν. νῶν. Erit ergo ἐπιμάομαι, idem quod ἐπιμαίνομαι, de omni impetu corporis et animi ſtudio, tum etiam de conatu attingendi aliquid dictum, vt de equis aliquoties dictum, μάστιγι ἵππους ἐπεμάστο. Inde ἐπιμάσσεται erit et ἐπεμάστο, et ad producendam breuem ſyllabam in αω, geminato σ ἐπιμάσσεται, ἐπεμάστο.

At alii a μάσσειν ducunt, cui duplicem ſignificatum Eufſtath. allignat, ἀποσπονήζειν (vt ſaepe eſt μάσσειν. μάτειν abſtergere) tum etiam ἐπιμάσσασθαι, τὸ διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι. μάσσεσθαι γὰρ καὶ τὸ ἄπτεσθαι. Et eſt in Heſych. ἐπεμάστο. συνετάραξεν. ἐφῆψατο. ἐψηλάφησεν. Erit ergo ex μάσσομαι futurum non μάξομαι, quod expectabas, ſed, forte vt in πλάσσω, μάσομαι, et h. l. ἐπιμάσσεται, cumq̃ue α-ſit brevis, geminato σ ἐπιμάσσεται. Hactenus ambigua res manet, v. c. Od. N, 429 ῥάβδῳ ἐτιμάσας Ἀθήνη, Vlyſſem, vtrum ſit ab ἐπιμάσσω an ab ἐπιμάομαι. ſic quoque in aliis. Od. Λ, 590 ἐπὶ χερσὶ μάσαςθαι apprehendere, ἐπιμάσαςθαι. add. T, 468. 480. porro Od. T, 152 σπόνγῳ τραπεζᾶς ἀμφιμάσαςθαι. ἐπεμάσαστο JI. P, 564. T, 425. vbi tandem a Barnes et Clarke de hac voce eiusque temporibus μάσομαι, ἐμαίμην, aliquid monetur. Erneſti comparat πάσσομαι, ἐμαίμην. Adde alia: ἱμάσσω. ἵμασε καλλίτριχας ἵππους. Videri debet μάσσω retinuiſſe ſignificatum τοῦ μῶν primitivum, de motu et impetu ad aliquid, verum cum translatione ad res diuerſas, quas prehēdimus aut appetimus: unde eſt pinſo, ſubigo, et ſic porro. Conf. He

lych. in μάσαι. μάσαι. μάσαι, et laud. in Not. ad e. l.

Hactenus satis bene se haberent disputata, et ecce ipse Homerus habet a μάσω futurum, non μάσω, sed μάξω. Od. T, 92 ὃ σῆ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Concidunt ita omnia, et dicendum est, non a μάσω, sed a μάω, μάωμαι ducta esse μάσομαι, μασσάμην, correpta priore, ut in μέμαμεν, μέμασαν. et hinc ductis, ut αὐτόματος, ut adeo geminandus sit sibilus ἐπιμάσσεται ad producendam syllabam. Est sane a μάω ductum μαιμάω, media longa; verum ut alia, ita et μάω potest duplici modo scriptum et pronuntiatum fuisse, μάω et μάψω, μαιμάψω. Sufficit dubitari amplius non posse ἐπιμάσσεται et ἐπιμάσαι, siue vno siue geminato sibilo ab μάομαι ducta esse, et esse vim vocis, attingere. Recte adeo Etymol. ἐπιμασάμενος, ἐπιλαβόμενος. ἀψάμενος. quod idem in Homero ἐπιμασσάμενος. cf. inf. ad T, 263 ἀπρωτίμαστρος. Altera ex parte dubitari nequit, a μάω, μάομαι, ductum esse μάσω, atque etiam μασάω, manduco, priore breui, unde etiam scribitur μασσάσαι et μασσάσθαι. vide laud. a Steph. Bernardo ad Theophan. Nonnum p. 78. Ad eundem modum erit constituendum ἐσεμάσσετε inf. P, 564 et T, 425.

191. Φάρμαχ' ἃ κε παύσει — quod dicta haec pro παύσειν ἄν. ut ἰχθύς, ὅς κε Φάγησι, ὅς Φάγοι ἄν Φ, 127. vbi cf. Schol. Sch. A. et B. bona observatio, quae tam locis infinitis repetenda esset; ut A, 137. 139. vbi vide 205. et al.

παύσει τε Mosc. S. ex corr. an voluit γε.

μελαινάων ἐδυνάων est quoque ap. Helych. v. ad vl.

117.

193. ὅττι τάχιστα. Alii vna voce scribunt; sollenni grammaticorum more composita fabricandi.

194. Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονες ἡγήρεε. Ex Schol. B. apparet olim dubitatum esse, siue περιττός ἐστίχως. Melius utique eo carebimus. Siue Μαχάονα Φῶτα iunxeris, siue Φῶτα Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, seu absolute sum-

feris, inest aliquid insolentioris usus. Nec rem expedit Clarke dicendo: „Vox *Φῶτα* non hic *παρέλκει*, quod est ridiculum et poeta omnino indignum; sed aut virum indyctum denotat, aut quod Pausanias ait II. 26 p. 172 *Φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ὡς ἂν εἰ λέγοι, θεοῦ παῖδα ἀνδραπύον*.“ Haec iterum apponit ad Φ, 546. nec videt, rem ibi aliter se habere; nam est ibi *ἄν Φῶτα*. mox *ἰσὶ θεοῖς Φῶς*. 212. Et est sollenne cum adiectivo illud poni, non autem absolute *Φῶτα*. An dices *Σακρέτην ἄνδρα προσέειπε*? — Dixeris forte esse *δειντικῶς dictam voca Machaonem, virum inquam, ex Asclepio natum: den Mann da, den Sohn A.* At nihil horum procedit; et praedare vidit Koepfen noster, nos corruptelam amplecti, et fuisse videri *ἡγήρα*, ut esset vera lectio: *Φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν ἀμύμονος, ἡγήρα*. Nam hoc recte dicitur *ὡς ἡγήρ. ἀνὴρ ἰατρός*. Oriri potuit corruptela ex similibus locis, ut Α, 518 *Βαῦ' Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἡγήρ*, et ibid. 834. et 514 *ἡγήρὸς γὰρ (ad manum est) ἐπὶ πολλῶν ἀντάξις ἄλλων*.

195. * — 196. * — 197. * — asteriscus, cum obelo qui in versu 196 exciderat in Veneto, declarat, omnes tres versus pro altunde illatis habitos esse, alio loco melius lectos quam hic: scilicet vs. 205. 6. 7. Defendit tamen vs. 195 vna cum 194. Schol. B. De his versibus otiosis et diverso loco repetitis raro tuto pronuntiari posse, iam professi sumus.

195. *ὄφρα ἴδῃ*. Ven. B. *ὄφρ' ἴδῃ* cum Harl. et Townl. vitio prosodico obuito. at recte Apollon. Lex. *ὄφρα ἀπὸ τοῦ ἴνα, ἢ ὅπως. ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον*. Tum *ἀργῶν Ἀτρεΐος υἱόν* Ven. ed. cum Schol. A. B. (pro variante tamen laudatur alterum) Townl. Ad 196 esse debuit *ξ* quod *ἔβαλε* dixit de telo eminens misso; respectu ad v. 15.

202. *οἱ οἱ ἔποντο Τρῶν ἐξ*. Barnes resumpserat *ἐπὶ Τρῶν* quia geminata littera scribitur B, 729. At *ἐπὶ* pro *sequi* Homero non frequentatur; v. ap. Clark. et Alberti ad Hesych. in *ἔπονσιν*. Prior in *Τρῶν* natura brevis esse putanda est; Et si sollennius nomen esse coepit

Tricca, Τρίκη, quo vñ sunt scriptores. Habent et h. l. vitiose ἔκοντο Τρίκης Ven. Harl. Vrat. a. Simile vitium videbimus inf. ad A, 483. In Vrat. A. etiam vitiosus est Θρήκη.

203. ἔπεια πτερόεντα προσήδα. pro hoc πτερόεντ' ἀγόρευεν alii ap. Ven. A. De πτεράων Scholion ad 200, habetur in Etymol. h. v.

204. Ὅρσ' Ἀσκήκλιαδῃ. Ὅρσο Sch. br. ὄρσε Vrat. A. sed ὄρσο alibi. vt Ὅρσο, Θέτι. Etsi nemo docuit, quae analogia hoc dictum sit. Mihi videtur ab ὄρω factum ὄρμαι, vnde ὄρσο, vt λέλεξο. δέδεξο. Nisi statuere malis fuisse verba in μι. ὄρμηι, et ὄρμι vnde ὄρσα. — καλέσεις κρ. Vrat. b.

205. ✕ (et sic insigniti esse debebant etiam 206. 207. nunc enim recte suum locum occupant hi tres versus; minus bene supra 195. 6. 7. hoc enim designat asteriscus.) In 205 ὄφρα ἴδῃ ed. Ven. cum Sch. A. mñ. Lips. Townl. Eton. Mosc. 1, estque ea Aristarchea lectio. Itaque vix abstinui quo minus reuocarem pro vulgari ὄφρα ἴδῃς. Vide ad A, 203. retinebat me, quod praecessit 195 ὄφρα ἴδῃ tertia persona, et ἴδεν ἔλκος, vñ. 117. Per se nil refert, est enim utrumque vsitatum ἰδόμην et ἴδον. ἰδεῖν et ἰδέσθαι, videre. In fine ἀρχὸν Ἀχαιῶν, nunc legit Ven. cum Townl. Eton. et binis Vindob. qui 195 Ἀτρέας υἱὸν habebant. Ad 206 appicta ξ. spectat ad ἔβαλε cf. ad 196.

208. ξ. propter ὄρμινεν. ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. respectu habito ad versum: ὡς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρμινε (Od. P, 150 Telemachus narratione de protectione coram Penelope facta) quo loco pro ἐθύμως accepisse narratur is qui Odyssaeae lectionem vulgatam eo modo, quo habemus, adornauit, (ὁ διασκευαστής) et ibi XX. versus sequentes apposuisse. Scilicet est θυμὸν ὄρμινε de motu illo animi dictum, cum repentina re percussū terrore, metu, sollicitudine, simul afficimur.

210. Antecedens producunt Schol. A. ad *κυκλός*. Scilicet et hoc exemplum est apodoseos per *ὃς* subiectae: quae de re aliquoties monitum est v. c. ad A, 58. Λ, 713. vnde etiam *ὃς* adiungitur *τόφρα ὃς*, et putatur in his *ὃς* esse *τόφ*. cf. Gregor. Dial. p. 33, 58. At Schol. B. censet, liberatam ab utroque versu 211. 212. *βλήμεν* et *κυκλός*, si deleti fuerint, orationem profluere significantiorem. Quod concedi potest; ut nec tamen ad delendos versus satis hoc valeat. — Porro *ἴκανεν* Bentl. siue ex cod. siue ex coniect. scripserat,

212. *κυκλός*. — Aristarchus scripserat *κύκλος*, ut esset *ἀγγεράτο κύκλος*, ut illud: *ἀγγρόμενοι πᾶς δῆμος* (L. T, 166.) supplendo *γενόμενοι κύκλος*. At Nicias et Alcalonita (Ptolemaeus) cum Herodiano, ut Bentl. ex Lips. Schol. adscripserat, defendebant *κυκλός*. Porro *ἀγγεράτο* esse debet pro *ἡγερντο*, non pro *ἡγερτο*, ut Eupmol. h. v. quam recte reddit *συνηθρεϊσμένοι ἦσαν*.

213. *ἔλκεν οὐτόν*, Erat *ἐλλκεν*. Sed *ἔλκεν* Ionice Aristarchus et maior pars. Sch. A. L. Notant autem grammatici tria chirurgiae (*ἐν τῇ βελουκίᾳ*) genera in Homero memorata, *ἐξολκῆν*, ut in Menelao, *ἐκτομῆν*, ut in Eurypylo (Λ, 843.) et *διωσμὸν* in Diomede (an Λ, 396?) Schol. B. ad h. v. et A. B. Leid. ad 191. Eust. ad 218. vbi et *Φάρμακα* distribuunt in *ἐπίπαστα*, *χριστὰ* et *τότιμα*.

214. *τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγε* *ὃξέες ὄγνοι*. notant A. B. posse dupliciter interpungi, *ἐξελκομένοιο τέλιν*, et *πάλιν ἄγε*, *εἰς τουπίσω ἀνεκάμφθησαν*. cf. Hesych. in *ἀγέ*, et ibi not. (peius Eust. *ἰσχυρὰ ἔμπαν ἐκλάσθησαν*, respectu τῆς πρώτης περιαγωγῆς καὶ κλάσεως vncorum inter cudendum. Vtriusque etiam in Sch. B. habetur) Bentl. *ἴαγεν* adscripsit. At neo ipse, nec grammatici obseruauerunt difficultatem metricam quae subest huic loco; si *ἄγε* (*ἴαγεν* pro *ἡγήσαν*) ab *ἄγω*, *ἴαγε* ductum est, habet priorem longam: v. ad Γ, 367. Itaque aut *ἄγε* ducendum est ab *ἄγω*, *ροτροστί*, *ροτροστί* sunt hami, aut scriptum fuit: *τοῦ δ' ἐξελκομένου ἄγ*.

(φαγεν) πάλιν ὅξες ὄγνοι. recuruati sunt. Nisi totus versus senioris ingenii est, insertus ex v. 151. non satis commode. ὄγνος, γλῶχιν, ἀνὸς τοῦ βέλους.

215. Versus ap. Apollon. Lex. in ζῶστηρ habetur.

216. ζ— quod iterum ζῶμα, nulla loricae mentione facta, memoratur; v. ad 187. 133.

217. In re chirurgica nobilis hic locus. Memorabilis quoque visus Auctori de Vita Hom. §. 23.

218. 9. Versus respicit Plato de Rep. III, p. 408 A. ubi robur hominum temperantia videntium praedicat, quibus sanguine exsucto et herbis adpersis satis curae ad sanandum vulnus adhibitum esse visum est.

219. Φάρμακα, τὰ αἰ πάρε. οὐκ ἐκείνα, ἀλλὰ τὰς αὐτῶν δυνάμεις καὶ πράξεις. Ven. B. ergo ἔπορευ est h. l. docuit, monstravit. Prodiit autem Aesculapius, Machaonis pater, e Chironis disciplina; et est hic locus ex antiquissimis chirurgiae, seu, quam veteres vocant, Iatricis monumentis. Φάρμακα illa erant radices et herbae, quarum vires stypticas visus docuerat; illas arefactas et tritas insperfas fuisse vel applicatas vulnere probabile sit ex voc. πάσσειν, ἐπιπάσσειν. v. E, 409. 900. A, 515. O, 393. 4. Hinc παστὸν, et ἐπιπαστον medicamen vulneri inspersum et πάσματα apud medicos v. c. Theophan. Nonn. c. 24. ubi v. Bernard. II. A, 623 sq. χυσιῶνα, potionem, adhibitam videbimus, nec tamen nisi ad vires recipiendas. Disertior locus est Pindari P. III, 83 sq. de Aesculapii arte.

Porro τὰ αἰ ποτὲ πατρὶ, duplici dativo pro πατρὶ αὐτοῦ. Bentleius tamen emendat τὰ ᾧ (ῥῶ) — πατρὶ, suo. Sane antiqua scriptura FOI etiam sic legi potuit. Nec tamen necesse esse video sic legi.

221. τὰφραδ' male vna voce Barn. Est δὲ in apodoti ut modo vs. 213. An hic versus a primo carminis auctore profectus sit, admodum dubito; turbat enim ordinem narrandi. Primo si Troiani iam tum aduentabant, quomodo tempus suppetere potuit Agamemnoni ad discursitationem per ordines, appellationes singulorum du-

cum et confabulationes? quomodo duces stare potuere otiosi? inprimis si memineris, quam exiguum inter utramque aciem relictum fuerit intervallum. Non procedunt Troiani propius, nisi infra procedentibus Achivis v. 427. 433. Tum v. 446 ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο. Tolle versum male a rhapsodo interpositum, ut esset quod responderet τῷ τόφρῳ, cum non videret, αἰ δ' idem esse ac τόφρῳ αἰ.

222. Doctum Scholion A. B. super ἔδον pro ἔδουσαν quod in Etymol. non reperiri minor; at excerptum habet Eustath.

223. — quod ἴδοις pro ἴδοι τις ἄν. observatio saepe decantata, etiam ap. Schol. Aristoph. Acharn. 24. vbi est Ἐνθ' οὐκ ἂν ὑβρίζοντα ἴδοις. et inde ap. Suidam in ὠστιας. Eustath. esse pro Attico οὐκ ἂν εἶδες. ἴδῃς L. ap. Bentl. Vrat. a. βρίζειν. νυτράζειν. ἀναπαύεσθαι. quod iam in Apollon. Lex. h. v. est; καθεύδειν. v. Od. I, 151. M. 7. v. Schol. Etym. Hesych. laudato hoc versa: In quo etiam hoc observant, laudes ampliores fieri vitis deprehendis. v. Gell. II, 6. med.

224. καταπτύσσοντ' vao σ Τωνι.

226. — quod, cum alias ἵπποι pro curru memorantur, nunc ἵππους καὶ ἄρματα apposit. Fuit porro ζήτησις, quam Schol. B. servavit, cur non in curru perfliterit Agamemnon, si celeritate opus erat? Atqui, inquirunt, e curru non potuisset singulos milites adire et alloqui. (Grauis vero observatio repetita ab Eust.) — ἔασσας male Barn. v. ad Δ, 42.

227. Φυσιόωντας. ἀσθμαίνοντας. ἐν τῇ δ' Ἰλιάδος τῶν πεποιημένων ἢ λέξις (ex sono) Apollon. Lex. h. v.

228. — quod eodem nomine et Agamemnonis et Nestoris auriga (A, 619) fuit; vterque nomine Eurymedon. Repetit eadem Eustath. Erat autem auriga Agamemnonis Ptolemaei f. Piraei nepos. Idem eius Πειραιεύς. — Porro Πειραιίδαο. quod plerique quatuor syllabis efflerunt; (Πειραιίδης) at Tyrannio trisyllabum esse voluit, et analogia, (Πειραιίδης) velis. et docuisse hoc grammaticos.

quomodo ex Πείραιος, (quod occurrit v. c. Od. O; 543) sit Πειραιίδης non vero Πειραιίδης. Etiam Hesych. Πειραιίδας, Πειραιίου παῖδα. Malim duci a Πείρατος Πειραιίδης. Laudatur tamen ab Enstathio Ἀλκαῖας, Ἀλκαίδης. Mox 229 παρίσχειν pro πλησίον ἔχειν et διακυρναεῖν pro διατάσσεται.

229. τῷ μάλ᾽ ἑπέτελλε παρισχέμεν, Barnes putabat ultimam vocem se restituere pro παρισχέμεν, et hoc erat vitium edd. Oxon. et Cantabrig. 1684. παρισχέμεν Sch. br. Cant. Mori, L. apud Benj. Vrat. A. Mosc. i. quod et ipsum bene se haberet. At παρισχεῖν in Homero non occurrit; sed παρισχέσθαι, amplecti, tueri.

230. ἐπτότε κέν μιν γυνὴ λάβῃ. Harlei. cum vno Vindob. λάβοι. — πωλείας διακυρναέοντα. Mihi probabile sit, duabus vocibus esse scribendum. ποικρανεῖν enim absolute dicitur, ut iterum vl. 250 ὡς ὅγε ποικρανεῖαν διαπωλείτο στίχας ἀνδρῶν, de imperatore disponente singula ad pugnam et praecipiente quae facta opus sint. igitur πωλείας διὰ, pro διὰ πολλούς, ἀνὰ τὸ πλῆθος, ut E, 824 Ἀρην μάχην ἀνὰ ποικρανεόντα. Ita et distrahere malim κατακυρναεῖν, ut E, 332. M, 318. et alii.

231. ἐπεπωλείτο στίχας. ἐπεπορεύετο Apollon. Lex. h. v.

232. καὶ ῥ' οὐς μὲν σπεύδοντας ἴδοι. — quod σπεύδοντας h. l. non transitive dictum, pro ταχύνοντας, sed ενεργούντας καὶ κακοπαθεύοντας.

At in σπεύδοντας ἴδοι peccatum vides in digamma, ut prox. iterum vl. 240. Bentleius reponit ὄρα. ut Tl, 646 ἀλλὰ κατ' αὐτὸν ὄρα καὶ ἐφράζετο θυμῷ. Bene hoc. Ita tamen haud apparet, quae causa fuerit mutationis hic et aliquoties obuias, ut inf. 516. A, 203. vbi v. Qbss. Suspicio itaque, formam in his locis fuisse olim insolentiorē ὄρεω, ὄρημι, ὄρημαι quae nonnullis adhuc in locis locum tuita est. Ita ὄρηαι est Od. Z, 343. Expulsam vidimus A, 56 et 198. Forte et h. l. fuit ὄρη imperfectum tempus.

Altam rationem init Wakefield in Silu. crit. P. IV, p. 175 καὶ β' ὃν μὲν σπεύδοντα ἴδοι — τοὺς, numeri mutatione facta.

Ceterum locum, qui sequitur, expressit Xenophon Cyrop. VII, 1, 6 sq. vbi Cyrus obambulat hortando turmas et duces.

234. Ἀργεῖοι, μὴ πῶ τι μεδίστε. Eustath. μὴ πῶ τε. At est μὴ πῶ τι pro μὴ τι, et hoc pro μὴ simpliciter, μεδίστε Townl. vn. Vindob.

235. οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει ἀρωγός. Aristarchus ψεύδεσσι forislerat, a ψεύδης, (mendax, h. l. periurus) adstipulante Ptolemaeo Afcalonita. Et in has partes concessit Sch. br. οὐ γὰρ ἐπιβοηθήσει ὁ Ζεὺς τοῖς ψευστάταις. At Hermappias, negans adiectivum nomen ψεύδης apud Homerum occurrere, nisi forte in compositis, ἀψεύδης, φιλοψεύδης, et similibus, scripsit ψεύδεσσιν ἀπὸ τοῦ, τὸ ψεύδος, quod Homerus frequentat: vt in illo! ψεύδος δ' οὐκ ἐρέει (Od. I, 20.) Subiicit Schol. A. „οὕτως ὁ Ἡρωδιανός.“ Ex eo igitur hic locus, vt pleraque alia grammatica seruata ad nos peruenero. Addit idem: „καὶ μᾶλλον πιστέον Ἀριστάρχῳ, ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν.“ Frauum vero hoc auctoritatis studium!

Haud dubie magis poeticum et prisco sermoni accommodatius est, τὰ ψεύδεα intelligi, *periurium*, quam οἱ ψεύδεις; adiectivum, cuius nec usus Homericus aliunde constat. οὐκ ἐπέσσεται Ζεὺς ἀρωγός τοῖς ψεύδεσιν, *per iurio*.

ἐπιψεύδεσσιν ed. Rom. cum Eustath. qui tamen duplicem interpretationem norat.

ἐπὶ — ἀρωγός iungit Sch. B. vt sit ἐπαρωγός. Magis tamen analogiae conuenit ἐπέσσεται.

236. ὑπὲρ ὄρνια, παρὰ τοὺς ὄρνους, vt iam vl. 67. Eustath. cum Cant. et al. etiam h. l. vna voce ὑπερόρνια.

237. γυῖπες ἔδονται. Sch. B. reddit Φάγωσι, ac si ἔδονται ante oculos haberet. Est tamen ἔδονται pro futuro tempore.

238. ἡμεῖς δ' αὐτ' ἀλόχους τα. Aristarchus sine δ', ἡμεῖς αὐτ' ἀ.

240. οὐδ' τινὰς καὶ μεθιέντας ἴδοι. Idem peccatum in digamma, quod vl. 232 vidimus, tollendum forte eodem modo, μεθιέντας ὄρη. Nunc tamen conicere possis, singulari locum fuisse, ἐν τινὰ δ' αὐ μεθιέντα ἴδοι. (μεθιέντα ἴδοι) — τὴν μάλα κεικείσκειν vl. Z, 330 εἰ τινὰ που μεθιέντα ἴδοις στρυγεραῦ πολέμοιο, et N, 229 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδοι. Verum non convenit singularis sequentibus: Ἀργεῖοι. etiam laudare possis similem locum M, 267. 8. 9.

242. Ἀργεῖοι ἰόμωροι. Antiqua haec vox, h. l. et E, 479 obuia, de cuius vi, sensu et etymo non liquet. Ductum vulgo ab ἰός, sagitta, vt sint οἱ μεμορημένοι (παπονημένοι. κακοπαθοῦντες) περὶ τοὺς ἰούς, confecti aerumnis inter tela, per tela, vel telis tractandis, occupati telis. Vt B, 69a. 840 ἐγχεσάμωροι. Sic Sch. br. Etymol. Hesych. At primo loco Apollon. Lex. h. v. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, οἱ τοὺς ἰούς ὀξείς ἔχοντες, καὶ τὰ ὑλακώμωροι παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσάμωροι. βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰούς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν παπονημένοι, καὶ οἱ περὶ τὰ ἐγχε. Quomodo Aristarchus in suam interpretationem incidere, vix assequaris, nisi haec tenueris: μωρὸν olim dictum fuisse τὸ ὀξύ. Sch. B. ad E, 479 ἡ ἰός ὀξείς ἔχοντες. μωρὸν γὰρ τὸ ὀξύ κύτριον. Emenda μωρὸν γὰρ τὸ ὀξύ. Κύτριοι. Hesych. μωρὸν. τὸ ὀξύ. Etymol. ὑλακώμωροι — τινὲς δὲ τοὺς ἐξυφώνους, — μωρὸν γὰρ λέγουσι Κύτριοι τὸ ὀξύ. Enimvero, vt taceam, Achivos non sagittis, sed hastis bellicam laudem quaesivisse; potest enim responderi, ad opprobrium id h. l. dictum esse; metrum violatur in ea voce, nam prima in ἰός, sagitta, ubique est producta. Itaque nec locum habet altera ab aliis proposita etymologia ab ὄρα, custodia, et ἰός, sagitta, ap. Eustath. h. l. et ad E, 479 οἱ ποιοῦμενοι ὄραν, ἧτοι Φραντίδα τῶν ἰών.

Observauerat hoc Askew (v. ad Hesych. in ἰόμωροι) isque vocem ducebat ab ἰαν, viola, et exponebat, satis

violae destinati, h. e. brevis aevi. Atqui hoc est Indicum. Dicerem saltem, nomen ἰὺν violae, ad colorem nigricantem traductum esse, vt in πόντος ἰοειδής, adeo. que ἰομόρους esse, infansios, miseros, fere vt πορφύρεος θάνατος. Ita fere Koeppen exposuit, atrae morti destinati. Inciderat in hanc etymologiam quoque Bentleius; nam is, etsi sensu non appposito, refingit *ῥιανθρον*. Fuit enim viola, ἰὺν, olim *ῥιον*; quod ex Theocrito patet, X, 28. καὶ τὸ ἰὺν (ῥιον) μέλαν ἐστὶ. Sicque idem scribit *ῥιανθεα ποντρον* B, 278. et *ῥιανθεα σιδήρον* Ψ, 350.

Dionysius Thrax ap. Apollon. L. c. ἀπὸ τοῦ ἰέναι duxerat, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μῦρον, mortem fatalem. Possit simili modo ab ἰος, μόνος, duci, eodem fato nati, aut pares aerumnas tolerantes. Praestat dicere, verum vocis sensum cum vsu exoleuisse. — Quod o in α transiit, docet vocem non a μῦρος, sed a μοῖρα ductam esse.

Ceterum sustuli interpunctionem post Ἀργεῖοι, liquidem ἰομόροι non videtur opprobrio dictum esse, vt ἡλεχέες, sed iunctim: Argini pugnatores, nunc probris oppleri, an non pudet vos! Docet quoque hoc comparatio alterius loci E, 479 Ἀργεῖοι ἰομόροι, ἀπειλάων ἀπώργηται. Adde E, 787.

οὐ νυ σέβασθε; in Aldd. et hinc profectis σένεσθε. noto more, emendatum a Turnebo. σέβασθαι apud Homerum alio vsu dictum quam qui serius, inualuit: τὸ ἐντρέπεσθαι τινα, διὰ τὸ θαυμάζειν. σεβάσαστο γὰρ τόδε θυμῷ Z, 167. σέβας μ' ἔχει εἰσορῶντα Od. Γ, 123. hoc est θαῦμα, κατάπληξις. Haec Apollonius, et plenius Eustathius: vbi additur: οὐκ ἔστι γὰρ ἐπὶ τιμῆς τέταρτος ἢ λέξεις ἐκείτο. Statim tamen ap. Pindarum hoc sensu occurrit et apud Aeschylum. Adde Hesych. et ipsa Lexica.

243. Τίφθ' οὕτως ἔστητε. ✕ (an quod iterum v. l. 246 occurrit?) — quod Ptolemaeus ἔστητε scripserat; grammaticus autem Ven. A. cum aliis ἔστητε scribi vult, esse enim pro ἔστατε ex ἑστήκατε. Quam argute! cum toties ἔστην. στήτε. στήναι. occurrant. In Etymol. nil de his. cf. inf. ad 331. et ad B, 525.

244. — quod διὰ omisſum ante πεδῶω. ἐπεὶ οὖν eſt pro ἐπεὶ δὲ.

245. τίς σφί. Ariſtarcho debetur. (ſcilicet vt ὅσφί, v. c. A, 76. ſic vna voce ſcripſerant librarii τίςφί.) γίνε-ται inde a Turn. antea γίνεſται. quod et libri habent. v. ad B, 468. Sup. Γ, 45 ἀλλ' οὐκ ἐſτί βίη φράσιν οὔτε τι οἰκλή.

246. — ſiſpice ſpectavit ad ἔσπητε. v. modo ad 243. τέθνηκα. „καταπέπληγμαι· καὶ μετοχικῶς· ὑμεῖς ἔσπητε τὰ θηπότες.“ Apollon. Lex. h. v. Paulo poſt 248 εἰρύατ· eſt εἰρύνται, non εἰρύντο. De voc. v. Exc. IV ad lib. I. p. 177.

249. ὄφρα ἴδῃτ', αἶψ' ὕμιν — Corrupte Moſc. 1. et al. ὄφρ' ἴδῃτ'. Mox verum eſt αἶψ' ὕμιν. Aberrauerat Ald. 2. αἶψ' ὕμιν inde aliaε αἶψ' ὕμιν quod et Moſc. 3. habet. Schol. B. obſervat petitum hinc eſſe illud Tragicū: τῷ γὰρ πονοῦντι χ' ὡς θεὸς συλλαμβάνει. (Eſt ex Eurip. Temenidis fragm. ap. Stob. ſed legitur καὶ θεὸς συλλαμβάνει.) Conuenit ſane ſententia: ſed in Homero longè potentius et ἐναργεſτέρως expreſſa ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων, antiquo loquendi modo, qui idem magnam ad animum vim habet; vnde eo ſaepe vtitur Homerus, vt E, 433. vbi v. I, 420. 683. Ω, 374. Od. Ε, 184. Petitum eſſe aiunt ex eo, ſi quis clipeo ſuo tegit alterum, quod eſt quoque ὑπερασπίζειν, atqui ſatis eſt, πᾶντι aliquem protegi.

250. ῥ poſt ὡς abeſt ab Harlei. nec male. Etiam a Ven. Townl. Vrat. a. b. Eton.

251. ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεſσι κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. — quod ἐπὶ Κρήτεſσι dixit pro ἐπὶ τοῖς Κρήταις. ſic ἐπ' ἀνδράσιν εἰαρινόει. B, 89. “ Quafi hoc nunc primo occurreret dictum eſſe pro ἐπ' ἦλθε Κρήτεſσι. Porro, „quod Idomeneus proximo loco ab Aiace conſtitutus, πρὸς τοῖς ὑποτάσσοντάς τοις Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον.“ ſcilicet ſpectat ad B, 557. 8. et cf. Schol. A. Γ, 230. Etiam Schol. B. obſervat, ad h. v. et ad 258. quod nunc idem, quos Helena ſupra Γ, 166 ſq. memorauerat, ite-

sum recensentur, sed disertius. — Κρήτῃσι κίων. hinc nata praua glossa Hesychii κίων, πορευθεῖς, obseruante Bentleio. κρήτῃσιν ἰών Mose. i. in litura.

ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Ab Homero nondum de certo hominum numero accipi potuit, sed, ut iam Eustath. obseruauit, simpliciter de turba et caterna. Bene vocem ab εἰλέω, conuoluo, ducit Sch. B. ut οὐλας τρίχας. ad de ad T, 113. multoque disertius quam ceteri, Apollon. Lex. h. v. et Etymol. apud Suidam breuiter ἀνὰ οὐλαμὸν, κατὰ τὸ ἄθροισμα.

253. Ἰδομενεὺς μὲν ἐπὶ προμάχοις sc. ἐθνήσσετε, ut et Porphyz. ad K, 165 monet; non erat, ut vulgo suppletur. ἐπὶ προμάχοις duo Vindob. male. σὺτ' εἵκελος repositum a Barnes, cum vulgo editum esset ἕκελος, quod habet syllabam breuem: cf. Etymol. h. v. Verum εἵκελος etiam libri exhibent meliores, vti Lips. Ven. Cant.

254. ἄτρυνε Φάλαγγας. Etiam Φάλαγγες simpliciter pro cateruis dictas sunt.

259. ἥδ' ἐν δαίτ', ὅτε κέρ τε γερούσιον αἰδοπα εἶναι — ms. Bentl. ἥδ' ἐν. Vrat. a. ἥδ' ἐς δαῖτ', idque malim, ne durior elisio του i in δαίτ' ex δαῖτ' inferatur.

γρ. ὅθι κέρ τε. ap. Barnes.

γερούσιον εἶναι, τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον. Schol. B. Lips. Leid. Etym. ipse Apoll. Lex. H. v. τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον. et Hesych. c. Schol. br. κατὰ γέρας. Vides a γέρας ducere omnes γερούσις, quod fieri nequit. Nam ἀπὸ τῶν γερόντων est γερούσια, ergo et ex γέροντες γερόντεσι, γέροντσι, γέρουσι. γέρόντσιοι, γερούσιοι. Ita γερούσιος αἶνος. et inf. 344 ἐπὶ δαῖτ' αἶμα γέρουσιν ἐφοκλίζομεν Ἀχαιοί et X, 119 γερούσιον ὄρκον videbimus iusiurandum, quod inratur a senioribus, h. e. principibus. Sunt tamen etiam γέροντες οἱ ἐντιμοί, ut B, 404 κίλησθε δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν, interprete Apollonio in γέρον. Est ergo vinum senioribus, h. principibus viris apponi solitum; sane quidem honoris causa; nec tamen reddi potest, vinum honorarium.

260. ἐνὶ κρητῆρσι κέρονται vulgo lectum. Aristarchus ἐνὶ κρητῆρι. quod magis consentaneum; nam unus tantum crater statuebatur; ut mirer, hoc non receptum.

κέρονται. non κερῶνται, ut Eustath. observat, ab incerta, ait, origine ductum. Est tamen haud dubie a κέρω, κέρομαι, unde reliqua κερῶ et sic porro. Hesych. κέρωνται, κερῶνται. ut emendatum e Schol. br.

261. εἴπερ γὰρ τ' ἄλλοι. — quod cum ceteris portio aequa assignata esset, viri principes semper poculum plenum cum mensis plenis habuerunt appositum. Etiam vsf. 261. 262. ab Athenaeo recitantur lib. V. p. 193 A. ut doceat, principibus honorem hunc habitum esse, ut semper plenus adstaret calix.

262. δαιτρὸν πίνωσι. Sch. br. μεμερισμένον. vel — μένος, ut Eust. διαιρετόν. Hesych. μεμετρημένον cum iisdem: παρὰ τὸ δαίω, μερίζω.

σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοί. non sibi respondere σὸν et ὥσπερ ἐμοί animaduertebat Bentl. et resingebat aut ἐμὸν aut σοί. At quid vetat poetam variare orationem? Consentunt in vulgatam omnes etiam ii qui versum recitant Athen. l. c. Lucian. Parasf. 45. Plutarch. in loco interpolato. Conuiuii. Sept. Sap. p. 156 E. ubi etiam δαιτρὸν per μετρητόν redditur.

263. ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοί, τίεειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει. „γρ. εἰσστηχ'“ Barnes, et „πίνειν ὃ, τι.“ Porro ἀνώγει Vrat. a. et a m. sec. b. Recte vero ἀνώγει, quod et ap. Athen. est I, p. 13 D.

264. οἶδ' ἐπεί τοι εὐχᾶς εἶναι. Legebatur εὐχῶ cum hiatus. Eum iam Bentl. sustulerat, reposito εὐχᾶς ex Cant. Harl. Nunc adde Ven. Vrat. a. b. duo Vindob. sicque iam editum erat in Ald. 2. et seq. Male mutauerat iterum Turneb. et ex eo Steph.

Solet autem, ἐπεί cum praesenti iungi. Jl. Σ, 386 ἐπεί γὰρ μὲν οὐτὶ θαμνίσκῳ. v. inf. ad M, 347. Π, 23.

265. τὸν δ' αὖ ἰδομενεὺς — αὐτ' m. ap. Bentl. Townl. Vrat. b. c. Mofc. 1. 3. Eton.

269. σύν γ' ὄρμι' ἔχουσιν. Monet Sch. A. σύν γ' esse scribendam; non σύγγ'.

ἔχουσιν quod ubique in codd. et in edd. anterioribus legitur, corruerat Turnebus ἔχουσιν. Hoc nusquam reperi, praeterquam in Vrat. a. Eiecit id recte iterum Wolf. ex sententia Ernesti, ut et voluit Benl. cf. ad Jl. Γ. 270.

271. ὑπὲρ ὄρμι' ἀδήσαντο. Vrat. a. ὄρμι' ἀδήσαντο.

273. ξ — nullo cum Scholio; quod, puto, monuit τὸ ἐπ' Αἰάντεσσι pro ἐπὶ τοὺς Αἰάντας. de quo v. sup. ad vl. 251.

274. ἄμα δὲ, Barnes malebat ἄμα δὲ, quem refellit Ernesti ad Callim. in Di. 98.

275. ✕ (ἀστέρισκος περισστιγμένος) praefixus huic versui est in Cod. Ven. nec de eo in Scholio monetur nec quorsum χιασμός spectare possit assequor: non enim memini verba bis occurrere in Homericis, nec eo signo in Veneto τὸ χρηστὸν designatur.

Sch. B. τὸν αἰπόλον cum dilectu dictum notat, quia caprae in altis montibus pascuntur. Eoque Sch. A. et B. ad vl. 269 referunt τὸ ῥίγησε, metu enim eum percelli, quia pecudes grauidae, audito tonitru, abortum faciunt, quod nescio an nimis subtile sit. Adde Eustath. p. 472.

ὅτ' ἀπὸ σκόπι' εἶδε. Porphyr. Qu. 27. εἶδη.

Laudat hunc locum, quod terrore legentem afficit, Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 83 συστέλλει μὲν οὖν ἡμῶν τὴν διάνοιαν, ἐν οἷς φησιν ὡς δ' ὅταν etc.

276. νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον, ὑπὸ Ζεφύροις ἰωῆς. Ἰωῆ et de voce (v. inf. K, 139 et Obfl.) et de flatu dictum (quo sensu etiam Apollon. I, 1299 adhibuit) hoc ipse versu laudato notavit Apollon. Lex. h. v. Vnde apparet vocem esse a sono ductam: ἰωῆ et olim ῥιωῆ vel ῥιωῆ. cf. ad K, 139.

277. τῷ δὲ τ' ἀνευθεν ἔντι, μελάντερον ἥτε πίσσα. ξ — quod singulari modo dixit μελάντερον ἥτε πίσσα, pro sollenni μελάντερον πίσσης, vel μέλαν, ὡς πίσσα.

Alia observatio est, *έόντι* Aristarcheam esse lectionem *έόντι* esse Zenodoteam. Rustathius: *έόντι. ή έόντι*. Etiam Sch. br. *έν άλλεις έόντι, έρχομένω*. Sicque Cant. ms. Bentleius, nescio an ex codice, refingit *τῷ δ', έτ' άνευθεν έόντι*. Idem ad h. l. refert Hesych. *μελάντατον*. — *άνωθεν* ap. H. Steph. ex Pörrhyr. pro Var. Lect.

Tandem in Sch. A. et Sch. br. noua proponitur interpunctio: *ώς δ', ότ' από σκοπιής είδε νέφος — υπό ζεφύροιο ίωής, τῷ δέ τ' άνευθεν έόντι μελάντερον. ήύτε πίσσα φαίνετ', έόν κατά πρόντον* — posset ferri, non praeferri. Ortum videtur acumen ex notatione comparatiui cum *ήύτε πίσσα*.

280. Legebatur *αρηιθών αιζηών — Φάλαγγες*. Pro *αρηιθών* est *διοτρεφών* in Cant. Mori. Ven. Lips. (vbi vitiose *διοτροφών*) Eton. M. C. H. ap. Bentl. Vrat. omnibus, Townl. Mose. 1. 3. (cum gl. *εύγενών* quam et Vrat. A. habet) duob. Vindob. item in Edd. Flor. Ald. 1. Eustath. Sane et hoc et illud epitheton bene se habet, et vtrumque aliis locis iteratur, *διοτρεφών* B, 660. vt forte hinc ductum in h. l. putes; at et alterum occurrit Θ, 298. O, 315. Τ, 167. Sequenda igitur codd. auctoritas.

281. *κύνοντο Φάλαγγες κυάνει, σάκεσί τε και έγχεσι πεφρικυϊαι*. Ex quod Zenodotus scripserat: *Φάλαγγες ήώνων, σάκεσι* — est tamen *κύνει* melior oppositio *πρός ό μελάντερον*.

Pro *πεφρικυϊαι* altera ex Aristarcheis exhibebat *βεβριδυϊαι*. Hoc tamen alio sensu dici, intelligas vel comparato Odyss. Π, 473. 474. Ad hanc lectionem, quae etiam cod. Paris. laudatur, glossam Hesychianam: *βεβριδυϊαι. κρεϊσσι. ισχυραι*, referebat Ruhnck. praef. To. II. p. VIII. ζ. At *πεφρικυϊαι* accommodatissimum. *horre* hastis nem etiam Latine dici notum est, scilicet hastis erectis et prominentibus. Sic inf. N, 339.

Versum Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 82. commendat propter dilectum epithetorum ad terrorem conueniendum.

286. σφῶϊ μὲν, οὐ γὰρ ἔαικ', ὀτρυνόμεν οὔτι κελεύω. Apollon. Lex. σφῶϊ μὲν, ὑμᾶς, τοὺς δύο. vbi v. Not. Scilicet σφῶϊ, σφῶ, dual. casu quarto.

Interpunctio non vno modo institui potest. Sch. B. præcipit: σφῶϊ μὲν οὔτι κελεύω. (sc. μάχασθαι. e vl. seq.) οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνόμεν. Iungitur autem κελεύω et cum tertio, et cum quarto casu. Male Eustath., ait σφῶϊ pro σφῶϊν dictum esse metri causa. Potest et tertia ratio iri: σφῶϊ μὲν οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνόμεν. οὔτι κελεύω. —

Porro οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνόμεν Eustath. Bentl. scribat οὐδὲ φοικα. Scilicet nondum in hac voce digamma vsus expedierat. Est sane φοικα, sed et εφοικα. Inf. 341 est σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε. vbi v.

κελεύω superscripto σ, Vrat. b. vt sit κελεύσω, et κλεύθω Vrat. c.

287. αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον Ἰφι μάχεσθαι. Laborat metrum propter digamma in μιφι. Bentl. bene coni. vitium ortum ex ignoratione vsus pluralem inungi cum duali, et fuisse ἀνώγετε μιφι. Totus tamen versus serius a rhapsodo adiectus esse videtur male sedulo in sententia explenda ac dilatanda, ne breuiter ac concise quicquam dictum sit.

288 — 291. iterati sunt. ex B, 371 — 374 vbi v. Ad 289 Scholion, nescio in quo codice, apud Bentleium haec habet: ἔνθα Εὐριπίδης λαβὼν λέγει· (σοφὸν γὰρ) ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾶ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀνδρία πλεῖστον κακόν. Sunt ex Antiope fr. XII. Et 290 ἡμύσσεις Sch. br. vitiose.

292. τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ. „γὰρ αὐτόθι,“ vt inf. 364 Barnes.

294. οὓς ἐτάρους στέλλονται. verba sunt ap. Hesych. n οὓς. vbi cf. Schow. Eustath. vult esse, quod propositi ἐπιτελλόμενος. Atqui στέλλειν est τάσσειν. διατάσσειν ordinare, non, præcipere, monere.

295. ξ — „quod Χρέμος hic tertius, Pylus, est: τὰ Πυλαιμένους.“ scil. respectu B, 851. vbi vide Obél Chromii autem occurrunt plures; vnus est Chromius.

Priami filiis E, 160. alter ex Lyciis E, 677. Verum praeterea Troianos alios obscuros hoc nomine memorat Θ, 275. P, 218. 494. 534. Vix igitur res digna observatu videri debuerat. Emendandum erat ad metrum Πελάγοντά τ', Α. vulgo omissum perpetua librariorum incuria, vsu tamen Homérico admonente. Bentleius praeterea ἀμφι-Μέγην scribit ingeniose; vt nec tamen confundatur cum altero Megete B, 627. In Χρόμιος de accentu nil h. l. monetur: at vide ad E, 677. Χρόμνον τς est vitium ed. Turn. Κρείοντα pro nomine proprio est acceptum in Townl. et in vno Vindob. pro Chromio est Σχέδιόν τε. quod casu librario in buccam venit.

296. Apollon. Lex. in Αἷμονα sic recitat: Αἷμονά τε, κρείοντα, Θάωνα τε Δηϊπυρόν τε. Ad poeticam sane virtutem nil facit, haec an ista nomina legas. Sed memoriter grammaticus versum intulit ex N, 92. Est etiam ap. Etymol. in αἷμων, Αἷμονά τε — Κρείοντά τς vitiose.

Obscuros autem homines memorat, vt poeta, qui hac ipsa enumeratione fidem facit narrationi; tam accurata enim rerum et euentuum notitia instructum se ostendat, vt et singulos homines designare possit nomine. Tum vero poetae nihil est vniuerse enuntiandum; indiuiduale, non complexus ac genera, memorare debet.

297. ἱππῆας μὲν πρῶτα — πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν. Vix redat aliquis tam absurde veteres instituisse interpretationem, vt πρῶτα et ἐξόπιθεν acciperent de dextro et sinistro ornu, aut vt interferti essent κακὸν ἐσθλοῖς. Sch. B. Vat. Leid. et laudatur tamen in Quaestione Porphyrii ipse Aristoteles auctor. Mirantur quoque ἱππῆας ante pedites statui; putant ne fieri hoc ita, vt equi intra intervalla peditum recipiant. Atqui sunt πρόμαχοι qui ante aciem discurrent, odo hic modo illic in hostes inuecti impressionem faciunt, sequente tum plerumque catervae peditum, quam hostium inclinatam vident. Addit praeter haec Euthymius: Herodorum et Apionem contendisse, quadratam a laterculi speciem habuisse Nestoris aciem (κατὰ πλῆθος).

θίον γενέσθαι) et inter duo ordines fuisse vias, γαφύρας dictas, vt per has se recipere*nt* ἱππεῖς (currus).

ἱππῆας μὲν πρῶτα. Ed. Flor. cum Vrat. b. c. Mosc. 1. 3. μὲν πρῶτιστα. etiam bene, si ἱππέας (duabus syl. labis) scripseris. Ernesti iudicium de constituendo hoc versu non percipio.

Versibus his passim vtiuntur veteres, vt Maximus Tyr. diss. XVI, p. 200 inprimis, quod κακοὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν τάττει Nestor. Scilicet in pugna ad extremos ordines se recipiant κακοί, vt in reip. muneribus ad primos prouolare solent. Alludit ad h. l. Quintil. V, 12, 14 vbi de argumentōrum collocatione agit. Et iam olim Xenoph. Cyrop. VI, 3, 11. Polyb. XV, 16. Vsum esse praecepto Homérico Pyrrhum Tarentinis in media acie collocatis narrat Frontin. Strategem. II, 3, 21. Et Iulianus in pugna cum Persis ap. Ammian. XXIV, 6. Suauiter Aelian. H. An. X, 8 delphines dudum hoc Nestoris consilium tenuisse docet.

299. ἔρνος ἔμεν πολέμοιο. Apollon. Lex. laudat; ἔρνος ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας. ἔρνος ἔμεν π.

ἔλασσειν est Aristarchea lectio, quam et Apollon. Lex. agnoscit in κακός, δειλός. Alii legerant ἔργεν. quod nec ipsum male se haberet.

300. vid. Excurs. III ad h. l.

301. Ἱππεῦσαι μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει — Wallenberg e Schol. Jl. A, 17 eruerat nouam lectionem Ἱππεῦσιν πρῶτοις τ' ἐπετέλλετο, vix meliorem aut verio*rem*. τοὺς μὲν α. Cant. Harl. Vrat. a. b.

302. σφούς Ἱππούς. Apollon. Lex. σφούς, τοὺς ἐαυτῶν.

306. 307. ὅς-δὲ π' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἀρμαζέκηται, ἐγγχει ὀρεξάσθω. Locum inter vexatos habitum inter veteres, vel ex Plutarcho apparet de aud. poet. p. 28 B. Piget repetere, quae grammatici saepe h. l. ariolati sunt in Sch. B. et Sch. br. et multo magis in Estathio. Et Sch. B. quidem accipit aut sic, vt, qui ad currum hostilem venerit, pugnet eo consensu nec equos

abigat, aut, vt, qui de suo curru exciderit, et ad vicinum currum se receperit, ne equos regat, quorum vsum non habet, sed, habenis aurigae relictis, ipse hasta pugnnet. Eustathius autem e veteribus quatuor rationes interpretandi apposuit a Clarkio diligenter excussos; ad quem remittere praestat, cum ex iterata memoratiōe nulla vtilitas expectanda sit; nulla enim est, quae non et sermonis vsui repugnet et rerum rationi. Scilicet homines de Polybiana aliqua acie aut Liuiana cogitant, vt XXX, 33 exposita est, non de acie Homericā, de qua egi singulari libello in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. VI. et addam Excursum I ad h. l. Alios, qui de tactica Homerī scripserint, videbis laudatos a Barnes ad v. 299 et Fabric. B. Gr. II, 6, 10. Videndum erat primo loco, quem sensum grammatica verborum ratio offerret, tum quae rei species ac facies inde constituenda esset: hanc v. expositam in Notis ad h. l.

306. ἀπὸ ὧν ὀχέων (pro ἵων, τῶν, τῶν αὐτοῦ) Proprie dicendum erat ἐπὶ, nam in suo curru in alterum se infert, ei occurrit. Recte tamen quoque ἀπὸ, de suo curru quippe pugnaturus. Sic ἀφ' ἵκποιν ὤρνυτο E, 13. οἱ ἀπὸ τῶν ἀρμάτων προμαχοῦντες sunt ap. Xenoph. Cyrop. III, 3, 60. Simili vsu dictum est ἐκ Σ, 209. 210 vbi oppugnati pugnant ἄστρος ἐκ σφετέρου.

307. ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως. ἢ διπλῇ πρὸς τὸ σημαινόμενον, quod in verbis: ἔγχει ὀρεξάσθω intelligitur alterum ἔγχει παραταξάτω τις αὐτῶν, et id, quod subiicitur, se habet sic: ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτω, τὸ εἶνα τεθνήσκειν, ἢ τὴν ὅλην τάξιν συγχυθῆναι. Adeo hi homines prorsus aberrarunt a sententiis Homericis. Immo vero: ille de curru suo hasta hostem petito; est enim melius ita pugnare, scil. quam de curru descendere et peditem pugnare.

ἔγχει ὀρεξάσθω. Vsus loquendi Homericus hic est. Vulgari modo ὀρέγειν est extendere; tum ὀρέγεσθαι, extendere se, vt Od. Φ, 53 ἐνθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου ἀνῆντο τόξον, prominere corpore. ὀρέγεσθαι κατὰ τι.

νος σύν ἔγχει et hinc per ellipsin ἔγχει ὀρέξασθαι, ad sensum exhibet ferientem protenta hasta; scilicet cogitandum de congressu cum hasta longa, ἔγχει, cum cominus pugnatur; vnde ὀρεκτῆσι μελήτησι pugnabant B, 543 etiam de curru, contra quam Clarke statuebat. Sic Mars de curru E, 851. 2. adde 3. 4. πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο (κατ' αὐτοῦ) ἔγχει χαλκείῃ. Additur enim modo casus instrumenti, modo personae, quae petitur. Ψ, 805 ὀρεξάμενος (κατὰ τοῦ ἑτέρου ex voc. ἀλλήλων) χροᾶ καλόν, I. κατὰ τὸν χροᾶ. Adde Π, 314 et ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱός E, 335. Ψ, 99 ὠρέξατο χερσὶ Φίλησι scil. κατ' αὐτοῦ, extendit se versus ipsum: ut amplecteretur. Z, 466 Hector οὐ καὶδὸς ὀρέξατο. Apud Apollon. II, 1113 filii Phryxi naufragi δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου. vbi Schol. redidit ἐλάβοντο. Simili modo enarrandi sunt versus Ω, 506 ad quem v. Item Hesiod. Θ. 178. Scut. 456. Theocr. XXIV, 123. Apollon. IV, 1605. Ἴππον στέλλει ὀρεξάμενος iungenda sunt Ἴππον στέλλει, ὀρεξάμενος χαλκή. At II, 830 αὐτοῦ ὀρέξατο (κατ') αἰγανέην pro σύν αἰγανέην paullo durius.

308. πόλιας καὶ τεῖχε' ἐπόρθουν. Venetus πόλειας sicque Herodianus et ipse Aristarchus et (Ptolemaeus) Ascalonita; esse tamen utrumque visitatum Homero. At Ven. B. πόλιας cum Sch. br. — ἐπόρθεον Townl. antique, et sic primitus ubique fuit scriptum.

310. Fuere qui haec cum antecedenti versu iungerent: τόνδε — ἔχοντες, ὡς δ. γέρωγ' ἄτρυνε. Ven. A. ὄτρυνε Harl.

314. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 1.

315. — quod ὁμοίον semper in deterius dicitur. Sic Θάνατος ὁμοίος, Od. Γ, 236. vbi vide. ὁμοίος πόλεμος II. I, 440. Prouocatur quoque ad glossographos: itaque ab Apione et Herodoro traditum esse discas ex Euthio. Addit Ven. B. νεῖκος ὁμοίον inf. 444. γῆρας ὁμοίον. Concinnant Schol. br. Omnino grammatici in hac voce disertissimi sunt omnes; at vim vocis poeta dignam affert nemo. εὐνόητον μὲν οὐκ, ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς, ait Eu-

stath. — qui aliquoties de hac voce arguitur. Contra Apollon. Lex. voc. ὁμοίου πολέμοιο in malam partem dici negat; Homero esse τὸ πᾶσιν ὁμοίως συμβαῖνον vt mortem, senectutem, laudato hoc versu: cf. Hesych. Apud Arat. Diol. 331 sane σήματ' ἐπιφράσσασθαι ὁμοίου ἀνθρώπων (non ὁμοίων) messis communiter ab omnibus faciendae. Apparet tamen ex vsu Homérico id, quod primo dictum erat de fato omnibus communi, mox notiorē contraxisse eius, quod omnibus pariter aut exitium aut molestiam affert. Illustrat vocem simile illud: ξυνὸς ἑυαλίδος.

316. κούρτεροι. vt οἱ νεώτεροι Sch. Apollon. II, 263.

318. μάλα μὲν τοι, et μὲν γε Harl. Prius sono fūti-
 vius habet quoque Lips. Ven. Vrat. a. b. Townl. Mosc.
 1. Vindob. Alt. ergo reposui pro ingrato vulgari μάλα
 μὲν κεν.

319. De Ereuthalionē a se occiso narrat ipse Nestor
 H, 136 sq. cf. Strabo VIII, p. 535. adde Schol. ad h. l.
 A. et B. et Sch. br. quae cum Schol. A. conueniunt;
 cum Sch. B. conuenit Eustath. Vides ubique duas fere
 sectas commentatorum antiquorum. Extat in Sch. A. et
 B., ex duplici quidem ἐκδόσει, Epitaphium in Ereutha-
 lionem, quod in Anthologiis videre non memini, inte-
 grius in Sch. A. ἐνθάδ' Ἐρευθαλίῳνι etc. Sexuata haec
 sunt ex Ariaetho, quem de rebus Arcadicis scripsisse con-
 fiat. Praeter Scholion de Ereuthalione alterum extat in
 Ven. A. valde doctum, laudatis verbis ex Euripidis Ph-
 sithene, Aeschylī Palamede et Semele seu Hydrophoris tum
 ex Homero, ad docendum: ex κτῆμι esse ἔκτην, et pro
 hoc ἔκταν, dorice et attice. Ita reperiri κατέκτας, κα-
 τέκτα, (B, 662) adduntur ἀπέκταμέν, ἔκταθεν, ἀπέκτατο,
 κτάσθαι; κτάς, κτάμενος. Ita defendi quod h. l. Aristar-
 cheae habent κατέκταν, vt ἔκταν, ἐγώ. Hoc idem Hero-
 dianus tuitus est. Necessē adeo, olim lectum in aliis es-
 se κατέκτην, quod nusquam nunc scriptum occurrit. Eu-
 stathius Scholion non legerat; et Aeolicam formam, me-
 lius: omnino veterem, appellat τὸ κατέκταν. At nunc

porro colligo: si κατέντα, quod aliquoties occurrit, est a κατέταν, probabile fit, eodem modo etiam οὔτα esse formatum, eodemque iure, saltem analogia, habere a breue. Inf. E, 376 Οὔτά με Τυδῆος υἱός. Licet itaque statuere, praeter οὐτάω et οὔτημι, fuisse tertiam formam, οὔταμι, vnde imperfectum οὔταν, οὔτα. κτᾶμι. ἔκταν. ἔκτα. Vulgo οὔτα pro οὔτασε dictum esse dicitur, v. Clark. ad Δ, 525. Brunck. ad Apollon. II, 111. in Append. veteribus praeceuntibus, nulla cum analogia apocopes. Si vltima breuis est, fit hoc eodem iure, quo Jl. O, 432 ἄνδρα κατέντα Κυθήριον, vbi Sch. A. quoque obseruat vltimam breuem esse. Alia v. ad B. 662 et ad N, 192 — Librarius Vrat. a. scripserat κατέταν.

320. — ✕ Mira crisis Schol. A. „si Nestor vtrumque simul, iuuentutem et senectam voluisset, recte dixisset, ἅμα πάντα. At versus, inquit, ex alio loco intrusus: ἄλλ' οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν. Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμῃ τε ἔργα, Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι.“ Locus est Jl. N, 729 sqq. sed ibi aliter se habet prior versus: ἄλλ' οὕτως ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι. In B. ad ἅμα πάντα suppletur τὰ ἡδέα. Versum adscribit Schol. Pind. Ol. VIII, 16.

321. εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει. εἴ ποτε Sch. E, 533 laudant. ἔα nunc primum occurrit pro ἦν. alibi ἦα. de quibus mira committiscuntur grammatici: v. Eust. Etym. in ἡίδῃ. ad quem loc. cf. Valk. ad Jl. XXII, p. 55. Simplicissima ratio erat: esse aoristum antiquum ex ἔω, fut. ἐῶ, ἔα et ἦα. At ex ἔμι vel εἶμι factum ἔην, ἦν, cum ceteris formis. — Barn. „γρ. ἔην.“ quod non pro lectione sed eius coniectura habendum. — In fine νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει, Scholion habetur A: Ἀριστάρχος γῆρας ὀπάζει. ἐπείγει. ἐλαύνει.“ an in Ἀριστάρχεις ἐκδόσει tam diuersa fuit lectio? Additur: ἀπὸ τοῦ κατόπιν ἐσχημάτισται. sensus esse videtur a notione τοῦ κατέπιν εἶναι, ab insequendo, ductam esse vim vocis ὀπάζειν. — Expectabam alicubi νῦν αὐτ' ἐμέ.

324. αἰχμάσσουσι recte vbiq̄ue editum, vtpote datum ab αἰχμάζω. Laudatur Hesych. h. v. at cf. Schow ad e. l. Vnum σ habebat Barocc. Lipsi. — ἐμοῖο vitiose, vt plerumque, br. Sch. Cant. Vrat. c. piget talia notare, quae fere semper alicubi in mendo cubant.

325. — quod νεώτεροι et ὀπλότεροι dicuntur ἐκ παρὰλλήλου, at illi absolute οἱ νέοι, alterum autem comparative, οἱ ἐμοῦ νεώτεροι. Ceterum hic versus simillimus est 325, quos a rhapsodis interpretandi et interpolandi caussa adiectos esse passim reperimus. Nihil desiderabatur sententia finita: αἰχμάσσουσι, νεώτεροι οἵπερ ἐμεῖο.

327—330. laudantur a Strabone IX, p. 604 B. vbi his versibus vsi sunt veteres ad tollendum versum B, 558. στῆσε δ' ἄγων, ad quem vide V. L. de Πτεῶο v. ad B, 552.

328. ἐσταότ', ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖδι μῆστωρες αὐτῆς. Primum male ἐστάωτ' Porphyr. in Schol. ad K, 166. vbi docet ad οἱ δὲ supplendum inde esse ἔστασαν. Porro, μῆστωρες αὐτῆς. Sch. A. et Sch. br. δυνάμενοι κατὰ μάχην μῆσασθαι, ὅ ἐστι, βουλευσασθαι. ἀφ' οὗ ἐπιστήμονες μάχης. Ducit ergo a μῆδεσθαι. Sic et Eustath. Sch. bz. hic et ad E, 272. Z, 97. Etym. Hesych. sicque alii; alii videntur loco eodem cum μνηστήρ, μνήμων, habuisse. Sic Schol. Pindari Nem. I, 23. At Apollon. Lex. μῆστωρα Φέβοιο. ἐργάτην Φυγῆς. μῆσασθαι γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι. (Similia Sch. B. ad Ψ, 16.) Et si nec hoc proprie. nam μᾶσθαι est impetum ac motum facere seu corpore et manibus, seu animo; est adeo ἐρμᾶσθαι, τεχνάσασθαι, ἐργάζεσθαι; ita tandem quoque βουλευσασθαι, μῆδεσθαι. Sic absolute μῆστωρ prudens, proprie qui animo, agit, versat, sc. consilia. Ita Iupiter ὑπατος μῆστωρ Θ, 22. Vnde et Priamus θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος prudens II. H, 366. Expediitior res est, si casus secundus rei adicitur: μάχης. αὐτῆς. Φυγῆς. Sic μῆστωρες αὐτῆς sunt Athenienses πugnaces, pugnatōres. οἱ μῆσάμενοί, ἐργαζάμενοι, αὐτῆν, μάχην. cf. Schol. Ven. ad Ψ, 16. 24.

329. αὐτὰρ δὲ πλεῖστον ἐστήκει, Ven. et Sch. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος Ἰωνῶς, ἐστήκει. Quod si Ionicum esset sane recipiendum pro vulgato ἐστήκει, et per totam carmen tenendum. cf. inf. ad 367. Est quoque ἐστήκει in Townl. Vrat. b. Mose. i.

331. ἔτασαν, οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς. — quod ἀκούετο pro ἤκουε, et σφιν, αὐτοῖς pro αὐτῶν. “ Scilicet est οὐ γὰρ λαὸς σφιν ἀκούετο αὐτῆς. Addit Sch. B. αὐτῆς, τῆς βασιλῆος. οὐ γὰρ ἠλάλαξαν οἱ Τρῶες, ἵνα μηδυσῶσι. Enimvero αὐτῇ simpliciter est pugna, hanc iterum parari nondum rescuerant copiae Menesthei et Vlyssis, quia longius aberant ab ea aciei parte, qua congressi erant Menelaus et Paris, moxque Menelao vulnerato Troiani arma ceperant; quod etiam Sch. br. obseruat. Viderant tantum turbatum esse nescio quid inter Troianos et Achiuos vl. 332. 333. Nunc stabant expectantes, quid aliae propius adstantes turmae paraturae sint, quas si arma stringere et in aciem progredi vidissent, inuasurae essent et ipsae hostem.

In capite versus est ἔτασαν, ἀμφιέτασαν, non ἔτασαν quod in multis legitur, quia Ionica ratio in poeta Ione praestat. Alias et illud recte; unde et compositum ἀφίσταται paullo post 340. nec omnino vlla est in hoc constantia. De hoc v. ad vl. 243 et cf. sup. ad B, 525.

332. κινῶντο Φάλαγγες. κινῶντο Vrat. b.

333. Τρῶων 9' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν. Aberat 9' post Τρῶων ab Aristarcheis: e quo numero est Townl. Volebat igitur Ven. A. accipere pro ἐπ' Ἀχαιούς. Atqui intercedit καὶ. Notissima formula est τε — καὶ.

334. Versus est ap. Hesych. in πύργος. quod dictum esse pro τάξι, τάγμα, Φάλαγξ, στῆξ, obseruant omnes.

334. 5. δὲ πότες πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπὶ Τρῶων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο. — „quod ἐπὶ deest, et Τρῶων dictum ἐπὶ Τρῶας. “ Scilicet ὁρμᾶν, ἵνα, τρέπεσθαι cum secundo casu iunguntur, apposito vel subintellecto ἐπὶ vel κατὰ. Sic vidimus Γ, 5 πέτονται ἐπ' Ὀνηανόο ῥοδῶν. Ξ, 488 ὁρμήθη δ' Ἀδάμαντος. et sic saepe.

Cum his tamen tricati sunt grammatici in hoc: sintne Achiui Troianos, an hi illos priores aggressuri. v. Sch. B. unde etiam iunxere: *κύργος Τρώων ὁρμήσειεν Ἀχαιῶν*, h. e. *ἔπ' Ἀχαιοὺς*. Sch. A. et Eustath.

In *πολυστήχῳ* (fuit is Seleuci) alia erat lectio: *ὅπ- πότῃ κέν τις Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειεν καὶ ἄρξειεν πολέμοιο* quod damnat Sch. A. Legitur tamen et sic in Vrat. b. et ultima habent, quod probas, si scripseris: *καὶ ἄρξεις πολέμοιο*. Sic quoque Bentl. legere suadebat.

338. *ὦ υἱὲ Πετεῶνα*. Mosc. 1. *ὦ υἱὸς Π.* e correctione. De Πετεῶν v. ad B, 552.

339. *καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κακασμένε, κερδάλεόφρον, εἰ* „quod Zenodotus pro ultima voce legebat, *Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ*. non tamen convenire cum ceteris conviciis.“ Male haec; non convicia ista sunt, quod astutiam et fraudes ei tribuit, sed laudes, pro ista aetate, imprimis in rebus bellicis. Est itaque altera observatio Sch. A. aliena: quod *ἐπέκαστο* in malam partem dictum sit; nec, in quo Eustath. quoque arguitur, *κακοὶ δόλοι* sunt in reprehensione; sunt exitiosi aliis, in quos machinatur eos Ulysses.

341. *σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρῶταισιν ἔοντας ἐστάμεν.* „γρ. *ἐοῦσιν*. Eustath.“ Barnes. At vir doctus varias huius generis lectiones ipse comminisci solet. Nam Eustath. ait: posset etiam locum habere *ἐοῦσιν* ad *σφῶν*: quod hinc et ipsum usus ferret. Verum usus varians non est varians lectio: quo vno munito sexcentae criticorum concidunt coniecturae, in quibus sibi mirifice placent.

Apud Apollon. Lex. legitur *σφῶν* — ad *ἔοντας*. ita et Vrat. b. et Sch. B. ad E, 2. laudat. recte et hoc.

μὲν τ' ἐπέοικε. Bentleius, duram, puto, sentiens elisionem in *μεντοι*, legit *σφῶν μὲν δὲ φοικε* (aut potius *φοικε*). Constanter enim pronuntiatum fuit Homericæ aetate *φεῖκω* similis sum per omnia tempora; inde *εἶκα*, *φεῖκα*. *οἶκα*, *φοῖκα*. *ἔοικα* duplici modo *εφοῖκα* et *φεφοῖκα*. ita et *εοικὸς*, *ἐφικε* et cetera; et *ἐπέοικε* esse debuit *επεφοικε*.

342. μάχης καυστηρῆς. Est ea h. l. et M, 316. *Ἰερμὴ καὶ πυρόεσσα*, ἔμπυρος. *ardens pignora*. Apollon. Lex. *Ἰερμῆς καὶ πυρώδους μάχης*. Eustath. comparat. ducta a *δαίω*, pro *καίω*, v. c. δέδωκε μάχην. *ἀγῖος πόλεμος, μάχη. δητῆς; ἀνιδιότης*. Ita tandem pervenimus ad notionem generalem, quae in Schol. br. est, *μάχη δεινὴ, grauis, atrox*. Hesych. reddit ex h. l. *ὀξείας. δριμύτατος*. Apud eund. scribitur *καυστηρῆς*. sicque Cant.

Faciunt quoque discrimen inter *ἀντιβελῆσαι τινας*, et *μάχης*, et *τινὶ*. v. Eustath. ad N, 246. p. 929, 47 et ad M, 316. nimis subtiliter, arbitror. cf. ad Λ, 365.

343. *πρῶτῳ γὰρ καὶ δαυτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο*. ξ— quia cum Menesitheo communicatur, quod proprie ad Vlysssem spectat; nam Menesitheus non fuit inter VII. γέροντας. Hos tamen esse omnino τοὺς ἐντίμους observant alii (cf. sup. ad vl. 259 *γαρούσιον οἶνον*).

Notat porro Sch. A. „*ἀκουάζεσθαι* esse pro *ἀπαιδέεσθαι*.“ Scilicet est pro antecedente, *καλεῖσθαι*, vocari ad epulas. v. Sch. br. nimis late Hesych. *τιμῆς ἀξιόουσθαι*.

„Tandem *δαυτὸς* ait esse pro *περὶ δαυτὸς*. Sic Aristarchum censere; et sic sollenne esse, *ἐν ᾧ· οἱ περὶ δαυτὸς πρῶτον ἐμοῦ μεταλαμβάνουσθαι*. (non — *νεται*.) οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῇ· *περὶ ἀντωνυμιῶν*.“ Vel hic locus docere potest, laudari saepe librorum partes pro libris: est enim locus Apollonii Dyscoli de Syntaxi lib. II. p. 165. b. vbi ex h. l. docet, pronomen primum etiam ab Homero pro possessivo poni; est enim pro *δαυτὸς ἐμῆς*, quod seriore usu *δαυτὸς μου* est. Altero loco idem mavult iungere *ἀκουάζεσθον ἐμεῖο*, pro *ἀκουάζεσθόν μου*, (*δαυτὸς ἔνθα*.)

345. ξ— 346. ξ— Non *ἀθροῦνται*, ait Sch. A. ἐν τοῖς ἐπομνήμασιν (Aristarchi). At reprehendunt eos nostri, (ὡς ἡμέτεροι. Aristarchei?) tanquam heroum personis indecoros, quod carnem ipsis exprobrat Agamemnon. At v. Notam.

In *πρὸς ἄλλους* hiatus notatur a Bentleio, non tollitur. At nec tollere necesse est; nam *πρὸς* est proprie

κρέαα contracto κρέα. Possis putare κρέατ' ἔδμεναι fuisse. At in Homericis semper est κρέα. Ita nec Od. Γ, 33 κρέα ὤπτων, si vel maxime τ' interponatur, e codd. est pro τα. κρέα τ' ὤπτων, ἀλλὰ δὲ πείρον.

346. ὄνου πινέμεναι μελιηδέος. esse δασυντέον τὸ μελιηδέος ait Sch. A. Scilicet scribi vult. ex more veterum μελιηδέος. quem iam vidimus in aliis.

347. Laudat versum Apollon. Lex. in πύργος. ὅτε δὲ τὴν τάξιν. Nῦν δὲ φίλος χ' ὁρώτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν ὁρώτε, εἰάν δέκα Vind. Alt. male et sequitur μαχοίετο.

350. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. primo loco hoc occurrit. Antiquum illud ἕρκος ὀδόντων in Sch. A. et Sch. br. ita accipitur, ut sit περίφραγμα τῶν ὀδόντων, τὰ χεῖλη περιφραστικῶς. Refert quoque ad τὰ χεῖλη Pollux II, 89. Non video cur non ipsi dentes septum faciant, sique dentium septum periphraستice, ipsi dentes, quatenus linguam obsepiunt. Fit hoc ex indole prisce sermonis; nec deterret me, quod Od. K, 328 Φάρμακα — ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, cum in potando labia, non dentes, memorari soleant. Vtramque rationem ex antiquioribus apponit Eustath. ad Ξ, 83. p. 968. extr. et Sch. br. ad e. l. Sufficit pro ore dictum illud esse; apud Tragicos pro eo occurrit πύλαι στόματος. ut Eurip. Hippol. 895 et similia. Argutantur in ἕρκος ὀδόντων alii, ut Gell. I, 15. *petulantiae verborum coercendae vallum esse oppositum dentium luculente dixit, ut loquendi temeritas non cordis tantum custodia atque vigilia exhibeatur, sed et quibusdam quasi excubiis in ore positis sepiatur.* Sequitur versus noster, non alter ex Od. A, 64 et al. et delendum est τέκνον ἐμόν. Iteratur quoque noster versus Il. Ξ, 82.

351. 352. pro singulari sententia, seorsum, habent Eustath. et alii; minus bene. Recte, ut nunc sit, interpunxit Barnes probante Clarke.

351. πῶς δὲ Φῆς πολέμοιο μεθίσμεν; Townl. μεθεῖμεν. Φῆς cum iota subnotato grammaticorum auctoritate

scribitur, etsi iam ab Etymologo damnata, sed, ait, ita scribitur κατὰ ἱστορίαν, ἢ γοῦν κατὰ παράδοσιν. v. ad P, 174.

353. ὄψαι, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἱ κεν τοὶ τὰ μεμήλη. Idem vl. inf. I, 359. ἣν κ' ἐθέλησθα Ven. nec male. ὄψαι. αἱ κ' ἐθέλησθα est inf. Θ, 471 et Od. Ω, 510. — μεμήλει Vrat. a. μεμήλοι Vrat. b. at μεμήλη etiam L c. I, 359. de quo v. Exc. III ad A, 68.

354. —, quod Telemachi meminit, sicque Odysseam praefruit; ut hanc ab eodem poeta profectam esse necesse sit. “Sch. A. leue argumentum.

355. Τρώων ἱπποδάμων. Interponit J. Lips. male, et 333.

σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις. De vocis ἀνεμῶλιος etymo varia commenti sunt grammatici Etymol. Apollon. Hesych. Eustath. praestat accipere pro ἀνεμώνιος, ut ab ἀνεμῶν ductum sit, ἀνεμοφόρητον, adeoque leues, κατὰ μάταιον.

357. ὡς γινῶ χαομένοιο —, quod γινῶ (s. ἔγνων) cum secundo casu iunctum est. “ut πολέμων εὖ εἰδώς. et Od. Φ, 36 γινώτην ἀλλήλων. cf. Eustath.

πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον ap. Plutarch. de aud. poet. p. 29 C. ubi in cod. μῦθον. quod et Vrat. a. exhibet. — πάλιν autem accipiant, ἀνάκαλιν. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐναντίον ἔτρεψε, μετέστρεψε τὸν λόγον. ψόγον γὰρ εἰπὼν, νῦν ἔπαινον λέγει. Sch. br. Dicis: quidni simpliciter dictum malis pro vicissim; ἀνέλαβε τὸν λόγον. Scilicet grammatici reueriti sunt auctoritatem Aristarchi, qui obseruauerat, Homero πάλιν esse τοπικόν, non χρονικόν, iterum, postea. v. ad N, 3. Atqui vicissim diuersum est.

359. οὔτε σε γεικίω περιώσιον, neque te obiurgo temere, vertunt, quo iure? Sch. B. περισσὸν, πλέον Μενεσθέως. sicque per περισσῶς explicant Etymol. Hesych. Nec alio sensu vox occurrit Od. II, 203. Apollon. I, 465. Nicand. Ther. 518. Etymol. addit παρὰ τὸ προσῆκον. πτ-ρὰ τὸ ἔστιν. Equidem arbitror vocem esse adhibitam ut

alibi, οὐ μάλ᾽, non *admodum*, pro *nequaquam*. ὠδέ σς. Vrat. a.

361. ἤκρια δῆνεα. Vindob. Alt. μήδεα.

362. ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθα. Habent haec difficultatem grammaticam: Est Homero ἀρέω, quod postea, ἀρέσκω factum, *placo*: ex ἄρω, ἀρμόζω (male ab ἀρά ducit Porphyr. Qu. Hom. 19.) vt I, 120. Occurrit vi actiua etiam ἀρέομαι, (et ἀπαρέομαι, T, 183) et quidem τινά, vt Od. Θ, 402. 396. et subintell. 415. casu tertio rei adiecto, vt ἐπέεσσιν ibid. δαιτὶ, Jl. T, 179. I, 112. 3. ὥς κέν μιν ἀρεσσάμεναι πεπύθοιμεν δώροισι τ' ἀγανοῦσιν ἔπεσσι τε μειλιχίοισι, vbi pro ἀρεσσάμεθα est ἀρεσσάμεναι πεπύθοιμεν. at h. l. est accusatiuus rei: ταῦτα ἀρεσσόμεθα vt iterum Z, 526 τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ' αἶψα πόθι etc. Est itaque pro controuersiam componere, transigere. Haec analogiam habent. At grammatici modo hoc, modo aliud captant. Schl. B. εἰς τὸ σοὶ ἀρέσκον μετάξομεν. Atqui Homero ἀρέσκω non est placeo. Sch. br. ἐξίλωσόμεθα. θεραπεύσαμεν. ferrem hoc, mederi. at prius requireret, σς. te placabimus: Ita tamen et alii grammatici: Eustath. etymon ex ἄρω sequitur: συναρμοσθῆναι Φιλικῶς καὶ εἰς ἀριθμὸν (leg. ἀριθμὸν) ὅ ἐστιν, ἀρμονίαν Φιλίας ἐλθεῖν. Apollon. Lex. fere vt Sch. B. ἀρεσάσθω, εἴραρεστοῦντα καταστησάσθω. quod spectat ad T, 179. Etymol. ἀρεσσόμεθα. ἐξίλωσόμεθα. θεραπεύσομεν. Φιλοφρονησόμεθα. Paullo argutius est, quod apud Hesych. legitur: ἀρεσάσθαι, ἰάσασθαι. ἀρεστὸν ποιῆσαι. Prius illud, ἰάσασθαι, et θεραπεύειν, adduxisse suspicor Bentleium ad ingeniosam coniecturam: Ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ' vt N, 115 ἀλλ' ἀκρώμεθα θᾶσσον, ἀρεσταί τοι Φρένες ἐσθλῶν.

363. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖν. Erat in edd. μεταμῶλια. At μεταμῶνια est ap. Eustath. p. 483, 5. sicque Ven. cum Eton. et Apollon. Lex. cum Hesych. tum ita scriptum ap. Theocr. XXII, 181. Apollon. Rh. I, 491. III, 1095. 1120. vbi tamen ad I, 491 Schol. alteram scripturam norat. Aliquoties in Odyssaea legitur, plerumque cum varietate. Videtur τὸ λ Ierius frequen-

tatum esse, et recte se habere etymon ab *ἄνεμος* pro *μετανεμώλιος*. Redditur *μάταια. ἀνεμοφόρητα. ἀχρεῖα*. Convenit certe cum *ἀνεμώλιος* vl. 355 et dicitur pari modo *ἀνεμώλια βάζειν* et *μεταμώνια βάζειν*. mirum tamen quod in altero τὸ λ. constanter exaratum est.

364. *ἔλαβεν αὐτοῦ.* „γρ. αὐτόθι vt 292.“ Barnes.

366. *ἑσταότ' ἐν ᾧ ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι.* Male vertitur, inter equos et currus. Immo stabat in curru: vnde vl. 419 defiluit. Etiam Sch. B. *ἐφ' ἄρματος ἵστατο.*

κολλητοῖσι scribit Vrat. b. et hoc voluit Lipf. *κολλητοῖσι*.

367. *πᾶρ δὲ οἱ ἐστήκει.* „οὕτως, ἐστήκει. Ἰακῶς. Ἀριστάρχος.“ Sch. A. Similia vidimus ad vl. 329. vbi tamen vulgatum erat *εἰστήκει*. Agnoscunt tamen hoc grammatici, Etymol. Eustath. Male me habet variatio scripturae in hoc verbo, nisi statuum fuisse *ἐστάω*. vnde *ἐστηκα*. Et forma alia, quam mediam dicimus, *ἑσταα*, *ἑσταῶς*. ab *ἐστῶ*, *ἑσταον*. Occurrit tamen nec minus aliis locis spiritu leni *ἐσταότα*. *ἐσταότες*. At *ἑστην* est a *στήμι*. cf. sup. ad 243.

Κακανήιδος υἱός. pro τοῦ *Κακανήος*. Notata sunt huius generis plura, ne incidas in ἥρωϊς coniectando.

368. *καὶ τὸν μὲν νεπέσθεν ἰδῶν.* recte hoc reposuit Barnes pro eo quod erat, *καὶ μὲν τὸν*, quod non Basil. aut Steph. intulerat, sed vitio AM. 1. legebatur. Nam ed. Flor. recte *τὸν μὲν*, cum codd. Ven. Lipf. Eton. Vrat. A. Mofc. 1. 3.

371. *τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας.* *ὀπιπτεύεις* Lipf. vt solent codd. in hac voce discordare vna cum grammaticis, in his Apollon. Lex. h. v. *ὀπιπτεύεις* legitur quoque ap. Plutarch. de sui laude p. 540. F. vbi hic versus recitatur.

πολέμοιο γεφύρας male explicant grammatici multis modis. Etiam aliena afferunt Clarke et Ernesti, Gottlieb ad Thucyd. I, 122 quem recte refellit Bauer, tum Intpp. ad *belli* oras ap. Virgil. Aen. IX, 528. Haud dubie sunt

γέφυραι πολέμου, μάχης, κέλευθοι, ὁδοί, interuallum inter utramque aciem, in quod procedunt concurrentes. cf. Θ, 378. 549. Λ, 160. Τ, 427 vbi Schol. recte, τὰ μεταξὺ πολεμούντων διαστήματα. quod ap. scriptores est τὸ μεταίχμιον.

372. οὐ μὲν Τυδεί γ' ὧδε Φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν. Vulgata lectio erat πτωσκαζέμεν quasi a πτώξ lepus. Verum a πτώσσω, sit πτώσκω, πτωσκάζω. Sic scriptum in Ven. Lips. Eton. vno Vindob. Eustath. p. 484. pr. Etymol. Hesych. Suida.

374. οἱ μιν ἴδοντο πονεύμενον. Peccatum in digamma οἱ μιν ἴδοντο. Bentl. em. οἱ γὰρ ἴδοντο. γὰρ, εἰ, pro αὐτόν.

375. περί δ' ἄλλων Φοσι γενέσθαι. Vt semel de hoc moneam, quod sexcenties recoquitur: variat scriptura ferre ubique, quoties περί seiuncta a verbo occurrit; creditur pro περισσῶς poni, h. ὑπὲρ ἄλλων, περί ἄλλων. tunc volunt grammatici περί scribi; Cum tamen pari iure possit esse ἄλλων περιγενέσθαι, pari iure scribitur περί δ' ἄ. Φ. γενέσθαι. Contra pugniatur in aliis, vt περιδείδια, non esse περί δείδια, vt N, 52. Satis est, semel monitum esse. Res tanti non est vt nos ceteris locis moretur. cf. sup. ad 46.

376. ἄτερ πολέμου. Schol. ἄτερ πολεμικῆς παρατάξεως. non stiratus, ait Clarke, μῦθος ἐὼν inf. 388. Vix bene. Respiciunt verba oppositum 384. vbi Thebas hostis adiit. Igitur: non tanquam hostis, sed pacate. Potuerat autem Agamemnon ex Mycenaeis, qui eum viderant, audire, cum Mycenae ille adisset.

Ceterum hic locus, si quis alius, ex iis est, in quibus rhapsodorum sedulitatem deprehendere tibi videaris in explendis et locupletandis, aut persequendis iis, quae leuiter primus auctor tantum attigerat. Aliena est narratio a loco ac festinatione imperatoris; nec satis est, cum Clarkio dicere, vltimum esse Diomedem, ad quem aduenerit.

377. ξείνος, ἅμ' ἀντιθέω. Sch. A. „γράφεται καὶ κεῖνος ἅμ' ἄ. quod sane et ipsum locum haberet; at

alterum significantius. Porro ἀγείρας Ven. etsi Sch. A. et B. agnoscunt ἀγείρων.

378. Saepe in Homero, vtpote antiquo necdum polito scriptore, ambiguitas subiecti incidit; sic h. l. οἱ ῥα. οἱ δέ. Vulgo interpungitur sic, vt omnia vna serie procedant a 376—379. Ita 378 οἱ ῥα obscurum est, sitne ad λαὸν referendum, an ad duo illos Tydeum et Polynicen; ita ingrata sit oratio. Interpungi post ἀγείρων. Sequitur οἱ ῥα τὸτ' ἐστρατώνοντο hocque de conatu accipio: *Hi tum copias parabant aduersus Thebas, et supplicabant. At illi (οἱ δ' ἔθελον) sc. Mycenæi, (ex Μυκῆνας) parati erant et annuebant postulatis, sinistris tamen auspiciis obuientibus absterriti sunt. οἱ δὲ τῷ. Townl. cum vno Vindob. τότε στρατώνοντο. Sch. br. nec aliter, puto, msf. Lips. Ionice.*

380. οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπῆνεον, ὥς ἐκέλευν. Affert ὥς ἐκέλευεν Barnes o Basil. nescio qua. — Recte Ern. mollius fore ait ὅσσ' ἐκέλευον. Licet sane in his esse liberiores, si veterem scribendi rationem cogites per o. Vt nunc legitur est: *annuerunt, promiserunt auxilia, vt flagitauerant illi.*

381. Ζεὺς — παραίσια σήματα φάινων. Benl. ex Hesych. huc vocat παραίσιμα, vt ἐναίσια.

382. οἱ δ' ἐπεὶ. Tydeus et Polynices cum focis, adeoque omnino Achiui. Fuere apud Ven. B. qui post λεχαιοίην plenè distinguerent, vt δὲ post οἱ vacaret; saltem debebant illa: οἱ δ', ἐπεὶ — ἐγένοντο protasin facere, quod et mihi visum est faciendum esse. Hi, posteaquam iam aliquantum viae facerant, peruenerant ad Asopum. Hic Achiui substiterunt, et Tydeum legatum Thebas miserunt. Vulgo ita interpungitur post λεχαιοίην, vt hic apodosis sequatur.

οἱ δ', ἐπεὶ οὖν ἔχοντο τὸ — ita legebatur in edd. Hiatus debemus ignorationi rei metricae; fuit ἔχοντ' ἰ. δέ, quod seruatum quoque est in Sch. br. Abiit series in vulgarem loquendi formulam, πρὸ ἑδοῦ γίνεσθαι. καὶ ἑδὲν εἶναι τι, esse vtile, opportunum. v. c. in Lucian.

383. Ἀσωπόνδ' ἕνεκεν. Ἀσωπόν 3. Barocc. Ex vulgari ratione interpungendi poterat hoc ferri. * At est ut Τροίηνδε et similia. ἀλεχέποιον vitium est Ald. 2. et hinc aliarum. Suae epitheton λεχέποιος, ἔχων βαθέϊαν ποίην, εἰς λέχος, κοίτην, pro simplici, herboſo littore. Vidimus iam B, 697. Mira tamen grammatici de etymo comminiscuntur. Multo ineptius obſcenum ſenſum in his epithetis βαθύσχινον λεχέποιον, quaeſiuere apud Sext. Empir. adu. grammat. p. 285 παραſτατικόν ἐſτι πρὸς ſυνουσίαν τὸ τῆς ſχείνου σπέρμα, λέχος καλοῦντας τοῦ ποιητοῦ τὴν μῆιν. add. Etymol. h. v.

384. ἔνθ' αὖτ' ἀγγελὴν ἐπὶ Τυδῆι ſτείλαν Ἀχαιοί. Excidit Scholion, quod haud dubie reſpexit vocem ἀγγελίην, circa quam trepidant veteres, ut et h. l. Sch. b. et ipſe Apollon. Lex. ἀγγελίην — ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου. ἔνθ' αὖτ' α. Zenodothſ autem vapulabat. v. ad Γ, 206. Enimuero eſt ἀγγελίην ἐπὶ pro ἔπ' ἀγγελίην ἔſταιλαν, ἔπεμψαν. Ita vero ἐπὶ ſcribendum, pro vulgato ἐπὶ, ſic enim eſſent iungenda ἐπὶ — ἔſτειλαν, ἐπέſτειλαν, qua ratione nouus verbi uſus in Homerum inferretur, nam iſ ἐπιſτείλαι tantum ad mēdata et litteras adhibet. cf. Toll. ad Apollon. p. 235.

Τυδῆι ſτείλαν Ἀχαιοί. Eſt Τυδεΐ in Mori. Cant. Vrat. a. c. At Τυδῆ etiam Etymol. in Πηλεΐ. Nihil expeditius eſſe videtur quam Τυδέα, Τυδῆ, eſſi probabile ſit, veteres ne ſcripſiſſe quidem Τυδῆ, ſed Τυδέα, hocque binis ſyllabis pronuntiaſſe. Grammaticorum tamen animis inſidebat hoc, Τυδῆ eſſe per apoſopen dictum pro Τυδῆα. cf. ad O, 339 vbi Μηκιοτῆ. Maluit Payne Knight emendare ἔνθ' αὖ Τυδεΐ (Τυδέ') ἐπ' ἀγγελίην — quod non ſequar.

385. αὐτὰρ δὲ βῆ πολέας τε. Vrat. b. c. δὲ quod praeferam.

386. βίης Ἐπεὶ κληαίης. Ariſtid. Quintil. de Muſica lib. II, p. 85 laudat poetam, comparato altero ſερῇ ἰς Τηλεμάχοιο, quod in altero excellens robur, in altero τὸ κα-

τὰ σωφροσύνην θεοφιλὰς expresse- rit. Quale acumen in tali scriptore!

388. πολέσι μετὰ Καδμείοισι. Bentleio videbatur et hic Καδμείωσι scribendum esse. At reprimat conatum v. 391.

390. ῥηϊδίως· τοῖη οἱ — ✕ quod versus hoc loco recte ponitur; minus bene in verbis Mineruae (E, 808.) Occurrunt quoque eius membra E, 828 et in verbis Achillis T, 453.

τοῖη τοι Sch. br. iam in ed. Ald.

392. Ἄψ οἱ ἀναρχομένω. Interposuit *of* Barnes ad explendum versum. nam ἄψ ἀναρχομένω manifestio cum vitio metri legitur ubique in edd. etiam in codd. Moti. Cant. Lips. Vrat. b. c. A. Mosc. 1. 3. Ven. B. Eusiatib. Sch. br. nec aliter forte Hesych. nam in eo est ἀναρχομένω, ὑποστρέφοντι. Alii habent ἄψ ἀναερχομένω non minus vitiose. Sic ipse Ven. Townl. Harl. Vrat. a. e. corr. Vitium subesse, et, quod mireris, tam antiquum, in aperto est. Bentleius ei medebatur alio, et forte, aptiore, modo ἄψ ἄρ' ἀναρχομένω. Etiam J, Z, 187 Τῷ δ' ἄρ' ἀναρχομένω πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε.

395. Λυκοφόντης. nomen pro var. lecti habet quoque Ven. A. Sch. At in ipso carmine Πολυφόντης. *Lycophontem* tamen Statius quoque agnoscit Theb. II, 610. cum Maeone v. 690 sq. vbi augur est. In Schol. Ven. et Sch. br. ad 394 praeconem eum ediderant alii; quia incolumis fuit dimissus. Erant autem κήρυκες ἱερὸν γέρας.

396. αἰνέα πότμον ἐφῆκε. in vno Vindob. αἰδέα, in altero ἐνῆκε.

398. Μαῖον ἄρα προέηκε, Cant. et vñ. Vindob. Μι-
ονά ῥα quod probat Bentl. Et est mollius. Θεῶν π-
ράεσσι πιθήσας. Apollon. Lex. ad h. v. respicit, πιθή-
πιστεύσας.

399. 400. ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἰς χέραια. Morati potest legentem articulus τὸν, quem Homerus ignorat: expedita res est conicere fuisse τοι; ἀλλὰ τοι sollemnis est formula. Potest tamen nec minus contendit τὸν esse di-

ctum cum vi, filium hunc Tydei. vt bene expedit Koepen. Locus similis est vl. 11 JI. A.

Porro χέρεια quod praeter Ald. 2. edd. habent, aiunt esse pro χερείονα, verum analogiam, qua id fiat, nemo docet. Accusatiuus est χερείω Od. E, 176 καί μιν ἔφην ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω Πατρός ἐοῖα Φίλοιο. Legitur χέρηα in Eust. κατὰ τὰ πλείω, inquit, τῶν ἀντιγράφων. sicque etiam χέρηι et χέρηες, ὡς ἐν ἄλλοις φαίνεται. Legi et χερῆα, quasi a χερεύς, ait Barn. Accedit Ald. 2. χέρηα. sicque Lipsi. a m. pr. (nam refectum χέρεια) Vrat. A. — Vrat. a. χερια supra adscripto η. (at b. c. χέρεια) Vindob. duo χέρεια, et vnus χέρηα. Nullus dubito ignoratione veteris formae grammaticos turbasse h. l. Fuit χέρηα, a χέρης, χέρηες, χέρηα, vt Ἀρης, Ἀρηα. Est enim χέρης τινός, inferior, deterior altero, qui virtute cedit alteri. At χερείων τινός esset, altero malo peior. Itaque etiam a χέρης sunt χέρηες vt Od. O, 323. tum Od. Σ, 228 ἐσθλά τε καί τὰ χέρηα sunt τὰ κακὰ, etiam a χέρης. Quod si hic et alibi editur χέρεια, nec hoc male fieret a χέρειος. Verum Grammaticorum animis semel insedit hoc, χέρεια esse pro τὰ χερείονα dictum. Videtur vbique verum fuisse τὰ χέρηα, vt JI. E, 382. Od. T, 310.

Tandem in hoc versu ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων Aristarchea fuit lectio, testante Ven. A. sicque Venetus ipse. Quod sane importunum est, ipso Ven. B. iudice; nam Tydeus ab eloquentia longe absuit. Antimachus ait eum inter subulcos eductum fuisse, Euripidis autem versus laudatur: οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι. Idem Scholion e Leid. ms. attulerat Valken. ad Ammon. p. 241. ἀγορὰ nunc λόγος, eloquentia v. Porphyr. ad Θ, 2.

401. Respiciunt locum et Diomedis characterem commendant laudati iam Clarkio Plut. de aud. pbet. p. 29 A. comparata cum Stheneli iactantia inf. 404 sq. Add. eund. de sui laude p. 540. E. F. Galen. in Protrept. 7. et Auctor de Hom. poesi l. 20. Inepitit in Stheneli laude ex h. l. Philostr. in Heroic. 4, 2.

403 vs. ab. ab Eton, extremarum syllabarum similitudine c. antec.

404. σάφα pro ἀληθῶς. Male Spidas verbis allatis per Φανερῶς exponit. Notat quoque Schol. Sophocl. Oed. Col. 623. vbi Φαῖβος σαφής.

407. — 408. — 409. — ἀδεοῦνται στήχοι πρεῖς. quia per hos versus ea, quae paullo ante dicta erant, tolluntur. Nam si de se utroque solis loquitur, falsum est; fuere enim VII. Epigoni duces; sin septem illos innuit, nec dualis ἀγαγόντες conuenit, et eleuatur virtus: nam filii deos habuere συνεργούς, qui istis aduersati sunt. "En Graecum acumen! atqui vel sic filii fuere superiores patribus, quippe qui re infecta discesserant. Dualē autem permixtum cum plurali poni solitum multis exemplis notatum est. Si qua ratio ad delendos versus afferenda esset satis idonea, hanc dicerem: quod multo maior vis ac ferocia orationis est illis versibus sublati. Sic enim restant ista: ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἰλομεν ἐπταπύλοιο. Τῷ μὴ μοι πατέρα, πόθ' ὁμοίῃ ἐνδεα τιμῇ. Enimvero hoc iudicium eo valet, vt appareat, quid melius sit, non quid verius. Veteres grammatici nullis criticis regulis subnixi, nulla codicum auctoritate memorata, argutati sunt, vt saepe alibi, ita et hoc loco.

407. παυρόταρον λαὸν ἀγαγόνθ' Mirum quod singularem hic maluit poeta. Etiam Benl. emendat παυροτέρους λαούς α. vt B, 580 πλείστον ἀγε λαούς. τεῖχος Ἄρειαν quis dubitet a Marte dictas Thebas, quae toties Martiae sunt. Ven. A. tamen ἄρειον τοῦ ἐν Τροίᾳ τεύχεσι accipere mauult; quod et Eust. habet, κρεῖττον, ὀχυρότερον. Plud ὑπὸ τεῖχος docet solenne hoc esse, vt iocies: ὅσοι ὑπὸ Ἰλίου ἦλθαν et alia. Paullo ante 406 ἕδος Θήβης mera periphrasis; quam Koeppen illustrat.

409. ἀσφατέρησιν ἀτασθαλίῃσι scil. cum malis omnibus in prima expeditione aduersus Thebas vñ haud destinissent a consilio; at ipsi melioribus vñ, κειθόμενοι τεροῦται θεῶν cf. ad Apollod. p. 639 sq.

κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Idem fere vñ Od. A, 7 αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. vbi ex h. l. putes αὐτοὶ ibi fuisse. Verum et alterum bene se habet.

Ceterum quae hae ἀτασθαλῖαι fuerint, veteres non diserte docuerunt. Apud Eustath. legimus dubitatum esse, utrum versus ad Thebanos spectaret, an ad Septem ad Thebas profectos; recte Clarke procliuior est in hoc alterum, et non docet, quorsum haec respiciant. ἀτασθαλίᾳ alibi ipsum flagitium declarat, at in h. l. stultitiam animi et amentiam; vt in simili loco X, 104 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν. Iam vi oppositi: πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν — credo eo respici, quod VII. illi ad Thebas profecti sunt aduersus auspicia, auguriis sinistris haud deterriti, imprimis Amphiarao mala ominante. Vide Statium Theb. III, 456 sq. Apollod. III, 6, 2. Pind. Nem. IX, 41 sqq. Koeppen laudat Eurip. Sup. pl. 158.

Obscurum est Schol. B. ὑποφαίνει, ὡς διὰ δαισιδαίμονιαν οὐκ ἠθέλησαν ἄρχειν τῆς πρὸς Τρῶας (immo vero πρὸς Θηβαίους) συμβολῆς, ἣν οἱ πατέρες μὴ κτησάμενοι ἐπώλοντο.

410. τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ. ἐνθεο vna voce scripsit Aristarchus pro ἐνθου. Apollonius tamen ἐν seiunxerat, vt esset ὁμοίῃ ἐν pro ἐν ὁμοίῃ. Habet quoque hemistichium Hesych. in ὁμοίῃ sed corrupte. v. Intpp.

412. τέττα, σιωπῇ ᾗσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. ζ— quod, τέττα vnde ductum sit, nescitur. Nolo apponere nullo cum fructu in Ven. A. dicta. Sufficit alloquendi esse formulam: ο βοῶν, ὦ φίλε. Neque aliter Apollon. Lex. h. v. add. Hesych. Etymol. Hellad. p. 9. Optime cum ἄττα comparatur.

Alii apud Eustathium videntur τέτλα legisse. Habet hoc quoque Hesych. vt sit pro τέτλαδι, et memoratur ex Helladio. Bentl. coni. τέτλαδι, σιγῇ δ' ᾗσο. In Ven. expressum τετγα vitiose. Nihil mutant, qui versum reci-

tant, Plato de Rep. III, p. 389 E. Dionys. in Arta
 § 13.

σιωπῇ ἦσο. Non esse ἦσο proprie dictum, per se pa-
 tet. Igitur, quiesce. ἦσο ἐμῷ offendit hiatu; quem
 feram equidem hemistichio finito. Bentl. tentabat et h.
 I. μεῶ, quod pro Homérico nunquam habebō. Liceret
 suspicari fuisse infinitum pro imperante, ἦσθαι ἐμῷ. Vñ
 Od. K, 506 μήτι τοι — μελέσθω, ἰσθὲν δὲ στήσας ἦσθαι
 pro ἦσο.

415. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται. „γρ. ἔσσεται.“
 Barnes. forte ex mera variandi lubricidine. ἔψεται vbique,
 etiam apud Plutarch. praecept. reip. ger. p. 817 C. ἔτε-
 σθαι est incedere, ἄμα σὺν τινι. ἄμα itaque saepissime ad-
 iungitur, vt sup. A, 424. Γ, 143. Inde saepe pro παρῶ-
 ναι ponitur vt h. l.

Pro εἴ κεν est αἴ κεν in Cant.

416. ξ — sed Scholion excidit, quod haud dubie re-
 coxit observationem ad Ἰλίου ἱρήν, esse ἡ Ἰλίου feminino
 genere apud Homerum.

εἴ κεν — δηώσωσιν ἔλωσι τε. Vrat. A. δηώσουσιν.

417. Ἀχαιῶν δηωθέντων. passim δηωθέντων ex anti-
 qua scriptura. τούτῳ δ' αἶ. post prius τούτῳ alias sequi
 solet αὐτῷ, vel τῷ δ' αὖ καί.

419. Est hemistichium prius apud Hesych. in ἡ ῥα.

420. 421. Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκός — Primo nunc
 occurrit vox ad fragorem exprimendum facta; refertur in-
 ter ὀνοματοποιήθητα. v. Etymol. ἡχέω, ἔχχω, βρυχέω,
 βράχω, omnia sunt communis originis. Emendat ex hoc
 versu ἔβραχε apud Hesychium Bentleius, et ex vl. 421
 ἀτμησίφρων, ἀτλησίφρων.

Ποτοῖο: ἀμικτος ὀρρυμένον. fuerunt apud Sch. A. qui
 ὀρρυμένον cum seqq. iungendum esse putarent: ὀρρυμένα
 ὑπὸ κεν ταλασίφρονά παρ δέος εἶλεν. Explicatur in Sch.
 br. ὑπὸ, ὑφ' οὗ ἂν ἦχου. Mox melius: ὑφεῖλεν. Argu-
 tatur Clarke. Est Latinorum *subiit metus*.

422. ✕ praefixum est; quod in aliis libris τὸ χρε-
 στὸν significat. In Veneto tamen videmus aliis locis de-

clarare versum alibi quoque lectum. Atqui comparationes similes memini equidem occurrere, v. c. N, 796 sq. non autem eadem verba.

423. Ζεφύρου ὑπὸ κινήσαντος. Sic Ptolemaeus Aristonici f. Nicias et Tyrannio scribebant. Sicque Ven. A. diuissim (quod et Vrat. a. exhibet) οἱ δὲ ἄλλοι παράλειψαι τὴν πρόθεσιν. (ἔκθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνας. ergo. scripserunt Ζεφύρου ὑπὸ κ. alieno loco haec interposita sunt) ὁμοίως τῇ· ἔκθεν ὑφηνίοχος (Jl. Z, 19) et Ποσειδάωνες ὑποδμῶς (Od. Δ, 386). Ergo scripsere, vt in edd. vulgatum erat: ὑποκινήσαντος, (ita ὑπὸ παράλειψαι) et Eust. ὑτακινήσαντος, ἥρουν ἡρέμα τὸ πρῶτον εἰς Φρίκα διασαλεύσαντος. Sic et Ven. B. Vrat. b. c. edd. omnes, quae in censu sunt. Et sane vtrumque bene se habet. Bentl. e. eod. Lipsf. laudat praefixum Scholio: ὑποκινήθέντος; etsi in ipso Scholio ὑποκινήσαντος legitur. De κορύσσεσθαι v. inf. ad 442.

424. πάντῳ μὲν τὰ πρῶτα. Barnes: „γρ. μὲν τε πρ.“ sicque Vrat. a.

426. κυρτὸν ὄν Aristarch. Laudat versum, vt nunc legitur, Strabo lib. I, p. 92 B. vbi de motu maris agit. Super ἄχνη et vocis vsu v. Eustath. disputantem, et Hesych. h. v.

429. ξ— quia Φαίης pro Φαίη τις ἄν. (ὑπολάβοι. h. l.) quod iam sup. Γ, 392 obseruatum. Lectum quoque olim Φαίη, vt esset Φαίη τις ἄν colligas ex Schol. ad Jl. Z, 58. Sch. A. videri potest interpretari ἔσαν lectum a se, quod et habet Townl. Sed ἔσαν Homericum est.

430. ἐν στήθεσιν αὐδῆν. „γρ. ἐν στήθεσι φωνήν.“ Barnes.

431. σιγῇ δειδιότας. — Laudant h. l. Plutarch. de aud. poet. p. 29 D. et in Cleom. et Ag. p. 808 E. (quem iam Clarke notauit) et Plato, confundendo alterum locum Γ, 8, recitat: ἔσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ σιγῇ δειδιότας σημάτωντας. Vocem σημάτωντας notarunt glossographi, lectam quoque Θ, 127 de auriga, et O, 325 de pastore. σημάτωντας, αἱ βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὁ

ὁμός θρόος. Hesych. ὁμοίος. ὁ αὐτός. vt et Schol. vnde et pro ἴσος, et tandem pro planus, vnde ὁμαλός. Itaque ὁμοχροΐη apud Herodot. I, 74. de superiore cute.

438. Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο. Vrat. b. seruat Ionium γλῶσσα μέμικτο, quem praeferam.

439. — 440. — ὥρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Δεῖμος τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα. Sch. A. ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωϊκῶν θεῶν τέταρτος τὴν Ἀθηναῖν. Scilicet grammaticus vtrumque versum ad solos Troianos retulerat, et omnes pro Troianorum diis habuerat. Atqui promiscue intersunt vtrique aciei. Notat porro Schol. ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἀρεως υἱοί. vt sunt in Hesiodi Theog. Saltem comites sunt, θεράποντες, vt fiant in curru Martis in Sc. Herc. 195. 196. Tandem obseruat: Antimachum adeo peccasse, qui equorum Martis nomina esse putauit: Δεῖμος τ' ἠδὲ Φόβος, πόδας ἀνέτω, υἱὲ Θυέλλης. Potuit tamen Antimachus nomina ista, ad equos transferre sine erroris culpa. Sic alio iterum modo idem Δεῖμος et Φόβος inerant clipeo Agamemnonis Λ, 37. Solent enim mythica huius generis pluribus modis tractari. Spectant autem haec proprie ad O, 119 vbi v. Super Antimachō v. disputata ap. Schellenberg et Villois. praef. Iliad. p. XXIII. IV. Quae ab eo aliter, quam in Homero enuntiata erant, pro varia lectione Iliadis videntur habita esse a grammaticis.

Super Eriδē pro Schollio illatus est in Schol. B. ad h. l. locus exscriptus ex Heracl. Alleg. Homer. 29.

Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα: Vox ἄμοτον, nunc primo obvia variis etymis a grammaticis vexatur. Haud dubie sunt τὰ μοτὰ, τὰ ῥάκη πληρωτικὰ τῶν πληγῶν (Charpie) v. Etymol. in ἄμοτος. Vox habetur in fragm. Sophoclis ex Laëcoonte, vt, quidem illud legitur ap. Plutarchum: de quibus v. dicta ad Virgil. Aen. II, Exc. XVII. vbi de Anchise. Apud Quintum IV, 212 sunt μοτῶν εἴρια. vbi de vulnere: θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτῶν εἴρια συνδεύσαντες εἰλεΐφαι. Est ergo ἄμοτος, ἀπλήρωτος, vt reddit Apollon. Lex. et Eustath. pluribus locis. Pluribus tamen modis

accipitur, vt sit inexplebile, modo τὸ πλήρες et ἀνευθεές, quod plura non capit, nec postulat vt repleatur. Constat tamen vbique notio τοῦ πολύ. cf. Hesych. et Intpp.

441. Ἄρεος ἄ. versus a Townl. abest.

442. 443. ἢ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα — Laudat hos vs. de Eride Galenus de meth. med. lib. I pr. et malam hanc esse Eridem ait diuersam ab Hesioidea meliore: in Ἔργοις. Recitat quoque vs. Aristides Or. de Concordia p. 532. To. I. vbi et ὀλίγον editum; Timon autem Phila-
sius παρώδησεν ap. Clement. Strom. V, p. 651. loco ta-
men corrupto; lege Νείκους — κασιγνήτη καὶ ἑταίρῃ, ἢ
ἀλλὰ τὰ πρῶτα — nouissima non assequor.

κορύσσεται. Vulgare nunc est, κορύσσειν duo signifi-
catus habere, ambo ad sensum oculorum factos; alterum
a galea imposita, vt sit inde omnino, *armare*, alterum
a capitis fastigio, vnde est, *in altum assurgere*, vt de
fluctu sup. 424 et Φ, 306 Scamander κόρυσσε κῆμα βόοις
ὑψόσ' αἰερόμενος. et hoc saepe ap. Apollon. et al. flamma
emicans κορύσσεται ap. Apollon. Rh. I, 1027 et 1028.
de nubibus Theocr. XXV, 94. Idem est κορυύεσθαι a κόρ-
θους aceruus Jl. I, 6. 7. — 443. οὐρανῷ ἐστηρίξε κάρη.
Expressum hinc κῆμα οὐρανῷ στηρίζον ap. Eurip. Hip-
pol. 1207. Versum recitat Dio Or. XII, p. 412.

Locus est illustris partim crisi Longini l. 9. qui ait
non Eridis magis, quam ingenii Homericī appositam esse
mensuram; adeo a magno animi sensu esse profectum il-
lud magnifice dictum; partim iniquo Scaligeri iudicio Pœt.
V, 3. qui Eridem in caelō collocatam male acceperat; tan-
dem imitatione Callimachi H. in Cer. 59. et Virgilii Aen.
IV, 173 de Fama ad eundem modum adumbrata. v. Not.
et ibi et Clarkii ad h. v. Addit Barnes Nonnum in Dio-
nysiacis (lib. XLV, 134) de Baccho. Verum in his alt.
quantum mutatum est phantasma. In Homero ad terro-
rem mouendum valet, et exhibet terrorem pugnae incre-
bescentem; specie etus petita a diis, quorum, ad terro-
rem iniiciendum, species maior maiorque fieri solet. Ple-

rumque solet interpretatio a discordiae notione peti, quas ab initiis et caussis partibus profecta capit incrementa, quo magis ea progreditur, ferventibus ira animis: praeiuit in hoc iam Heraclid. Allegor. Hom. 29. et Eustath. ad h. l. ubi plura inepte dicta. Sed aliena haec a poetae animo; qui non nisi Terrorem auctum ex pugna late sparsa declarare debuit; quando conferitur a pluribus turmis et tandem a tota acie; ita terror fit maior maiorque cum pugna increbescente; hanc notionem cum Eride coniunctam esse putandum est.

444. νεῖκος ὁμοῖον est pugna omnibus pariter exitiosa: v. sup. ad vf. 315.

445. ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. στόνον, vt alias τόνον, spectat ad vulnera ac caedes, quae per gemitum morientium declarantur. Vt αὐξάνειν, ἀέξειν, augere, et similia, sic ὀφέλλειν ponitur pro simplici ποιεῖσθαι, sed adiuncta notione magnitudinis, aut multitudinis; ita h. l. faciens firagem ingentem.

Bentl. ex h. l. emendat Hefych. ὀφέλουσα.

446—451. sex versus iterantur inf. Θ, 60—65. Laudantur illi passim. Apud Lucian. in Lapiih. 17 est σύν δ' ἔβαλον. Ap. Schol. Apollon. I, 1026 μένη ἀνδρῶν.

Apodosis statim subsequitur in altero versu: σύν ῥ' ἔβαλον. Minus bene fit post χηλκροθωρήκων. Comparatur ad h. l. Virgil. Aen. XI, 608 sq. 636 sq.

447. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς — versum expressit Apollon. I, 1026 σύν τ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισι (vt puto leg. pro ἀλλήλοισι)

448. ξ— quod post ῥινούς memorantur ἀσπίδες, eodem utrumque sensu.

449. ἐπληντ' ἀλλήλοισι. Est πελάω, κλάω, κέλημι, πλῆμι, πλῆμαι, ἐπλήμην. At Etymol. habet contractum ex ἐπέπληντο, ἀπὸ τοῦ πλῶ, πλησιάζω. Bentl. hinc em. Hefych. ἐπέπληντο.

ἐπλήλοισι Vrat. a. b. Mox in πολὺς ὀρυμνωθὲς ἰρώρει. Vrat. b. ἐρώρη e correct.

450. ἐνθάδ' αἶμα' οἰμωγῇ τε — Iterum sic versus legitur, αἶμα' inf. Θ, 64. Apud Maxim. Tyr. Disf. XXXVI, p. 189. R. est ἐνθά δ' αἶμα — et apud Philostrat. in Apollon. V, 26 οἰμωγῇ τε καὶ ὕβρις, memoriter forte. Passim enim locum exprimi ac respici videas, vt apud Thucyd. VII, 71 lin. 54. vbi Schol. versum apponit.

451. — quod ad posterius priorē loco rediit; scilicet ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων post οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ. haec enim est ὀλλύντων, illa, οἰμωγῇ, τῶν ὀλλυμένων. Saepe monent grammatici de hac figura per se parum memorabili; etiam Eustath. et Galen. hoc ipso loco apposito, ad Hippocr. de medici offic. To. XII p. 18. Excidit τε in nonnullis.

ῥέε δ' αἵματι γαῖα. figuram illustrat Eustath. et Schol. Apollonij I, 1146 ἀντὶ τοῦ αἵμα ῥέρεεν ἐν τῇ γῇ. nota est forma poetica, mox et oratoria.

452. ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοί — ✕ Iterum haereo in hac nota, sitne forte τὸ χρηστὸν loci notatum contra morem grammatici in reliquis. Quae ornamenta verbis insint, non male docet Ven. B.

Super χεῖμαρροι disenserant grammatici. Ptolemaeus Ascalonita scribebat χεῖμαρροι, quia est χεῖμαρροος, χεῖμαρροος. quod et Eustath. memorat et addit: ὥς ἐν τοῖς Ἀπιδωνος καὶ Ἡροδώρου φαίνεται. e quo totum Scholion est emendandum. At Nicias χεῖμαρροι scribebat, quod amplecti videtur Sch. A. Vtrumque sane habet analogiam, alterum ἀγάρροος. βαθύρροος. ἀψόρροος; alterum ἄψορρος, quod saepe occurrit. Payne Knight p. 93 malit χεῖμαρροι (seu, vt vult, χεῖμαρροει) vti est E, 598 στήη ἐπ' ὠκυρόω ποταμῷ.

κατ' ὄρεσφι ῥέοντες πρὸ ῥέοντες κατ' ὄρους. hoc praestat alitero declarandi modo: καταρέοντες (ἐν ταῖς) ὄρεσι. ὄρεσφι, ὄρεσφι. De his v. ad Θ, 300.

Versus autem huius comparationis laudantur a Dionys. Halic. de compos. f. 16. propter verba rebus sonorē respondentia, ὀνοματοποιήεντα, quae ille saepe miratur cum Demetr. f. 95. 96. Dione Or. XII. et Auct. de

Homeri poesi f. 6. ap. Clarke. Ceterum expressi hinc sunt vsf. Virgiliani II, 305 sq. XII, 523 sq.

453. εἰς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ. μισγάγκειαν interpretatur Apollon. Lex. τόπον κοῖλον, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλείονων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἀπαζῆς εἰρημένων. inde alii. Voce vsus est suaviter Plato in Philebo p. 62 D. To. II. μεθίσω δὲ τὰς ξυμπάσαι (ἐπιστήμας) φεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγγείας ὑποδοχὴν. μισγάγγειαν alicubi fuit lectum ap. Eustath. et sic edd. Dionysii Halic. de struct. Orat. 16. p. 98.

ὄβριμον ὕδωρ. Etiam h. l. ὄμβριμον in Dionys. edd. I. in Mori. Vrat. a. Mosc. 3. Verum iam ad Γ; 357 praetuli alterum, cum altera scriptura proficiscī videatur ab erronea deductione ex ὄμβρος. Barnes etiam ὄμβριων laudat, effictum e Schol. br. 454. quibus similia sunt in Sch. B. In Hymn. in Merc. 516 est Ἐτυγὸς ὄβριμον ὕδωρ.

Tandem notatur pluralis cum duali iunctus: ποταμοὶ ρέοντες, συμβάλλετον. Ernesti remittit ad A, 566. 7 ἄσπον ἰόντε. At v. ad e. l. συμβάλλειν, συνάγειν, συμμίσγειν, laudato versu, exponit Schol. Eurip. Or. 336.

455. τῶν δὲ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρασιν ἔκλυε πομπήν. Sch. B. et Lipf. ap. Bentl. putat melius scribi τηλόθι, vt ad pastorem referatur: quod et in Harlei legitur: verum si τηλόσε est, in longinquum, εἰς μακρὸν, et ad δοῦπον referatur, est illud magis poeticum et doctius.

456. ὥς τῶν μισγομένων γένετο, λαχὴ τε φόβος τε. ἔ quod φόβος est ἢ μετὰ δέους Φυγὴ: obseruationcula subinde repetita; ab hoc autem loco aliena; cum nondum a fuga agatur in primo congressu, nec comparatio hoc amittat. Est vero φόβος etiam terror ac metus, qui fugam facit; potest adeo λαχὴ τε φόβος τε haberi pro λαχὴ φοβερά. Aristarchus legerat πένος τε, quod et ex vno Vindob. notatur; si auctoritate codicum, bene. Ad

dit Schol. οὐ γὰρ γέγονε ποῦ Φυγή. ita vero apparet, e iudicio suo eum ita emendasse.

γένετο λαχὴ τε — ἐγένετο ed. Flor. γένετ' λαχὴ τε adhuc vitiosius Ald. 1. quod sequentes retinuerunt, emendavit γένετο Turn. vnde Steph. Idem est in codd. etiam in Ven. et aliis melioribus. ἐγένετ' Moë. 3. γένετ' Vrat. A. iet al. Profecta haec ab ignorato digamma ἱαχῇ. v. ad A, 482.

457. — 458. — Respexit diplo (nam Scholion A. turbatum est) illam quaestionem: cur et quatenus Antilochus primus hostem occidisse memoretur. A multis causis, etiam a celeritate, quae in eo fuit, repetita res est. Res recte non est, ut singula apponam. v. Sch. A. B. Sch. br. Easi Verbo respondendum erat: Nestoris turmas primo loco aduersus hostem processisse promachis in fronte constitutis, in quibus fuit Antilochus, Nestoris f. Glante opinabatur, poetam sic fama accepisse. Est autem iactus de hastia missi accipiendus, quia ἐβαλεν, et vulnus in vertice capitis fit; desuper descendente hastia.

ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν sunt iungenda; delevi itaque interpunctionem; monet quoque Sch. A.

In Ven. B. et Vat. aliena utique loco, insertum est Scholion de ἰπποκορυστῆς. Est illud transcriptum ex Porphyri. Quaesit. Hom. 15 plenius tamen. Bertinet illud ad Il. B, 1. ad q. loc. v. Qbfl.

Πρῶτος δ' Ἀντιλόχος. Bentl. tentat πρῶτον hic et 459. Scilicet ex 480. E, 40 et similibus.

458. Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. Notatur ab utroque Schol. Ἐχέπωλον esse nomen, non Θαλυσιάδην, quod patronymicum est; nec talia nomina reperiri, nisi unum Ἀργεάδην πολύμηλον (Π, 417. atqui nec hoc recte traditur). Eadem ap. Schol. Aristoph. Acharn. 142.

461. ὅσσε κάλυψε, quod Ionicum est, reposui (pro ὅσσ' ἐκάλυψε) ut sibi constet scriptura ceterorum loco. cum; et sic h. l. quoque Cant. probante Bentley, Townsh. Eton. Apollon. h. v.

" Obfl. Vol. I P. I

463. τὸν δὲ παρόντα ποδῶν ἔλαβε. ἡ ἀπλή, ἢ ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε. Ne absurdum videtur Scholion, puta excidisse ὕππιος. Subiicitur quoque, τοὺς γὰρ ποδας τοῖς πολεμίοις δέδωκε.

ποδῶν ἔλαβε. Cant. εἴλε.

464. *Elephiororem* inter duces Abantum iam memorauerat J. B. 540—2. Versum habet Schol. Sophoc. Philoct. 494.

465. ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελῶν λελημένος. ὠφείλεν εἶναι τὸν ἔξω τῶν βελῶν. Sch. br. ἔλκε λελημένος est plus quam ἤθελεν ἔλκειν. sed ἔλκε λελημένος προθυμότητος, ἐσπουδακώς. Sch. br. et Etymol. vbi mira commiscitur grammaticus de etymo. Est haud dubie ex ἰσ, ἐδέλω. δέλω, λέγω, vel λέγω, τινος et λέπτωμαι, λέγωμαι, apud Aeschylum.

467. νεκρὸν γὰρ ῥ' ἐρρύοντα λέον. Versus citatus ignorato digammo. Esset enim γὰρ ῥ' ἐρρύοντα. Abest quoque ῥ' ab Harlei. Lipsi. Townli. Etom. Flor. Ald. i. Apud Erotian. Lex. Hippocr. in: εἰρύεται. legitur: νεκρὸν γ' αὖ ἐρύοντα.

468. πλευρὰ, τὰ οἱ κρύπταντι παρ' ὀσπίδος ἐκφεύζοντα παρενεχθέντος τοῦ ὅπλου ait Sch. B. clipeo, dum inclinabat corpus, paululum a latere abducto h. e. latere nudato, ita ut illud esset παρὰ, ἔξω, τῆς ὀσπίδος. Inf. Π, 400 est στέρνον γυμνωθέντα παρ' ὀσπίδα vbi v. Obli. etiam de loco Aeschyli VII ad Th. 626. Est quod ap. Virgil. Aen. X, 424 dum rexit Imaona Halesus, *Arduo infelix telo dat pectus inermi.*

469. εὖτ' ἄρ' ἐστὶν. Cant. χαλκῷ. cum altero in margine. Laudatur versus a Strabone X, p. 689 B. de vi hastae in pugna stataria.

470. ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη. Hic haeret verbum in digammo γερρον. Bentl. suspicatur fuisse scripsum ὀφερρον. Mihi probabile sit, fuisse τῷ προϋπαρ. ἐπ' αὐτῷ ἔργον ἐτύχθη. fere ut meliores, Od. E, 161. τῷ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος.

472. ἀνὴρ δ' αὖδ' ἐδοπαλίζεν. Vox non nisi hic et Od. E, 512 occurrit. Sch. A. δονῶ. δονοπίζω. δονοπαλίζω. ἐδοπαλίζω. Eustath. autem modo a δονεῖν καὶ πάλλειν, modo a πάλῃ ducit, Etymol. addit, etiam a παλάμη. Sufficit esse auferre, percellere, caedere: cf. Hesych. et Interpr. Mihi placet a λαοσθένεισθαι factum esse.

ἐδοπαλίζεν Vrat. a. et Apollon. Lex. h. v.

474. Sustulit pravam interpunctionem post ἡΐθεον.

478. οὐδὲ τέκευσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδοκε. E. quod Zenodotus scripserat θρέπνῃ. Atqui θρέπνῃ sunt τὰ τέ: θραυμένῃ θρέπτρα autem τὰ θρεπτήρια, Atticis τὰ τροφεία, de quibus e multis virorum doctorum disputationibus constat. cf. Hesych. Etymol. Suid.

Legitur tamen θρέπτρα in Vrat. b. c. Mosc. 3. vñs Vindob. in Eustath. forte contra eius mentem, et in ed. Rom. ep. in ceteris, vsque ad Barnes, qui mutavit e mñ Mori, et Cant. a m. pr. in θρέπτρα, vt inf. P, 310 legitur sic quoque Vñs Hom. C. 21. et qui potiores sñt, Sch. br. Ven. Vrat. a. Vulgo sunt θρεπτήρια, etiam apud Hesiod. Epy. 185 θρέπτρα Ernesti pro antiqua lectione habebat, potest etiam antiquam, mendum esse.

480. πρῶτον γὰρ μιν ἰόντα. Legebatur vñ hoc vño in locò, cum perpetuum Homero sit μιν. quod etiam in codd. pñsque omnibus legitur et in edd. vsque ad Turnebum, ita cuius editionem vñ casu venisse videtur, vñ de retinuit Stephanus et seqq. quod Tragicorum esse satis constat, adeoque Atticum; eñs Grammatici Doricum esse aiunt; atqui in ipso Theocrito μιν editur, non vñ. Ita tandem vere grammatici pñtes tñor, secundum epigramma Herodici (Anal. To. H, p. 66.).

481. ἀντίκρῳ δὲ — „ γρ. ἀντίκρῳ Barnes: quod a Benl. hic et alibi reponi iam dixi ad T, 359. Faciunt quidem grammatici discrimen, et accentu et significato, inter ἀντίκρῳ, τὸ ἐξ ἐναντίας et ἀντίκρῳ, τὸ φανερώς. v. Etymol. h. v. Eustath. ad E, 100. et alibi. verum in Homericis haec locum non habent; vt ipse Eustath. sateatur. p. 1915, 25 τὸ γὰρ ἀντίκρῳ τῶν ὑπέρων ἐστὶ. Hoc

loco, vt F, 359. E, 67. 74. 100. et *σάερο ἀντικρὺ* est *ἀμπερές*, at H, 362 *ἀντικρὺ δ' ἀπόφθιμι*, *Φανερῶς*. quaeritur tantum de vltima, producenda per σ, si scribatur *ἀντικρὺς*. atqui ipsa caesura τὸ υ productitur.

483. *αἰγείρος* — ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγας πεφύκει. Disputatur de voca *εἰαμενῇ* in Sch. A. Similia sunt in Etymol. partim iam ap. Apollon. Lex. h. v. add. inf. O, 631 et Schol. ad e. l. Hesych. Eustath. Esse locum *κάθυγρον καὶ βοτανώδη* satis continet; quaeritur modo de etymo. Δὲ ἡμῶν vt. sit locus, qui subsedit, *ἐκ ἡμένῃ*, *εἰαμένῃ*, et ipso vsu *εἰαμενῇ*. Apud Apollon. Arg. III, 1219 *Φάσιδος εἰαμενῇ*, et II, 797 *ὑφ' εἰαμεναῖς* T. *πίοιο*. utrobique aspirata editur, vbi Schol. *εἰαμεναῖς* *δεῖναι τοὺς καθύγρους τόπους*.

485. Inf. Φ, 37 *ὁ δ' ἐρινεὸν ὄρετ' χαλκῷ Τάμνε*, *πῶς ὄρπηκας*, *ἔν' ὄρματος ἄντυγας εἶεν*. Ex utroque loco profecit auctor carminis quod inter Theocritea habetur, XXV, 248 πτ 251 *ὡς δ' ὅταν ὄρματος πηλὸς ἀνὴρ, πολέων ἔργων ὄρπηκας, κάκπησιν ἐρινεῶν εὐνεάτατα, θάλψῃ ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κήλη δάφνη, τοῦ μὲν ὅτ' ἐκ χειρῶν ἐφύγῃ τανύφλοιος ὄρμης, κάκπημάτων, ἀπλῶς δὲ μὴ κήδησεν ὑφ' ὄφμῃ*.

486. *ὄρετ' ὄφρα ἔπην πέμψῃ*. Hiatus ambitationem facit; cum vocis *ἔπην* vsus aliunde non magis certus sit Bentl. *ὄφρα ἔπην* reponit probabilior. A Phryne Knight *ὄφρ' ἔπην*, de qua forma non magis constat. *ὄφρ' ἔπην* etiam ap. Apollon. Lex. legitur: (vbi est *ἢ τῶν τροχῶν ἄψις*) male tamen, cum prior brevis sit, E, 744.

487. — quod caulam, cur ad ripam sterimur arbor, alio loco adiecit poeta (A, 493 sq.), scilicet vt ab anni deferatur. At Schol. B. torrentis vi erutam arbores esse vult. Non assequor, quid homines sibi velint: cum poeta ipse arborem narret *data opera a fabro caesam*, vt e ramis rotae curuaturas faciat, trunco humi relicto. Quod autem *παταμοῖο παρ' ὄχθας* adiecit, spectat ad pauli naturam, locis humidis et ripis, prouenientis. Memorat versum Apollon. Lex. *ἀστὴρ ἐκ ψαλῶς ἐξορμίνεται*.

488. Ἀνθεμόν Σιμοσίον. Supra 473 erat Ἀνθεμόν. Constat ergo hoc et aliis exemplis, vñum ita tulisse, vt patronymica in ἰδης et ἰων eodem loco haberentur. Iam πόρτα necesse est, vt aut Ἀνθεμος et Ἀνθεμόν vnũ idemque esset, aut vt Ἀνθεμόνιδης fieret Ἀνθεμόδης. Hęc alterum Etymol. Hesych. Clarke cum aliis sequuntur; nam de hac patronymicorum varietate multa passim disputata sunt, v. c. Valk. ad Theocr. p. 413 et ibi laudat. Occurrit M, 117 Idomeneus Δαναΐδης, cuius pater fuit Δαναΐων. Ταλαϊόνιδης a Ταλαός. Est alia disputatio de Ὑπερίων et Ὑπεριόνιδης. v. ad T, 398. De Μολίων v. ad Λ, 708.

489. τοῦ δ' Ἀντιφός αἰολοθώρηξ — ἀκόντισεν. Vrat. a. τὸν δ', Nil refert, τοῦ δὲ est κατὰ τοῦτου δέ. vt vbi-que in his; quartus casus designat scopum seu locum, vt 492 κατὰ βούβωνα. αἰολοθώρηξ accipe dictum pro simplici αἰόλος, ταχύς, sed aucta re ad sensum, a motu thoracis, dum corpus monetur: cf. ad B, 816. Idem inf. E, 707 αἰολομήτης. et simili modo, αἰολόπῳλος Γ, 185.

491. Ἀνίφας. Aiacem petiit hasta, et Vlyssis socium ferit & quod turbati sunt pugnantium ordines. Recte hoc animaduersum, et ad iudicium de acie HomERICA ferendum notabile. Nam paullo ante v. 273—329 málgro intervallo Aiacis copiae disiunctae erant ab Ithacensibus; Nestoris adeo praeceptum B, 362 sq. Δ, 297 sq. neq. ad omnes copias spectauit, nec ei est obtemperatum. Porphyrius, apposita quaestione et λύσει (in Sch. B. et Vat.) ait, potuisse Leucum esse Vlyssis sodalem, et tamen Salaminium esse vel in acie cum Aiace pugnare. Attamen paullo post 494 Vlysses ipse in propinquo versatur. Alii dixerant, Aiacem auxilii ferendi causa ordines obtinisse, adeoque alio loco Vlyssa, alio Menestheo succurrere; etiam ad Patrocli corpus iutandum a Menelao vocari. Atqui haec ad aliam pugnam spectant; et praestat dicere, nullo ordine seruato Achinos iurmatim pugnare; exceptis forte Nestoris copiis.

Λεύκον scribendum, ut distinguitur nomen proprium a λευκόν. Sexcenties hoc inculcans grammatici. cf. Eustath. p. 638 f. et al.

492. ὁ δὲ — βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα. Primo, in βεβλήκει habemus iterum exemplum plurquamperfecti pro imperfecto historico seu aoristo ἔβαλε. Hæc est, quod toties Clarke inculcat. Etsi non video quid reponam ei, qui accipere malit, percussisset. Possa, cum Koeppen nostro contendere, fuisse voc. βεβλήκει, unde imperfectum esset ἐβεβλήκει et — ἔκει. cf. ad A. A. 221.

ἐτέρωσ' ἐρύοντα, cum sit constanter (v. ad A. 141. Exc. IV.) φερων, apparet corruptam esse lectionem. Bentl. censabat fuisse νέκυν ἐταρον φερουonta. Enimuero νέκυσ, si bene memini, ubique absolute ponitur, ut sit ὁ νέκυσ corpus. Suspicio primus fuisse βουβῶν, ἐτέρωσσε νέκυν ἐρύοντα. Sic P, 277, ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντα.

493. νεφρός δὲ αἱ ἐκτεσε χείρως. Barnes ex Eustath. ἐκφύγε. Ald. 3. ἐκτεσε vitio.

496. στή δὲ μάλ' ἐγγύς ἰων. Ven. B. ἐγγύς ἰων, praeferas hoc, quod toties occurrit, et semper cum notione, esse in statu et loco. Variat tamen ἰων et ἀνυποψίς h. l. iungere στή ἐγγύς. Aequi Plato in Phaed. 44. ἦναι δὲ Ὀμηρικῶς ἐγγύς ἰόντας περιώμεθα. Dictum ergo quoque ἰόντας ἐγγύς etiam usu Homericæ; nam de his, qui post Homerum scripserunt, nemo dubitat.

497. ἀμφὶ δὲ πατρίνας. Sch. A. contendit scribendum esse ἀμφὶ ἐνίκια, quia vinū habet, hoc si esset ἐαυτόν. cf. ad A. A. 368. Q. 241. Ψ, 202. cum Apollonio de Symaxi p. 142. l. 3.

Bentleius huc vocat Hesychiana πατρίνας ut κενή. uia. Adde ἀμφὶ δὲ πατρίνας. περιβλέψας ἐαυτόν. σπ. τὴν ὑπὸ δὲ Τρῶας κειάδοντο. Etymologus hoc versu indicat: παρασπέντοι ἀποσπένζοντο καὶ ἐφενγον. ἀπὸ τοῦ χιζω, χέω, παχάω (leg. χαδῶ) ἔχασον, pro quo est ἐκιδαν, ἐκασόμην, ἐκιδόντο, κειάδοντο. „Immo vero ut est ὑποχάζομαι, recedo, ita sit noua forma ὑποκειάδομαι, "

κεκᾶδω, vel κεκαδέω, unde est κεκαδὼν Λ, 334. Alio sensu κεκαδέσθαι occurrit inf. Θ, 353 ubi vide.

498. ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ἀκοντίζαντος non modo edd. ante Barnes, sed et codd. pars, rei prosodicae ignorantiae.

499. υἱὸν Πριάμοιο νόθον. νόθος, ὃ ἐκ παλλαχῆς. J. lustrat hanc et cognatas voces Sch. A. Sch. br. Eustath. melius quam Hefych. h. v.

500. ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' Ἰππῶν — ζ quod notabile est (in Sch. A. del. οὐ in verbis: ὅτι οὐ λέγει, aut lege ὅτι οὖν Priamum equos aluisse ad Abydum (erat ea in ditione Asii: sup. B, 836.).

Schol. B. narrat fuisse qui παρ' Ἰππῶν acciperent ἐφ' Ἰππων. At venit ille ab armentis et equis, quod Priamus in istis locis, longius a Troia, habebat.

Versus 499. 500 recitat Strabo XIII, p. 877 A.

501. 2. τὸν δ' Ὀδυσσεύς — βάλε δουρὶ κόρσῃν, ἣ δ' ἐτέραιο' διὰ κρόταφιοι κέρησεν αἰχμῇ χαλκείῃ. ζ Sch. A. ἣ διπλῇ, διότι προεἶπεν τὴν κεφαλὴν, διέστειλε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον. Ergo grammaticus κόρσῃν de capite accepit. Atque ita senserunt Aelius Dionysius, ut ad alium locum memorat Eustath. p. 947, 26 et Eratosthenes ap. Etymol. in κόρη. Adversati sunt alii grammatici, qui κόρσῃν, seu κόρησιν, ab Atticis pro mala (γυνήδεος) dicunt, B. l. de temporibus accipienda esse contendunt, ut eam mox synonymice per κρόταφον reddiderit poeta. Statuit sic quoque Pollux II, 40 versu Homérico adscripto. Contendas tamen pari iure, κόρσῃν modo latius modo angustius dici de toto capitis latere, in quo etiam mala et tempus est, modo de mala; potuisse quoque hanc obliquo icu per malam in tempus adversum exire. κόρης vii. Vindob.

503. Ad verba τὸν δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε Schol. A. notat: σολοικισμός παρὰ τὰς πτώσεις· εἶδει γὰρ εἰπεῖν· τοῦ δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε. Eadem Sch. br. enotarunt. Quis talia a grammatico proficisci posse putet? cum modus loquendi, duplici casu quarto, tam vulgaris sit, nec nuno

primo obuius. — ὅσσε κάλυψε Bentl. et hic pro κάλυψε
ὅσα ἐκάλυψε reponere iubet.

504. δούπησεν πασῶν — Bentl. huc vocat Hefych.
ἡδούπησεν et δούπησεν v. ad Π, 824. ἀράβησεν ἄρῶν ἐνέ-
φησεν Apollon. Lex. h. v. nunc primum occurrit, abhinc
saepe videbimus.

505. In Ven. B. est ζήτησις πῶς ἠμῶσαν Ἕλληνες,
αὐτὸς δὲ Ζεὺς θέλει ἡττῶσθαι. Ad ineptam quaestionem ibi
multo ineptiora reponuntur. Simpliciter est tenendum:
alio modo Iouem praelii exitum moderari, alio geri res
in praelio per solitas vicissitudines fortunae, quae poetae
narrandi copiam et facultatem impeditant. Alioquin
nil quod narrari posset, poeta haberet.

506. Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς. In
edd. ante Barn. erat ubique μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο violeta
metri lege. Ita tamen et Ven. B. Vrat. c. Mosc. 1. 3.
neque aliter codd. nisi quod alii μεγ' ἴαχον ἐρύσαντο Cant.
Townl. et Ven. Lips. Vrat. h. (at α. ἐρύσαντο; videtur
quoque in eo esse μέγα.) et Vrat. A. De Iaxa v. ad
A. 482. B. 316. et de farne v. ad A. 141 cum Exc.

508. Περγᾶμον ἐκκατιδῶν. Avant Schol. A. et B. et
hr. Πέργμεν esse recentioribus quamcunque ἀπρόταλιν,
et veteribus tantum Ἰλίου. Eo videtur spectare glossa Apol-
lonii h. v. add. Hefych. h. v. et ibi not. In ἐκκατι-
δῶν laborat Bentl. quia Ἰδαίην, Ἰδῶν, non admittere vi-
detur κατιδῶν, et emendat ἐκκαθαῶν. Sane sic Δ. 337
ἐξ Ἰδῆς καθαῶν. N. 4 καθαρώμενος. Enimvero obserua-
tum est iam ad B. 316. in compositis digamma fuisse ne-
glectum. Rediit quoque inf. H. 21 Apollo Περγῆμιν
ἐκκατιδῶν.

510. Laudat Ven. B. Agesilaum his versibus vsus
Nos, notabimus vetustum sermonem pro eo, quod
dicimus, eos non esse inuulnerabiles; iam vides quoque
antiquissimum sermonem esse poeticum.

511. χαλκὸν ταμσιχροα. v. ad N. 340.

512. καί repono: quod Homericum est. Sic et
Cant.

513. ϵ quod $\chi\alpha\lambda\epsilon\nu$ nunc eodem modo dicitur quo $\mu\eta\nu$ (Jl. A. pr.)

515. Τριτογένεια. varias vocis origines suppeditant veteres et grammatici et philosophi; sic et h. l. Sch. A. et ad Θ, 39. Sch. A. B. et Sch. br. cum Eustath. Vocem iam olim fuisse antiquatam facile intelligas. Quod a Tritonide palinde nomen repetitur, alienum utique est ab Homero, qui ignoravit fabulas ab rerum Argonautarum et Heraclearum auctoribus inuentas; quas adoptavit Aeschylus (Eumen. 287) et quibus nimium tribuisse videmus Herodotum. Praestat dicere, ductum nomen esse a $\tau\rho\iota\tau\alpha$, caput, et deam, Iouis capite natam, inter antiquissimos mythos habendam esse, docet ipsa mythi indoles.

516. $\delta\theta\iota$ μεθιέντας ἴδοιτο. $\delta\theta\iota$. „ $\chi\rho$. $\delta\pi\omega\upsilon$ “ Barnes. In verbis μεθιέντας ἴδοιτο manifestum est vitium metricum. Bentl. iam animaduersum illud correxit μεθιέντας ὄρωτο. (vt A, 56. 198. Θ, 390) vel ὄρωτο (vt T, 132. $\delta\theta$ $\epsilon\delta\upsilon$ $\Phi\lambda\omega\nu$ $\nu\iota\delta\upsilon$ ὄρωτο. cf. similia sup. ad vf. 232. A, 203. T, 453. Forte hic quoque antiqua forma usus erat ὄρωτο. v. ad A, 56. 198. Sanabitur tamen locus etiam alio modo, si legas $\delta\pi\epsilon\iota$ μεθιέντα ἴδοιτο. Sic N, 229. $\delta\theta\iota$ μεθιέντα ἴδοιτο. cf. sup. ad vf. 240.

517. Διῶσαι μοῖρα πάσης. „ $\tau\alpha\upsilon\tau\omega\varsigma$. Ἀριστάρχης.“ Sch. A. Mirum vero, quod Aristarchus non ubique hoc sequutus est, vt Ionica teneret, vbi metrum non intercedebat. κατὰ μοῖρ ἐπάσης Schol. Aeschyli in Pers. 569 recitat memoriter.

518. $\chi\epsilon\rho\mu\alpha\delta\iota\omega$ — $\delta\eta\rho\iota\delta\epsilon\upsilon\tau\iota$. Vitiose $\delta\eta\rho\iota\delta\epsilon\upsilon\tau\iota$ codd. et edd. vt et alijs locis. Primus emendauit Clarke. v. ad M, 380.

520. Πίρος, $\delta\varsigma$ ἄρ' Αἰνέθων εἰληλάθει. Bentl. adscripserat $\delta\varsigma$ ρ ' — Est quaestio in Sch. B. quomodo hoc conueniat cum lib. II, 844. 5 vbi ille Thraces ad Hellespontum duxisse dicitur? Videbis λύειν in Obsl. ad e. l.

Hemistichium recitat Harpocration in *Αἴνος*, additque locum ex Ephoro, de Graecis, qui aliquando in eam immigraverunt e diversis locis.

521. *Λῶας ἀναιδής*. Et quod *ἀναιδής* dixit τὸ *ἀνένδοτον καὶ ἀκλήρον*. Sch. A. *τραχὺς* est in Sch. br. et Apollon. Lex. h. v. ὁ βίαιος καὶ σκληρὸς καὶ ὁ ἀναιδής (deest *λῶας*). In E, 593 est *Κυδοιμὰς ἀναιδής*, et N, 139 *πέτρῃ*. Probabile sit, dictum esse de omni re, quae modum excedit, adeoque et de re nimis magna, sere ut Lat. *improbus*.

522. *ἄχρις ἀπηλοήσαν*. *ἄχρισ* γὰρ, καὶ ὅλου. Schol. br. Eustath. Suidas in *ἄλοιων* et in *ἄχρισ*. Non probabat hoc Ernesti, et coniecitbat, esse dictum pro *ἄχρι παντός*. Etiam Bentl. haesit, et tentavit *λέχρισ*, h. e. *πλασῆως*. Enimvero *ἄχρισ* convenit cum Lat. *usque*, ut quae ad ossa, ὅστέα *ἄχρισ*, πρὶν *ἄχρισ* εἰς τὰ ὀστέα, sere ut Eustath. τοὺς τένοντας *ἄχρισ* καὶ εἰς τὰ ὀστέα. Inf. II, 324 est ἀπὸ τοῦ ὀστέου *ἄχρισ* ἔπραξε, h. e. ἀπῆραξε (τὸν ὦμον) *ἄχρισ* ἐπὶ τὸ ὀστέον h. vna cum ipso osse, P, 599 ἤρασαν δὲ εἰς ὀστέον *ἄχρισ* αἰχμῇ. Convenit ex parte quod occurrit, διὰ πρό, ut E, 66. — Speciat ad h. I. Hesych. ἀπηλοήσαν. ἀπῆλασεν, ἀπέκοψεν, quod et in Apollon. Lex. est, et in *ἄχρισ* ἀπηλοήσαν, quod vitiose ibi scriptum est. Ammonius p. 27. *ἄχρισ* — Ὀμηρος. *ἄχρισ* ἀπῆλοήσαν· οἶον, ἀκριβῶς ἀπέκοψεν. Tradit ibi *ἄχρι* esse χρονικὸν ἐπιρρήμα, *ἄχρι* esse ἀκριβῶς. At Phrynichus *μέχρις καὶ ἄχρισ* ὁδόνυμα. *μέχρι* δὲ καὶ *ἄχρι* λέγεται. Scilicet haec Antica esse volūnt, illa vulgaria.

ἀπηλοήσαν vitiose Vrat. a, et Suidas l. c. Idem vitium et *ἀπηλλοήσαν* et *ἀπῆλησεν* est in aliis recent. ut in Vindob.

524. *ὅς δ' ἔβαλέν μιν*. Cant. et alius codex ap. Bentl. cum Vindob. Alt. Etiam Ernesti sic emendabat, quia vulgatum *ὅς δ' ἔβαλέν περ* exemplo caret, et insuave est *βά περ*. Malim Ionicum, *ὅς βα βάλεν μιν*.

525. *οὔτα δὲ*, de prosodia vocis *οὔτα* ultima brevis, v. sup. ad 319.

526. χόντο χαμαὶ χολάδες. τὰ ἔντερα. de vocis etymologia a χολή bonum est Scholion Vrn. A. B. Sch. br.

Ὅσσε κάλυψε Ionice. Cant. Vrat. a. vt 461. 503.

527. τὸν δὲ Θόας Αἰτώλος ἐπεσσύμενος βάλε δουρὶ.
Vulgg. ἐπεσσύμενον. — Aristarchus ἀπεσσύμενον legebat,
h. e. ἀπίνοντα, quod et Sch. br. habent, et cod. Townl.
cum Mosc. 3. Ernesti ait, sic omnes edd. veteres legero;
hoc ita se non habere, docuere me veteres editiones ins-
pectae; ubique est ἐπεσσύμενον, vsque ad edit. Cepha-
laei Argent. 1542. in qua primum ἀπεσσύμενον legitur;
petitum vique e Sch. br. et pro var. lect. appositum est
in ed. Spondani, recepit tandem. Turnebus. At hic bo-
num criticum se probat Schol. A. ἀτοπος δὲ τελείας, inquit,
ἢ Φερούμενη, ἐπεσσύμενον. Scilicet Piro occupatus erat
in transfigendo hasta Diorem. Neque tamen ἀπεσσύμενον
potest probari, quia abeuntem non potuit in pectore
hasta percutere. Quid multa? Non Piro irruere potuit,
sed Thoas, legendumque est ἐπεσσύμενος. Et sane Sch.
A. ἐν δὲ τῇ ἐτέρᾳ (Aristarchi εὐδόσει) ἐπεσσύμενος (ma-
le excusum — ον) ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγῃται.

528. πύχνη δ' ἐν πνεύμονι χαλκῶα Eustath. ad Od.
B p. 83 ἐν πλευρῳ, καθά τις γραφεῖται τῷ παλαιῷ.

529. ἔβριμον ἔγχος ὄμβριμον et h. d. alii. v. sup.
ad 453.

533. Ὀφθαλμοὶ ἀνρότατοι potest epitheton: plures habere
significans, vide vell. Apollon. hi v. Verum huius ge-
neris sunt innumera, in quibus, cum res ipsa ignota
nobis sit, non nisi, qui nimium sibi placet, aliquid de-
scribere audeat, et irascatur aliis aliter statuentibus. Suspi-
cor Thraces erectos in vertice habuisse cincinnos, vt
multi barbari, Germani quoque prius, vt nunc Ameri-
cae populi habere solent. Aliter videntur dicti herosa
ὑψιχαῖται, comati, vt in iuuenili aetate, ap. Pindar. P.
IV, 306. In Vrat. c. erat ἀνρότατοι, sed correctum.

534. 5. versus repetiti inf. E, 625 et alter A, 571.
N, 148.

534. οἱ ἔ μέγαν περ — οἱ ἔ nunc scriptum esse vo-
lunt. Sch. A. vt est. quoque, in Apollon. Lex. h. v. non
οἱ ἔ, vt paullo ante, 497. ἀμφὶ ἔ malebant.

ἀγαυόν. ad h. v. spectat glossa Apollonii: καλόν, ἐπι-
Φανῇ (non — ες) θανμαστόν. ὁ δὲ Ἀπίων· καλόν, σε-
μγόν. Sch. br. λαμπρόν. Hesych. λαμπρόν, θανμαστόν. cf.
ad Γ, 268.

535. ὥσαν ἀπὸ σφῆων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσθη.
Sch. A. ἡ διπλὴ πρὸς τὸ σημαίνόμενον· ὅτι τὰ ἐμπησόμε-
να (h. ἐμπηγέμενα) ὁδῶν ἀναχωροῦντες διατίνασσαν, ἢ
ἐκπέσῃ· *discedentes*, inquit, *hastis clipeo excusserunt*.
Obscurum est, quid haec ad h. v. faciant; debebat sal-
tem esse πελέμις sc. τὸ σάκος. Similia tamen leguntur
in Sch. B. et in Eustath. repetuntur quoque eadem ad
Λ, 571 et Ν, 148. vbi est: tela ἐν μεγάλῳ σάκει πάγει,
h. ἐμπάγησαν et ibi Zenodotus vexatur, quod non alle-
quutus sit cum respectu ad h. l. Videntur adeo τῆς
μίσθης actione accepisse, *conculsi clipeum*. Est iam
notio τοῦ πελεμίζειν et πελεμίσθη satis constituta: πελε-
μίζειν, κινεῖν, διασεῖν, reddunt omnes; sic Θ, 443 ὑπὸ
προσσι μέγας πελεμίζεται Ὀλυμπος, et Π, 612 οὐρίαχος πε-
λεμίσθη ἐγγχεος. Etiam Sch. br. h. l. διασεῖσθαι ἀνεκινή-
θη, vt sententia alia esse possit nulla, quam: recedens
Thos a turba est tactatus, ab vrgentibus undique con-
tusus.

χασσάμενος πελεμίσθη esse pro πελεμίσθαις ἀνεκινή-
σθαι, obseruant Schol. Pind. P. I, 8. Isthm. I, 26 cum
aliis, vt Sch. br. ad E, 626. Sch. Sophocle ad Electr. 19.
χασσάμενοι ignorance prosodiae passim scriptum: et
iam apud Suidam. et Apollon. Lex. σφείων. αὐτῶν ὡς
ἀπὸ σφείων.

536. ὡς πάγας. Vindob. Alt. corrupte ὡς οἱ γε.

539. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ἐνόσαιο μεταλθῆ-
ναι, quod κεν otiosum est "vix hoc assequor, ἐνόσαιο τοῦ
quis vituperatus sit?"

οὐκέτι. Ptolemaeus Ascalonita legebat οὐκ ἔτι in
Schol. Sophocl. Trach. 19. Quid tamen interfit, haud

apparet. Fuit et tertia lectio, si recte intelligo verba: *ιστέον δὲ, ὅτι, & Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν οὐ ἀπόφασιν οὐκ ἐστὶ, ἵνα ᾗ τὸ ἐξῆς ἀρχή, & ἐστὶ. οὐκ ἐστὶ* scribitur ab aliis.

Fuit et alia lectio ἐν παραλλήλῃς (grammatico opere). οὐ καὶ γιῖτα ita vero esse καὶ et κα. Simplicissimum erat dicere; οὐκ ἐστὶ h. l. positum esse, vt saepe alibi pro οὐκ. Incidit tandem in hoc alius grammaticus in Sch. A. sed laudat parum commode ex Odyssea: 'ἐνδ' οὐκ ἐστὶ ἡνδανε Νύμφη (legitur ibi nunc ἐπεὶ). Miror tamen ἐστὶ v. 540 non aequae vacare visum otiose; pro quo sane esse potuit ὅστις, ἂν ἄβλητος — δινεῖς. Tandem grammaticus observat: ὅτι χρῆμα καὶ χρόνος ἐν ἡλλαπταί. Videtur haesisse in ὀνόσαιτο ἀορίστο, et δινεῖς. ἄγοι. iunctis.

540. ἀνούτατος. et ἀνότητι X, 371. At Σ, 538 ἀνότητον. — quod in ἄβλητος καὶ ἀνούτατος servatum discrimen inter οὐτάσαι et βαλεῖν, hoc eminens, illud cominus. Observatiuncula sextenties repetita, Aristonico, cuius sunt σημεία, admodum gravis videri debuit; nec minus tamen aliis; occurrit enim etiam v. c. ad Eurip. Hippol. 684.

541. ἄγοι δὲ se. δινεῖς et ἄγει ap. Bentl. cod. Sans Hesych. διανεύει. σπρέφει, πικλοῖ corr. δινεῖς. Laudat quoque Bentl. δινεῖς. ἀνὰ σπρέφει.

543. 544. Duo hi extremi versus ὁμοῖον languent; Bentl. iam exclusit eos numero. Facile agnoscas rhapsodum.

EXCURSVS AD LIBRVM IV

EXCURSVS I

De acie HomERICA et tactica Achiuorum et Troianorum.*)

Cum ad tacticen latius acceptam plura spectent, quam quae hic in considerationem venire possunt; monebo, eam nunc referri a me, tantum ad rationem eam, quae heroum temporibus copiae descriptae, agmine et acie ordinatae ac dispositae fuerint; etsi non ignoro ad hanc ipsam requiri, ut bene descriptae sint copiae in numeros suos, ut constituti sint daces eorumque vices et partes: quarum tamen rerum non nisi rudimenta illis temporibus innotuisse in confesso est.

Bello iam per nouem annos ad Troiam protracto, Troianis seque muris continentibus, Achiuis autem partim vicina quaeque populantibus, partim descendere muros (VI, 435 sqq.) et insidiis collocandis fraudem facere meditantibus, nec urbem ita ab omni parte obsidentibus ut omni comineatu interclusi essent Troiani; cum ad bel-

*) Egi de his in Commentatione a. LXXXIII. recitata et Vol. VI. Commentationum Societ. R. Soc. Gotting. inserta p. 15. Emendatiora postea, ut sit, rerum usu edoctus prodidi et calcem libri de Campo Scamandrio Lechenalerii (*Beschreibung der Ebene von Troia*, p. 246.) retractata ea sunt a Lenzio et Comitibus de Choiseul Gouffier libro similis argumenti. Repetam h. l. ea, quae interpretandi carminis usus accommodata esse visa sunt.

Ita summam nihil magnopere profectilem Achini: morte inter Achillem et Agamemnonem similitate, cum ille iratus se suoque Myrmidones ab omni militari opera contineret, Agamemnon in eius invidiam et contumaciam, optatis educto (H. 29 sq.) et sine Achille urbem capere constituit. Tum Troiani de discordia in castris hostium mota, edocui, urbe exire constituunt: id quod antea non erant ausi facere, (lib. V, 788-791. IX, 351 sq. XII, 101. 5. sq.) seniorum hoc quidem consilio (lib. XV, 721-3) qui bene intelligebant, protracto bello Achilles viribus fractis re infecta discessuros esse. Hoc idem consilium ut sequerentur, re ad navalia satis prospere gesta, Troianis favebat Polydamas; verum Hector, partim animi ferocia elatus, partim, quod bellum diuturnitate opes Troianorum attritas videbat, (lib. XVIII, 286 sq.) iterum includere moenibus copias noluit.

Iam, antequam de copiis in aciem eductis dicam, pauca de copiis ipsis sunt monenda. Troiani quidem seniorum copias adiunctas habebant, partim ex ipsa Troade, partim e vicinis barbaris collectas; Achivorum vero exercitus ex populis communis fidei et originis compositus erat; etsi cum aliqua tributum, familiarum, tenerum ac sedum morum quoque et armorum diversitas. Omnis robur exercitus in curribus et gravi armatura militibus erat; qui tamen multo inferiores numero fuisse videntur; maiore parte instructi erant hastis missilibus; ceterae sagittis utentes, nisi fallor, paucissimas; etsi inter exercitationes memorantur Myrmidones *ρόλα* Il. B, 774. 5. et in certamine funebri Ψ, 850. est *ρόλα*. De Locris arcu et funda utentibus fidem facit locus Il. N, 713 sq. Alii gravi armatura erant instructi, hoc est hasta longa, scuto, galea, ocreis, ut Myrmidones XVII, 212-214. sq. et Abantes B, 542 sq. sicque Argivi et Laedae; monii quos omnes *ὀπλίτας* fuisse apparet. Armis istis, grauioris tamen molis et ponderis, instructi fuerunt illi, qui curribus inuehebantur, quod ipsa, puto, armatura coegit facere, cum expeditiorem incessum illa non ad-

dicti. Habendus autem erat currus in propinquo, ut fessii pugnando, aut vulnere accepto, aut hoste gravius incumbente, eo consensu salutis consulere possent. Solent quoque arma occisis adempta in currum reponi; intertendum quoque dominorum caesorum corpora impolita reportari. De omnibus his nemo multum labore. Hi principes, ἀριστῆες ubique ante aciem locantur; inter utramque aciem (ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας lib. XII, 160 et al.) ante ordines discurrunt; iidem πρόμαχοι plerumque dicti; non in unam turmam collecti, sed ante suam quique turmam pugnantes. Ceterum, quando in conspectum ventum est, primo plerumque turmae missilibus temere iactis hostem laceffunt; inde promachi procurrunt, et ante ordines pugnant; ita pluribus locis pugna increbescit. Hic de curru pugnandi mos ad omnem pugnae, qualis tunc erat, morem et rationem vim habere praecipuam debuit, ita ut omnis fere pugnae fortuna in hac pugnantium parte sita esset. Quod celerius se mouere, adoriri alios; aliis succurrere, facile et ex improviso, poterant, magnam utilitatem habebat; nec minorem hoc, quod aliquandiu curru inuecti ad pugnam statariam alacriores descendere aut ex ea fessii in currum se recipere poterant, licebat quoque heroibus Homericis, uti armis gravioribus ac magno aeris pondere corpus prementibus, quibus incessum ceteroquin tardari necesse fuisset; etsi vel sic vasta corporum moles vastumque robur ad arma haec tractanda requireretur: in quo Homerus declarando aliquoties sibi placet. Debuit quoque promachorum ante aciem exultantium mos et usus ad augendam et incendendam singularium hominum virtutem mirifice accommodatus esse. Altera tamen ex parte pars exercitus longe maxima inutilior ad pugnam reddita est hac ipsa re, quod curribus geri res solebat; pedites enim curru inuectis haud facile resistebant, nec in animum inducebant, ipsi leuiter armati pugnare aduersus homines thorace, galea, scuto, quod vulgaribus armis haud peruium esset, hasta longa ponderosa armatos, et tectos tutosque in ca-

terram curru impientes. Nec vero currum nisi in camporum planitie usus esse potuit: quae ipsa res facit, ut quae ex locorum situ montium, ingis, aciem aut terrentium vadis capi possent, vilitates aut spernerentur aut ignorarentur. Tandem illud quoque in currum, usu minus probandum, quod cum bini utique currui insisterent, *) alter ut eques regeret, erant in singulis curribus singuli viri fortes, quorum opera et manu pugnantium ordini cavendum erat: altero vero caeso alterius quoque opera erat inutilis, (XVII, 459 sqq.) quippe in regendis equis consumenda. In aperta quoque est, quod idem mos effecit, ut minus roboris in reliqua acie esset, porro ut illa ad unum aliquod imperium ac motum regi acquireret: quae tamen in modum machinae, ad certum unius consilium per plures ordine dispositos facile moveri debet, ita ut in multorum millium congressu non aliter ac si duo bellarent, res gerantur, et multitudine personae unitatem induat. Videas quoque factum, imprimis in loco impedito, ut omnes curru descendant et pedites pugnent (XI, 47) curribus habitis in extrema acie. Ceterum ex hoc promachorum pugnantium more rem interdum deductam videmus, ad id pugnae singularis genus, quo unus fortissimus fortissimum ex altera acie prouocat, utque pactione facta, utriusque exercitus fortuna rerumque summa disceptatio: huic pugnae committatur; quod statim II, III, 15 sq. factum videmus. Idem promachorum procursus ante aciem locum facit sermonibus illis, quos inter se habent nonnumquam pugnaturo apud Homerum. Consistebant hinc inde turmae, nec mouebant se loco, si duo promaches congressos videbant. Spoliatio quoque caesorum vix locum habuisse, nisi per promachos profluentes ante aciem, res gestae esset; circumdat quemque sua turma aut popularium procursus. Itaque ad caesos spoliandos et subtrahendos lo-

*) Itaque in certaminibus curulibus, cum pugnantibus non esset, unum insistere currui videmus: lib. XXIII, 287 sq.

lent pugnae omni, modo singulares; modo turmarum conglobatarum, modo promachorum plurium in eundem locum confluxum. Magna caecinitis Homerici pars in pugnis his cateruatum factis consumitur, maxime in Patroelo caeso. Quod autem hic mireris, tanquam a nostro militaris exortationis et laudis iudicio alienissimum, spoliat caesum interdum altius, quam qui occiderat; neque id dedecori habitum (vt IV, 463.) Hoc spoliandi more quantopere pugna turbatur et inhiberi debuerit, in promptu est ad intelligendum; atque in medio pugnae discrimine edidit Agamemnon, vt ne spoliatus corporibus moram quisquam faciat; lib. VI, 67.

Memorantur duo inter principes Achaeorum, tales arte aliqua instructi: Menestheus, dux Atheniensium (II. II, 558. 4.) nihil tamen praeterea de eo occurrit, quod dicto idem faciat; nisi quod lib. XIII, 689 Atheniensium delecti, *πολλὰ λυγροί*, dace Menestheo, gentem turmam obliuunt Hectori irruenti. Alter, Nestor, duobus locis laudatur, specimenibus quoque artis propositis. Primo lib. II, 361. consilio datus, vt Agamemnon exercitum per *Φύλα* et *Φρίπας* disponi iubeat; videtur haec, quod vix credas factum, ante id tempus pugnatum esse promiscue, et permixtum, prouti turba confluxerat in aciem progressa; ita, pergit ille, promptum fore ad intelligendum, quantam tutum quisque et turmarum quaeque virtutem exferat; cognosci quoque posse, ignotia ne an imperitia pugnandi bellum protrahatur. Alter locus est lib. IV, 297 de ordinando exercitu, vt currus collocentur in prima et in extrema acie, quotquot inter pedites essent copiae validiores; in medio autem multitudo, cuius virtuti confidere haud possit: quae sane res non est magnae sagacitatis, laudanda tamen in tactices incunabulis. Adinnotum est vl. 301 sq. aliud praeeptum, quod ad currus spectat (*τοὺς ἵππους*) vt si qui curru vehuntur, contineant equos, nec turbas faciant; tum, vt in ipsis ordinibus stant, nec ante ordines procedant nec retrocedant post eos; ita

enim mains eorum robur fore; tandemque, ubi ad hostem peruentum fuerit, ita, ut in curru stantem hostem telis attingere possint, ut *hastis eum de curru patant*, adeoque non desistant nec pedites pugnent. Prouocatur in his ad exemplum maiorum. Ita enim locum veratissimum accipiendum esse iam olim doquimus; et nunc ad Δ, 301. — 306. Atque ita pugnari videmus VIII, 118 sq.

Bene quidem Nestorem ita praecepisse videmus; at quae inde de praeliis factis narrantur, docent aut ei parum fuisse obtemperatum, aut, si in pugnae initio id factum, paullo post turbatum esse aciem, aut, ad solos Pylios Nestoris praecepta et consilia spectasse. Quod ad prius illud attinet, de copiis per *Φύλας* et *Ορχήμενους* disponendis, usus eius institui per se non tantum esse potuit, ut ordines seruarietur; descriptio ista fuit comparata ad originis et stirpis rationem, ut illi, qui a communi stirpe genus ducerent, secundum gentes per plures tribus distributi in vno loco consistarent, dispescerentur autem in 195 turmas, quot essent cuiusque tribus familiae per plures domos, pagos, tractus dispersae sanguine inter se et connubiis iunctae; *hoc debuerit esse Ορχήμενους*, ita Thessalos puta descriptos fuisse in plures stirpes ac populos, hos in suos domos, secundum stirpes suas diuersis tractibus incolentes, aut per arbes pagos, vicos, habitantes, utque iis praeesent duces, qui in sua quisque stirpe, in suis gentibus, aut plurium gentium et familiarum coalitione essent principes: quo loco, ut exemplo utar, apud Israelitas tribuni erant principes, iidem et genere et auctoritate et potestate alios praeeuntes. In recensu copiarum lib. II videmus fore descriptionem copiarum ad hunc modum vniuersae propositam, ita ut forte ducum numerus designare videatur copiarum cuiusvis populi distributionem in agmina et numeros: Itaque Boeotii, cum quinos habeant duces, videntur quoque quinque turvis pugnasse, Orchamenii binis, totidem Phocenses, Locri vno, vno quoque Euboe-

entes; et sic porro. Nihil tamen satis exploratum est, nec in his tantum multos passim in carmine ducum nomine memorari legimus; qui in Catalogo non memorantur, Troianorum acies, multo etiam rudiore arte instructa fuisse videtur; nam (lib. II, 802.) et si Hectorem principatum habuisse videmus, non tamen nisi suorum civium imperator haberi potest; adiecti sunt focii e diversis regionibus, diversa lingua videntes, adeoque et armis ac more pugnandi diversi; suis quique ducibus parentes; ita ut Hector summam tantum belli in proponendo pugnae signo administrasse videatur.

Quanta vilitas esse potuerit alterius instituti, ut copiae deteriores et infirmiores in medio ordine, inter primam et postremam aciem, collocatae essent, diiudicare haud difficile est. Mirum tamen illud, quod per totam Iliadem nullam nec prioris nec alterius instituti factam aemulatus mentionem. Laudantur plerumque vniuersim Achilles, Argivi, Danaï, aut singulatim copiae ducum vel populi, nusquam aciem Achiuorum, quomodo ea instructa fuerit, accurate poeta exposuit; declarantur pleraque per duces, quorum virtute res geruntur. Atque hoc illud est, in quo magni ingenii poetae partim videmus imperium animi conditum ferri, partim iudicio et prudentia ut, cum ad ea narranda properat, quae vim aliquam ad audiendam animos tenendos habere possant; in quo ille bene sensit sibi non historici vires et partes esse sumendas; ut docere velit et *docendo delectare*; sed delectare, et *delectando docere*. Bene quoque sensit poeta, si consilium suum obtinere vellet, sibi non esse substituendam in pugna vniuersae exposita, sed esse descendendam ad virtutes *singulorum*, quandoquidem haec, quae a singulis perpetrantur, poeticae narrationi vniue consentanea sunt; variari quibque ita potest pugnae facies multis ac variis modis. Ita omnis fere narratio redit ad promachos et a singulis viris strenue facta.

Neque tertii praecepti Nestoris, quod ad pugnares de curribus spectat, obseruantes esse Achiuos videmus

in pugnis, quae sunt; nam in prima statim congressu Diomedes de curru deflavit, IV, 419 et pedes irrumpit in duo Daretis filios in curru stantes, lib. V, 13. et sic in seqq. alii. Tertiae pugnae, quam inde scribitur XI faciam videmus, alio modo instruendae necessitatem ostendit ipsum pugnae genus; nam Achivi pridie intra vallum se recipere coacti currus nunc intra fossam tenent; ipsi pedes exeunt etiam promachi; sed intra ordines seu turmas, ut adeo pugnam missilibus factam credas; donec Achivi percurrunt turmas Troianorum vl. 99. profliti nunc inter promachos Agamemnon, et se alii; quos tamen caedunt, sunt et ipsi de Troianorum promachis.

In ipsa pugna innumera sunt, quae sunt a praeceptis tactices aliena, quae facile quisque pro se observabit, nonnulla quoque locis suis sunt animadvertenda.

Descriptionis universae aciei species aliquam habere videri possunt ea, quae de Agamemnone narrantur ordinis obsequio, dum hostatu minisque incendit animos; habet enim in discursu pererrat ille princeps Cretae suum ordines; quos adeo ipsi proximo loco statuisse necesse est; lib. IV, vl. 261. nam Salaminiorum, Aetoliarum, Atheniensium, Cephalenorum, quibus Nestor ducebat, et Argiavorum, quos Diomedes. Quae potest, unde et ad quas partes progressas sit Agamemnon. Scilicet *mediam aciem* probabile sit tenuisse Agamemnonem et Menelaum, cum Mycenaeis et Lacedaemoniis; Agamemnonem autem ordines versus cornu *laevum* pererrasse; hic tamen turmarum ordo non satis convenit cum illis, quae in ipsa pugna narrantur; ita Ajax ubique tenet extrema laevi cornu. Ignoramus porro, quanam populi in *dextro* cornu steterint; quod alioqui nadatum fuisse, cum Achilles ab hac parte in castris remaneret; nam in castrorum dextra ad Sigeum cum Myrmidonibus tenebat. Nisi dicendum est, omnino de acie media inter duo cornua non esse cogitandum, sed aciem continuam ab uno cornu ad alterum pertinuisse.

Quod iam supra dictum est, in acie ordinanda nihil regi se constitui unius per totum exercitum consilio, sed ducum quemque pro lubitu copias suas disponere, hoc in primae pugnae principio statim intelligitur: cum ante Agamemnonis, et Menelai aciem pugnetur, a Paride et Menelao, moxque violato foedere congregitur utraque acies, Cephallones, et Athenienses, et longinquo prospicientes expectant, non tam signum pugnae propositum, verum exemplum aliarum turmarum in hostem pendentium, IV, 330 sq.

In prima congressu quo, scutatorum (*ἐσθλητῶν*) ordines primo concurrunt 447 sq. paullo post manus videmus primum committentem Antilochum, adeoque Pylios (IV, 457); Aiacein, adeoque Salaminios, Vlyssē cum Ithacensibus, Diorem (VI, 517) ex Epeis Elidis, Thoan-tem Aetolum, tum Diomedem, primas virtutis laudes ex ea pugna sortitum. (lib. V.) Fuga Troianorum iam facta memorantur Agamemnon, Idomeneus cum Menelone foederali, Menelaeus, Mege; is ex Echibadibus copias adduxerat; Eurypylus ex Theffalia, Schenelus Diomedis sodalis. Ordines nix illos sexatos videmus, saltem penta nullum nec pugnae nec pugnantium ordinem profuit vel observat. Narratur hinc (lib. V, 618 sq.) congressus Thepolemi et Sarpedonis, adeoque Rhodiorum et Lyciorum, quos sibi vicinque adversos stetit, necesse est; et Rhodios quidem propiores ad laevum Myrmidonum latus, dextram forte Argihorum latus regentes. Superuenit inde Hector, cum Troianis e media puta acie auxilium Sarpedoni laetura (V, 682). Narrantur in pugnis sequentibus interdum dextrae vel sinistrac partes ab utraque parte; quas e Troianorum modo, modo Achiuorum statu situ, que dictas et accipiendas hinc facile intelligitur; v. lib. XI, 497. 8. nec tamen exhibetis certam disponendae aciei rationem elicere licet.

In pugna, quae intra castra exoritur (lib. XIII) duo Aiaces reuocatos e fuga Achiuos densatis ordinibus in Troianos ducunt, eorum impetum in se factum ex-

cipiunt, et turmatim ingruentes facile repulsa cedere cogunt. In h. l. 126 sq. imprimis vl. 130 — 135. prima phalangis fundamenta iacta esse credunt.

EXCVRSVS II

*de primo ex quatuor praeliis inter Achiuos
et Troianos commissis.*

Δ — Ζ. lib. IV, 446 — VII, 305.

Agamemnonis iussu convocatus a praeconibus, ex castris, exierat lib. II, 442 sq. in campum Scamandrium vl. 467. re nuntiata, egressi quoque sunt Troiani vl. 509. ventum erat utrinque in conspectum, III, 15. cum a Paride ad pugnam singularem provocatur Achiuorum fortissimi; prodit Menelaus, et Paris inuitus cum eo congrederi cogitur. Pugnae exitus victoriam incertam reliquerat; redibat itaque res ad Martis aleam; acceleratur praelium pariurio et fraude Pandari, qui induciarum fide violata Menelaum sagitta vulnerauerat, Troiani pugnae signum editum rati, in aciem procedunt lib. IV, 220 sq. ita Achiui quoque arma parant. Agamemnon ordines pererrat, et nunc vl. 446 sq. praelium committitur, de quo narratio continuatur usque ad lib. VII, 305. De loco pugnae alibi opportunior erit ad Z, 4 locus dicendi. Sufficit nunc pugnatum esse in campo Scamandrio lib. II, 465 — 8, V, 36, et VI pr. h. e. in planitie declivi inter Simoentem et Scamandrum, ab urbe versus litus et castra Achiuorum patente. (cf. Append. ad Chevalier p. 257 sq. 263 sq.) Troiani urbe egressi ad Collem, καλὸν Βαρτσίαν, qui et Myrinnæ tumulus appellatur (II, 884 — 885) subliterant, ubi in suas turmas socii et ipsi discreti fuerant. Inde progressi Achiui occurrunt in medio inter Simoentem et Scamandrum campo; cum intra teli iactum ventum esset, (lib. III pr.) certamine inter Paridem et Menelaum constituto Troiani paululum retrocedunt, ut iustus certami-

ni locus relinquatur (III, 77: 413—8.) et arma in terram deponunt. Vulnerato Menelao a Pandaro (adeo non magnum intervallum inter aciem utraque intercedere potuit) instruitur acies Achivorum: interea Troiani et ipsi arma expediunt et incedunt ad confligendum: (lib. IV, 221 ad quem vl. vide; saltem vl. 446.)

Concurrunt turmae cominus sine ulla verberatione; ita ut grauter armati confusio potius aciei ordinibus videantur; vl. 446—9. Memorantur inde pugnae caedesque singulorum; in quibus Diomedis virtus enituit lib. V; et fortuna pugnae utrinque varia, prout ex principibus ac promachis modo ab hac modo ab illa parte strenuum aliquod facinus editur, aut aliquis ex promachis caeditur. Troiani tandem ordinibus per Aiacem ruptis versus urbem fugiunt, VI, 6. nec nisi sub mœnibus, ab Heleno et Aenea confirmati, animum recipiunt et consistunt vl. 73 sq. Nunc miror, et ad sensus nostros vano, Heleni, cuius augurandi scientia aliunde nota est, consilio, ad preces et vota illis facienda conuersis animis, Hector urbem intrare, et pompam cum supplicatione Miheruae ducendam indicere iubetur. Interea a Troianis, quos mœnia a tergo tatabantur, procurrit Glaucus, ab Achivis Diomedes, ad pugnam singularem faciendam; quae cum exitum non habuisset, reducens ex urbe Hectore instauratur praesum, lib. VII pr. mox eius et Aiacis pugna singularis initur, e qua sub noctem incolumes uterque redeunt, cum iisdem Achivis in castra, in urbem Troiani: VII, 306. Inducis in alterum diem factis sepultura caesorum peragitur, et ab Achivis valium extruitur vl. 325 seq.

EX C V R S V S III

ad Δ, 300.

de ὄφρα cum subiunctiuo et optatiuo.

Δ, 299. 300. κακοὺς δ' ἐς μέσσην ἔλασεν, ὄφρα, καὶ οὐκ ἐθέλων, τις ἀναγκάζῃ πολέμῳ. Edebatur inde ab

Ald. 2. *πολεμίζη*. At *πολεμίζη* restitutum ex Ven. Lips. Townl. Vrat. c. A. tum edd. Flor. Ald. 1. nec aliter legitur apud Polyb. XV, 16, 3. de acie Annibalis. Varietas lectionis in optatiuis et subiunctiuis, ut in aliis, sic in Homero, frequenter occurrit, cum in aliis particulis, tum in ὅφρα. De Atticorum usu multa sunt quae praeceperunt viri docti ad Tragicos et ad Comicum; enimvero mihi videndum est de Homericis, et nunc quidem de ὅφρα. De ὅπως, ὡς, ἵνα et similibus, aliis locis: Exc. I, et III. IV. libri IX. Exc. II, lib. VII. et Exc. I, libri XII.

ὅφρα cum subiunctiuo iungi, quoties de certo facere consilia agitur, quando reddi potest, ut, eo consilio ac voluntate, ut, dubitari nequit. v. c. Il. A, 153 σοὶ ἐπτόμεθ', ὅφρα-σὺ χαίρης. 185 auferam tibi munus tuum, ὅφρ' αὖ εἰδῆς, ὅσσην Φέρτρως εἰμι πύθεν add. 118. 523. Γ, 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄραται μνη. E, 109 καταβήσσε δίφρου, ὅφρα μοι ἐξ ὤμωιο ἱρώεης πικρὸν διστόν. 127. 8 caliginem tuis oculis detraxi, ὅφρ' αὖ γιγνώσκης ἡμὲν θεῶν, ἥδ' καὶ ἀνδρῶν. vbi v. Obfl. 227 ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι. 360 da mihi cursum, ὅφρ' ἐς Ὀλύμπου ἵκωμαι. Θ, 191 στυγέστον, ὅφρα λάβωμεν. add. Ω, 74. 75 et al. Od. O, 75 et 81. Apud Apollon. similis est iunctura, etiam cum ἀν, ut I, 16. 17. iunxit ei nauigationem, ὅφρ' ἐνὶ πόντῳ ἥε κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσση.

ὅφρα tamen saepe cum optatiuo iunctum legi, ita ut eodem sensu accipi et reddi possit ut, eo consilio ut, nullo modo negari potest. Interdum ratio aliqua elici potest, cur optatiuus praesferendus sit, si oratio est obliqua, aut pendens ex praecedente, aut consilium non plane certum et ratum, sed potius in votis habitum. Sic Achilles iubet Patroclum στορέσαι λέχος Phoenici, ὅφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδολατῶ legati: I, 617. 8. N, 37 ligauit equos, ὅφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοισιν. E, 666 ὅφρ' ἐπιβαίη, σπευδόντων. H, 439 portas fecere in vallo, ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίη εἴδ'ε εἴη. Od. E, 255

πῶς αὖτις ποιεῖται; ὅφρα 1500. Eodem modo alibi mul-
 tis argutis opus est, ut causam exputes, cur optatius
 praelatus sit subiunctus; nisi forte quod ille elegantiae
 nescio cuius sensum habet. Σ, 146 Thetis ad Olympum
 tendit; ἦσαν ὅφρα φίλων παῖσι πλὺτα τεύχε' ἐνείκοι. hic
 variat lectio ἐνείκοι, ἐνείκει, ἐνείκη. 377 Vulcanus tripo-
 dibus subiecerat rotas, ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον
 ὀπίσσω ἀγῶνας; ἦν ποτὶς ἡρὸς δῶμα νεότατο. Sentio opta-
 tius suavitatem esse. Et ex hoc genere est, quod huic
 Exoritur praefectum, ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκάην
 πολεμίζοι. Sicque in multis aliis, ut E, 690. 1. Z, 170.
 195. H, 99. nō. Σ, 344. 8. X, 443. Y, 197. Ω, 285.
 At de iudiciis et vel non in optatius cogitandum non
 est, neque nec cuiquam in mentem veniat: ὅφρα καὶ
 οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκάην πολεμίζοι

Cum epico nostro epici Apollonii orationem recte
comparant censeo. In hoc lib. III. 1135 versu simili rei,
quem praescripseram, ως γὰρ ποὺς μῆδοι "Ἰων, ὅφρα κα-
ὼν Πέλλῃ — ἴκοιτο Μῆδεα, reposuit ἴκοιτο pro ἴκηται,
Brunckius; recte utique; verum nolim pronuntiare, quod
ille adscripsit, folio cum omnino esse coniunctivum. Ad-
scripsit ille alia loca, e quibus ad rem facit vnus I. 166.

"Ὅφρα hoc ipso sensu, ut sit, *ut*, eo consistat ut, apud Homerum alio quodque modo iungitur, cum futuri indicativi: Θ, 110. 111. iungebamur in Troianis, ὅφρα καὶ Ἔκτωρ εἴαται, ut intelligat Z, 308 Minerva ὄρετο προπρία, ὅφρα τρι — ἐγείναμεν αὐτὸν ἐλεόητος, Sic P, 469 vobis vires addam ὅφρα Αὐτὰ μέδοντα σκάσσει Π, 472. l. Confirma eius animum, ὅφρα καὶ Ἔκτωρ εἴσατο — ut intelligat Z, 308. g. tuq; vero etiam cum praesentis indicativi, et quidem cum et sine esse B, 440 ὅρκεν, ὅφρα κς θάσσον ἐγείρομεν ὁξύν Ἀργαί Σ, 53 κλύει, ὅφρα ὕ πᾶσαι εἶδες ἀκαήουσας Adde K, 146. N, 326 γ, ὅφρα τάχιστα εἰδομένη. Etiam cum ἂν, ὅφρα ἂν cum futuro: Θ, 375. 6. rege equos, ὅφρ' ἂν ἐγώ — ταίχασθαι πόλεμον θωρήσομαι. Sic Od. A, 670.

Verum haec et alia similia spectant ad id genus, cuius causas ex grammatica nondum elaborata illustrare malim, ut coniunctiuorum vocales longae confundantur cum breuib. indicatiuorum. Nisi dicere praestet, ὅφρα omnino in tali sententia cum indicatio positum antiquis probatum esse; potest quoque in subsidium vocari significatio altera, *donec*, et esse adeo ὅφρα εἰδομεν ἂν idem fere ac, *donec*, *dum*, *resciscimus*: ὅφρα εἰσόμεθα, *dum* resciscemus. In futuro indicatio etiam altera observatio locum habet, quod constat, futurum indic. eandem vim et usum habere cum aoristis coniunctiui. Sic A, 147 nauem mittamus Chrylam ὅφρ' ἡμῶν Ἐκέρργου Ἰλάσσει ἱερά ῥέξας, *ut tu places*.

Post haec omnia adhuc monendum est de alio usu τοῦ ὅφρα cum subiunctiuo, dum alteram significationem habet, pro ἕως, *donec*, *quamdiu*, *inter ea dum*. Nam etsi hoc sensu vulgatissimus hic usus est, ut cum omnibus *indicatiui* temporibus iungatur, v. c. fortissimus inter Achinos erat Ajax, ὅφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν. occurrit tamen usus coniunctiui, etiam cum ἂν, non modo in oratione obliqua, aut relatiua, conditionali, incerta et indefinita; sed etiam in satis definita.

Exempla commemorabo A, 509. 510 τέφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ νῖδον ἐμὸν τίσσωσι ὀφέλλωσί τέ εἰ τιμῇ. E, 524 nubes incubant montibus immotae, ὅφρ' εὐδῶσι μένος βορέαιο. N, 141 ut saxum praecipitatur, ὁ δ' ἀσφαλές θείει ἔμπεδον, ὅφρ' ἂν Ἰκται ἰσώπεδον. A, 133 ἢ ἐθέλεις, ὅφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτῷ ἔμ' αὐτως ἦσθαι δευόμενον *inter ea dum tu (dummodo) munus tibi habeas*, me contra, vicissim, egere (αὐτῷ oblitus sum monere, clarius fore, si resolveris αὐτ' ἤ). Sic A, 82. Z, 258. H, 193. K, 325. Λ, 477. Σ, 408. 9 T, 191. X, 387. Est ergo etiam pro coniunctiuo habendum Λ, 187. et 202 ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ et ὄρῃς. Occurrit et sine ἂν Δ, 346 ὅφρ' ἐθέλητον et Λ, 477. Sicque accipio A, 82 iram retinet ὅφρα τελίσσῃ, *donec ulio-*

nem sumferit. Similiter vt ὄφρα με βίος ἔχη ap. Sophoc. El. 225 *quamdiu vita mihi fuerit.*

Hoc in vfu non memini nifi vnum et alterum exemplum occurrere vfu τοῦ ὄφρα cum optatiuo; ita K, 571 Dolonis spolia in naue reposuit Vlyffes, ὅφρα φιλῶ πρὸν ἑτοιμασσαίαι Ἀθήνη, quod veteres accipiunt *donec sacrum parare possent Mineruae, in quo illa dedicarent.* Possis tamen verba sic accipere, *vt consecrarent ea Mineruae.* Ita nec Π, 567. 8 accipiam pro *donec*, sed pro *vt*: Ζεὺς ἐπετάνασε νύκτα ὑσμίνῃ, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ἐλθοῖς πόνος εἴη. nec Od. I, 229 et M, 437. At alterius vfu, cum futurum apponitur, vbi aoristum coniunctiuui requirebas, est Θ, 374—6 σὺ μὲν ἔν τῃς Ἰπποῦς, ὄφρ' ἂν ἐγὼ — θωρήξομαι, *interca dum ego arma sumfero, ὄφρα ἴδωμαι, ei — vt experiar, an.*

Eundem vsum eandemque structuram et iuncturam cum ὄφρα, habet εἰς, Γ, 291 ego pugnabo, εἰς κατέλας πολέμοιο κίχσιώ. Sic Ω, 183 et saepe. At habet hoc sibi singulare, quod iunctura cum optatiuo, quam in ὄφρα dixi vix occurrere, in εἰς est frequens in Odyssæa B, 78. Δ, 800. E, 386. Z, 80. I, 376 etc.

Conuenit quoque εἰς, quod cum coniunctiue et optatiuo iungitur, cf. ad E, 466.

SUPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. I—IV (A—Δ)

Cum ferius ad manus meas peruenissent Scholia Victoriana et Lipsiensia, quorum antea non nisi Excerpta aut Specimina haberem: operae pretium esse duxi, etsi profligata iam opera mea, Scholiorum apographa in ceteris quoque libris ac locis comparare cum eo apparatu, quem iam in Observationibus apposueram, eaque, quae paullo memorabiliora essent, iisdem adiacere: ita quidem, ut ea tantum enotarem, quae in ceteris Scholiis aut non occurrerent, aut diversa essent, aut *ullo alio modo* notabilia. Et Lipsiensem quidem codicem deprehendi in prioribus tantum libris antiquiora Scholia ante oculos habuisse, in sequentibus saltem haud exscripsisse, sed in meris minutiis grammaticis tricari, vel sententiis monitisque ethicis vel rhetoricis immorari. Victorianus Scholia antiqua, quae Venetus A. exhibuit, cum Scholiis alterius classis, cuius caput est Venetus B. coniunxit, ita tamen ut multa in compendium redigeret, interdum detruncaret: quo ipso difficultates et molestias mihi attulit, quae fastidium saepe facerent. Accentus et spiritus etiam hic suppleni; nam ut Veneta, ita et Victoriana bene accentibus perscripta acceperam. Enotaui diligenter nomina veterum Grammaticorum in ceteris Scholiis omissa. Ceterum in multa incidens praeclare observata, et in fragmenta veterum poetarum et scriptorum aliunde mihi

haud nota; ita vt, si nulla alia re, hac saltem opera virorum doctorum gratiam me initurum esse sperem.

Occasione ita data, vt euoluerem multa loca opellae meae, incidi in vitia nonnulla typographica, interdum quoque in errores meos, quos correxi: utinam licuisset cuncta volumina diligenter perlustrare, et corrigenda corrigere! Praeterea, in prioribus inprimis rhapsodiis, interposui nonnulla serius animaduersa, aut nimio breuitatis studio obscurata. Veniam dabunt viri docti ceteris, a me haud animaduersis.

I (A)

Ita statim ad vl. 1. monebo, de *μηνιν*. Glaucum Tarcentem maluisse *μηνιν* scribere.

De exordio Iliadis dicta sunt plura in Excursu. ad Ω de Iliade, de eius partibus et de partium compage.

p. 6 ad vl. 3. Homericum *προϊάπτειν* Ἀϊδι, ad verbum reddidit Plautus *Caena* II, 8, 12. *hunc Acherontem praemittam prius*. Confer quoque inf. ad E, 190.

p. 10. vl. 5 ad verba Stasini ab Euripide expressa adde locum alterum ex *Helena* 39. 40. πόλεμον γὰρ εἰσέχνευκεν Ἑλλήνων χθονὶ καὶ Φρυγί δυστήναισιν, ὥς ὄχλου βροτῶν πλήθους τε κουφίσσει μητέρα χθόνα γνωτὰν τε θείῃ τὸν κρᾶτιστον Ἑλλάδος.

p. 12 ad vl. 8. Τίς δ' ἄρ σφῶς θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. quod scriptum quoque fuit ξυνέηκε, vt alia similia occurrunt in medio adspirata; res nunc a multis est illustrata. v. Villosi. Proleg. p. II, III. Exempla alia v. inf. ad E, 76. 333. O, 705. Φ, 262. Ω, 235. De σφῶς autem v. Schol. ad K, 546. vbi etiam voluere scribere ἢ τίς σφῶς.

p. 17 ad vl. 21. sunt duae ζητήσεις in Schol. B. quae iam memoratae fuere sup. ad vl. 1 pr.

p. 19 ad vl. 30. 32. in Amst. Paris. lepida apposita est ζήτησις, διὰ τί ἐπάγει τῇ γαμετῇ καὶ τοῖς τέκνοις αἰχμάλωτον; similia quaerunt ad vl. 114. Ad vl. 30 de Ἄργος v. Schol. B. Eustath.

p. 22. vl. 38. 39. de Cilla, Tenedo, et de Smintheo, possunt fabulae nosci in Scholiis, et ap. Eustath. p. 33. De locorum situ v. Notam ad vl. 366.

p. 23 ad vl. 40. ἢ εἰ δὲ ποτέ τοι κατὰ πλόνια μῆρι' ἔκηα. dixi videri legendum Ionice μῆρια κῆα (antiquius κσια v. ad VII, 377.) Sic quoque editum Λ, 772 πλόνια μῆρια καῖε. Ad hunc versum spectat Scholion Suidae truncatum καταπλόνια.

vl. 41. Aristarchus, qui scripsit: τὸ δέ μοι κρήνην ἐέλωρ, verba in medio sententiae interposita esse credere debuit, et iungere: εἴ ποτέ τοι — ταύρων ἢ δ' αἰγῶν τίσσιαν Δαναοί.

p. 24. vl. 42. τίσσιαν Δαναοί — ad h. v. memorat debbam Scholion Ven. A. et Sch. br. quod passim ad alia quoque loca a grammaticis adscribitur, vt in Schol. Paris. ad M, 144. de Danaorum nomine a Danao dicto. Actum de Danais in Obsl. ad B, 558. 684. p. 368. ext.

p. 25. ad vl. 46. Schol. Eton. habent longam ῥῆσιν cum Platonis verbis de Sirene singulis circulis caelestibus insidente: Est ea, ne fallaris, adscripta ex Heracl. de Allegoria c. 12. ex quo alia inde iam in Schol. B. habebantur.

p. 28 ad vl. 50. Scholion quod ex antiquis A. B. L. memorant, auctius est in Schol. Eton. quod nunc vidi petitum esse ex Heracl. cap. 13. Ex eodem sunt quoque ea, quae de Zoilo ab aliis dicta sunt.

p. 30. vl. 56. τῷ γὰρ ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ — putes esse debere ἐνὶ Φρεσὶ θῆκε. Et II, 83 κείθοιο δ', ὥς τιν' ἐγὼ μύθοιο τέλος ἐν Φρεσὶ θεῖω. Sicque Iollenne hoc ἐν Φρεσὶ θεόθαι. Verum alterum quoque Θ, 218 εἰ μὴ ἐν Φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνιαν Ἥρη.

p. 31. vl. 59. ἀψ' ἀπονοστήσειν Wakef. Silu. P. I p. 128 emendabat αἰψ' ἀπονοστήσειν. Non meminaui usum Homericum passim obuium: ἀψ' ἀνέρχασθαι, ἀψ' ἵεναι, ἀψ' ἀναχωρῆσαι et al.

p. 37. vl. 68. de ἦτοι et ἦτοι primo locò memorandus erat Apollon. de Syntaxi I. p. 15 et al.

p. 39. vl. 77. ἡ μὲν pro ἡ μὴν, add. Suidam h. v.

p. 40. vl. 81. εἴπερ — καταπέψγ. vbi de vsu τῶ εἴπερ. εἴ κεν. et similibus monui; l. extr. post εἴ excidit κεν. De omni re v. accuratius tradita. Excursu II ad lib. V. (To. V p. 176.)

p. 41. vl. 81. l. 8. εἰ δέ κε μή. adde, cum futuro indicatini.

p. 43. vl. 88. ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοις. plena formula loquendi est δέρκεσθαι Φῶς, βλέπειν Φῶς. Sic v. c. Aeschyl. Persf. 299 Φάος βλέπειν. Virumque vl. 88. 89. adscripsit Plin. Ep. VI, 8.

p. 44. ad vl. 96. ἄλγες ἔδωκεν. Probabile sit fuisse Ionicum ἄλγες δῶκε.

p. 45. vl. 98. πρὶν γὰρ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Alteram grammaticorum scripturam ἄπο in hoc et similibus, quoties praepositio a verbo dirempta est, probat Hermann Grammat. Gr. p. 119. Vsu tamen receptum hoc non facere, nisi in praepositione verbo *postposita*: δόμεναι ἄπο. Nec res tanti.

p. 45. ad vl. 100. τότε κέν μιν ἱλασσόμενοι πεπείθειμεν. Reddunt πεπείθειμεν, placatum flexerimus. Ea sane notione transitiva occurrit εἰ πεπείθειν Πηλεΐδην. Ψ, 40. sicque est παραπεπείθων, a παραπεπείθεω. vt Ψ, 37 σκουδῶ παραπεπείθοντας. Actione tamen immanente, *confidera*, est Ε, 55 τεῖχος, ᾧ ἐπέπιδμεν. B, 341 δεξιά, αἷς ἐπέπιδμεν, pro ἐπεπείθεμεν (nisi dixeris esse haec pro ἐπεπείθειμεν. nam alia grammaticorum commenta haud admittam.) Altera hac notione esset sententia, πεπείθειμεν ἱλασσόμενοι μιν, noto graecismo pro ἱλάσασθαι, *confidamus*, nos cum placatuos esse.

p. 49 ad vl. 106. Scholia Parif. et Amst. memorant fabulam de Iphigenia in Aulide ex Dicty: παρὰ Δίτυϊ τῷ γράψαντι τὰ Τρωϊκά. quod refer inter ea, quae probant, extitisse olim librum graecum sub Dictyis nomine.

p. 50. vl. 114. ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερσίων. Dēbēbam in hoc analogiam cum Aristarcho sequi, et, vt scripsimus, amplecti alterum οὐ ἔθεν. Sic quoque B, 239.

Ἀχιλλῆά ἐθεν. ἀπό εἰς E, 343. N, 163. Υ, 305. v. Obll. ad O, 165. add. Excurs. VII ad lib. L. p. 185. Recte dedi οὐ οἱ vt B, 392. X; 219.

p. 50. vf. 114. κουριδίης ἀλόχου voce etiam Herodotus vsus est, vt appareat, Ionicam esse lib. I, 135. vbi illustrant H. Stephanus et Iac. Gronov.

p. 50. vf. 114. Ποῦ ἐπαι οὐ ἐθεν ἐστὶ χερσίων οὐ δέμας οὐδὰ Φυήν, οὐτ' ἄρ' Φρένας, οὐτε τι ἔργα. Consentunt Scholia B. L. T. V. ἐν μινυστήχῳ, inquit, πάντων ἀπατήν γυναῖκας περιέλαβεν. Comparā N, 431. Od. N; 289. Apollon. Arg. II, 37. hinc duxit: οὐ δέμας. οὐτε Φυήν etc. Discrimen inter δέμας et σῶμα in Schol. A. constituitur, passim ab aliis repetitum: illud de viuo, hoc de mortuo dñi ab Homero; contra quam Euripides vocibus his vititur. Sunt paria in Schol. br.

vf. 114. Lepida est quaestio in Schol. breu. Leid. Par. Vrat. b. Amst. cur Agamemnon Chryseidem puellam vxori praetulerit.

vf. 116. ἀλλὰ καὶ ὧς, quod veteres scripsere ὧς, diserte illustravit Herman. Grammat. Gr. p. 112.

p. 51. ad vf. 117. ἢ ἀπολέσθαι, vbi dixi veteres in hoc haesisse, adde Etymol. in ἢ p. 415. Pauilo infra l. 22. „sed his versus“ lege, is.

p. 53 ad vf. 124. οὐ δέ τί πω ἴδμεν. quod Schol. B. Lipf. cum Vat. (adde Vict.) habent: αἱ πᾶσαι δέ, τοῦ ἔχουσαι. lege ἔχουσιν. Ibidem οὐ δὲ per οὐ γὰρ reddant Schol. B. Lipf. Vict. Townl.

p. 55. ad vf. 133. ἢ ἐθέλεις, ὅφρ' — αὐτάρ. tenendum est, αὐτάρ esse αὐτ' ἄρα, vicissim. et esse haec dicta pro vulgari: ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἔχειν, αὐτὰρ ἐμὲ ἦσθαι.

p. 56. ad vf. 135. l. 10. quae volunt ἀρχαϊκῶς dicta esse, vbi in Schol. Amst. Reg. varia exempla afferuntur (ap. Wassenb.) in Schol. B. V. T. Lipf. adscriptus est, praeter locum Aristoph. in Pluto, alius locus ex Thestophor. 543 sq.

ad vf. 136. ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Schol. Townl. Vict. acceperunt ὅ πως. nam reddunt τοῦτό πως. Ad vf.

138. sunt induae ineptae ζητήσεις in Schol. v. ap. Wallenb.

ad vl. 137. hic nil moneat Schol. At inf. 324 vbi idem versus redit, notant T. Vict. Lips. Ven. B. Par. εὖ δὲ ἔλωμας ἀντὶ τοῦ ἐλαῦμμι ἢ ἐλοῖμην.

ad vl. 139. Versus tollitur quoque a Diomede ad Dionys. Thrac. apud Villosi. Distr. p. 173.

p. 57. ad vl. 142—144 notatum quoque Hermogeni Method. Eloqu. 13 inter σχήματα.

p. 59. vl. 149. Impudentia Agamemnomis h. e. in-
verecandia spectatur in postulando praemio alio pro eo
quod concessurus est, vt alterum, κερδαλέφρων ad πλο-
νεξίαν spectat. Ibid. vl. 153. αἵτις. v. inf. vl. 335.
Γ, 164.

p. 62. ad vl. 162. debebam praeferre πολλὰ μόγη-
σαι. Etiam B, 690 de Briseide τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξέλε-
το πολλὰ μόγησαι.

p. 65. ad vl. 175. οἳ κ' ἐμὲ τιμήσουσι. De xs cum
futuro cf. ad Δ, 176. E, 212. Λ, 433. et Exc. II p. 176.

p. 66. ad vl. 176. διοτρεφέων βασιλῆων. Schol. A. B.
cum Leid. Amst. Par. et Schol. br. τῶν σὺν Διδος γνῶμη
τεθραμμένων. ἐπεὶ τῆς αὐτῆς σειρήνῃ εἶδιν. (cf. τῆς αὐτῆς
σκορῆς.) Hesiod. Theog. 94. 5. 6.

ad vl. 177. repetit eandem censuram Diomedes ap.
Villosi. Diatribē p. 173.

ad vl. 180. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Apollon. de Syn-
taxi lib. III. p. 289 vlui repugnare ait casum tertium
cum secundus iungatur. Atqui alterum et alibi: vl. 231.
281. De Myrmidonibus fabulosa v. in Schol. br. et A.
meliora inf. ad H, 684 p. 365.

p. 67. ad vl. 187. ὁμοιωθῆμεναι ἄντην. In Schol. ad
B, 153 excitatur ex Aristotele ἄντα. virumque recte
et idem.

p. 70. ad vl. 175. Schol. T. Vict. πρὸ γὰρ ἦκα τοῦ
μὲν, ἵνα μὴ τι πάθῃ δεινόν, τοῦ δὲ, ἵνα μὴ τι ἄραθῃ,
ἐκήδετο. εἶπθε δὲ, εἰς τοσοῦτον ἄγειν τὰς περιπετείας, ὥς
μὴ δύνασθαι ἄνθρωπόν αὐτὰς παῦσαι. ὥς καὶ ἐπὶ τῆς πει-

ρᾶς (v. B. 166 sq.) χρεῖαν πάλιν ἔσχα τῆς Ἀθηνᾶς.
Prorsus ut in Tragoedia: deo dignus vindice nodus.

p. 71. ad vl. 200. δαυὸν δὲ οἱ. δὲ pro γὰρ Schol. T.
V. Lips. Ven. B.

p. 72. ad vl. 204. Aristarchea lectio, quam Schol. A.
B. L. T. V. tradunt, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὅτω, est diserte
in Mosc. 2. Mox 205 θυμὸν ὀλέσσει. v. ad E, 250
mortem aliquando sibi arceffet, capitis discrimen adibit.

p. 74. ad vl. 211. ἔπαισι μὲν ὀνειδίσσον. de exprobra-
tione beneficiorum commentum est Porphyrii: ἀντὶ τῶν
ἐπὶ μνησθῶν τῶν εὐεργεσιῶν, ὥς ἐγένετο. (potius ὥς γενήσ-
ται.) eum memorant Schol. T. Vict. cum Schol. B. Leid.
Lips. Mosc. Per se ὀνειδίσσειν est λοιδορεῖν. hoc putarunt
indecorum esse dea, si moneat. Atqui illa non hortatur
ut faciat; sed ultra verba negat iram Achillis procedere
debere. ὥς ἔσται περ. vir doctus: exprobra ei, quem
euentum res habitura sit. Ita saltem esse deberet ὀνει-
δίσσον ἢ ἔσται περ.

p. 75. 219. de ᾧ. ἔφ. Schol. A. Eadem Schol. Par.
Amst. ibid.

ad vl. 225 — 233. Sunt in Scholiis Ven. B. et eius
classis alijs, Lips. Leid. de his conuicijs ζήτησις, ἐπὶ τῷ
et λύσις, quibus bene carebimus.

Plutarch. de poet. aud. p. 67. R. Est p. 19 B. ed.
Par. et Frf. quam laudare soleo. Versum 225 memorat
Longin. c. 4 f. 4. — mox vl. 232 νῦν ὕστατα λαβήσαιο
v. inf. B, 242.

Porro p. 77. l. 4 ab extr. scribe: Ἀχιλλεύος εὐχή.

p. 78. ad vl. 244. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν εὐδὲν ἔτιςας.
pro ὅτι. at Schol. Vict. ὅτε reddit, ἐπειδὴ. et laudat ex-
empla: νῦν δ' ὅτε δὴ ὑμῶν γλώσσαν (versum haud me-
mini) et, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν. Od. N, 129.

p. 79. ad vl. 245. Schol. T. Vict. Lips. νῦν μὲν τὸ
Ἀχιλλεῖα, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῖα. (Od. B, 80. 81.) τὸν Τρ.
λέμαχον ποιῶν, (ita omnes. corr. ποιῶν.) τὸ σπῆπτρον ἀπε-
τιθεμένους. καὶ ἐπ' ἐκείνου μὲν καὶ πλήθος ἐξέχευε δακρυ-
ων, (l. δάκρυα) καὶ γὰρ νεώτερος, καὶ αἱ συμφοραὶ ἐν

καί. ὁ δὲ Ἀχιλλεύς οὐ μάλα ὀλοφύρεται. οὕτως γὰρ ὁμοίως νέος, καὶ περὶ γυναικὸς ἢ μάχης.

p. 79. ad vl. 250. Schol. Vict. δύο γυναιὶ ἀνδρώπων ἐφθάρησαν non ita accipi volunt, vt homines mortui sint, sed elapsas esse duas γυναικὰς περιδικάς. quod inter alia quoque occurrit in Schol. B. et Lips.

p. 80. ad vl. 254. ὃ πέποι. Plutarchi locus est de aud. poet. p. 22 C.

p. 81. ad vl. 258. de περὶ et πέρι v. ad B, 831.

p. 83. ad vl. 265. De Centauris et Lapithis memoranda erant Scholia A. B. br. Lips. ad h. l. Versum Θησέα τ' Αἰγείδην Atheniensium in gratiam insertum esse potuisse, suspicabatur Boettiger V. C. (*Vasengemälde* I, 3. p. 125.)

p. 84. ad vl. 270. de Ἀπὴ γῆ nil praeter ea, quae in ceteris sunt, habent Schol. T. Vict. Par. Tacent Schol. Lips. Sane binis Iliadis locis hic et Γ, 49. de Peloponneso accipi potest; non autem in Odysl. H, 25 et Π, 18. Nullam tamen habet analogiam, si ductum dixeris ab ἄμι, eo, vt potius probabile fiat, in Odyssea diversum vsu ab alio poeta, et ex interpretatione, illatum esse, pro ἀκούσῃ, ἀλλοδαπῇ.

In vl. 269. καὶ μὲν τοῖσιν. sollempnius est, καὶ μὲν τ.

p. 92. ad vl. 313. λουὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. non male quaerunt Schol. T. Vict. διὰ τί μὴ — καθαροὺς ἐκπέμπει; respondent Ven. Leid. ὅτι προϋργιαίτερα τῷ θεῷ ἢ ἀπόδοσις. Atqui nec ad deum accedere fas est iis, qui lustrati non sunt: hactenus manet difficultas. Verum dicendum erat, eos, qui Chrysam missi erant, antequam sacra facere possent, ibidem more sacrorum lustrandos a sacerdote fuisse.

p. 93. vl. 317. κνίσσῃ δ' οὐρανὸν ἔκεν. Versum admiratur Hermog. de formis orat. II. p. 485.

vl. 324. Iam supra occurrebat idem vl. 137.

p. 95. vl. 333. αὐτὰρ ὁ ἔγνω. fuit utique ὁ γ' ἔγνω.

ad vl. 335. in l. 1. ὕμμες corr. ὕμμες.

ad vl. 336. de σφῶν Lipf. et Vict. sed turbate : huius quidem Scholion adhaesit vl. 324.

p. 97. ad vl. 349. ἔφαρ' ὁηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα. Schol. T. Vict. et Schol. B. Lipf. Melius Schol. br. εὐθέως ταχέως.

ad vl. 350. etiam Schol. Vict. γράφεται καὶ, ἐκ πείρου καὶ πόντου. θῶν' ἐφ' ἑλδὲ πολιῆς. ἐπὶ θῶνι accipere veteres: inf. Schol. ad K, 277. ad χαῖρε' δὲ τῷ ἑρμιῶν Ὀδυσσεύς. Ita vero scribere debueret θῶν'.

p. 100. ad vl. 366. De Thebe sunt videnda Scholia, alia aliis auctiora. Profecta seqq. esse a rhapsodo, persuasum habuit grammaticus in Schol. Vict. inf. ad O, 64.

vl. 368. Scholion A. de μετὰ σφίσιν est quoque in T. Vict. Amst. Par.

p. 101. ad vl. 374. καὶ λίσσεται πάντας Ἀχαιοὺς Etiam Schol. T. Vict. Ἰανῶς. In Schol. Par. insertum est Schol. de Achaeis: quod locum suum habet JL. B, 684. inf. p. 367.

ibid. vl. 383. ἐπώχετο κῆλα. ἐπεφέροντο. sup. vl. 50. ipse deus οὐρῆας ἐπώχετο scil. ἰῶ. tum vl. 53. ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο.

p. 102. ad vl. 393. ad παιδὸς ἕως congestit multa Alter praef. Odyss. p. XLI.

p. 105. ad vl. 396. Rident fabulam quoque PP. Christiani, vt Iustin. Cohort. alt. et al.

p. 109. ad vl. 403. ὃν Βριάρεων. Schol. Vict. Lipf. „Ἡσιόδος δὲ, ὃν Βριάρεων. ὡς τὰ πρῶτα.“ Leg. Ἡσιόδος δὲ Βριάρεω δ' ὡς πρῶτα πατήρ ἀώσασατο θυμῷ ex Theog. 617. vbi mythus aliter narratur. Ibid. vl. 734 Ἐνδὲ Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμοι. corr. Κόττος τ' ἡδὲ Βρ.

Eadem p. 109. l. vlt. „Plato in Phaedro“ p. 21 B. ed. Steph. quam laudare soleo.

p. 111. ad vl. 407. est ζήτησις valde otiosa, καὶ πῶς ταύτην οὐκ ἔχει τὴν δόξαν, ὅτε Φησὶ πολλὰς αὐτῶν νύκτας ἰάνων (J, 325) etc. multis modo omis- sis, modo

inculcatis, in codd. Schol. B. Lipf. T. Vict. in quibus, Porphyrius haud dubie, multa a poeta aliena inepte philosophatur.

409. κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλλα. exciderat τε in Flor. Ald. 1. Rom. apparet illud primo in Ald. 2.

410. ἐπαύρωνται. Vrat. A. ἐπαύρωσι, quod et ipsum vsu frequentatur.

412. ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. — Ad stigma excidit Scholion. At Schol. Aristoph. Vesp. 1469. ad οὐδὲν παύσεται. ὅμοιον, inquit, τῷ παρ' Ὀμήρῳ· ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτισεν. Schol. Vict. ἔτισαν. ὅτι παρέλκει τὸ δέν. De hoc v. sup. ad vl. 244.

ἄτην. Si verum est, quod Payne Knight censet, p. 56. erit et hic scribendum αφατην. v. ad T, 88. 95.

Versus 411. 412. iterantur Π, 273. 274.

Omissum quoque est in notatione digamma, fuisse *φ*ην ατην.

413. κατὰ δάκρυ χέουσα. Una voce καταδακρυχέουσα scriptum in Lipf. Vrat. A. Sicque Ed. Flor. mutatum statim in Ald. 1.

p. 112. ad vl. 414. Schol. Vict. B. Lipf. τὸ ἐξῆς· αἰνὰ τεκοῦσα, ἐπεὶ νύ τοι αἶσα — τὸ δὲ· αἶψ' ὄφθαλμοι παρὰ νηυσὶ· διὰ μέσου. τὸ δὲ αἰνὰ, ἀντὶ τοῦ αἰνῶς.

415. αἶψ' ὄφθαλμοι — ἦσθαι. Videtur αἶ, αἰ. αἶψα, εἶψα, absolute acceptum fuisse, *ah! heu! doctores desiderare, esse*. Quod in Schol. B. Lipf. Vict. Par. ex Callimacho notatum est, (Epigr. XVIII) ὄφθαλμοι μὴδ' ἐγγένοντο θοαὶ νῆες, minus probati vltus fuit: quod tamen saepe occurrit in Quinto Paralip. I, 727. V, 206. 419. 563. 575. et si is et alterum sequitur.

416. αἶσα τοι ἐστὶ μίνυνθα περ, ἐπ' ὀλίγον χρόνον· vel μίνυνθα εἶναι, ζῶειν. v. Z, 131 οὐδὲ — Λυκόβοργος δὴν ἦν. 139 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν. Ad sollenniore morem est dictum E, 407 ὅτι μάλ' οὐ θνητὸς, —

Cum 417 sqq. compara Il. Σ, 59. 61 sq.

p. 113. vl. 423. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀλύμπιον — inde ab Ald. 1. editum ἐπ' Ὀ. Quod p. 115 l. 1. corruptum e Lipf. memoravi, est quoque in Schol. T. Vict. et p. 116. l. 24. add. loc. class. Herodot. VII, 69, 70. et p. 117. de XII diebus ex astronomiis diebus post Gattererum nunc sagaciter opinatus est Dornedden noster (*Eichhorn's Biblioth. d. bibl. Litterat. Vol. X p. 344 sq.*)

p. 118. ad vl. 426. Cur Thetis non abiisset cum ceteris diis, ratio expedita erat ad manum, quod dii Olympii eo abierant; ipsa habitabat in mari. At Scholia, etiam Townl. Vict. Lipf. hic quidem disertius, mira comminiscuntur: cf. quoque ad vl. 424.

ad vl. 430. Schol. Vict. Ζηνοδοτος τὸ προηγούμενον τῆς τοιαύτης ἐννοίας, ὥς δὲ μὲν τὰ τένοντο (sup. vl. 318) ἐκείσας καταλιμπάνει τὸν Ὀδυσσεά. mira corruptela: Ζηνοδοτος pro ζητεῖται.

De Chryse insula cf. Olear. ad Philostr. iun. 17. p. 889.

433. Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μ. bene Wakef. Silu. P. II. p. 127. emendat στείλαν τε θέσαν τ' ἐν νηὶ μ. nam στέλλειν ἰστία est quoque Od. I, 11. II, 353 et al.

p. 119. vl. 434. Ven. A. diuerso modo a ceteris: ὑφέντας. Ἀρίσταρχος, ἀφέντας. Ζηνοδοτος, ὑφέντας. a Vict. et Par. nil ad h. l. monitum.

p. 120. vl. 443. παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, acruendum est se σοὶ monent Schol. B. Lipf. Vict. nam apponi alteri, Φοίβῳ. porro ῥέξαι esse tantum σφάξαι, et θῦσαι tantum θυμιάσαι. de hoc v. ad J, 219. ergo ῥέξαι generalius.

p. 121. ad vl. 453. ἤδη μὲν ποτ' — ἡδ' ἔτι καὶ νῦν cf. Obfl. ad H, 301. Paulo ante in Schol. B. Lipf. Vict. est quaestio Porphyrii inutilis, cur nunc lauent manus, non post epulas. Lauarent hand dubie etiam ante epulas, e more; inprimis sacrorum.

p. 122. vl. 458. οὐλοχύτας προβάλλοντο. Schol. Townl. Vict. προβάλλοντο εἰς τὸν βαρμέν. οὐχ ὥς Ἀριστοφ. ....

συ ταχέως. εὖ δὲ πρότεινε τῶν λόγων. Latet versus Aristophania ex Pace 960. Lege: οὐχ ὡς Ἀριστοφάνης· σείου ἐν ταχέως· εὖ δὲ πρότεινε τῶν ὁλῶν.

p. 123. ad vl. 462. καὶς δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων. Nul-
lus dubito scriptum fuisse ἐπὶ σχίζῃσι γέρων. Porro αἰ-
ῶνα — vel vt alii ἀάπυρον. v. Gellium XVII, 8. et
Macrobian VII, 12.

p. 124. ad vl. 464. de πάσασθαι v. Ernesti ad Cal-
limach. in Ger. 69. Notanda quoque iunctura grammati-
ca pro ἐπάσαντο σπλάγγων, vt ἀπογεύσασθαι τοῦ.

p. 126. ad vl. 468. de εἶδος adde ad Δ, 48.

p. 129. vl. 470. 471. recitat Athenaeus III p. 179.
sed ex J, 171. 172. 173. nam addit: αὐτὰρ ἐπεὶ στεί-
σαντο.

ad vl. 473. παίηνα. cf. Schol. Platonis p. 44. Quin-
que genera hymnorum ita distribuuntur: πάντε δὲ αἱ πα-
ρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί· σωφρονιστικὸν, ὡς τὸ τοῦ αἰδοῦ Κλυ-
ταιμνήστρας (Od. Γ, 267) ἐγκωμιαστικὸν, οἷον Ἀχιλλεὺς
εὐρηται ἔδων (Il. J, 189) παιανικὸν, ὡς νῦν. θρηνητικὸν,
ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει (addit Schol. Vict. ἀνερ-
άπ' αἰῶνος Ω, 725.) καὶ ὑπορχηματικὸν. Schol. Vict. κοῦ-
ροι δ' ἐπιλήκεον ἄλλοι. Od. Θ, 379)

p. 130. ad vl. 474. Versum quoque ἐβελίξει Dio-
medes grammaticus ad Dionys. Thrac. ap. Villosi. in
Diatribē p. 173.

p. 132. ad vl. 486. verba sic interpunge: de etymo
voc. ἔρμα, — multa disputantur in Schol. etc. Paul-
lo post l. 6. Praestat dicere fuisse primitus ἔρειν, (mox
εἶρειν) iungere, conferere, vnde factum ἐρείδειν, firma-
re, stabilire. cf. ad Z, 182.

ἔρεισμα per στήριγμα, interpretatur quoque Galenus
ad Hippocrat. π. ἀρθρων l. III. t. 26.

p. 135. Versus 497. legitur apud Stobaeum Ecl.
phys. I, 23. p. 424. Heer. Versus 505. respicit ad
sup. 394 sq.

p. 136. vl. 510. ὀφέλλωσί τε εἰ τιμῇ. αὐξήσωσι recte
reddunt; est hinc absolute αὔξειν ap. Pindarum, illustra-

re, fortunare, ut P. IV, 496 αὐξεται Μόδρα. αὐξεν πόλιν, Ol. V, 8. Latinis mactare. Nec aliter ἀξεν in Odyll. N, 360 κατ'μοι φίλον πλὸν ἀξεν. et Ξ, 65 θεός δ' ἐπὶ ἔργον ἀξεν.

ad 513. Schoellon Lips. est quoque in Vict. δ' Ἰξίων καὶ ἔργον δεύτερον. κακῶς.

p. 139. ad vl. 526. hemistichium est, apud Arrian. Diss. II, 8, 26. et uterque versus 526. 527. in Schol. Eurip. Alc. 981.

p. 142. vl. 530. Quod de Phidia narratum, alii ad Euphranorem pictorem retulere, Iouem ex Homericis versibus auditis adumbrante, legitur in Schol. Lips. et Vict. tum in Eustath. etiam in Valer. Max. VIII, 2, 5. Inter opera Euphranoris, memorantur *duodecim dii* etiam ap. Plin. XXXV, 40 s. 25.

p. 145. ad vl. 542. οὐδὲ τί πῶ μοι. Schol. Lips. et Vict. T. ὀξυντέον τὸ πω μοι. Suspicio voluisse eum scribere: οὐδὲ τί πω μοι, nam addit, δυσχεραίνουσι γὰρ αἱ γυναῖκες, εἰ μὴ πάντα αὐταῖς ἀνεκοινῶντο οἱ ἄνδρες.

vl. 547. ὃν μὲν κ' ἐπεικὲς — Wakefield Silu. P. II. p. 129 κ' in σ' mutandum esse censebat.

Ceterum haec, quae Iunonem nunc celat Iupiter, disertius eidem exponit inf. O, 49 sqq. 75. 76. 77. cf. sup. Notam ad vl. 5.

p. 146. ad vl. 554. quae de ἄσσα et ἄσσα exposita sunt, habentur quoque in Schol. Lips. et Vict. in utroque sub finem: καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτως. ὁ δὲ (Dionysius) Σιδώνιος, ἔστι . . . lacuna in utroque.

p. 147. vl. 561. Grammaticus respexit, puto, locum Ψ, 648. 649.

p. 148. vl. 567. add. in fine, p. extr. v. Obll. α Ω, 282.

p. 149. ad vl. 567. μὴ νυ τοι οὐ χραίσμωσι. med. p. 149. post „cf. Etymol. h. v.“ adde Suidam in χραίσμωσιν. ὠφελήσωσι. βοηθήσωσι. in pag. extr. vbi, O, 105 ἔτι μὴν leg. μιν. Est quoque aliud exemplum Il. O, 164

μή μ' ἐπιόντα ταλάσῃ μεῖναι. De voce χραισμῶ adde dicta sup. ad vl. 242.

p. 150. l. 1. ἐΦῶ. ἐπιβαλῶ. dele iota. nam est ἐΦῶ. ἐπιβαλῶ. et l. 2. Δ, 54. scrib. Γ, 54.

Porro Scholion Lipf. ad ἀάπτους χειῖρας. in quo est: αἱ πᾶσαι ἀέπτους ἔχουσι. est quoque in Townl. Vict.

p. 153. ad vl. 578. Φέρειν Διτ, ὄΦρα. hiatus, verum in loco, quo ferri potest, in θέσει toni.

p. 158. ad vl. 587. Mythus videndus in Schol. br. et in ceteris ad viii. seqq. In Lipf. etiam allegoriae.

p. 160. 597 ad ἐνδέξια cf. inf. H, 184. κήρυξ δὲ Φέρων ἀν' ὁμιλον ἀπάντη δαῖξ' ἀνδέξια πᾶσιν.

p. 161. 599. ad mythum cf. Schol. Platon. p. 185.

p. 162. 600. ποιπνύσαντα. αἱ πᾶσαι συντελικῶς, est quoque in Schol. T. Vict.

p. 163. 4. ad vl. 607 ἀμφιγυήεις. Scriptum esse debuerat ἀμφιγυιῆεις. vt est ἀμφιγυιῶσα Z, 265. vsus tamen probauit alterum: v. ad N, 147.

p. 166. vl. 609. Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος. forte fuit Ζεὺς δὲ φορον λέχος. quod nunc εὐν, omisso πρὸς. Mythum in Schol. br. de Iouis et Iunonis amoribus non attingi; est ille alienus ab Homero: vide γάμον Ἑρας ad Virgil. Aen. II. Exc. I. (p. 284) vbi de Pisandro.

p. 173. Excurs. II. Si Ἑρη fuit φηρη, debuit vl. 536. A. scriptus esse οὐδὲ τε φηρη.

p. 174. Excurs. III. αἶκον πως βούλεται pro βούληται. cf. Excurs. II. ad E, 212. Scilicet non nos moratur αἶ vel εἰ βούλεται, sed adiectum κεν. αἶ κεν βούλεται, est idem ac εἰαν βούλεται, quod grammaticae repugnat. Est tamen εἰαν et ἦν simili modo H, 39 ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται εἰόθεν οἶος. et X, 419 ἦν που ἡλικίην αἰδέσεται ἥδ' ἐλέησῃ. vbi tamen conicere possis fuisse εἶ που.

p. 181. ad Excurs. V. extr. adde: πελυσύνθεται a grammaticis excogitata esse, monetur quoque in Eustath. p. 1277, 45.

p. 184. Excurs. VII. De $\xi\omicron$, $\xi\omicron$ αὐτοῦ, $\xi\omicron$ v. ad T, 384. Ergo et p. 185 $\xi\omicron$ io. $\xi\omicron$ io. De οὗ ἐθεν v. sup. ad vl. 114 οὗ οἱ B, 792. v. X, 219. Porro ἐδς pro σφέτερος reprehendit quoque in Hesiodo Apollonius Dy. Scolus ap. Maittaire de Dialectis. p. 185.

p. 185. med. „Comparatis locis plurimis — vt adeo scribendum sit ἀπό ἐο an ἀπό $\xi\omicron$. Sic et οἱ et εἰ pro encliticis habentur; adde: „ergo ἀπό ἐο scribere praestat“ et in Nota in Quinto I, 466 ἐὼν μελάθρων est pro ὑμετέρων. Maiorem mirationem facit, quod Apollon. Dysc. apud Maittir. p. 427. Sapphonis φαίνεται μοι καὶ νος recitat: φαίνεται οἱ pro φοι, vt adeo et hoc necesse fuit accipere dictum ἐμοί.

p. 186. χεῖρα ἐὴν Jl. J, 420 puta fuisse χεῖρα μετὰ v. Excurs. de Digammo. p. 748 ad Jl. XIX (T.) vbi meliora appofui, quam hic et ad J, 420.

II (B)

p. 201. ad B, 34. ὕπνος ἀνήγ. Schol. Vict. Lipf. καὶ Πλάτων ἐπεὶ ἤδη με ἀνῆκεν ὕπνος.

p. 202. ad vl. 36. τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, αὖ ρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. ἡ Ζηνοδότειος γραφὴ διὰ τοῦ ε, οἱ δὲ διὰ τοῦ θ. Schol. Vict. et Lipf. spectat ad αὖ ρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε, vbi alii ἔμελλον legerunt.

p. 203. ad vl. 53. variant in βουλὴ δὲ et γὰρ, hoc Ald. 2. intulerat.

p. 205. ad vl. 56. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος. Schol. B. ἐνύπνιον. ὀνομαστικὸν ἐπὶ βῆμα ἀντὶ τοῦ, ἐντυπῶς. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα. δεῖ κρατεῖν ὡς δρακτεύοντα τὸ ἐνύπνιον. quis ariolando perueniat ad lectionem quae a Par. et Amstelod. notata est: ἔστι δὲ ὄνομα. Κρατῖος φράττει με (h. e. ταρασσει) τὸ ἐνύπνιον. eodem duci Victor. Κράτιλος φράττει μεν . . . . . Locus ex Aristodoro de ἐνύπνιον, IV, 1. est in Suida ὄνειρον.

p. 206. vl. 73. πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπασσι. l. 4. 5. dele verba: ἐγὼ vsque ad statuam. Nam sententia postulat

tantum verba: „adscripterat quoque Bentleius: *ἐγὼ
ἔγραψα*.

p. 207. vñ. 74. Scripsere grammatici *πολύκλητῆς* et *πολυκλητῆς*, *πολυκλητῆσι* et *πολυκλητῆσι*. l. 2. ab ultima scrib. *ἐϋκνημης*. cf. Schol. inf. ad vñ. 175.

p. 210. ad vñ. 88. *βοτρυδὸν* h. e. *πικνὰ καὶ ἐπάλ-
ληλαι*. illustrant Schol. et Suidas cum Hesychio. 92.
βαθείης ἡϊόνος. varie interpretantur Sch. Lips. Vict. Prae-
stat pro *μακρῶς* dici, versus interiora campi. Tum, *ἐστι-
χόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἄγορην*. quod Apollon. I, 655 *ὅτε δὴ
μάλα πᾶσαι ἐμιλαδὸν ἡγερέθεντο*.

p. 213. ad 106. 107. Ignorat Homerus Plisthenem,
patrem Agamemnonis et Menelai; appellatque simpliciter
Atridas, seu nepotes, seu, vt vulgo creditur, filios Atrei.
Hoc modo Atreus, natu maior, patri Pelopi successit, et
liberos impuberes, Agamemnonem et Menelaum, moriens
Thyestis fratris tutelae tradidit, qui pupillis regnum red-
didit, non filio Aegistho. Variarunt rem multis modis
Tragici: vnde sua petiere grammatici: vt h. l. Sch. br.
ad vñ. 104. 105. 106. ad quae tanquam notiora haud ad-
haerescere volui: inprimis in prioribus rhapsodiis. cf. inf.
Exc. I. p. 440 et 441.

p. 214. vñ. 111. *Ζεὺς με μέγα Κρονίδης* — Oratio
haec ab Agamemnone nunc habetur simulate; infra J,
17 sqq. ex animo. Piget tertio eam legi E, 64 inter
consultantes principes. Non hoc expectabas ab ingenio
Homeri.

p. 215. ad vñ. 114. *νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην*. Schol. A.
B. Lips. Vict. *ἔστι γὰρ καὶ δικαία. Αἰσχύλος· ἀπάτης δι-
καίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός*.

p. 219. ad vñ. 133. *Ἰλίου πτολίεθρον*. Sch. Vict. esse
dictum *ὡς*, „*Ἀργεὺς σκάφος*. (Eurip. Med. pr.)

Mox ad vñ. 135. in Schol. Ven. B. et Lips. *δοῦρε
σέσθηκε*. propter hoc ipsum aiunt, Troia capta moram
tantam abitus fecisse, *καὶ Θεόπομπας δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν
αὐτοῖς τοῦ ναυαγίου φησὶν· ὡς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ
Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλάττεσθαι*.

σπάρτα λέλυνται. quod alii volūera esse σπαρτά, Plinius respicit XIX, 6. de lino: *hinc fuisse et navium armamenta, apud eundem* (Homerum) *interpretantur eruditiores, quoniam cum Sparta dixit, significauerit fata.* Idem XXIV, 40 dubitat; *an genistam designaverit.*

Locum laudat Hermogenes de eloqu. methodo c. 33. pro exemplo artificii dicendi contraria iis, quae quis in votis habet.

p. 221. ad vl. 145. l. extr. — *sed facile sanando.* adde, sanauit quoque Wassenberg. praef. V.

p. 222. ad vl. 147. ὅτε κινήσῃ. — *male.* Dele hoc, et v. Excurs. II. ad M. To. VI. p. 362.

p. 224. ad vl. 153. Schol. Vict. Lipsi. μεγαλοφῶς ᾤξεσε τὴν ταραχὴν. ἣν καταλεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέσιν. nescio an vl. 30 sq. respiciat.

ad vl. 154. ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηὸς recitat Galea. in Hippocr. περὶ ἄρθρων lib. III. t. 27.

ad vl. 158. οὕτω δὲ οἰκνύσθαι. Versus est ap. Demetr. de Elocut. f. 57. vbi notat, τὸ δὲ facere ad πάθος. cf. ad E, 684.

p. 227. vl. 170. l. 6. „Sch. Ven. et II, 1.“ leg. et ad II, 1.

ad vl. 175. de πολυκλήσι et πολυκλήσι h. l. Schol. v. sup. ad vl. 74. et de ἐν νηυσὶ παρόντες, v. ad A, 823 (non A, 823.)

p. 228. ad vl. 190. οὐ σε ζοικα. Schol. B. L. V. ἢ μὲν ἀκρίβεια ὀρθότερον εἶσθαι, ἐγκλίνας δὲ ἢ συνήθεια. Porro ad hunc vl. lin. 3 transpone verba; vt sit: quod alio loco Eustath. (p. 961, 22. ad N, 810. cum Thoma Mag. p. 201.) ait, serioribus in vsu fuisse.

p. 235. l. 3 ab extr. Memorat quoque Thersias Sophocl. Philoct. vl. 447 sq.

p. 236. ad vl. 215. recitat versum Plutarch. de adulat. p. 68 B.

p. 240. ad 222. λέγ' οὐκ οἶδα. hoc vno loco λέγειν pro εἰπεῖν in Homero, vt λέγεσθαι B, 135. vbi v. Obfl.

p. 241. ad vl. 234. κακῶν ἐπιβασυμένον υἱας Ἀχαιῶν. Est ἐπιβάω, ἐπιβιβάω, ἐπιβιβάσκω, τινά, vt ἐπιβιβάζω, vt transitiva, *facio conscendere, impono*, vt ἵππων, Θ, 129. πυρῆς J, 547. inde tropice, Od. Ψ, 13 διὶ τὸν χαλιφρονέοντα σφοδρσύνης ἐπέβησαν (ab ἐπιβάω) ad prudentiam adducunt. Jl. Θ, 285 τὸν δ' εὐκλείης ἐκίβησον. et h. l. κακῶν, inducere in mala, cui respondet de altero dictum, ἐπιβῆναι κακῶν, κακότητος, ἀναιδείης, σφοδρσύνης, vt Od. X, 424 vbi Clarke exempla apposuit, permittere se, *indulgere, laetitiae*. Frequentarunt idem alii: Hesiod. Θ. 396. Sophocl. Philoct. extr. δόξης τῆς δ' ἐπιβάντας. Oed. Col. 188 εὐσεβείας ἐπιβάντες, pro, εὐσεβοῦντες.

Vll. 236. 237. expressit Apollon. I, 872. 3. 4.

ib. p. 241. vbi de πέσσειν, l. 4 ab extr. *mollire*, fovere. et mox *frueri*, γεύεσθαι. De πέσσειν cf. Etymol. h. v. Helych. Eustath.

p. 242. ad vl. 246. Versus ap. Stobaeum XLIII p. 214 extr.

p. 252. vll. 291. 2. 3. leguntur ap. Hermog. de methodo eloqu. f. 37.

ad vl. 293 ἀσχαλάα παρὰ νηϊ. Jl. Ω, 403 ἀσχαλώωσι γὰρ οἶδα κατ' ἄλλοι.

p. 253. A vl. 308—321. recitat Orig. in Celsum IV. p. 230. ed. Hoefchel. vbi 309. τὸν δ' αὐτός.

p. 257. ad vl. 318. τὸν μὲν ἀρίζηλον. Schol. Vict. ἀφεταιται. πιθανώτερον γὰρ, αὐτὸν κατὰ πᾶξ πεποιημέναι ἀφανῇ τὸν καὶ φήναντα θεόν. Mirum iudicium!

p. 258. vl. 319. λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε. Origenes l. l. μιν θῆκε.

p. 259. ad vl. 329. τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν. Monent Schol. A. B. L. non conuenire numerum cum prodigio, octo pullorum cum matre, et debere esse ἐννάτῳ. At computus est annorum oppugnationis: nono expleto, vrbs est capta decimo ineunte.

ad vl. 333. Schol. B. Lips. notant: Achiuis, iam ante procliuius ad discessum, gratam rem fuisse auditu:

„ὄλον γάρ, Φησι, (leg. Φασί) τοὺς, (lege νοῦς) τοῖον καὶ γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος.“ κατὰ Εὐπολιν.

p. 263. ad vl. 353. Post κατανεῦσαι Κρονίωνα sequitur ἀστράπτων. Schol. B. laudat versus Euripidis e Palamede: Δάϊς (non Αἴας) vt est in Fragmentis ap. Valk.) πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, σχολή μ' ἀπείργε. pro θέλοντά με. Laudat versum nostrum Schol. Aeschyl. Agamem. 754.

ad ἐπιδέξια Eton. Scholion quod adhaesit versui 370 γράφει δὲ περὶ δεξιῶν Ἑρμόδημος. (ignotus scriptor) „καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χεῖρὸς ἀστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτατον ἔχος ἐπάζει.“ καὶ ὅπως οἱ περὶ τούτων σκεψάμενοι Φασὶ, ἀστραπὰς καὶ βροντὰς δεξιὰς τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄγεσθαι (*haberi, credi secunda ostentia esse iis qui hostem aggrediuntur*) φόβους γάρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν ἐξιοῖς γινόμενα.

ad vl. 355. in Vict. insertum est Scholion, quo vindicatur poeta a nota turpitudinis in hoc incitamento virtutis, petito a concubitu cum feminis Troianis.

p. 266. ad vl. 367. Θεσπεσίη Schol. A. λέγει, βουλή, ὡς Πίνδαρος. Addit Schol. Vict. τὸν δὲ ἄνδρα δαιμόνια γεγαμέναι. Est versus Pindari Ol. IX, 164 τὸν δ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν —

vl. 371 — 4. leguntur iterum A, 288 — 291. Et ad vl. 372. τοιοῦτοι δέκα μοι laudant Scholia B. Lips. Vict. versus „ἐν γὰρ βούλευμα“ etc. ex Euripidis Antiope, sed corrupte: quos iam emendatos vides in Diatriba Valk. et in Edit. Lips. Fragm. No. XII. σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα —

p. 267. ad vl. 373. de voce ἡμίσειν. Schol. A. B. L. V. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ μεταφορὰ, οἱ, σὺν τῇ μύσειν, τῷ φωτὸς στερίσκονται. pergunt Schol. Vict. ὅθεν. „ἔτι ὁ θαλμὸν ἔσσεσθαι Ἑλλάδα (an Ἑλλάδος?) ἔφα. καί, Σαλίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί. Sunt Pindarica. Alterum Ol. II, 18.

ad vl. 380. οὐδ' ἡβαιόν. Omnes Schol. monent βαιρὸν nusquam in Homero occurrere, sed ἡβαιόν (pro

ὄλιγον) et ex Callimacho addunt: ἡβαιὴν οὐ τι κατὰ πρό-
 Φασιν. βαιὸν in Pindaro et in Tragicis occurrit; viden-
 tur ergo fuisse, qui οὐδ' ἡ βαιὸν acciperent, *nec vel*
parum.

p. 270. l. 4. Schol. B. L. V. sic: οἱ ἀήθεις μεταγρά-
 Φουσι, videtur esse: audaciores, insolentiores e gram-
 maticis reponunt, corrigunt.

ad vl. 403. πενταέτηρου. iterum H, 315 vbi adscripti
 locum ex Aristotele, quem ad hunc vl. laudari video in
 Schol. Eton. et in Eustath.

p. 274. ad vl. 435. l. c. Schol. A. adde, ex Didy-
 mo. Paulo post l. 11. πομπῆς: adde „νὺν δὲ αὖθις,
 sine 3°. alii —

ad vl. 436. ἐγγυαλλεῖ. Schol. Vict. αἱ πᾶσαι δὲ διὰ
 τοῦ ζ' εἶχον.

p. 277. ad vl. 452. ἄλληκτον. v. ad J, 632.

ad vl. 453. 4. l. 2. post *leguntur* adde: alterum
 Scholion inuerse iudicat.

p. 278. ad vl. 460. χηνῶν ἢ γεράνων. sunt hae aues,
 ὄρνεα, ἡμερὰ καὶ συναγέλαστικά, Schol. B. L. V. addunt
 Schol. Vict. ὅθεν διδαχθεὶς Ἀριστοτέλης τὰ γαμψώνυχα
 οἰονόμα Φησι, τὰ δὲ τὴν ἐπιδερμίδα ἔχοντα . . . ex Ari-
 stotele supplebit, cui otium est.

p. 281. ad vl. 466. αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν σμερδαλέον πο-
 νάβιζε. Schol. Vict. Ἀριστάρχος οὕτως ἔφη· σμερδαλέον
 δὲ τε γαῖα. εἰς βραχεῖαν τελευτῶσα τὸν ἥχον ἐμείου. Cor-
 rupta haec sunt. Spectauit, puto, Scholion ad vl. 465
 σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν, pro quo legerat Aristarchus γαῖα.
 ita in breuem definit versus, sono minus graui.

Porro obserua, in primo hoc e castris egressu nul-
 lum *amnem ante castra* memorari, qui traicien-
 dus esset.

ad vl. 468. ineptiunt Schol. Lips. et Eton. (Nöh-
 den p. 30) in ἀνθεα et φύλλα. Mox ad vl. 479. 480.
 Scholia nugacia auctorem habent Porphyrium. v. Nöh-
 den ibid. p. 31.

p. 288. de nauium catalogo a pueris memoriter edisci iusso v. Aristot. Rhet. I, c. ext. et alia ap. Lenz (*Ebene von Troia* p. 234. et p. 230.) Si fides habenda Porphyrio apud Eustath. ad B, 557. p. 285. *Peplus* Aristotelis, e quo epitaphia habemus, γενεαλογίας τε ἡ γεμόνων ἐξέθαστο, καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμὲν. In ipsis Epitaphiis memorantur nonnulla in Homero haud obuia. Plura in Νόστοις occurrere debuere. Porro ex hoc catalogo chorum priorem Iphigeniae in Aulide contexuit Euripides,

Absent autem Catalogus s. Βασιλῆα a nonnullis codicibus. In his est cod. Townleii, Victor. cum binis Viadobonenf. ap. Alterum: quem v. in praef. Vol. II. p. XVIII. XIX. De locis serius infertis, ut vniuerse iusta est suspicio, ita de singulis nihil potest tuto affirmari.

p. 296. ad vl. 500 l. 2. φυλῇ. scribe ὕλη.

p. 306. ad vl. 520. Κρίσαν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα, non ad vl. 521, spectat Schol. Sophoc. Qedip. R. 753 (733) τινὰς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν· οὕτως· Κρίσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα, καὶ Πανοπῆα. quod alibi non occurrit.

p. 310. ad vl. 529. λινοθύρηξ. respicit Plinius XIX, 1. f. *Honor etiam (lino) si Troiano bello; cur enim non et praeliis intersit, ut naufragiis? thoracibus lineis, paucos tamen pugnasse testis est.*

p. 315. ad vl. 543. ὀρεκτῆσι μελίησι. Verba oraculi in Scholiis haec sunt: καὶ ὁ χρησμὸς οὕτω περὶ αὐτῶν. (de Abantibus s. Euboeensibus) „ἄνδρες δουρέμαχοι (sic Vict. non δουρίμαχοι. sic ἀγγέμαχοι v. inf. ad vl. 823. N, 5.) ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Oraculi huius vulgatissimi, ab Aegiensibus in Megarensium contumeliam versi, verba varie sunt edita: ap. Strabon. X p. 689 C. Schol. Theocriti XIV, 48. Suidam in Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς vnde translata sunt in Paroemiographos.

ad vl. 546. Aliud exemplum mortalis in templa deorum recepti est Palaemon Corinthi in templum Neptuni v. ad Philostrati Imagg. II, 16.

p. 317. ad vl. 547. alludere ad h. v. Platonem docet Schol. Platon. p. 82.

p. 318. ad vl. 548. ζαΐδωρος Ἀρευνα. vbi sub fin. adde Plin. XVIII, l. 19 *Zea, propter quam Homerus ζαΐδωρος ἄρευνα dixit, non, ut aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret.* Ceterum non improbandam rem faciet, qui verba τέως δὲ ζαΐδωρος Ἀρευνα parenthesi includet, saltem pro interpositis accipiet, nam iuncta sunt: *Ἰθάκῃς Διὸς θυγάτηρ, καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶπιν.*

p. 319. ad vl. 553. 4. 5. Locum legit et respicit Herodotus VII, 161.

p. 320. ad vl. 558. στήσε δ' ἄγων. adde Aristot. Rhet. I, cap. extr.

p. 322. ad vl. 561. (68) Schol. B. L. Τροειζήν' ἀπὸ Τροειζήνος τοῦ Πέλοπος. λέγουσι δὲ τὴν Καλαυρίαν εἶναι. Esse hanc insulam Καλαυρίαν Troezeni oppositam, facile allequaris. Quid tamen ea ad Troezenem faciat, haud in aperto est. At cum viderem in eod. Certam. Hom. c. Hesiodo l. c. versum 562 οἳ τ' ἔχον Ἀγίναν, legi Νῆ-σόν τ' Αἰγίναν τε, in promptu fuit animaduertere, Scholia ista voc. Νῆσον interpretari per Calauriam. Fuit igitur ea antiqua nonnullorum lectio.

p. 323. Versibus, de Arginorum ducibus, post vl. 568. duo alii assuuntur in Certam. Hom. c. Hesiodo p. XXVIII. ed. Barnes.

ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο,
Ἀργεῖοι λινοθάρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

Iustus indoctus; cum Argiui grauitur armati essent, non lineo thorace uti poterant, ut Locri vl. 529.

● Porro ad vl. 567. (74) συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Scholia B. et L. ὡς ἄριστος. ἢ, κατὰ τὸν Φαίακων νόμον· τρικαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. Od. Θ, 391. vbi Alcinous inter ceteros Phaeacum principes primum locum tenet. Aliter quam in oraculo de Megarensi-
bus supra ad p. 315 laudato ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, οὔτε δυοδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

ad vl. 570. de Corintho iam tum opulenta v. Thucyd. I, 13. et ad vl. 571. Plinius IV, 6. *Phlius* — *quae regio ab Homero Araethyrea dicta; postea Afopis.*

p. 334. ad vl. 594. τὸ Ἑλος esse unde Εἰλῶται, ait Schol. Platonis p. 78. ad locum qui sequitur cf. Diodor. III, 66.

ad vl. 595. pro Nympha Agriope corruptius adhuc in Schol. A. est Ἀρσίον τῆς Νύμφης. corrige Ἀρσιόπης ac verius Ἀργιόπης.

p. 336. vl. 597. l. 3. In hoc loco (Od. Λ, 583) male iunguntur: στεῦτο διψῶν· quod me per litteras monuit vir elegantis doctrinae Twining: legendum enim esse: στεῦτο δὲ διψῶν πίειν, οὐ δ' εἶχαν εἰσθῆναι. vbiq̃ue στεῦτο, στεῦται, cum infinitivo iungitur, Γ, 83. J, 241. Σ, 191. Φ, 455.

p. 344. vl. 627. de Megete v. Schol. Vict. ad N, 691.

p. 347. ad vl. 634. Notabile est in Schol. A. Φρῶριον δὲ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος. ὅπερ Φασὶ Πωμαῖοι Κάστρον. nisi serioris manus est.

p. 348. l. 5. ad vl. 637. *minii vsum* — et ex h. l. notat Plinius XXXIII, 38.

vl. 638. Αἰτωλῶν δ' ἤγεῖτο. Flor. ed. δ' ἤρχε. reposituit vulgatum Ald. 1.

p. 351. l. 6. ab extr. *ναισταούσας* scribe *ναισταύσας*.

p. 365. vbi Myrmidones et Hellenes. Plin. IV, 14. *Sequitur mutatis saepe nominibus Aemonia; eadem Pelasgicum Argos; Hellas; eadem Thessalia et Dryopis,* (per singulos populos a poetis ex more declarata; non tanquam geographica nomina fuerint) *semper a regibus cognominata,* (hoc ex Plinii opinione, vt et sqq.) *ibi genitus rex nomine Graecus, a quo Graecia, in Hellen, a quo Hellenes, hos eosdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas et Hellenas et Achaeos.*

p. 372. ad vl. 690. Conuenit cum his sup. A, 690.

p. 381. vl. 728. Medon Oilei filius ex Rhena. v. inf. Sch. Vict. ad N, 694.

p. 389. vl. 748. „*Gunai* nomen alibi non memoratum“ adde: nisi quod in Fragmento Apollodori p. 1038. ex Schol. Lycophr. 902 Gunens est inter eos, qui in Libyam fuere delati; in Aristotelis Epitaph. 37. mari submersus fertur.

p. 393. vl. 756. Prothous naufragio ad petras Caphareas Euboeae periisse narratur. ibid. Apollod. p. 1038. et Aristot. Epitaph. 37.

p. 395. ad vl. 767. add. E, 272. vbi Aeneae equi *μήστρας Φέβοιο*. Mox p. 396. vl. 792 sq. leguntur iterum H, 229.

p. 399. ad vl. 783. de *Τέττ*. *Taylorum*: adde in *Elements of civil Law* p. 554.

p. 407. ad vl. 814. *Myrine* eo nomine fuit vrbs Lemni. Apollon. I, 604.

p. 409. ad vl. 820. r. insertum in Ven. B. et Lips. longum Scholion de Venere virili cum pectine et barba, quam Romae fuisse aiunt. Est idem locus in Suida voc. *Ἀφροδίτη*. Contra alia Venus Calua fuisse traditur.

p. 412. ad vl. 827. *Πλάτωνα* ὃ καὶ *τόξον*. esse καὶ expletivum observat Schol. Platonis p. 69. quidni sit *cui etiam*? Scholion in Ven. B. et Lips. quo carere poteramus, est e Porphyrio: v. Nöhden p. 33.

ad vl. 828. Plin. V, l. 40. *Parium colonia, quam Homerus Adrastiam appellavit*.

p. 429. ad vl. 856. Opinionem, *Ἀλζωνας* dictos tanquam mari cinctos, sequitur Plinius V. l. 40. de Bithynia: *ea appellata est Cronia, dein Thessalis, dein Maliande*, (melius Mariandyne) *et Strymonis: hos Homerus Halizonas dixit: quandoquidem praecingitur gens mari*.

p. 435. ad vl. 867. Cares *βαρβαρόφωνοι*. cf. Suidas in *Καρινῇ Μοβάρ*.

p. 442 versus fin. *Euripides in Oreste pr.* adde: vbi *Argos* est totus ille tractus, in quo Mycenae sitae sunt.

p. 445. l. 1. *et Hippocratis*: non, vt nunc editi sunt, sed codices. quod docuit V. C. Coray ad Hippocr. de Aere et locis: De *νυ εφελουστικῶ* pre suo quisque statuet sensu; modo tempora antiquiora a senioribus distinxerit; quae in antiquioribus veriora sunt, adhuc latent.

III. (Γ)

p. 448. ad vl. 1. in fine: *ἡ πληθὺς* corrige *πληθὺς* —

p. 450. ad vl. 3. non satis circumspecto Plinius VII, 2. ad Homerum pronocat, vbi de Pygmaeis supra Indiam agit ex Megasthene ac similibus.

p. 451. ad vl. 5. Schol. Harl. *τινὲς μὲν τοι ἐνόμιζον, Ὡκεανὸν μὲν λέγειν τὸν Νεῖλον*. Sic supra nonnulli ad A, 125. p. 117.

ad vl. 6. *ἀνδράσι Πυγμαίοισι Φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. ἔ- ὅτι καὶ τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγῶν τὸν ἐπρωτὴν. ἔθεν καὶ τὸν θρόνον ἐπ' αἵτειρον αὖξει. Φησι δὲ αὐτοὺς Ἐκαταῖος ἐπὶ σχημάτων (leg. ἐπὶ σχήματι Eustath. ἐν σχήματι. Lips. κατὰ σχημάτων) κριῶν ἐξόντας ἀλέξασθαι αὐτάς· τὰς δὲ κατὰφρονούσας τοῦ μήπου, πελασεῦν πρὸς αὐτούς. Schol. A. B. L. Vict. Addunt Vict. post αὖξει. κρατήλοισι γὰρ αὐτὰς ἀλέγονται. lege προτάλοισι. Eustathius quoque: πρόταλα γὰρ ψοφοῦσι, καὶ οὕτω τὰς πυγμαιομάχους γεράνους ἀμύνονται, κατὰφρονούσας ἄλλως τοῦ μήπου.*

ad vl. 7. l. 3. *φηριναί* scribe *φαιριναί*. v. Excurs. III ad XIX p. 737.

p. 453. ad vl. 13. l. 5. adde: potuit Aristophanes statuere, fuisse et *ἡ ἄελλα*, et *ὁ ἀέλλης*, vt esset: *ὁ πονισάλου ἀέλλης*.

ad vl. 17. Est in Schol. B. et L. *ζήτησις*: quatenus Paris Θεοειδῆς dictus sit. Rhapsodia haec onerata est *ζητήμασι* mirum in modum, quae collegit Nöhden l. c. p. 35. ex Etonensi hisque nugatoris fere et ludicris, vt e Porphyrio tam multa seruata esse aegre feras.

p. 457. ad vl. 35. l. 6. Ἀρίσταρχος οὐδ' αὖτε, πα-
ρειά. In Schol. Vict. additur: „ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ η,
διὰ τὸ παρήιον.“ Ita vero scribere debuit παρῆα.

p. 458. vl. 43. ἦ· πεν καρχαλώσει. sup. A, 255 ἦ καν
γηθήσαι Πρίαμος.

p. 459. ad vl. 42. λώβην· τ' ἔμναι καὶ ἐπόψιον ἄλ-
λων. Aristophanem haud interpunxisse post ἔμναι, aut,
vt Vict. ait, post λώβην, propterea notatum est, quia
ἐπόψιον legebat ideoque iungebat; λώβην τ' ἔμναι καὶ
ἐπόψιον ἄλλων. at iis, qui ἐπόψιον ἄλλων legebant, di-
stinguendum erat hoc a ceteris, nam accipiebant sic:
verentem, ne paria ipso experiretur, et ne vicissim
alius Helenae moechus esset.

p. 460. ad vl. 49. νυὸν ἀνδρῶν. l. 5. Agamemnonis.
corrigere „Menelai. De navigatione Paridis cf. ad Z,
290. vbi et 291. de ἐπιπλώσας.

p. 463. vl. 57. 58. spurios esse Martorelli Theca ca-
lamaria p. 51. censet, quia a Dione Chryf. Gr. XI. su-
per Illo non recitantur. argumento per se haud idoneo.

p. 469. ad vl. 99. ἐπεὶ καὶ πολλὰ πέποιθε. Schol.
Vict. πέποιθε. πέπασθε. οὕτως πᾶσαι. ἀπὸ δὲ τοῦ πήθω
δὲ τὸ πέποιθε. corrupta haec cum aliis seqq. Comparati-
tis Scholiis ceteris apparet, Herodianum πέποιθε ductum
esse putasse a πήθω, πέπησμαι, πέπησθε, et per syllo-
len πέπυσθε. quod est ariolantis. Malim dicere vocis,
quae nunc πᾶσχω est, fuisse olim formas plures, πήθω,
vnde παθῶ, ἔπαθον. inde etiam esse potuit πέπησμαι.
πείθωμαι, vnde πείσεται Jl. Γ. 127. porro πῶω, vnde πέ-
ποσμαι, et h. l. πέποιθε. πόνω, vnde πέποννα et πέπον-
θα, πονέω, πονῶ. tandem quoque πένομαι.

p. 472. ad vl. 121. Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη — ἄγγελος
ἦλθε. Schol. Vict. ὅλλον, ὅτι παρὰ τοῦ Διός. εὖ γὰρ αὐτ-
ᾶγγελος. Est hoc excerptum Scholii Porphyriani quod
ex Cod. Bton. exhibuit Nöhden l. l. p. 35. De accentu
τοῦ γαλόω vl. 122. vide late disputantem Hermannum
Gr. gr. p. 27. Helicodoni vl. 123 memoracionem vide-
bis ap. Athenaeum VI p. 232 ex epigrammate clipei ab

eo Delphis dedicatâ ad vñ. 124. monent e Priami filiabus Λαοδίκην dici εἶδος ἀρίστην, nec minus tamen et Cassandram dici εἶδος ἀρίστην N, 365. bene memoria valere dixeria grammaticos. At utroque loco est *admodum praeſtans*. 126. δίπλανα, δίμιτον χλαῖναν reddunt Schol. B. Lips. διπλοῖδα. αἱ δὲ, δίμιτον Vict. Eadem: αἱ πᾶσαι κορυφύειν. Ad h. v. spectat Plinius H. N. VIII, 74. accipio pictas vestes iam apud Homerum fuisse. Ineptum est Scholion cod. Vindob. ap. Alter. To. II p. VIII ὅτι ἐκ τούτου τοῦ ἰστοῦ ἔλαβε τὸ πλεον τῆς ἱστορίας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὁ θεῖος Ὅμηρος. ὡς Φησιν Ἀρίσταρχος ὁ Ὀμηρικός.

p. 475. vñ. 132. οἱ δὲ et οἱ δὲ — corriges ad vñ. 140. poeta ignorat raptum Helenae a Theseo, quia Menelaum πρότερον ἄνδρα dicit: ἐπεὶ πρῶτον μὲν ὑπὸ θησέως, εἶτα Μενελάου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, Δηϊφόβου; καὶ Ἀχιλλέως ἐν ἐνείρῳ. ὃν αὐτὸς οὐ μέμνηται. suspiceris tunc ὃν αὐτὸς οὐδ' ἐν ἐνείρῳ μέμνηται. Ne tamen festines, v. Schol. Lycophr. 174.

p. 476. ad vñ. 144. Αἴθρη, Πυθῆος θυγάτηρ. Schol. A. εἰ μὲν τὴν Θησέως λέγει μητέρα, ἀπατητόν. Schol. B. V. L. εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστίν, (ut alia sit Aethra) ἐατέον. ζήτημα Porphyrii plenius est in Victor. et Eton. unde id vide ap. Nöhden p. 35.

p. 486. vñ. 157. τοῖγδ' ἀμφὶ γυναικί, contenderunt ut h. l. alii scribendum esse τοῖγδ' ap. Schol. Vict. Ω, 15.

vñ. 158. pro αἰνῶς legerat δεινῶς Hermog. περὶ Ἰσων II. p. 155. ed. Laur. Idem de eloqu. meth. c. 32. vñ. 164. οὗ τι μοι αἰτίη ἐσσι pro exemplo confessionis refert, quae est inter artes rhetoricas.

p. 482. ad vñ. 172. Plutarchi in Cleomene locus ad p. 808 E.

p. 488. ad vñ. 189. de Amazonibus vulgo traditū v. in Scholiis.

p. 489. ad vñ. 197. Scholion ad h. l. de πηγάμαλλος esse Porphyrii docet Schol. Eton.

p. 491. ad vl. 205 extr. Propter Antenoris in Achivos beneficia intactae fuere eius aedes *pardalea pelle* ex foribus suspensa: de qua v. ad Virgil. Excurs. VII Aen. I. de Antenore. Memorant eam diuersis locis Scholia B. L. Harlei. ad h. l. vl. 203. 205. 206. — Ita et Scholion de tribus dicendi generibus alii ad vl. 213. Vict. ad vl. 216. apponunt.

p. 495. vl. 214. *καῦρα μὲν* — respicit locum Eurip. Or. 639. vbi cf. Schol.

p. 497. vl. 218. 9. Est Schol. Townl. ad Σ, 523. quod huc spectat: *συμπεριέφερον τὰ σκήπτρα τοῖς λεγομένοις, ὥς καὶ οἱ δημογέροντας. ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς ἔδοξεν ἁμαθῆς εἶναι, ὅτε τὸ σκήπτρον οὐκ ἐνώμα. οὕτω γὰρ ἀνέδην τὰς χεῖρας ἐκίνουν.*

p. 501. ad vl. 236. Schol. Vict. *Ζηνόδοτος δὲ δ . . . ὑπολειπθῆναι τῆς Ἑλλάδος Φησὶ τοὺς Διοσκοῦρους.* haec explere nemo valeret, nisi in Eustathio essent p. 410. l. 15, *διοικητὰς ἐν Λακεδαίμονι.*

p. 505. ad vl. 260. de *ζευγνύμεναι* v. ad Π, 99.

p. 511. ad vl. 277. *Ἡέλιος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις.* Solem etiam *audire* omnia ex h. l. Plinius memorat H. N. II, l. 4 extr. quo sensu, non adiecit; vix tam subtili, quo Xenophanes, qui *οὐσίαν θεοῦ* aiebat esse *σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπων, ὅλον δὲ ὄραν καὶ ὅλον ἀκούειν.* versus est ap. Sext. Empir. IX. l. 144. *οὐλος ὄρα, οὐλος τε νοεῖ, ὥλος δὲ τ' ἀκούει.* suspiceris *οὐλός τ' ἐπακούει* ex nostro.

p. 511. 512. ad vl. 279. Iungenda esse αὖ *ὑπέρερθε τίνυσθον*, non τῶς *ὑπέρερθε καμόντας*, per se patet.

p. 517. ad vl. 323. *ἡμῖν δ' αὖ φιλότῃα* — *γενέσθαι.* pendet a *δοῦς*, etsi locum imperatiui habere putat Schol. Vict. „*ἦ, φιλότῃς γενέσθω. ὥς καὶ παρὰ Θεοκρίτῃ· οἱ τὸ ἀλύοντες Φεύγειν * μεταμβρινον * ὕπνευ* versus est X, 48. *σῖτον ἀλυσσόντας Φεύγειν τὸ μεταμβρινὸν ὕπνου.*

p. 518. ad vl. 330. *διὰ τί πάντας* — *ζήτημα* esse Porphyrii cod. Eton. docet, vt et ad vl. 355. vtramque

ζητησιν. et ad 365. τί οὖν βλασφημεῖ. ad 379. ζητεῖται, ποίῳ ἔγχει. ad vl. 396. ἀδύνατον φασιν etc.

p. 523. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. suspicor ἄρ' excidisse, et fuisse: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος ἦλθε. sicque Δ, 135 διὰ μὲν ἄρα ζωστῆρος, ita vt διὰ vna syllaba pronuntiaretur, quae ratio expeditissima esse videtur.

p. 525. ad vl. 359. παρὰ λακάρην διάμησης χιτῶν de α correpte in διάμησης v. ad Ω, 165.

p. 532. ad vl. 387. Λακεδαίμονι ναισταύση. vt sup. B, 648. vbi v. Obfl. ad B, 626. Paulo post ad vl. 388. ἦσκαιν adde aliud exemplum, βεβλήκειν Z, 412.

p. 540. ad vl. 414. In Schol. Vict. Lipf. Ven. B. adscripti Iambi: Θεὸς γὰρ ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός. Adscripti et eos e MS. Basil. iam Valken. ad Eurip. Hippol. p. 179. Mox 415 τῷς δὲ σ' ἀπεχθῆρῶ. Alii scribunt τῷς hoc malit Hermann. Gr. gr. p. 113.

p. 542. ad vl. 423—426. quae in Ven. A. sunt, leguntur quoque ap. Diomedem Scholasticum ἐκ τῆς Διονυσίου τέχνης, ap. Villoif. Diatribe p. 173.

p. 549. ad vl. 449. Θῆρι δοικῶς λέγει v. ad O, 586.

IV (Δ)

1. Laborant Scholia huius libri etiam in Leid. Harlei. magno numero Quaestionum Porphyrianarum: quarum tamen raro vltus aliquis est ad interpretationem vel illustrationem poetae; praeter ea, quae Schol. B. habet, sunt alia in Lipf. et in Eton. quae Nöhden in Diss. de Porphyrii Scholiis enotauit p. 38 sq.

p. 552. ad vl. 1. l. 9. in Porphyrii Scholio „ἀς πέρ” mlf. legit ὡς ὁπέρ.

p. 554. ad vl. 4. δαιδέχατ' ἀλλήλους. δεξιᾶσιν hanc esse Φιλοτησίαν dictam, Suidas memorato versu docet h. v.

p. 557. ad vl. 12. καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. Schol. Vict. τινὰς ἀντὶ τοῦ αὐτόθα τοῦτ' ἐστίν, ἐπὶ αὐτοῦ μένουσα τόκου.

ad vl. 17. εἰ δ' αὖτως — ἥδ' ἔγνοιτο. Vict. ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ, ἥδ' ἔγνοιτο. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἀριστάρχος δὲ, πάλαιτο. . . . . et vl. 18i ἥτοι μὲν οἰκέιτο ἀντὶ τοῦ οἰκέει. Schol. Vict.

p. 559. ad vl. 27. Vict. τὰ ὀνδράτα τῶν Ἰππων τῆς Ἡρας Γλαῦκος καὶ Πριάμ (vix sanum).

p. 560. ad vl. 36. τί νό σε Πριάμος Vict. non male apponitur; ἀγνοεῖ δὲ (Ὁμηρος) τὴν κρείων. latent itaque multo magis sic. cessasse irarum Iunonis, dixeris cum Marone.

p. 562. ad vl. 40. ὁπότε κεν καὶ ἄγῳ — Schol. Lips. ἀμφαίνει δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κἀθεδόν. Notabile hoc; imprimis si memineris (v. Excurs. II. ad Ω) fuisse, qui Iliadem nonditam esse putaret ante κἀθεδόν Ἡρακλειδῶν, quia alioqui huius eventus memoratio in Iliade facta esse deberet.

ad vl. 46. Locum respicit Plato Alcib. II. To. II p. 249. versibus tamen ex diuerfis locis compositis.

p. 563. ad vl. 49. λοιβῆς τε κνίσσης τε. Inter Patres qui hoc versu utuntur, est quoque Cyrill. in Iulian. IV p. 125.

p. 565. ad vl. 66. de voc. ὑπερνύδαντας Scholion legitur quoque in cod. Par. ubi ἔτι ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει ἡρόδοτος, inter nota exempla errorum in hoc nomine referendus est; obutim enim sit, Ἡρωδιανός legendum esse.

p. 567. ad vl. 75. line. Athene ignis decidui (ἀποβέβης, quam Virgil. Gæ. I, 365 sq. describit,) speciem præbens. Ita P, 547. 551. Iridis speciem mentita eadem descendit.

p. 569. ad vl. 89. εὖρε Λυκάωνος υἱόν. Schol. Vict. αἰσχροκερδῆς οὗτος ὁ καὶ τοὺς Ἰππους οἰκοὶ καταλιπὼν Φειδοῖ τροφῆς Πάνδαρος — Φασὶ δὲ Τριόπαν παραιβόν (Παφ-

ῥιμβόν) τύραννον τοσοῦτον ὡμὸν εἶναι, ὡς τὸν υἱὸν ἀπατεῖ-
 νατα αὐτὸν, Κάρκαβον, τυραννόντωντός γερας λαβεῖν πα-
 ρὰ τῶν πολιτῶν. Φυγὰς δὲ ἦκων εἰς βρεμθι (Βρένθιν) τῆς
 Τροίης, παραρθεῖς δὲ (τε) ὑπὸ Τρώος, λαβὼν ἔδαφος,
 κίττει Ζέλειαν, τὴν μικρὰν Λυβίαν (corrīg. τῆς μικρᾶς Λυ-
 πίας) ὥστε ἀναγκάως ἐκ τούτου τοῦ αἵματος ἐστὶν ἡ συγ-
 χέας τοὺς ὄρκους. Nunc video, Rustathium attigisse nar-
 rationem, p. 448, 11.

p. 571. ad vñ. 101. de Apolline Λυπηγεναῖ. vñ de
 Latona in Lyciam abeunte: vt Iunonem lateret: ὡς καὶ
 Ἄγγων ἐν τῇ δεκαστίχῳ λέγει. videtur is decern huius
 loci versus de Pandaro singulari libello illustrasse. Ad
 h. v. docet Schol. Lips. octo notiones vocis γαστήρ ἐν
 ἑνὶ ἡλικίᾳ. εὐγένεια. ἐγγονός. πατρίς. χρόνος. ἀριστέως.
 φύσις. ἐνιαιυτός παρὰ τοῖς νεωτέροις. ad vñ. 102. τρω-
 τογόνος. ζήτησις est in Schol. B. L. Vict. alia ad vñ.
 109. κέρα ἐκκαϊδεκάδωρα, de qua vñ. Nöthen l. c. præter
 illam, quæ est ad vñ. 105. de ἱξάλον αἰγός, in Scholiis
 A. B. adde Vict. Lips. Vitur hac voce cum respectu
 ad Homerum Philostratus Imagg. I, 10. lyrae cornu, κέ-
 ρας αἰγός ἱξάλου, ποιηταὶ Φασίν. Vox occurrit in Leon-
 dae Epigr. Ἰξάλος εὐπώγων αἰγός πόσις. Analect. p.
 236. T. I.

p. 573. ad vñ. 109. l. 3. δύο ἡμισυ πηχῶν. leg. ὡς
 καὶ ἡμισυ.

p. 575. ad vñ. 117. ἀβλήτα, πτερόεντα. — Schol.
 Vict. cum Verp. A. σημειοῦται, ὅτι στίχος, ὡς ἐνοχλῶν τῇ
 τάξει, καὶ τὸ ἀβλήτα οὐχ Ὀμηρικόν, ἄμεινον δὲ τοῦ, πτε-
 ρόεντα, τὸ, πικρὸν οἶστον. ἔρμα δὲ, τὸ ἔρπισμα. εὐνέχου
 γάρ, ἕως ἀφαιρεθῇ, τὴν ἐδύνῃ, ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ ἔρ-
 μάτῳ. (qui civitatem continet, moderatur) μελαίνων
 δὲ, ὅτι μελαίνονται αἱ σάρκες τῶν ἐκτεφαρμακευμένων ἢ
 θέντων οἶστων (malim ἐκτεφαρμακευμένοις — ὀϊστοῖς) ἢ
 τό· μελαίνετο δὲ χροῖα καλόν. (E, 354) Verbo omnia de
 clarant antiquiorem interpolationem.

p. 577. l. extr. celebritas leg. celeritas.

p. 579. ad vl. 132. 3. In Schol. Vict. et Lipf. Ἀντόχθων (fuit inter grammaticos) οὕτως· ἵνα μὴ χαλεπὴ γένηται ἡ πληγὴ, et ad vl. 133. Vict. iterum.

p. 583. l. 7. Αἰάντοος. corr. Αἶαντος.

p. 587. ad vl. 156. οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν. non dubito fuisse πρὸς Ἀχαιῶν. vt πρὸς Τρώων Ω, 215. vbi v. Obsf.

p. 590. ad vl. 171. πολυδίψιον Ἄργος. memorandus erat Eurip. Alceft. 560. ὅταν περ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.

p. 592. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, v. ad Z (VI) 282.

p. 605. ad vl. 249. vbi memoraui e Tragico versum τῷ γὰρ πονεῦντί χ' ὥς θεὸς συλλαμβάνει. ex Euripidis Temenidis; praemittit versum alium Schol. Vict. καὶ τὸ τραγικὸν (f. τὸ τοῦ Τραγικοῦ) αὐτὸς τι νυν δραχ' οὕτως δαίμονας καλεῖ. τῷ γὰρ πονοῦντι χ' ὥς θεὸς συλλαμβάνει· τούτο οὖν πρῶτος Ὀμηρὸς εἶπεν. Videtur itaque locus hic fuisse: αὐτὸς τι νῦν δρᾷ χ' οὕτως δαίμονας καλεῖ. τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει. ipse tu nunc quiescis labora; sicque deos inuoca. laboranti enim numen quoque opitulatur. Est sententia eadem quae in noto dicto: σὺν Ἀθηνᾷ καὶ τῇ χεῖρᾳ κίνει.

p. 609. ad vl. 278. φαίνεται ἰὺν κατὰ πόнтον. Schol. Vict. οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ, ἰόντι. κακῶς. Sunt Scholia turbata ex vl. 277. ad vl. 279. ὑπὸ δὲ σπέος ἤλασε μῆλα. Schol. A. B. V. κύουσα γὰρ ἡ ὄρε, εἰάν ἔξω ἀκούσῃ βροντῆς, ἐκτιτρώσκει. vel vt Lipf. Sch. ἐξαμβλοῖ. abortum facit. Mox ad vl. 282. Aristarcheam lectionem βεβριδυῖαι, quam Schol. A. Vict. recitant, exhibet Cod. Paris. βεβρικυῖαι.

p. 612. ad vl. 300. ἀναγκασίη πολεμίζοι. μοῖρα. αἴσῃ etiam Herodotus frequentat; v. Wessel. ad II, 65. not. 79.

p. 618. ad vl. 330. πᾶρ δὲ Κεφαλλήνων. vbi Atheniensibus cum Menestheo adstiat Vlysses: cum Cephaleniis.

Schol. Vict. ἴσως, ἐπεὶ Κέφαλος ὁ Διόνιος, Ἀθηναῖος ὢν, ῥῆκε (vel ῥῆκε) τὴν Κεφαλλήνιον, (v. Apollod. II, 4, 7. et sup. ad B, 631 p. 345.) συνετάγησαν αὐτῷ. Simpliciora v. in Nota ad vl. 330. Paulo post ad vl. 334. πολύστιχον Seleuci etiam Schol. Vict. memorat.

p. 620. ad vl. 343. πρώτῳ γὰρ — compara Sarpedonis verba inf. M, 310. i. et notos vl. Aen. XI, 736 sq.

p. 626. ad vl. 381. παραίσια σήματα φαίνων. Schol. Vict. praefixum habet παραίσιμα. interpretatur tamen, παρὰ τὴν αἶσαν.

p. 627. ad vl. 384. Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοί. Schol. Vict. Τυδῇ. ὡς· ἀλλ' Ὀδυσῇ ποθέουσα (Odyss. T, 136. at recte editur: Ὀδυσῆα ποθεῦσα) καὶ· καστιστῇ δ' ἔλε Πηλυδάμας. (Il. O, 339. Μημιστῇ δ' ἔλε Πηλυδάμας.)

p. 628. ad vl. 391. Καδμεῖοι κέντορας ἵππων. Schol. Vict. ἔνθεν καὶ εὐάρμοστον τὴν Θήβην Φησι Πίνδαρος. imo vero, εὐάρματον in fragmento ap. Schol. Pindari ad Pyth. IV, 25. p. 548.

ad vl. 398. Θεῶν ταράσσει. Schol. Vict. B. ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν, ὅτι ἀγῆ αὐτοῦ τὸ δέρον. v. Notam ad h. v. et inf. K, 285.

p. 630. ad vl. 404. Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδῃ, ἐπιστάμενος σόφῃ κίτῳ. Schol. Vict. μὴ ψεύδαι. ὡς τὸ, νήχαι. Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ ἐν τέλει, ψεύδεό, Φησι.

ad vl. 405. ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' αἰνέοντες — Schol. Vict. et Lips. „ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐδὲ γε μεῦσί Φησι δαῖν παραχωρεῖν. (Vict. addit: Φησι γοῦν. υἱὲ δ' υἱανὸς τε ἀρετῆς πέρι. Est vl. Od. Ω, 514) παρῶν σε δὲ καὶ ἑαυτὸν τῷ· μέγα. καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγει (vl. 406 sqq.) τοῦτο δὲ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς τῶν προγόνων ἀρεταῖς κοσμεῖσθαι. Pergit Schol. Lips. οὐδεὶς δὲ παρ' ὁμῶν πραων (leg. πατέρων) αἰνέσει αἱ μὴ κακοδαίμονα τίνα. Schol. Vict. παροιμία τις πατερ αἰνεσει. — Est hic nobilis ap. Cicéron. ad Att. I, 19. τίς πατέρ' αἰνήσει; quem pleniorē habet Plutarch. in Arato pr. τίς πατέρ'

αὐνῆσαι' εἰ μὴ κακοδαίμονας υἱοί. h. opibus virtutibusque propriis egentes.

ad vl. 406. de noto epitheto Θήβης ἐπταπόλει. Schol. Vict. πρὸς γὰρ ἐπτάχορδον Ἀμφίωνος λύραν ἡρμόσθη.

p. 631. ad vl. 410. ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Schol. Vict. αὐτὶ τοῦ· ἐν ὁμοίῃ. Ἀρίσταρχος δὲ, ἔνθεο τιμῇ. hoc tamen vitiose pro τιμῇ.

p. 633. vl. 426. ἀποπτύει ἀλὸς ἄχνην. illustrat Schol. Eurip. Or. 115.

p. 636. vl. 437. ὁμὰς θρόος etiam Suidas laudat.

p. 638. vl. 448. ἀσπίδες· ὀμφαλόεσσαι. diserta sunt Scholia in hac voce per se perspicua: vmbilicum in medio habentes, et hoc ipso κομπάει.

p. 639. ad vl. 452. θρασυί. Schol. Vict. τὸ σ' ἔδωκεν ἡ συγκοπή· ὡς θεόφατον, θεόφατον. ergo putavit esse ex θεόφι?

p. 641. vl. 457. In Scholio Porphyrii exploditur Apio, qui κορυστὴν putauerit esse dictum pro ἱπποκορυστὴν. recte, est simpl. ὁ μαχητής, ὁ ἐπλίτης.

p. 643. ad vl. 476. Schol. B. Lipf. μῆλα ὁ ποιητής τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἴγας· Ἡρόδοτος τὰ τετράποδα πάντα. Vict. pro Ἡρόδοτος, Ἡρόδιμος. Parif. Ἡρωδιανός. Observationunculam sexcenties recoctam haud curo; verum aberrationem in nomine pro exemplo propono: Herodiani nomen veram puto esse scripturam. Herodoti tamen nomen potuit legi in Scholio pleniore, nam illum πρόβατα generali notione adhibere, notatum est passim, ut Herodot. I, 207. p. 98, 71. et Eustath. p. 1648. 9.

p. 648. vl. 508. Apollo Περγάμευ ἐκατιδών. quia ibi eius templum, inf. E, 445. 6.

p. 652. ad vl. 539. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ἐνδύσαιο μεταλθών. lin. penult. totum locum sic constitue: οὐκέτι. Ptolemaeus Ascalonita legebat οὐκ ἔτι. sic et scriptum in Schol. Sophocl. Trach. 19. qui versum laudat.

ιστέον δὲ, ὅτι ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν οὐ (οὐκ) ἀπο-
 Φασιν· οὐκ ἔτι. ἵνα ᾗ, τὸ ἐξῆς, ἀρχή, (h. e. κατὰ τὸ
 ἐξῆς ἢ ἀρχή. nisi fuit ἢ ἐξῆς ἀρχή·) ἔτι. Fuit et alia
 lectio ἐν Παραλλήλοις, grammatico opere, οὐ καί τι.

Simplicissimum erat dicere, οὐκέτι h. l. positum esse,
 ut saepe alibi, pro οὐκ.

οὐκέτι, seu ut melius scribitur, οὐκ ἔτι, simpliciter
 positum occurrere pro οὐκ, obuia res est. Schol. Vict.
 pro exemplis adscripsit Jl. Υ, 376. et Od. Ψ, 228.

p. 662. l. 7 a fine. Ajax extrema laeti cornu ser-
 vat: et ab ea parte plerumque acerrima pugna fit. etiam
 in τειχεμάχη (v. Excurs. I ad XII.) ergo *versus Si-*
mpoentem; respectu castrorum Achiuorum. Saepe itaque
 occurrit μάχης ἐπ' ἀριστερά πάσης. recte τοῦ ναυστάθμων
 addunt Schol. Vict. Lips. B, 355. νεῶν ἐπ' ἀριστερά M,
 118. N, 675. 752. 765. vbi ipse Hector eo modo loquen-
 di vitur. At inuerso modo a parte Troianorum Hector
 μάχης ἐπ' ἀριστερά μάραντο πάσης ὄχθας παρ τοταυτοῖς
 Σκαμάνδρου, Λ, 498. 9 vbi cf. Notam.

p. 666. Excursu III. de ὄφρα. Dawes Miscell. crit.
 p. 85. iuncturae τοῦ ὄφρα et similium, ἵνα, ὡς, μὴ, di-
 versitatem in temporum positu quaesivit; proposita ob-
 servatione: post praeteritum esse optatiuum, post prae-
 sens coniunctiuium. Verior ratio quaerenda primo in
 consequutione temporum, tum in oratione recta vel obli-
 qua; quoties est propositio causalis locum potiore habet
 subiunctiuius: *auf dass. damit.* quoties est potentia-
 lis, *es könnte, möchte, dürfte*, amatur optatiuus. Tan-
 dem subtilitas ista in Atticis regnat; in Ionico poeta non
 aequae.

